

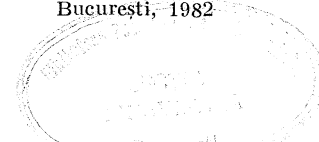
126950
GEORGE POTRA

**DOCUMENTE
PRIVITOARE LA**

B
**ISTORIA
ORĂȘULUI
BUCUREȘTI
(1634-1800)**

BIBLIOTECA INSTITUTULUI DE LINGVISTICĂ
INVENTAR CARTI Nr. 25657

EDITURA ACADEMIEI REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA
București, 1982

CUPRINSUL

Introducere	7
Rezumatul documentelor	33
Documente	53
Indice	473

INTRODUCERE

Adunarea documentelor „ce sînt pre la boerime și pre la mănăstiri date, și la sate”, scria stolnicul Constantin Cantacuzino la cumpăna secolului al XVII-lea, a constituit întotdeauna o condiție fundamentală pentru luminarea și elaborarea istoriei noastre naționale.

Așa au înțeles istoria și Nicolae Bălcescu, cînd edita, în colaborare cu August Treboniu Laurian, revista *Magazin istoric pentru Dacia*, și Bogdan Petriceicu Hasdeu, și Nicolae Iorga, care a adunat și editat, în fecunda sa activitate, peste 33 000 de documente din arhive românești și străine. Din aceeași rivnă s-a născut corpusul de documente referitoare la istoria românilor, inaugurat de Eudoxiu Hurmuzaki, precum și alte multe cicluri de documente orînduite tematic.

În anii socialismului osirdia atîtor cărturari din trecut a fost continuată și mult extinsă, prin publicarea unui corpus al documentelor istorice românești, pe provincii și prin editarea a numeroase serii de documente tematice.

În acest efort general se încadrează și ciclul de *Documente privitoare la istoria orașului București*, din care am publicat, pînă azi, două volume, primul în 1961 și al doilea în 1975.

Am inițiat acest corpus, pe care îl completăm acum cu cel de al treilea volum, din dorința resimțită de toți cercetătorii istoriei capitalei noastre, de a avea la dispoziție cele mai importante documente inedite, aflate în fondurile arhivistice de stat. Am apelat, în acest sens, la imensul tezaur documentar ce se găsește la Direcția Generală a Arhivelor Statului din București și în colecția de documente a Bibliotecii Academiei R. S. România.

Sub raport cronologic, volumul de față cuprinde aproape șaptezeci de ani din secolul al XVII-lea, și veacul următor în întregime, cele mai multe acte fiind, de aceea, din anii 1700—1800. Mai mult, a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, bogată în documente nerelevate pînă acum istoriei naționale, constituie aproape o jumătate din structura acestui volum.

Cititorul străbate deci, din lectura volumului două epoci importante din istoria Țării Românești: ultimele mari domnii autohtone, de certă ctitorire culturală și politică, a lui Matei Basarab, Șerban Cantacuzino și Constantin Brîncoveanu, și cea mai fecundă perioadă a domniilor fanariote, de după 1716, pînă la finele secolului al XVIII-lea. În tot acest răstimp, orașul București a cunoscut o neîncetată dezvoltare economică, demografică, edilitară și culturală. Astfel, din multele acte de vînzare-cumpărare inserate în volum rezultă marea concentrare urbanistică și economică a orașului București semnificativă, mai ales, în a doua jumătate a secolului al XVIII-lea.

În această epocă, orașul București se ridică mereu din punct de vedere economic, extinzându-și valențele sale de cel mai mare centru comercial al țării. Consemnăm, de asemenea, semnele procesului de industrializare a orașului, prin apariția a noi și importante fabrici și manufacturi (de hirtie, de fidea, de tabac etc.).

Surprindem, în multe documente, organizarea și dezvoltarea învățămîntului în București, unde funcționau, încă de la finele secolului al XVII-lea — în structura dată de Șerban Cantacuzino și de Constantin Brîncoveanu —, Academia domnească de la mănăstirea Sf. Sava și Școala domnească de slovenie de la biserica Sf. Gheorghe Vechi.

Multe documente fac dovada începutului procesului de organizare a învățămîntului în limba națională, învățămînt destinat mai mult copiilor de negustori sau meșteșugari. Este atestată întemeierea unor școli românești pe lângă principalele biserici și mănăstiri din Capitală : Sf. Gheorghe Vechi, Colțea etc.

Aici, la București, se naște și se dezvoltă prima bibliotecă națională a Țării Românești, biblioteca Academiei domnești, fondată de stolnicul Constantin Cantacuzino și de ilustrul său prieten, Hrisant Notaras, patriarhul Ierusalimului.

În acest volum, cititorii vor găsi, în actele de vânzare-cumpărare și numeroasele hotărnicii, cele mai importante linii de dezvoltare urbanistică a orașului, evoluția imaginii capitalei în devenirea sa istorică. Volumul încearcă să se închege și ca o vertitabilă hartă istorică a orașului, o hartă care își modifică însă configurația, în funcție de dinamica vieții sociale, economice și culturale din cele două secole.

Fără a modifica prea mult urbanistica Bucureștilor, veacul al XVIII-lea pregătește însă, prin toate inițiativele sale din acest sector, marile și profunde transformări din primele decenii ale secolului următor. Restrîngerea viilor, livezilor și grădinilor, pe seama extinderii construcțiilor de case, prăvălii, hanuri și alte așezăminte cu caracter economic sau cultural, marchează începutul decisiv al urbanizării Capitalei.

I. Viața social-economică

Marea majoritate a documentelor din acest volum se referă la cele mai diferite aspecte ale vieții economice și sociale. E și firesc să fie așa, deoarece dezvoltarea orașului București s-a înlăptuit rapid și diversificat, dar esențialmente din punct de vedere economic.

Predomină în economia volumului mai ales *actele de vânzare-cumpărare*. Fac obiectul unor asemenea tranzacții *casele*, cu sau fără terenuri, situate în diferite mahalale ale orașului, *locurile*, pentru casă sau pentru agricultură, *viile*, Bucureștii fiind pînă către începutul veacului al XIX-lea și un mare centru viticol al țării, *pivnițele*, de pămînt, de lemn sau, mai rar, de piatră, care serveau drept circiumi și de locuri de păstrare a vinului și rachiului, *prăvăliile*, asemenea tranzacții fiind mai numeroase spre sfîrșitul veacului al XVIII-lea, în raport direct cu dezvoltarea economică a orașului. Vânzarea *robilor țigani*¹ este caracteristică, prin documentele de față, pentru secolul al XVII-lea și al XVIII-lea.

¹ George Potra, *Contribuțiuni la istoricul țiganilor din România*, București, 1939.

Dincolo de caracterul lor pur tranzacțional, în genere, stereotip, contractele de *vînzare-cumpărare* oferă însă, în totalitatea lor, imagini dintre cele mai autentice și mai interesante pentru dezvoltarea urbanistică a orașului, pentru structura sa demografică, mai ales sub raport profesional, pentru practicile sociale de epocă, pentru evoluția mentalității locuitorilor săi în diferite stadii istorice.

Urmărind cronologic actele de vânzare-cumpărare de case, putem constata, treptat, spre mijlocul veacului al XVIII-lea, o restrîngere urbană, o concentrare accentuată a construcțiilor, în dauna întinselor locuri, cu vii, livezi, agricultură și numeroase acareturi. În mai toate documentele anterioare anului 1750 casele sînt, în majoritate, însoțite de mari terenuri, cu imense grădini de pomi. La 15 iunie 1688, de exemplu, se vindea, în vecinătatea mănăstirii Sărindar, o casă cu pivniță și un loc lung de 15 stînjeni; la 15 iunie 1696 o casă cu locul curții, cu grădină de pomi, cu pivniți și jicniță; la 8 mai 1706, în mahalaua bisericii Dintr-o Zi, o casă cu loc, cu grădină de pomi; la 17 mai 1710, o casă cu un loc de 55 1/2 stînjeni lungime pe 14 1/2 stînjeni lățime. Treptat, documentele vorbesc din ce în ce mai rar despre livezile din preajma caselor vîndute, amintind numai „toate namestiile” (dependințe) necesare și, numai în cazuri excepționale, despre grădini cu pomi sau vie.

Paralel are loc și o creștere considerabilă a prețurilor de vânzare. Astfel, este menționată, la 17 august 1740, o casă din mahalaua Bălăceanu, vîndută cu 235 de taleri, iar o altă locuință, cu pivniță, situată lângă Ulița cea Mare, se vindea, la 26 noiembrie 1743, cu 500 de taleri. Asistăm deci la cristalizarea urbanistică a centrului economic și administrativ al orașului, care se caracterizează printr-o masivă concentrare a construcțiilor. De aceea, către sfîrșitul secolului al XVIII-lea, vînzările de case situate în perimetrul deja construit și, oarecum, compact al orașului sînt tot mai rare, iar atunci cînd sînt tranzacționate asemenea proprietăți, prețul lor este foarte ridicat, în comparație cu toate celelalte vînzări. Astfel, „o păreche de case mari dă zid cu locul lor și cu tot coprinsul”, situată pe podul ce trece prin fața Hanului Șerban Vodă, se vindea cu 2 500 taleri (1784 septembrie 19), iar o casă și o prăvălie, pe podul Mogoșoaiei, costau, la 23 iunie 1799, nu mai puțin de 8 000 de taleri, o sumă foarte ridicată pentru acest sfîrșit de veac.

Creșterea prețurilor construcțiilor din zona centrală a orașului trebuie pusă și pe seama prefacerii treptate a tehnicii de ridicare a acestora, multe case fiind acum din cărămidă, deși casele de lemn reprezintă totuși, pînă la finele veacului al XVIII-lea, marea majoritate a imobilelor din București. Așa se și explică de ce, atunci cînd se făcea evaluarea unui imobil, se prețuiau lemnele construcției respective, elementele de zidărie fiind numai niște accesorii. La 8 iunie 1768 se vindea în mahalaua Popa Cozma o casă împreună „cu alte lemne de casă nouă”. De aceea, uneori, cînd se prețuiau casele construite pe locuri date cu embatic (chirie) de către mitropolie sau de unele mănăstiri, singurul element care intra în calcul era lemnăria. Așa, bunăoară, o casă cu prăvălie construite din lemn, pe locul mănăstirii Plumbuita, cînd a fost să se vîndă de respectivul chiriaș, s-au prețuit lemnele la 230 taleri și a trecut în proprietatea mănăstirii (1764 noiembrie 22); de asemenea, a fost prețuită numai lemnăria casei dascălului Dragomir, de la școala slovenească de la mănăstirea Sf. Gheorghe Vechi, după plecarea sa din învățămînt, la 30 iulie 1780.

Documentele de vânzare-cumpărare ne oferă, prin structura lor notarială (vînzător, cumpărător, martori etc.), informații dintre cele mai complexe privitoare la structura demografică a orașului, a evoluției acesteia în trecerea timpului. Cu cît urcăm, de exemplu, spre cumpăna veacului al XVIII-lea, cei mai mulți cumpărători, vînzători și, îndeosebi, martori, sînt *meșteșugarii* din diferite mahalale, alături de *neguțători* și, la fiecare act, *preoții* de la parohia respectivă (în genere cîte doi preoți). Astfel, la 10 februarie 1799, un Gavril postelnic, vinde unui Hagi Gheorghe, casele rămase moștenire de la părinți, clădite pe locul mănăstirii Pantelimon, avînd ca martori pe cei doi *preoți* de la biserica Olteni, un *cizmar*, în timp ce printre vecinii menționați în act, se număra și o Florica *cizmăreasa*.

Tudor *mătăsarul*, care la 1 septembrie 1781 vindea lui Iordache Neculescu, fost mare medelnicer, o casă în mahalaua Stejarului, își întărea semnătura cu propria pecete inelară, în timp ce majoritatea actelor de acest fel, în care sînt antrenate și obraze boierești, poartă, de regulă, numai semnăturile și amprentele vînzătorilor și martorilor, în loc de pecete.

Dintr-o practică mult mai veche, dar destul de rară în secolul al XVIII-lea, două documente menționează în cuprinsul lor și costul *aldămașului* „taleri 10, cheltuiala toată cu *aldămaș* i cu altele”, probabil și cu plata aceluia care a scris documentul, adică preotului Barbu (1780 iunie 13). Documentul din 1785 septembrie 8 ne arată că s-au cheltuit 7 taleri pentru *aldămaș*, cu vecinii și preoții, destul de mult la un preț de 27 taleri cît costa casa ce a fost vîndută; probabil *aldămașul* l-a plătit cumpărătorul.

Destul de rar sînt trecute și cheltuielile de redactare a documentului: „Și s-au făcut și cheltuiala zapisului taleri 2” (1780 iulie 27).

Reconstituirea imaginii urbanistice și edilitare a orașului București se completează, în cadrele acestui volum, cu acele acte de vânzare a *locurilor de casă*, care cuprind prețioase informații topografice, atunci cînd se face delimitarea precisă a fiecărei proprietăți.

Casele și locurile de casă constituie prilej de procese, determinate, mai ales, de violarea dreptului de protimisis. Astfel, la 12 iulie 1785, divanul judeca pricina dintre călărașul Bănică și cojocarul Anghel, pentru răscumpărarea unei case din mahalaua Popa Cozma, pe baza dreptului de întîietate prin rudenie, Bănică fiind rudă cu vînzătoarea casei, Marica, în timp ce primul cumpărător, care era silit să restituie casa, nu avea nici un grad de rudenie cu părțile implicate în proces.

Nerespectarea dreptului de protimisis și judecarea unei astfel de neînțelegeri, ajunsă pînă la hotărîrea Departamentului de Șapte, este arătată în mai multe documente (1782 octombrie 12; 1783 octombrie 5; 1784 iunie 1; 1791 februarie 13 și octombrie 8; 1793 februarie 25 etc.) unde se și menționează că străinii nu au voie să cumpere bunuri nemîșcătoare, exceptîndu-se în acest sens, după cum vedem din unele documente, turcii, grecii și armenii care erau considerați *raia*, adică cetățeni.

Cel care nu avea drept și era obligat să dea înapoi bunul cumpărat, își primea întreaga sumă de la cel care avea protimisis.

Neînțelegerile pot deriva și din producerea unor documente falsificate în vederea uzurpării unor drepturi firești sau pentru invocarea aceluiași drept de protimisis. Așa a procedat preotul Tudor de la biserica

Stejarului, care a prezentat Divanului un așezămînt falsificat, din care ar fi reieșit că, Oprea croitorul, care își construise o casă pe locul bisericii și apoi a înstrăinat-o, era dator să o lase bisericii după moarte, nicidecum să o vîndă. Confruntînd ambele documente, Divanul stabilește falsul, dar acordă totuși preotului dreptul de răscumpărare a acestei case de la noul ei stăpîn (1783 octombrie 30).

Unele documente din volum vin să confirme și imaginea pe care ne-au lăsat-o călătorii străini trecători prin Țara Românească, în viziunea căroră orașul București era o așezare foarte întinsă, cu case rare și numeroase grădini, livezi și, mai ales, vii. Înregistrăm astfel o serie de vînzări de vii, toate situate în Dealul Bucureștilor, Dealul Lupeștilor, Dealul Văcăreștilor și Dealul Cotrocenilor începînd cu sfîrșitul veacului al XVII-lea (1698 iulie 5; 1713 mai 25; 1718 iunie 7; 1721 noiembrie 1; 1734 decembrie 10; 1741 mai 21). Sînt semnalate vii și în alte zone ale orașului, precum în mahalaua Stejarului unde au loc vînzări de vii la 23 iunie 1753 și la 13 aprilie 1766, dar aceasta împreună cu o casă.

La sfîrșitul secolului al XVIII-lea se constituieră în București anumite aglomerări urbane, centrale, subliniate chiar de multele documente privitoare la vînzările de case, dar orașul mai avea încă aspectul unei imense grădini, din care se înalțau, pe toate colinele sale, de la Cotroceni, pînă la Dealul Văcărești întinse terenuri viticole. La acea dată dealul Cotrocenilor rămăsese cea mai întinsă zonă viticolă a capitalei, de vreme ce numai aici sînt semnalate, în documentele de față, cîteva vînzări de vii sau de case cu mari loturi viticole (1790 aprilie 23; mai 5; mai 10).

Consemnăm, de asemenea, și unele vînzări de *livezi*, chiar în perimetrul orașului, cum ar fi vînzarea din 1 martie 1783 din mahalaua Broșteni.

Dezvoltarea orașului București a fost în strînsă legătură și cu caracterul său de mare vad comercial, de mare încrucișare de drumuri neguțătoarești, fiind, în timp, o adevărată placă turnantă între Occident (Viena, Lipsca), Răsărit și Poarta otomană, precum și un centru nodal pentru comerțul din toate cele trei țări românești.

Fac obiectul multor tranzacții de vânzare-cumpărare *pivnițele* și *prăvăliile*. Cel mai timpuriu document referitor la o asemenea vânzare este din vremea domniei lui Matei Basarab și se referă la o pivniță cu loc de două prăvălii și alt loc de o prăvălie, lângă biserica Sf. Ioan (1645 ianuarie 25). Mai tîrziu, la 12 iunie 1674, se vindea un loc de casă cu pivniță, lângă biserica Adormirea Maicii Domnului, la 1699 mai 25, un document consemnează vînzarea unei jumătăți de pivniță „la uliță”, iar la 24 ianuarie 1692 un document se referă la vînzarea unor case cu pivniță de piatră, prăvălii și cu loc, situate în Ulița cea Mare.

O importantă cumpărătură comercială făcea, la 21 martie 1715, însuși mitropolitul Antim Ivireanul, în valoare de 1 350 taleri, și care cuprindea o pivniță de piatră, cu prăvălie deasupra și un han, toate situate în Ulița cea Mare.

Sînt negociate și numeroase prăvălii, în Piața Zarafilor (15 februarie 1716), în mahalaua Scaunelor (15 decembrie 1737), în Ulița Șelarilor (1754 septembrie 17; 1754 noiembrie 20; 1755 august 24; 1764 mai 3; 1765 decembrie 20), în Tîrgul cel Mare, cu prețul foarte ridicat de 410 taleri (1764 februarie 20), în mahalaua mănăstirii Sf. Gheorghe Vechi (1764 martie 8) sau în Hanul lui Constantin Vodă (1767 ianuarie 1). Asemenea tranzacții semnalăm pînă la finele veacului (1785 decembrie 23;

100 taleri, fără dobândă, dar cere în loc, drept zălog, o prăvălie cu locul ei. În cazul în care însă împrumutătorul ar încerca să înstrăineze prăvălia pusă zălog, se va adăuga la suma împrumutată și o dobândă de 10—12% (1711 aprilie 9).

Daniile, domnești sau particulare, furnizează și ele date social-economice dintre cele mai relevante. Astfel, dintr-un document emanat din cancelaria domnitorului Radu Leon, aflăm că biserica Sf. Dumitru (viitoarea mitropolie), ctitorie a acestui voievod, a fost înzestrată cu averi, a fost scutită de unele dijme (stupărit, goștina, oierit, vinărici etc.). Interesant este și faptul că donația voievodală este însoțită de un teribil blestem, caracteristic pentru actele bisericesti (1667 mai 14). Între cei care donează averi mișcătoare și nemișcătoare se află și domnitorul Constantin Brîncoveanu care, la 8 februarie 1696, făcea danie un loc de casă în București lui Alexandru, fost mare postelnic. O donație consemnează și numele cronicarului Stoica Ludescu, ce dăruia, lui Chiriac, fără a se specifica și motivele daniei, un „loc cătu-i ține casa și denaintea ei încă doi stânjeni, ca să-i hie curteșoară”, lângă biserica Sf. Nicolae Șelari, pentru ca „să hie de acum înainte lui și feciorilor lui și nepoților moșie stătătoare și casii lui de pomeană, pentru că eu singur hărăzit-am de bunăvoea mea”. Din cuprinsul actului aflăm că Stoica Ludescu avea la Ulița Mare și un loc pentru o prăvălie, iar cel dăruit se învecina cu acesta (1674 septembrie 28).

Două acte de donație privesc direct pe Antim Ivireanul și ctitoria sa. Astfel, la 16 februarie 1715, mitropolitul Țării Românești primea în dar, pentru biserica ce-a construit-o, de la Chiriac Rudeanu, fost mare sluger, „un codru de loc” din grădina părintească, din care a mai dăruit înainte și tatăl său Diicu Rudeanu fost mare logofăt.

Slugerul Barbu Merișanu arată că împreună cu răposatul său părinte, vistierul Drăgușin Merișanu, au dăruit mitropolitului Antim locul pe care a construit biserica, ca să fie „de pomeană pentru sufletul nostru și al părinților noștri”. „Și ni s-au scris și numele în sfântul pomeanic al besearicii, ca să să pomenească în veaci la sfântul jărtvenic” (1715 februarie 17).

La 20 iulie 1715 înregistrăm dania ctitoricească a mitropolitului Antim către mănăstirea Tuturor Sfinților, din București. Așezământul ctitoricesc al mitropolitului Antim Ivireanul cuprinde și 32 de capitole reprezentând tot atâtea obligații ale mănăstirii, de natură religioasă și economică. În preambulul documentului, care enumeră, între altele, motivele și mijloacele prin care a ajuns la înălțarea acestei biserici, Antim Ivireanul menționează, pentru întâia dată în istoria culturii noastre, și activitatea tipografică ca o muncă rodnică din punct de vedere economic, de vreme ce scria: „Că dintru ostenealele mele ceale multe, din *tipăritul cărților*, și din milosteniile îndurătorilor creștini ne-am învrednicit de am înălțat din temelie besearică frumoasă aici în București”. De aici se poate trage și concluzia inedită în peisajul românesc de la începutul veacului al XVIII-lea, că tipăriturile, multe la număr, realizate sau patronate de Antim Ivireanul, au constituit atunci obiectul unei anumite comercializări, deci al unei activități de *librărie*, fapt economic ce plasează începutul comerțului organizat de carte în țările noastre mult mai înainte de veacul al XIX-lea, când au fost întemeiate, tot la București, primele librării, în sensul lor clasic.

Sensul lucrativ al tipografiei reiese și dintr-o precizare a așezământului, prin care mănăstirea era obligată: „Să se ție doao tipografii, una grecească și alta rumânească, pentru folosul obștii și *pentru agoniseala casei*”. Putem spune că acest așezământ fundează, la noi, și începutul *tipografiei comerciale*, separate, din acest punct de vedere de stat și de mitropolie, deoarece cărțile tipărite din veniturile domnești sau din cele ale mitropoliei se distribuiau, de regulă, gratuit pe la biserici și mănăstiri. Valoarea practică a acestei prevederi este și mai clar subliniată de caracterul cu totul și cu totul independent al mănăstirii, care, după precizarea ctitorului ei, trebuie „Să nu fie supt vreo stăpânire patrierșască, nici supt vrednicie domnească, nici supt stăpânirea arhiereului țării, nici supusă vreunii boiaru, nici vreunii mănăstiri veri mare, veri mică”.

Între donatorii din veacul al XVIII-lea apare și un medic, doctorul Spirea din Corfu, care lăsa, pe patul de moarte, la 17 iulie 1759, o parte din averea sa bisericii Spirea Nouă, deoarece îi era, după cum singur mărturisește, ctitor.

Și alte nenumărate aspecte economice și sociale sînt menționate în documentele de danie sau așezămintele de acest gen. De exemplu, la 22 februarie 1784, domnitorul Mihail Constantin Suțu dăruia lui Ștefan Prăscoveanu, mare vornic de Țara de Sus, un loc în imediata apropiere a Curții domnești, pentru a-și face acesta o pivniță. Dania este însoțită însă de o clauză, care aduce lumini în anumite probleme economice: „să-și facă pivniță pă dînsul, iar nu *cărciumă*, fiind aproape lângă zidul Curții și lângă ferestrele caselor domnești” (*s.n.*). Clauza de mai sus reprezenta deci o excepție de la regula generală, care presupunea ca pivnițele să aibă o dublă funcționalitate economică: de păstrare și de vinzare a vinului și rachiului. Documentul în cauză mai cuprinde și o clauză de natură constructivă: „Așijderea să aibă dumnealui a lua aminte ca la facerea pimniții, să nu o rădice naltă, mult în sus, ca să dea zmințeală și zăticnire la vederea și priveala foișorului roșu al caselor domnești”.

O danie originală făcea, la 15 ianuarie 1786, episcopul Buzăului, Cozma, mănăstirii Argeș: „Și printr-această adevărată carte a smereniei noastre am închinat sfintei mănăstiri Argeșului bisearicuța ce am făcut-o smereniia noastră din temelia de piatră și cu livezile de pomi ce este dinaintea caselor părintești, împreună cu casele și cu tot coprinsul dupre înprejur”.

Edificatoare pentru evoluția economică și edilitară a orașului sînt și hotărnicile sau delimitările de locuri. Un foarte interesant document din 10 iunie 1677, reprezintă hotărnicia făcută, de către Toma județul, împreună cu cei 12 pîrgari, cu preoți și oameni bătrîni și cu un trimis domnesc, a lecurilor vornicului Preda Brîncoveanu, tatăl domnitorului Constantin Brîncoveanu. Delimitarea și hotărnicia locurilor respective era necesară, precizează documentul, deoarece, „în vremea răutăților” (răscoala seimenilor) acestea fuseseră ocupate, fără voie, de unii oameni, care își construiseră case acolo și își făcuseră grădini. După întocmirea hotărniciei și delimitarea locului prin pietre „pre seamnele ceale bătrâne”, s-a făcut și „cartea” orașului, semnată de mulți martori, care a fost dată lui Constantin *vtori* logofăt (viitorul domn avea atunci 23 de ani), ca să-i fie „moșie stătătoare în veci, ohabnică, precum au ținut și moșii dumnealui”. Documentul este interesant și prin pecetea orașului București, care se păstrează foarte clară, în tuș negru.

Multe documente din acest volum se referă la mănăstirea Nucetu, care avea numeroase și diverse proprietăți în București. Între acestea și câteva hotărnicii, din 3 aprilie 1687, a locurilor mănăstirii din București, și din 24 mai 1714, a locurilor prăvăliilor mănăstirii.

Uneori, în lipsa tuturor actelor doveditoare, hotărnicile se bazau și pe mărturisirile megieșilor, determinate de anumite *cărți de blestem* ale mitropolitului țării. Așa s-a delimitat, de altfel, locul domnesc dăruit de domnitorul Constantin Mavrocordat mănăstirii Sf. Spiridon, cartea de blestem fiind din 1 august 1748, iar hotărnicia din 13 august.

La 22 ianuarie 1776, titularul unei asemenea hotărnicii era marele vistier, Ienăchiță Văcărescu, care înainta domnitorului rugămintea de a i se delimita locul de casă cumpărat de la Manolache Vatați, „ce iaste lângă mănăstirea Sfântului Ioan, aici în București”.

O adevărată hotărnicie cadastrală și social-istorică, în același timp, este aceea din 25 iunie 1777 (doc. nr. 225), prin care marele medelnicer Mitrache, și polcovnicul Constantin Niculescu, delimitau locurile părintelui Mireon din mahalaua Sf. Gheorghe Vechi. Cei doi împuterniciți domnești coroborează toate zapisele și alte documente anterioare cu situația de fapt de pe teren, trasînd, cu lux de amănunte, în toate sensurile, limitele proprietății cercetate.

Unele hotărnicii cuprind și date referitoare la *istoricul economic* al proprietății respective. Astfel, cu ocazia rezolvării pricinii dintre egumenul mănăstirii Văcărești și Stan logofătul, pentru un loc, se precizează originea multor moșii ale mănăstirii: „Și arată numitul Albul logofăt că mănăstirea Văcărești au fost avut și alte moșii cu sate, i cu țigani de ale Cantacuzino, i de ale Bălăcenilor, carii pribejind din țară, le dedesă măriia sa etitorul (Nicolae Mavrocordat), la mănăstire cu hrisoave domnești, cum s-a întîmplat și acest loc” (1777 noiembrie 20).

Caracteristice pentru angajarea orașului pe calea dezvoltării capitaliste (de la sfîrșitul secolului al XVIII-lea) sînt și frecvențele mezaturi și falimente, acestea din urmă fiind tipice pentru concentrarea și centralizarea capitalului. Menționăm, astfel, falimentul lui Theodosie lipțeanul din 1777 februarie 10, despre care aflăm dintr-un document privind întărirea de proprietate asupra unei case cumpărate atunci de Manolache Brîncoveanu. Mai tîrziu, la 12 noiembrie 1799, documentele mai amintesc de falimentul lui Grigorie spițerul, ale cărui case sînt scoase la mezat.

Dacă în această epocă fenomenul este oarecum sporadic, cu cît vom urca spre mijlocul veacului al XIX-lea, arhivele Tribunalului comercial, de exemplu, vor înregistra tot mai numeroase și mai dramatice asemenea procese. Ar fi extrem de interesant, pentru analiza dezvoltării capitalismului în România, realizarea unui volum documentar care să înregistreze și să comenteze cele mai importante falimente, din diverse categorii sociale, de la începutul veacului al XIX-lea, pînă către 1860.

Cadrul social-economic al acestui volum nu ar fi complet dacă nu am aminti și documentele referitoare la *organizarea în bresle* a unor importante categorii de meșteșugari din București, la finele veacului al XVIII-lea. Astfel, la 2 noiembrie 1786, domnitorul Nicolae Mavrogheni acordă argintarilor (cuiumgiilor) dreptul de a se organiza în rufet și stabilește, în hrisovul emis atunci, organizarea și activitatea breslei respective (doc. nr. 277).

Tot domnitorul Nicolae Mavrogheni va întări, la 20 decembrie 1786, și vechile privilegii și organizarea rufetului blănarilor subțiri și a cojocărilor groși din București (doc. nr. 280).

Către finele veacului, domnitorul Alexandru Moruzi va întări din nou organizarea și drepturile blănarilor, reluînd și amplificînd prevederile anterioare (1795 ianuarie 29, doc. nr. 334).

Privit în ansamblu, volumul este și o veritabilă enciclopedie a meseriilor, a profesiilor din București veacurilor XVII și XVIII. De aceea, am și inclus în *indicele general alfabetic* și denumirile tuturor profesiilor ce apar în cuprinsul fiecărui document, încercînd astfel să oferim cititorilor o imagine a structurii meșteșugărești a populației orașului.

Un aspect economico-social dar și de drept administrativ, care apare clar din numeroase documente din a doua jumătate a veacului al XVIII-lea, îndeosebi, este dezvoltarea unui „notariat domnesc”, menit să întărească, cu ocazia fiecărei schimbări de domnie (și asemenea schimbări erau frecvente la finele veacului respectiv), drepturile de proprietate, privilegiile sau scutirile de angarale ale mănăstirilor sau ale altor așezăminte, mai ales. Evident, asemenea documente au fost redactate și în trecut, dar ele erau, aproape întotdeauna, legate de o amplificare a daniilor domnești față de așezămintele respective. Acum asistăm însă la o reluare aproape stereotipă, sub fiecare nouă domnie, a documentului inițial, noile contribuții domnești fiind, în tot cazul neesențiale. Un asemenea șir de hrisoave de întărire avea, de exemplu, mănăstirea Sf. Spiridon, „mănăstire domnească a țării”. Ea a primit asemenea întăriri de la domnitorul Mihail Suțu, la 20 decembrie 1793 și la 17 februarie 1792; de la Divanul țării Românești, la 5 iulie 1790; de la Alexandru Moruzi, la 5 aprilie 1793; de la Alexandru Ipsilanti, la 17 martie 1797.

Am mai inclus în volumul de față hrisoave de întărire pentru mănăstirea spitalului Colțea (1783 decembrie; 1792 februarie 10; 1795 ianuarie 30; 1797 aprilie 9); pentru schitul Sf. Elefterie (1783 noiembrie 22; 1793 iunie 30); pentru mănăstirea Văcărești (1790 iulie 5).

Emanate de la același activ „notariat domnesc”, ce constituia, desigur, o importantă sursă de venituri pentru vistieria voievodală, sînt și alte numeroase întăriri sau scutiri pentru persoane particulare (1793 martie 18; septembrie 2; 1794 noiembrie 13; 1796 noiembrie 8; 1797 februarie 22; 1798 martie 1; aprilie 1798; 1799 aprilie 24).

Un fapt cu ample semnificații economice l-a reprezentat, desigur, construirea și mutarea *carvasaralei* (vama), prin hrisovul lui Alexandru Ipsilanti, din 10 noiembrie 1778 (doc. nr. 230), în centrul orașului București, pe locurile mănăstirii Colțea. Documentul argumentează necesitatea acestei importante construcții economice, într-un oraș aflat în plină expansiune comercială, mai ales după pacea de la Kuciuk--Kainargi (1774). În același timp, mănăstirea și spitalul Colțea primeau anual de la carvasara suma de 180 taleri, drept chirie, ceea ce reprezenta un ajutor financiar substanțial pentru aceste așezăminte bucureștene. Precizăm că toate întăririle domnești ulterioare vor menține această prevedere referitoare la carvasara și la venitul anual vărsat în fondurile spitalului și mănăstirii Colțea.

Multe documente cuprind în sine și prețioase informații privind dările la care era supusă populația Țării Românești în cele două secole ce fac obiectul volumului de față. Dările se refereau nu numai la țărani, dar în documente apar și cele la care erau obligați negustorii. Astfel, aflăm că la

11 octombrie 1748, negustorii ce stăteau în hanul bisericii Sf. Spiridon erau scutiți, printr-o carte domnească, de cai de olac, de podine, „de schimbatul banilor”, precum și „de alte cheltuieli și de toate orânduile câte ar își peste an pe alți negustori dentr-alte hanuri, fără numai de fumărit” (doc. nr. 156).

Tot o carte domnească scutea mănăstirea Sf. Ioan cel Mare de „calul domnesc”, dare obligatorie pentru alte așezăminte similare (1720 mai 5), în timp ce, dintr-un document de scutire pentru mănăstirea Nucetu, deducem că pivnițele erau, în genere, supuse la următoarele dări: fumărit, cămănărit, vamă, vin domnesc (1725 septembrie 20). Dintr-un document de la Grigorie Ghica aflăm și cuantumul vinăriciului la anul 1662: o vadră de vin din zece (1662 august 22).

Expresie a progresului economic din a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, la București, în documentele adunate de noi în acest volum, sînt menționate și două fabrici (manufacturi): una de hîrtie, a mitropoliei, aflată sub îngrijirea doctorului Constantin Darvari, alta de fidea, „din dealul Bucureștilor, la Văcărești”, fondată de domnitorul Constantin Hangerli. Astfel, fabrica de hîrtie este menționată în mod expres în documentul de danie al mitropolitului Dosithei al Țării Românești către doctorul Constantin Darvari, căruia i se mulțumește, între altele, și pentru serviciile aduse „atît la cumpărătura moșii fabricii de hîrtie, i la lucrarea hîrtii cîtă s-au făcut pînă acum la numita fabrică” (1799 februarie 5).

În același an, la 31 iulie, domnitorul Alexandru Constantin Moruzi întărea lui Ioan polcovnicul dreptul de a stăpîni fabrica de fidea de la Văcărești, pe care acesta o cumpăraseră, pentru 1 410 taleri, din mezatul averii fostului domnitor, Constantin Hangerli, ucis de turci.

Un element de tradiție în economia orașului București l-au reprezentat, întotdeauna, *morile* de apă, care apar în numeroase documente de epocă. Așa, bunăoară, la 25 august 1692, domnitorul Constantin Brîncoveanu acorda mănăstirii Radu Vodă dreptul „să facă pre seama mănăstirii o moară în apa Dîmboviții, din susul orașului Bucureștilor, pre locul domnesc dăspre livadea domnească împotriva morii mănăstirii lui Mihai Vodă”. Cîțiva ani mai tîrziu, mănăstirea Radu Vodă primea și o carte de stăpînire a unui vad de moară pe apa Dîmboviții, „din sus de Gorgani” (1696 august 7).

Sub o altă trecută domnie, în vremea lui Antonie Vodă din Popești, nefuncționarea morilor mănăstirii Mihai Vodă a constituit obiectul unei mari anchete domnești, șase mari boieri fiind trimiși la fața locului să anchezeze acest incident (1670 mai 3).

Morile de apă prezentau însă marele inconvenient că, în vreme de îngheț sau în timpuri de mare secetă, își încetau aproape total activitatea. De aceea, la 27 noiembrie 1793, domnitorul Alexandru Constantin Moruzi cerea mitropolitului țării să oblige pe toți egumenii mănăstirilor din București ca, în termen de 20—25 de zile, să pregătească, pentru iarnă, și *mori cu cai*, iar acestea să rămînă mereu în stare de funcționare și în anii următori. Au luat ființă atunci, după cum atestă documentul, 14 mori cu cai la principalele mănăstiri din București și la mitropolie.

*Hanurile*², aceste puncte de mare interes comercial, sînt mai puțin reprezentate direct în documentele din acest volum. Unele hanuri, precum

al lui Șerban Vodă sau hanul lui Piper (1777 iunie 25) sînt abia amintite cu ocazia unor delimitări de locuri de case. În schimb, cunoaștem în cinci variante foarte apropiate actul de întărire a proprietăților și daniilor din veniturile hanului lui Hagi Dumitrache Papazoglu (la 1786 noiembrie 21; 1792 iunie 12; 1794 ianuarie 8; 1797 octombrie 26; 1798 iulie 25).

Din analiza documentelor inserate în acest volum mai rezultă și alte informații disparate cu caracter economic, dar extrem de interesante pentru caracterizarea vieții social-economice a orașului București în trecerea veacurilor. Astfel, la 3 august 1693, era scoasă la vînzare, cu 30 de piaștri, cafeneaua lui Aivazbașa Mahmud, cafenea cumpărată de egumenul mănăstirii Cotroceni. Cafeneaua fusese inițial a ienicerului Hamic, mort la București, în 1691, fără moștenitori, și trecuse în proprietatea statului (1691 decembrie).

O carte domnească din 1767 prezintă un interes deosebit pentru istoria comercială a orașului, deoarece amintește mutarea șalvaragiilor și a găitănarilor în prăvăliile făcute de domnitor la mănăstirea Sf. Spiridon, iar vînzarea postavului se stabilește a se face numai la această mănăstire (1767 octombrie 15).

Înregistrăm și o scrisoare comercială din 17 decembrie 1766, privind cumpărarea unei trăsuri („carătă”) de la Sibiu, în care se descriu și caracteristicile constructive ale acesteia: „Și te pohtesc ca să pui silință să o facă frumoasă cu văpseală sîngipie și cu postav bun iar sîngipiu; și să fie cu pervazurile cu aur”.

II. Probleme edilitare, urbanistică

În secolele XVII și XVIII orașul București a traversat importante etape în devenirea sa urbanistică. Dacă la începutul acestei perioade orașul era o așezare mai puțin aglomerată sub raport demografic și constructiv, dezvoltarea sa economică intensă și rapidă au determinat crearea unor adevărate aglomerări urbane, mai cu seamă în centrul capitalei.

Din toate documentele prezentate reiese, în primul rînd, un mare efort constructiv. În primul rînd, se vînd și se cumpără numeroase case sau locuri de casă, se extinde foarte mult sistemul închirierii de locuri pentru construcții (cu „embatic”), practicat intens de mănăstirile din București, se prefigurează tot mai clar zonele comerciale ale orașului, prin construirea de prăvălii și hanuri. Creșterea populației și intensificarea vieții economice și administrative a orașului au reclamat, totodată, modernizarea căilor de acces în interiorul capitalei. Tot mai multe ulițe sînt acoperite cu pavaje din birne de stejar și devin astfel „poduri”. Cele mai cunoscute sînt Podul Mogoșoaiei, Podul Calicilor, Podul Beilicului și Podul Țîrgului de Afară.

Circulația în interiorul orașului se făcea și pe podurile de lemn care traversau, în diferite locuri, apa Dîmboviței, precum și ceilalți afluenți ai ei, dintre care, unul, Dîmbovicioara, a dispărut cu trecerea anilor, dar apare menționat în documentele epocii (1781 noiembrie 20). De aceea, înregistrăm, din vreme în vreme și asemenea construcții noi. Astfel, la 12 mai 1790 este menționat podul din mahalaua Popa Dărvaș. La 2 martie 1799 se consemnează construcția unui alt pod peste Dîmbovița, „din josul morii Grozăvești”, iar la 24 iulie 1798 este înregistrată repararea podului de la Cotroceni.

² George Potra, *Hanurile bucureștene*, București, 1943; idem, *Istoricul hanurilor bucureștene* (Studiu și anexă, lucrare în manuscris, 520 pag.).

III. Organizare și activitate culturală

Pentru istoria economică și edilitară a orașului București sînt prețioase toate datele privitoare la structura și costul diferitelor construcții administrative, bisericesti sau particulare. Astfel, un adevărat deviz constructiv, cu toate detaliile necesare, este raportul pe care episcopii mănăstirii Sf. Gheorghe Vechi l-au redactat la 4 mai 1800 cu privire la reparațiile de amploare ale unei prăvălii a acestui așezămînt (doc. nr. 390). Într-o învoială de construcție, din 29 iulie 1797, avem chiar descrierea unei prăvălii din mahalaua Sf. Nicolae Șelari (doc. nr. 353). Cunoaștem, de asemenea, toate detaliile unei case de epocă (casa preotesei Sanda din curtea bisericii Sf. Gheorghe Vechi), dintr-o prețuire autorizată, din 17 decembrie 1791 (doc. nr. 303).

Unii domnitori se îngrijeau îndeaproape de aspectul edilitar și constructiv al orașului. Astfel, domnitorul Constantin Hangerli, vizitînd în luna iulie 1798 mănăstirea Cotroceni, ctitoria lui Șerban Cantacuzino, a constatat starea de neîngrijire și de dărăpănare în care ajunsese acest frumos lăcaș bisericesc și de cultură al orașului și s-a adresat muștrător egumenu-lui mănăstirii, cerîndu-i să treacă neîntîrziat la repararea și înfrumusețarea mănăstirii, deoarece „am văzut domniia mea mănăstirea aciasta și înprejmirile ei dărăpănate și la o stare încît poate în foarte puțină vreme să viie la mai rea stricăciune”. „Pentru care — continuă documentul voievodal —, iată îți poruncim cu toată strășnicia să te apuci a drege și a face orice meremet (reparație) va fi de trebuință, atît la ale biserici, cît și la înprejmirile biserici, ca să să aducă treaba a nu o mai vedea domniia mea la acest fel de stare” (1798 iulie 24, doc. nr. 371).

Tot în vremea domniei lui Constantin Hangerli are loc scoaterea la mezat a „locurilor Curții *gospod* cei vechi, de aici din București” (Curtea Veche), iar banii adunați „s-au dat la facerea Curții domnești cei arse de lângă Mihai Vodă”. Documentul la care ne referim vizează vînzarea ultimilor șase stînjeni de loc, „din fața podului care vine către Mihail”, pe seama „unui Nicola *sin* popa Panait”, cu suma de 860 taleri și 84 de bani (1798 iunie 14, doc. nr. 369).

O problemă edilitară foarte importantă a fost, întotdeauna, alimentarea cu apă a orașului. Cîteva ecouri ale eforturilor permanente, mai ales de la finele secolului al XVIII —, pentru îmbunătățirea alimentării cu apă a Capitalei, răzbat și în documentele de față. Așa bunăoară, la 12 noiembrie 1786, sînt amintite cișmelele de la Curtea domnească, de la Poarta Curții, de la capătul Podului Mogoșoaiei cu apă adusă de la Crețulești. Din debitul acestor ape, domnitorul va dărui două măsuri lui Ianache Moruzi (1795 octombrie 27). La 1 iulie 1786, un înscris domnesc întărea lui Filaret, episcopul Rîmniceului, dreptul și rîvna de a aduce „șapte măsuri” de apă potabilă la metohul „40 de mucenici”, care se afla pe locul Ateneului Român de astăzi.

Un document domnesc din octombrie 1788 se referă la înzestrarea cu moșii a bisericii Izvorul Tămăduirii, unde se afla haznaua apelor „dă unde să adapă și să îndestulează toată obștea”.

Preocuparea pentru curățirea apelor Dîmboviței, pentru evitarea aruncării resturilor orașului în apele ce treceau prin centrul capitalei, se reflectă în documentul din 7 august 1785, care cuprinde un adevărat proces de „poluare”. Astfel, un locuitor din vecinătatea mănăstirii Radu Vodă, pe nume Vasile, era obligat, printr-un înscris, ca în termen de două zile să scoată tot gunoiul de grajd pe care îl aruncase în apa Dîmboviței, care alimenta moara mănăstirii.

Din a doua jumătate a secolului al XVII-lea orașul București a concentrat și cele mai însemnate instituții de cultură ale Țării Românești. Astfel, după cîțiva ani de sporadică activitate la Tîrgoviște, sub domnia lui Matei Basarab, a Academiei greco-latine, domnitorii Șerban Cantacuzino și Constantin Brîncoveanu vor funda la București cunoscuta Academie domnească de la mănăstirea Sf. Sava, creată după modelul Colegiului Cottunian al celebrei Universități din Padova.

Tot la București se va muta, începînd cu anul 1678, cînd a ieșit de sub teascurile mitropoliei *Cheia înțeleșului*, centrul tipografic al Țării Românești, aici apărînd, între altele, prima versiune integrală a Bibliei în limba română (1688) și tot aici va activa, la mitropolie sau la mănăstirea Snagov, iscusitul meșter tipograf, miniaturist și ierarh, Antim Ivireanul.

Organizată și reorganizată temeinic, în 1707, de domnitorul Constantin Brîncoveanu, cu sprijinul stolnicului Constantin Cantacuzino și a marelui cărturar Hrisant Notaras, patriarhul Ierusalimului, Academia domnească de la București s-a bucurat de sprijinul generos al tuturor domnitorilor care au urmat.

Între documentele prezente în acest volum se află o serie de acte ce atestă grija permanentă a domnitorilor pentru organizarea și activitatea Academiei domnești de la Sf. Sava. Astfel, la 1 septembrie 1741, consemnăm o listă de „Școalele domnești cele din București și cele dupin orașele dupre afară”, ce s-au orînduit din porunca mării sale preainălțatului domnul nostru Io Mihai Racoviță voevod”. Este de fapt o listă cu lefurile profesorilor, între care figurează „dascălul cel mare la învățatura filosofească, în orașul București”, adică profesorul și conducătorul Academiei domnești de la mănăstirea Sf. Sava, apoi „doi dascăli carii dau mathimă la gramatică”, tot la Academia domnească, și „un dascăl ce învață la italiinească”. Acesta era, în 1741, personalul didactic al Academiei, la care mai apar menționați încă doi profesori de limba slavă, la biserica Sf. Gheorghe Vechi, și „un dascăl care învață carte grecească pe copii de la biserica Tuturor Sfinților”.

Mai tîrziu, la 17 ianuarie 1749, domnitorul Grigorie Ghica, în documentul său de reorganizare a școlilor constată că în București au fost din trecut și sînt și în vremea lui „doar școale, una elinească și alta slovenească, din care amăandoao sînt de mare folos nu numai lăcuitorilor Țării Românești, ci și tuturor celor streini carii vin pentru dragostea învățaturii”. Ca și în vremea lui Constantin Brîncoveanu, Academia domnească era deci deschisă și frecventată nu numai de români, ci și de mulți studioși, din întreaga Peninsulă Balcanică, mai ales, aflată atunci sub stăpînire otomană.

Documentul în cauză nu se referă la o reorganizare de structură a Academiei domnești, ci numai stabilește măsuri mai ferme pentru a se asigura plata regulată a salariilor profesorilor. În acest sens, se hotărăște ca banii necesari pentru plata dascălilor de la cele două școli domnești să fie adunați printr-o danie anuală de la toți preoții din țară, iar suma adunată să fie administrată de către mitropolitul țării, Neofit Cretanul. De altfel, acesta este desemnat de domnitor și supraveghetor direct al bunului mers al celor două școli din București.

La 23 octombrie 1752 (doc. nr. 161), domnitorul Matei Ghica întărește așezămîntul predecesorului său în scaunul Țării Românești. Din ambele documente rezultă însă o oarecare restrîngere tematică a învăță-

mîntului de la Academia domnească, deoarece nu mai sînt menționați și salariați decît doi profesori: dascălul cel „dîntii al învățăturilor celor filosofești” și dascălul „al doilea de învățăturile gramaticii”. Lipsește profesorul al doilea de gramatică și cel de italiană, ambii trecuți în lista din anul 1741.

Și domnitorul următor, Constantin Racoviță, reîntărește vechea organizare a Academiei domnești, desemnînd pe noul mitropolit al țării, Filaret, cu supravegherea învățămîntului din București (1753 octombrie 18, doc. nr. 164).

În a doua sa domnie, Constantin Racoviță se arată cu aceeași grijă față de școli și, reîntărind prevederile anterioare, hotărăște ca: „să se scoată de la bir mănăstirea Glavaciogul și să se dea asupra sf. părintelui mitropolitul țării și sfinția sa din venitul mănăstirii să dea lefii dascălilor și cheltuiala bisericii domnești”. Hrisovul domnesc amintește și de unele nereguli în plata sistematică a salariilor profesorilor de la Academia domnească, care „de multe ori nu le-au fost viind rînd a-și lua plata cîte patru-cinci luni” (1763 iunie 26, doc. nr. 186).

În 1764, domnitorul Ștefan Racoviță, care reîntărește așezămîntul referitor la școlile din București, face și un interesant istoric al hrisoavelor domnești privind acest subiect (doc. nr. 190).

La 10 iulie 1765, printr-un nou așezămînt, același domnitor hotărăște ca și mănăstirea Dealul, din Tîrgoviște să contribuie din veniturile ei la lefii profesorilor din București. În același timp, domnitorul hotărăște să reînființeze și cel de al treilea post de profesor de la Academia domnească, „pentru învățăturile gramaticii”.

O reorganizare și, totodată, o înălțare calitativă a învățămîntului la Academia domnească va realiza domnitorul Alexandru Ipsilanti în anul 1776. În volumul de față se află inserată Cartea patriarhală și sinodală, datată 11 iulie 1776, de la Constantinopol, prin care este reîntărit, de către cei mai înalți ierarhi ai Bisericii ortodoxe, așezămîntul domnitorului din Țara Românească. Cartea patriarhală cuprinde integral textul hrisovului domnesc (doc. nr. 220).

În noua sa organizare, învățămîntul de la Academia domnească beneficia, pentru prima dată, de șase profesori, din care „doi pentru gramatică, unul pentru matematică sau aritmetică, geometrie și astronomie, încă și istorie; unul pentru științele naturii, unul pentru religie și unul pentru limba latină și italiană”. Limba de predare urma să fie ca și în trecut, elina, dar unele obiecte, precum matematicile, puteau fi predate și în limba latină sau în limba italiană, „care din ele se va socoti mai prețioasă”.

Un număr de 60 de elevi urma să fie întreținut, anual, din veniturile școlii, dar aceasta nu însemna însă un acces nelimitat la învățătură, indiferent de clasă socială și rang, deoarece regulamentul școlar prevedea ca elevii — ce nu trebuiau să fie mai mici de 7 ani —, să fie „de neam bun, adică copii boierilor în lipsă, sau urmașii boierilor numiți mazili, sau străini săraci”.

Caracterul de clasă al Academiei domnești reiese cu claritate din precizarea referitoare la accesul copiilor de țărani la școală, care nu puteau fi primiți la acest învățămînt, deoarece ei trebuie să „se îndeletnicească cu plugăria și cu păstoria”, „rîvna lor” fiind de folos, după părerea hrisovului domnesc, numai „întru lucrarea pămîntului și creșterea vitelor”.

Era limitată și pregătirea copiilor de negustori: „Iar copii neguțătorilor sau ai meșteșugarilor cari dintre aceștia îi vor trimite pentru învățarea numai a gramaticii, așa încît plecînd de la școală să intre fiecare la meșteșug, ca și părinții lor, să fie îndrumați, fiecare, spre fireasca lui înclinare”.

Durata învățămîntului era stabilită la nouă ani, sistemul avînd mai multe trepte de studiu: „În cei trei ani de la începutul elevilor, după obicei, să se exerseze numai gramatica, tot asemenea să se facă începutul și la limba latină. Apoi trei ani astfel exersîndu-se încît să învețe elineasca și latineasca din autorii cei mai buni. Iar după împlinirea a șase ani, de aci înainte trei ani să se ocupe cu poetica și retorica, cu exerciții elinești și latinești, studiînd totodată și pe imitatorii lui Aristotel”. Se introducea, facultativ, și studiul limbii italiene.

Paralel, elevii din ultimii trei ani de studii urmau să învețe și celelalte discipline „aritmetica și geometria, pe de alta foarte bine istoria politică și istoria geografică, cari sînt în mai sus zisele limbi, iar după aceea să se familiarizeze cu filosofia lui Aristotel, cu prea buna astronomie”.

Pentru întreținerea școlii, astfel amplificate, domnitorul orînduiește o dajdie obligatorie pentru toate mănăstirile din țară, care să acopere marile și diversele cheltuieli ale Academiei domnești. Dajdia se extindea și asupra tuturor preoților „aflători în țara domniei sale, socotiți ca la trei mii cinci sute”.

În secolul al XVIII-lea, secolul luminilor, asistăm la o rapidă proliferare a învățămîntului elementar în București, deși el nu este încă definitiv organizat printr-un regulament domnesc sau bisericesc. Documentele ne pun la dispoziție cîteva interesante puncte de reper în acest proces caracteristic pentru epoca respectivă. Astfel, în așezămîntul mitropolitului Antim Ivireanul pentru ctitoria sa, mănăstirea Tuturor Sfinților (mănăstirea Antim), din 25 octombrie 1715, se stipulează crearea unei mici școli pentru copiii nevoiași: „Să se hrănească trei copii ce ar învăța carte și dascălul lor să-și ia plata ostenealei din mănăstire”.

Întărind acest așezămînt, la 11 iunie 1717, domnitorul Ioan Mavroordat, lărgeste indicația inițială, făcînd, de fapt, trecerea către organizarea unei adevărate școli pentru copii săraci: „să se facă în toți anii den venitul acestii sfinte biserică oarecare milostenii, adecă să învețe carte copii săraci”.

La 1 septembrie 1741, în vremea domniei lui Mihai Racoviță, era chiar menționat „un dascăl care învață carte grecească pe copii... la biserica Tuturor Sfinților”, cu un salariu de 5 taleri pe lună. Aici, la mănăstirea Antim, va lua ființă, prin hrisovul domnitorului Alexandru Ipsilanti, din 22 martie 1797, și un seminar pentru preoți: „Să fie și școală de învățătură pentru cei ce va fi ca să intre în treapta preoții din toate eparhiile țării”.

O școală la mănăstirea Colțea este amintită în hrisovul de întărire pentru această mănăstire emanat de la cancelaria domnitorului Mihail Constantin Suțu, în decembrie 1783: (Mihail Cantacuzino) „au făcut și înprejurul mănăstirii ziduri, și școală și chilii...”.

Puțin cunoscută este școala de la biserica Ioan Bogoslov, ctitorită din veniturile hanului Hagi Dumitrache Papazoglu. În toate așezămintele privitoare la han, incluse în volumul de față, este menționată și școala aceasta, destinată copiilor din păturile de jos. Biserica ctitorită de Papa-

zogiu urma să aibă, între altele, „doi preoți mireni, unul pămintean, i altul grec, i un dascăl cu învățatură românească, șezător deapurarea acolea ca să învețe copii mahalagiilor”.

Din analiza scriitorilor documentelor ar mai rezulta că, la sfârșitul secolului al XVIII-lea mai funcționau mici școli și pe lângă alte biserici din București. Astfel, la 24 februarie 1787, un document este scris de „Grigorie dascăl ot Sfeti Ioan Nou”, iar la 20 aprilie 1794, mai întâlnim pe „dascălul Enachi de la Sfintul Pandleimon”. Un Gheorghe dascălu, fără a preciza așezământul religios respectiv, seria un act la 27 noiembrie 1792.

Alături de Academia domnească de la Sf. Sava, în București a mai funcționat, paralel, și Școala domnească de slovenie³ de la Sf. Gheorghe Vechi. Acest așezământ se pare că era foarte vechi, dar a fost rectitorit și organizat în primii ani ai domniei lui Șerban Cantacuzino și a existat, ca instituție de învățământ, pînă în preajma anului 1848.

La început, Școala de slovenie de la Sf. Gheorghe Vechi a fost destinată pregătirii preoților, dar și-a extins menirea și asupra asigurării unui personal permanent pentru cancelaria domnească (logofeți și dieci).

Plata profesorilor de la această școală și, în general întreaga sa întreținere, era asigurată din vistieria domnească. În epoca domniilor fanariote, în care domnitorii se succedau la scurte intervale pe tronul Țării Românești, Școala de slovenie cunoaște multe neîngrijiri și lipsuri. Unii domnitori încearcă să amelioreze situația acestei școli, ca și a Academiei domnești, de altfel, prin trecerea cheltuielilor de întreținere de pe seama statului, pe seama mitropoliei, care este obligată — după cum s-a văzut — în diferite etape, să pună la dispoziția școlilor din București venitul mănăstirii Glavacioc, al mănăstirii Tuturor Sfintilor și chiar al mănăstirii Dealul din Tirgoviște.

Dacă organizarea didactică a Școlii de slovenie este, în general, mai puțin cunoscută, ne stau la dispoziție numeroase documente, incluse în volumul de față, pe baza cărora putem reconstitui activitatea profesorilor de la această școală în tot secolul al XVIII-lea. Astfel, primul dascăl de slovenie care apare documentat este Stanco, despre care ne amintește cartea mitropolitului Neofit Cretanul, din 13 iunie 1749, prin care dă cu chirie lui popa Teodor de la Sf. Gheorghe Vechi „locul unde a fost școala și casa dascălului Stanco”. Acesta a fost secondat de dascălul Lupu, pe care îl aflăm drept martor pe un zapis de vânzare din 21 iunie 1736. Dascălul Lupu va activa la această școală și în afara ei pînă către anul 1755.

După moartea dascălului Stanco, la conducerea școlii a urmat ginelele său, popa Florea, un foarte priceput meșter al scrisului slavonesc din acest secol. Dascălul Florea cunoaște bine și limba greacă, fiind traducătorul unei scrieri a lui Ioan Cariofil în limba română.

L-a urmat la conducerea școlii, fratele său, dascălul Constantin, care prin intensa sa activitate, va câștiga bunăvoința unor domnitori și va obține, pentru el și pentru ajutorul său, Dragomir, numeroase scutiri și inlesniri domnești. Astfel, la 13 august 1775, domnitorul Alexandru Ipsilanti îi acordă printr-un hrisov, scutiri de dări și privilegii, fiind menționat în document alături de cel de al doilea dascăl de slovenie, de curînd intrat

în funcție, Dragomir. Acesta va rămîne însă puțină vreme la școală, deoarece la 28 februarie 1780 este îndepărtat, „neurmind celor cuviincioase trebi dăscălești, ci abătându-să la neșcolărești lucruri, s-au lipsit din școală și caută a da cu chirie acea casă ce este pe pivnița și locul Mitropoliei” (casa ce i-a fost pusă la dispoziție de mitropolie). Înregistrăm între documentele din volum și actul de prețuire a lemnelor casei lui Dragomir de la Sf. Gheorghe Vechi și actul prin care acesta, la 14 septembrie 1780, declară că a primit suma de 293 taleri, prețul casei.

Dascălul Constantin și „ipodidascălu” său vor primi, în continuare, diferite scutiri și inlesniri domnești, la 24 septembrie 1786, de la Nicolae Mavrogheni, la 15 mai 1793, de la Alexandru Constantin Moruzi. Un document, din 5 februarie 1792, ne precizează și leafa dascălului slovenesc, Constantin, care era în sumă de 25 taleri pe lună. La finele secolului al XVIII-lea, Constantin este urmat, după moarte, de călugărul Isaiia, recomandat de mitropolit și numit în acest post, în 1796, de domnitorul Alexandru Moruzi.

Dascălii Florea și Constantin apar, în documentele de față, și în calitate de scriitori de acte (1753 octombrie 18 ; 1758 decembrie 5 ; 1763 iunie 26 ; 1764 mai 30 ; iulie 22 ; 1767 octombrie 15 — popa Florea și 1764 martie 8 și 1765 iunie 7 — dascălul Constantin).

Scriitorii actelor demonstrează, într-un fel, și gradul de răspindire a științei de carte într-o anumită etapă istorică. Astfel, pentru secolul al XVII-lea, marea majoritate a scriitorilor de acte sînt logofeții, pentru ca, în secolul următor, cele mai frecvente acte de vânzare-cumpărare, de exemplu, să fie redactate de preoții din diferitele mahalale ale orașului. Apar însă, chiar în secolul al XVII-lea, scriitorii de acte și din alte profesii, precum : Trandafir cantaragiul, la 15 august 1692 ; Fota zălariul, la 1 iulie 1695 ; Dumitru, fiul lui Irimia șelar, la 15 mai 1698 ; Stan șelaru, la 17 septembrie 1745, Hristea căpitan, la 8 septembrie 1784 ; Sima *sin* Radu, sluga lui Hagi Dumitrache Papazoglu, care redactează și semnează, la 4 decembrie 1786, o chitanță pentru primirea simbriei de la proprietarul hanului ; Iordache căpitan, semnalat cu două documente redactate de el (26 ianuarie 1787 și 8 decembrie 1788) ; Radu șalvaragiul (la 23 aprilie 1790).

Știința de carte era mai larg răspîdită în rîndurile meșteșugarilor din București. În acest sens este extrem de interesant documentul de prețuire a casei făcute de preoteasa Sanda în curtea bisericii Sf. Gheorghe Vechi, din 17 decembrie 1791, care este semnat de opt meșteșugari, în frunte cu meimar-bașa Ioniță, semnalat, de altfel, și cu alte documente autografe. Mai semnau atunci, dovedind suficientă știință de carte, calfa Manole, Dumitrașco vătaful de zidari, Iane ceaușul de lemnari, meșterul dulgher Vladul, Badea dulgherul, Ion meșterul de zidari și Iancul zidarul.

Meșteșugarii sînt semnați și într-o învoială de construcție, patronată de același Ioniță meimar-bașa la 20 august 1797. În afară de acesta, mai apar și un Gheorghe lemnar și „Dumitrache șălaru cel mic”.

Toate aceste date dovedesc, între altele, că în Bucureștii secolului al XVIII-lea existau multiple posibilități de învățare a scrisului și cititului în limba română, deși nu se constituise un sistem de instituții școlare. Prezența școlilor românești pe lângă aproape toate bisericile din București era atunci o realitate.

Bibliotecile, în devenirea lor istorică, au fost denumite pe drept cuvînt de către Nicolae Iorga ca adevărate „icoane ale sufletului” unui

³ George Potra, *Școala domnească de slovenie de la biserica Sf. Gheorghe Vechi din București*, în „Glasul bisericii”, 20, nr. 9—10, 1961, p. 837—878. și 21, nr. 3—4, 1962, p. 250—312.

cărturar sau ale unei epoci întregi. De aceea, prezența și structura bibliotecilor reflectă, întotdeauna, o anumită stare culturală a fiecărei perioade.

Ce preț aveau cărțile, material și moral, la mijlocul secolului al XVII-lea, reiese cu ușurință din menționarea lor în actul de înregistrare cu bunuri a bisericii Sf. Dimitrie din București, la 14 mai 1667.

Danii de cărți consemnează și actul doamnei Maria, soția lui Șerban Cantacuzino, din 28 octombrie 1689, pentru ctitoria sa, din București, Biserica Doamnei.

Însuși mitropolitul Antim Ivireanul cînd a ridicat și a întărit printr-un act mitropolitan proprietățile, privilegiile și datoriile mănăstirii Tuturor Sfinților din București, a făcut mențiunea că a înzestrat frumosul și bogatul așezămint „cu cărți de multe fealuri”, ceea ce reprezintă întemeierea unei adevărate biblioteci, care să cuprindă nu numai cărțile de cult, ci și multe alte cărți de lectură și studiu.

Cea mai importantă bibliotecă din București a fost însă întemeiată la Academia domnească de la Sf. Sava, încă din vremea domniei lui Constantin Brîncoveanu, stolnicul Constantin Cantacuzino numărîndu-se printre marii săi sprijinitori. Știm, din alte surse, că, după construirea noului local al Academiei domnești (după 1710), biblioteca a fost instalată în încăperi speciale și organizată pe baze științifice de către un cunoscut cărturar al epocii, Nicolae de Porta, fost secretar brîncovenesc și cantacuzinesc. Un bibliotecar însă plătit și însărcinat special cu organizarea cărților, cu supravegherea circulației lor, apare abia în anul 1776, în așezămintul domnitorului Alexandru Ipsilanti, aflat între documentele din acest volum sub forma care ne-o transmite cartea patriarhală și sinodală de la Constantinopol. Aici se stipulează clar: „Iar cărțile se încredințează unui bibliotecar cu credință, ce este orînduit, avînd a le păzi în siguranță spre a fi de folos celor de la școală, dîndu-le să se folosească de ele, în schimbul unei adeverințe, luîndu-le apoi iar înapoi” (1776 iulie 11).

Mai consemnăm, tot în legătură cu biblioteca Academiei domnești, și documentul de strămutare a cărților de la Sf. Sava la mănăstirea Sf. Gheorghe, la 16 noiembrie 1791.

IV. Informații cu caracter istoric

Din documente răzbat adesea și ecouri ale diferitelor evenimente istorice contemporane sau amintirea unor fapte și întâmplări trecute. Apar, de asemenea, în calitate de autori de acte sau semnături ai diferitelor documente și mari personalități ale trecutului nostru și, în primul rînd, domnitorii de la care emană numeroasele hrisoave incluse în acest volum.

Astfel, la 22 august 1662, domnitorul Grigore Ghica, întărind mănăstirii Mihai Vodă stăpînirea peste „tot locul cu tot dealul cât au fost mai deniante vreame, vii, însă den hotarul Lupeștilor, de unde iaste locul viilor, de lângă mănăstire în jos pre deal, până în Calea Mehedinților, unde sue calea la crucea lui Alexandru Vodă, cea de piatră”, amintește și faptul că tot acest loc a fost loc domnesc, „iară den zilele Mihnei Vodă de cînd răutățile, s-au pustiit acest deal de tot, n-au rămas nici o viță pre acel loc, ci au rămas pajîștea” (doc. nr. 10).

La aceleași evenimente se referă indirect și hotărnicia din 10 iunie 1677 a locurilor ce le-a stăpînit vornicul Preda Brîncoveanu, cel ucis de

seimeni în 1654, cînd precizează: „Iar cînd au fost în vremea răutăților în zilele lui Costandin Vodă și a Mihnei Vodă, cînd robia cea mare, spartu-se-au grădinile și rămăind locul sterp fără de garduri, pus-au alții pre acest loc case și grădini” (doc. nr. 34).

Ambele acte se referă la răscoala seimenilor și la acțiunea anti-otomană a lui Mihnea al III-lea Vodă, iar „robia cea mare”, amintită mai sus, reprezintă represaliile Porții otomane și ocuparea Țării Românești după acțiunea lui Mihnea Vodă.

Un adevărat reper istoric este cartea de întărire a locurilor ce aparțin mitropoliei dată la 4 ianuarie 1672 de Antonie Vodă din Popești. Documentul precizează, în primul rînd, că mitropolia „iaste zidită și înălțată de Io Constandin Șarban voevod”, delimitînd apoi, cu precizări topografice și istorice dintre cele mai importante, proprietățile acesteia (doc. nr. 24). Între altele, documentul menționează, ca existentă la data emiterii sale, o cruce de piatră ridicată în amintirea doamnei Chiajna, soția lui Mircea Ciobanul. Optzeci de ani mai tîrziu, la 22 iulie 1741, crucea doamnei Chiajna dispăruse, de vreme ce marii boieri, desemnați de domnitor să delimiteze din nou locurile mitropoliei, declarau „că nu s-au putut găsi nimeni ca să poată ști și să arate unde au fost crucea doamnei Mircioaei” (doc. nr. 142). Nici mai tîrziu, la 2 martie 1742, nu s-a putut identifica cu precizie locul în care a fost crucea doamnei Chiajna, iar boierii care delimitau locurile mitropoliei, Radu Crețulescu și Andronache Palada, scriau: „Și făcînd mare cercetare, nu s-au putut afla nimic ca să poată ști unde au fost crucea doamnei Mircioaei și calea care mergia pã lângă cruce pînă la pîiatra drept Calici” (doc. nr. 145).

Un act de măsurătoare a locului cu vad de moară al mănăstirii Radu Vodă, din 7 august 1696, menționează un alt fapt istoric de epocă, privind lipsa domnitorului Constantin Brîncoveanu din București, și instituirea unei caimacamii alcătuită din trei mari boieri: Stroe *vel* vornic, Vergu *vel* paharnic și Ianache Văcărescu *vel* agă. Într-adevăr, după cum atestă cronica logofătului Radu Greceanu, domnitorul Constantin Brîncoveanu a plecat la Tirgoviște, chemat fiind de către turci, la 11 iulie, și s-a reîntors în scaunul său de la București, abia la 29 octombrie 1696.

Dintr-o vînzare de loc, din 1734 decembrie 10, aflăm date interesante despre vechiul sediu al mitropoliei Țării Românești, de dinaintea mutării sale la ctitoria lui Radu Leon și Constantin Șerban: „Precum să să știe că avînd noi un loc aici în București alătura cu locul caselor noastre și alătura cu locul Sfîntului Gheorghe cel Vechi, care loc mai denainte vreame au fost al sfintei Mitropolii, fiind *besearca Sfîntului Gheorghe mitropolie veache*” (s.n.) (doc. nr. 134).

Consemnăm, de asemenea, două documente care prezintă date diferite, la perioade diferite, referitoare la ctitoria mănăstirii Sf. Spiridon din București. Astfel, Grigorie Ghica voievod, întărind dreptul de stăpînire asupra a două case de lingă poarta Curții domnești, la 1 octombrie 1749, precizează că mănăstirea Sf. Spiridon „iaste zidită și înălțată din temelie de domniia sa Constantin Nicolae vodă (Mavrocordat)”; un act din 15 octombrie 1767, emis de Alexandru Scarlat Ghica, amintește altă origine a mănăstirii: „...răpăsatul întru fericire părintele domniei mele (Scarlat Ghica), zidit-au din temelie dumnezeesc lăcaș aici în orașul Bucureștii și până a nu să săvârși pe deplin toate ceale de trebuința sfîntului lăcaș după obșteasca datorie, dîndu-și sfîrșitul, au rămas de s-au săvârșit sfîntul acesta lăcaș cu ajutorul lui Dumnezeu, prin silința domniei mele”.

Un fapt de istorie bisericească consemnează și documentul din 16 martie 1741, reprezentînd o carte domnească pentru trecerea Bisericii Albe, din mahalaua cu același nume, ca metoh al mănăstirii Mihai Vodă (doc. nr. 138):

Din epoca fanariotă datează și câteva informații despre trecerea unor mănăstiri de aici în administrația mănăstirilor de la Sfîntul Munte. Așa, bunăoară, la 14 noiembrie 1734, mănăstirea Sfînta Ecaterina este menționată ca metoh al mănăstirii de la Muntele Sinai; la 23 iunie 1748, era prezentată ca metoh al Patriarhiei din Antionia, biserica Sf. Spiridon, iar la 23 iunie 1748, însăși mănăstirea lui Șerban Cantacuzino, de la Cotroceni, era amintită ca metoh al mănăstirilor de la Muntele Athos. De altfel, această mănăstire primise la rîndul ei, ca metoh, din partea doamnei Maria, soția domnitorului Șerban Cantacuzino, la 28 octombrie 1689, Biserica Doamnei din București.

Din documente răzbat, uneori cu putere și dramatism, ecourile și urmările grele pentru țările noastre ale războaielor turco-ruso-austriece din tot veacul al XVIII-lea, dar mai ales din a doua sa jumătate.

Astfel, războiul din 1768—1774 este frecvent amintit în documentele de epocă prin stricăciunile sale imense pricinuite multor case din București.

Războiul cu pustiirile sale mari apare și în actul de vînzare al unui loc în mahalaua Popa Dărvaș, „care din pricina răsmiriții ce au trecut, stricîndu-se toate nameștiile ce au fost pe dănsul” (1776 martie 14). Războiul a distrus și arhiva mănăstirii Colțea, de vreme ce, la 7 martie 1780, într-un document se preciza: „Și zise (epitropul mănăstirii) că toate zapisile și alte scrisori, ce au mai avut sfînta mănăstire, s-au răpus în vremea răzmiriții, după cum este știută de toți” (doc. nr. 234).

Între marile personalități istorice sau culturale pomenite direct sau indirect în cuprinsul documentelor de față, trebuie să amintim pe marele erou al războaielor lui Mihai Viteazul, Preda Buzescu, care este menționat, alături de socerul lui, Andrei vistierul, în cartea dată de domnitorul Constantin Brîncoveanu pentru reinnoirea închinării mănăstirii Sf. Ioan cel Mare, din București, către mănăstirea Sf. Ilie din Rumelia (satul Fița), de către ctitorii acestui așezămînt (1696 noiembrie 8, doc. nr. 70).

Apoi, însuși domnitorul Constantin Brîncoveanu este menționat într-un document din 10 iunie 1677, cînd avea numai 23 de ani, în calitate de *vtori* logofăt și cerea delimitarea proprietăților din București ale tatălui său, Preda Brîncoveanu (doc. nr. 34).

Un document din 13 martie 1660 se referă la viitorul domnitor Șerban Cantacuzino, care primea, de la Grigorie Ghica, un act de întărire pentru trei sălașe de țigani cu 12 suflete (doc. nr. 9).

Interesant este și documentul din 13 februarie 1704, prin care Marica, soția paharnicului Staico Merișanu, dăruia nepotului ei, Barbu Merișanu, un loc de casă în mahalaua Popa Ivașco, care are între matori, la locul cel dintîi, pe doi dintre feciorii domnitorului Constantin Brîncoveanu: „Constandin Brîncoveanu beizadea, mărturie” și „Ștefan Brîncoveanu beizadea, mărturie” (doc. nr. 87).

Un aspect cu totul inedit ne relevă un act de vînzare-cumpărare de casă, din 22 februarie 1702, care are drept vînzător pe cunoscutul pictor cantacuzinesc și brîncovenesc, Pirvu Mutu. Acesta, împreună cu soția sa Tudora, vinde lui Radu, mare clucer de arie și lui Iordache Crețulescu, mare cămăraș, frați, o casă în București, cu suma de 45 taleri. Deci se atestă

foarte clar că Pirvu Mutu a locuit, pînă la data menționată mai sus, în orașul București, în mahalaua Fîntîna Boului (doc. nr. 82).

Mai semnălam, ca extrem de importantă din punct de vedere istorico-documentar și juridic, pentru întărirea unor acte, prezența genealogiei Cantacuzinilor, ramura lui Șerban Cantacuzino voievod, în cadrul actului emis de domnitorul Constantin Racovița pentru întărirea stăpînirii unor țigani ce aparțineau lui Toma Cantacuzino, logofăt al doilea — nepot al domnitorului Șerban Cantacuzino — și fuseseră luați pe nedrept de boierii Crețulești. Genealogia pare a fi stabilită mai tîrziu, deoarece are drept final de ramură pe căpitanul Constantin Cantacuzino, fiul cămînarului Gheorghe Cantacuzino. Toma Cantacuzino, titularul actului, era, de fapt, fiul lui beizadea Gheorghe Cantacuzino, unicul moștenitor al ramurei lui Șerban Cantacuzino voievod.

O ultimă informație cu caracter istoric și de ceremonial se referă la paza Curții domnești din București, regulament stabilit la 24 aprilie 1749 de către domnitorul Constantin Mavrocordat. În baza acestui document, aprozii din oraș erau obligați să asigure cu oameni, cu cai de călărie, cu pușcă și sabie, paza Curții voievodale, avînd în schimb scutire de toate dările țării (doc. nr. 157).

★

Scritorii documentelor. Actele erau scrise de logofeți de la Curtea domnească, de la mitropolie, de la Divan, de la unii mari boieri sau de la mănăstiri, de preoții diferitelor biserici, protopopi, dascăli de biserici sau dascăli (profesori) de la Școala domnească de slovenie de la Colțea, de cei care emiteau documentul și de numeroase persoane, cu știință de carte, care se aflau întimplător în București și care erau cunoscuți sau rude cu cei care încheiau diferite tranzacții.

Din categoriile amintite mai sus, menționăm pe următorii: Duca ceauș (1645 ianuarie 25); Radu *sin* Gheorghe logofăt *ot* Tirgoviște (1662 august 22); Goran Stanciovici logofăt (1667 mai 14), Mihai logofăt (1668 februarie 15); Radu fiul lui Iacov din Căzânești (1668 iunie 8); Stoica paharnic din Gherghița (1677 ianuarie 8), Fiera logofăt, fiul lui aga Jupa din satul Mărșa (1680 mai 24 și septembrie 2); Stoian gramatic din Filipești (1687 aprilie 12); Hristea dascălul de la mănăstirea Pogoniani (1752 ianuarie 7); Radu Rătescu paharnic (1762 martie 23); Constantin logofăt (1762 iulie 5); Manole dascălul (1774 august 10); Matei logofăt (1776 martie 7); popa Barbu de la biserica Popa Cozma (1776 aprilie 29); popa Nan de la biserica popa Dărvaș (1776 iulie 2); Andronache logofăt *za* taină (1776 septembrie 19); Andonie Fotino (1777 aprilie 23); popa Iorga *ot* mahalaua Oțetari (1777 iunie 7); Panait logofăt *za* divan (1777 decembrie 11); Barbu preot (1780 iunie 13); Radu *biv* *treti* logofăt (1781 februarie 10); popa Tudor *ot* mahalaua Popa Radu (1781 martie 2); Dinu logofăt *ot* Buzău (1782 ianuarie 30); Hristea căpitan (1784 septembrie 8); Ianache logofăt *za* taină (1784 septembrie 29); Petrache Ghiurcea Râmniceneanu (1785 iulie 1); Ianache căpitan (1787 ianuarie 26); Iordache căpitan (1788 decembrie 8); Iordache abagiu (1789 mai 20); popa Fotie *ot* biserica Albă (1790 aprilie 12); Gheorghe logofăt de divan (1791 iulie 24); Gheorghe logofăt de la Mitropolie (1792 aprilie 24); Dumitru logofăt (1793 februarie 25); Răducan Poenaru *biv* *treti* logofăt (1794 ianuarie 8); dascălul Enachi de la mănăstirea Sf. Pantelimon (1794 aprilie 20); popa Dona din mahalaua Neguțatori (1794 iunie 5); Ion zapciu (1796 mai 6); Gheorghe logofăt

ot stărostie (1797 aprilie 30); popa Radu ot mahalaua Lucaci (1798 ianuarie 17); Chiriță dascăl slovenesc și logofăt de divan (de multe ori întâlnit între 1776—1794).

★

Slujbe și titluri: călăraș de Țarigrad (1687 aprilie 12); căpitan *za cai*; căpitan *za dărăbanți* (1700 ianuarie 20); căpitan *za lefegii* (1784 octombrie 11); căpitan de seimeni; căpitan de la beciu *gospod* (1786 august 4); calpacci-bașa (1790 aprilie 23); ceauș de aprozi (1783 ianuarie 12, 1785 decembrie 23); ceauș armășesc (1786 august 4); ceauș *za copii* (1762 martie 23); ceauș de dulgheri (1800 mai 4); ceauș *za păhărniceii* (1783 octombrie 5); ceauș portăresc (1786 august 4); chiurciu-bașa (1786 decembrie 20); ciohodar; copil din casă de divan (1792 august 4); clucer *za arie* (1686 decembrie 15); cuiungi-bașa (1786 noiembrie 2); ispravnic peste portari (1687 aprilie 3); iuzbașa *za fustași* (1654 iulie 5); logofăt *za bresle* (1785 iulie 12); logofăt *za divan* (1793 aprilie 5); logofăt *za taină* (1776 septembrie 19); trei logofăt de Jos (1794 iunie 19); logofăt *za vistierie*; mumbașir; portărel de leafă (1792 ianuarie f.z.); saracci-bașa (1776 mai 8); staroste de bărbieri (1764 noiembrie 2; 1766 mai 12); staroste de cavafi (1733 noiembrie 5); staroste de neguțatori (1785 decembrie 23); sufar; vătaf *za aprozi* (1764 noiembrie 22); vătaf *za brașoveni* (1680 mai 24); vătaf de ceaprazari; vătaf *za dărăbanți* (1655 iunie 11); vătaf de zidari (1791 decembrie 17); vătaf *za fustași* (1677 iunie 10); vătaf de grădinari domnești (1655 iunie 11); vătaf *za măcelari* (1698 mai 15); vătaf de șalari; vătaf *za temniță* (1680 mai 24); vătaf de trăistari (1784 septembrie 8); vătaf de trâmbițași (1780 iunie 23; 1791 mart. 10); vătaf de vistierie (1783 octombrie 5).

★

Documentele din volumul de față se adaugă și completează pe celelalte din secolele XVII și XVIII ale volumului: *Documente privitoare la istoria orașului București*, publicat în cadrul aceleiași edituri, în 1961.

★

Toate documentele menționate că fac parte din fondul Academiei R. S. România, sau din diferite colecții particulare, se găsește actualmente la Arhivele Statului din București.

Citeva documente privitoare la istoria Bucureștilor, incluse în volum, au ca loc de emitere diferite localități din țară, indicate întotdeauna alături de anul, luna și ziua documentului. Toate celelalte — care nu fac mențiunea locului de emitere — sînt din București.

În transcrierea documentelor am căutat să redăm cit mai exact textul original, bineînțeles înlăturînd pe *u* mut, care nu avea nici o valoare fonetică. Punctuația și începuturile de aliniat ne aparțin aproape în întregime, pentru a reda un text cit mai clar și mai puțin obositor.

Am întregit toate numele lunilor anului, funcțiilor sau titlurilor boierești (ex. *ian* = ianuarie; *mart.* = martie; *sept.* = septembrie; *arm.* = armaș; *căm.* = cămăraș; *căp.* = căpitan; *cioh.* = ciohodar; *com.* = comis; *iuz.* = iuzbașa, *pah.* = paharnic; *pit.* = pitar; *star.* = staroste; *steg.* = stegar; *serd.* = serdar; *șăt.* = șătrar; *vist.* = vistier; *vor. vorn.* = vornic; *Hs.* = Hristos; *Is.Hs.* = Isus Hristos).

Am întregit de asemenea următoarele cuvinte, fără a le mai pune în croșete: *cup.* = cupeț; *depar, depart.* = departament; *eg., ig.* = egumen;

h. = hagi; *jup.* = jupăn, jupănească; *mah.* = mahala, mahalagii; *mar., mart.* = martor, mărturie; *pog.* = pogon; *st., stg.* = stînji(i); *tl., tal.* = taleri; *vânz.* = vânzător.

★

Citeva exemple de nume rare: *Bahar* Dumitrache *Bălăcciu* (fost Bălăcciuoglu); *Berda* (popa), *Maria Cărpinea*, *Marin Cegăian*, *Dona*, *Dra-gostin*, *Ghiureca*, *Oprea Gurban*, *Andrei Jospudeci*, *Jupa*, *Lațcarina*, *Filip Lolea* (Lulea), *Pantazi Serezli*, *Sideri*, *Marin Sușumete*, *Talpoș*, *Țăra*, *Dimitrie Zacheliu*, *Zmagda*; *Tudor Milog* (poate fi nume, dar poate fi și poreclă).

Au fost subliniate următoarele cuvinte slave pentru a se vedea numărul redus, în alcătuirea actelor, fiindcă în vorbirea curentă ele nu erau folosite: *az* = eu; *eto az* = iată eu; *bez* = afară de; *biv* = fost *biv bel* = fost mare; *brat* = frate; *i brat ego* = și fratele lui; *ot* = de la; *i ot* = și de la; *ot sel* = din satul; *pis* = am scris; *pis az* = am scris eu; *pol* = jumătate; *zet* = ginere.

Meserii și îndeletniciri: abagiu, argintar, băcan, băiaș, bărbier, bașcalii (cojocari *bașcalii*), bogasier, boiangiu, bragagiu, brutar, cafegiu, cantaragiu, cavaf, ceaprazar, cizmar, cojocar, condoragiu, croitor, cuiungiu, dărvăr, dulgher, făinar, furdagiu, găitănar, geambaș, grădinar, masalagiu, rărar), jimblar, lăcătuș, lemnar, luminărar, măcelar, mărgelar, masalagiu, mătăsar, muscalagiu, opincar (și chiar o femeie: „baba Maria opincăreasa”), papugiu, podar, postăvar, potlogar, povarnagiu, săpunar, sarmagiu, sticlar, suiulgiu, șalar, șalvaragiu, tabaci, tâmplar, tipsier, trăistar, ulier, zăbunar, zalar, zaraf, zidar.

★

Glosar. Este necesar să se scoată în evidență o serie de cuvinte rare care au circulat, în special în documentele scrise, în secolele XVII—XVIII, dar care mai apoi, încet-încet, au dispărut cu totul. De aceea o parte din ele le enumerăm mai jos, iar în indicele de la finele volumului, le vom da cuvenita explicație.

Ex.: adichie, adiată, afieromă, afieromata, anafora, analagon, apodixis, artărdisind, artărdisită, bogazuri, cacom, calpi, carsaci, carvasara, cherodosie, cinuri, clironomi, cosorobi, croc (blană de), diadohi, diastimă, diată, delceluș, distihie, energhie, etision, geremele, ghermesut, ghiondalice, ghiordii, ialamgicuri, ipostatica, isterisească, lațcă, lude (liude), malotea, *mehterii* turci, megalopsihia, meremet, mezat (sultan-mezet), musaadea, năboiala gheții (1799 martie 2), ort, părpăr, perierghie, peșchir, pliroforie, podvoade (podvezi), poslușanie, proeresie, prostichiu, protimisis, provlimă, rufet, sagnasiu, sângeap, simfonie, sistisi(a), șamalagea, șatrage, tanele, teslim, ticilichiu, zapt, zardovolenii.

REZUMATUL DOCUMENTELOR

1. 1634 mai 20. Dumitru județul împreună cu cei 12 pîrgari ai orașului întăresc vătafului Stanciu, fiul logofătului Tudosie, stăpînirea peste două locuri cu case situate lingă mănăstirea Sărindar, pe care le cumpărase cu „4 bani gata”.
2. [1643—1654]. Dobre unchiașul, feciorul lui Mircea vătaf de grădinari domnești, făcîndu-se călugăr la mănăstirea Argeș, dăruiește acesteia un loc de casă cu pivniță în București.
3. 1645 ianuarie 25. Duca ceaușul, împreună cu frații lui, vînd lui Constantin mare postelnic, o pivniță și două locuri pentru mai multe prăvălii cu 60 de ughi.
4. 1645 iulie 12. Matei Basarab voievod întărește lui Evstratie vistier al doilea, stăpînirea unor case cumpărate de la Dumitrașco postelnicul.
5. 1654 iulie 5. Feciorii lui Oprea logofătul vînd lui Albu fustașul un loc de casă, cu 22 ughi.
6. 1655 ianuarie 11. Constantin Șerban voievod întărește mănăstirii Argeș un loc de casă cu pivniță din București ce fusese dăruit de unchiașul Dobre, fiul lui Mircea vătaf de grădinari domnești.
7. 1656 aprilie 17. Marcu, năstavnicul mănăstirii Sf. Nicolae (Mihai Vodă), face schimb de țigani cu mănăstirea Babele, dînd pe țiganca Stana și primînd pe Neacșa.
8. 1656 aprilie 29. Liia, împreună cu fratele ei Radu, vînd lui Constantin fost postelnic, un loc de casă cu grădină și „curteșoară”, cu 3 ughi și jumătate.
9. 1660 martie 13. Gheorghe Ghica voievod întărește stăpînirea lui Șerban Cantacuzino logofăt al doilea, peste niște țigani cumpărați de la postelnicul Papa, fiul lui Buzinca clucerul, cu 190 galbeni.
10. 1662 august 22. Grigore Ghica voievod întărește mănăstirii Mihai Vodă stăpînirea peste mai multe locuri care „s-au pustit” în vremea lui Mihnea Vodă, și fiindcă mănăstirea este „săracă și fără nici un venit”, îi dă dreptul să ia și vinăriciul domnesc.
11. 1663 aprilie 10. Grigore Ghica voievod întărește lui Șerban un loc de casă pe care îl avea de moștenire de la Manea feciorul lui Rusan.
12. 1665 februarie 4. Eupraxia, soția logofătului Radu Dudescu, împreună cu fiul ei Radu, vînd lui Defta croitorul un loc de prăvălie în Zăbunari, cu 40 galbeni.
13. 1666 februarie 17. Radu Leon voievod întărește stăpînirea lui Badea fost mare paharnic, peste un loc de casă în București, peste niște vii în dealul Izvorenilor și peste altele.
14. 1667 mai 14. Radu Leon voievod dăruiește bisericii cu hramul Sf. Dumitru (viitoarea mitropolie), vase de argint, cărți de cult, vii și vite și o scutește de o serie de dări și angarale.
15. 1667 iunie 30. Tudor croitorul, feciorul croitorului Paraschiva din București, vinde neguțătorului Iorga Corbu și soției sale Marica, un loc de casă, lingă Biserica Grecilor, cu 50 galbeni.
16. 1668 februarie 15. Radu Leon voievod întărește mănăstirii Sf. Ioan cel Mare locurile pe care le dăruiseră domnitorii de mai înainte, pe care stau tabacii acum, dar care, în decursul timpului, fuseseră încălcate de diferiți oameni.
17. 1668 martie 1. Radu Leon voievod imputernicește pe egumenul mănăstirii Sf. Ioan cel Mare să oblige pe toți care stau în casele mănăstirii să-și plătească chiria, cei ce nu vor vrea, să fie scoși din case.
18. 1668 aprilie 20. Ștefan mitropolitul țării dă carte de blestem pentru mahalagii care trebuie să mărturisească adevărul în legătură cu locurile mănăstirii Mihai Vodă, impresurate de diferiți oameni.

19. 1668 iunie 8. Dumitra, fiica preotului Dumitru, vinde marelui pitar Stoie un loc de casă lângă biserica Aga Niță cu 6 ughi.
20. 1669 mai 11. Antonie voievod întărește mănăstirii Mihai Vodă stăpînirea peste toate locurile și dealul cu vii ce are în cuprinsul orașului.
21. 1669 iunie 14. Egumenul Grigorie de la mănăstirea Banului vinde lui Theodor mumgiul (luminărarul) un loc de casă în București, pentru 25 galbeni.
22. 1670 mai 3. Antonie voievod poruncește la șase boieri să cerceteze împreună cu „meșteri buni” cauza pentru care nu funcționează morile mănăstirii Mihai Vodă; să ia măsuri urgente pentru îndreptarea neajunsurilor.
23. 1670 decembrie 30. Theodosie mitropolitul țării dă egumenului Athanasie carte cu mare blestem pentru toți aceia care știu să mărturisească adevărul, în pricina băii lăsate de Istrate neguțătorul, mănăstirii Sf. Ioan cel Mare.
24. 1672 ianuarie 4. Antonie voievod întărește mitropoliei, zidită de Constantin Șerban voievod, stăpînirea peste locurile ce are în oraș și o scutește de toate dările, cum a fost și mai înainte.
25. 1673 iunie 3. Leica din Ghergheți cu soția lui Anghelina vind un loc de casă starostelui Iorga, cu 25 ughi.
26. 1674 iunie 12. Mihai croitorul, fiul lui Tilea din Tîrgoviște, vinde lui Partenie, egumenul mănăstirii de la Brad, un loc de casă cu pivniță, pentru 65 taleri; actele vechi nu le mai are, fiindcă au ars în timpul domniei lui Grigore Ghica.
27. 1674 decembrie 12. Gheorghe Duca voievod întărește mănăstirii Sf. Ioan Botezătorul niște locuri de casă, unde au fost tabacii, care, în decursul timpului, fuseseră impresurate de unii oameni „fără nici o dreptate”.
28. 1675 aprilie 23. Stoica Ludescu logofăt (cronicarul) dăruiește lui Chiriac ceaprazarul un loc de casă lângă curtea bisericii cu hramul Sf. Nicolae Șelari, în apropiere de Ulița Mare (str. Lipscani de azi).
29. 1675 iunie 7. Locuitorii din mahalaua Săpunari, împreună cu Tudorașco al doilea vornic, întăresc lui Stănilă, feciorul lui Neagu Armeanu, stăpînirea peste un loc de lângă piriul Bucureștioara, pe care i-l impresuraseră niște țigani.
30. 1676 iunie 18. Partenie, egumenul mănăstirii Radu Vodă se înțelege cu Stroe, fiul neguțătorului Mihai, pentru țiganca Mușa, pe care o vinduse mănăstirii Gherghe, fiul lui Bebe iuzbașa.
31. 1676 august 8. Mihul vătaful, împreună cu soția sa Marica și fiii săi Dumitrașcu și Iacov, vinde mitropoliei o familie de țigani pentru suma de 70 taleri.
32. 1677 ianuarie 8. Stan vornic al doilea arată că din porunca marelui vornic Vilcu a măsurat locul mănăstirii Nucetu, după cartea de hotărnicie dată de Gherghina județul.
33. 1677 februarie 5. Manu cupețul, fost staroste de neguțători, împreună cu fiul său Lamba, vinde lui Slavu abagiul un loc de casă, alătura cu locul lui Radu Țigănescu, cu 57 taleri și jumătate.
34. 1677 iunie 10. Toma județul împreună cu cei 12 pîrgari, cu preoți și bătrîni și cu omul „domnesc” Tudosie vornic al doilea, aleg, hotărnicesc și împietresc locurile pe care le-a avut vornicul Preda Brîncoveanu care „în vremea răutăților” unii oameni, fără voia nimănuș au făcut case și grădini pe ele.
35. 1678 aprilie 4. Gheorghe Duca voievod întărește lui Ianăș fost mare jîtnicer stăpînirea peste un loc de casă, în mahalaua Arhimandritului „la capul podului Cilibiului”, pe care-l cumpărase de la paharnicul Matei Bărsescu.
36. 1680 mai 24. Radu din Cartojani, județul Vlașca, se împrumută cu 170 taleri de la pitarul Grăjdan, punindu-și amanet trei prăvălii și o pivniță ce se află pe ulița ce merge la Scaunele de carne.
37. 1680 iulie 21. Ancuța, soția lui Mihai logofăt, împreună cu copiii ei, vinde lui Stroe vătaf niște case cu loc și grădină cu pomi, pentru 35 taleri.
38. 1680 septembrie 2. Radu Mustăța din Cartojani se împrumută cu 170 de taleri de la pitarul Grăjdan, cu care și-a răscumpărat trei prăvălii și o pivniță de la Hriza vistierul.
39. 1681 aprilie 17. Șerban Cantacuzino voievod întărește mai multor slujitori domnești, stăpînirea peste niște locuri de casă, din mahalaua Săpunarilor, pe care le impresurase Radeș bărbosul, declarînd mincinos că i-au fost dăruite de Cernica vornicul.

40. 1684 ianuarie 17. Theofan shimonah dăruiește mănăstirii Argeș o chilie din chiliile bisericii pe care el a zidit-o din temelie în București.
41. 1684 mai 11. Grăjdan pitarul, fiul lui Mircea spătar din Preajva, vinde un loc de șapte prăvălii doamnei Maria, soția voievodului Șerban Cantacuzino, pentru 130 taleri, loc pe care aceasta îl dăruiește ctitoriei sale Biserica Doamnei.
42. 1684 mai 11. Tudora, fata lui Dobre, vinde doamnei Maria, soția lui Șerban Cantacuzino, voievod, un loc de patru prăvălii pe care cumpărătoarea îl dăruiește ctitoriei sale Biserica Doamnei.
43. 1685 martie 10. Ion și Neacșu, fiii lui Ivan zăbunarul, vind lui Defta croitorul o prăvălie cu loc, lângă prăvălia lui Alexe săpunarul, cu 80 ughi.
44. 1686 noiembrie 14. Zota, fiul lui Mihalcea croitorul, vinde lui Șerban Cantacuzino voievod un loc de prăvălie între Stanciul Pustiul și casa Soficăi, soția răposatului Măcula neguțătorul.
45. 1686 decembrie 15. Dima slugerul dăruiește mănăstirii Stavronichita, în deplină proprietate după moartea sa, 3 prăvălii din București și o moșie de 468 stînjeni din județul Ialomița.
46. 1687 aprilie 3. Portarii trimiși de ispravnicii orașului, din poruncă domnească, împreună cu diferiți oameni dimprejur hotărnicesc locul ce are mănăstirea Nucetu în București.
47. 1687 aprilie 12. Constantin Hagiul, pîrcălab din Filipești, dăruiește Bisericii Doamnei niște case cu pivniță și vinde în același timp un loc egumenului de la mănăstirea Cotroceni.
48. 1687 aprilie 21. Popa Stoica împreună cu soția sa Grăjdana vind doamnei Maria, soția voievodului Șerban Cantacuzino, un loc cu casă pe lângă biserica ctitorită de aceasta.
49. 1688 ianuarie 1. Dionisie patriarhul Constantinopolului dă carte de blestem în legătură cu o pivniță de piatră a lui Iane, rămasă de la unchiul său Ghinea Matraca.
50. 1688 iunie 15. Gligorie, egumenul mănăstirii Sărindar vinde lui Manta portarul și soției sale, Maria, o casă cu pivniță și cu locul ei, de lângă colțul mănăstirii, din sus, cu 54 taleri.
51. 1689 octombrie 28. Doamna Maria, soția răposatului Șerban Cantacuzino voievod, închină Biserica Doamnei, pe care a construit-o și a înzestrat-o cu de toate: odăjdii, argintării, cărți, case, prăvălii, locuri, mănăstirii Cotroceni, cu obligația de a se respecta cele trei puncte menționate.
52. 1690 mai 25. Sofiica, soția răposatului Măcula, neguțătorul, vinde lui Iane, nepotul lui Ghinea Matraca, o jumătate de pivniță la uliță, ca să poată da înapoi cei 200 taleri prețul unei moșii pe care o cumpărase, mai înainte, stolnicul Constantin Cantacuzino, și acum nu-i mai plăcea.
53. 1691 noiembrie 26. Dima vinde lui Defta croitorul un loc de prăvălie lângă Manole croitorul, după dorința soției sale, Bana „ca să o grijesc pe ia și pre bărbatul ei”, și a primit 70 de taleri.
54. 1691 decembrie [f.z.]. Mustafa ceaș, serdarul Rusciucului, adevărește că cafeneaua ce posedă ienicerul Hamic, mort la București, fără moștenitori, trece în proprietatea statului. Din ordinul lui Mehmed, aga ienicerilor a venit și a vindut-o cu 65 de piaștri lui Gavaz bașa.
55. 1692 ianuarie 24. Aspra, soția lui Gavrițașco paharnic, împreună cu fiii ei vind lui Iane din Stăncești case cu pivniță de piatră și prăvălii în București, pe Ulița Mare.
56. 1692 mai 20. Tudorache vinde Radei și Alexandrei, fetele lui Stan Tilișcă o prăvălie în Ulița Mare, lângă prăvălia mănăstirii Sf. Sava, cu 80 de lei.
57. 1692 august 5. Iani Cocorăscu logofăt face schimb de țigani cu Nectarie, egumenul mănăstirii Sf. Ioan, dînd pe Anca și primind pe Despa.
58. 1692 august 15. Isac împreună cu soția sa Rîvca vind jupînului Zaharia o casă, fără loc, cu 10 taleri.
59. 1692 august 25. Constantin Brîncoveanu voievod dă voie mănăstirii Radu Vodă să facă o moară, așa cum a avut și mai înainte, pe apa Dimboviței, înspre Livada domnească, în fața morii mănăstirii Mihai Vodă.
60. 1692 decembrie 12. Constantin Brîncoveanu voievod întărește mănăstirii Sărindar stăpînirea peste mai multe locuri „pre luncă despre Dimboviță” pe care diferiți oameni, în vremea lui Radu Leon voievod, și-au făcut case și grădini.

61. 1693 februarie 15. Radu Golescu fost mare comis, împreună cu fiicele sale, Zoia și Ancuța, dăruiesc mănăstirii Sf. Ioan cel Mare, 20 pogoane vie la Vespești, 50 oi cu miei și 40 măci de stupi, spre a fi pomenită toată familia lui, fiind și ctitori după înaintașii lor.
62. 1693 iulie 12. Constantin Brincoveanu voievod întărește stăpînirea lui Cornea Brăiloiu mare paharnic asupra unor locuri de casă din București, de peste Dîmbovița, de la „podul agăi lui Iane în sus” pînă în locul lui Matei Ciorogîrleanu mare vistier.
63. 1693 august 3 (1104 zilhidje 1). Aivaz bașa declară că pentru locul cafenelei ce o posedă în București, egumenul mănăstirii Cotroceni i-a plătit 30 de piaștri.
64. 1694 august 4. Constantin Brincoveanu voievod întărește stolnicului Dănilă Neamțu stăpînirea peste o casă cu locul ei, lingă terenul protopopului Theodor, pe care a cumpărat-o de la Tudoran potcovarul, cu 45 taleri.
65. 1695 februarie 5. Constantin Brincoveanu voievod întărește lui Vasile mare căpitan de seimeni și jupînesei lui, Dospina, stăpînirea peste 12 pogoane de vie „în dealul Bucureștilor”, pe care le cumpărase cu 200 de taleri de la unchiul său Pătrașco.
66. 1695 iulie 1. Cîțiva locuitori din mahalaua Măcelarilor, în urma unei cărți de blestem dată de mitropolit, mărturisesc care este și pînă unde se întinde locul unchiușului Stănilă.
67. 1696 februarie 8. Constantin Brincoveanu voievod dăruiește lui Alexandru fost mare postelnic un loc de casă în mahalaua Oltenilor „pre lîngă locul Radului tabacul”, pentru ca „să-și facă casă și temel’”.
68. 1696 iunie 15. Iosif călugărul vinde lui Constantin logofătul casa cu loc, cu grădină cu pomel, cu jicniță „și cu toate dichisele” pe care le cumpărase și el de la popa Ivașco. Logofătul Constantin le dăruiește bisericii Tuturor Sfinților clădită de mitropolitul Antim.
69. 1696 august 7. Neguțatorii orînduiți din ordinul celor trei caimacamî, după ce au măsurat un loc cu vad de moară din mahalaua Gorganilor, dau mănăstirii Radu Vodă carte de stăpînire.
70. 1696 noiembrie 8. Constantin Brincoveanu voievod reinnoiește închinarea mănăstirii Sf. Ioan cel Mare, zidită de Andrei vistierul și înzestrată și mai mult de ginerele său banul Preda Buzescu, către mănăstirea Sf. Ilie din Rumelia, fiindcă din cauza multor „răotăji aici în țară” toate actele vechi ale mănăstirii au fost distruse.
71. 1696 noiembrie 10. Chirița portăreasa vinde lui Ghiorghită pîrcălabul o casă, în mahalaua Broșteni, cu 22 taleri.
72. 1697 mai 21. Constantin Brincoveanu voievod întărește stăpînirea lui Iane vătaful de aprozi asupra caselor ce are în mahalaua de la biserica Aga Niță, cumpărate de la Mușat logofătul.
73. 1697 mai 26. Stoichiță Golumbeanul paharnic face schimb de țigani cu jupînul Toma, iar pentru un copil de țigan plătește 13 taleri și jumătate.
74. 1697 iunie 5. Marco căpitan vinde lui Radu beizadea, fiul răposatului Iliș Vodă, o grădină cu 35 taleri, reluînd-o de la capitanul Pătru Obedeianu care nu avea protimisîs.
75. 1698 mai 15. Simion monahul, de la mănăstirea Radu Vodă, dă ginerelei său Tănașie suma de 50 taleri pentru o jumătate de prăvălie pe care nu vrea s-o stăpînească împreună cu cumnatul său Iorga.
76. 1698 iunie 22. Maria băneasa, soția răposatului ban Barbu Milescu, face schimb cu vistierul Drăgușin Merișanu, dîndu-i acestuia vilele sale din Nucetul de Sus, județul Olt și primînd de la el casele ce le are în București.
77. 1698 iulie 5. Constantin Brincoveanu voievod întărește lui Sterie luminărarul stăpînirea peste niște case și patru prăvălii pe care le-a cumpărat de la jupîneasa Paraschiva, soția căpitanului Tudor Odivoianu, cu 400 taleri, cît și asupra a 12 „răzoare” de vie în dealul Bucureștilor.
78. 1699 mai 4. Ion Tărăbuceanu vinde lui Radu beizadea fiul răposatului Iliș Vodă, o casă în mahalaua Broșteni „între gările Dămboviții” și vecină cu grădina „mării sale” pe care o cumpărase de la Marco căpitan.
79. 1700 ianuarie 20. Iorga, feciorul răposatului Duca staroste, dăruiește lui Radu beizadea, fiul lui Iliș Vodă, 300 de stînji din moșia Tătărani, pentru că a intervenit la domnitorul Constantin Brincoveanu de l-a scutit de „birul negustoresc”, primînd și 100 de taleri cu care și-a plătit datorile.

80. [1700]. Mihai bărbierul se învoiește cu serdăreasa Stanca să plătească acesteia o chirie anuală de trei taleri pentru „locul pă gunoi, lingă Dămbovița”, ce a primit pentru a-și construi casă.
81. 1701 iulie 6. Frații Ianache Văcărescu mare agă și Ivan Văcărescu vătaf fac schimb cu mitropolitul Theodosie al Ungrovlahiei, căruia îi dau două țigănci: Neaga și Mira și primesc pe Drăgana și Manea, ai lui Oprea Gurban.
82. 1702 februarie 22. Pîrvu Mutu zugravul împreună cu soția sa Tudora, vînd lui Radu mare clucer de arie și lui Iordache Crețulescu mare cămăraș o casă în București, cu 45 taleri, pe care și ei o cumpăraseră de la Anca Trufășoia.
83. 1702 martie 21. Teodosie mitropolitul țării întărește preotului Iosif și logofătului Stancu stăpînire peste un loc de prăvălie, vecin cu gardul mănăstirii Stelea, pe care ei îl primiseră de pomană de la preotul Bogdan.
84. 1702 iunie 6. Marina, sora călugăriței Ghervasia, vinde lui Mihai neguțatorul pe țiganca Rada, fiica Bogdanei, pentru 35 taleri.
85. 1703 ianuarie 6. Apostol Poenaru vornic vinde mănăstirii Horez o parte din casa ce are lingă apa Dîmboviței, împreună cu grădină, grajd, și cuhnie pentru suma de 150 taleri, iar o altă parte, prețuită la 50 taleri, o face danie mănăstirii, pentru pomenirea lui și a părinților lui.
86. 1703 septembrie 15. Popa Mitrea de la biserica Dintr-o Zi vinde lui Iane cupețul o casă din mahalaua bisericii „cu tot locul cît iaste îngrădit”, cu 47 taleri.
87. 1704 februarie 13. Marica, soția paharnicului Staico Merișanu, dăruiește nepotului ei Barbu Merișanu paharnic, un loc de casă în mahalaua Popa Ivașco, pe care îl avea rămas de la răposatul ei soț care îl cumpărase de la banul Radu Năsturel.
88. 1705 ianuarie 9. Dumitrașcu, fiul lui Ion iuzbașa de fustași, vinde egumenului de la mănăstirea Nucetu, cu 190 taleri, o prăvălie pe care o primise drept zestre de la socrul său Lica din Gherghița.
89. 1706 mai 8. Șerban cu soția sa Vișana vînd lui Neagu postelnic un loc cu pomel și casă în mahalaua Dintr-o Zi, pentru 20 taleri.
90. 1706 iunie 12. Matei Dobriceanu pitar vinde lui Stroie mare vornic o casă cu loc, grădină și pomi, în București, pentru 18 taleri.
91. 1708 aprilie 12. Caplea, soția lui Marin zugravul, împreună cu fiii ei, vinde lui Ștefan egumenul mănăstirii Glavaciog, casele pe care le are, pentru 45 taleri, ca să aibă pentru înmormîntarea soțului ei.
92. 1708 aprilie 14. Ioan arhimandritul de la mănăstirea Horez vinde lui Grigorașcu mare ciohodar niște case în mahalaua Sf. Ioan cu 310 taleri, case pe care el le cumpărase de la Apostol Poenaru vornicul cu 200 taleri și le refăcuse cu cheltuiala mănăstirii.
93. 1708 aprilie 16. Constantin Brincoveanu voievod întărește lui Constantin Greceanu mare căpitan din Cerneți, dreptul de stăpînire asupra caselor din mahalaua Sf. Ioan, pe care acesta le cumpărase de la Glișorașcu mare ciohodar.
94. 1708 iunie 15. Coandă Cornăianu căpitan vinde lui Constantin Brincoveanu voievod 12 țigani, pe care-i avea de la vară-sa, Caplea Părdescul, cu prețul de 17 taleri fiecare țigan, primînd în total 204 taleri.
95. 1709 martie 29. Antim mitropolitul Țării Românești aprobă cedarea către spătarul Mihai Cantacuzino — pentru 800 de lei — a locului pe care Colțea zidise o biserică de lemn, și-i dă voie să zidească „bolniță” și „casă de streini” pentru îngrijirea celor bolnavi.
96. 1709 iulie 1. Constantin Brincoveanu voievod întărește lui Fotea fost pîrcălab de curte stăpînirea peste casele lui Iorga Perdecuța, ce se află în mahalaua Sf. Nicolae, cu tot locul lor cît ține curtea și grădina.
97. 1709 octombrie 13. Stoica, soția lui Dumitrașco comis, vinde lui Stroie vornic o casă, care fusese zălogită la mama ei de un oarecare Miloș, pentru suma de 18 taleri.
98. 1710 mai 17. Rizea mătăsarul împreună cu frații săi, fiii lui Ilie abagiul, vînd un loc jupînului Apostol, pentru suma de 70 taleri.
99. 1710 august 4. Constantin Fărcășanu se împrumută cu 60 de taleri de la Radu mare sluger și-i pune amanet un loc ce are pe lîngă acesta și Buicescu.

100. 1711 martie [f.z.]. Hrizea mătăsarul împreună cu soția sa Armeanca vind egumenului de la mănăstirea Nucetu o casă cu loc, pentru 15 taleri, care loc fusese dăruit mai înainte de logofătul Stoica Ludescu lui Chiriac ceaprazarul.
101. 1711 aprilie 9. Iorga croitorul împreună cu soția sa Rada se împrumută cu 100 taleri, fără dobândă, de la Ignatie egumenul mănăstirii Nucetu, punind zălog o prăvălie.
102. 1711 mai 24. Dima, ginerele lui Statie din Stănțești, vinde jupinului Tudorache o prăvălie, alătura cu locul lui Lică Fărimită, pentru 80 taleri.
103. 1712 martie 24. Constantin Brincoveanu voievod arată că a refăcut din temelie biserica Sf. Ioan, care era mică, întunecoasă și fără de turn, acordindu-i drept ajutor 100 bolovani de sare de la ocna Telega.
104. 1712 iunie 1. Iorga croitorul, împreună cu soția sa Rada și cu cele două fete: Marica și Ștefana, vind lui Ignatie egumenul mănăstirii Nucetu, o prăvălie cu 160 taleri.
105. 1713 mai 17. Diicul Rudeanu fost mare logofăt dăruiește mitropolitului Antim „un codru de loc din colțul grădinii noastre despre pod”.
106. 1713 mai 25. Matei diaconul, ginerele popei Bunea, vinde lui Lefter vornicul un răzor de vie pe dealul Bucureștilor, cu 8 taleri.
107. 1713 iulie 1. Constantin logofătul dăruiește mitropolitului Antim un loc care să învecinează cu fostul teren al lui Drăgușin Merișanu vistierul pe care s-a construit biserica Tuturor Sfinților, pe care și el îl cumpărase de la popa Ivașcu.
108. 1713 august 1. Neacșu staroste de neguțători, împreună cu Jipa, fiul lui Ianuș staroste, vind lui Radu Dudescu mare paharnic un loc de două prăvălii în Ulița Bărbierilor.
109. 1713 august 10. Manea ceaușul, împreună cu fratele său Dumitru pircălabul de la Clineeni, vind mitropolitului Antim o casă cu loc din mahalaua Popii Ivașcu, cu 25 taleri.
110. 1714 aprilie 8. Ștefan Cantacuzino voievod dăruiește lui Andonie căpitan de „sara-geale”, casele răposatului Voicu fost căpitan de seimeni „la coconii lui Constantin Vodă” (Brincoveanu), din mahalaua Sf. Ecaterina.
111. 1714 mai 24. Sava portar al doilea, din ordinul domnului, împreună cu preoți și locuitori din mahala, delimitează locurile prăvăliilor mănăstirii Nucetu față de cele ale mănăstirii Sf. Sava, spre a nu mai fi pricină de neînțelegere și judecată.
112. 1715 februarie 16. Chirca Rudeanu fost mare sluger dăruiește mitropolitului Antim, pentru biserica ctitorită de acesta, o parte din grădina părintească, din care a mai dăruit înainte și tatăl său Diicu Rudeanu.
113. 1715 februarie 17. Barbu Merișanu sluger, fiul vistierului Drăgușin Merișanu, arată că locul pe care împreună cu tatăl său l-au dăruit mitropolitului Antim ca să construiască pe el biserica Tuturor Sfinților, i-a fost dăruit, cind s-a însurat, de mătușa sa Marica soția lui Staico Merișanu paharnicul.
114. 1715 martie 21. Șerban, fiul lui Iane Stănescul, vinde mitropolitului Antim o pivniță de piatră cu prăvălii deasupra și un han alătura, toate pe Ulița cea Mare, pentru 1 350 taleri.
115. 1715 iulie 20. Mitropolitul Antim Ivireanul face o serie de danii mănăstirii cu hramul Tuturor Sfinților, construită de el și fixează și obligațiile ce trebuie să le aibă mănăstirea.
116. 1715 octombrie 25. Lefter vornicul dăruiește mănăstirii Antim șase răzoare de vie în dealul Bucureștilor.
117. 1716 februarie 2 [Buzău?]. Maria Mileasca băneasa împreună cu ginerele ei Dumitrașcu Brăiloiu dăruiesc un loc ce au în Țirgoviste mănăstirii cu hramul Tuturor Sfinților din București, clădită de mitropolitul Antim, în mahalaua Popa Ivașcu.
118. 1716 mai 23. Nicolae Mavrocordat voievod dă carte domnească lui Atanasie, egumenul mănăstirii Sf. Ioan, cu privire la chirișii mănăstirii din mahalaua Trimbițașilor, care și-au construit case mai mari cu pivniță și și vind vinurile lor, să li se dărime casele și să-i mute „pe loc domnesc”.
119. 1718 iunie 7. Ianache ctintărețul din București se învoiește cu jupinul Oprea Florea din Brașov în privința unei vii cumpărată de la Nicodim călugărul.
120. 1718 octombrie 24. Dospina, văduva lui Rodna căpitan, vinde ginerelei său, Staico logofăt partea ei din casele, grădina și curtea ce se află în mahalaua Scaunelor, pe care le vinduse lui Staico căpitan, nerespectând dreptul de protimis.

121. 1719 decembrie 4. Nicolae Mavrocordat voievod întărește lui Tudorache fost mare comis și lui Hrisant cămăraș niște case lângă biserica Antim și alte proprietăți din Cringiu, județul Saac, foste ale paharnicului State Leurdeanu care nu-și putuse plăti datoria.
122. 1720 mai 5. Nicolae Mavrocordat voievod scutește mănăstirea Sf. Ioan cel Mare de a da „calul domnesc”, așa cum dau alte mănăstiri, fiindcă și mai înainte s-a bucurat de această favoare.
123. 1721 noiembrie 1. Ianache slugerul fost cupeț, prin diata ce face, lasă danie Mitropoliei casele, via din dealul Bucureștilor, haine și lucruri, ca după moarte să i se facă pomeniri și sărindare timp de trei ani.
124. 1725 mai 4. Mai mulți locuitori, din ordinul marilor boieri, merg și delimitează, însemnându-l cu pietre, locul logofătului Staico din mahalaua Scaunelor, alături de cel al vătașilor de măcelari.
125. 1726 martie 20. Maria, fiica lui Radu Grecianu logofăt întocmește diată de averea mobilă și imobilă (case, moșii, vii etc.) ce lasă după moarte și numește și epitropii care au datoria să urmărească aplicarea acesteia.
126. 1727 august 24. Cara Mustafa împreună cu soția și fiii vind lui Ștefan cazacul și soției sale Ilina în mahalaua Popa Rusu, cu locul ei, pentru 10 taleri și jumătate.
127. 1728 decembrie 20. Radu țiganul, croitor, se obligă să dea mănăstirii Sf. Ioan 2 taleri vechi pe fiecare an drept chirie pentru locul din mahalaua Scaune pe care i s-a dat voie să-și facă casă și pivniță.
128. 1729 august 1. Matei Cantacuzino mare armaș dăruiește mănăstirii Sf. Ioan cel Mare un sălaș de țigani pentru pomenirea răposatei sale soții Păuna.
129. 1729 septembrie 29. Egumenul mănăstirii Stavropoleos, dorind să mărească altarul bisericii, dă fostului serdar Grigorie Greceanu un loc, în schimbul altuia aflat în hotar cu altarul.
130. 1730 iulie 1. Calița, soția răposatului Matei Cîmpineanu vistier, fiica lui Drăghici Cantacuzino mare vistier, dăruiește mănăstirii Sf. Ioan cel Mare, după dorința răposatului său fiu Constantin, trei suflete de țigani, pentru pomenirea lui.
131. 1731 aprilie 4. Bucur seimen, din steagul căpitanului Drăghici, vinde dascălului Ianache casa ce o cumpărase de la Dobre abagiul, aflată în mahalaua Broșteni, primind pentru ea 3 taleri.
132. 1732 iulie 23. Leftera, soția lui Grozea măcelarul, vinde lui Neagoe măcelarul un scaun de carne din mahalaua Scaune, cu 29 taleri noi, pentru a-și plăti datoriile rămase de la soțul său.
133. 1733 aprilie 12. Ioana, soția răposatului stegar Andronache, vinde jupinului Tudor un loc cu pomel în mahalaua Lucaci, pentru 6 taleri și jumătate, ca să aibă bani pentru pomenirea soțului și cumnatului ei.
134. 1734 decembrie 10. Iordache logofăt de visterie împreună cu fratele său Constantin postelnic, fiii răposatului Asan Micșănescu mare sluger, vind mitropolitului Ștefan un loc pe care tatăl lor îl cumpărase de la Filotheu egumenul mănăstirii Sf. Ecaterina.
135. 1735 ianuarie 14. Preotul Ioan, fiul preotului Iane, împreună cu soția sa Drăgana vind logofătului Constantin, fiul preotului Bogdan, case cu pivniță și cu prăvălie cu suma de 400 taleri noi.
136. 1737 decembrie 15. Despa, fosta soție a răposatului Staico logofăt, vinde lui Ștefanache mare clucer de arie trei prăvălii de lemn în mahalaua Scaunelor, cu prețul de 350 taleri.
137. 1741 martie 15. Pîrvu diaconul și verii săi dau scrisoare la mina lui Afendule, fost mare căpitan de margine, că nu mai au nici o pretenție la locurile pe care le stăpânește de pe urma răposatei sale soții, fosta lor mătușă.
138. 1741 martie 16. Constantin Mavrocordat voievod dă voie egumenului Grigorie să ia în stăpînirea mănăstirii Mihai Vodă, ca metoh, Biserica Albă, să fie pentru călugări „vatră de șădere”, în cazuri excepționale.
139. 1741 mai 19. Patru mari boieri, din porunca domnitorului, măsoară și hotărnicesc dealurile cu vii din București, care au provocat neînțelegere între mitropolitul Neofit și egumenul Grigorie de la mănăstirea Mihai Vodă.
140. 1741 mai 20. Marii boieri ai Divanului, după alegerea și hotărnicia făcută de doi boieri, dau carte la mina mitropolitului Neofit că dealul cu viile dăruit de voievodul Radu Leon este proprietatea mitropoliei și nu a mănăstirii Mihai Vodă; întărirea domnitorului.

141. 1741 iulie 12. Mai mulți locuitori din mahalaua Biserica Albă mărturisesc pe unde au fost hotarele locurilor pe care mitropolia le are în Gura Văii, pe lângă Puțul Calicilor, pe drumul Mehedinților (Calea Rahovei de astăzi).
142. 1741 iulie 22. Marii boieri, din porunca domnitorului, măsoară și hotărnicesc locurile mitropoliei care se învecinează cu locurile lui Constantin Dudescu mare logofăt.
143. 1741 septembrie 1. Însemnare de lefurile ce se dau dascălilor de la școlile domnești din București și din celelalte orașe din Țara Românească.
144. 1742 ianuarie 22. Mihai Racoviță voievod dă carte domnească mănăstirii Sf. Ioan prin care-i scutește o pivniță „de fumărit, de cămănărit, de vamă de vin domnesc și de alte calabăcuri”.
145. 1742 martie 2. Radu Crețulescu mare stolnic și Andronache Palada fost mare stolnic, din porunca domnitorului, delimitează și împietresc proprietățile mitropoliei din oraș, în special acelea care au fost dăruite de voievodul Radu Leon, dar încălcate de mănăstirea Mihai Vodă.
146. 1742 septembrie 17. Mihai Racoviță voievod întărește egumenului Meletie de la mănăstirea Plumbuita ca să fie, în mahalaua Bălăceanu, o pivniță în care să se vindă vinul mănăstirii, fiind scutită de toate dările care se pun pe circiumi.
147. 1743 februarie 11. Mihai Racoviță voievod întărește mănăstirii Sărindar stăpînirea peste 11 suflete de țigani pe care îi dăruise Anton căpitan din Buzău.
148. 1743 noiembrie 26. Constantin logofăt, fiul preotului Bogdan eclesiarhul, și fiul său Matei vind lui Matei Condre o casă cu pivniță din Ulița Mare, cu 500 de taleri.
149. 1745 februarie 5. Neagu măcelarul vinde un scaun de carne, cu pămîntul lui, juptului Dimitrache, cu 50 de taleri.
150. 1746 mai 5. Barbu Văcărescu mare logofăt și Constantin Brîncoveanu mare clucer hotărâsc ca doi boieri să cerceteze hriscăvele și să alegă locul din Livada domnească pe care Grigorie egumenul spune că l-a dăruit Radu Leon voievod mănăstirii Cotroceni.
151. 1747 iunie 14. Maria Comăneanu vinde nepotului său, Ianachi polcovnicul, o casă în mahalaua Sf. Ioan, lângă Dimbovița „la podul de nuiale”, pentru 250 de taleri, din care a primit 200 de taleri, iar 50 de taleri i-a dat danie nepoatei sale, Stanca; cu adevărea mitropolitului.
152. 1748 iunie 20. Grigore Greceanu mare vornic și Barbu Văcărescu mare vistier, din porunca lui Grigore Ghica voievod, judecă pricina de neînțelegere dintre postelnicul Ioniță Brătășanu, ginerele răposatului doctor Dumitru, cu Deli Iane epitreplu copiilor lui Mihai, fratele Mănticăi.
153. 1748 iunie 23. Grigore Ghica voievod judecă pricina lui Matei Roset mare stolnic cu privire la moșia Cornățelu, pe care acesta o dăduse mănăstirii Cotroceni în schimbul caselor din dosul Bisericii Doamnei „a răposatului Șerban vodă Cantacuzino”.
154. 1748 iunie 25. Grigore Ghica voievod întărește bisericii Sf. Spiridon dreptul de stăpînire asupra unei părți din moșia domnească ce-i fusese dăruită de Constantin Mavrocordat, și poruncește lui Iane Dimboviceanu mare clucer să o măsoare și să-i pună semne de hotar.
155. 1748 august 1. Neofit mitropolitul dă carte de blestem către locuitorii de lângă Poarta domnească din sus, să mărturisească care este locul domnesc dat danie mănăstirii Sf. Spiridon de Constantin Mavrocordat voievod.
156. 1748 octombrie 11. Grigore Ghica voievod acordă scutire de unele dări negustorilor ce se vor stabili în hanul ce-l are biserica Sf. Spiridon și dă poruncă tuturor zapciilor să aibă grijă ca acci negustori „de toate orânduile să fie nesupărați”.
157. 1749 aprilie 24. Constantin Mavrocordat voievod hotărăște cum să se facă paza Curții domnești de către zapcii din ceata ceaușului.
158. 1749 mai 1. Nicolae Știrbei fiul răposatului Ilie Știrbei fost mare vistier, conform diatei lăsată de mama sa Despa, dăruiește mănăstirii Sărindar 50 măței de stupi și 4 suflete de țigani, pentru pomenirea lui și a părinților săi.
159. 1749 august 31. Florea și Lupu, dascăli la școala slovenească de la Sf. Gheorghe Vechi, semnează în condica mitropoliei pentru primirea salariului ce li se cuvenea.
160. 1749 octombrie 1. Grigore Ghica voievod întărește mănăstirii Sf. Spiridon dreptul de stăpînire asupra a două case de lângă poarta Curții domnești din sus, pe care le făcuse pe locul mănăstirii Stan bărbierul, dar n-a respectat așezămîntul încheiat.
161. 1752 octombrie 23. Matei Ghica voievod întărește așezămîntul făcut de fostul domnitor Grigorie Ghica în privința purtării de grijă pentru școala elinească și slovenească.

162. 1753 iunie 21. Polihron căpitan de dragoni vinde lui Iancu Farfaraoglu baș-bulucbașa din Curtea domnească o casă în mahalaua Bălăceanului, cu 250 de lei.
163. 1753 iunie 23. Hagi Chiriac dăruiește Stancăi, fostei sale roabe și fiicei acesteia, Sofica, o casă cu grădină, vie și nămestii, în mahalaua Biserica Stejarului, apoi o vacă cu vițel și încă o casă din mahalaua Fintina Boului.
164. 1753 octombrie 18. Constantin Racoviță voievod întărește vechea orînduire ca dascălii de la școala elinească și slovenească să fie plătiți din banii dăjdiilor ce se string de la preoții din țară; purtător de grijă numește pe mitropolitul Filaret.
165. 1754 martie 2. Smaragda Bălăceanu, fiica răposatului Ion Bălăceanu, vinde lui Nicolae Dudescu mare paharnic două fete de țigan cu 30 de taleri.
166. 1754 martie 22. Constantin Racoviță voievod întărește Bisericii Grecilor o vie în dealul Scăenilor și case cu loc în București, care fuseseră lăsate danie de Athanasie staroste de neguțatori.
167. 1754 mai 15. Barbu Văcărescu mare vornic dă carte de judecată în pricina ce a avut Neofit, fostul egumen al mănăstirii Sf. Spiridon, cu Stan bărbierul pentru casele ce acesta din urmă le făcuse pe locul mănăstirii.
168. 1754 septembrie 17. Ștefu vătaf de ceprăzari vinde lui Stoica șălar o prăvălie (numai lemnele, fără loc) în Ulița Șălarilor, cu 120 de taleri.
169. 1754 octombrie 13. Toader și soția sa Andreiana, vind lui Iane cojocarul și soției acestuia, Ilinca, o casă „cu locul cât ține gardurile împrejur” în mahalaua Popa Rusu, cu 64 de taleri.
170. 1754 noiembrie 20. Ștefu vătaf de ceprăzari împreună cu soția sa, Neacșa, vind lui Panait șălarul o prăvălie, numai lemnele, cu 120 de taleri, iar pentru loc cumpărătorul va plăti 4 lei chirie pe an bisericii Sf. Nicolae.
171. 1755 februarie 21. Smaragda Bălăceanu, fiica răposatului Ioniță Bălăceanu, vinde lui Nicolae Dudescu două sălașe de țigani, cu 200 de taleri.
172. 1755 iulie 14. Constantin Racoviță voievod întărește lui Toma Cantacuzino logofăt al doilea, nepotul lui Șerban Cantacuzino voievod, stăpînirea asupra unor țigani care fuseseră luați pe nedrept de boierii Crețulești.
173. 1755 august 6. Constantin Racoviță voievod renovează biserica Sf. Elefterie Vechi de la Cotroceni „înnoindu-o cu toate câte au fost învechite și stricate” și-i dăruiește moșia domnească numită „Livadea domnească” din București.
174. 1755 august 24. Preoții de la biserica Sf. Nicolae Șelari dau voie lui Panait șălar să răscumpere cu 300 de taleri de la logofeteasa Marica prăvălia pe care le-o lăsase, prin diată, Matei șălar.
175. 1757 iunie 12. Ion Trîmbițaș împreună cu soția sa, Ana, vinde vlădicăi Mireon chir Grigorie o casă cu curte, grădină și pivniță din mahalaua Popa Dârvaș, cu 200 de taleri.
176. 1757 septembrie 13. Constantin Mavrocordat voievod întărește lui Constantin Dudescu mare vornic stăpînirea asupra unui țigan pe care îl avea de zestre de la soția sa Maria.
177. 1758 decembrie 5. Scarlat Ghica voievod scutește pe Theofilact mare clucer de arie de orice dajdii și orînduiei ce ar ieși peste an în țară, întărindu-i și câteva privilegii de mai înainte, fiindcă de mic copil a slujit la curtea domnească „tot cu credință și cu dreptate ca și părinții și frații lui”.
178. 1759 mai 1. Roman băcanul, chiriaș al unei prăvălii a mănăstirii Tuturor Sfinților, face invoială cu egumenul Daniil de la acea mănăstire să doneze 100 de taleri și să plătească pentru prăvălie o chirie anuală de 30 de taleri, cu dreptul de a face pe locul ei o prăvălie boltită, de piatră, și s-o stăpînească și copiii săi.
179. 1759 iulie 17. Doctorul Spirea, originar din Corfu, prin diata ce face lasă o parte din avere bisericii Spirea Nouă al cărui ctitor era, iar o parte soției și copiilor.
180. 1760 aprilie 10. Sora, soția lui Dumitru brutarul, împreună cu fiul său Păun vind fiului său Nedelco și soției sale o casă în mahalaua Gorganului construită pe locul mănăstirii Sărindar, cu prețul de 50 de taleri, cu condiția ca să locuiască în casă cît va trăi.
181. 1760 octombrie 1. Anastase Diamandi împreună cu soția sa Anastasia vind lui Hagi Ștefan armeanul o casă pe locul mănăstirii Radu Vodă, în mahalaua Sf. Gheorghe Vechi, pentru 200 de taleri.

182. 1761 ianuarie 28. Ștefăni cojocarul vinde Mitropoliei casele pe care le-a cumpărat de la Bircă cojocarul, din mahalaua Popa Fierea, cu 300 de taleri noi și cu obligația de a fi trecut în pomelnicul cel mare al Mitropoliei.

183. 1761 martie 16. Foia de zestre a Ilincăi, fiica starostelui Mărgărit, căsătorită cu Negoită Fusea după moartea căruia, călugărindu-se, s-a numit Elisaveta monahia.

184. 1762 martie 23. Gheorghe Furtună, ginerele lui Vlad și soția sa Safta vind paharnicului Matei Cărpenișanu o casă în mahalaua Brezoianului, cu 110 de taleri.

185. 1762 iulie 5. Nicolau Udricanu vinde lui Călin lăcătușul și soției sale Maria o casă de lângă Bărăție, pentru 190 de taleri.

186. 1763 iunie 26. Constantin Racoviță voievod întărește orînduirea dinainte ca dascălii școlilor domnești să fie plătiți din venitul mănăstirii Glavaciog, fixează salariile și dorește să se plătească „mai cu lesnire fără de purtare de grijă”.

187. 1764 februarie 20. Marica, soția răposatului Matei Conde, vinde logofătului Stan Urlățeanu o prăvălie în tirgul cel mare „în rîndul cojocarilor”, pentru 410 de taleri. Prăvălia o cumpărase soțul ei de la Cîrstea cojocarul.

188. 1764 martie 10. Doi boiernași, din ordinul lui Radu Văcărescu mare vornic, cercează și hotărînesc un loc al mitropoliei, din mahalaua Totoescului (Lucaci) care fusese dat daniel de către jupineasa Bălașa Blejoianca.

189. 1764 mai 3. Petre hagiul din Rusciuc vinde lui Măinea cavaful o prăvălie, cu casele dimprejur, în mahalaua Sf. Nicolae, pe Ulița Mare, cu 800 de taleri.

190. 1764 mai 30. Ștefan Racoviță voievod întărește așezămîntul ca plata dascălilor școalei elinești și a celei slovenești din București, cum și ajutorul dat bisericilor domnești din curtea acestor școale, să nu se mai plătească de vistierie, ci din venitul mănăstirii Glavaciog și a Tutoror Sfinților, care în schimb vor fi scutite de orice dăjdi.

191. 1764 iulie 22. Ștefan Racoviță voievod întărește stăpinirea lui Badea Știrbei fost mare vistier peste casele din mahalaua Golescului „în fața podului lui Haidăm”, cu tot locul lor.

192. 1764 noiembrie 22. Mitropolitul Grigorie înaintează domnului o anafora cu rezultatul cercetărilor în pricina dintre Marin, staroste de bărbieri și egumenul mănăstirii Plumbuita, pentru o casă construită pe locul mănăstirii și cumpărată de aceasta, dînd dreptate mănăstirii; rezoluția domnului în același sens.

193. 1764 decembrie 15. Mai mulți martori declară că Baba-Dimo [Papadima?] și Manole Salonicheanul, cojocari, din cauza unei datorii ce aveau de plată, vind prin mezat două odăi și o cămăruță în hanul Constantin Vodă, lui Nicolae Lazăr.

194. 1765 iunie 7. Ana Ghiurginca împreună cu nepotul său Mihalache vind lui Anton Dărstorean o casă în mahalaua Bălăceanului, cu 205 de taleri și cu obligația de a plăti chiria locului, 9 taleri pe an.

195. 1765 iulie 10. Ștefan Racoviță voievod hotărîeste ca pe lângă mănăstirea Glavaciog să fie scutită de dări și mănăstirea Dealul, ca din venitul lor să fie plătiți dascălii de la școlile domnești „fără de a-și împărți gîndul lor la purtarea de grije pentru leafă”.

196. 1765 decembrie 20. Mitropolitul și mării boieri înaintează domnitorului o anafora în legătură cu pricina de neînțelegere pentru patru prăvălii și o pivniță (circumă) din Ulița Șelari, ce fuseseră puse amanet la paharnicul Canela de către Manda, soția lui Mihai Măntica.

197. 1766 martie 6. Șerban Greceanu și Constantin Cocorăscu, din porunca domnitorului Scarlat Ghica, avînd și carte de blestem, delimitează locul de prăvălie „de la scaunele de carne, cele vechi”, proprietatea Mitropoliei, de locul banului Constantin Crețulescu.

198. 1766 aprilie 23. Necula din Varna închiriază de la mănăstirea Plumbuita o prăvălie pe timp nelimitat, pentru care urmează a plăti, după 18 luni, cîte 68 de lei pe an, în două rate: jumătate din chirie la începutul anului, iar restul la jumătatea anului.

199. 1766 mai 12. Șerban paharnic se învoiește cu egumenul Romanos de la mănăstirea Plumbuita ca pentru cele două prăvălii ce se construiesc pe locul mănăstirii „din susul porții domnești” să plătească o chirie anuală de 9 taleri.

200. 1766 decembrie 17. Ioan Chirul serie din București către hagi Pătru Luca din Sibiu să-i procure o trăsură („carăță”) de la un meșter de acolo, la prețul de circa 54 de galbeni și-i dă instrucțiuni amănunțite de felul cum să fie lucrată și trimisă spre București.

201. 1767 iulie 25. Maria, soția răposatului Andrei al doilea pitar, împreună cu feciorii ei vind marelui spătar Dumitrache Ghica casele ce au în mahalaua Bisericii Doamnei, cu 1100 de taleri.

202. 1767 octombrie 15. Alexandru Ghica voievod hotărîeste ca șalvaragii și găitănarii cu prăvălii în tirg să se mute în „odăile ce sînt făcute”, la mănăstirea Sf. Spiridon, urmînd a plăti chirie și a fi scutiți de fumărit.

203. 1768 aprilie 10. State ceaușul împreună cu soția sa Maria vind lui Iordache Mavrodin fost mare vistier o casă pe Podul Mogoșoaiei, în mahalaua Popa Cozma, cu 135 de taleri.

204. 1768 iunie 8. Popa Badea cu soția sa Voica vind lui Iordache fost vistier o casă în mahalaua Popa Cozma, cu 46 de taleri și jumătate, pe care o cumpăraseră de la Stan brutarul.

205. 1768 iunie 12. Nița împreună cu fiica ei Maria vind lui Radu și soției acestuia, Vladina, o casă în mahalaua Popa Dârvaș, cu 28 de taleri.

206. 1768 iunie 15. Ștefan croitorul, împreună cu soția sa Dina, din mahalaua Vlădica, vind diaconului Ioan o casă, cu 80 de taleri.

207. 1768 august 3. Nedelcu cazacul și soția sa Ioana vind lui Dumitrașco Racoviță mare vistier o casă în mahalaua Gorganului, construită pe locul mănăstirii Sărindar, cu 80 de taleri.

208. 1768 august 3. Dumitrașco Racoviță mare vistier dăruiește nepoatei sale Elena, căsătorită cu Constantin cojocarul, casele din mahalaua Gorganului, cumpărate de la Nedelcu cazacu cu 80 de taleri, pentru vitele trecute în foaia de zestre.

209. 1769 ianuarie 22. Nastasia împreună cu fiul ei Tudorașco zăbunaru și cu ginerele ei Tudor căpitanul împrumută bani ca să neguțătorească, punînd zălog prăvălia ce are în Zăbunari, pe Ulița Mare.

210. 1772 [f.l.z.]. Maria Cărpina roagă pe un sluger să-i dea o bucată de lemn sfînt, iar ea îi va dărui „o fărămiță dă loc” din fundul curții.

211. 1773 august 3. Nița, soția răposatului Velicu căpitan, mărturisește în fața mitropolitului că prăvălia ce a avut-o soțul ei pe locul mănăstirii Cotroceni o lasă după moarte acesteia.

212. 1774 iulie 1. Marica logofeteasa vinde lui Paraschiva dulgherul o casă lângă biserică Sf. Ilie, din mahalaua Golescului, construită pe locul mitropoliei, cu 30 de taleri.

213. 1774 [f.l.z.]. Ana (Nița), soția lui Velicu căpitan, mărturisește că după moartea ei lasă mănăstirii Cotroceni prăvălia ce o are clădită pe locul acesteia.

214. 1775 februarie 1. Alexandru Ipsilanti voievod poruncește mitropolitului să cercezeze și să arate prin anafora care este situația școlii elinești și slovenești din București.

215. 1775 martie 17. Alexandru Ipsilanti voievod întărește anaforaua marilor boieri pentru întocmirea școlilor și a cutiei de milostenie, din venitul mănăstirilor.

216. 1775 august 13. Alexandru Ipsilanti voievod acordă scutiri de dăjdi celor doi dascăli slovenești de la școala domnească, precum și privilegiul de a ține cite o pivniță pentru vinzarea vinului, apărute de orice fel de „angării”.

217. 1776 ianuarie 22. Ianache Văcărescu mare vistier se adresează domnului cu rugămintea de a numi pe marele vornic al Țării de Sus și pe Badea Știrbei fost mare logofăt să aleagă locul caselor ce a cumpărat de la Manolache Vatați lângă mănăstirea Sf. Ioan; rezoluția domnului.

218. 1776 martie 14. Nicolae fost mare pitar vind lui Athanasie Dimu simigiul un loc de casă cu pivniță în mahalaua Popa Dârvaș, cu 80 de taleri, loc pe care el îl primise în dar de la unchiul său, mitropolitul Grigore.

219. 1776 mai 8. Dumitrache medelnicer și Constantin fost logofăt al doilea, cercează din porunca domnului, dreptul de proprietate ce are marele clucer Manolache Brîncoveanu asupra unui loc din mahalaua Popescului, lângă podul lui Șerban Vodă și înaintează rezultatul cercetărilor.

220. 1776 iulie 11. Carte patriarhală și sinodală prin care se aruncă mare blestem asupra acelor ce nu vor păzi întocmai orînduirea școlilor întocmită în Țara Românească de domnitorul Alexandru Ipsilanti.

- 221.** 1776 septembrie [f.z.]. Radu Golescu mare pitar vinde un loc de casă cu pivniță de piatră, în mahalaua Arhimandritului, lui Nicolae Dudescu fost mare vornic, cu 500 de taleri.
- 222.** 1777 februarie 10. Cițiva boieri și starostele de neguțatori cer domnitorului să întărească lui Manolache Brincoveanu fost mare clucer, dreptul de proprietate asupra unei case din hanul Șerban Vodă, făcută de Theodosie Iipțanul căruia i se vinduse averea la mezat pentru despăgubirea creditorilor.
- 223.** 1777 mai 17. Maria Greceanu mărturisește în fața mitropolitului Grigorie că locul ce-l avea de la răposatul ei soț postelnicul Ioniță Greceanu, în mahalaua Fintina Boului, l-a dăruit cu 35 de ani în urmă bisericii Tuturor Sfinților.
- 224.** 1777 iunie 7. Hristea ceaușul împreună cu soția, cumnatul său și soacra sa vind lui Mihai logofăt povarnagiul un loc ce-l primise de zestre, cu 29 de taleri.
- 225.** 1777 iunie 25. Mitrache fost mare medelnicer și Constantin Neculescu polcovnic măsoară și hotărânesc din porunca domnitorului locurile părintelui vlădica Mireon din mahalaua Sf. Gheorghe Vechi.
- 226.** 1777 noiembrie 20. Divanul prezintă anafora domnitorului în legătură cu pricina dintre egumenul mănăstirii Văcărești și Stan logofătul, pentru un loc; rezoluția domnitorului.
- 227.** 1777 noiembrie 21. Mai mulți boieri aleg și hotărânesc locul de la Fintina Boului pe care stolniceasa Maria Greceanu îl dăruise mănăstirii Antim.
- 228.** 1777 decembrie 11. Maria Cantemiroaia dăruiește lui Hagii Dimitrache Mehtupciu fost mare sluger o bucată din locul ce are alătura, pentru multe faceri de bine ce i s-au făcut și pentru pomenirea sufletului ei.
- 229.** 1778 septembrie 17. Anafora vorniciei către domnitor în pricina de neînțelegere dintre Hagii Dimitrache Mehtupciu fost mare sluger și Toma Călinescu; Călinescu e obligat să astupe umblătoarea, iar Mehtupciu să facă jghiaburi la casă.
- 230.** 1778 noiembrie 10. Alexandru Ipsilanti voievod hotărăște ca pe un loc sterp al mănăstirii Colțea să se construiască carvasara, pentru șederea marelui vameș și a neguțătorilor, iar mănăstirea să primească 180 taleri pe an de la marele vameș.
- 231.** 1779 martie 1. Pană Filipescu și Ștefan, mari vornici, împreună cu Scarlat Greceanu mare logofăt cercetează din porunca domnului dreptul de proprietate ce are marele logofăt Manolache Brincoveanu asupra unui loc din mahalaua Popescului și înaintează anafora cu rezultatul cercetărilor.
- 232.** 1779 iulie 29. Mitropolitul Grigorie dă carte de blestem lui Ioanichie egumenul mănăstirii Radu Vodă pentru toți aceia care n-ar mărturisi adevărul în legătură cu locul morii din mahalaua Gorgani, pe care l-au împresurat locuitorii vecini.
- 233.** 1779 august 25. Constantin Nenciulescu fost logofăt al doilea împreună cu alți doi boieri, din porunca domnului, aleg și delimitează cu pietre locul ce are Manolache Brincoveanu fost mare logofăt, în mahalaua Broșteni, dînd cuvenita carte de hotărnicie.
- 234.** 1780 martie 7. Marii boieri ai divanului înaintează domnului anafora cu rezultatul cercetărilor ce au făcut în pricina dintre Constantin Brătescu, ginerele lui Chiriță Doicescu și Pană Cărpinișeanu pentru un loc din spatele mănăstirii Colțea.
- 235.** 1780 martie 10. Pulcheria (Profira) Brătășanu păhărniceasa, fiica lui Antonache mare ban, lasă după moartea sa spitalului Colțea casele pe care le are în București, în mahalaua Colțea, „așa precum sânt”.
- 236.** 1780 iunie 13. Radu cihodiar împreună cu soția sa Saffa vind lui Tatu trîmbițaș și soției acestuia, Maria, o casă din mahalaua Popa Cozma, cu 140 de taleri.
- 237.** 1780 iulie 12. Ilinca Poenăreasa stăraștoaia vinde casa surorii sale, Elena (care, locuind în județul Vilcea nu se putea ocupa de ea), lui Șerban „fost copil din casă”, cu 230 de taleri, el avînd drept de protimis.
- 238.** 1780 iulie 30. Marele vornic dă ordin lui Radu și Necula vtorii vornici să prețuiască lemnele casei dascălului Dragomir ce este pe locul Mitropoliei, ca să i să plătească.
- 239.** 1780 iulie 30. Foaia de prețuire a caselor logofătului Dragomir. Se amintesc părțile componente ale construcției și se arată pentru fiecare în parte prețuirea. Valoarea casei se ridică la suma de 293 de taleri.

- 240.** 1780 septembrie 8. Badea Știrbei mare vornic și Dumitrașco mare vornic arată domnitorului cercetarea ce au făcut în legătură cu pricina de neînțelegere dintre egumenul mănăstirii Radu Vodă și mahalagii din Gorgani.
- 241.** 1780 septembrie 16. Dascălul Constantin arată că a primit banii ce a cheltuit cu repararea pivniței de lângă școala slovenească de la Sf. Gheorghe Vechi.
- 242.** 1780 noiembrie 2. Marii boieri hotărăsc în pricina de neînțelegere dintre Stana și Ianache băcanul pentru chiria unei case din mahalaua Sf. Dumitru.
- 243.** 1780 noiembrie 19. Ignatie egumenul mănăstirii Cotroceni cere domnitorului ca să cerceteze și despre locul din apropiere ce-l are de danie mănăstirea, cu ocazia alegerii locului numit Livada domnească.
- 244.** 1780 decembrie 15. Dumitrașcu Racoviță vornic și Scarlat Greceanu logofăt, din porunca domnului, cercetează situația locului domnesc din mahalaua Fintina Boului înaintînd anafora cu rezultatul cercetărilor; rezoluția domnitorului.
- 245.** 1781 februarie 10. Lulea Filip arnăutul dăruiește mănăstirii Radu Vodă, după moartea sa, casele și prăvăliile pe care le are în mahalaua Gorgani, pentru pomenirea lui și a părinților săi.
- 246.** 1781 martie 23. Mitropolitul Grigorie scrie lui Dumitrașcu Racoviță mare vornic că-i trimite cartea de danie făcută de monahia Pelaghia (Pulcheria) Brătășanu către mănăstirea Colțea, spre a o păstra pînă va fi numit un episcop.
- 247.** 1781 mai 25. Ștefan Pîrșcoveanu mare vornic, din porunca domnului, cercetează pricina de neînțelegere dintre mitropolie și măcelari pentru un loc de la Scaunele de carne, pe care mitropolia îl primise în schimb de la stolnicul Ștefanache.
- 248.** 1781 septembrie 1. Tudor mătășarul împreună cu soția și copiii vind lui Iordache Neculescu fost mare medelnicer o casă cu grădină, în mahalaua Stejarului, cu 135 de taleri.
- 249.** 1781 noiembrie 20. Alexandru Ipsilanti voievod întărește stăpînirea lui Manolache Brincoveanu mare logofăt asupra unui loc de case sub dealul mitropoliei, rămas de la părinți și din care o parte fusese împresurat de egumenii de la mănăstirea Sfînta Ecaterina.
- 250.** 1782 ianuarie 28. Radu Bărbătescu vinde lui Scarlat Greceanu mare vistier, pentru 5 000 de taleri, casele ce-i rămăseseră de la răposatul său părinte Mihai Bărbătescu, din mahalaua Enei.
- 251.** 1782 martie 2. Mitropolitul Grigorie roagă pe caimacamii țării să aprobe dărimarea unui grajd pe care sârdarul Canache l-a făcut pe locul băii, proprietatea Mitropoliei; rezoluția caimacamilor.
- 252.** 1782 aprilie 5. Marin, fiul popii Șerbu și soția sa, Nița, vind lui Ștefan șalvaragiul o casă în mahalaua David Ceauș, ce o aveau de moștenire, cu 130 de taleri și o pereche de șalvari.
- 253.** 1782 iulie 13. Din porunca domnitorului, boierii divanului judecă pricina dintre Ancuța grămăriceasa și ginerele său, Negoită fost logofăt al treilea, cu privire la casele și via prevăzute în foaia de zestre a soției lui Negoită, ca și la reparatul caselor; anafora cu hotărîrea judecătii este înaintată domnului.
- 254.** 1782 august 9. Marii boieri ai divanului judecă pricina dintre Ancuța grămăriceasa și ginerele său, Negoită fost logofăt al treilea, în legătură cu cele prevăzute în foaia de zestre a soției lui Negoită, cu reparațiile făcute de acesta și o vie primită „paragină”, nu lucrătoare; rezoluția domnului.
- 255.** 1782 octombrie 7. Nicolae Caragea voievod poruncește marilor vornici să aleagă și să delimiteze cu pietre locul marelui logofăt Manolache Brincoveanu, din mahalaua Popescului, dînd și carte de hotărnicie.
- 256.** 1783 ianuarie 12. Hagii Chiriac, starostele de neguțatori, roagă pe domnitor să dea întărire episcopului Filaret pentru casa ce a cumpărat la mezat, fosta proprietate a lui Mareș zidarul care nu și-a plătit lucrătorii zidari și lemarii cărora „le-au mîncat dreptul lor”; mai apoi episcopul dăruiește casa lui Gheorghe logofătul „pentru slujba ce ne face”.
- 257.** 1783 iunie 6. Costandina, soția răposatului dascăl Constantin, jeluiește mitropolitului în legătură cu o casă din mahalaua Sf. Ilie, ce i s-ar cuveni după socrul său Voinea logofăt de la mitropolie.
- 258.** 1783 octombrie 30. Din porunca domnitorului Mihail Suțu, boierii judecă pricina de neînțelegere dintre Oprea croitorul și preotul Tudor de la biserica Stejarului, cu privire la casa pe care Oprea a construit-o pe locul bisericii și a vindut-o.

- 259.** 1783 noiembrie 22. Mihail Suțu voievod înnoiește și întărește milele și scutiurile de dăjii ale schitului Sf. Elefterie al mitropoliei, pe care le dobândise de la Nicolae Caragea voievod.
- 260.** 1783 decembrie [f.z.]. Mihail Suțu voievod întărește și înnoiește toate danile și scutiurile date mănăstirii Colțea de Mihai Cantacuzino fost mare spătar și de alții, pentru a se putea întreține spitalul de acolo.
- 261.** 1784 februarie 1. Marii vornici, prin anafora, arată domnitorului că vorniceasa Anița Știrbei cere pe bună dreptate chiria neplătită de ani de zile de la aceia care au case pe locul ei din mahalaua Goleșcu.
- 262.** 1784 februarie 22. Mihail Suțu voievod dăruiește lui Ștefan Prăscoveanu mare vornic de Țara de Sus un loc domnesc de lângă poarta de sus a vechii Curți domnești.
- 263.** 1784 martie 3. Nicolae Basarab Brincoveanu mare vistier dă lui Hagi Dimitrache Papazoglu un loc cu pivniță de piatră, în mahalaua Sf. Gheorghe Vechi, primind în schimb două locuri din mahalaua Șerban Vodă.
- 264.** 1784 martie 9. Marele vistier face cunoscut domnului că a schimbat un loc al său „cu pivniță de piatră” din mahalaua Sf. Gheorghe Vechi cu două locuri ale lui Hagi Dimitrache Papazoglu din mahalaua Șerban Vodă și cere ca boierii vornici să-i măsoare și să hotărânească locul din mahalaua Sf. Gheorghe; rezoluția domnului.
- 265.** 1784 septembrie 6. Iordache fost mare stolnic vinde ierodiaconului Climent un loc pe Podul Mogoșoaii, în mahalaua Popa Cozma, cu 230 de taleri.
- 266.** 1784 septembrie 8. Dumitru vătaful de trăistari vinde fratelui său Ifrim o casă din mahalaua Broștenilor, „pe loc megieșesc”, cu 27 de taleri.
- 267.** 1784 septembrie 19. Gheorghe Mărgărit vinde ginerelui său Anastase Ghețea o pereche de case mari de zid cu locul lor, pe podul de la Hanul lui Șerban Vodă ce merge în jos spre Curtea domnească, în mahalaua Bălăceanu.
- 268.** 1786 martie [f.z.]. Mihail Suțu voievod dă carte domnească de întărirea lui Grigore fost logofăt al treilea, ca epitrop și purtător de grijă al mănăstirii Sf. Spiridon.
- 269.** 1786 aprilie 23. Matei arhimandritul, egumenul mănăstirii Sf. Ecaterina, face înțelegere cu Sfetco sîrbul, grădinar, ca acesta din urmă să plătească chirie 4 taleri pe an pentru casa ce a construit-o pe locul mănăstirii.
- 270.** 1786 iunie 12. Sorica mătășăreasa și alți doi vind neguțătorului Ioan Dionisiu o porțiune de loc din mahalaua Scaunelor, de doi stînceni și două palme domnești, pentru suma de 620 de taleri.
- 271.** 1786 iulie 1. Nicolae Mavrogheni voievod hotărâște în privința apei pe care Filaret episcopul Rîmnîcului o aduce la metohul 40 de mucenici.
- 272.** 1786 august 4. Nicolae Mavrogheni voievod dă carte domnească la mina locuitorilor din mahalaua Popescului, „ca să fie în pace și nesupărați” de Manolache Brincoveanu fost mare logofăt care nu are drept să le ceară chirie pentru locul pe care sînt casele lor.
- 273.** 1786 august 29. Nicolae Mavrogheni voievod hotărâște cum să ia sfîrșit pricina de neînțelegere dintre Negoită fost logofăt al treilea și Ianache fost logofăt de vistierie, cu privire la casele ce au primit de zestre de la soacra lor, Ancuța grămăticeasa.
- 274.** 1786 septembrie 4. Catinca, soția lui Ianache fost logofăt de visterie, se învoiește să lase surorii sale Safta, soția lui Negoită fost logofăt al treilea, jumătate din casele ce le-au fost date drept zestre de mama lor, Ancuța grămăticeasa, primind 2 500 de taleri, partea sa.
- 275.** 1786 septembrie 24. Nicolae Mavrogheni voievod reinnoiește și întărește dascălului Constantin și ipodidascălului de la școala domnească milele și privilegiile ce le-au avut date de alți domnitori mai înainte.
- 276.** 1786 septembrie [f.z.]. Departamentul de Șapte judecă pricina dintre țiganii Radu, Călin și Oprea cu Manolache Brincoveanu fost mare logofăt pentru casele ce au în mahalaua Popescului, de unde au fost îndepărtați; rezoluția domnului.
- 277.** [1786] noiembrie 2. Nicolae Mavrogheni voievod acordă cuiumgiilor (argintarilor) dreptul de a se organiza în rufet și le întărește „cu privilegiu domnesc” vechile obiceiuri.
- 278.** 1786 noiembrie 12. Nicolae Mavrogheni voievod dă lui Ianache Moruzi fost mare vornic dreptul să ia pentru trebuința casei sale o măsură de apă de la cișmeaua ce aduce apele de la Crețulești.

- 279.** 1786 noiembrie 21. Nicolae Mavrogheni voievod întărește orînduielele ce a lăsat Hagi Dimitrache Papazoglu cu privire la hanul din fața mănăstirii Sf. Gheorghe Vechi, zidit cu chel-tuiala lui.
- 280.** 1786 decembrie 20. Nicolae Mavrogheni voievod întărește privilegiile ce au avut mai dinainte rufetul blănarilor subțiri și al cojocarilor groși.
- 281.** 1787 ianuarie 26. Marin „copil din casă” primește de la Răducanu Goleșcu fost mare clucer un loc de casă cu patru stînceni, pentru care plătește chirie 20 de parale de stîncen pe an.
- 282.** 1787 februarie 24. Barbu trăistarul și soția sa Mălina vind lui Gospodin tabacul o casă, în mahalaua Broștenilor, cu 90 de taleri. Casa este luată de Dumitru trăistarul, pe baza dreptului de protimis și revîndută lui Hagi Dimitrache Papazoglu, cu același preț.
- 283.** 1788 octombrie [f.z.]. Nicolae Mavrogheni voievod hotărâște ca o moșie din județul Ialomița, a Caliței Doicescu plecată din țară, să fie dăruită la haznaua apelor de la biserica Izvorul Tămăduirii (Zoodohul Pighi).
- 284.** 1788 decembrie 8. Fotin cojocarul împreună cu soția sa Smaranda și cu fiica sa Anastasia vind lui Constantin bogasierul o casă din mahalaua Oțetarului, cu 380 de taleri.
- 285.** 1789 martie 1. Constantin Crețulescu mare vornic face schimb de locuri cu mănăstirea Sf. Spiridon Vechi, pentru două prăvălii ce are în mahalaua Șerban Vodă și care erau clădite și pe o porțiune de loc al mănăstirii. Adevărit de mitropolitul țării.
- 286.** 1789 noiembrie 30. Constantin fost vistier al doilea dă logofătului Asanache și jupinesei Sanda, cu același așezămint, locul luat cu chirie de la mănăstirea Radu Vodă, în curtea bisericii Stelea.
- 287.** 1789 decembrie [f.z.]. Sanda preoteasa, soția răposatului preot Theodor de la biserica Sf. Gheorghe Vechi, vinde postelnicului Antonie casa ce a făcut-o pe locul școlii și al casei dascălului Stanco.
- 288.** 1790 aprilie 12. Caterina, soția răposatului preot Stan, împreună cu fiul ei Grigore vind lui Ion postăvar o casă în mahalaua biserica Albă, pentru 155 de taleri, cu obligația de a da 17 parale chiria locului la mănăstirea Mihai Vodă.
- 289.** 1790 aprilie 23. Nicolae stolnicul vinde fratelui său Ioniță fost mare șetrar partea sa de vie și casele de la Cotroceni, adică jumătate din ce au moștenit amîndoi, pentru 250 de taleri.
- 290.** 1790 aprilie 23. Constantin, fiul lui Todor mărgelarul, vinde lui Drăghici căpitanul o prăvălie din mahalaua Scaune, cu 750 de taleri, cu obligația că dacă se va vinde și prăvălia alăturată, numai biserica să aibă protimis.
- 291.** 1790 mai 7. Maria, soția răposatului vornic Pacu, vinde șetrarului Ioniță șase răzoare de vie pe deal și șase pe vale, lângă Cotroceni, pe pămîntul mănăstirii Radu Vodă, cu prețul de 100 de taleri.
- 292.** 1790 mai 10. Dumitru, fiul popii Sima și mama sa, Maria soția răposatului popa Sima, vind șetrarului Ioniță trei răzoare de vie pe deal și trei pe vale lângă Cotroceni, pe locul mănăstirii Radu Vodă, cu prețul de 67 de taleri și jumătate.
- 293.** 1790 iulie 5. Divanul Țării Românești întărește mănăstirii Sf. Spiridon Nou danile ce i-au fost făcute de domnitorii precedenți și care i-au fost recunoscute și de Coburg, „marele comandir al tuturor oștirilor și oblăduitorul țării”.
- 294.** 1790 iulie 5. Divanul Țării Românești întărește mănăstirii Văcărești privilegiile ce i-au fost acordate de domnitorii „de mai nainte” și care i-au fost recunoscute și de prințul Coburg, comandantul armatelor austriece din Țara Românească.
- 295.** 1790 august 25. Ecaterina, soția lui Negoită fost logofăt al treilea, vinde casele din mahalaua Crețulescu lui Stoica Urlățeanu cu 5 700 de taleri, iar acesta, primindu-și banii, le restituie lui Ioan fost logofăt de vistierie, pe baza dreptului de protimis.
- 296.** 1790 noiembrie [f.z.]. Zamfira, fiica lui Toma cizmarul, împreună cu soțul ei Petre vind lui Pârvan cavaful o casă situată pe locul Mitropoliei, pe Podul Calicilor, în mahalaua Vlădica, pe care a moștenit-o de la părinți, cu 130 de taleri.
- 297.** [1790—1800]. Gherghina văduva înaintează a șasea jalbă domnului, în pricina de judecată ce are cu Panait logofătul care i-a împresurat locul și casa, pe nedrept.

- 298.** 1791 februarie 13. Catrina, fiica răposatului Nicolae grămăticul, se plinge marelui Divan împotriva logofătului Stoica ce a cumpărat de la sora ei o casă pe Podul Mogoșoaiei fără să respecte dreptul de protimisii; rezoluția Divanului.
- 299.** 1791 aprilie 28. Dumitrana, soția răposatului preot Apostol, împreună cu fetele sale vind lui Ștefan șalvaragiul o casă cu loc în mahalaua Ceauș David, cu 590 de taleri.
- 300.** 1791 iulie 24. Șerban vornic al doilea împreună cu fiii săi vind polcovnicei Păuna, cu 600 de taleri, casele din mahalaua Gorgani, construite pe pământul mănăstirii Sărindar, pentru care chiria este de 20 de parale anual.
- 301.** 1791 septembrie 10. Badea măcelarul, din mahalaua Popa Rusu, se adresează domnitorului cu rugămintea de a fi pus în libertate din închisoarea în care este ținut pentru datorii; rezoluția domnitorului și rezultatul cercetărilor făcute de Departament.
- 302.** 1791 octombrie 8. Mitropolitul Cosma face cunoscut domnitorului, prin anafora, că are protimisii asupra casei construită de preoteasa Sanda, pe locul Mitropoliei, și pe care greșit și ilegal o vinduse postelnicului Antonie.
- 303.** 1791 decembrie 17. După poruncă domnească se face prețuirea casei făcută de preoteasa Sanda în curtea bisericii Sf. Gheorghe Vechi.
- 304.** 1791 [f.l.z.]. Mihail Suțu voievod întărește lui Mihalache logofăt de vistierie, care slujește la Curtea domnească, dreptul de a fi scutit de o serie de dăjdi.
- 305.** 1792 ianuarie 25. Anafora întărită de Alexandru Ipsilanti voievod, pentru vânzarea la mezat a unui loc de casă din mahalaua Vișinii, pe Podul Mogoșoaiei, al Saftei Voineasca și Maria postelniceasa din Tirgoviște.
- 306.** 1792 ianuarie [f.z.]. Mihail Suțu voievod întărește stăpînirea lui Manolache Brîncoveanu mare logofăt asupra locului părintesc de sub Dealul Mitropoliei, ce-i fusese recunoscută de Alexandru Ipsilanti în urma judecății cu mănăstirea Sf. Ecaterina.
- 307.** 1792 februarie 5. Mihail Suțu voievod poruncește boierilor epitropi să dea dascălului slovenesc Constantin cîte 25 de taleri pe lună, drept leafă, începînd din septembrie trecut, de cînd n-a primit nici un ban.
- 308.** 1792 februarie 10. Mihail Suțu voievod innoiește și întărește mănăstirii Colțea toate daniile și scutirile făcute de domnitorii de mai înainte pentru spitalul mănăstirii.
- 309.** 1792 februarie 17. Mihail Suțu voievod întărește mănăstirii Sf. Spiridon milele și scutirile pe care le primise de la domnitorii de mai înainte și, în special, de la Alexandru Ghica, cel care a terminat-o, a împodobit-o și inzestrat-o „precît au putut”, adăugînd și altele.
- 310.** 1792 februarie 21. Manolache Brîncoveanu mare logofăt arată domnitorului că pe locul ce are în mahalaua Popescului mulți oameni, fără voia lui, și-au făcut prăvălii, case și acareturi pentru care nu vor să plătească chirie. Se dă ordin ceaușului de aprozi să-i oblige a-și plăti chiria, iar cei care au vreun pretext, să fie înfățișați la marii vornici care le vor cerceta pricina.
- 311.** 1792 februarie 25. Mihail Suțu voievod innoiește scutirea de dări pentru un scaun de carne din cele patru pe care le ține casa fiului său, Grigorașco Suțu.
- 312.** 1792 martie 18. Mihail Suțu voievod întărește lui Dositei, episcopul Buzăului, mila ce avea de a ține pentru casa epitropiei din București patru liude, doi zidari și doi lemnari, aduși din străinătate.
- 313.** 1792 martie 23. Mihail Suțu voievod acordă mănăstirii Sf. Spiridon Nou din București o serie de scutiri pentru scaunul de carne ce are.
- 314.** 1792 martie 23. Departamentul de Șapte dă carte de judecată în pricina ce are Sanda căpităneasa cu Apostol logofăt al treilea, pentru o prăvălie pe care acesta o cumpărase la mezat; pricina e rejudecată de mitropolit; rezoluția domnului.
- 315.** 1792 mai 31. Sanda căpităneasa se jeluiește domnitorului în pricina cu Apostol zaraful, pentru o prăvălie, arătînd că acesta nu aduce la îndeplinire hotărîrea Departamentului, iar zăpciul nu-i scoate la judecată înaintea marilor boieri.
- 316.** 1792 august 4. Tudor polcovnic și soția sa, Nița, vind lui Vintilă Prijbeanu fost mare serdar o casă pe Podul Mogoșoaiei, pe care vinzătorul o avea de zestre de la socrul său, Stanislav, copil din casă de divan, primînd pentru ea 400 de taleri.
- 317.** 1792 noiembrie 27. Bălașa, soția lui Negoită, lasă prin diată ginerelei său, Atanasie grecul și fiicei sale, Voica, bunuri mobile și imobile, spre a le stăpîni după săvîrșirea sa din viață.
- 318.** 1793 martie 18. Alexandru Moruzi voievod scutește pe Chiriță logofăt de divan, fiul lui Gheorghe, de toate dăjdiile și orînduielele vistieriei și ale cămării domnești.
- 319.** 1793 iunie 30. Alexandru Moruzi voievod acordă schitului Sf. Elefterie, metoh al mitropoliei, scutire de dări și alte privilegii, întărînd vechile mile acordate de domnitorii de mai înainte.
- 320.** 1793 septembrie 2. Alexandru Moruzi imputernicește pe beizadea Grigore Suțu să stăpînească în oraș o pivniță, scutită de toate dările pe care alte pivnițe ar fi obligate să le dea.
- 321.** 1793 septembrie 30. Ianache Moruzi mare vornic înaintează domnitorului anafora în pricina ce are Casandra grămăticieasa cu Nicolae Fălcoianu fost logofăt al treilea, pentru un loc de casă de pe Podul Calicilor, cu concluzia că locul grămăticiei a fost încălcat de Fălcoianu.
- 322.** 1793 octombrie 5. Păuna polcovniceasa, soția polcovnicului Mărgărit, împreună cu fiii ei vind lui State Petru lipscan, cu 600 de taleri, casele din mahalaua Gorgani, construite pe locul mănăstirii Sărindar, plătiind o chirie anuală de 60 de bani.
- 323.** 1793 noiembrie 27. Alexandru Moruzi voievod cere mitropolitului Țării Românești ca să îndatoreze mănăstirile din București a înființa mori cu cai, necesare în vreme de îngheț sau secetă.
- 324.** 1793 decembrie 15. Marii boieri cercetează pricina fostului mare logofăt Radu Golescu care cere ca cei ce au case pe locul său să-i plătească chiria ce n-au „plătît-o unii dintr-ășii după vreme”. Cei ce nu vor plăti la timp își vor pierde „binalele”.
- 325.** 1794 ianuarie 29. Maria Bălăceanu și Dimitrie Polizu se judecă pentru un loc al celei dintîi pe care Dimitrie Polizu, ca chiriaș, clădise mai multe prăvălii. Nemulțumiți cu hotărîrea Departamentului de Nouă și a marilor vornici, ajung în fața Divanului domnesc care dă hotărîrea definitivă.
- 326.** 1794 martie 16. Filaret episcopul Rîmniceului hărăzește lui Radu cîntărețul, dascăl la Biserica 40 de mucenici, metoh al episcopiei, o casă ce fusese cumpărată de la Hristodor Niculescu.
- 327.** 1794 aprilie 20. Manole Atanasiu blănarul împreună cu soția sa Anița vind lui Ioan Botezatu croitorul o casă în mahalaua Broștenilor, sub zidul Curții domnești, cu 100 de lei.
- 328.** 1794 mai 1. Iane, fiul lui Neculae croitor, împreună cu soția lui Minca vind lui Ivan buluc-bașa o casă cu grădină, în mahalaua Sîrbească, cu 110 de taleri, fiind obligat cumpărătorul să plătească Mitropoliei o chirie de 5 taleri pe an, pentru loc.
- 329.** 1794 mai 11. Marii boieri înaintează domnitorului anafora în pricina de neînțelegere dintre Dimitrie șelaru (dezmoștenit de tatăl său Hagi Panait) și Stancu bogasierul pentru niște prăvălii de pe Ulița Șelari; rezoluția domnească.
- 330.** 1794 iunie 5. Maria, fata jupînului Maria, împreună cu soțul său Constantin Berlescu postelnicele fac schimb cu Ilie Hagi Paraschiva, dînd acestuia casa din mahalaua Neguțătorilor și primînd de la el o casă în mahalaua Oțetarului și 600 de taleri.
- 331.** 1794 iunie 8. Iosif neamțul ia cu chirie de la mănăstirea Cotroceni, prin arhimandritul David, două pogoane de loc, la Căramidărie cu dreptul de a-și face casă și grădină, plătiind anual cîte 4 taleri de pogon.
- 332.** 1794 iulie 26. Nicolae Fălcoianu fost logofăt al treilea dă soției sale, Safta, casele din mahalaua Antim, primînd de la aceasta casa ce are de zestre în mahalaua Caimatei și opt pogoane de vie în județul Saac, spre a-și plăti datoria către Hristea Gheorghiu.
- 333.** 1794 noiembrie 13. Alexandru Moruzi voievod hotărîște în pricina de neînțelegere dintre Tudorache, fiul lui Hagi Tudor, și egumenul mănăstirii Nucetu, pentru o prăvălie pe care primul o moștenise de la tatăl său.
- 334.** 1795 ianuarie 29. Alexandru Moruzi voievod întărește orînduielele și obiceiurile rufetului blănarilor sau al cojocarilor „suptîri”, deosebit de al rufetului cojocarilor bașcalii și a ișlicarilor.
- 335.** 1795 ianuarie 30. Alexandru Moruzi voievod innoiește și întărește mănăstirii Colțea daniile și privilegiile date de înaintașii săi și-i acordă în plus 500 de taleri anual, din venitul ocnelor.
- 336.** 1795 februarie 25. Neagu și soția sa Catrina vind lui Radu Trîmbițașul și soției sale, Dobrița, o casă pe Podul Calicilor, pe pământul Mitropoliei, pentru 160 de taleri.
- 337.** 1795 octombrie 27. Alexandru Moruzi voievod dăruiește lui Ianache Muruz fost mare vistier două măsuri de apă din apa ce se aduce din izvoarele de la Crețulești.

- 338.** 1796 martie 14. Alexandru Moruzi voievod dă carte domnească lui Filothei purtător de grijă la metohul episcopiei Rîmnic, să aibă dreptul a ținea patru liude din dajnicii mahalalelor, care să fie scutiți de orice dajdie și poruncește vistierului să-i scoată din catastihul Vistieriei și al Vorniciei.
- 339.** 1796 mai 10. Dima Athanasiu vinde lui Canela fost ceauș agiesc o pereche de case cu locul lor, în mahalaua Popa Dârvaș, cu 1 300 de taleri.
- 340.** 1796 iulie 15. Mirică (Marinică) muscalagiul împreună cu soția sa Zmaranda vind lui Voicu cojocarul o casă „făcută din pagiste”, în mahalaua Caimata, cu 280 de taleri și cu obligația de a plăti 9 taleri pe an chiria locului.
- 341.** 1796 septembrie 12. Nicolae Cazacu împreună cu soția sa Dobrița vind lui Canela fost ceauș agiesc o casă cu locul ei, în mahalaua Popa Dârvaș, cu 290 de taleri.
- 342.** 1796 noiembrie 8. Alexandru Ipsilanti voievod scutește pe Chiriță logofăt al Divanului de dăjdiile vistieriei, precum și de toate angaralele.
- 343.** 1796 noiembrie [f.z.]. Mănăstirea Sf. Ioan face schimb cu vorniceasa Ecaterina Grecianu, dîndu-i în proprietate locul de „supt casele” din mahalaua Gorgan și primind de la ea moșia Urseasca, de 553 de stînjeni, în județul Buzău.
- 344.** 1796 [f.l.z.]. Alexandru Moruzi voievod orînduiește pe Isaia ieromonahul dascăl la școala slovenească de la Sf. Gheorghe Vechi, în locul răposatului dascăl Constantin.
- 345.** 1797 ianuarie 13. Iosif episcopul Argeșului vinde, cu aprobarea mitropolitului Dosithei, lui Vasile Ghica, ginerele lui Hagî Gheorghe, un loc cu case pe el, în spatele Curții domnești, pentru 2 700 de taleri.
- 346.** 1797 februarie 22. Alexandru Ipsilanti voievod, la cererea ce i s-a făcut, întărește vechile scutiri de dăjdi la 24 de neguțatori pămînteni din București.
- 347.** 1797 martie 20. Năstase tabaciiul face așezămînt cu Mitropolia ca pe locul acesteia, în apropiere de moara bisericii Sf. Elefterie, să-și facă o moară de tabac, plătind chiria locului 100 de taleri pe an.
- 348.** 1797 martie 22. Alexandru Ipsilanti voievod, văzînd că mănăstirea Tuturor Sfinților, ctitoria fostului mitropolit Antim, nu poate a se „chivernisi precum să cuvine unui mănăstiri”, hotărăște să devină metoh al episcopiei Argeș, unde să fie și școală pentru cei „ce vor veni la hirotonie”.
- 349.** 1797 aprilie 9. Alexandru Ipsilanti innoiește și întărește privilegiile ce are mănăstirea Colțea: a lua dijma de sare de la Ocna Slănic, județul Saac, a ținea scutelnici dirvari, lemnari, două pivnițe scutite de fumărit, a lua vamă de la tîrgul din Lichirești, încasarea vinăriciului de la locuitorii de pe moșia Bucov și a chiriei pentru carvasara de la marele vameș.
- 350.** 1797 aprilie 30. Exarhul mănăstirii Radu Vodă vinde polcovnicesei Evdochia Jianu o casă construită pe locul de lîngă Poarta cea mare, cu 1 850 de taleri, urmînd să plătească chirie pentru loc cîte 7 taleri pe an.
- 351.** 1797 iulie 17. Mihai pescarul vinde lui Constantin abagiu o casă cu „locul ei moștenesc”, în mahalaua Oțetarului, cu 177 de taleri.
- 352.** 1797 iulie 18. Alexandru Ipsilanti voievod întărește marelui vornic Radu Goleșcu stăpînirea peste o prăvălie, în mahalaua Sf. Gheorghe Vechi, în fața Podului Tîrgului de Afară, cumpărată de la mezat, cu 945 de taleri.
- 353.** 1797 iulie 29. Ioniță meimar-bașa se invoiește cu Maria, soția răposatului Dumitrache șelar, să-i construiască o prăvălie și dependințe, în mahalaua Sf. Nicolae Șelari, cu tot materialul lui, pentru 510 taleri „gata la verigă”.
- 354.** 1797 august 2. Popa Ion vinde jupînului Ivan și soacrei acesteia, Safta, o casă cu loc în mahalaua Lipsanilor, cu 575 de taleri, cu obligația pentru cumpărător de a plăti 45 de bani pe an mănăstirii Sf. Pantelimon, pentru loc.
- 355.** 1797 august 20. Ioniță meimar-bașa, împreună cu alți meșteri, se invoiește cu Maria (Mariuța) soția răposatului Dumitrache șelar, să-i construiască o bina deasupra prăvăliei pe care tot ei o făcuseră, pentru 180 de taleri, cu tot materialul lor.
- 356.** 1797 septembrie 5. Epitropii mănăstirii Colțea se invoiesc cu Radu Goleșcu mare vornic pentru plata chiriei locului pe care se află prăvălia ce a cumpărat-o la mezat, pe ulița ce merge spre Curtea Veche.
- 357.** 1797 septembrie 8. Alexandru Ipsilanti dă carte domnească lui Filothei „purtător de grijă la metohul” episcopiei Rîmnic, prin care innoiește și întărește dreptul de „a ținea liude patru” de orice dajdie, pentru curățenia și înfrumusețarea grădinii.

- 358.** 1797 septembrie 28. Dumitrache Nicolau vinde lui Barbu Panita o casă, în mahalaua Scaunelor, cu 350 de taleri și cu obligația de a plăti 5 taleri chirie pe an la mitropolie, „ca să scap de datornici”.
- 359.** 1797 octombrie 3. Alexandru Ipsilanti voievod dă privilegiu și scutiri de dări dascălilor care predau la școala slovenească de la Sf. Gheorghe Vechi.
- 360.** 1797 octombrie 8. Dumitrache Racoviță mare ban scrie lui Dragomir fost vistier al treilea să vie să-și plătească chiria locului pe care are casele, în mahalaua Sf. Dumitru.
- 361.** 1797 octombrie 26. Alexandru Ipsilanti voievod innoiește cele hotărîte de Hagî Dumitrache Papazoglu cu privire la averea sa care urmează a fi administrată de clironomi, stabilind, în amănunt, cum să procedeze.
- 362.** 1797 octombrie [f.z.]. Mitropolitul Dosithei dă lui Matei grădinarul un loc de două pogoane și jumătate, în mahalaua Bărbătescu, „ca să-și pue sămănături de grădină”, plătind chirie cîte 6 taleri pe an.
- 363.** 1798 ianuarie 17. Chiran cavaful împreună cu soția sa Maria vind ginerelei lor, Dinu, o casă în mahalaua Lucaci, cu 1 000 de taleri.
- 364.** 1798 martie 1. Constantin Hangerli voievod întărește unei bresle de 24 neguțatori pămînteni privilegiile ce le-au fost acordate de alți domnitori dinaintea lui.
- 365.** 1798 aprilie [f.z.]. Constantin Hangerli voievod scutește pe Chiriță logofăt al Divanului de dăjdiile vistieriei și de toate angaralele, precum a avut și mai înainte.
- 366.** 1798 iunie 1. Matei Cantacuzino mare sluger vinde sătrarului Dumitru Polizu un loc, în mahalaua Sf. Dumitru, unde se afla binaua cumpărătorului.
- 367.** 1798 iunie 11. Constantin Hangerli voievod acordă privilegiu dascălilor de slovenie de la școala domnească de la Sf. Gheorghe Vechi.
- 368.** 1798 iunie 14. Dimitrie staroste înaintează domnului o anafora cu privire la vînzarea, prin mezat, a 20 de stînjeni și a băii de la Curtea domnească, către clucerul Grigorașco Ghica cu 4 940 de taleri; rezoluția domnului.
- 369.** 1798 iunie 14. Starostele de neguțatori arată domnitorului că în urma licitației, pentru vînzarea unor parcele din terenul fostei Curți domnești, 6 stînjeni au fost cumpărați de Nicola, fiul lui popa Panait, cu 860 de taleri; domnitorul întărește vînzarea.
- 370.** 1798 iunie 15. Constantin Hangerli voievod innoiește și întărește mîile și privilegiile mănăstirii și spitalului Colțea, acordate de către domnitorii de mai înainte.
- 371.** 1798 iulie 24. Constantin Hangerli voievod poruncește egumenului mănăstirii Cotroceni, Visarion, să facă toate reparațiile ce sînt necesare.
- 372.** 1798 iulie 25. Constantin Hangerli voievod întărește cele arătate prin jalbă, de Hagî Dumitrache Papazoglu, cu privire la îndatoririle clironomilor săi cărora le lasă moștenire hanul din fața mănăstirii Sf. Gheorghe Vechi.
- 373.** 1798 august 5. Grigorie Greceanu vinde lui Vintilă Prijbeanu fost mare paharnic o pereche de case cu locul lor, în mahalaua Biserica Dintr-o Zi, ce le are de la răposat tatăl său Alexandru Greceanu fost mare stolnic.
- 374.** 1798 august 15. Dobre cazacul se invoiește cu Visarion, arhimandritul de la mănăstirea Cotroceni, să primească o jumătate de pogon pe moșia mănăstirii, în Căramidari „lîngă moara Pălici”, unde-și face casă, urmînd să plătească o chirie anuală de un taler și 20 de parale.
- 375.** 1798 septembrie 6. Constantin Hangerli voievod întărește mila ce a avut-o slugereasa Catrina Lăcusteanu de a ține patru poslușnici scutiți de dajdie și o pivniță scutită de „toate orînduielele”.
- 376.** 1799 februarie 5. Mitropolitul Dosithei dăruiește doctorului Constantin Darvari, pentru serviciile făcute la fabrica de hîrtie „cît și cu meșteșugul dohtoricesc la oamenii casii”, locul de sub prăvălia lui Pirvu bărbierul, în mahalaua Sf. Dimitrie ce se mai numește și Bălăceanu.
- 377.** 1799 [februarie 23]. Petre Sufragiu împreună cu soția sa Maria vind lui Hristodor grămăticul o casă situată lîngă mănăstirea Antim, deoarece el se află „cu șederea și cu slujba într-alte pămînturi”.
- 378.** 1799 martie 2. Cîțiva locuitori se angajează față de arhimandritul Visarion de la mănăstirea Cotroceni să construiască podul „dîn josul morii Grozăvești”, în anumite condiții spre a fi ferit de venirea apei mari sau „năboiala gheții”.
- 379.** 1799 mai 20. Mitropolitul Dosithei dă adeverință lui Stanciu fost mare paharnic că și-a plătit otașina pentru vile ce le are pe pămîntul mitropoliei.

1634 mai 20.

1.

†*Ispisah az Dumitru județul cu 12 pargari den oraș den București aceasta a noastră carte acestui boiaru anume Stanciul vătahului jupăneasii lui Manie (sic) și cuconilor lor Preda și Dumitrache și cu ai lor feciori căți Domnezeu le va da.*

Ca să le fie dooă locuri de case, cu case cu tot, aicea în oraș, în București, cari locuri sânt lângă mănăstirea Sărindariul lângă uliță de în jos de mănăstire, alătura cu podul de în sus, între Dumitru zlătariul Botușariul și de în jos lângă Iorgachie ce au fost vătah dă postealnici la Alexandru voivod Iliiaș.

Pentru că aceaste locuri de case fost-au unul al [lui] Costandin cel mare zlătariul cumpărătoare de la Oprea zlătariul Boldu de în zilele lu Șerban voivod, iar alt loc fost-au al [lui] Costandin cel mic zlătariul despre mătuși-sa Stana încă mai denainte vreme.

Iar după aceaia când au fost acuma în zilele domnu[lui] nostru Io Matei voivod Băsărabă, iar Costandin cel mare de zlătari și Costandin cel mic zlătariu ei au vândut aceste locuri de case cu casa cu tot Stanciului vătahul, a lu Tudosie logofătul, și jupăneasii lui Manii, derept 4 de bani gata.

Și au vândut ei de a lor bunăvoie fără dă nici o silă și cu știrea a tuturor vecinilor den mahala de în sus și de în jos, și denainte noastră. Și am văzut și zăpis de la lu [al lui] Costandin cel mare și de la mâna lu Costandin cel mic de vânzare, cu mulți oameni buni mărturii seriși în zăpis.

Derept aceaia dat-am această carte a noastră la mâna Stanciului vătahul ca să fie aceste locuri de case [vătahului] Stanciului și jupăneasii lui și coconilor lui și nepoților și strănepoților neclintit *vă veachi*, amin.

Și mărturii am pus bătrânii orașului anume popa Borcea clisearul domnese, i popa Ivan, i Stanciul diiaconul, i Costea gram[atic] de la bisea-rica Domnească, i pop[a] Drăgoi, i pop[a] Manta, i Stanciul logofăt, i părintele Eftimie egumenul și frate-său popa Roșiul de la mănăstirea Sărindariul și Dumitru log[ofăt] snă Pană postelnic ot Bărbătești, i Costandin zlătariul, i Stan vătahul de zlătari și Lepădat ceauș și Defta negu-țatorul.

I na pisah az Lepădat log[ofăt] u grad u București.

Measița mai 20 dni, i ot Adama, vleit 7142 [1634].

L. P.

[pe verso]:

Cartea județului i a pargarilor din București.

Arh. St. Buc., M-rea Cîmpulung, LXIII-12.

Original, stare bună, hirtie groasă, cu filigran; întărit cu pecetea orașului în fum și cu inscripție românească: *петеле в[у] кирцилар*; la mijloc două personaje (par femei) una stînd jos pe scaun, iar alta în picioare, în fața ei.

Vezi G. Ionescu-Gion, *op.cit.*, p. 727.

330. 1799 iunie 23. Frații Halepliu vind lui Theodosie Toma casa părintească, din mahalaua Biserica Doamnei, pe Podul Mogoșoaiei, împreună cu o prăvălie aflată în vecinătate cu locul marelui logofăt Scarlat Cîmpineanu, pentru 8 000 de taleri.

331. 1799 iulie 31. Alexandru Moruzi voievod dă dreptul lui Ioan polcovnic de seimeni să ia în stăpînire fabrica de fidea din dealul Bucureștilor, la Văcărești, fosta proprietate a domnitorului Constantin Hangerli, pe care a cumpărat-o de la sultan mezat cu 1 410 de taleri.

332. 1799 septembrie 13. Anghel căpitan împreună cu soția sa Catrina vind lui Mihai arnăutul o casă, în mahalaua Izvor, pe locul mănăstirii Radu Vodă, cu 130 de taleri.

333. 1799 octombrie 1. Cinci boieri judecători întocmesc o anafora în pricina de neîntelegere dintre mănăstirea Tuturor Sfinților și mahalagii vecini pentru cotropirea unui loc din mahalaua Fintina Boului, proprietatea mănăstirii.

334. 1799 noiembrie 12. Panait Țigara starostele neguțătorilor roagă pe domnitor să dea cuvenita aprobare logofătului Nicolae care a cumpărat la mezat, cu 8 000 de taleri, casa din mahalaua Scortșarilor, a lui Grigore spișterul, pentru a-și plăti datoriile rămase de la răposatul său tată, Necula spișterul.

335. 1799 decembrie 28. Teodor clucerul vinde un loc părintesc, în mahalaua Antim, căpitanului Tănăsie Petrescu, pentru 1 500 de taleri, pe care i-a primit la facerea zăpisului și dă cumpărătorului hotărnicia locului.

336. 1800 februarie 4. Anaforaua marilor boieri, cu întărirea domnească, dată în pricina dintre Ioniță ișlicarul și epitropii bisericii Sf. Gheorghe Vechi pentru o prăvălie a bisericii pe care o avea luată cu chirie, vindută acum marelui vornic Costache Știrbei.

337. 1800 martie 29. Cererea epitropilor bisericii Sf. Gheorghe Vechi către mitropolit și mării logofeți de a aproba schimbul unei case cu prăvălie a bisericii dată marelui vornic Costache Știrbei, pentru 300 de taleri, ce dă pentru înnoirea altor prăvălii a bisericii; anaforaua marilor logofeți.

338. 1800 mai 1. Ioniță ișlicarul vinde doctorului Constantin Darvari un coșar din pari, invelit cu trestie, construit pe locul acestuia, pentru 25 de taleri.

339. 1800 mai 4. Moștenitorii răposatului mitropolit Filaret dau mănăstirii Căldărușani moșia Portăreasca, o prăvălie în București și „prostichiul” și primesc, în schimb, moșia Dimieni.

390. 1800 mai 4. Anaforaua marilor vornici către domnitor pentru reparația făcută de Ioniță ișlicarul unei prăvălii a bisericii Sf. Gheorghe Vechi pe care epitropii bisericii voiau s-o dea marelui vornic Costache Știrbei; cuprinde și prețuirea construcției și adevărta lui Ioniță ișlicarul de banii ce-a primit, pentru a nu mai avea nici o pricină de judecată.

391. 1800 iunie 19. Voicu croitorul vinde lui Gheorghe, fiul lui Gheorghe, trei pogoane de vie în dealul Văcăreștilor, pentru 25 de taleri.

[1643—1654].

†Adecă eu Dobre uncheșul de în oraș ot București, feciorul Mircei vătahul carele au fost de grădinarii domnești, scris-am al meu zapis să fie de mare credință la sfânta mănăstire ot Argeș și la mâna părintelui Leontie arhimandritul năstavnicul sfintei mănăstiri și a tot soborul.

Cum să știe că am venit miren și am mers la sfânta mănăstire de am cerșut eu cu mare rugăminte de m-au călugărit părintele Leontie arhimandritul egumenul și m-am făgăduit eu. Întâi numele mi-a fost Dobre iară pre călugărie numele meu s-au pus Dionisie. Și am dat loc sfintei mănăstiri în oraș în București, loc de casă cu pimniț[ă], cu îngrădișul, carele am cumpărat de la Cazan în mahalaoa [indescifrabil].

Și o am dat această moșie de a mea bunăvoe pentru sufletul părinților mie (*sic*) și pentru a tot neamul meu, cum să fie sfintei mănăstiri moșia ohabnică, iar noă pomană în veac, ori să pociu lăcui la sfânta mănăstire ori să nu pociu, tot să fie sfintei mănăstiri moșie în veac.

Iară carele va vrea de în neamul nostru fie frate, fie soț, fie nepot fiice rudă va fi și va vrea să facă altele să fie blestemat de vlădica Hristos și să lăcuiască cu Iuda și cu Arie și 318 *sote oteți*.

Și am pus și pecetea.

Pis measița ghenarie 25 dni, leat 7100 [?].

Dionisie
Mardarie

[pe verso]:

Zapisul cu locul de casă de la București.

Arh. St. Buc., Episcopia Argeș, XL-9.

Original, stare potrivită, hirtie avind în filigran o coroană; două semnături indescifrabile; rupt în colțul de jos unde este cifra anului, se vede numai 7100 dar, sigur, mai era încă o cifră.

1645 ianuarie 25.

†Adecă eu Duca ceașul și cu frate-meu Dima și cu Enachii, feciorii lu Stamatii ot Pitești, scris-am acesta al nostru zapis să fie dă mare credință la mâna jupanului Costanden *vel* postelnic.

Ca sa să știe când au fost în zilele domnului nostru Io Matei voevod vândut-am dumnealui postelnicului o pivniță dă în București cu loc dă doao prăvălii și alt loc dă o prăvălie piste locul prăvălii a lu sveti Ioan și d-a latu până în chiliile bisericii a popei Mantăi.

Și am vândut dă a noastră bunăvoe fără nici o silă dărept bani gata ughi 60, ca să fii dumnelui moșii ohabnică lui și coconilor dumnelui. Și am luat acești bani noi toți gata în mânilor noastră, cu știrea mumii noastre, anume Stanca.

Și la tocmeală noastră fost-au mulți boiari mărturii anume: Matei logofăt din Piscani, i Nedelco vătah de postelnicei, i Drăghici spătar fiul Papei logofăt, i popa Manta ot București, i Costandin mătăsariul, i Calotă diiac, i Tatul cupeț și alți oameni mulți care vor pune iscăliturile mai jos.

Și pântru crădența ne-am pus și peceteile. Am scris Duca ceașul cu mâna mea. Am scris în luna ghenarie 25 zile în anul 7153 [1645].

L. P.

Eu Duca ceașul

× Eu Ianachie, fratele lui Duca ceaș

× Eu Dima, fratele lui Duca ceașu

Drăghici spătar, mărturie

[indescifrabil], martur

× Eu popa Manta

[L. P.] Eu Tatul cupețu, mărturie

[indescifrabil], martur

[pe verso]:

Zapisul Ducăi ceaș cu frații lui pentru pimnița ot București, cu prăvălii den sus.

Acad. R.S.R., XLIII-71.

Original, stare bună; trei peceti inelare.

1645 iulie 12.

Milostieiu bojieiu Io Matei Basarab voevod i gospodin văsoi zemli Ungrovlahiscoe davat gospodstvo-mi sii povelenie gospodstvo-mi vearnomu pocitemu pravitel gospodstvo-mi pan Evstratie vtori vistier i să sinovi emu eliți bog darovah, ca să-i fie lui neste case în orașul domnii mele, în București, cu locul cât să va aleage în lung și în larg. Pentru că aceste case, ce scriu mai sus, fost-au ale Niculii vistiiariul.

Iară când au fost acum în zilele domnii mele, după ce s-au petrecut Necula vistier, iar fiiu-său Dumitrașco postelnic au vândut aceste case boiariului domnii mele Evstratie vtori vistier drept ughi 260, tot bani gata, de bunăvoia lui, fără nici o silă, cu știrea tuturor boiariilor a mari și mici. Și au luat toți banii din divan în mâna lui.

Însă fiind Dumitrașco postelnic datoriu lu Iacov cliucer ot Cernaia ughi 160, bani n-au avut să-i plătească, ce au căzut cu rugăciune la Evstratie vistier de i-au făcut bine de i-au dat această [sumă] ughi 160, de s-au plătit de datorie de către Iacov cliucer și i-au mai dat încă ughi 100 de s-au înplut ughi 260, cum scrie mai sus, cum am văzut domnia mea și zapisul lu Dumitrașco postelnic de vânzare scris cu toți boiarii divanului mărturii.

Drept aceaia, domnia mea încă am dat cinstitului boiariului domnii mele Evstratie vistier ca să-i fie lui aceste case cu tot locul cât vor ținea, să-i fie lui și coconilor de moșie în veac stătătoare.

I ni ot cogojdo nepocoleabim porizmo gospodstvo-mi sej sveditelii postavit gospodstvo-mi: pan Dragomir vel dvornic, i Radul vel logofăt, i Stroe vel vistier, i Diicul vel spătar, i Preda vel cliucer, i Mihnea vel stolnic, i Radul vel comis, i Drăgușin vel peharnic, i Costandin vel postelnic, i ispravnic Radul vel logofet.

I na pisah az Părvul logofăt u grad București, iulie 12 dni, Adam lej leat 7153 [1645].

L. P.

Acad. R.S.R., XLIII-76.

Original, stare bună, hîrtie groasă; pecete aplicată, în foarte bună stare.

5.

1654 iulie 5.

†Adecă noi feciorii Oprii logofătul și a jupuneasii Mariei, nepoții Mitrei vornicul și ai banului Drăgușin, anume Dragomir și Ivan și cu Stroe vărul nostru scriem și mărturisim cu acesta al nostru zapis ca să hie de mare credință la mâna Albului fustașul și a jupuneasei lui, Dobrii, și a feciorilor căți Dumnezeu le va dărui.

Cum să se știe că i-am vândut un loc de casă aicea în București, den fundul pușcării spre soare-răsare, stănjăni 9 și den ulița despre Gherghina județul până în Radul iuzbașa de fustași, stănjăni 13 și alătura cu pușcării pre den sus până în uliță, până unde se întîmpină cu Radul iuzbașa și pre unde se vor pune semnele, ca să fie dumnealor moșae stătătoare în veci, lor și coconilor lor, pentru că acest loc fost-au al moșălor noștri.

Derept aceia, i l-am vândut noi de a noastră bunăvoe derept bani gata ughi 22.

Și când am făcut acest zapis fost-au boiari și oameni buni și preoți anume: Gherghina județul și Preda iuzbașa și Radul iuzbașa de fustași și popa Tatomir de la besereca Mitrei vornicul și Spirea dărăbanțul din Tîrgoviște și Bogdan vătaf și Neagul șufariul și Dragomir călăraș Bolunul și Leca bărbiiariul.

Și pentru credința punem inelele și iscăliturile. Și am scris eu Vlădilă gramaticos de la biserica domnească.

Am scris iulie 5 dni, leat 7162 [1654].

L. P. Eu Dragomir

L. P. Eu Ivan

L. P. Stroe

L. P. Eu Radul iuzbașa

L. P. Eu Preda iuzbașa

L. P. Eu Spirea dărăbanțul

× Eu popa Tatomir

L. P. Eu Leca, vătaf, bărbiiar

L. P. Bogdan, mărturie

× Eu Dragomir călăraș

[Pe foaia a doua]:

Stanciul piriș prin Stan pântru un taler. De nu va da banii până într-o lună, să dea Stanciul de la casa lui. Mărturii Alexi.

S-a scris iulie 5 dni.

Arh. St. Buc., Mitrop. T. Rom., CCXLIX-1.

Original, stare bună; nouă peceti inelare, în tuș negru.

6.

1655 ianuarie 11.

Milostieiu bojieiu Io Costandin Șarban voivod i gospodin davat gospodstvo-mi sie povelenie gospodstvo-mi.

Sfintii și dumnezești mănăstiri Argeșul unde iase hramul *Uspenie Bogorodițe* și părintelui egumenului Necolae și tuturor călugărilor căți sânt lăcuiori în sfânta mănăstire.

Ca să fie sfintei mănăstiri un loc de casă cu pimniță în orașul domnii mele în București, în mahalaoa [loc liber]. Care loc de casă iaste dat și închinat sfintii mănăstiri de unchiașul Dobre, feciorul Mircei vătaf de grădinari, den București. Pentru că au venit părintele egumenul Nicola[e] naintea domnii mele de au spus cum că au mers unchiașul Dobre la s-ta mănăstire Argeșul, încă când au fost părintele Lontie arhimandritul egumen, de s-au călugărit acolo la s-ta mănăstire și au închinat acel loc de casă cu pimniță sfintii mănăstiri, cu zapis de la mâna lui, cum am văzut domnia mea și zapisul unchiașului Dobre la mâna părintelui Necolae.

Într-aceasta domnie[a] mea încă i-am dat den divan pre sluga domnii mele pe Ne[cu]la *vtori* portar de au mers acolo la acel loc de au strâns [o]ameni buni, bătrâni den mahala, anume pop[a] Vladul, i Bobe vătaf *za dărăbanți*, i [loc liber] și alți mulți de au căutat și au adevărat pentru acel loc de casă și l-au ales, în lung stănjăni 15 și în lat 12.

Drept aceaia domnii mea i-am făcut această carte a domnii mele ca să fie acel loc, ce scrie mai sus, sfintii mănăstiri Argeșul și părintelui egumenului Nicolae și tuturor călugărilor căți sânt lăcuiori într-această sfântă mănăstire moșie ohabnică și stătătoare în veaci și de cătră nimeni neclătît preste zisa domnii mele.

I i saam reci gospodstvo-mi.

Pis ghenarie 11 dni, vleit 7163 [1655].

Io Costandin voivoda [m.p.].

L. P. a lui Dionisie ot Buc.[urești]

Bobe vătaf *za dărăbanți*, i pop[a] Vlad

[pe verso]:

Cartea lui Costandin Vodă cu locul de casă ot București.

Arh. St. Buc., Episcopia Argeș, XL-10.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; alături de semnătură, domnitorul își pune pecetea inelară, în tuș roșu.

Pe foaia a doua a documentului s-a început scrierea actului, dar greșindu-se, s-a renunțat.

7.

1656 aprilie 17.

†Adică eu, Marco năstavnicul mănăstirii ce să che[a]mă hramul Svetii Neculai, făcută dă Mihai Vodă, scris-am și mărturisim cu acest zapis al nostru.

Cum să să știe, ca să fie de mare credință la sfânta mănăstire, ce să che[a]mă Babale (*sic*) și iaste hramul Svetii Ion Cărstitele, cum să să știe că au fost luoat un țigan al nostru o țigancă a mănăstirii Babale.

Deci, noi am dat țigancă pentru țigancă și anume țigancă a mănăstirii Babale, o che[a]mă Ne[a]eșa, iar pentru Ne[a]eșa, am dat noi pre o țigancă, ce o che[a]mă Stana.

Aciasta am scris și mărturisim.

Pis mesia aprilie 17 dni, văleat 7164 [1656].

× Az Marcos [*indescifrabil, grecește*]

Arh. St. Buc., Mitrop. T. Rom., CCL-2.
Foto.

8.

1656 aprilie 29.

†Adecă eu Liia, împreună cu frate-meu Radul, scriem și mărturisim cu acesta zapis al nostru ca să fie de mare credință la mâna dumnealui jupan Costandin fost postelnic.

Cum să să știe că i-am vândut dumnelui un loc dă casă cu grădină și cu curteșoară. Care loc dă până în ceauș Pătrașco și până în locul bisericii și până în locul lui Mihai Doboș.

Și l-am vândut noi dă bunăvoia noastră ca să fie dumnelui moșie stătător dă bunăvoia noastră. Și l-am vândut drept ughi 2 și *pol*. Și la tomeala noastră fost-au mulți boiari și neguțători anume: Nedelco fiul lui Tatul neguțător, i jupănu Cuțar, i jupănu Nica și Lupul aprod, i Gherghe aprod, i Dima aprod, i Ilie stolnicul, Ion dă la temneța domnească, Bădeca spătaru, Tudoran biglar, Pătrașco Pătură, Calen fiul Vărgatului, i Șarban vāru-său, Dumitru Scaunul.

Și pentru credință pusu-ne-am pecețile și degetele.

Și am scris eu Ivan logofăt. Am scris în luna aprilie 29 dni, leat 7164 [1656].

L. P. Nedelco cupeț

- × Liia
- × Radul
- × Șarban

L. P. Nica, martor [*grecește*]

L. P. Eu Cuțar cupeț

- × Lupul aprodul
- × Gherghe aprod
- × Dema aprod
- × Ilie stolnic
- × Bădica
- × Ion
- × Tudoran
- × Dumitru
- × Calen

Acad. R.S.R., XLIV-29.

Original, stare bună; trei peceți inelare octogonale, în tuș negru.

9.

1660 martie 13.

†*Milostiiu bojiu Io Gheorghe Ghica voevod i gospodin vāsoe zemle Ungrovlahiscoe davat gospodstvo-mi siu povealenie gospodstvo-mi cinstitului boiarinului domnii mele Șarban Cantacuzino vtorago logofet și feciorilor lui căți Dumnezeu i va dāru.*

Ca să-i fie niște țigani, precum Bojin țiganul și cu țigancă lui anume Stana și cu copii anume Dumitru, i Stoica și cu 2 copile anume Ilina i Stanca. Și Dumitru țiganul, fratele lu Bojin, cu țigancă lui anume, iar Stana și cu un copil anume Radul și cu o fată anume Stanca. Și Radul țiganul viorariul, fratele lu Bojin, și cu țigancă lui anume Stancea și cu tot sălașul lui.

Pentru că acești țigani și cu țigancele lor și cu copii lor, carii scriu mai sus, fost-au ai Papei postelnic, feciorul Buzinecăi cluceriul, cumpărați de tată-său Buzinca clucer încă mai dinainte vreme. Și tot i-au ținut pre seama lui cu bună pace, iară când au fost acum în zilele domnii mele, iară Papa postelnic el au vândut acești ce scriu mai sus țigani boiarinului domnii mele Șarban logofătul, el de a lui bunăvoe, fără de nici o silă, drept bani gata ughi 190 și cu zapis de vânzare den mâna lui și cu boiari mărturie carii scriu în zapis, precum am văzut domnia mea și zapisul lui la mâna boiarinului domnii mele Șarban logofăt.

Drept aceeaia am dat și domnia mea boiarinului domnii mele Șarban logofătul ca să-i fie acești ce scriu mai sus țigani lui moșie ohabnici, și feciorilor și nepoților și strănepoților.

I ne ot cogojdo nepoculeabimo porezim gospodstvo-mi sej ubo svedetelie postavleaim gospodstvo-mi: jupan Manul vel ban, i jupan Preda vel vornic, i jupan Stroe vel logofăt, i jupan Paan Filipescul vel vistier, i jupan Iordachi vel clucer, i jupan Chirca vel stolnic, i jupan Colțea vel comis, i jupan Drăghici Cantacuzino vel peharnic, i jupan Bădea vel postelnic. I is. Stroe vel logofetu.

I na pisah az Dumitrașco logofăt u București.

Meșia martie 13 dni, i ot Adama vleat 7168 [1660].

L. P.

Io Gheorghe Ghica voevoda [*m.p.*].

Stroe vel logofăt

[*pe verso*]:

Cartea Ghicai Vodă pre niște țigani ot Papa Buzinecăi.

Acad. R.S.R., XLIV-54.

Original, starc potrivită, pătat și ros de umezeală; pecete aplicată, în ceară.

10.

1662 august 22.

†Cu mila lui Dumnezeu Io Gligorie Ghica voevod și domn a toată Țara Românească am dat domnia mea porunca domniei mele svintei și dumnezeestii mănăstiri ce să chiamă Mihai Vodă den orașul domnii mele

den București, unde iaste hramul marelui svint și de ciudese* făcătoriu Nicolae din Mira Lichia și părintelui egumenului Gligorie și tuturor călugărilor căți vor fi lăcuiitori la această svintă mănăstire.

Ca să fie svintei mănăstiri tot locul cu tot dealul cât au fost mai denainte vream, vii, însă den hotarul Lupeștilor, de unde iaste locul viilor, de lângă mănăstire în jos pre deal, până în Calea Mehedinților, unde sue calea la crucea lu Alexandru Vodă, cea de piatră.

Pentru că acest loc de deal fost-au mai denainte vream loc domnese și au fost și vii, iară den zilele Mihnei Vodă de când răutețile, s-au pustiit acest deal de tot, n-au rămas nici o viță pre acel loc, ci au rămas paziștea.

Drept aceaia, văzând domnia mea această mănăstire, ce serie mai sus, slabă și săracă și fără de nici un venit, dat-am domnia mea și am miluit svânta mănăstire cu acest loc de deal, cât au fost mai denainte vream vii, să fie al svintei mănăstiri moșie stătătoare și cine vor vrea să facă vii pre acest loc să fie volnic a face, să să facă cu știrea și cu voia egumenului și a călugărilor de la mănăstire.

Și iară am mai dat și am miluit domnia mea svinta mănăstire și vinăriciul domnese, ce se va face într-acel deal să ia călugării vinărici den zece veadre o vadră, precum iaste leagea și obiciaul țării, ca să fie svintei mănăstiri de-ntărire și călugărilor de hrană, iară domniile mele să fie pomeană în veaci, iară altu nimenilea să nu mai aibă treabă cu acest loc de deal fără numai mănăstirea sveati Nicolae.

Și încă am întărit domniia mea această carte a noastră și cu mare blestem, care domn il va dăruî domnul Dumnezeu a fi domn și biruitoriu Țării Rumânești în urma noastră, că-l rog cu numele lu Dumnezeu să aibă a înnoi și a întări mila aceasta, cum serie mai sus, pre acela domnul Dumnezeu să-l întărească și să-l miluiască întru domniia lui și să-i fie cu sufletul lui la răpaos.

Iar carele va călca și va strica această milă a domniile mele, acela să fie blestemat de vlădica Isus Hristos și trecelet și procelet și anathema și afurisit de 318 sfinți carii sănt întru Nicheia și să aibă parte cu Iuda și cu Aria la un loc.

Și iată mărturii punem domnia mea : paan Preda *vel* ban, paan Stroe *vel* vornic, paan Chirca *vel* logofăt, paan Mareș *vel* vistiariu, paan Toader *vel* spătariu, paan Badea *vel* cluceariu, paan Costia *vel* postelnic, paan Mihai *vel* stolnic, paan Costandin *vel* comis, paan Drăghici Cantacuzinu *vel* pârharic, paan Pătru *vel* slugeariu, paan Stoia *vel* pitariu. Ispravnic Șerban Cantacuzinu *vtori* logofăt.

Și am scris eu Radul *sin* Gherghe logofăt ot Țirgoviște. *Measița* av-gust, zile 22, de la Adam 7170 și de la mintuirea lumii 1662.

Io Gligorie Ghica voevod [m. p.].

Prociit Șerban *vtori* logofăt

Acad. R.S.R., XLIV-86.

Original, pergament, in florit cu miniaturi; iscălitura și monograma domnului; loc păstrat pentru pecete aplicată care nu s-a mai pus.

11.

1663 aprilie 10.

† *Milostieiu bojieiu* Io Gligorie Ghica voevod *i* *gospodar* *zemle* *Vlașcoe* *davat* *gospodstvo-mi* *sii* *povealenie* *gospodstvo-mi* *lu* *Șărban* nepotul Manii care au fost fecior Rusanii *ot* [loc *liber*] *ot* *sud* *Vlașca*.

60

Ca să-i fie lui un loc de casă aici în orașul domniile mele în București. Care loc iaste alătorea cu locul lu Gherghe aprodul și pre lângă locul boiari-nul[ui] domniile mele Costandin *vel* comis feciorul Radului *biv* *vel* armaș.

Pentru că acest loc fost-au al Manii feciorul Rusanii, unchiul lu Șerban, deci el din trupul lui feciori n-au avut, nici alte rudeni mai aproape decât Șerban. Ci au lăsat din ce au avut la moartea lui mult puțin nepotu-său lu Șerban și se-au căzut a fi și acest loc, ce scrie mai sus, iar pre partea lu Șerban.

Iar după aceaia când au fost în zilele răposatului Matei Vodă iar Dumitru iuzbașa și cu Coman căminar ei se-au făcut rudenie Manii feciorul Rusanii și se-au sculat de au fost vândut acest loc Radului armașul, tatăl lu Costandin comis, fără știrea lu Șerban nepotul Manii.

Într-aceaia, Șerban deacă au prins de veaste, el se-au sculat cu pără și au venit înaintea domniile mele în Divan de se-au părăt de față cu Rada, fămeaia lu Dumitru iuzbașa, și cu fata lui, Anca.

Într-aceaia domnia mea am trimis den Divan pre sluga domniile mele Tănasia al doilea portar de au strâns mahalagii și preoți și vecini carii au știut de știrea acestui loc ce scrie mai sus. Și au mărturisit întâi Drăgoi, vătah de lemnari, care au fost sluga Manii și se-au tamplet la moartea lui, cum au lăsat Manea ce au avut, mult puțin, și acest loc tot nepotă-său lu Șerban.

Și apoi și den vecini au mărturisit Gherghe aprod și popa Florea și popa Paraschiva, i popa Stoica, i Ștefan iuzbașa.

Dirept aceaia și domnia mea încă am dat lu Șerban această carte a domniile mele ca să-și fie acest loc cu bună pace și să-i fie moșie lui și feciorilor.

I naco de neast. I i. saam reci *gospodstvo-mi*.

Pis aprilie 10 *dni*, leat 7171 [1663].

L. P.

Io Gligorie Ghica voevoda [m. p.].

Arh. St. Buc., M-rea Cîmpulung, LXIII-40.

Original, stare potrivită, hîrtie cu filigran; pecetea domnească, aplicată în ceară, stricată de umezeală.

12.

1665 februarie 4.

† Adecă eu Evpracsiia Dudeasca logofeteasa a jupan Radul, denpreună cu fiiu-mieu Radul scriem și mărturisim cu acesta al nostru zapis să fie de bună credință la mâna jupunului Deftii croitor.

Pentru să se știe că am vândut dumnealui un loc de prăvălie în Zăbunari, pre lângă locul care am vândut frăține-său Manolie, drept galbeni patruzeci. Să fie dumnealui moșie stătătoare în veaci, dumnealui și cocolilor dumnealor căți Dumnezeu le va dăruî.

Și am vândut de a noastră bunăvoe, fără de nici o silă, pentru că ne-au căutat și dumnealor la grija noastră. Am vândut să le fie dumnealor moșie stătătoare.

61

Și cînd am făcut acest zăpis fost-au mărturie jupunul Manole cupet și Radul stegariul și Dima zăbunariul și Duca ceașul și alți boiari care-și vor pune pecețile și iscăliturile mai jos.

Și noi ne-am pus, pentru credință, inelul și iscălitura.

Pis Vlădil Grama cu învățătura lor.

Februarie 4 dni, leat 7173 [1665].

× Eu Epracsia Dudeasca
Radul logofăt

Arh. St. Buc., Achiziții noi, XLI-1.

Original, stare bună, hirtie cu filigran; frumoasă semnătura originală a lui Radu Dudescu.

13.

1666 februarie 17.

*Milostieiu bojieiu Io Radul voevoda i gospodin văsoe zemli Ungro-
vlahiscoe, snă velicago i preadobrago starago pocoinomu Io Leon Ștefan
voevoda. Davat gospodstvo-mi siiu povealenie gospodstvo-mi pocitenomu
pravitel gospodstvo-mi jupan Badea biv vel peharnic i să sinovi i elițij
bat [bog] daroval.*

Ca să-i fie un loc de casă aici în București, care au fost al lui Nedelco călărașul și al fâmeii lui, Rusana. Care loc iaste pre lângă Gherghie aprodul Ghindură și pre lângă casele Boteanului, tot locul precum serie zăpisul lor de vânzare, în lung stânjani 38 și în lat stânjani 23. Pentru că l-au cumpărat de la Șarban den Rusceani și de la State, nepotul lui Gheorghie Spano cojocariul, drept bani gata ughi 16, cu zăpis de vânzare și cu mărturii.

Și iar să fie Badii peharnic nește vii în Dealul Izvoranilor și cu un ciric de dealniță, den câmp, den pădure, den apă și den dealul cu viile, cu vinăriciul căt i să va veni, în hotarul oroșanilor. Pentru că le-au cumpărat de la Necola cojocariul Bosnalăi și de la fiu-său Ianachi ot Târgoviște, drept bani gata ughi 130, cu zăpis de vânzare și cu mărturii. Și lor încă le-au fost de cumpărătoare ciricul de la Iorga cojocariul și viile de la Marin Bojoagă și de la Bățan și de la Gheorghie feciorul lui Băzgă, și căt au mai făcut ei. Care vii sânt toate între jupănul Iorga și între Ioachim.

Și iar să fie Badii peharnic o vie în Dealul Izvoranilor în groapele pietrilor, cu casă cu pîmniță, care vie iaste pre lângă viia lui Pătru și pre lângă viia boiarenului domnii meale Badea peharnic pentru că o au cumpărat de la Marin din Izvorani drept bani gata ughi 21, cu zăpis de vânzare și cu mărturii.

Și iar să fie Badii peharnic un ciric de dealniță în Dealul Izvoranilor cu tot venitul și cu vinăriciul căt i să va veni, pentru că l-au cumpărat de la Pătru și de la frate-său Alexie, feciorii lui Pan căpitan ot Budeasa, drept bani gata ughi 10, și cu zăpis de vânzare și cu mărturii.

Și iar să fie Badii peharnic ocină în sat în Micești sud Mușcel, toată partea Cărstii și a fiu-său lui Stan den Micești, den funea Zămonii de preste tot hotarul și cu tot venitul vericăt să va aleage partea lor, den răul Doamnii până în Valea Budeaschi, pentru că o au cumpărat de la Crăstea și de la fiu-său Stan, drept bani gata ughi 3, cu zăpis de vânzare și cu mărturii.

Și iar să fie Badii peharnic ocină în sat în Holbești ot sud Vlașca, însă stânjani 500, den câmp, den pădure, den apă, den șăzutul satului, în hotarul de sus, cu tot venitul vericăt să va aleage, pentru că au cumpărat de la Andrei spătar și de la feciorii lui, Matei i Radul, drept bani gata ughi 50, cu zăpis de vânzare și cu mărturii.

Și iar să fie Badii peharnic ocină în sat în Holbești stânjani 40 de preste tot hotarul și cu tot venitul vericăt să va aleage, pentru că au cumpărat de la Radul feciorul lui Gavril, nepotul lui Pangratie călugărul, stânjănul po bani 20 cin ughi 4, cu zăpis de vânzare și cu mărturii.

Și iar să fie Badii peharnic ocină în sat în Căptăreștii de lângă Neajlov, stânjani 300 de preste tot hotarul și cu tot venitul vericăt să va aleage, însă den jos despre moșia boiarinului domnii meale Badii peharnic, pentru că o au cumpărat de la jupăneasa Neaga și de la feciorii ei Matei, i Radul, i Badea, drept bani gata ughi 30, cu zăpis de vânzare și cu mărturii.

Și iar să fie Badii peharnic o țigancă anume Stanca țigancă, pentru că o au cumpărat de la Staico, feciorul lui Chisar peharnic Rudeanul, și de la jupăneasa lui, Vlădae, drept bani gata ughi 16, cu zăpis de vânzare și cu mărturii.

Și iar să fie Badii peharnic un țigan anume Marco țigan care l-au cumpărat de la Gavril, feciorul Radului Corcodel ot Bucșani, drept bani gata ughi 15, cu zăpis de vânzare și cu mărturii, pentru că au fost vândut tată-său Radul Corcodel un țigan, anume Slav, drept ughi 25 și până au fost el viu nu l-au dat, ci după moartea lui au dat feciorii lui acest țigan prețuit de boiarii cei mari din divan drept acești bani carii scriu mai sus, iar ughi 10 i-au întors înapoi pe vremea ci au fost boiarinul domnii meale capichiaia, când au fost viziriul la Belgrad. Și au vândut acești oameni aceste moșii și locuri de casă și țigani de a lor bunăvoe fără de 'nici o silă.

Drept aceaia, am dat și domnia mea boiarenului domnii meale Badii peharnic ca să-i fie moșie ohabnică și stătătoare și coconilor lui în veci.

I ne ot cogojdo nepocoleabimo po rizmomu gospodstvo-mi sej ubo i svediteli polagahom gospodstvo-mi: jupan Gheorghie vel ban, i Mareș vel vornic, i Radul vel logofăt, i Ianache vel vistier, i Drăghici vel spătar, i Neagoe vel cliucer, i Șarban vel postelnic, i Necula vel peharnic, i Dumitrașco vel stolnic, i Gheorghie vel comis, i Badea vel sluger, i Stoica vel pitar, i ispravnic Radu Năsturel vtori logofăt.

Pis az Goran logofăt Olănescul u grad Bucureștiscomu, measița februarie 17, vleat 7174 [1666].

L. P.

Io Radul voevoda [m.p.].

Radu vel logofăt Crețulescul

Acad. R.S.R., XLIV-113.

Original, pergament, stare perfectă; semnătură autografă a domnitorului; pecete aplicată.

†Întru Hristos Dumnezeu binecredincios și preacinstit de Hristos iubitor și singur stăpînitor Io Radu voevod cu mila lui Dumnezeu și cu dumnezeiască dăruire, stăpînind și domnind peste toată Țara Ungrovlahii, încă și părților de peste plai. Amlaşului și Făgăraşului herţeg, binevoit-a domnia mea și cu a sa bunăvoință cu inima curată și luminată a domniei mele, a proslăvi pe Dumnezeu carele pe mine m-a proslăvit și cu slavă m-a înălțat pe tronul prea luminat răposatilor părinți ai domniei mele, Io Leon Ștefan voevod.

Iată dăruiește domnia mea acest decît toate mai cinstit și prea frumos și prea cinstit peste toată cinstitele daruri, acest de față hrisov al domniei mele sfintii și dumnezeieștii bisiareci den orașul domniei mial[e] din București, caria iaste făcută și înălțată din temelii ei de domnia mea, unde să prăznuiaște hramul sfintului și marel[e] m[u]cenic Dimitrie izvoritor de mir și preoților și diaconilor și grăm[ă]țicilor carii să află de slujăse sfintii bisiareci, pre nume popa Șerban și Nica diaconul și Vlădil grăm[ă]țicul și Ivașco.

Pentru că această sfintă și dumnezeiască biserecă, ce scrie mai sus, înălțîndu-o și rădicîndu-o domnia mea din temelii ei, adaos-am domnia mea sfînta bisierecă cu stupi, cu oi, cu boi, cu vaci, cu râm[ă]tori, cu vii și cu dichise de argint care sînt de triaba sfintii leturghii și cu toate cărțile[e] care trebuiesc bisiarecii, puind domnia mea ispravnic pre cinstitul boiarenul domniei miale : jupănul Rad[u]l Creț[u]lescul *vel* logofăt de li-au scris tot anume pe catastih.

Și o am întărit domnia mea cu acest cinstit hrisov al domniei miale, ca să hie bucatele sfintii bisiareci și ale preoților și ale grămăticilor în pace și ertate de dijma de stupi, de goștina de rămători, de oerit, de vinărici și casele lor ertate de bir de împrumut și de sămbrie, de galben de fum, de camănă, de păhărnice, de pimniță, de schimbul banilor, de podvoade, de mertici, de conace și de alte dăjdi de toate căte vor fi preste an în țara domniei miale, de nimica val sau băntuială să n-aibă pentru că m-am milostivit domnia mea de am ertat bucatele sfintii bisiareci și casele preoților și ale grămăticilor de toate, cum scrie mai sus, ca să se răpaose cu bună pace în zilele vieții domniei miale, precum sînt ertate și alte bisiareci și preoți domnești.

Așijdria am ertat și domnia mea ca să poată fi de treaba și de slujba sfintii bisiareci în zi și în neapte neprestaniu și să roage pre Dumnezeu pentru domnia mea și pentru creștinătate și să aibă a pomeni la sfînta și dumnezeiasca leturghie pre domnia mea și pre răposatii părinții domniei miale și pre alalți pre toți cei pristăviți domni mai denainte vreame.

Și cine-l va aduce Dumnezeu și cine cel [loc rupt] miluiască și să adaoge la sfînta bisierecă și miluind să va chema și acela ctitor împreună cu noi. Așijdria [loc rupt] domniei miale pre care-l va alege domnul Dumnezeu a fi domn și biruitor acestui cinstit scaun al domniei Țării Rum [loc rupt] numele domnului și mântuitorului nostru Isus Hristos ce e în troiță slăvit, să aibă a cinsti și a [loc rupt] întări acest hrisov al domniei miale pre toameală, cum scrie mai sus, ca pre acela domnul Dumnezeu să-l cinstească și să-l miluiască întru [loc rupt] lui și la acela veac să se afle judecata lui cu dreptii naintea lui Dumnezeu. Iar carele nu va înnoi nici va întări, ce va călca sau va strica aciastă milă și ertăciune a domniei noastre, acela să fie supt blestem, anathema și afurisit de 318 sfinți părinți de la Nicheia, cinste să aibă cu Iuda și cu afurisitul Ariia la un loc, amin.

Iată dar și mărturii am pus pe domnia mea : jupan [Ghe]orghe *vel* ban și jupan Mareș *vel* vornic și jupan Radul Crețulescul *vel* logofăt și jupan Ianache *vel* vistier și pan Drăghici Cantacuzenno *vel* spătar și pan Necula *vel* cliucer și pan Șerban *vel* postelnic și pan Manolache *vel* peharnic și pan Gheorghie Ghiția *vel* stolnic și pan Gheorghie *vel* comis și jupan Matei *vel* slujer și pan Stoia *vel* pitar. Și ispravnic Radul Toma Năsturel *vtori* logofet.

Și am scris eu Goran Stanciovici logofăt, în orașul București.

Measița mai 14 dni, în leat 7175 [1667].

Io Radul voevoda [m.p.].

Arh. bis. Slobozia din București, inv. nr. 78.

Original, pergament, rupt în citeva locuri; împodobit cu inițiale și o miniatură în culori; pecetea atîrnată în ceară roșie, căzută.

†Adecă eu Tudor croitoriul, feciorul Paraschivei croitoriul ot București, scriu și mărturisesc cu acesta al meu zapis să fie de bună credință la mîna jupunului Iorgăi Corbul neguțatoriul și a jupunesii dumnealui Maricăi și a coconilor dumnealui căți Dumnezeu le va dăru.

Pentru să se știe că am avut niște loc de casă aicea în oraș în București, încă mai denainte vreame de la părinții miei, care loc iaste lângă besearica Grecilor, preste uliță, între jupunul Dona.

Deci fiindu-mi astădată nevoe foarte mare, întrebat-am vecinii miei carii sînt den sus și den jos ca să-l cumpere și făcînd atăta zabavă aicea n-au vrut nimea să-l cumpere. Ce am mers și la dumnealui și m-am tocmit dă i l-am vîndut drept bani gata galbeni cincizeci, ughi 50. Și i l-am vîndut de a mea bunăvoe fără de nici o silă, ca să fie dumnealui moșie stătătoare în veci, dumnealui și coconilor dumnealui căți Dumnezeu le va dăru.

Însă să se știe locul despre uliță despre besearica Grecilor în lat stănjeni 6 *pol* și în lung stănjeni 30 *pol*.

Și când am făcut acest zapis, pus-am și mărturii : Gherghina *biv* județ și Dragotă județul, i jupunul Manul starostea, i jupunul Nedeaico *snă* Tatov cupeț ot București, i jupunul Iorga *biv* staroste, i jupunul Cuțar ginerele jupunului Tatului, i jupunul Nica iar ginerele jupunului Tatului, i jupunul Ianache *star*, i popa Partenie ot besearica Grecilor, i Gherghie logofăt, feciorul popei Mantii cliseariul, și alți boiari și neguțatori cari-și vor pune pecetele și iscăliturile mai jos.

Și pentru credința, pusu-mi-am și inelul.

Pis Vlădil Gramma, cu învățătura lor.

Iunie 30 dni, leat 7175 [1667].

[L. P.] Eu Tudor croitoriul

Dumitrașco logofăt ot Dumbrăvile, martor

Popa Stoica *snă* popa Stanciului *star*

Eu popa Paraschiva de la Uspenie Bogorodiță

Eu popa Stoica sventi Neculai

Eu paan Ianache *star*

Stoica aga Berilescul, mărturie

Radu logofăt ot lumănărie, mărturie
Iorga logofăt, mărturie
Gherghie logofăt snă popa Manta biv elisier
Drăghici logofăt, mărturie
Dumitrașco stegar de aprozi, martor

Acad. R.S.R., C-177.

Original, stare potrivită, rupt la indoituri; frumoasă pecete inelară; zece semnături grecești, indescifrabile.

16.

1668 februarie 15.

Milostiiu bojiu Io Radul Leon voevod vsoc zemle Ungrovlahiscoe sin velicago i predobrago starago i pocoinago Io Leon Ștefan voevod, davat gospodstvo-mi siiu povelenniu, gospodstvo-mi.

Sfintei și dumnezeștii mănăstiri de aici den orașul domnii meale, den București, unde iaste hramul sfântului și marelui prooroc și înainte mergătoriu Ioan și părintelui egumenului Athanasie și tuturor părinților călugări căți vor fi lăcuiitori într-această sfântă mănăstire.

Ca să fie sfintei mănăstiri nește locuri de aicea den București, unde sânt acum tabacii. Care locuri sânt ale sfintei mănăstiri, bătrâne și dreapte moșii, încă mai dinainte vremate date de milă de la ctitorii cei bătrâni, și fiind aceste locuri înpresurate de multă vreme de unii și de alții până acum în zilele domnii mele.

Deci când au fost acum, în zilele domnii mele, iar părintele egumen Athanasie el au venit înaintea domnii mele, în divan, de au spus domnii mele cum că să înpresoare aceste locuri ale sfintei mănăstiri.

Într-aceia domniia mea trimis-am pe sluga domnii mele Tanasie vtori postelnic denpreună cu părintele Athanasie egumen, la Gherghina județul și la alalți oroșani bătrâni de aici, den București, să facă adevărînță și să caute pentru rândul acestor locuri, să vază pe unde au ținut mănăstirea mai denainte vreme și pre unde le-au fost seamnele ceale bătrâne, pe acolo să ție și de acum înainte.

Deci sluga domnii mele Tanasie vtori postelnic mers-au de au strâns pre mulți oroșani bătrâni den oraș și au umblat de au căutat de rândul acestor locuri ale sfintei mănăstiri. Și au adevărat foarte bine și au aflat pe unde au fost seamnele ceale bătrâne.

Însă să să știe despre oraș, den podul ce treace Dembovița spre mănăstirea lui Mihai Vodă, den capul podului despre oraș, pe lângă gardul Papei comisul pre vale în sus, pre lângă iar gardul lui Pană spătariul și mearge pren grădina lui Dumitrașco logofăt, până în gardul Sărindărea-nului, și mearge pre den jos de cruce preste părau până în Dâmboviță, până în vadul cailor.

Și au pus pietri și seamne înprejur ca să să știe moșia sfintei mănăstiri câtă iaste. Precum am văzut domniia mea și cartea orașului întărită cu pecetea și cu multe iscălituri mai jos.

Drept aceia am dat și domniia mea această carte a domniei mele ca să fie aceste locuri sfintei mănăstiri moșie stătătoare în veac și călugărilor de hrană.

I ne ot cogojdo nepocoleabim porizomu gospodstvo-mi.

66

Iată și mărturii am pus domniia mea : pan Gheorghie vel ban, i pan Mareș vel vornic, i pan Radul Crețulescul vel logofăt, i Ianache vel vistier, i Drăghici Cantacuzino vel spatâr, i Necula vel clucer, i Șarban vel postelnic i Manolache vel paharnic, i Ghețea vel stolnic, i Gheorghie vel comis, i Matei vel slugeariu, i Stoian vel pitar, i Toma Radul Năsturel vtori logofăti
I na pisah az Mihai logofăt vā na stol grada București.
Measița februarie 15 dni, 7176 [1668].

Acad. R.S.R., MLXXXV-5.

Copie în condica mănăstirii Sf. Ioan cel Mare, fost ms. 2 593.

17.

1668 martie 1.

† Cu mila lui Dumnezeu Io Radul Leon voevod și hospodar al Țării Românești scriem domniia mea voao tuturor carii șadeți pre locul bisăricei dă la Sveati Ion, cu case.

Cătră aceasta vă fac în știre domniia mea, că aici la domniia mea jăluit — au părintele egumenul cum nu vreți să vă dați chiria, precum iaste obiceiul, de care lucru iată că i-am dat domniia mea voe egumenului dănpreună cu sluga domniia mele Naum vtori portar să vă tragă pre toți ca să vă dați chiria, iar carii n-ar vrea să dea, să fie volnic a vă scoate den caase afară. Pentru că așa iaste porunca domnii mele. Și aceasta este porunca domniei mele.

Martie 1 dni, leat 7176 [1668].

Arh. St. Buc., M-rea Sf. Ioan cel Mare, XII-5.

Original, stare bună; pecete inelară octogonală, în tuș roșu și monograma domnului; la Acad. R.S.R., MLXXXV-55, copie în condica mănăstirii, fost ms. 2 593.

18.

1668 aprilie 20.

Ștefan cu mila lui Dumnezeu arhiepiscop și mitropolit al Țării Românești.

†Naintea smearenii noastre venit-au chir popa Grigorie egumenul de la sfenta mănăstire a lu Mihai Vodă, spuind cum are mănăstirea moșie aici în oraș în București, care moșie află-se înpresurată de oameni.

Deci drept aceasta viind la smearenia noastră luând această carte a smearenii noastre cu blestem asupra a tuturor mahalagiilor cari să află pre înprejurul acelor locuri, ca să mărturisească și să dăscopere aceale locure pre drept, precum vor fi știind e-au avut mănăstirea locure.

Deci drept aceasta poruncim tuturor mahalagiilor bătrânilor bărbați, fâmei și altora, știi [știind] cu adevărat sau dentr-alții înțelegind și pre drept nu ar mărturisi, nevrind să se descopere aceste moșii ale sfintei mănăstiri, unii ca aceia să fie procleți, afurisiți, anathema de domnul nostru Isus Hristos și de 318 sfinți părinți de la Nicheia și de toate sfințele săboare, așijderea și de smereniia noastră [loc liber], ceriul și pământul să să treacă, hierul, piatra să să topească, iar trupurile unora ca aceloră să stea netopite, nedezlegate, neagre, umflate după moarte în veaci și să

67

aibă parte și lăcaș cu Iuda și cu Aria la un loc și priste scurtă vreme să nu se aleagă de unii ca aceia, de casăle lor, de bucatele lor ca prahul. Iar carii vor mărturisi, cu tot adevărul descoperind această moșie, unii ca aceeaia să fie blagosloviți și iertați de domnul nostru Isus Hristos, așașaj-derea și de smearenia noastră.

Aceasta scriem, întărim, pecetluim, într-alt chip nu va fi.

Aprilie 20 dni, 7176 [1668].

Ștefan arhiepiscop

Arh. St. Buc., M-rea Mihai Vodă, VI-2.
Original, stare foarte bună.

19.

1668 iunie 8.

†Adecă eu Dumitra, fata popei Dumitru ot Bucureștie, dat-am zăpisul meu la mâna dumnealui Stoeie vel pitar ca să fie de bună credință.

Cum să să știe că i-am vândut dumnelui un loc de casă de aici de în Bucureștie, de lângă besereca Agneței [Aga Niță]. Deci l-am vândut de a me bunăvoi[e] și fără de nici o silă și cu șterea tuturor rudelor mele și a tuturor vecenilor mei, drept bani gata ughi 6.

Și când am făcut acest[e] tocmele și acest zăpis și s-au semnat locul, fost-au mulți oroșanie bătrâne și boiari și toți vecenei, anume Gherghina biv județ ot București, i Radul pitar ot tam, i Antonii vâtaf de sătrari ot tam, i Dumitrașco, i vnuc Glegoor logofăt ot tam, uncheșul Radul măcelarul ot tam, uncheșul Stoica snă Stan ot tam, i Cârstea clucer ot Căzânești, i Radul vtori stolnec ot tam.

Și acest loc merge până în locul Manei și până în locul lu Glegoor logofăt și până în locul jupu[nului] Cuțar și până în uliță care uliță merge pre lângă acest loc. Și iaste de ceia parte locul Cârstei clucer Căzănescul, le desparte ulița.

Ca să fie dumnelui acest loc stătător și coconilor dumnelui și nepoților și strănepoților în veac. Și boiari marturi care sănt mai sus scriși și care vor iscăli mai jos.

Și pentru adevărata credința mi-[a]m pus mai jos degetul.

Și am scris eu Radul snă Iacov ot Căzânești.

Iunie dni, leat 7176 [1668].

[L. P.] Eu Dumitra

Az Radul vel logofăt Crețulescul

Stroe vornic

[indescifrabil], mărturie

Ivașco postelnic, mărturie

Preda stolnic, martur

Antonie vel sătrar

Badea vel [indescifrabil]

[L. P.] Radul Mitru ot Bocorești

[L. P.] Eu Gherghina biv județ, mărturie

[indescifrabil] căpitan, martur

[L. P.] Eu unchiașul Radul măcelarul ot Bucurește, martur

[pe verso]:

Zăpis Dumitri pentru locurile ot București.

Acad. R.S.R., CD-7.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; trei peceti inelare frumoase, în tuș negru.

20.

1669 mai 11.

†Cu mila lui Dumnezeu, Io Antonie voevod și domn a toată Țara Românească, dă domnia mea această poruncă a domniei mele, sfintei și dumnezeștii mănăstiri ce să chiamă Mihai Vodă, de aici den orașul domniei mele den București, unde iaste hramul marelui sfântului și de minuni făcătoriu svete Nicolae și părintelui egumenului Grigorie și tuturor călugărilor căși vor fi lăcuiori întru acest sfânt lăcaș.

Ca să fie sfintei mănăstiri tot locul cu tot dealul cât au fost mai denainte vreme și vii, însă din hotarul Lupeștilor în jos pre deal, până în Calea Mehedinților, unde sue calea la crucea lu Alexandru voevod, cea de piatră, și de la crucea lu Alexandru Vodă, în jos până în hotarul cel de piatră al sfintei Mitropolii unde iaste hotărât de Constantin voevod și den piatra hotarului în sus până în locul unde au fost via mănăstirii Arhimandritului și den via Arhimandritului iar în sus până în gardul sfintei mănăstiri Mihai voevod, pentru că acest loc de deal, fost-au mai denainte vreme loc domnesc și au fost și vii, iar den zilele Mihnie voevod de când răutățile, s-au pustiit acest deal de tot de n-au rămas nici o viță pre acest loc, ce au rămas pajiște.

Deci Gligorie voevod, văzând această mănăstire slabă și săracă și fără de nici un venit, fost-au dat și miluit pre sfânta mănăstire ce serie mai sus cu acest loc de deal cât au fost vii mai denainte vreme, ca să fie sfintei mănăstiri moșie cu pace și stătătoare în veaci. Și cine va vrea să facă vii pre acest loc, să fie volnic a face cu știrea și cu voia egumenului și a călugărilor de la mănăstire și de la aceia să le ia mănăstirea vinărici den zeace vedre, o vadră, pe cum iaste obiceiul țării, iar alt nimenile treabă să n-aibă, fără cât numai sfânta mănăstire, pentru că au adaos Grigorie voevod și vinăriciul domnesc să fie al sfintei mănăstiri, precum am văzut domnia mea hrisovul lui Grigorie Vodă, făcut pre această milă și-ntărit cu mare blestem și cartea Radului vodă Leon de înnoire.

Drept aceeaia și domnia mea încă am întărit mila și am înoit cartea cu această carte a domniei mele, ca să fie sfintei mănăstiri de întărire și părinților călugări de hrană, iar domniei mele și părinților domniei mele pomană în vecie. Așijderea și după petrecerea domniei mele, pre carele domnul Dumnezeu va milui cu domnia Țării Rumânești veri dentru seminția noastră, ori dentru alt neam, încă să aibă a înnoi și a întărit mila pre tocmeala cum serie mai sus, ca și Dumnezeu să-l miluiască întru domnia lui. Iar care s-ar ispiti a călca și a strica mila aceasta,

unul ca acela triclet și proclat să fie de 318 sfinți părinți de la Nicheia parte cu Iuda și cu Aria să aibă la un loc și într-alt chip să nu fie căci aceasta este porunca domniei mele.

Iată și mărturiile punem domnia mea: jupan Mareș vel ban Cralevschi, i Neagoe Săcuian vel dvornic, i pan Radul Crețulescul vel logofăt, i pan Șarban vel spătar, i Hrizea vel vistier, i Ghețea vel clucer, i Mihai Cantacuzino vel postelnic, i Gheorghie vel paharnic, i pan Părdescul vel stolnic, i Vălculeț vel slujer, i Tudoran vel pitar.

I ispravnic vtori logofăt.

Și am scris eu Mihai în orașul București, measița mai 11 dni și de la Adam de la facerea lumii în anul 7177 [1669].

Arh. St. Buc., Mitrop. Ț. Rom., I-2.
Copic.

21.

1669 iunie 14.

Prin acest zapis și adeverință mărturisesc eu egumenul, preotul Grigore, de la mănăstirea Banului, că am vândut lui chir Theodor mumgiul [luminărar] locul din București, unde este casa cea nouă, și de la casa cea nouă, despre partea de jos, unde este casa cea veche cu grădina ei, cu lățime de stinjeni 15, iar lungimea de stinjeni 11. Care vinzare am făcut-o din bunăvoia noastră cu tocmeală de galbeni 25, care acești bani i-am primit și i-am dat la moară, drept care dau și această carte a mea înaintea marturilor vrednici de crezământ iscăliți mai la vale.

Și dacă în urma mea se va găsi cineva, fie oricine, care să pornească ca să ceară ceva să fie anatema și sufletul lui să nu afle odihnă, căci banii aceștia nici i-a mâncat cineva, nici i-a băut, ci s-au dat pentru trebuința casei ce avea nevoie.

Și pentru aceasta pun chiar scrierea mea și pecetea mea spre credința adevărului.

1669 luna iunie 14.

Grigorie ieromonah

L. P.

Galaction ieromonah și egumen

L. P.

Gherghina biv județ, martor

L. P.

Dionisie ieromonah adeverez cele de sus

Mavrodin clucer

Az Paraschiva logofăt, mărturie

Eu Ianache snă Anghel

Acad. R.S.R., CCCLXXIV-249¹ și 249².

Original, grecesc și traducere românească, stare bună; hirtie cu filigran; pecetea și semnătura lui Gherghina județul (la fel ca în doc. XLIV-139) precum și a ieromonahului Grigorie, clare și frumoase.

22.

1670 mai 3.

†Să să știe boiarii adevărători ai părintelui Grigorie egumenul de la mănăstirea lu Mihai Vodă și ai părintelui Gherasim egumenul de la sventa Catirina și ai lui Dumitrașco căpitan cu frații lui, feciorii Ghiocăi, boiarii pre nume: Radul vornicul Popescul, i Vălculeț vel peharnic, i Ivașco vel stolnic, i Stoia pitar, i Matei sârdariul, i Ghidul părcălabul.

Ca să caute acești 6 boiari pentru morile mănăstirii lu Mihai Vodă den apa Dâmboviții, să vază den ce au nevoe de nu pot să umble, den morile feciorilor Ghiocăi, au den morile mănăstirii sventa Catirina, au den ce le iaste vina, să caute acum pre apă mare și să pue zi deacă va scădea apa, iar să meargă să vază însă zioa aceeaia la sventa Troiță.

Deci de unde vor cunoaște că au aceale mori nevoe, să tocmească morile să umble toate, să n-aibă nevoe una de alta, ca să poată umbla și morile mănăstirii lu Mihai Vodă când vor umbla și morile Ghiocăi, însă să caute cu meșteri buni de mori, pre nume Frânți meșterul, i Neagul de la morile sventi Sava, i Stan de la morile Paraschii vel logofăt, precum vor afla acești boiari cu ale lor suflete, pre drept să le tocmească morile și zioa în mai 5. Și aceasta este porunca domniei mele. S-a scris mai 3 dni în anul 7178 [1670].

L. P.

Arh. St. Buc., M-rea Mihai Vodă, XV-8.

Original, cu monograma și pecetea domnului, aplicată în tuș roșu.

23.

1670 decembrie 30.

Theodosie bojiu milostiu arhiepiscop i mitropolit vseiu zemli Ungrovlahiscai.

Înaintea smerenii noastre veni egumenul Athanasie de la mănăstirea Sfeti Ioan de spuse zicând, pentru baia cea din susul orașului Bucureștilor. Care bae o au făcut Istrat neguțătorul. Deci când au fost la moartea lui lăsat-au baia pă seama jupăneasii lui, zicând ca să să hrănească în viața ei cu acea bae. Și să fie tot pă seama ei până la moartea ei, iar după moartea ei să o lase mănăstirii de la Sfeti Ioan, să fie pă seama mănăstirii.

Când au fost de s-au petrecut jupăneasa lui Istrate neguțătorul, având și o nepoată de soră, au lăsat să fie pă seama ei baia jumătate, iar jumătate de bae au lăsat pă seama sfintei mănăstiri.

Deci întâmplându-se moarte, de au murit și jupăneasa lui Istrate neguțătorul, s-au tăcut lucrul până acum. Iar acum adăvărând egumenul Athanasie, ce iaste mai sus scris, de aciasta, veni înaintea smerenii noastre de făcură smerenia noastră această carte cu mare blestem și legătură asupra preoților și a altora oameni care să vor fi întâmplat la moartea jupăneasii lui Istrat neguțătorul, ca să mărturisească cine cum va fi auzit lăsând la moartea ei de această bae, cu sufletul ei, cu dreptul.

Deci cine va mărturisi cu dreptul cum au zis din gura ei, la moartea ei, să fie ertați și blagosloviți, iar cine va fi auzit la moartea ei cum au lăsat de această bae ce scrie mai sus și nu vor mărturisi cu dreptul, ci vor

fățări, veri spre o parte, veri spre alta, unii ca aceia să fie procleți, afuriși și anathima de domnul nostru Isus Hristos și de 318 oțefi de la Nicheia, așijderea și de smerenia noastră, fierul, pietrile să putrezească, iar trupurile lor în veci să stea netopite și nedăzlegate. Parte și lăcaș să aibă la un loc cu Iuda și cu Ariia. Aceasta scriem.

Dechemvrie 30 *dni*, leat 7179 [1670].

Vlădica Theodosie

Acad. R.S.R., MLXXXV-56.

Copie în condica mănăstirii Sf. Ioan cel Mare, fost ms. 2 593.

24.

1672 ianuarie 4.

†Io Antonie voevod *din mila lui Dumnezeu . . . domn stăpînitor a toată Țara Românească . . . acest hrisev al domniei mele sventei și dumnezeștii Mitropolii den București care iaste zidită și înălțată de Io Costandin Șarban voevod, unde iaste sfintul hram marele împărat sveati Costandin [și] Elinii și cinstitului părintelui nostru chir Theodosie arhiepiscopul și mitropolit a toată Ungrovlahia și tuturor călugărilor cățivor fi lăcuiitori într-această sfântă Mitropolie.*

Ca să fie sfintii Mitropolii locul care iaste Mitropolia și cu tot căt iaste înprejurul Mitropoliei. Însă să se știe hotarale locului Mitropoliei den piatra de jos den colțu gardului mănăstirii lu Paan pre cale în sus, până în capul podului la poarta Predii vornic și pre gărlă în sus la piatra den capul Podului Turcului și pre uliță în sus la piatra drept Mitropolie și pre lângă crucea doamnei Mircioaie, pre cale în sus până în piatra drept Calici și până supt deal în gura văei și de acoloa pre lângă Puțul Calicilor în jos pre lângă lacul de supt deal până în drumul Giurgiuului la stălpul de piatră al armeanului în capul Troianului lângă heleșteul lu Șarban voevod și pre drum în jos spre oraș la piatra drept cărămidie și la piatra drept cruce[a] lu Leon Vodă. Și de acoloa în curmeziș drept la piatra de supt deal, la colțul gardului mănăstirii lui Paan, și pre deal în sus până în piatra de la poarta Mitropoliei și pre deal în jos pre lângă gardul mănăstirii lu Paan, până iar în piatra de unde se începe hotarul Mitropoliei.

Pentru că acest loc, ce scrie mai sus, iaste direaptă moșie a sfintii Mitropolii, iară după aceia când au fostu în zilele Radului Leon voevod, venit-au un episcop de la Sinaia, numele lui Anania.

Deci fiind mănăstirea lu Paan închinată metoh mănăstirii Sinaei, iară episcopul Anania el au rădicat pără pentru acest loc al Mitropoliei, zicând cum iaste Mitropolia pre locul mănăstirii sfinta Catrina. Și au avut pără de față episcopul Anania de la Sinaia cu cinstitul părintele nostru chir Theodosie mitropolitul, în divan, naintea Radului voevod pentru locul sfintei Mitropolii carii scrie mai sus.

Într-aceia Radul Vodă au căutat și au judecat pre drept și pre lege dumnezeiască denpreună cu toți cinstiții deregătorii domnealui și au trimis pre toți boiarii cei mari ai divanului de au mers la sfinta Mitropolie de au căutat și au socotit și au adevărat precum au aflat pre dreptate fiind locul pre care iaste zidit sfinta Mitropolie și cu tot căt iaste înprejurul sfintii Mitropolii, cu cari loc n-au fost avut mănăstirea lu Paan nici o

treabă și l-au și hotărit și l-au înpietrit pre semne și hotară, precum scrie mai sus și au rămas episcopul Anania de la Sinaia de lege și de judecată, precum am văzut domnia mea și hrisevul Radului voevod de pără și de rămas.

Așijderea iar să fie sfintii Mitropolii dealul carele au fost deal cu vii de s-au luat vinărici domnesc, însă să se știe den hotarul Mitropoliei de sus den gura văei până în hotarul de jos în drumul Giurgiuului la stălpul de piatră. Acest deal să hie al sfintii Mitropolii să aibă a lua vinărici de la tot omul oricarele ar face vii pre acest deal, veri boiari, veri slujitori sau oroșani sau verice om, de la toți să ia vinărici den 10 vedre 1 vadră și părpărul 12 bani. Iar vinăricerii den dealul Bucureștilor să n-aibă nici o treabă, nici cu părpăr nici cu nimic, pentru că această milă iaste dat și adaos la sfinta Mitropolie de răposatul Radu Leon voevod.

Așijderea și domnia mea încă am noit și am întărit cu acest cinstit hrisev al domniei noastre ca să poată fi acest deal sfintei Mitropolii de-ntărire, iară domniei mele și răposaților părinților domniei mele în veci pomeană [*loc rupt*]: Mareș vel ban, Gheorghie vel vornic, Radu vel logofăt, Șerban Cantacozino vel spătar, Papa vel vistier, Ghițeța vel clucer, Mihai vel postelnic, Vălcul vel peharnic, Ivașco vel stolnic, Stoian vel comis. Ispravnic Radul Nasturel vel logofăt. Dumitrașco logofăt a scris în București. Luna ghenarie 4 zile și în anul de la Adam de la facerea lumii 7180 [1672].

Io Antonie voevod [*m.p.*].

Arh. St. Buc., Sului, nr. 5.

Original, pergament, cu monograma și iscălitura domnului; pecetea atîrnată, căzută.

25.

1673 iunie 3.

Adecă eu Leica ot Ghergheti denpreună cu jupăneasa mea Anghelina, scris-am zapisul nostru ca să fie de bună credință la mâna jupănelui Iorgăi staroste.

Cum să să știe că i-am vândut dumnelui 1 loc de casă în oraș, în București, lângă locul dumnelui, care loc l-au cumpărat dumnelui de la Tudor abagiul și lângă jupănel Statie comnatul nostru și lângă Ghenea fratele jupănelui State.

Însă lungul den ulița despre jupănel Tudor chiurci-bașa până în ulița despre Ghenea, stânjani 16, și latul den gardul Ghenei pân ulița cea mare, stânjani 13 și meljocul stânjani 8, și în luleți [?] spre jupănel Tudor chiurci-bașa, stânjani 7.

Și l-am vândut noi de a noastră bunăvoe și cu știrea tuturor fraților miei și a vecinilor, drept bani gata ughi 25 (25), pentru ca să-i fie dumnelui moșie stătătoare în veci.

Și mărturie care-și va pune mai jos iscălitura. Și pentru credința, pusu-ne-am pecețile și iscăliturile, ca să să crează.

Și am scris eu Vasile Necula cu învățătura dumnelor.

Iunie 3 *dni*, leat 7181 [1673].

× Eu Liica

× Eu Anghelina

Și am iscălit eu popa Vintilă acest nume Anghelina

Eu Dumitru fra[tele] ego Leica
[două semnături grecești indescifrabile]

Acad. R.S.R., LXXIV-7.

Original, stare potrivită, hirtie pătată de umezeală; scris cu cerneală rădăcinie; cifra 25 se repetă în numere slavone și arabe.

26.

1674 iunie 12.

†Adecă eu Mihul croitorul, feciorul Tilii den Tărgoviște, dat-am zapisul meu la mâna părintelui egumenului ieromonah Partenie de la sfânta mănăstire de la Brad care iaste hramul sveti Dimitrie.

Pentru [ca] să se știe că i-am vândut un loc de casă și cu pimniță în București, care loc iaste lângă svinta besiarecă hramul *Adormirii născătoarei de Dumnezeu*, alătura cu mătușa Dumitra, den sus, care loc miarge alătura cu locul mătușii Dumitrii până în Ulița cia mare de jos, care uliță miarge la sveti Ioan, însă despre uliță den jos stânjeni în larg 9 și jumătate și den sus despre mătușa Dumitra stânjeni 5 fără de o palmă și den portița care iaste despre besiarecă în curmeziș, stânjeni 9.

Acest loc ne-au fost noao de cumpărătoare de la Tudor, feciorul Stan-ciului, den zilele lu Lion Vodă și zapisele au ars în zilele lu Grigorie Vodă dentăi, ale vânzătorilor, cum au mărturisit vecinii de pe înprejur.

Și am vândut acest loc drept bani gata taleri 65. Și l-am vândut de a mea bunăvoe fără de nici o silă ca să-i fie sfintei mănăstiri stătătoare moșie și ohabnică. Și mărturie cari își vor pune iscăliturile mai jos. Și eu Mihul, pentru credința, mi-am pus iscălitura și peciata, ca să se crează, mai jos.

Și am scris eu Hrizea diaconul *fiul lui* popa Paraschiva.

Am scris în luna iunie 12 dni, leat 7182 [1674].

[L.P.] Eu Mihul

- × Az popa Hrizea
- Popa Paraschiva
- Vladul trimbițaș, martor
- Eu Ianache, martor
- × Stan fecior mătușii Dumitrii, martur
- × Mihai logofăt de la Părvul mare logofăt, mărturie
- × Ion stegar, martor
- × Hriza, martor
- × Costandin *iscal*

Arh. St. Buc., M-rea Bradu, Hanul Greci și Codreni, X-5.

Original, stare bună; pecete inelară rotundă, aplicată în tuș negru.

27.

1674 decembrie 12.

†Io Duca voevod cu mila lui Dumnezeu *domn și stăpînitor al Țării Românești*.

Dă domnia mea această poruncă a domnii mele sfintii și dumnezeieștii mănăstiri den București unde iaste sfintul hraam sfintul și marele proroc

74

și înainte alergătoriul botezătorul Ioan și părintelui egumenului popa Leontie și tuturor călugărilor căți vor fi ascultători într-această sfântă mănăstire.

Ca să fie sfintii mănăstiri ce scrie mai sus niște locuri de casse aici în București den sus de mănăstire unde au fost tabacii, care locuri sânt ale sfintii mănăstiri bătrâne și drepte moșii încă mai denainte vreme, date și miluite sfintii mănăstiri de ctitorii cei bătrâni și fiind aceste locuri înpresurate de multă vreme de unii și de alții.

Iară după aceia când au fost în zilele răposatului Radul Leon voevod iară părintele egumenul Tanasie carele au fost egumen atunce, el au fost mers naintea răposatului Radul Leon voevod la divan de au spus de aceste locuri ale sfintii mănăstiri cum sânt drepte moșii ale mănăstirii și sânt înpresurate de alții fără de nici o dreptate.

Într-aceia dumnelui răposatul Radul voevod au socotit denpreună cu tot divanul și au trimis den divan pre Tanasie *vtori* portar denpreună cu părintele egumenul Tanasie, de au mers la un Gherghina județ, carele au fost județ aici pre târg, și la alți oroșani bătrâni de aici den București să facă adeverință și să caute pentru rândul acestor locuri, să vază pre unde au ținut mănăstirea mai denainte vreme și pre unde le-au fost sămnele cele bătrâne pre acolo să ție mănăstirea. Deci acela Tanasie portariul fost-au mers de au strâns pre mulți oameni oroșani bătrâni împreună și cu Gherghina județul și au umblat de au căutat de rândul acestor locuri ale acestii sfintii mănăstiri și au adevărat și au aflat pre unde au fost ținut mănăstirea și pre unde au fost sămnele cele bătrâne.

Însă să se știe de cătră oraș den podul ce trece preste Dămbovița spre mănăstirea lu Mihai voevod den capul podului dencoace pre lângă gardul Papei fost mare vistier pre vale în sus, pre lângă gardul lui Pană *biv vel* spătar și merge pren grădina lui Dumitrașco logofăt până în gardul mănăstirii Sărindariul și merge pre den jos de crucea, preste părau până în apa Dămboviții, în vadul cailor. Și au pus pietre și semne înprejur ca să se știe moșia sfintii mănăstiri, ce scrie mai sus, cătă iaste și pre unde să ție, precum am văzut domnia mea și cartea răposatului Radului Leon voevod și cartea orașului de adeverință.

Derept aceia și domnia mea încă am noit și am întărit cu această carte a domnii mele și am dat domnia mea sfintii mănăstiri și părintelui egumenului și tuturor călugărilor ca să fie aceste locuri mănăstirii moșie ohabnică stătătoare în veac și de nimeni *neclintit după porunca domnii mele. Iată dar martori punem domnia mea*: Gherghe *vel* ban Craiovei, Radul Crețulescul *vel* vornic, Radu Năsturel *vel* logofăt, Vălcul *vel* vistier, Mihai *vel* spătar, Tudoran *vel* clucer, Lațcar *vel* postelnic, Ventilă *vel* peharnic, Preda stolnic, Barbul *vel* comis, i Părvul Cantacozino *vtori* logofăt.

Și am scris eu Dumitrașco logofăt Copăceanul *în orașul de scaun al domnii mele în București, în luna dichemvriiu 21-a zi și în anul de la facerea lumii de la Adam 7183 [1674] și de la mîntuirea fiului lui Dumnezeu anul 1673 (sic).*

Arh. St. Buc., Mănăstirea Sf. Ioan cel Mare, XII-6.

Original, pergament; pecete aplicată în ceară albă, monograma și iscălitura domnului.

28.

1675 aprilie 23.

Eu Stoica logofăt Ludescul dat-am această scrisoare la mâna lui Chiriiaș ceprăzariul.

Cum să știe că i-am dăruit un loc de casă în București, ce iaste lângă curtea bisericii ce iaste hramul Sventi Nicolae.

Care loc să trage din locul prăvăliilor mele care am cumpărat la Ulița cea Mare. Însă loc cît îi ține casa și dinaintea casii încă doi stînjeni, ca să-i fie curțișoară, să-i fie de acum nainte lui și feciorilor și nepoților moșie stătătoare și noaă de pomană, pentru că eu singur hărăzit-am de bunăvoia mea.

Și pentru credința am iscălit eu cu mâna mea.

Leat 7183 [1675] aprilie 23 dni.

Az Stoica logofăt Ludescul

Arh. St. Buc., ms. 457, f. 117.
Copie.

29.

1675 iunie 7.

†Adică noi mahalagii de la biserica Săpunarilor anume Radeș bărbosul, i Stan armaș ot Vărăști, i Dobre vătaf za pușcării, i Bratul aprodul din Lipoveț, i Nedelco, i Radeș săpunarul, i popa Costandin, i Neagul sin Mitrii ot București, i Mihai sărmaciul, i Gherghie Mustăță, i Hristea Meghea, [și] Iordache vătaf za măcelari, i Stoica cavaful, i Sava Cosac măcelarul, i Dobroslav logofăt ot București.

Dat-am scrisoarea noastră la mâna lu Stănilă, feciorul Neagului armeanul, ca să-și ție un loc ce au avut aici în București, însă pă lângă Bucureștioară, din dosul Scaunelor.

Deci mergând Stănilă jăluindu-se cum i să înpresoară locul de niște țigani, venit-au dumnealui aga Pan de au văzut și au zis să n-aibă treabă cu acel loc. Ș-au venit și Nicula parcălabul za curte și au văzut și iar au zis țiganilor să-și spargă casele. Deci Stănilă au mers la dumnealui Radul Crețulescul vel vornic. Dumnealui au trimes pe Tudorașco vtori vornic ce ne-a au strâns pre toți căți săntem mai sus scriși.

Deci noi, precum am știut cu sufletele noastre, am mărturisit naintea boiarinului mării sale lu vodă, Tudorașco vtori vornic, cum acel loc iaste al lui de moșie cumpărătoare de la moși de la strămoși și nimeni treabă cu acest loc n-au avut.

Într-a ceala l-am căutat și l-am și stânjenit la fundu curții, alătura cu Dobrin, stânjeni 7 și 4 palme; deci fundul curții în lung păn la uliță stânjeni 24 din locul Apostului până în Bucureștioară, stânjeni 19 palme 2.

Deci i-am dat scrisoarea noastră ca să-și ție acel loc cu bună pace pentru că iaste ocolit de cumpărătoare și den sus și den jos. Noi așa știm și mărturisim cu sufletele noastre.

Și pentru credința pusu-ne-am mai jos iscăliturile și deagetile, ca să se crează. La acest lucru fost-au și Toma județ.

Am scris iunie 7 dni, leat 7183 [1675].

- × Eu Radeș bărbosul
- × Radeș săpunarul
- × Eu Sava Cosacu
- × Eu popa Costandin
- × Nedelco căpitan
- × Stan armaș
- × Eu Brat aprod, mărturie
- × Iordache vătaf za măcelari
- × Dobre vătaf za pușcării
- × Eu Gherghie Mustăță
- × Dobroslav logofăt, mărturie

[pe verso]:

Cartea mahalagiilor de la biserica Săpunarilor pentru locul de casă al lui Stănilă ot București, den dosul Scaunelor. 7183 [1675] iunie 7.

Arh. St. Buc., Mitrop. Ț. Rom., CCLVII-2.
Original, stare bună.

30.

1676 iunie 18.

†Adecă [eu] egumenul Partenie ot sfânta mănăstire Radul Vodă, unde iaste hramul Sfânta Troiță, scriu și mărturisesc cu acest al nostru zapis, ca să fie de bună credință la mâna lui Stroe, feciorul lui Mihai neguțător.

Cum să știe că pentru o țigancă, anume Mușă, care o [a]u vândut Gherghe, feciorul lui Bobe iuzbașa, aici la sfânta mănăstire Radul Vodă, apoi s-au sculat de o [a]u luat jupâneasa jupânului Mecolem, zicând că iaste a lor.

Deci, noi am apucat cu mare strânsoare pe Gherghe, feciorul lui Bobe iuzbașa, să ne plătească țigancă, iar el au apucat pe Stroe, feciorul lui Mihai cupeț, că acea țigancă o [a]u vândut jupân Mihai lui Bobe iuzbașa.

Deci, Gherghe au apucat pe Stroe de au plătit țigancă la sfânta mănăstire. Deci pen[tru] credința, am făcut zapis la mâna lui Stroe, să fie în pace de cătră noi, că s-au plătit.

Și când s-au făcut acest zapis, fost-a mulți preoți și călugării mărturie, care-și vor pune iscăliturile mai jos.

Pis mesița iunie 18 dni, leat 7184 [1676].

†Igumenul, [indescifrabil, grecește]

Arh. St. Buc., Mitrop. Ț. Rom., CCCXLIX-1.
Foto.

31.

1676 august 8.

Adică eu, Mihul vătah, împreună cu fămeia mea, Mariica și cu feciorii noștri Dumitrașco, i Iacov, scriem și mărturisim cu acesta al nostru zapis

ea să fie dă bună credință la sfânta Mitropolie și la părinți carii vor fi lăcuiitori în sfânta Mitropolie.

Cum să se știe că am vândut eu sfintei Mitropolii un țigan, anume Neicul, cu țiganca lui, Anca și cu o fată, anume Vlada, ca să fie sfintii Mitropolii acești țigani, ce scriu mai sus, stătători și ohabnici și călugărilor dă hrană în veci, pentru că i-am vândut dă a noastră bunăvoe, fără nici o silă. Și i-am vândut drept bani gata, taleri 70. Și am luat acești bani toți în mâinelea noastre. Într-acii[a] făcut-am și noi acest zăpis sfântii Mitropolii ca să[-i] ție cu bună pace.

Deci, și la acest zăpis, fost-au mulți părinți și boerii mărturii: Iosef ermonah, ce-[a]u fost egumen ot Argeș, Rafail ermonah, Daneil ermonah, eliser sfintei Mitropolii și alți boeri, carii-și vor pune mai jos iscăliturile. Deci și noi, pentru mai adiverită credință, pusu-ne-[a]m pecețile și iscăliturile, ca să să cre[a]ză.

Și am scris eu, ermonah Parthenie

Pis mesița avgust 8 dni, leat 7184 [1676].

× Eu Mihul
× Eu Marie

Arh. St. Buc., Mitrop. T. Rom., CCCXLVII-6.
Foto.

32.

1677 ianuarie 8.

Întru numele tatălui și al fiului și al sfântului duh, troiță de o ființă și nedespărțită, amin.

†Adecă eu Stan *vtori* vornic den oraș den București, scris-am cartea noastră la mâna părintelui egumenul Zahariia ot sfânta mănăstire Nucetul, unde iaste hramul sfântului și marelui mucenic Gheorghie.

Cum să să știe că au venit părintele egumenul înaintea dumnealui *vel* vornic Vălcul cu cartea Gherghinii județul și o au citit singur vornicul cel mare, pentru locul mănăstirii Nucetul ca[re] iaste la Ulița cea Mare între prăvăliile Plombuitii și între Statie lumânărarul.

Deci au trimis pe mine acolo pă Stan vorneuc, de am luat seama precum am văzut și cartea Gherghinii județul. Și am tras cu sfoara și [loc rupt] stânjeni în lung 25 și în lat 3 *pol*.

Și când s-au tras această moșie, fost-au popa Tudor ot București și Neculae și [loc rupt] Tirgoviște și Istodor șalariul și Chiriac ceprăzarul ot [loc rupt] feciorul episcopului ot Buzău și alții carile își vor pune iscăliturile mai jos.

Și am scris eu Stoica peharnic ot Gherghița.

Pis ghenarie 8 dni, leat 7185 [1677].

[L.P.] Stan *vtori* vorneuc

Arh. St. Buc., M-rea Nucetu, XV-7.
Original, rupt în citeva locuri, hirtie groasă, pecete în tuș negru; formula inițială în limba slavonă.
Copie, cu multe greșeli, în ms. 457, f. 120.

33.

1677 februarie 5.

†Adecă eu Manul cupeț care am fost staroste, denpreună cu fie-mieu Lamba, scriem și mărturisim cu acesta al nostru zăpis ca să fie de mare credință la mâna jupanului Slavu abagiul.

Pentru ca să să știe că i-am vândut un loc de casă aici în București, care loc l-am cumpărat și eu de la călugărul Ștefan monah care au fost ginere jupăneasii Calei Drăguleasi den Târgoviște. Iar acum l-am vândut și eu jupânului Slavu abagiul drept bani gata taleri 57 *pol*, ca să fie dumnealui moșie stătătoare în veaci, lui și coconilor dumnealui căți Dumnezeu i va dăru.

Care loc iaste alătura cu locul sventaia troiță și alătura cu locul jupânului Iorgăi odobașa și alătura cu locul Radului Țigănescul. Și iaste în lat de în locul Radului Țigănescul până în locul sventaia troiță, stânjeni 10 *pol* și de la Iorga odobașa până la locul logofătului Neagoe Rătes[eu] stânjeni 13.

Și l-am vândut de a noastră bunăvoe și cu știrea tuturor vecinilor den sus și de în jos. Și am luat toți banii gata care scrie în zăpis în mâna noastră. Și la aceasta tocmeală a noastră fost-au boiari și preoți anume: popa Teodor protopop și alții care-și vor pune mai jos iscăliturile.

Si, pentru mai adevărată credință, ne-am pus mai jos iscăliturile. Și am scris eu popa Staico ot Sventăi Gheorghie, cu învățatura lor.

Pis februarie 5 dni, leat 7185 [1677].

Manu starostea

Popa Teodor protopop

Gheorghie [indescifrabil], martor [grecește]

[semnătură grecească, indescifrabilă]

Neagoe logofăt Rătescul, mărturie

Costandin logofăt, martor

Arh. St. Buc., Mitrop. T. Rom., CCXVI-1.

Original, stare bună, hirtie groasă cu filigran; scriere frumoasă.

34.

1677 iunie 10.

Vă imea otța i sina i sveantogo duha troiță edinosuștna i nerazdealnoe.

†Az ubo Toma județul ot varoș București cu 12 pargari, eu preoți și cu bătrânii orașului, scriem și mărturisim cu această carte a orașului ca să fie de bună credință la mâna dumnealui Costandin *vtorii* logofăt.

Pentru să se știe că au fost avut dumnealui Preda vornicul Brâncoveanul nește loc de grădini aicea în oraș în București, moșnean însă mai denainte vreame. Iar cându au fost în vremea răutăților în zilele lui Costandin Vodă și a Mihniei Vodă, când robii cea mare, spartu-se-au grădinele și rămăind locul sterp fără de garduri, pus-au alții pre acest loc case și grădini.

Iar când au fost în zilele Radului Vodă, mers-au muma dumnealui jupăneasa Stanca și cu fiu-său Barbul la divan și au spus mării sale

de acel loc. Măriia sa trimes-au den divan omul mării sale la Gherghina județul și la alți bătrâni oroșani, carii știind foarte bine, de l-au ales și l-au și înpietrit preste tot.

Iar acum, când au fost în zilele mării sale domnu nostru Io Duca voevod, iar dumnealui Costandin *vtori* logofăt Brâncoveanul mers-au la măriia sa domnu nostru în divanul cel mare de au spus cum șād oameni pre acel loc fără de nici o întrebare. Măriia sa i-au făcut cinstită cartea mării sale și i-au și dat om domnesc pre Tudosie *vtori* vornic.

Într-acea venit-au la noi și am strâns oameni bătrâni oroșani carii au știut și când l-au înpietrit Gherghina județul cu bătrâni orașului, iar acum ne-am strâns iară, anume Radul pitariul Bucurișteanul, i popa Stoica cel bătrân de la Sti Nicolae, i Radul logofătul Țigănescul, i Toma *biv vel* armaș Bucurișteanul, i Bogdan șātrariul, i Stanciul călārașul *ot* Sārbi, i Vladul vātaf *za* fustași, i Stanciul grādinariul cel bătrân care au fost grādinariu la Preda vornecul, i Radeș bārbosul cel bătrân, i Stanil logofăt.

Deci noi cu toții dacā am văzut cartea mării sale domnu nostru și cu sluga mării sale Tudosie *vtori* vornic mers-am și am aflat semnile și pietrile care le-au fost pus și Gherghina județul cu atāția oroșani, și umblānd din piatrā în piatrā, stānjenitul-am ca să se știe den piatra den sus despre pārul Ducāi diiaconul în jos pānā în drumul care merge spre poarta Nicolai vistier, stānjeni 47, și iar pre lāngā drum spre podul lu Șārban Vodā pānā în piatrā stānjeni 35, și iar curmezișul den drum pren grādina Stanciului grādinariul, pānā inaintea casii lui Mihai stegariul, stānjeni 43, și iar den piatra den ușa lui Mihai stegarul curmezișul pānā iar în piatra den sus stānjeni 40.

Și dupā ce l-am stānjenit cu toții pre semnele ceale bătrāne, făcut-am și cartea orașului ca să fie dumnealui, jupuneasii dumnealui și coconilor dumnealor moșie stātātoare în veci, ohabnicā, precum au ținut și moșii dumnealui.

Și când am făcut această carte fost-au mărturii carii sāt mai sus scriși și alți boiari cari-și vor pune pecețile și iscāliturele. Și pentru credința pus-am și peceatia orașului.

Pis Vlādil gramatic de la beseareca Domnească den București.

Iunie 10 *dni*, vleat 7185 [1677].

Eu popa Stoica *ot sti* Neculai
Radul *star* șālarul, martor
Dionisie logofăt, martor
Andrei spātar, mărturie
Eu Coman ceaușul, martor
Eu Stanciul căl[ārașul], martor
Eu Toma *biv vel* armaș, mărturie
El Vladul vātaf *za* fustași
Eu Stanciul grādinariul, mărturie
Radul logofăt Țigănescul, mărturie
Eu Radeș cel bătrân, mărturie
Eu Bogdan șātrar, mărturie
Eu Stāni[l] logofăt, mărturie

Colecția Șerban Flondor.

Original, stare foarte bună, hirtie groasă cu filigran, format mare; foarte clarā pecetea orașului, în tuș negru.

35.

1678 aprilie 4.

†Cu mila lui Dumnezeu Io Duca voevod și domn peste întreaga Țară Românească.

A dat domnia mea această poruncă a domniei mele boiarinului domnii mele Ianăș *biv vel* jitniceariu, ca să-i fie lui un loc de casă aici în orașul domnii mele în București, în mahalaoa Arhimandritului, preste Dămbovița de la capul podului Cilibiului, pre lāngā apă în jos, alātura cu ulița, pānā în gārlișoara care vine despre deal, pān unde dā în apa cea curgātoare. Pentru că acest loc l-au cumpārat boiarinul domnii mele Ianăș jitniceariu de la Matei pāharnic Bārsescul, feciorul jupāneasii Dobrii Bārsasca, în bani gata ughi [*loc liber*] și un cal, precum am văzut domnia mea și zăpisul de vânzare scris cu mână vânzătorului ce scrie mai sus și iscālīt, împreună cu pecetea lui, întārit cu mulți boiari mărturii.

Drept aceia și domnia mea încă am dat această carte a domnii mele boiarinului domnii mele Ianăș jitniceariul ca să aibā a stāpāni acest loc cu bună pace, să-i fie moșie vecinicā lui și coconilor lui căți Dumnezāu ii va dārui și de nimeni neclintit dupā porunca domniei mele.

Iatā dar și martori punem domnia mea: jupan Neagoe Sācuianul *vel* ban, i jupan Badea Bālāceanul *vel* dvornic, i jupan Chirca *vel* logofăt, i jupan Hriza *vel* vistiariu, i jupan Lascarache *vel* spātar, i jupan Stoian *vel* cliucer, i jupan Iordache *vel* postelnic, i jupan Curuia *vel* pāharnic, i jupan Alixandru *vel* stolnic, i jupan Radul Știrbeai *vel* comis, i jupan Ghincea *vel* slujer, i jupan Pātrașco *vel* pitar. Și ispravnic Radu Ocāneanul *vtori* logofăt.

Și am scris eu Nedelco logofăt în cetatea de scaun în București.

Am scris 4 *dni*, measița aprilie, leat 7186 [1678].

L. P.

Io Duca voevod [*m.p.*].

Acad. R.S.R., foto XXXV-43.

Fotografie după original românesc; pecetea domnului aplicată în cearā.

36.

1680 mai 24.

†Adecā eu Radul *ot* Cārtojani *ot sud* Vlașca, scris-am zăpisul meu ca să fie de bună credință la mână dumnealui Grājdan pitar.

Cum să știe că mi-au făcut dumnealui bine de mi-au dat taleri 170 pān la Vāznesenie și eu am pus la dumnealui zālog 3 prāvālii și o pimniță, care prāvālii sāt pre ulița care merge la scaunele de carne, drept poarta lui sventāi Gheorghe, cea de lemn. Care prāvālii și pimniță au fost la Hriza vistier vāndute de cetașii miei pentru bir.

Deci când au fost acum în zilele mării sale domnu nostru Io Șerban voevod, vrānd Hriza vistier să le vānzā într-altā parte, eu nu mi-am lāsāt moșiile să le vānzā într-altā parte fiind ale mele, ci am luat bani de la Grājdan pitar de am dat Hrizi vistier de am scos moșiia și am pus zi cu

dumnealui să aib a-i darea banii la zi și să-mi iau moșiile, iar nedând banii la zi, să-i fie dumnealui aceste moșii stătătoare, precum scrie celalalt zapis.

Deci când au fost la zi, eu banii nu i-am avut, nici prăvăliile nu i le-am dat, ci iar mi-au mai pus dumnealui zi de la Văznesenie încă 3 luni înainte, iar de nu-i voi da dumnealui banii la zi, să aibă a-și face dumnealui și cartea mării sale lu Vodă pre aceste moșii și să-i fie moșie stătătoare ohabnică în veci.

Și pentru credința pusu-mi-am mai jos și iscălitura, ca să să crează; și mărturii carii vor iscăli mai jos.

Și am scris eu Fiera logofăt *sin* agăi Jupei *ot dol* Mărșe, cu învățătura lui.

Measița mai 24 *dni*, leat 7188 [1680].

× Eu Radul Cărtojanul
Az Dionisii logofăt, martor
Udrea logofăt *sin* Colții, cliucer, martor
Eu Negoită postelnic, mărturie
Athanasie monah, mărturie
Az Ionașco, vătaf *za* brașoveni, mărturie
Az Enachi *treti* armaș văzând între dășșii tocmeala, de bunăvoe am iscălit mai jos și puindu-mi și degetul
Apostol cliucer, mărturie
Az Draghiia căpitan, mărturie
Socol cliucer, mărturie
Az Neagul vătaf *za* tem[niță] am fost acoloa când ș-au pus degetul
Pătrașco stolnic
Az Dumitrașco vătaf, mărturie
Preda logofăt Fălcoian
Costandin pitar, mărturie
Udrea călăraș, mărturie
Mihalache *snă* Corcodel stolnic *ot* Bucșani, martor
Fane, martor
Stanciul *ot* Ciocănești
Eu Nedelco, mărturie

Acad. R.S.R., CLXIII-21.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran.

37.

1680 iulie 21.

†Adecă eu Ancuța care am fost fămeaia Mihului logofăt, împreună cu copii miei făcut-am acesta zapis al nostru la mână dumnealui Stroe vătaful ca să hie de bună credință.

Cum să să știe că i-am vândut dumnealui casele din București, de lângă curtea dumnealui, casele cu locul și cu grădina cu pomii și cu alte dichise câte sânt pre lângă case, drept bani gata taleri 35. Care case le-au fost cumpărat bărbatul meu Mihul logofăt de la Preda comisul Brătășanul, ca să-i fie dumnealui stătătoare și coconilor dumnealui. Că le-am vândut de a mea bunăvoe și fără de nici o silă.

82

Și când am vândut aceste case fost-au mărturie boiari carii vor iscăli¹ mai jos. Și pentru credința ne-am pus numele și pecețile mai jos, ca să să crează.

Pis iulie 21 *dni*, leat 7188 [1680].

Ancuța fămeaia Mihului

Și am luat eu Vasile, fratele Ancuții, acești bani toți în mina me.

Acad. R.S.R., CD-9.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

38.

1680 septembrie 2.

†Adecă eu Radul Mustățea *ot* Cărtojani scris-am zapisul meu ca să fie de bună credință la mână dumnealui Grăjdan pitar.

Cum să să știe că am luat bani de la dumnealui taleri 170, de am fost răscumpărat trei prăvălii și 1 pimniță de la Hriza vistiariul. Care prăvălii au fost ale mele și am zis cătră dumnealui că-i voi da banii și-mi voi lua prăvăliile, precum scrie și zapisul meu. Și trecând zioa m-au apucat ca să-i dau banii și neavând banii să-i dau la zi, am zis să ție dumnealui prăvăliile stătătoare, precum scrie și celalt zapis. Iar dumnealui zicând că nu le va lua într-acei bani că sânt scumpe, m-am tocmiț cu dumnealui de i-am dat ș-altă prăvălie care șade jidovul alătura, cu pimnița și cu locul căt au ținut Hriza vistier, să-i fie dumnealui moșie stătătoare ohabnică în veaci.

Iar de s-ar scula cineva cu vreo gălceavă să aib a trage eu gălceava, iar dumnealui să le ție cu bună pace, că sânt ale mele dreapte moșii.

Și la tocmeala noastră au fost Ianache *treti* armaș, i Neagul vătaful de pușcărie și alți carii să vor iscăli mai jos. Și mi-am pus și eu deagetul, ca să să crează.

Și am scris zapisul eu Fiera logofăt din Mărșă cu zisa lui.

Septemvrie 2 *dni*, leat 7189 [1680].

× Eu Radul Cărtojanul
Az Leonichi logofăt, martor
Udrea logofăt *sin* Colții cliucer
Athanasie monah, mărturie
Eu Negoită postelnic, martor
Az Draghiia capitan, mărturie
Ion vătaf *za* brașoveani, mărturie
Preda logofăt Fălcoian, mărturie
Eu Șerban *ot* Bănești, mărturie
Az Neagul vătaf *za* temniță am iscălit și sânt martor

¹ De multe ori se obișnuia să se scrie de către copii această formulă, dar nu întotdeauna martorii își puneau semnăturile și pecețile.

83

Fane martur

Az Ianachi armaș, martor

Eu Nedelco sluga ceaușului za aprozi, mărturiia
Ionașco [indescifrabil]

Acad. R.S.R., CLXIII—22.
Original, stare foarte bună.

39.

1681 aprilie 17.

†Cu mila lui Dumnezeu Io Șarban voevod și domn a toată Țara Românească nepotul marelui și prea bunului Io Șarban voevod, slugilor domniei meale Dragomir iuzbașa snă Cernicăi vornicul și Danciul peharnicului snă Neagului pitariul, ginerile Paraschivei postelnicul, fratele Cernicăi vornicul și jupâneasei lui Chiajnii și cumnată-sa Elenii, featele Paraschivei postelnicul, feciorul lui Ionașco comisul și al jupănesii Neacșii și cu feciorii lor căți le va da Dumnezeu.

Ca să le fie niște locuri de case aici în orașul domniei meale, în București, pre care loc iaste făcut biserica Săpunarilor și cu alte locuri câte să țin d-acest loc câte sânt înprejurul bisearicii. Și sămnele acestui loc încă să se știe pre Ulița cea Mare, de către Mărgărit neguțătoriul, care mearge pre den locul bisearicii în drept pre uliță până în drumul Târgoviștii cel vechi și pre drum în jos până în vâlcea o ci să chiamă Bucureștioara și pre Bucureștioara în jos pre scaunele de carne despre besearică, cu tot locul pre care au făcut Radeș bărbosul dughene și pinniți, iar despre besearică și din colțul pinniții ce au făcut Radeș bărbosul în drept iar până în Ulița cea Mare, despre Mărgărit neguțătoriul.

Pentru că aceaste locuri de caase fost-au dă moșie ale Cernicăi vornicul și ale frăține-său a Paraschivei postelnic de la părinții lor Ionașco comis și jupâneasa Neacșa. Iar după aceeaia dă la o seaamă dă vreamă încoace, după moartea acestor boiari fostu-s-au sculat Radeș bărbosul de au fost înpresurat aceaste locuri și au fost făcut case și pinnițe cu dugheni și au fost luund și chirie dă pă la alții ce i s-au fost hrăind pre acel loc și n-au fost avut nici o treabă, ci numai așa l-au fost înpresurat fără de nici o dreptate.

Iară după aceeaia, când au fost acum în zilele domniei meale, iară Dragomir iuzbașa snă Cernicăi vornicul și cu Danciul peharnic ei ade-vărând acest loc cum că iaste al lor de moșie de la părinții lor și ținindu-l Radeș bărbosul neavând nici o treabă, ei s-au sculat cu pără și au venit naintea domniei mele la divan de s-au părăt de față cu Radeș bărbosul. Și așa piria Radeș bărbosul zicând cum că i l-au dăruit Cernica vornecul, tatăl lui Dragomir iuzbașa, arătând și un zapis zicând că iaste al Cernicăi vornecul.

Într-aceia domnia mea a căutat și am judecat pre drept și pre leage denpreună cu toți cinstiții deregătorii domniei meale și i-am dat domnia mea denaintea domniei mele den divan pre seama cinstitului deregătoriu domniei meale Badea Bălăceanul vel vornic ca să caute și să adevereze fost-au dăruit Cernica vornecul acest loc lui Radeș bărbosul precum zice el, au n-au dăruit și acel zapis ce zice Radeș bărbosul să fie a Cernicăi vornecul, iaste bun și să fie adevărat, au nu iaste.

Deci boiarinul domniei meale Badea vel vornic au trimis pre sluga domniei meale Radu Bucureșteanul vtori vornic dă au mers acolo la acest loc, de au strâns pe toți mahalagii dănprejurul locului, fiind oameni buni și bătrâni, care au știut de rândul acestui loc și cu Bratul județul, cu pargarii dă aici din București de au căutat și au adevărat pre dreptate și au mărturisit toți precum au știut cu sufletele lor, cum că acest loc iaste preste tot al Cernicăi vornecul și al frăține-său Paraschivei postelnic, feciorii lui Ionașco comis de la părinții lor, iar Radeș bărbosul n-au avut nici o treabă, nici știut ei dă acest zapis cum să fie adevărat al Cernicăi vornecul, nici știut cum să-l fie dăruit Cernica vornecul lui Radeș bărbosul, ci l-au înpresurat Radeș bărbosul și l-au ținut fără de nici o dreptate, făcând ei toți cartea lor de adevărînță la mâna dumnealui Dragomir iuzbașa și a Danciului peharnic [loc rupt] locul lor ca să-l ție ei cu bună pace, precum a văzut domnia mea și cartea [loc rupt]. ... încă le-am dat ca să-și ție acest loc preste tot pre seamne, cum scrie mai sus, să le fie lor moșie și feciorilor și nepoților și strenepoților moșie ohabnică stătătoare, pentru că au rămas Radeș bărbosul de leage și de judecată denaintea domniei meale den divan, căci aceasta este zisa domniei mele și altfel să nu fie.

Și iată mărturii pus-am domnia mea: Radul Năsturel vel ban al Craiovei, Badea vel vornic, Vladul Cocorăscul vel logofăt, Barbul vel vistier, Mihai Cantacuzino vel spătar, Stoian vel elucer, Ghinea vel postelnic, Barbul vel peharnic, Alixandru vel stolnic, Papa vel comis, ispravnic Radul vtori logofăt.

Și am scris eu Dumitrașco logofăt ot București, aprilie 17 dni și de la Adam în anul 7189 [1681].

L. P.

Șerban voevod [m.p.].

Az Vladul Cocorăscul vel logofăt

Arh. St. Buc., Mitrop. Ț. Rom., CCLVII—5.

Original, pergament, pătat în partea dreaptă și șters la indoituri; pecetea aplicată în ceară albă, legată cu șnur roșu; monograma și iscălitura domnului.

40.

1684 ianuarie 17.

Theodosie mitropolitul Ungrovlahiei

†Adecă eu Theofan schimonah dat-am zapisul meu ca să fie de bună credință la sfânta și dumnezeiasca mănăstire Argeșul și la părintele egumenul ermonah Iosif.

Cum să să știe că am dat o chilie care chilie iaste în capul chiliilor den sus, despre apus, lângă besearica care eu o am zidit den temelie și o am închinat sfintei Mitropolii, și am zidit și chiliile care sânt înpregiurul besearicii. Ca să fie sfintei mănăstiri chilie stătătoare în veaci, iar igumenului și altor călugări când vor veni de odihnă.

Și o am dat de pomeană pentru sufletul meu și ca să mi să scrie numele la pomeanec acolo la sfânta mănăstire. Iar igumenul care ar rândui Dumnezeu a fi acolo la sfânta mănăstire să aibă a purtarea grijă și cu

alaltți călugări când s-ar strica ceva sau s-ar dăscoperi, să aibă a o direage și a o acoperi.

Și pentru adevărată credință am iscălit mai jos eu cu mâna mea, ca să să crează. Și mărturie toți carii s-au iscălit mai jos.

Pis ghenarie 17 dni, vleat 7192 [1684].

Eu Theofan schimonah
[*indescifrabil*] episcop, mărturie
Grigorie episcop

[*pe verso*]:

Pentru chiliile ot București, nu să știe în ce loc iaste.

Arh. St. Buc., Episcopia Argeș, XL—11.
Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; frumoasă semnătură a mitropolitului Theodosie.

41.

1684 mai 11.

Adecă eu Grăjdan pitariul, feciorul Mircii spătar den Preajva, scris-am acest zăpis al mieu ca să fie de mare mărturie și de bună credință la cinstită mâna mării sale doamnei Marii a mării sale domnului nostru Io Șerban Cantacuzino Basarab voevod.

Cum să să știe că i-am vândut mării sale locu de șapte prăvălii și eu pimnița de lemn, care l-am cumpărat și eu de la Radul Mustățea den Cărtojani ot sud Vlașca, fratele lui Stan tichigiul den București, feciorii Danciului.

Care loc de prăvălii iaste pre lângă locul Stănilavei, fata lui Stan tichigiul, și merge în lat până în prăvăliile lu Ion croitorul ce iaste pre ulița de la scaunele de carne, drept poarta cea de lemn a mănăstirii lui Sventii Gheorghie.

Și se-au tras acest loc de se-au măsurat și se-au aflat despre uliță în față, în lat, stinjeni 12 *pol* și-n dosul prăvăliilor, în capul locului, stinjeni 11, iar în lung se-au aflat loc de 5 prăvălii tot câte de stinjeni 12, iară locu de 2 prăvălii se-au aflat mai scurt în lung, de stinjeni 6.

Și acest loc de prăvălii, câte scriu mai sus, le-am vândut mării sale de a mea bunăvoe în preț drept bani gata, taleri 130. Și i-am dat mării sale și zapisele Radului Mustății amândoa, iar măriia sa încă mi-au dat toți banii gata pre deplin în mâna mea, căți scriu mai sus.

Și l-au dat măriia sa locul cu prăvăliile și l-au închinat la svânta bisearică a mării sale unde iaste hramul *cestitnomu Văvedenie precistia Bogorodiții*, ce iaste în mahalaoa ce să zice Bisearica Doamnei, pentru ca să-i fie mării sale veacinică și netrecută pomenire.

Și la această tocmeală au fost mulți boiari mărturii cari-și vor iscăli numele lor den jos. Și eu, pentru mai adevărită credință, am iscălit cu mâna mea și am pecetluit, ca să să crează.

Și am scris eu Radul șufariul.

Vă meșița mai 11 dni, leat 7192 [1684].

[L. P.] Eu Grăjdan pitar

Eu Prodan abagiul, mărturie
Ion croitorul vecinul, mărturie
Nicola cuiumgi, martor [*grecește*]
[*indescifrabil*] fost staroste, martor [*grecește*]
Az Dionisie [*indescifrabil*], mă[r]turie
Ghinea *biv* staroste, mărturie

Acad. R.S.R., CLXIII—23.
Original, stare foarte bună, hirtie cerată, cu filigran; pecete inelară, interesantă; caligrafie foarte frumoasă.

42.

1684 mai 11.

Adecă eu Tudora, fata lui Dobre, vară premare Radului den Cărtojani, împreună cu nepoată-mea Stănilava, nepoată Radului de vâr premare, fata lui Stan cojocariul de București, scris-am acest zăpis al nostru ca să fie de mare mărturie și de bună credință la cinstită mâna a mării sale doamnei Marii a mării sale domnului nostru Io Șerban Cantacuzino Basarab voevod.

Cum să să știe că rămăindu-mi mie Dobrei de la văr-mieu Radul și unchiu nepoată-mea Stănilavei, loc de patru prăvălii aici în București care iaste pre lângă prăvăliile Neculii zlatariul și merge până în locul lui Grăjdan pitariul. Și iaste drept poarta cea de lemn a mănăstirii lui sventii Gheorghie, pre ulița ce merge la Scaunele de carne.

Care loc de prăvălii se-a măsurat și se-a aflat în față despre uliță, stănjeni 6 *pol* și-n dos la cela căpătăi al locului, stănjeni 5 și-n lung stănjeni 9.

Acesta noi, de a noastră bunăvoe, l-am vândut mării sale în preț drept bani gata, taleri 60. Și acești bani toți pre deplin și gata ni i-au dat măriia sa în mâna noastră. Și noi încă am dat mării sale zăpisul văr-mieu, unchiu nepoată-mea Stănilavei, și acest zăpis al nostru ca să-i fie mării sale acest loc de patru prăvălii, precum scrie mai sus, de moșie și stătătoriu.

Iar încă și măriia sa l-au închinat și l-au dat la svânta bisearică a mării sale unde iaste hramul *cestnoe văvedenie precistia Bogorodiți*, care o au făcut măriia sa aici în București în mahalaoa ce să zice la Bisearica Doamnei, pentru ca să-i fie mării sale veacinică și netrecută pomenire.

Și la tocmeala aceasta au fost mulți boiari mărturie cari-și vor iscăli numele lor den jos.

Și noi pentru mai adevărită credință ne-am pus numele și am pecetluit, ca să să crează.

Și am scris eu Radul șufariul, *vă meșița mai 11 dni, vă leat 7192 [1684].*

[L. P.] Eu Tudora fata lui Dobre

[L. P.] Eu Stănilava

Nicola cuiumgi, martor [*grecește*]
[*indescifrabil*] fost staroste, martor [*grecește*]
Eu Prodan abagiul, mărturie

Ghinea *biv* staroste, mărturie
Dumitrașco clucer Rătescul, martor
Az Dionisie [*indescifrabil*], martor
Grăjdan pitar, martor

Acad. R.S.R., CLXIII—24.

Original, stare foarte bună, hirtie cerată, cu filigran; două frumoase peceti inelare;
caligrafie foarte frumoasă.

43.

1685 martie 10.

†Adecă eu Ion zăbunariul *ot* București, împreună cu frate-mieu Neacșul, feciorii lui Ivan zăbunariul, dat-am zapisul nostru ca să fie de bună credință la mâna dumnealui Deftii croitorii *ot* București.

Precum să să știe că i-am vândut dumnealui loc de o prăvălie și cu prăvăliia. Care prăvălie iaste între prăvăliia lu Alexe săpunariul, pă den jos și pă den sus, între a lui Roman croitorii. Care ne iaste și noaă cumpărătoare dă moșie de la jupâneasa Pracsiiia Duceasca, însă și cu o ulicioară pă den jos, să-și lărgească prăvăliia până în stâlpii prăvălii lui Alexe.

Și i-o am vândut dumnealui de a noastră bunăvoe și cu știrea tuturor vecinilor noștri și den sus și den jos, drept bani gata ughi 80. Și am loat acești bani toți deplin în mâinile noastre. Și noi o am dat ca să-i fie dumnealui moșie stătătoare în veaci, dumnealui și coconilor dumnealui căți Dumnezeu îi va dărui și strănepoților dumnealui.

Și la tocmeala noastră fost-au boiari și oameni buni vecini mărturie cari-și vor pune mai jos iscăliturile. Și noi încă, pentru mai adevărată credință, ne-am pus mai jos pecetile și iscăliturile, ca să să crează.

Și am scris eu Gherghie logofăt cu zisa lor a tuturor.

Pis martie 10 *dni*, leat 7193 [1685].

L.P. Eu Ion

Eu Manole zăbunar

L.P. Neacșul

- × Eu Alexi
- × Eu Ne[a]gul abagiul, mărturie
- × Eu Roman croitorii, mărturie
- × Eu Marco zăbunariul, văr vânzătorilor, mărturie
- × Papa, martor
- × Eu Marin, martor
- × Eu Radul lui Cuțan, mărturie
- × Eu A[n]ghelache, martor
- × Eu Iordache
- × Ștefan, martor
- × Udriște logofăt, martor

Arh. St. Buc., Achiziții noi, XLI—2.

Original, stare bună, hirtie cu filigran; două peceti inelare în tuș negru, pe prima fiind scris: „Radu snă Stoian”, iar pe a doua: „Necș” [Neacșu].

44.

1686 noiembrie 14.

†Adecă eu Zota, feciorul Mihalcei croitorii de aici den București, dat-am zapisul meu ca să fie de bună credință la cinstită mâna mării sale domnu nostru Io Șerban voevod.

Cum să să știe că i-am vândut mării sale un loc de prăvălie aici în București între Stanciul Pustiul și între casa Soficăi, în lat la uliță, stâneni 5 până în jumătatea porții și în lung stâneni 7 *pol*, însă stânenul *po* taleri 8, care fac peste tot taleri 40.

Și mi-au dat mării sa toți banii gata și deplin în mâinele mele.

Derept aceaia am vândut și eu mării sale acest loc de a mea bunăvoe fără de nici o silă și cu știrea tuturor rudeniilor mele și a vecinilor miei denprejurul locului, ca să-i fie mării sale moșie ohabnică și stătătoare în veaci.

Și mărturii boiarii carii vor iscăli mai jos.

Și eu, pentru mai adevărată credință, mi-am pus peceata și iscălitura mai jos, ca să să crează.

Pis noiembrie 14 *dni*, vleat 7295 [1686].

Zota fiul lui Mihalcea [*grecește*]

Badea *vel* dvornic, mărturie

Radul Năsturel *vel* ban, mărturie

Costandin Brân[coveanu] *vel* spătar, mărturie

Crăstea *vel* vistiâr, mărturie

Ghinea *biv* *vel* cliucer, mărturie

Alixandru *vel* stolnic, martor

Papa *vel* paharnic, mărturie

Ștefan *vel* sluger, mărturie

Danciul *vel* armaș, mărturie

Cernica clucer, mărturie

Arh. St. Buc., Episcopia Argeș, XLVIII—7.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; frumoasă pecetea inelară, octogonală, a lui Zota; o însemnare grecească pe verso.

45.

1686 decembrie 15.

De vreme ce viața aceasta lumească este vremelnică și pristăvită întru toate faptele ei și cu anevoință trăind într-însa ca să poată ciștiga omul dragostea iubirii împăratului cerească și mângăierea de omenire, așa și eu socotindu-mă că sint muritor într-această lume ca să dobîndesc împăcarea faptelor celor bune, m-am supus ca un adevărat creștin de am dat ascultare pravililor legii noastre și m-am asemănat povățuirii sfintelor scripturi și am afierosit în viață trăind, neavînd nici rude, nici copii, la sfînta mănăstire Stavronichita, toată starea mea ce să coprinde în trei prăvălii din București și într-un codru de pămînt Reghiga numită și Muiceanca, în sumă de stîneni 468, adică patru sute șazeci și opt, ce îi am în județu Ialomiții, dinpreună cu cele de mai sus acareturi rămase moștenire de la răposății miei părinți.

Care avere să o stăpânească această sfântă mănăstire după moarte-mi în bună pace, întotdeauna fără a să supăra de nimeni și după cum cuprinde zapisele și cărțile de alegere să-și urmeze stăpânirea întocmai. Fiindcă eu am încredințat și toate sineturile în mina starețului acelei mănăstiri, împreună cu această a mea legătură, spre a rămânea de acuși în ctitoriceasca pomenire atit eu cit și neamul meu de la care s-au și coborât în stăpânirea părinților miei și a insumi această avere ce o afierosesc întocmai după legătura însemnată și după coprinderea sineturilor și a cărții de alegere, ca să rămâie nesupărată și nestrămutată stăpânirea lor, precum s-au ocrotit de mine și de neamul meu.

Deci hotării mai bine să trag asupra-mi sufleteasca pomenire, decit nemulțumirea blestemului omenesc ce nu-mi sint de nici un folos, ci numai de o vătămare a sufletului, ce putea să-mi strice pomenirea cea de veci. Căci orice faptă înrăutățită mi-ar fi putut în povăra spăsirea greșelilor păcatelor mele lumești. Și cu nimic alt mă gândii că nu le pociu a mi le curăți și a mi le ușura, decit numai cu această săvârșită facere de bine ce urmai către sfintul și dumnezeescul lăcaș al mănăstirii Stavronichita. De a căruia pocăință, crez că s-au și bucurat aici cucernică mulțumire într-acest prinos ce i s-au închinat de un păcătos ce făgădui această mică avere casii cerești de a fi și el în neadormită pomenire pentru totdeauna, ca un muritor.

Așa dar dădui, supt a mea iscălitură și încredințată de patru martori, această a mea carte de danie la mina cuviosului stariț al sfintii mănăstiri Stavronichita drept dovadă la a sa desăvârșită stăpânire.

Dima sluger platnic și încredințător făgăduielii sale

Drăghi șetrar, martor

Ianache Hristodor *trėti* logofăt, martor

Costandin Teișanu clucer *za arie*, martor

Preotu Gheorghie duhovnicul, adeverez

Comisia Văpselii Verde

Această copie protocolindu-să din cuvint în cuvint și găsindu-să întocmai după o altă copie, formăluită, să încredințează și de comisie cu pecetea și iscălitura.

1846 martie 28

L.P.

Comisar, Dimitrie Geanoglu

Nr. 359

Arh. St. Buc., Achiziții noi, CCXCHH-51.
Copie, stare bună, hîrtie verzuie.

46.

1687 aprilie 3.

†Noi portarii carii ne-au trimes dumnealor boiarii cei mari ispravnicii și cu porunca mării sale domnu nostru Io Șarban voevod ca să căutăm și să adăvărăm pentru moșia sfintii mănăstiri Nucetului.

Deci noi, cu porunca mării sale lui Vodă și a dumnealor boiarii celor mari, am mers la moșia mănăstirii Nucetului aici în București, și am străns mulți oameni buni de au fost împreună cu noi și vecinii den sus și den jos au fost toți de față, care își vor pune mai jos și iscăliturile.

Deci noi am căutat cărțile părintelui egumenului Ignatie *ot* sfânta mănăstire Nucetul și am găsit în scrisorile igumenului Ignatie stănjeni în lung stănjeni 25 și în lat stănjeni 3 *pol*.

Deci noi am tras cu sfoară în lat stănjeni 3 *pol* și în lung stănjeni 25, tot pe scrisorile sfintii sale cele mai bătrîne, precum au fost scrisorile sfintii sale așa am aflat și noi și am așăzat și am pus și semne, ca să să știe.

Drept aceaia am dat această scrisoare a noastră la mâna sfintii sale părintele Ignatie egumenul *ot* Nucetu și a toți călugărașilor căți sânt lăcuiitori la sfânta mănăstire ce să cheamă Nucetul, ca să stăpânească această moșie, cu prăvăliile cu tot, și să le fie moșie stătătoare în veci.

Și au fost și dumnealui Matei postelnic *vtori* postelnic aici cu noi, care l-au pus măriia sa Vodă ispravnic peste portari.

Și pentru mai adevărată credință ne-am pus mai jos iscăliturile, ca să să crează.

Și am scris eu Bratul *vtori* portar

Pis aprilie 3 *dni*, leat 7195 [1687].

Gligorie postelnic Băleanu, mărturie

Cărstea *vtori* vistiier

Ioniță paharnic Băleanu, martor

Az Bratul *vtori* portar

Az Gheorghie *vtori* portar

Pavel portar

Anica, martor

Vartolomei *ot* Panaghiiia, igumenul mănăstirii

Eu Popa Tudor *ot* Sventi Nicolae

Stan croitor *zet* Tilișcăi

Cărstea vistiier, mărturie

Crăstea logofăt, martor

Arh. St. Buc., M-rea Nucetu, XV-8.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; citeva semnături grecești, indescifrabile.
Copie XV-9 și cu multe greșeli în ms. 457, f. 120v.

47.

1687 aprilie 12.

†Adecă eu Hagi Costandin părcălabul de la Filipești denpreună cu nepoatele mele anume Elinca, i Sora, featele gineri-mieu lu Mihai călărașul *za* Tarigrad.

Seriu și mărturisesc cu acest zapis al nostru ca să fie de mare credință la mâna sfintii sale părintelui Parthenie egumenul de la sfânta mănăstire a luminatului Io Șarban voevod, de la Cotrăceani.

Cum să să știe că având aceste nepoate ale mele nește case cu loc de moșie, cu pimniță, în București, lângă sfânta mănăstire a mării sale a doamnei Marii care iaste închinată la mănăstirea *ot* Cotrăceani a mării sale lu Șarban Vodă.

Dat-am casele și pimnița pentru sufletul răposat ginerei-mieu lu Mihai și a fii-mea Nedelca și altor pristăviți părinții lui și morți.

Iar locul, moșiia, fiind aproape de acea sfântă mănăstire, o am vândut sfinții sale drept taleri 52 care să face stânjeni [loc liber] în lung din locul mănăstirii până în uliță și în lat stânjeni [loc liber].

Și i-am vândut sfinții sale de a noastră bunăvoe, cu știrea tuturor vecinilor după înprejuru locului și fără da nici o silă, căci ne trebuia bani drept lipsa săracelor de nepoate.

Și am luat toți banii deplin în mâinile noastre.

Și când s-au făcut această dare și vânzare de acest pământ, la zapisul nostru fost-au mulți oameni bucureșteni și boiari de cinste mărturie carii vor iscăli în zapis cum o am vândut și am dat locul și casele sfintei mănăstiri ce să zice mai sus, ca să-i fie moșie stătătoare și ohabnică în veaci.

Și pentru mai adevărată credință pusu-mi-am peceata și degetele și iscăliturile, ca să să crează.

I na pisah az Stoian grămatic ot Filipești, cu zisa lor.

Aprilie 12 dni, vleat 7195 [1687].

[L.P.] Costandin Hagiul păreălabil ot Filipești

× Eu Elinca fata lu Mihai călărașul de Tarigrad

× Eu Sora fata lu Mihai călărașul za Tarigrad

[trei semnături grecești, indescifrabile]

Arh. St. Buc., M-rea Cotroceni, XXX-4.

Original, stare bună, hirtie cu filigran; pecete inelară în tuș negru; copie în ms. 691, f. 107v.

48.

1687 aprilie 21.

†Adică eu popa Stoica împreună cu preoteasa mea Grăjdana scriem și mărturisim cu acesta al meu zapis ca să fie de bună cre[dință] la mână mării sale doamnei.

Precum să să știe că i-am vândut un loc cu casa carii iaste pe lângă bisearica mării sale, în lat stânjeni 12 și în lung stânjeni 10, carii loc fost-au de moșie al nostru.

Și l-am vândut de a noastră bunăvoe drept bani gata taleri 11, ca să fie acesta loc stătători la sfânta bisearica mării sale, în veac.

Și l-am vândut cu știrea tuturor oamenilor noștri și a vecinilor de înprejur carii mai jos vor iscăli.

Și pentru bună credința pusu-mi-am mai jos iscălitura, ca să să crează.

Și am scris eu Ignat logofăt.

Aprilie 21 dni, leat 7195 [1687].

Az popa Stoica i Grăjdana

Alexandru vel clucer, martor

Eu State căpitan, martor

Az Ion stolnic, martor

Eu Necula căpitan, martor

[semnătură grecească, indescifrabilă]

Arh. St. Buc., M-rea Cotroceni, XXX-5.

Original, stare bună, hirtie cu filigran; copie în ms. 691, f. 107.

49.

1688 ianuarie 1.

Dionisie milostiuu bojiu patriarhu Constantinopolios

†Scriem cartea patrierșiei noastre ție chir Stavro staroste, i chir Manul, i chir Ghiorghie odabaș, i Dima Piperea, i Ghinea snă Iorgăi, i Mihai vnuc Zmaiul, i Stoica lui chir Bălan, i Marin sluga Ghinii Matraca, i Iorga cojocarul.

Cătră aceasta vă fac în știre patrierșia noastră, că aici înaintea patrierșiei noastre veni Iane nepotul Ghinii Matraca de spuse cum că având unchiu-său Ghinea Matraca o pimniță de piatră și cu loc aici în București la uliță, carii o au ținut den doao cu Ianache vistiiariul Pitișteanul.

Deci întămplându-se moarte unchiu-său Ghinii Matraca și fiind el copil mic și șezând în Țara Turcească și viind aici în țară ca să caute de bucatele unchiu-său, umblând și întrebând de ce ar hi rămas după moartea unchiu-său, altele ce au fost, s-au aflat și le-au luat toate pre seama lui de le stăpâneaste. Iar pentru pimnița aceasta, fiind el copil mic și perind zapisele n-au știut el să-și mai caute. Iar când iaste acum înțelegând el de la unii și de la alții cum că acea pimniță o au ținut Ianache vistier din doao cu unchiul lui Iane, Ghinea Matraca și întrebând și pre dumnea-voastră cum știți poveastea acei pimnițe, voi încă ați mărturisit naintea lui Iane cum că știți și ați auzit den gura celor ce vor hi știut că au ținut Ianache vistier acea pimniță den doao cu Ghinea Matraca unchiul lui Iane.

Pentru care lucru, iată că am făcut această carte a patrierșiei noastre cu groaznec și mare blestem într-acesta chip asupra dumnea-voastră. Carii den voi veți ști și ați mărturisit lui Iane, să veniți să mărturisiți și înaintea patrierșiei noastre cum veți ști cu sufletele voastre.

Deci carii den voi sau den alții vor veni și vor mărturisi înaintea patrierșiei noastre, să hie ertați și blagosloviți. Iar carii vor hi știind poveastea acei pimnițe, au cei ce vor fi auzit den gura celor ce vor hi știind adevărul și nu vor vrea să vie să mărturisească înaintea patrierșiei noastre, unii ca aceia să fie supt blestem, procleți, afurisiți, anathema de domnul Dumnezeuul nostru Hristos și de 318 sfinți părinți ce au fost la soborul în Nechea. Și de agonisita lor să nu să aleagă nimic ca prahal naintea vântului și să crape pământul să-i înghiță de vii ca pre Dathan, și Aviron, hierul, pietrele să putrezească și să să topească, iar trupurile lor să stea întregi și nedezlegate în veaci. Aceasta scriem.

Pis ghenarie 1 dni, leat 7196 [1688].

[pe verso]:

Cartea de afurisanie a patriarhului Dionisie pentru pimnița și răvașul de la Vod[ă].

Arh. St. Buc., Episcopia Argeș, LXIX bis-19.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; frumoasă și interesantă semnătura patriarhului, în grecește.

1688 iunie 15.

Adecă eu Gligorie igumenul dă la sfânta mănăstire Sărindarul, împreună cu alalți călugări, scris-am și mărturisim cu acest al nostru zăpis, ca să fie dă bună credință la mâna Mantii portarul și a fămeii lui, Mariia ot București.

Cum să să știe că i-am vândut noi o casă cu pimniță și cu locul, stăn-jăni 13, în lungul uliții, despre colțul Sărindarului, dăn sus, care ne-au fost și noao dă cumpărătoare dă la Bratul aprodul și dă la fămeaia lui, Neaga.

Deci și noi le-am vândut acest loc cu casa care scrie mai sus, dă a noastră bunăvoe, drept taleri 54, ca să-i fie moșie stătătoare în veaci. Și i-am dat și zăpisul cel vechi dă cumpărătoare.

Și când am vândut acest loc, fost-au mulți boiari și preoți mărturie care-și vor pune iscăliturile mai jos. Și noi, pentru mai adevărata credință, ne-am pus pecețile și iscăliturile mai jos, ca să sî crează.

Și am scris eu Ianache logofăt cu învățătura lor.

Pis iunie 15 dni, leat 7196 [1688].

Grigorie veveios [grecește]
[trei semnături grecești, indescifrabile]

Acad. R.S.R., CXCv—28.
Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran.

1689 octombrie 28.

Cum că toți oamenii sânt datori a lăuda fieștecare neincetat pre domnul Dumnezeu, aceasta iaste știută tuturor, pentru că fieștecare trebuie să-l slăvească și să să închine lui ca unui ziditor și începător al vieții și ai fericitei făgăduinței ce așteptăm să o dobândim. Mai vartos dar și mai mult să cuvine acelora carii s-au învrednicit de la atotputernicu Dumnezeu pământestilor măriri și stăpâniri, adică împărățiilor, domniilor și altor învredniciri, carii ca niște făpturi ale lui Dumnezeu și ca niște incununați dă dănsul, aici într-această trecătoare lume, sânt datori, în orice chip să slăvească și să mărească preacinstit numele sfintei troițe și d-apururea să propăvăduiască darurile și ajutorul care au luat dă la dănsul. Pentru care în tot chipul pravoslavniciei aceia și luminații împărați i domni și alți boeri, unii au rădicat și au făcut lăcașuri spre primirea și hrana streinilor, alții sfinte mănăstiri și alte asemenea lucruri plăcute lui Dumnezeu au făcut spre proslăvirea și mulțumirea acelui mare nume a mintuitorului nostru Isus Hristos și Dumnezeu și al stăpânii mele născătoare de Dumnezeu și pururea fecioarii Mariei nădeașdea creștinilor.

După urmarea dar [a] acelora și preainălțatul meu domn Io Șerban Cantacuzino voevod și iubitul meu soț, spre mulțumirea și neincetată proslăvirea dă la care mare ajutor fără dă nădejde mării sale s-au arătat.

Au zidit și măriia sa din temelie mănăstirea ce să vede afară din orașu Bucureștilor ce să numește Cotrocenii, pă care au înzestrat-o pă cum au vrut și după cum să cade sfintelor lavre domnești.

Și ca să să păzească totdeauna, au închinat-o la toate sfintele mănăstiri de la Sfântul Munte al Athonului.

Datorie dar având și noi, creștinească, și de multe ori și în multe rânduri ajutorată fiind dă Dumnezeu mântuitorul nostru și dă maica lui și stăpăna mea născătoare de Dumnezeu, am rădicat din temelie sfânta mănăstire aici în București ce să zice biserica Doamnei, unde să cinstește și să prăznueste hramul [loc liber], adică Intrarea în biserică. Care mănăstire după ce am împodobit-o pă dănlăuntru cu toate dă câte trebuie sfintei mănăstiri, adică sfinte odăjdii, argintării, cărți, i-am mai închinat și i-am mai adaos și toate prăvăliile ce sânt la ulița cea dăspre poarta dă lemn a lui Sfete Gheorghie, și locurile dă case și casele și moșia ce sânt împrejuru aceștii sfinte mănăstiri ce le-am cumpărat atât eu cât și cuviosul egumen dă la mănăstirea Cotroceni, chir Parthenie.

Și am închinat-o la sfânta mănăstire Cotroceni ca să-i poarte grija și să să stăpânească dă numitu chir Parthenie și dă cei din urma lui egumeni, păzind atât cuviosia sa cât și cei din urmă lui egumeni cele mai de jos :

1. Să orânduiască ieromonahi greci, veniți de la Sfetagora, ca să slujească sfintele slujbe, oameni cinstiți, învățați, avind toată învățătura cinului călugării și să urmeze toată orânduiala slujbei grecește, întocmai ca la Cotroceni.

2. Egumenu să aibă a lua toate veniturile din care să facă toate cheltuielile bisericii. Și când va trebui înnoire să aibă a purta grija, întocmai ca la Cotroceni pentru oricare bine al său.

3. Locurile și casele și moșia ce am cumpărat împrejuru aceștii sfinte mănăstiri, să nu aibă voie nici chiar Parthenie egumenu, nici alții din urma lui egumeni să le dea cu chirie la unii alții ca să facă case, ci numai din venitul mănăstirii, odăi să fie pentru primirea săracilor, rămăind locu împrejuru bisericii slobod dă a să îngropa creștinii.

Către acestea orânduiesc pă numitu chir Parthenie egumenu să aibă grija să-mi săvârșască gându care am pus, dă nu mă voi sfârși și nu mă vor rădica din neputință, ca să zidească prăvălii și odăi. Iar să nu dea locurile după cum la alte mănăstiri, ci să fie dă cheltuiala sfintei mănăstiri, ca să-i fie și venitul mai mult.

Așa am hotărât și am iscălit puindu-mi și pecetea înaintea duhovnicului meu preafericitului și preasfințitului patriarh al Ierusalimului Dosithie.

Iar care va călca acestea ce am hărăzit și am legat, să fie anathema și să dea răspunsul la înfricoșat județ a nefățarnicului Dumnezeu, amin.

Pis measița octomvrie 28, 7198 [1689].

[L.P.] Eu doamna Mariia, soția răposatului Șerban voevod

Această copie s-au scos după [indescifrabil] vechi dă mine Stavri logofăt

1806 septemvrie 3.

†Adecă eu jupăneasa Sofiica care am fost jupăneasă a Măculei neguțătoriu de la Pitești scriu și mărturisesc cu acesta al meu zapis ca să fie de bună credință la mâna lui Iane nepotul Ghinei neguțătoriu Matraca.

Cum să știe că având noi o pimniță aici în București, la uliță, deîmpreună cu Iane și cu locul în lat stânjeni [*loc liber*] și în lung stânjeni [*loc liber*]. Care pimniță au fost a unchiu-său Ghinei neguțătoriu Matraca jumătate, iar jumătate au fost a Ghinei cojocariul vărul Ghinei Matraca.

Deci bărbat-mieu Măcula și împreună cu frate-său Paan au fost cumpărat această jumătate de pimniță și cu locul iar jumătate, partea Ghinei cojocariul, încă mai denainte vreme.

Și tot o am ținut noi cu bună pace până acum, iar când au fost acum, în zilele mării sale domnului nostru Io Costandin voevod, ajungând eu la lipsă după moartea bărbatului meu și rămăind eu cu 2 feate necăsătorite și neavând cu ce le griji, am vândut moșiia de la Ciumești *ot sud* Argeși dumnealui Costandin stolnicul Cantacozino drept taleri 200, de am luat bani de mi-am grijit featele.

Iar apoi dumnealui stolnicul neplăcându-i acea moșie să o ție, precum o am vândut și apucându-mă ca să-i dau banii și eu neavând banii de unde-i da și Iane fiind mai volnic a cumpăra această jumătate de pimniță căci iaste de la unchiu-său Ghinea cojocariul și căci ține și ceialaltă jumătate partea unchiu-său Ghinei Matraca, m-am tocmi cu dumnealui de i-am vândut această jumătate de pimniță drept bani gata taleri 100. Și am luat acești bani toți deplin în mâna mia, ca să fie dumnealui moșie stătătoare, dumnealui și coconilor dumnealui căți Dumnezeu îi [ii] va dăru, moșie ohabnică în veaci.

Iar de s-ar secula cineva cu vreo gălceavă au din nepoții lui Enache vistier sau din featele mele sau din ginerii miei să aib eu a o trage gălceava, iar dumnealui să ție această jumătate de pimniță cu bună pace.

Și la tocmeala noastră fost-au mulți boiari care să vor iscăli mai jos.

Și eu, pentru mai adevărit credință, pusu-mi-am și deagetul în loc de peceate, ca să să crează.

Și am scris eu Pătru logofăt cu zisa ei.

Mai 25 dni, leat 7198 [1690].

Eu jupăneasa Sofiica

Șerban *vtori* logofăt, mărturie

Eu Ianachie *snă* Gavrilă păharnic, mărturie, *ot Răfov*

Az monah Athanasie, martor

Șerban *biv vel* comis, mărturie

Cazan cliucer, mărturie

Az Andrei martor *zet* Mihaleii

Az Zota mărturie *sin* Mihaleii

[pe verso]:

Zapisul jupăneasii Sofiicai pentru pimnița *ot* București.

Arh. St. Buc., Episcopia Argeș, XLVIII—12.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; două semnături grecești, indescifrabile.

†Adecă eu Dima, care am ținut pre Bana săpunăreasa, dat-am acesta al meu zapis, ca să fie de bună credință la mâna dumnealui jupănului Deftei croitoriu.

Cum să știe că m-am tocmi cu dumnealui de i-am vândut un loc de prăvălie, care iaste acolo lângă dumnealui și pe din jos pe lângă Manole croitoriu. Pentru care loc au fost bătut negoț și cu Bana, fămeaia mea, încă fiind ia [ea] cu suflet. Și s-au fost și tocmi.

Și întâmplându-se de au murit fămeaia mea, Bana, au lăsat, cu sufletul ei, cum să vânz dumnealui acel loc de prăvălie, ca să o grijesc pe ia și pre bărbatul ei, precum și în diata ei mărturiseaste.

Iar dupre moartea ei, avut-am și judecata pentru acest loc înaintea sfintiei sale părintelui mitropolitului Theodosie, cu rudele ei și cu rudele lui Alexe, bărbatul ei cel dentăi. Și i-am rămas înaintea sfintiei sale Și mi-au făcut și cartea sfintiei sale de judecată, ca să țiiu toate câte mi-au lăsat fămeaia mea Bana în diată, cu bună pace.

Drept aceaia, dupre cum au lăsat ia, cu sufletul ei, eu încă am vândut dumnealui acest loc de prăvălie, care scrie mai sus, drept bani gata, taleri 70, care i-am luat toți, deplin în mâinile mele, ca să fie dumnealui moșie stătătoare și ohabnică în veaci, dumnealui și coconilor dumnealui, căți Dumnezeu îi va dăru, pentru că l-am vândut de a mea bunăvoe și de nimenea silit și cu știrea vecinilor din sus și din jos. Iar de să va secula cineva cu vreo gălciavă pentru acest loc, să aib a o tragerea eu.

Și când am făcut acest zapis fost-au și mărturii carii mai jos au iscălit.

Și eu pentru mai adevărată credință, pusu-mi-am mai jos peceatea și iscălitura, ca să să crează.

Și am scris eu Nicola logofăt cu zisa lui și mărturisesc. Și mi-au făcut și măriia sa vodă carte de rămas pentru acest loc ce scrie mai sus.

Noemvrie 26 dni, leat 7200 [1691]

[L.P.] Eu Dima

Popa Pătrul protopop, martor

Az popa Tudor martor, *ot* Agnița

Az Popa Antonie, martor

Az Badea păcălabul, martor

Az Stefan păcălabul, martor

Az Grozea cojocar, martor

Az Popa Năstasie, martor

Az Popa Pătru, martor

Az Milea diiaconul, martor

Dobran logofăt, martor

Arh. St. Buc., M-rea Nucetu, XV—10.

Original, stare bună; peceata inelară în tuș negru; copie, cu multe greșeli, în ms. 457, f. 119v—120.

54.

1691 decembrie [i.z.].

Camaradul Hamid din seimenii palatului imperial care a murit mai nainte la București, fiind fără moștenitori, averea lui a trebuit să treacă Petemalului (tezaurul public).

Fiind dară că eu am fost însărcinat prin epistolă din partea domniei sale Hamid aga, capul ienicerilor palatului, a lua această avere în posesiunea mea, pe seama Petemalului și fiindcă răposatul era proprietarul binalii cafenelii lui din București, care dorește s-o cumpere camaradul Ivaz [?], am și vîndut-o acestuia cu preț de lei 65, care l-am și primit de la el integral, dîndu-i sinetul de față, ca să nu fie supărat și urmărit pentru prețul cafenelei.

Rebiul Alhar 1103 (decembrie 1691).

Mustafa

Arh. St. Buc., M-rea Cotroceni, XXX-1.
Original turcesc, stare bună, hîrtie cerată; traducere de D. Argenti și regist de M. Guboglu.

55.

1692 ianuarie 24.

Adecă eu jupăneasa Aspra, care am fost jupăneasa lui Gavrilaşco păharnic, nepotul lui Ianachie vistier ot Pitești, împreună cu feciorii miei anume Ianachie, i Gligorașco, i Barbul, i Hrizea scriem și mărturisim cu acesta al nostru zapis ca să fie de bună credință la mîna dumnealui jupănului Iane ot Stăncești.

Cum să să știe că avînd noi niște case cu pimniță de piatră și cu prăvălii aici în București, la Ulița cea Mare, și cu tot locul acestor case în lung și în lat precum¹ merg locurile și-altor prăvălii. Care pimniță și loc au fost mai dinainte vreamă cumpărătoare de la dănsii, iar acum noi le-am vîndut dumnealui jupănului Iane Stăncescu drept bani gata taleri 185. Și am luat acești bani toți și deplin în mîinile noastre.

Și am vîndut de a noastră bunăvoe, nesiliți de nimeni și cu știrea tuturor fraților și a oamenilor miei și a tuturor vecinilor din sus și din jos, ca să-i fie dumnealui moșie stătătoare și ohabnică în veaci, dumnealui și coconilor dumnealui căți Dumnezeu i va dărui, în veaci.

Și cînd i-am vîndut dumnealui această moșie fost-au și mărturii mulți boiari care vor iscăli mai jos.

Și, pentru mai adevărată credință, ne-am pus și noi peceteile și am iscălit mai jos, ca să să crează.

I pis az Costandin ot Stăncești cu zisa lor.

Ghenarie 24 dni, leat 7200 [1692].

Az Aspra jupăneasa a lui Gavril păharnic ot Răfov

Az Ianache snă Gavril păharnic

Gligorașco snă Gavril păharnic

Ion Ghiorghii, mărturie

¹ Se repetă în original.

Az Neacșul [indescifrabil], mărturie
Eu Dragomir, mărturie

[pe verso]:

Zapisul jupăneasii Asprii dă vînzarea caselor ot București.

Arh. St. Buc., Episcopia Argeș, XLVIII-14.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; două semnături grecești, indescifrabile; o pecete inelară octogonală, interesantă, este pusă deasupra numelor vînzătorilor.

56.

1692 mai 20.

†Adecă eu, Tudorache făcut-am zăpisul meu ca să fie de marea credință la mîna Rădii, i Alexandrii, featele lui Stan Tililișcăi (sic).

Precum să să știe că le-am vîndut dumnealor o prăvălie aici în București, în Ulița cea Mare, care iaste lângă prăvăliia Sfeti Savii, pre dăn jos și lângă prăvăliia Lincăi Fărămiță, pre dăn sus. Și ne-am tocmnit de a noastră bunăvoia drept bani gata, lei 80 (80)¹.

Care prăvălie o am cumpărat de la Dima, ginerile lui Statie ot Stăncești și de la fămeia lui, Vochița, fata lui Statie. Și le-am vîndut dumnealor această prăvălie ca să le fie stătătoare dumnealor și coc[o]nilor dumnealor moșia în veaci.

Și cînd s-au făcut aciastă tocmeală, fost-au mulți oameni buni, carea vor iscăli mai jos. Și pentru mai adev[ă]rat[ă] credință, mi-am pus și iscălitura mai jos, ca să să crează.

Mai 20 dni, leat 7200 [1692].

Tudorache [grecește]

- × Az Irimie, șălariul, martor
- × Eu Gligore șălariul, martor
- × Eu Amza șălariul, martor

Arh. St. Buc., M-rea Nucetu, XV-11.
Foto, stare foarte bună.

57.

1692 august 5.

†Adică eu Iani, logofăt Cocorășcul scris-am zăpisul nostru la mîna sfântului (sic) salii părintelui Nichitari (sic), egumenul di la sfânta mănăstire a lu Sfeti Ioan și a tuturor călugărilor cari sînt lăcuitori la acea sfântă mănăstire.

Cum să să știe că avînd noi niște țigănci la sfinția lui, anume Chirana, cu o copilă, anume Anca, care țigancă o ține Preda țiganul de la cumnată-mea, Stana și părinteli mi-au dat o fată a lu Dumitru țiganul, anume Despa, fata Neacșăi, țigancii lealii Stanii.

¹ Suma de 80 este scrisă cu literă slavonă și cu cifră arabă.

Deci, murind mumă-sa și rămăind țiganul numai cu aciastă fată, s-au făcut schimb, fiind țiganul nostru, și fără mumă rămăind fata, n-am putut să o dăspărțim di tată-său, ei am făcut acest schimb.

Și mărturie cari vor iscăli mai jos. Și eu, pentru mai adivărată credință, am scris eu cu mâna mea și mi-am pus pecetea și iscălitura mai jos, ca să să crează.

Avgust, 5 dni, leat 7200 [1692].

Az Iani logofăt Cocorăseul
Neagoe pitar Rătescul, mărturie

Arh. St. Buc., M-rea Sf. Ioan cel Mare, XVIII-1.
Foto.

58.

1692 august 15.

†Adecă eu Isaac dinpreună cu Rivea dat-am scrisoarea noastră în mâna jupunului Zaharia ș-a Anei.

Pe cum să să știe că i-am vândut casa denaintea lumănării drept taleri 10, bani gata, însă numai casa, iar locul iaste a manăstirului (*sic*).

Și să-[i] fie casa statornică pentru că am vândut-o noi de bunăvoia noastră.

Și pentru mai adevărata credință pus-am degetu și iscălitura mai jos, ca să să crează.

Și când s-au făcut acest zăpis fost-au oameni buni marturi cari vor iscăli mai jos.

Și am scris eu Trandafir cantaragiu, cu învățatura lor.

Avgust 15, leat 7200 [1692].

[semnătură evreiască]

Eu Rivea

Matei cojocar, martor

Az Eftimie logofăt, martor

Arh. St. Buc., M-rea Cotroceni, XXX-6.

Original, stare bună, hirtie cu filigran, format mic; copie în ms. 691, f. 108.

59.

1692 august 25.

Cu mila lui Dumnezeu Io Costandin Basarab voevod și domn a toată Tara Românească.

Dat-am domnia mea această poruncă a domnii mele sfintei și dumnezeștii mănăstiri a Radului Vodă din oraș din București, unde este hramul Sfânta Troița și părintelui Parthenie egumenul și tuturor călugărilor căți sănt lăcuitori în sfânta mănăstire, ca să fie volnici cu această carte a domnii mele, de să facă pre seama mănăstirii o moară în apa Dâmboviții,

100

din susul orașului Bucureștilor, pre locul domnesc dăspre livedea domnească împotriva morii mănăstirii lui Mihai Vodă, pentru că această moară a mănăstirii Radului Vodă fiind făcută mai sus înjugată cu moara mănăstirii lui Mihai Vodă ce este pre moșiia mănăstirii de către mănăstire, iar moara mănăstirii Radului Vodă au fost pre moșie domnească, dată și miluită de alți răposăți domni mai dinainte vreme și tot au ținut sfânta mănăstire această moară cu vadul ei cu bună pace până acum în zilele domnii mele.

Deci când au fost acum stricăndu-să vadul mănăstirii lui Mihai Vodă și vrând să-și mute moara mai jos pre alt vad tot pre moșiia mănăstirii, deci mănăstirea Radului Vodă neputând ținea singură moara unde au fost până acum și neavând alt vad mai jos, fiind tot moșie domnească, venit-au părintele Athanasie egumenul la domnia mea, cu mare rugăciune, ca să-i dau domnia mea voe să mute moara mănăstirii mai jos, împotriva morii mănăstirii lui Mihai Vodă, să le facă înjugate precum au fost și mai sus.

Într-aceia, domnia mea văzând cum că și alți răposăți domni mai denainte vreme au fost miluit la sfânta mănăstire cu acel vad mai din sus, domnia mea încă am socotit ca pentru să nu să strice mila și pomana de la sfânta mănăstire de am dat și am miluit și domnia mea cu acest vad după moșiia domnească să facă și mănăstirea Radului Vodă moară împotriva morii mănăstirii lui Mihai Vodă și să fie sfintei mănăstiri acest vad stătător.

Și pentru întărirea mănăstirii și pentru vecinică pomenire a domnii mele așa să fie, căci aceasta este porunca domnii mele.

Meșița avgust 25 dni, leat 7200 [1692].

Arh. St. Buc., M-rea Radu Vodă, LXV-1 și copie în ms. 256, f. 167v-168.
Original și copie.

60.

1692 decembrie 12.

Cu mila lui Dumnezeu, Io Costandin Basarab voevod și domn a toată Tara Românească, dă domnia mea această poruncă a domnii mele sfintii și dumnezeiștii mănăstiri ce să chiamă Sărindarul, de aici, din orașul domniei mele, den București, unde iaste sfântul hram Adormirea născătoare de Dumnezeu, și părintelui Dionisie egumenul și tuturor călugărilor care vor fi lăcuitori într-această sfântă mănăstire.

Ca să fie sfintei mănăstiri moșie și locuri ce are aici în București pre luncă despre Dimbovița, unde a fost tabacii mai denainte vreme, dată și miluită la sfânta mănăstire de ctitorii cei bătrini, și tot le-au ținut pre seama sfintei mănăstiri cu bună pace. Iar după aceasta, cînd au fost în zilele răposatului Radului vodă Leon, coprinzînd aceste locuri ale mănăstirii unii și alții cu case și cu grădini, iar Mitrofan egumenul ce au fost atunce la sfânta mănăstire, împreună cu alalți călugări, soborul sfintei mănăstiri și au mers în Divan naintea Radului vodă Leon, de au jăluit și au spus cum că au impresurat moșiia mănăstirii cu casele și cu grădinile.

Într-aceasta, Radul Vodă au fost trimis den Divan pre Ralea portar de au mers, împreună cu Gherghina județul den București, cu pîrgarii și cu oroșanii bătrini, și au strins oameni buni denprejur, împreună și cu popa Simion cel bătrîn, proegumenul sfintei mănăstiri, și au fost mers de au luat seama foarte cu amăruntul cum au fost mai pre direptate.

101

Și au aflat, cu sufletele lor, moșia sfintii mănăstiri Sărindarul den hotarul mănăstirii Sfintul Ioan despre Dâmbovița, stinjeni 3 și despre mănăstirea Sărindarul, despre grădini, pină în ulița care pogoară în jos de către grădina Durii neguțătorul, stinjeni 66, și grădina Durii iar iaste locul sfintii mănăstiri pină în lac. Și au fost hotărit atunce și au pus seamă precum au fost și mai denainte vreme de la ctitorii cei bătrini.

Și dupre cartea Radului vodă Leon au dat și au miluit și răposatul Gligorie Vodă cu acest loc ce scrie mai sus la sfinta mănăstire. Iar apoi, de la o seamă de vreme incoace, iar oamenii carei sint șezători cu casele lor pre acest loc al sfintii mănăstiri, ei s-au făcut stăpini locului acestuia, zicînd că iaste loc domnesc și n-au treabă călugării.

Cînd au fost acum, în zilele domniei meale, iar părintele Dionisie, egumenul de la sfinta mănăstire Sărindarul, văzînd că ei împresoară moșia mănăstirii, venit-au înaintea domniei meale în Divan, împreună cu alți călugări de la sfinta mănăstire, de au jăluit și au spus cum că acest loc iaste al sfintii mănăstiri, dat și miluit de alți răposați domni mai denainte vreme. Și au scos și cartea Radului vodă Leon, leat [loc liber] și cartea lui Gligorie Vodă leat 7180 [1672] și cartea Gherghinii județul, cu pîrgarii și cu oroșanii de alesul acestui loc al sfintii mănăstiri, și cum că alt venit nu iaste mai mult dupre acest loc decît numai dădea la sfinta mănăstire den an în an de casă, cite oca de 1 de ceară, ca să fie de treaba sfintii mănăstiri.

Într-aceasta și domnia mea, văzînd cărțile acelor răposați domni, mai denainte vreme făcute și intemeiate pre acest loc la sfinta mănăstire, domnia mea încă am socotit, împreună cu toți cinstiții diregătorii domniei meale și am trimis domnia mea den Divan pre cinstit boiarinul domniei meale Diicul Rudeanul, *vel* logofăt, ca să caute pentru acest și să-l măsure precum scriu cărțile acelor răposați domni mai denainte vreme. Și aflîndu-l că iaste locul sfintii mănăstiri moșie direaptă, l-au tras și l-au măsurat, den hotarul mănăstirii Sfintului Ioan, den piatră în sus, alătura cu Dîmbovița, spre Gorgan, pină unde s-au plinit stinjeni trei și au pus piatră, și au pus den apa Dîmboviței pină în lac, despre locul Durii neguțătorul, care iaste iar al mănăstirii, fiind și sluga domniei meale Marco văzător la măsurătoarea acestui loc, și au pus pietrele.

Dirept aceia și domnia mea, după alesul acestui loc, dat-am și aciasta cartea a domniei meale sfintii și dumnezeieștii mănăstiri Sărindarul de aci den București, ca să-i fie acest loc moșie stătătoare în veci și să îi [ia] venitul pre tocmeală, cum scrie mai sus.

Iată dar și martori punem domnia mea: pan Ventilă Corbeanu *vel* ban, i pan Alexandru *vel* vornic, i pan Diicul *vel* logofăt, i pan Mihai Cantacozeno *vel* spătar, i pan Matei Ciorogirleanul *vel* vistier, i pan Costandin Știrbeai *vel* clucer, i pan Dumitrache Caramanlăul *vel* postelnic, i pan Cornea Brăiloiul *vel* paharnic, i pan [loc liber] *vel* stolnic, i pan Șerban Cantacozeno *vel* comis, i pan Costandin Ciorogirleanul *vel* sluger, i pan Mihalcea Cîndescul *vel* pitar. Ispravnic Șerban *vitori* logofăt.

Și am scris eu, Mihai al lui Stan logofăt din Tîrgoviște, în cetatea de scaun în București, luna dechemvrie 12, leat 7201 [1692].
Costandin voevod [m.p.].

Diicul *vel* logofăt, *prociroh*

Biblioteca soc. de ist. și etnologie din Atena; catalogat de Sp. Lambros în „Necrologia Ellinomismon”, VIII (1911), p. 492, sub nr. 202.
Original.

Radul Goleșcul *biv vel* comis împreună cu copilele meale Zoia și Ancuța dat-am această a noastră scrisoare sfintii și dumnezeieștii mănăstiri de aici, den București, unde iaste hramul sfântului proroc înainte mergător și botezător Ioan.

Care mănăstire mai întăi, den temelie ei au fost făcută și înălțată de strămoșii noștri Andrei vistierul, i Dumitru spătarul.

Deci cînd au fost acum în zile[le] preluminatului domnului nostru creștin Io Costandin Basarab voevod întămplându-se mare stricăciune sfintii mănăstiri. Deci fiind măriia sa fiind cu mare osărdie cătră sfintele biserici, pus-au făgăduință ca mai bună și mai frumoasă, decît au fost să o facă, care lucru au și săvârșit.

Și știînd măriia sa că noi sântem den neamul acelor mai sus numiți ctitori, nu ne-au lăsat ca să ne înstreinăm. Și, din bunătatea și blîndețile mării sale, ne-au făcut și pă noi părtași la cheltuiala zidirii acestii mănăstiri. Și foarte peste puțină vreme s-au întăplat și soții mele Marichii de ș-au dat datoriia cea obștească, de au odihnit cu părinții ei.

Deci eu socotînd mai mult folos și răpaos să aibă sufletele noastre, am închinat sfintii mănăstiri viile noastre de la Viespești în care sânt 20 de pogoane îngrădite, cu pimnițe și cu case câte sânt de treaba viilor.

Și am mai dat 50 de oi cu miei și 40 de mătăci (*sic*) de stupi ca să fie sfintii mănăstiri de adăogire și părintelui Nictarie egumen împreună cu alți părinți de hrană și de înbrăcăminte. Numai și sfinții părinți care s-or afla la mănăstire, datori să fie a păzi candela de la mormântul soțului meu cu untdelemn ca să fie nestinsă în veci. Și să aibă în toți anii a ne face câte doaă sărindare, unul soțului meu și altul mie cu odraslele mele. Și să facă în toți anii, cînd ar veni vremea în care s-au pristăvit soțul meu la luna lui ghenarie în 20 de zile, pogrebanie pe cum să cade cu un arhieru, colivă cu împărțire de făclii.

Așijderea și după petrecerea mea, iar la vremea aceia care va fi, să mi se facă și mie asemenea și așa să urmeze sfinții părinți în veci.

Iar cine nu ar ținea în seamă acest dar și legături ce am făcut, au din neamul nostru, au din părinții mănăstirii, să fie sufletele aceluia datori a da seama înaintea domnului Hristos și să fie sfântul proroc și botezătorul Ion părăș, amin.

Și pentru mai adevărată credință am întărit această credincioasă scrisoare cu pecetea și cu iscălitura noastră și cu bune mărturii, care s-au făcut la luna lui februarie 15 *dni*, leat 7201 [1693].

Radul Goleșcul *biv vel* comis
Zoia Goleasca
Ancuța Goleasca

Acad. R.S.R., MLXXXV—165.
Copie în condica mănăstirii, fost ms. 2 593.

† *Milostieiu bojieiu Io Costandin Basarab voevod i gospodar vsoe zemle Ungrovlahiscoe davat gospodstvo-mi siiu povelenie gospodstvo-mi cinstitului și credincios boiarinului domnii miale Cornea Brăiloiu vel paharnic și cu feciorii lui, căți Dumnezeu-i va dăru.*

Ca să-i fie lui niște locuri de case aici în orașul domnii mele, în București, în prund priste Dâmboviță, alătura cu apa Dâmboviții, însă de la podul agăi lu Iane în sus, pre marginea Dâmboviții până în locul boiarinului domnii mele, Matei Ciorogârleanul *vel* vistiiar.

Care locuri fiind loc domnesc s-au fost pus pre dănsul unii și alții de au făcut case și grădini și au ținut cine cât au coprins pre seama lor și au și vândut unii la alții. Iar când au fost acum în zilele domnii mele, iar boiarinul domnii mele, Cornea *vel* peharnic neavând loc de case aici în orașul domnii mele, în București, și vrând ca să-și facă temei de case precum au și alți boiari, tocmitu-s-au cu oamenii căți au avut case pre acest loc domnesc den podul agăi lu Iane în sus, alătura cu locul lui Matei *vel* vistiiar, până unde să cotește apa Dâmboviții, de le-au cumpărat de la dinșii, anume de la Costandin, feciorul lui Iane căpitanul *ot* Târgoviște, casa lui cu locul de lângă podu den sus, în lung stânjâni [*loc liber*] și în lat stânjâni [*loc liber*], drept bani gata, taleri 12, cu zapis de vânzare și cu mărturii; și de la jupâneasa [*loc liber*] a Ghinii căpitan și de la feciorii ei, Istratie armașul, i [*loc liber*] casele lor cu locul ce iaste alătura cu locul de la Costandin pre den sus în lung, iar de la pod în sus până în locul lu Matei *vel* vistiiar stânjâni [*loc liber*] și în lat den colțul gardulu[i] despre poarta lui *vel* vistiiar până în apa Dâmboviții, stânjâni [*loc liber*] și *pren* miljocul (*sic*) locului, iar în lat den uliță până iar în Dâmboviță, stânjâni [*loc liber*] drept bani gata, taleri 100 și cu zapis de la mâna lor, de vânzare și cu boiarii mărturii, iscăliți în zapis.

Și de la Ștefan căpitan de neamți, casa lui cu locul ce iaste alătura cu locul de la jupâneasa [*loc liber*] a Ghinii căpitan pre den sus, în lung den locul de la Ghinea căpitan până în locul lui Coman dascalul, stânjâni [*loc liber*] și în lat, den locul Radului abagiul până în Dâmboviță, stânjâni [*loc liber*], drept bani gata, taleri [*loc liber*], cu zapis de vânzare și cu mărturii.

Și de la Radul abagiul, casa lui cu locul ce iaste alătura cu locul de la Ștefan căpitan în lung, iar den locul de la Ghinea căpitan până în locul lu Ianăș bucătariul, stânjâni [*loc liber*] și în lat, den locul lui Ștefan căpitan până în locul lui Naan pitariul, stânjâni [*loc liber*], drept bani gata, taleri 48, cu zapis și cu mărturii.

Și de la Coman dascalul, grădina lui cu locul ce au ținut, în lung den locul lui Ștefan căpitan până unde să cotește apa Dâmboviții, stânjâni [*loc liber*] și în lat, den apa Dâmboviții până în locul lui Ianăș bucătariul și până în locul Radului abagiul, stânjâni [*loc liber*], drept bani gata taleri [*loc liber*], cu zapis de vânzare și cu mărturii.

Și de la Naan pitariul, casa lui cu locul și cu grădina, în lung den locul de la Ghinea căpitan, pântre locul Radului abagiul și alătura cu locul lui Matei *vel* vistiiar, până în locul lui Banu cizmariul și a lui Ianăș bucătariul, stânjâni [*loc liber*] și în lat, den locul de la Radul abagiul până în locul lui *vel* vistiiar, stânjâni [*loc liber*], pentru că l-au cumpărat

drept bani gata, taleri 40, cu zapis de la mâna lui, de vânzare și cu mărturii.

Și de la Ianăș bucătariul, locul lui în lung den locul de la Radul abagiul pre lângă locul de la Coman dascalul până în apa Dâmboviții, stânjâni [*loc liber*] și în lat, de la locul lui Coman dascalul până în locul lu Banu cizmariul, stânjâni [*loc liber*], drept bani gata, taleri 60, cu zapis și cu mărturii.

Și de la Banu cizmariul, locul lui în lung den locul de la Naan pitar până în apa Dâmboviții, stânjâni [*loc liber*] și în lat, den locul lui Ianăș bucătariul până în locul de la Naan pitariul și până în locul lui Matei *vel* vistiiar, stânjâni [*loc liber*], drept bani gata, taleri 10, cu zapis de vânzare și cu mărturii. Care s-au făcut aceste cumpărători priste tot, taleri [*loc liber*], precum am văzut domniia mea toate zapisele acestor vânzători ce sânt mai sus ziși, de vânzarea acestor case și locuri la mâna boiarinului domnii mele, Cornea *vel* peharnic.

Făcându-se aceste locuri toate câte scriu mai sus, împreună priste tot, în lung de la Podul agăi lu Iane în sus, până unde să cotește apa Dâmboviții, în căpătâiul locului den sus, stânjâni [*loc liber*] și în lat la acest căpătâi de sus, den apa Dâmboviții până în locul boiarinului domnii mele, Matei *vel* vistiiar, stânjâni [*loc liber*] și la mijlocul locului, iar în lat den apa Dâmboviții până iar în locul lui *vel* vistiiar, stânjâni [*loc liber*]. Și la căpătâiului locului den jos, despre Podul agăi lu Iane, iar în lat de la apa Dâmboviții până în [*loc liber*] stânjâni [*loc liber*].

Și după ce au cumpărat boiarinul domnii mele Cornea *vel* peharnic aceste locuri toate și fiind loc domnesc, domniia mea încă i-am socotit pentru direaptă și credincioasă slujbă ce slujește domnii mele și țărâi și ca pentru să-și facă temei de case aici în orașul domnii mele, în București, precum au și alți boiari, de i-am dat și l-am miluit domniia mea cu acest loc cât iaste mai sus zis priste tot, ca să-i fie moștenire stătătoare în veaci, să-și facă case și grădină și ce-i va trebui.

Drept aceaia, am dat domniia mea această carte a domnii mele cinstitului boiarinului domnii mele Cornii *vel* peharnic, ca să aibă a ținerea și a stăpini acest loc de case priste tot, după cum l-am miluit domniia mea și după cum au și cumpărat de la cei ci-au avut case pre acest loc, cum serie mai sus, să-i fie moșie ohabnică dumisale și feciorilor și nepoților și strănepoților neclătită în veaci.

Așijderea și în urma domnii noastre, pre care vă dăru domnul Dumnezeu a fi domn și biruatoriu țărâi aceștiia, încă-l rugăm, cu numele lui Dumnezeu, ca să aibă a întări și a innoi mila aciasta și cu cartea domnii lui, ca și domnul Dumnezeu să-l cinstească și să-l miluiască întru domniia lui cu bună pace. Și ca și ale domnii lui mile și direase ce ar face, să fie cinstite și în seamă ținute și stătătoare.

I neotcojdo nepocoleabim poriznim gospodstvo-mi. Sej ubocvedeatel postavleat gospodstvo-mi: pan [loc liber] vel ban, i pan Alexandru vel logofăt, i pan Diicul Rudeanul vel logofăt, i pan Mihai Cantacozino vel spătar, i pan Matei Ciorogârleanul vel vistiiar, i pan Costandin Știrbeai vel clincer, i pan Dumitrache Caramalău vel postelnic, i pan Mihalcea Căndescul vel stolnic, i pan Șerban Cantacozino vel comis, i pan Costandin vel slugear, i pan Barbul Fărcășanul vel pitar, și Șerban vtori logofăt.

I napisah az Mihai vă nă stol grad București, meșița iulie 12 dni, vâleat 7201 [1693].

L.P.

Io Costandin voevod [m.p.].

Șarban vtori logofăt, procit

Acad. R.S.R., XLV—84.

Original, pergament, stare foarte bună; sigiliul aplicat în timbru sec; iscălitura domnului, la începutul documentului, ca și inițiala, frumos inflorate, iar în mijlocul acestei inflorituri, stema Țării Românești, purtînd dedesupt data 1693.

63.

1693 august 3 (1104 zilhidge 1).

Astăzi 1 a lunei zilhidge anul 1104 (iulie 1693) subscrisul avînd în proprietate binaua unei cafenele zidite pe loc mănăstiresc, am cedat-ogumenului mănăstirei Cotroceni cu preț de lei aslanii 30, a cărora jumătate face 15.

Drept care i s-a dat acest sinet ca să fie apărat de orice intervenire streină.

Ivaz

L.P.

Martori: mumgi Hagi Vasile, mumgi Ioan, mumgi Milco, Cantargi Cirsade

Arh. St. Buc., M-rea Cotroceni, XXX—2.

Original turcesc, stare foarte bună, hîrtie format mic; traducere de D. Argenti și regist de M. Guboglu.

64.

1694 august 4.

Io Costandin Băsărab voevod [loc rupt] slugii domnii mele lui Dănilă stolnicul neamțul și jupăneasii lui Anii și cu feciorii lor căți Dumnezeu le vor dăru.

Ca să le fie lor o casă aici în orașul domnii mele, în București, și cu tot locul căt ține îngrădișul curții și al grădinii.

Care loc iaste pre lângă locul popei lui Theodor protopopol până în locul lui Muslu în picătura strașinii lui și de cătră locul popei lui Theodor iar până în picătura strașinii.

Și măsura locului încă să să știe, în lat despre uliță în față stânjani 5 pol și în dos iar stânjani 5 pol și în lungul locului stânjani 9 pol, precum serie și zapisul cel vechi al lui Bogdan croitoriu.

Pentru că această casă și cu tot locul, ce serie mai sus, fost-au al lui Tudoran potcovariu de cumpărătoare de la Bogdan croitoriu și de la feciorii lui, Ion și Apostol, încă mai dinainte vreame de când au fost leat

106

7184 [1676] și au ținut pre seama lui cu bună pace până acum în zilele domnii mele.

Deci, când au fost acum iar Tudoran potcovariu împreună cu fămeaia lui Tudora au făcut această casă cu locul vînzătoare.

Deci sluga domnii mele Dănilă stolnicul, el fiind om străin de altă țară și neavând case aici în București, s-au tocmit cu Tudoran potcovariu și că fămeaia lui Tudora, cu știrea tuturor vecinilor den sus și den jos, de au cumpărat această casă cu tot locul căt ține îngrădișul în lung și în lat, cum iaste mai sus zis și cu bani den osteneala lor, drept talere 45 și cu zapis de la mîna lor de vînzare și cu mărturii.

Precum am văzut domnia mea și zapisul lui Tudoran potcovariu împreună cu fămeaia lui Tudora și zapisul lui Bogdan croitoriu la mîna lui Dănilă stolnicul neamțul.

Drept aceaia și domnia mea încă am dat această carte a domnii mele slugii domnii mele lui Dănilă stolnicul și jupăneasii lui Anii, ca să aibă a ținerea și a stăpînirea această casă cu tot locul ce scrie mai sus, precum l-au cumpărat cu bună pace, să le fie moșie stătătoare lor și feciorilor și nepoților neclătită.

Iată dar și martori punem domnia mea: pan [loc liber] vel ban, i pan Alexandru vel vornic, i pan Diicul Rudeanul vel logofăt, i pan Mîai (sic) Cantacuzino vel spătar, i pan Șerban vel vistier, i pan Costandin Știrbei vel elucer, i pan Dumitrache Caramalăul vel postelnic, i pan Cornea Brăiloiu vel paharnic, i pan Mihalcea Căndescul vel comis, i pan Șerban Cantacuzino vel postelnic, i pan Costandin Ciorogărlanul vel sluger, i pan Costandin Corbeanul vel pitar. I ispravnic Toma Cantacuzino vel logofăt.

I na pisah az Mihai sin Stan logofăt ot Târgoviște u varoș București

Meșița avgust 4 dni, 7202 [1694].

Io Costandin voevod [m.p.].

Toma Cantacuzino vel logofăt procit

Colecția George Potra.

Copie modernă, din 1929, dată de paleograful M. Stăncescu.

65.

1695 februarie 5.

†O carte a boiariului domnii mele Vasilie vel căpitan za seimeani și jupăneasii lui, Dospinii, fata jupăneasii Ilinchii, nepoata lui Pătrașco de aici din București și cu feciorii lor căți Dumnezeu le va da.

Ca să le fie lor 12 pogoane de vie lucrate aici în dealul Bucureștilor pre moșia sfintii Mitropolii, pentru că aceaste pogoane de vie fost-au ale lui Pătrașco unchiul lui Vasilie vel căpitan și al jupăneasii lui, Dospinii, făcute de dănsul din țealină încă mai denainte vreame. Și tot le-au ținut pre seama lui cu bună pace.

Iar după aceaia ajungănd Pătrașco la lipsă și puindu-l la cisla haraciului înpărătesc, aici în București, ca să dea taleri 50 și el neavând acești bani să-i dea, au ajuns la mare nevoe și au încăput și la închisoare în pușcărie pentru acești bani.

Deci el neavănd într-alt chip cum face, au fost mers la nepotă-sa, jupăneasa Dospina căpităneasa, de s-au fost rugat de i-au făcut banii de

107

i-au dat acești bani taleri 50, fiind Vasilie *vel* căpitan trimis de domnia mea la Beligrad în trebile împărătești. Și apoi Pătrașco au fost dat acești bani, ce scriu mai sus, în mâna boiarinului domnii mele Bunea *vel* armaș, fiind el ispravnic de banii haraciului din București.

Iar după ce au venit boiariul domnii mele Vasilie *vel* căpitan, el s-au fost cerșut acești bani, taleri 50, la unchiu-său Pătrașco care l-au fost împrumutat jupăneasa lui Dospina căpităneasa. Și el neavând banii să-i dea, de bunăvoea lui au fost făcut tocmeala cu boiariul domnii mele Vasilie *vel* căpitan de i-au fost vândut aceste 12 pogoane de vie în preț drept taleri 200. Și priste taleri 50 ce i-au fost dat nepoată-sa jupăneasa Dospina căpităneasa, mai nainte, i-au mai dat și boiarinul domnii mele Vasilie *vel* căpitan taleri 150, de s-au plinit taleri 200, cât le-au fost tocmeala viilor. Și i-au făcut și zapis de vânzarea viilor la mâna lui și cu multe mărturii.

Și au ținut boiarinul domnii mele Vasilie *vel* căpitan aceste pogoane de vie pre seama lui cu bună pace, iar după aceea sculat-se-au Șerbu unchiul lui Pătrașco și cu fiu-său Manole cu păra pentru aceste vie. Și au venit de s-au întrebat de față în divan naintea cinstiților și credincioșilor boiarilor domnii mele cei mari ai divanului: pan Alixandru *vel* vornic, i pan Diicul Rudeanul *vel* logofăt, i pan Costandin *vel* cliucer, i pan Cornea Brăiloiul *vel* păharnic, i pan Costandin *vel* slujer.

Și așa au fost părăt Șerbu cu fiu-său Manole cum că acești vie nu le-au vândut nepotă-său Pătrașco în viața lui, nici i-au dat Vasilie căpitan nici un ban, ci după moartea lui Pătrașco au făcut Vasilie căpitan meșteșuguri de au împresurat acești vie în silă fără de bani și zapisul nu iaste adivărat.

Iar boiarinul domnii mele Vasilie *vel* căpitan el au scos zapisul lui Pătrașco de vânzarea acestor vie de s-au citit naintea boiarilor domnii mele, ce sânt mai sus ziși, întru care s-au aflat multe mărturii adevărate iscăliți în zapis anume: Lefter *vel* sufar, i Neula căpitan, nepotul Predei stolnic, Poenariul, i Radoiță Stovrag căpitan, i Dumitrașco căpitan, i Ișfan stolnic și alte mărturii.

Deci boiarii domnii mele fiind aceste mărturii de față chematu-i-a în divan de au mărturisit cum că iaste zapisul lui Pătrașco adevărat și cum că au dat boiarinul domnii mele Vasilie *vel* căpitan acești bani ce scriu mai sus taleri 200 în mâna lui Pătrașco. Și priste mărturiseala lor au mai mărturisit și boiarinul domnii mele Bunea *vel* armaș, cum că vânzarea viilor acestora iaste bună și adevărată și taleri 50 ce au luat Pătrașco mai nainte de la nepoată-sa, Dospina căpităneasa, i-au dat toți deplin în mâna lui de s-au plătit de banii haraciului când l-au scos din pușcărie.

Deci au fost rămas Șerbu cu fiu-său Manole de judecată dinaintea boiarilor domnii mele ce scriu mai sus. Și au luat Vasilie *vel* căpitan și cartea boiarilor domnii mele ce sânt mai sus ziși de judecată și de rămas la mâna lui.

Și iar au stăpănit aceste vie pre seama lui, precum le-au cumpărat și precum l-au ajuns judecata cu bună pace, iar apoi Șerbu cu fiu-său Manoli nici pre această judecată nu s-au lăsat, ci iar s-au ridicat cu altă păra asupra vară-sa jupăneasi Ilinii, soacra boiarinului domnii mele Vasilie *vel* căpitan, zicând cum că murind varu-său Pătrașco, pre mâna ei au rămas de la el bani gata și scule și haine, cerșând și ei ca să le facă parte.

Iar jupăneasa Ilina ia [ea] știind cum că alt n-au fost rămas nimic fără decât au lăsat el cu sufletul lui bani gata taleri 70, ca să-l pomenească

după moartea lui. Și având judecată și pentru aceasta naintea boiarilor domnii mele celor mari ai divanului ce scriu mai sus și judecata au fost ajuns cum să jure jupăneasa Ilina cu sufletul ei că alt n-au rămas nimica la dinsa fără decât numai ce au lăsat acești bani taleri 70, ca să-l grijască după moartea lui.

Și după judecata boiarilor domnii mele mergând jupăneasa Ilina ca să jure știindu-se dreaptă, iar Șerbu cu fii-său Manole ei văzând că vor să îngreueze sufletul varu-său lui Pătrașco cu jurământul acesta și cunoscând dreptatea jupăneasi Ilinei, nu au lăsat ca să jure, ci au căzut ei cu rugăciuni de s-au împăcat denaintea [a] mulți preoți și boiari de au mai dat jupăneasa Ilina varu-său lui Șerbu și fiu-său lu Manole de în banii ce i-au lăsat varu-său Pătrașco de pomeană, taleri 10.

Și au făcut ei zapis la mâna vară-sa jupăneasi Ilinii cu multe mărturii ca de acum înainte să aibă pace unii de către alții pentru ale varu-său lu Pătrașco închinându-se în zapisul lor și prad [?] de să vor mai scula cu vreo gâlceavă să fie închinați judecării taleri 30.

Iar Șerbu, ca un om rău, nici pe această judecată nu s-au lăsat ei și priste zapisul lui iar s-au sculat cu păra și au venit și al treilea rând de s-au întrebat de față naintea domnii mele în divan cu boiarinul domnii mele Vasilie *vel* căpitan pentru viile ce scriu mai sus și pentru altele multe ce zicea el că au rămas de la varu-său Pătrașco pre seama vară-sa jupăneasi Ilinii.

Iar boiarinul domnii mele Vasilie *vel* căpitan el au scos întâi zapisul lui Pătrașco de vânzarea acestor vie și cartea domnii mele ce i-au fost făcut mai nainte pre zapis de stăpânirea viilor și cartea boiarilor domnii mele, ce scriu mai sus, de păra și de rămas, de s-au citit toate pre rând naintea domnii mele în divan. După aceasta au scos și zapisul lui Șerbu și al fii-său lu Manole care au fost făcut el după judecată la mâna vară-sa jupăneasi Ilinii ca să nu mai aibă gâlceavă între ei; de care tăgăduind Șerbu pentru acest zapis că nu iaste adevărat făcut de el, de care aflându-se de față în divan Stan *viori* vornic mărturie, iscălit într-acest zapis, el au mărturisit naintea domnii mele cum că Șerbu cu fii-său Manoli după împăcăciunea lor ce au făcut cu jupăneasa Ilina, de bunăvoea lor au făcut acest zapis la mâna vară-sa jupăneasi Ilinii și zapisul iaste scris de el cu învățătura lui Șerbu și a fii-său lu Manole, iar nu sânt alte meșteșuguri.

Drept aceea domnia mea văzând cum că acest om Șerbu cu fii-său Manole sânt oameni răi și nu să țin nici de o judecată și umblă rău și fără de lucră și scrisorile boiarinului domnii mele Vasilie *vel* căpitan sânt bune și adevărate, judecat-am domnia mea și am dat această carte a domnii mele boiarinului [ui] domnii mele lui Vasilie *vel* căpitan și jupăneasi lui, Dospinii, ca să aibă a ținearea și a stăpâni aceste 12 pogoane de vie cu bună pace și jupăneasa Ilina de acum înainte să fie în pace de către varu-său Șerbu și de către fii-său Manole, nici un val de către dânșii să n-aibă, pentru că au rămas Șerbu cu fii-său Manole de judecata dinaintea domnii mele, din divan, cum mai multă treabă cu boiarinul domnii mele Vasilie *vel* căpitan sau cu jupăneasa Ilina să n-aibă, *căci aceasta este porunca domnii mele și altfel să nu fie.*

Iată am pus și mărturii domnia mea: pan [loc liber] mare ban, pan Alixandru *vel* vornic, i pan Diicul Rudeanul *vel* logofăt, i pan Mihai Cantacozino *vel* spătar, i pan Șerban *vel* vistier, i pan Costandin Știrbei *vel* elucer, i pan Dumitrașco Caramanlăul *vel* postelnic, i pan Cornea Brăiloiul *vel* păharnic, i pan Mihalcea Căndescul *vel* stolnic, i pan Șerban Can-

tacozino *vel* comis, i pan Costandin Ciorogăreanul *vel* slujer, i pan Costandin Corbeanul *vel* pitar. Ispravnic Toma Cantacozino *vtori* logofăt.

Și am scris eu Mihai fiul lui Stan logofăt din Tîrgoviște în cetatea de scaun în București.

Measița februarie 5 dni, leat 7203 [1695].

Arh. St. Buc., ms. 705, f. 45v—47.
Copie.

66.

1695 iulie 1.

†Noi oroșanii care sântem înprejur vecini locului uncheașului Stănilă dăn mahalaoa Măcelarilor anume Stoica cavaful, i Mihai sârmagiul, i Neagoe săpunariul, i Necula croitorul, i Mihul eizmariul și alții care vor iscăli mai jos. Fost-au făcut părintele vlădica o carte cu mare blestem și cu afurisanie asupra noastră ca să meargem să căutăm și să dăscoperim locul acela al uncheașului Stănilă care iaste zis mai sus.

Deci noi văzând acea cinstită carte a sfinții sale cu mare blestem și cu mare groaznică afurisanie, sculatu-ne-am cu toții dă am mers dănpreună cu *vtori* portar anume Racoviță dă am căutat și am dăscoperit precum am socotit cu dreptul și am măsurat cu stănjănu și am găsit în lungul uliții pă unde stau scaunele, stănjăni 20 și s-au călcat și o prăvălie care intră iar în cei 20 dă stănjăni, găsitu-s-au în lungul Căcainai în jos pân gardul jupănului Mihai sârmagiului și pă lângă gardul Condrii, stănjăni 30.

Și așa s-au socotit să hie gardul jupănului Mihai hotar; găsitu-s-au și fundul dăn jos dăn gardul Condrii până în locul Ganii, stănjăni 12 *pol* și alătura pă lângă grădina Ganii și pă lângă locul lui Neagoe săpunariul până în Ulița Scaunilor, stănjăni 25.

Deci noi am făcut această carte a noastră la mâna egumenului dă la mănăstirea dă la Mărcuța, anume Onofrie, ca să ție și să stăpânească sfânta mănăstire, pântru că acest loc au fost dat dă unchiiașul Stănilă dă pomană lui, sfinții mănăstiri.

Și când s-au dăscoperit acest loc fost-au și alții care ș-or pune iscăliturile mai jos.

Și am scris eu Fota zălariul cu învățătura dumnealor.

Iulie 1 dni, leat 7203 [1695].

Popa Ion protopop, martor
Popa Coman ot Scaune, mărturie
× Eu Stoica cavaf
× Eu Necula
Mihai sârmagiul
Mihul cezmar

[pe verso]:

Cartea oroșanilor den București de adevărăciunea locului unchiiaș-
[ului] Stănilă ot mahalaoa Scaunelor de carne.

7203 [1695] iulie 1.

Arh. St. Buc., Mitrop. T. Rom., CCLVII—7.
Original, stare bună.

67.

1696 februarie 8.

†Carte a boiarinului domnii mele Alixandru *biv vel* postelnic și cu feciorii lui ce-i va da Dumnezeu.

Ca să fie lui un loc de casă aici în orașul domnii mele, în București, în mahalaoa ce să chiamă a Olteanilor, pre lângă locul Radului tabacul, în lung spre bisearică, stănjini 29 și în lat, din locul Radului tabacul, pre lângă uliță, în jos până în ceialaltă uliță ce mearge spre bisearica Tabacilor, stănjini 22. Și de acolo să alătura cu ulița care mearge la băcănie, până în gardul lui Iane copilul, fratele lui Neculae, stănjăni 30. Și de acolo, în curmeziș, până în gardul lui Stroe tabacul, stănjini 18, care să fac împreună, peste tot stănjini [loc liber].

Pentru că acest loc de casă, ce serie mai sus, fiind loc domnesc și mai denainte vreme, s-au fost pus popa Negre de au făcut casă pre acest loc domnesc. Iar după aceeaia, când au fost în zilele lui Gligorie Vodă, au fost vândut popa Negre casa lui, ce au fost făcut pre acest loc domnesc, Udrii șufariu. Și neputând Udrea șufarul căuta dă aciastă casă, fiind și el la lipsă, au lăsat casa de s-au stricat și s-au dorovăit, fără de căt numai ce au rămas numai locul domnesc, fără de nici o stăpânire pân-acum în zilele domnii mele.

Deci, când au fost acum, întâmplându-se a veni boiarinul domnii mele Alixandru *biv vel* postelnic aici în țară și aflându-se întru multe slujbe ale țării și ale domnii și pohtind loc de la domniia mea, aici în București, ca să-și facă casă și temei și fiind acest loc domnesc sterp și fără de casă, domniia mea am trimis pre sluga domnii mele, Stan *vel* vornic, de au strâns oameni buni și vecini denprejurul locului, de au măsurat acest loc în lung și în lat, precum serie mai sus.

Drept aceeaia și domniia mea, după alesul acestui loc de casă, m-am milostivit domniia mea dă i-am dat și am miluit pre boiarinul domnii mele, Alixandru *biv vel* postelnic, cu acest loc de case, ce serie mai sus, ca să-și poată face casă și temei pre acest loc și să-l stăpânească pre seama lui cu bună pace de cătră tot omul, în lung și în lat, precum serie mai sus, să-i fie lui de moștenire și stătătoriu în veaci.

I neocogojdo nepocoleabim porizom gospodstvo-mi sej ubo sveditelie postavleam gospodstvo-mi : pan Cornea *vel* ban, i pan [loc liber] *vel* vornic, i Diieul *vel* logofăt, i Mihai Cantacuzino *vel* spătar, i Șerban *vel* vistier, i Costandin *vel* cliucer, i Dumitrașco *vel* postelnic, i Vergo *vel* păharnic, i Radul *vel* stolnic, i Șerban Cantacuzino *vel* comis, i Iorga *vel* slujer, i Costandin *vel* pitar. I is[pravnic] Toma Cantacuzino *vtori* logofăt.

I na pisah az Isar logofăt.

Februarie 8 dni, leat 7204 [1696].

Arh. St. Buc., ms. 705, f. 81v—82.
Copie.

68.

1696 iunie 15.

†Adecă eu Iosif călugărul care pre mirenle [m-am numit] popa Ivașco, den București, scris-am și mărturisit cu acest al meu zapis ca să fie de bună credință la mâna lui Costandin logofăt.

Cum să știe că am făcut tocmeală cu dumnealui de i-am vândut casele mele, de aici den București, din mahalaoa noastră, cu tot locul curții, cu grădina cu pometul și cu pimnița din curte și cu jienița și cu toate dichisile ce sânt pre lângă case.

Care loc mi-au fost și mie de cumpărătoare de la popa Dumitrașco feciorul lui Vasilie [*indescifrabil*], pentru că i s-au căzut dumnealui a cumpăra fiind alătura pre lângă locul dumnealui ce au fost cumpărat iar de la noi mai de nainte vream. Și am luat acești bani toți gata și deplin în mâna mea.

Dirept aceiaia am dat acest zapis al meu ca să aibă a ținearea dumnealui aceste case cu tot locul curții și al grădinii cu pimnița și cu toate nameștiile, precum am ținut și noi până acum, cu bună pace. Să-i fie moșie stătătoare și coconilor în veaci.

Și la tocomeala noastră [s-au] întâmplat boiari carii să vor iscăli mărturie mai jos. Și noi, pentru mai adeverită credință, am iscălit cu mâna mea, ca să să crează.

Și am scris eu Mihai logofăt cu învățatura părintelui Iosif carii mai sus să numeale [*numește*].

Measița iunie 15 dni, 7204 [1696].

Eu monah Iosif
Eu popa Stoian, martor
Drăghici Săulescul, martor

[*pe verso*]:

Zapisele pentru locul cu casa ce au dat logofătului Costandin de pomeană la bisearica Tuturor Sfinților.

Arh. St. Buc., Episcopia Argeș, XLVIII-15.
Original, stare potrivită, pătat și șters în unele locuri din cauza umezelii, hirtie cu filigran.

69.

16 96 august 7

†Noi 4 neguțatori anume: Ianoș starostea, i Manul cupețul și Apostul cupețul, i Ianecupețul, dat-am cartea noastră sfinteii mănăstiri Radu Vodă.

Ca să aibă a ținea și a stăpîni aicia în București, din sus la Gorganii, un loc de vad de moară, den moșia domnească care i s-au dat schimb pentru locul mănăstirii ce au fost la poarta domnească din sus și s-au luat pre seamă domnească. Deci fiind pricină pentru acest loc, ne-au rânduie pre noi dumnealui Stroe *vel* vornic, i Vergul *vel* paharnic și Ianache Văcărescul *vel* agă, caimacanii scaunului mării sale domnului nostru Ioan Costandin Basarab voevod ca să căutăm și să măsurăm acel loc de vad de moară ce arată mai sus și să-l izbrănim de către moșia domnească.

Deci noi, după porunca dumnealor, am mers cu Manole *vtori* vornic și am căutat și am măsurat din jos de vad, din apa Dâmboviții pă lângă podișor la deal păste ulicioară supt coasta Gorganului stînji 10 și la mijloc, iar din apa Dâmboviții din dreptul morilor mănăstirii Mihai Vodă, asupra Gorganului din sus, stînji 13. Și al treilea trăsura din susul morii, iar din apa Dâmboviții la delceluș, drept păste ulicioară stînji 17. Și

lungul acestui loc iaste din jos de podișor ce vine despre Mihai Vodă pă lângă apa Dâmboviții în sus, stînji 40 masă. Și la toate trăsurile s-au făcut semne, ca să știe acest loc pă unde să-l ție mănăstirea Radu Vodă, însă vadul infundat după obicei.

Deci noi după cum am găsit cu cale și cu dreptate și după porunca dumnealor boerilor caimacani, am dat această carte a noastră sfinteii mănăstiri Radu Vodă, ca să știe pă unde să stăpânească acest vad de moară.

Aceasta.

August 7 dni, 7204 [1696].

Ianoș staroste [*în grecește*]
Ioan zeton [*grecește*]
Apostol al lui Lazăr [*grecește*]
Manole [*grecește*]

Arh. St. Buc., M-rea Radu Vodă, LXV-2.
Original, stare foarte bună.

70.

1696 noiembrie 8.

Întru Hristos Dumnezeu bunul credincios și bun cinstitoriu și de Hristos iubitoriu și însuși ținitoriu Io Costandin Basarab voevod, cu a lui Dumnezeu milă și cu a lui Dumnezeu dar biruitoriu și domnitoriu a toată Țara Rumânească.

Dat-am domnia mea acest cinstit hrisov al domniei mele sfinteii dumnezeestii mănăstiri de la Rumele, den satul ce să chiamă Fița, unde să cinstească hramul sfântului și marelui prooroc Ilie, care iaste în eparhia mitropolitului de la Ianina. Și tuturor călugărilor căți să vor afla lăcuitori acolo la Sventăi Ilie.

Ca să fie sfinteii mănăstiri sfânta mănăstire den orașul domniei mele București, hramul cinstitului cap al lui Sventăi Ioan Preditici și cu toate moșiile și cu tot venitul de pretutindenea. Pentru că această mănăstire Sventăi Ioan să află zidită den temei de Andrei vistiiar, încă mai denainte vream den zilele altor domni. Și după ce au zidit-o și au fost săvârșindu-o, o au miluit și o au adaos cu moșii dupe părlejul lui.

După aceia fostu-o au închinat la sfânta mănăstire Sventăi Ilie care iaste mai sus scrisă. Ca să aibă a fi părinții de acolo purtători de toată grija. Trimițând de acolo, de săborul acei sfinte mănăstiri, egumeni și călugări aici la Sveantăi Ioan dupe tocomeala și obiceiul, precum au fost tocmit Andrei vistiiariul ctitorul sfinteii mănăstiri ce s-au zis Sveantăi Ioan.

Iar după aceiaia, după petrecania lui Andrei vistiiar, s-au tras ctitor Preda banul Buzescu ginerile lui Andrei vistiiar, și au fost adaos și Preda banul Buzescu în sfânta mănăstire Sveantăi Ioan multe de toate.

Și precum au fost închinat soeru-său Andrei vistiiar, acolo la Sveantăi Ilie, așa o au închinat și Preda banul Buzescu. Și au fost făcut cărțile lor hrisoave domnești pentru închinăciunea mănăstirii Sveantăi Ioan, ca să poată fi tocomeala lor așăzată și neclătită în veac.

Și tot au fost această mănăstire Sveantăi Ioan pe seama mănăstirii Sveantăi Ilie de au venit egumeni puși de acolo și călugări de ș-au luat adetul pe an, dupe tocmeala ctitorilor boiari carii scriu mai sus, de atunci și până acum.

După aceeaia, de la o seamă de vreme întâmplându-să a fi multe răotăți aici în țară, atuncea fost-au perit toate cărțile de pre toate moșiile ce au fost date mănăstirii lui Sveantăi Ioan de ctitorii mănăstirii ce scriu mai sus. Și au fost perit și cărțile ceale de închinăciunea mănăstirii.

Deci când au fost în zilele răposatului Ducăi Vodă, iar Leontie egumen de la Sveantăi Ioan de aici din București, împreună cu alți călugări, ei au fost mers înaintea Ducăi Vodă la divan de au spus pentru această mănăstire Sveantăi Ioan, cum iaste închinată acolo la Sveantăi Ilie prooroc. Și tot de acolo le-au venit egumeni și călugări de ș-au luat hadetul după obicei, fără de nici o opreală. Numai cărțile ce au avut de închinăciune au perit de răotăți, pohtind de la răposatu Duca Vodă ca să li să înnoiască și să li să facă hrisov pe tocmeala ce au avut de la boiarii ctitori sfintii mănăstiri Sfete Ioan.

Întru aceia răposatul Duca Vodă vrând și cercând ca să adevereze pentru acel lucru, fost-au întreat pe toți boiarii divanului și foarte bine au adevărat, cum că iaste închinată la Sveantăi Ilie prooroc ce iaste la Rumele.

Și întâmplându-să atunci pe acea vreme aici și un părinte numindu-să Chiril mitropolitul de la Ianina, care și acela însuși au mărturisit înaintea pomenitului Ducăi Vodă, cum că iaste închinată mănăstirea Sveantăi Ioan la mănăstirea Sveantăi Ilie prooroc. Și după ce s-au adevărat că au fost lucrul așa, le-au dat hrisoave la mâna lor precum am văzut domnia mea și acel hrisov al răposatului Ducăi Vodă la mâna părinților călugări de la această sfântă mănăstire ce s-au zis mai sus.

Drept aceeaia și domnia mea încă am înnoit și am întărit închinăciunea aceasta și cu acest cinstit hrisov al domnii meale, ca să fie sfintei mănăstiri Sveantăi Ilie această mănăstire Sveantăi Ioan, de întărirea și ajutorul și călugărilor de hrană și de înbrăcăminte, iar domnii meale și răposatilor părinților domnii meale vecinică pomenire.

Așijderea și în urma domnii meale pre carele domnul Dumnezeu îl va milui a fi domn Țării Rumânești, încă-l rugăm cu numele domnului și mântuitorului nostru Isus Hristos să-l înnoiască și să-l întărească acest hrisov al domnii meale, pre această tocmeală și așăzare a sfintei mănăstiri Sveantăi Ilie proorocu. Precum au toemit și au așăzat ctitorii sfintei mănăstiri Sveantăi Ioan. Ca și pre acela domnul Dumnezeu să-l cinstească și să-l miluiască și să-l întărească întru domnia lui. Și cinste să aibă de la Dumnezeu la acela veac, și ertăciune de toate păcatele lui. Și ale domnului și direase ca aceste să afle cinstite și în seamă ținute. Și în celalalt veac ce va să fie la răpaos veacinic să fie sufletul lui, amin.

Și am întărit acest hrisov cu tot sfatul și credincioșii boiari divanului domnii meale: pan Cornea Brăiloiul *vel* ban, pan Stroe Leurdeanul *vel* dvornic, pan Diicul Rudeanul *vel* logofăt, pan Mihai Cantacuzino *vel* spatar, i pan Șarban Greceanu *vel* vistir, pan Costandin Ciorogârleanul *vel* clucer, pan Dumitrașco Caramalăul *vel* postelnic, pan Vergo *vel* spatar, pan Radul Izvoranul *vel* stolnic, pan Șarban Cantacuzino *vel* comis, i pan Iorga *vel* sluger, pan Costandin Corbeanul *vel* pitar; și ispravnic Toma Cantacuzino *vtori* logofăt.

Și s-au scris acest hrisov în orașul Bucureștilor, întru al noaălea an al domnii meale de Isar logofețel den oraș den București.

Measița noemvrie 8 *dni*, leat 7205 [1696].

Acad. R.S.R., MLXXXV—2.

Copie în condica mănăstirii Sf. Ioan cel Mare, fost ms. 2 593.

71.

1696 noiembrie 10.

†Adecă jupăneasa Chița portăreasa împreună cu nepotu-mieu Tanasie, dat-am acesta al nostru zapis ca să fie de bună credință la mâna lu Ghiorghită părcălabul, pă cum să știe că i-am vândut o casă aicea în București, în mahalaoa Broștenilor, drept taleri 22.

Care casă o am fost cumpărat și noi de la Oprea diiaconul cu zapisul lui. Drept aceia să fie volnic să și-o stăpânească cu bună pace, pentru că i-o am vândut noi de a noastră bunăvoie. Și i-am dat și zapisul de cumpărătoreea noastră.

Și la această tocmeală a noastră fost-au mulți oameni buni mărturie care vor iscăli mai jos. Și pentru mai adevărată credință, ne-am pus și noi iscăliturile și pecetile, ca să [să] crează.

Și am scris eu Gherghie logofăt cu învățătura lor.

Noemvrie 10 *dni*, leat 7205 [1696].

L.P. | Az Chița portăreasa

- × Eu Tanasie nepotul jupăneasii Chiții, cojocar
- Eu Vladul, martor
- Az Gherghi stegariul, martor
- Pătru logofăt, martor
- Az Iftinie cojocar, martor
- Eu Stoica cojocar, martor

Colecția Șerban Flondor.

Original, stare bună, hirtie cu filigran.

72.

1697 mai 21.

Milosticiu bojieiu Io Costandin Băsărab voevod i gospodar vsoe zemli Ungrovlahiscoe, davat gospodstvo-mi sie povealenie gospodstvo-mi boiari-nului domnii meale, lui Iane, vâtaful za aprozi și cu feciorii lui, căți Dumnezeu-i va dăru.

Ca să-i fie lui niște case aici, în orașul domnii meale, în București, în mahalaoa dă la bisearica Aga Niții, însă casele cu pimnița de supt case și cu altă pimniță la uliță, fără de case și cu tot locul curții și al grădinii și cu tot pometul. Însă, locul în lung den podul de la ulița cea maare până în fundul grădinii, în locul lui Vasilie căpitan, stănjăni [loc liber] și în lat, den ulicioara cea mică până în gardul Măinii ceașul, stănjăni [loc liber].

Care case și loc au fost ale lui Mușat logofătul de cumpărătoare de la Iane Zangoci sârbul și de la fămeaia lui, Dobra și de la alți cumpărători, precum adeverează și în scrisorile ceale vechi.

Pentru că acest loc mai denainte vreamă au fost loc domnesc, iar apoi răposatul unchiul domnii meale, Io Șerban voevod, s-au fost milostivit de au dat și au miluit pre Mușat logofăt, cu acest loc de case, cât scrie mai sus, pentru dreaptă și credincioasă slujbă ce au slujit domnii și țării, precum am văzut domnia mea și cartea răposatului unchiului domnii meale, Șerban Vodă, de milă făcută pre acest loc de caasă.

Și tot au ținut Mușat logofăt aceste caase cu tot locul curții și al grădinii, în lung și în lat, cum iaste mai sus zis, cu bună paace în viața lui. Iar după petrecaniia lui Mușat logofăt, jupâneasa lui, Zmaranda, ia [ea] au fost dat aceste case, cu pimnițile, ce scriu mai sus și cu tot locul curții și al grădinii zeastre fie-sa, Ilincăi și gineri-seu, lui Mihai, de le-au ținut și ei pre seaama lor cu paace.

Deci, când au fost acum, iar Mihai, ginerile lui Mușat logofăt, împreună cu jupâneasa lui, Ilincă, ei den bunăvoia lor și cu știrea soacră-sa, jupâneasii Zmarandii, au făcut tocmeală cu boiarinul domnii meale, Iane vătaf de i-au vândut casele acestea cu pimnițile și cu tot locul curții și al grădinii, în lung și în lat cât ține îngrăditul, drept bani gata, taleri 135, precum am văzut domnia mea și zapisul lui Mihai ginerile lui Mușat logofăt și al jupâneasii lui, Ilincăi, de vânzarea acestor caase, cu locul, la mâna boiarinului domnii meale, Iane vătaf, întărit cu iscăliturile lor și cu boiarii cei mari ai divanului, mărturii, iscăliți în zapis.

Drept aceaia și domnia mea, încă am dat aciastă carte a domnii meale boiarinului domnii meale, lui Iane vătaful, ca să aibă a ținea și a stăpîni aceste case cu pimnițile amândoao și cu tot locul curții și al grădinii, în lung și în lat, cum iaste mai sus zis, precum scrie și cartea pomenitului unchiul domnii meale, Șerban voevod și în scrisorile ceale vechi, cu bună paace, să-i fie moșie stătătoare lui și feciorilor, nepoților și strenepoților, neclătită în veaci.

Și am întărit cartea aciasta cu tot sfatul și credincioșii boiarii divanului domnii meale: pan Cornea Brăiloiu *vel* ban Cralevschii, i pan Stroe Leurdeanu *vel* dvornic, i pan Diicu Rudeanu *vel* [loc rupt], i pan Mihai Cantacuzino *vel* spătariu, i pan Șerban *vel* vistieriu, i pan [loc liber] *vel* cliucer, i pan Dumitrașco Caramalăul *vel* postealnic, i pan Vhergo *vel* păharnic, i pan Radul Izvoranul *vel* stolnic, i pan Radul Goleșcul *vel* comis, i pan Iorga *vel* slugeariu, i pan Costandin Corbeanu *vel* pitariu. Și ispravnic, Toma Cantacuzino *vel* logofăt.

Și s-au scris cartea aciasta în orașul scaunului domnii meale, în București, într-al noalea an den domnia domnii meale, de Isar logofețelul den București, mai 21 *dni* ot *Adaama daj donna tecenie leatom* 7205 [1697], iar de la nașterea lui Hristos leat 1697.

Io Costandin voevod [m.p.].

Dicul Rude[a]nului *vel* logofăt, *procitenom*

Acad. R.S.R., CLXXXI—41 a.

Original, stare potrivită (rupt la indoituri); pecetea căzută; frumoasă semnătura domnului, ca și inițiala, cu inflorituri.

Însoțit de o copie nouă cu scriere latină, cu unele greșeli de transcriere, CLXXXI—41 b.

73.

1697 mai 26.

†Adică eu Stoichița păharnic Golumbeanul dat-am scrisoarea mea la mâna dumnealui jupănelui Tomei ot Bucureștii.

Cum să să știe că având dumnealui un țigan cumpărat de la unchiu-mieu Preda căpitan Zătoreanul, anume Barbul Buni, drept taleri 35 și apoi întâmplându-să de i-au fugit țiganul de aici de la dumnealui, au venit la mine de au luat o țigancă a mea și au făcut și un copil cu țiganka.

Deci aflându-și dumnealui țiganul la mine, au venit la casa mea de ș-au prins țiganul. Apoi i-au scăpat țiganul. Deci neindurându-ne, ca să să mai despartă sălașul, ne-am voit amândoi de a noastră bunăvoe de i-am dat schimb alt țigan pentru țigan, anume Petru feciorul Mircii țiganul, care îmi iaste și mie de zeastre de la Fălcoi.

Și pentru copilul de țigan, ce scrie mai sus, i l-am plătit dumnealui cu bani taleri 13 *pol*.

Deci drept aceaia i-am dat acest al meu zapis ca să aibă a stăpâni dumnealui acest țigan, ce iaste mai sus zis, cu bună pace, ca să-i fie dumnealui stătătoriu și coconilor dumnealui în veaci.

Și când s-au făcut acest zapis de tocmeala noastră, fost-au mulți boiari mărturie carii vor iscăli mai din jos.

Și pentru mai adevărata credință și eu am scris cu mâna mea și am iscălit din jos, ca să să crează.

Mai 25 *dni*, leat 7205 [1697].

Az Stoichița păharnic Golumbeanul

Az Preda Hurezanul, martor

Az Radul logofăt Vlădescul ot *vel* visterie, mărturie

Acad. R.S.R., XC—117.

Original, stare bună, pătat de umezeală.

74.

1697 iunie 5.

†Adecă eu Marco care am fost căpitan, den Broșteni, dat-am zapisul meu mării sale coconului Radului bezdadi (*sic*) sin răposatului Iliaș Vodă.

Precum să să știe că având eu o grădină și fiindu-mi nevoe, o am fost vândut căpitanului Pătru Obedeanu, drept lei 35.

Apoi măriia sa bezdadi aflând și trebuindu-i și mării sale, a fost mai volnic măriia sa, me-au dat banii și am dat căpitanului Pătru, iar măriia sa să ție grădina cu pomii și cu vii în pace și stătătoare, ohabnică în veaci.

Și când s-au făcut acest zapis fost-au oame[ni] buni mahalagii care vor iscăli mai jos.

Eu Marco căpitan

Iunie 5 *dni*, leat 7205 [1697].

Colecția Șerban Flondor.

Original, stare bună, hirtie cu filigran.

†Adecă eu Simeon călugărul monah *ot* sfânta mănăstire a Radului Vodă, hramul sfintii troițe, scris-am zăpisul meu ca să fie de bună credință la mâna ginerei-mieu Iorgăi și a fii-mea Radii.

Scriu și las cu sufletul meu pentru prăvăliia care o am fost cumpărat de la Tudorachie postăvarul. Deci această prăvălie când o am cumpărat-o, o am cumpărat ca să o dau de zeastre fetelor amândurora, anume: fie-mea Radei și fie-mea Sandei, după cum scrie și în zăpisul cel de cumpărătoare.

Deci fiind fie-mea Rada dată la casa ei și săzind în prăvăliia aceeaia, viind vremea ca să dau și pă fii-mea Sanda la casa ei. Iar când au fost la logodnă din toate ne-am tocmit, iar de partea de prăvălie au zis ginere-mieu Tanasie cum că lui prăvălie nu-i tribuiaște, ci potheaște bani să i să dea.

Deci cerșind el bani, m-am seulat eu Simion călugărul împreună cu ginerei-mieu Iorga și i-am dat bani gata taleri 50 în mâna ginerei-mieu lui Tanasie pentru prăvălie. Căci că zicea el că lui gălceavă cu cumnații nu-i tribuiaște.

Drept aciasta am dat aciastă scrisoare a mea la ginerei-mieu Iorgăi și a fie-mea Radei și a nepoților căți Dumnezeu îi va dărui, ca să le fie prăvăliia a lor cu bună pace, de cătră nimenea gălceavă să n-aibă, nici de cătră cumnații lui, nici de cătră cumnatele lui, căci că așa m-am îndurat și am lăsat cu sufletul meu.

Și când am făcut acest zăpis, fost-au oameni mulți buni mărturii și vecinii din sus și [din] jos care-și vor pune iscăliturile mai jos, ca să să crează.

Și am scris eu Dumitru *sin* Irimii șălar și mărturisesc.

Mai 15 *dni*, leat 7206 [1698].

Eu Simion călugărul socrul Iorgăi
 Eu Vilae fata lui Simion monah, martor
 Ștefan ieromonah clisiarh Mitropolii, martor
 Eu Macarie monah, martor
 Daniil ieromonah, martor
 Eu popa Pătru, martor
 Eu Irimia șălarul, martor
 Eu Hamza șălar, martor
 Eu Gligore ceprăzar, martor
 Defta croitor
 Eu Hiera croitor, martor
 Eu Istodor croitor, martor
 Eu Stan vâtaf *za* măcelari, martor
 Nicola logofăt *ot* Mitropolie, mărturie

Arh. St. Buc., M-rea Nucetu, XV—12.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran.

Copie, cu numeroase greșeli, în ms. 457, f. 119—119v.

†Adecă eu jupăneasa Mariia băneasa, care am fost jupăneasă a răposatului dumnealui Barbului banul Milescul, împreună cu fii-mea Marica, scriim și mărturisim cu acesta al nostru zăpis, ca să fii de bună și mare credință la mâna lui Drăgușan vistier Mereșanul.

Cum să să știi că am făcut tocmeală cu dumnealui, dă am făcut schimb de i-am dat viile no[a]stre de la Nucetul de Sus, în zăvoi, *ot sud* Olt. Care vii sânt alătura cu viile lui Staico *biv vel* păharnic, fratele dumnealui, pe din sus, însă rozo[a]re 4, care ne sânt să noao aceste vii de cumpărato[a]re de la Ghiinea logofăt *snă* Pătru logofăt *ot* Fălcoi, care i-au fost să lui de cumpărato[a]re de la Stoica Revelescul șă de la Florea, i Voinea, Naan, i Seria, i Andrei.

Și iar i-am mai dat dumnealui 2 rozo[a]re de vie, care le-au fost cumpărat Ghiinea logofăt de la Mihul șă de la soru-sa, Preda, careli sânt iar acolea în dealul Nucetul, unul la deal, altul la vale; cel de la vale iaste din partea lui Neguț șă cu toată moșăia a lui Tudor păharnic, ce să va aleage a patra parte de peste tot hotariul Nucetului de Sus, însă precum scrie șă zăpisul cel vechi al nostru de cumpărato[a]re, care l-am dat noi la dumnealui, ca să șă-l stăpânească cu bună paace, însă legând (*sic*) trei părți din viile Reveleștilor, careli le-am dat noi de pomană lui Stan, sluga no[a]stră, careli sânt pre lângă izvor, despre vali, despre apus, pre lângă viile lui Tatomir și pre lângă [*loc liber*].

Iar dintr-aceasta în colo, am dat tot să fie pe seaama dumnealui Drăgușan vistier, precum scrii zăpisul cel vechi, pentru că și dumnealui ne-au dat noao caseli dă aici din București, cu loc cu tot, care i-au fost și dumnealui de cumpărato[a]re de la Matei postelnic *snă* Paan clucer Părdescul, precum scrii zăpisul lui Matei postelnic, care ni-au fost dat dumnealui la mâna no[a]stră.

Să ne-am tocmit noi de a no[a]stră bunăvoe șă ne-am așăzat șă i-am dat dumnealui aceste vii șă cu moșăia, pecum (*sic*) scrii mai sus, ca să li ție șă să li stăpânească cu bună paace dumnealui șă coconii dumnealui.

Pentru aceeaia, ne-au dat dumnealui șă zăpisul dumnealui la mâna no[a]stră, ca să ținem și noi șă să stăpănim cu bună paace locul cu caseli.

Șă la tocmeala no[a]stră au fost mulți boiari mărturii, carii vor iscăli mai jos. Și noi, pentru mai adevărată credință, ne-am pus pecetea șă iscăliturile mai jos într-acesta zăpis, ca să să crează.

L. P.

Iunie 22 *dni*, leat 7206 [1698].

Eu Mariia băneasa, împreună cu fii-mea Marica
 Dicul Rude[a]nul *vel* logofăt, mărturie
 Stroe *vel* vornic, mărturie
 Șerban *vel* vistier, martor
 Șarban sluger Știrbei, mărturie
 Ianache Văcărescul *vel* agă, mărturie
 Barbul postelnic Golescu [?], martor
 Popa căpitan Drăgănescul, mărturie

[pe verso]:

Zapisul dumneei Marii băneșei, care au fost jupăne[a]sa banului Barbului Mileșcu, rade viile *ot Olt, ot Nucetul de Sus. Viia ce-i zic Băneasa.*

Acad. R.S.R., LXXXVII-4.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; pecete inelară, în tuș negru, purtând numele „Mariia”.

77.

1698 iulie 5.

†Sterii lumănărariul de aicea din orașul domniei mele, den București, și cu feciorii lui căți Dumnezeu îi va da, ca să-i fie lui niște case cu pimnița de supt case și cu 4 prăvălii în fața uliții ce merge la Scaune și cu tot locul prăvăliilor și al casilor cât merge până în ceialaltă uliță den sus unde iaste poarta despre casile lui Andronachie *sin Radeș* săpunariul și iaste alătura de o parte cu locul Grozii cojocariul și de altă parte alătura cu locul Neagului fustașul, feciorul Văsiimeghii.

Pentru că aceste case cu pimnița, cu locul și cu prăvăliile cumpăratu-le-au Sterie lumănărariul de la Paraschiva care au fost jupăneasa lui Tudor căpitan Odivoianul în preț drept taleri 400, cu zapis de la mâna ei de vânzare și cu mărturii. Care locul acestor case și cu prăvălii fostule-au cumpărat Paraschiva împreună cu soțul ei Tudor căpitan încă mai dinainte vremi, leatul 7186 [1678] de la Rada fămeaia lui Nichifor stegarul și de la fie-sa Mariia, cu zapis de la mâna lor și cu mărturii, fiind fost și lor de cumpărătoare de la Costandin *sin Gherghe* călăpodariul fustașul și de la fămeaia lui Stana, cu zapis și cu mărturii.

Și după ce au cumpărat ei acest loc, ei dintru osteneala lor și cu multă cheltuială au făcut aceste case cu pimnița și cu prăvăliile. Și tot le-au stăpănit ia [ea] împreună cu soțul ei, Tudor căpitan. Iar când au fost la moartea lui Tudor căpitan, el văzând că n-au feciori den trupul lor și știind cum că amândoi au cumpărat acest loc și au făcut casile și prăvăliile și altile ce mai sânt, așa au socotit și au lăsat cu sufletul lui și cu diată întărită și cu mare blestem de la mâna lui, fămei lui, Paraschivei, casile cu locul, cu pimnița, cu prăvăliile ca să le stăpânească ia și să facă ce-i va fi voia cu iale. Și le-au stăpănit și ia după petrecaniia lui multă vreme cu bună pace.

Iar când au fost acum, rămăind ia la lipsă, ca o fămie neputincioasă, neavând dă ciale ce i-ar trebui, le-au făcut vânzătoare și au făcut cu Sterie lumănărariul tocmeală de i le-au vândut în prețu ce mai sus iaste zis. Și luindu-și ia toți banii deplin, dat-au lui Sterie diata și toate zapisele ceale vechi împreună și cu o carte a răposatului Ducăi Vodă iscălită, ce iaste făcută pre acest loc și case, precum dovedește și zapisul ei cel de vânzare.

Și iar să fie lui Sterie lumănărariul 12 rozoare de vie în dealul Bucureștilor pre locul sfintii Mitropolii de aicea den București, cu livadea ce-i iaste la vale cât ține îngrădișul, pentru că le-au cumpărat Sterie dentrașile de la Tudorachi neguțatoriul și de la frații lui Gherghe și Dumitrașco, feciorii lui Tudor neguțatoriul, însă de la dănsii pogoane 6 drept bani gata taleri 110, cu zapis de la mâna lor și cu mărturii și de la cumnatul lor Radul logofăt den Târgoviște și de la Preda fămeaia lui, sora

lui Tudorache neguțatoriul, iar rozoare 6, iar în preț drept taleri 110, care să face cumpărătoarea acestor vii rozoare de vie taleri 220, cu zapise de la mâinile lor de vânzare și cu mărturii, leatul 7204 [1696], care și Radului logofetul[ui] aceste 6 rozoare de vie i-au fost date de zeastre de la cumnatu-său Tudorachie neguțatoriul și fiind toate la un loc, ei cu toții le-au vîndut de odată. Și aceste vii, rozoare 12, sânt alătura cu viile sfintii Mitropolii de o parte, iar de altă parte, cu viile lui Leundar neguțatoriul, precum am văzut domnia mea zapisul Paraschivei căpităneasii de vânzarea casilor cu locul, cu prăvăliile, cu pimnița și zapisul lui Tudorachie neguțatoriul cu frații lui și cu zapisul Radului logofăt, cumnatul lui Tudorachie neguțatoriul de vânzarea acestor vii, întărite cu iscăliturile sfintii sale părintelui nostru chir Theodosie mitropolitul țării și cu iscăliturile lor, împreună și cu alte multe mărturii, toate la mâna lui Sterie.

Drept aceia și domnia mea încă am dat această carte a domniei mele lui Sterie lumănărariul ca să aibă a ținerea și a stăpânirea casile cu locul, cu pimnița, cu prăvăliile, cu tot locul cât ține îngrădișul și aceste 12 răzoare de vie cu livadea lor ce iaste de la vale, toate precum le-au cumpărat cu bună pace, să-i hie moșie stătătoare lui și feciorilor [și] nepoților în veaci.

Și am întărit cartea aceasta cu tot sfatul și credincioși boiarii divanului domniei mele: pan Cornea *vel* ban, i pan Stroe *vel* vornic, i pan Diicul *vel* logofăt, i pan Mihai Cantacozino *vel* spătar, i pan Șerban *vel* vistier, i pan Vergo *vel* clucer, i pan Dumitrache *vel* postelnic, i pan Scarlatul *vel* păharnic, i pan Radul Izvoranul *vel* stolnic, i pan Radul Golescul *vel* comis, i pan Iorga *vel* slujer, i pan Costandin Corbeanul *vel* pitar. Și ispravnic Ștefan Cantacozino *vtori* logofăt.

Și s-au scris cartea aceasta în orașul scaunului domniei mele, în București, într-al noalea an den domnia domniei noastre, de Isar logofetelul din București.

Iulie 5 dni, leat 7206 [1698].

Arh. St. Buc., ms. 705, f. 158v-159v.
Copie.

78.

1699 mai 4.

†Adecă eu Ion Tărăbuceanul *ot Focșani* dat-am zapisul meu ca să fie de bună credință la cinstită mâna mării sale Radului beizadea.

Precum să să știe că eu de a mea bunăvoe am vândut mării sale o casă aicea în București, în mahalaoa Broștenilor, casa cu locul cu pomi cu tot. Care casă și loc iaste între gârlele Dâmboviții, de în jos de grădina mănăstirii Radului Vodă de în pod în sus până unde se desparte gârlele Dâmboviții, alătura pre den sus cu grădina mării sale care au fost cumpărat mării sa mai dinainte vreme de la Marco căpitan.

Și întâmplându-să această casă de o au dat Ghiorghită care au fost a lui mai denainte la mâna unchiu-său lui Ion, însă eu sânt Ion unchiu lui Ghiorghită. Și fiind nepotă-mieu Ghiorghită dator cu zapis, și eu fiind chezaș platnic, mi-au dat zapis de la mâna lui și zapisul de cumpărătoare care a fost cumpărat el această casă, să fiu volnic să o vînz stătătoare.

Și o am vândut mării sale lui beizade să-i fie stătătoare, însă drept taleri. Și când s-au vândut această casă și cu locul, au fost mulți oameni buni mărturie, mahalagii și împrejureni. Și i-am dat și zapisele la mână mării sale. Și pentru mai devărată credință mi-am pus numele meu și degetul din jos ca să să crează.

Și am scris eu *mnogo greașnic* monah Serghie cu învățătura lui Ion Tărăbuceanul.

Pis mai 4 dni, leat 7207 [1699].

× Eu Ion Tărăbuceanul

[L. P.] Eu Chița portăreasa, mărturie

× Eu Marco căpitan, mărturie

× [indescifrabil]

× [indescifrabil]

× Eu popa Stan ot tam

Colecția Șerban Flondor.

Original, stare bună, hirtie cu filigran.

79.

1700 ianuarie 20.

Adică eu Iorga, feciorul Ducăi, *biv* staroste de aici din București, scriu și mărturisesc cu acest al meu zapis ca să fie de mare credință la cinstită mâna mării sale Radului beizadea, feciorul răposatului Iliș vodă.

Precum să să știe că întâmplându-mi-se de am rămas mic și sărac de părinți și impresurat de bir și nemaiavând cu ce-mi plăti birul, căzut-am la măriia sa cu mare rugămintă pentru a mea sărăcie ca să mă scoată de la bir. Deci și măriia sa gândind ca să-și facă pomeană săvârșită, grăit-au mării sale domnului nostru Io Costandin Basarab vovod și pentru a mării sale voe m-au scos de la birul negustoresc cât am fost la visterie, însă ughi trei *pol*. De care și eu, pentru această mare milă ce am văzut de la măriia sa beizadea, socotitu-m-am denpreună cu maică-mea, jupăneasa Ancuța, de am dat și am dăruit pre măriia sa den moșia ce să chiamă Tătărăanii, ce iaste pre lângă hotarul moșiei ce să numește Tunarii carii sănt a mării sale, cu stânjâni de moșie trei sute.

Care această ocină iaste și maicăi, jupănesii Ancuții, dată de zestre de moșu-mieu Dima Piperea, dând noi mării sale această ocină cu tot venitul ce ar fi de prestre tot hotarul, den câmp, den pădure, den apă, den hotar, ca să fie mării sale moșie stătătoare și coconilor mării sale neclătită în veac. Iar încă și măriia sa, uitându-se la a mea multă lipsă de sărăcie, dintru toată inima mării sale, au gândit pentru multe datorii ce sănt asupra mea și a maicăi meale, de care și măriia sa s-au milostivită dă mi-au dăruit bani gata, taleri o sută ca să mă plătesc și eu de datornici.

Drept aceia și eu, împreună cu maica, am dat acest al nostru adevărat zapis la cinstita mâna mării sale ca să fie și să stăpânească această sumă de ocină, ce scrie mai sus, cu bună pace de cătră toate rudeniile noastre. Și mărturii, boiari carii vor iscăli mai jos.

Și eu încă, pentru mai adevărată credință, i-am întărit zapisul acesta cu peceți și cu numele noastre, ca să să crează.

Și am scris eu Isar logofăt cu voia lor.

Ghenarie 20, leat 7208 [1700].

[L. P.] Eu Iorga al lui Duca [grecește]

Eu Ancuța, jupăneasa Ducăi staroste

[L. P.] Ianache al lui Dima, mărturie [grecește]

Cornea *vel* ban, mărturie

Stroe *vel* vornic, mărturie

Andrei [grecește, indescifrabil]

Radul Izvoreanul *vel* stolnic, mărturie

Radul postelnic Dudescu, mărturie

Az Neacsul Piteșteanu, mărturie

Șerban Vlădescul *biv vel* comis, mărturie

Șerban *vel* vistier, mărturie

Lazăr, mărturie

Luca vistier, mărturie

Grigorie Băleanu postelnic, mărturie

Socol medelniceru, mărturie

Radu Hriza *biv vel* clucer, mărturie

Gheorghe *vel* căpitan *za* dărăbanți

Arhiva Ana și Nicolae Lahovari.
Copie.

80.

[1700].

† Adică, eu Mihai bărbier dat-am zapisul meu la cinstită mâna dumneaei cocoanii Stănciții sărdăresii.

Precum să să știe că mi i-au dat dumneaei un loc ca să-mi fac casă, însă locul pă gunoi, lângă Dămboviță și să dau chirie dumneaei pă an, taleri 3 și să aib a șădea pân în zece ani pă acel loc și la soroc să-mi iau lemnile. Iar vrând dumneaei ca să mă mai lase de la soroc înainte, să aib a purta chirie.

Pentru aceia, am dat aciastă adevărință la cinstită mâna dumneaei, ca să să crează.

× Eu Mihai bărbier, dinpreună cu o soția mea, Stratica, adăverim

Și ne-am pus și degetile ca să [să] crează

Eu Tudor croitor, martor

Eu popa Dumitrache, martor

Eu Voico bărbiiar, martor

Arh. St. Buc., M-rea Sf. Ioan — București, XII—14.
Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran, format mic.

81.

1701 iulie 6.

Adecă eu Ianache *vel* agă și eu Ivan vătaf Văcărești, dat-am acesta al nostru zapis ca să fie de bună credință la cinstită mâna sfintiei sale

părintelui nostru chir Theodosie mitropolitul Ungrovlahiei și la sfânta și dumnezeiasca Mitropolie din București, unde să prăznuiesc sfinții și tocma cu apostolii împărați Costandin și Elena.

Cum să știe că avind sfinția sa 1 țigancă și 1 țigan ai sfintei Mitropolii la noi, anume Drăgana țigancă, i Manea țiganul, feciorii Oprei Gurban, care au fost închinați la sfânta Mitropolie împreună și cu alți țigani, de Stroe Văcărescul vărul nostru.

Și fiind și la Mitropolie 2 țigance ale noastre, anume Neaga, fata Simanei țigance, și Mira fata lui Dumitru țiganul, ce li-au fost luat sfinția sa de la Căldărușani, care au fost iară ale lui Stroe Văcărescul vărul nostru și n-au fost închinat Mitropoliei cu ceialalți țigani.

Deci ni-am tocmnit cu sfinția sa de am făcut schimb, cap pentru cap, de am lăsat țigăncele noastre, ce scriu mai sus, să le stăpânească sfânta Mitropolie. Și sfinția sa au lăsat țiganii ce semnează mai sus să-i stăpănim noi. Și așa ni-am plătit unii de cătră alții, de nu mai avem nici noi la sfinția sa, nici sfinția sa la noi.

Și pentru mai adevărată credință am iscălit mai jos cu mâinile noastre, ca să să crează.

Iulie 6 dni, leat 7209 [1701].

Ianachi Văcărescul *vel* agă
Ivan Văcărescul vâtaf

[pe verso]:

Zapisul lui Ianache Văcărescul *vel* agă i *brat ego* Ivan vâtaf pentru schimbul unor țigance cu Mitropolia.

Arh. St. Buc., Secția istorică, mapa răzleață cu doc. 1 726—1 849.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

82.

1702 februarie 22.

†Theodosie mitropolitul

Adecă eu Părvul Mutul zugravul împreună cu fămeia mea anume Tudora scrim și mărturisim cu acesta al nostru zapis ca să fie de mare credință la mâna dumnealui Radului *vel* elucer *za* ariia și a dumnealui Iordache *vel* cămăraș Crețulescul.

Precum să știe că i-am vândut o casă aci în București, dumnealor. Care casă ne-au fost și noaă de cumpărătoare de la Anca Trufășoae.

Și i-am vândut de a noastră bunăvoie drept taleri 45 și cu știrea tuturor vecinilor den sus și den jos, ca să fie dumnealor stătătoare și să stăpânească dumnealui cu bună pace, precum am stăpănit și eu. Și la această tomeală întâmplatu-se-au mulți boiari care vor iscăli mai jos.

Și noi, pentru mai adevărată credință, ne-am pus degetele, ca să să crează.

Și am scris eu Tudorașco logofăt cu zisa lor.

Februarie 22 dni, leat 7210 [1702].

× Az Părvul zugravul Mutul
× Az Tudora
Vlaicu căpitan, mărturie
Ion cupeț, mărturie
Az Trifan zugravul, mărturie

Acad. R.S.R., D XCIV—37.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

83.

1702 martie 21.

Theodosie milostiuu bojiu arhiepiscop i mitropolit vsei zemli Ungrovlahiscai.

†Dat-am cartea vlădiciei mele de întărire popei lui Iosif clisiariul și Stancului logofăt ca să aibă a ținerea și a stăpânirea loc sterp de 3 prăvălii aici în București. Care iaste pe din jos alătura cu podul cel mare care merge la Târgul de Afară și pă despre gardul viei mănăstirei Stelii, drept unde se despart ulițile, pre lângă prăvăliile jupânului Pătru abagiul, în lat stăngeni 5 și în lung stăngeni 7, care li-au dat popa Bogdan *snă* popei Nicăi clisiariul domnesc de pomeană popei lui Iosif și Stancului logofăt, de a lui bunăvoe și cu știrea fraților și a tuturor rudeniilor lui, precum mai pre larg arată în zapisul lui de danie, care iaste iscălit de dănsii de toți, întărit încă și cu blestem asupra avericui s-ar scula să strice această pomeană, care și vlădicia mea l-am văzut.

Care loc de prăvălii iaste din 8 prăvălii ce li-au fost răscumpărat popa Bogdan de la Anastasie Verioti, care i li-au fost vândut vărul-său Șerban *snă* Ion logofăt *za* vistierie.

Ca să le fie lor de moștenire și stătător în veaci, să-și facă prăvălii au ce vor vrea pe dănsul. Iar lor și părinților lor veacinică pomenire, luându-le popa Iosif și numele lor și ale părinților lor scrise, ca să le pome-nească la sfânta liturghie cât va trăi.

Pentru care lucru am întărit și vlădicia mea daniia aceasta, cu această carte a vlădiciei mele, cu mare blestem și groaznică afurisanie, ca vericine s-ar scula, au popa Bogdan, au din frații lui, au din neamul lui, au din alți streini, măcar orice fel de om ar fi, ca să strice această danie și pomeană ce au făcut. Unii ca aceia să fie procleți, afurisiți, anathema de domnul nostru Isus Hristos și de 318 sfinți părinți de la Nichea și de alte toate sfinte săboară. Așijderea și de vlădicia mea, hierul, pietrile să putrezească și să se topească, iar trupurile unora ca acelora să stea întregi în veaci, netopite și nedezlegate, parte și lăcaș să aibă la un loc cu Iuda și cu afurisitul Ariia.

Întărind mai jos și cu iscălitura vlădiciei mele. Aceasta scriem.

Martie 21 dni, vleat 7210 [1702].

Theodosie mitropolitul

[pe verso]:

Cartea părintelui vlădichii de blestem celor ce vor strica daniia a 3 prăvălii.

S-au dat la Mitropolie schimb de Manolache cupariul pentru locul de la bae.

Arh. St. Buc., Mitrop. T. Rom., CCXXIV—2.
Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; caligrafie splendidă; interesantă și frumoasă semnătura mitropolitului.
Copie în ms. 131, f. 64v.

84.

1702 iunie 6.

†Adecă eu, Marina, sora a maicăi călugăriții Ghervasăi scris-am și mărturisesc cu acesta al meu zăpis, ca să fie de bună credință la mâna a dumnealui jupân Mihai neguțatoriul ot București.

Precum să să știe că i-am vândut dumnealui o țigancă, anume Rada, fata a Bogdani țigancii, care au fost aceaste țigance de la părinții miei de moșae. Și o am vândut dumnealui drept taleri 35, ca să-i fie dumnealui stătătoare, de moșae, în veaci. Și o am vândut de a mea bunăvoie și cu știrea a tuturor rudeniilor mele.

Iar cine să ar scula den rudeniia a mea ca să facă fro (sic) gălceavă acestui neguțator, ce scrim mai sus, eu să fiu să dau seaama.

Și când se-au făcut acest zăpis și aciastă tocmeală, fost-au mulți boiari și oameni buni care-și vor pune numele mai jos. Și pentru mai bună credință, mie-[a]m pus și eu dăgetul și numele mai jos, ca să să crează.

Și am scris eu, Matei, soțul Marinii, cu mâna a mea.

Iunie 6 dni, leat 7210 [1702].

× Eu Mariina, sora răposatii Ghervasii călugăriții
Ioan Ghiorghii, mărturie
Iane Stăncescu, mărturie

Arh. St. Buc., Mitrop. T. Rom., CCCXLIII—18.
Original, stare foarte bună.

85.

1703 ianuarie 6.

†Theodosie mitropolitul

Adecă, eu Apostol vornicul Poenariul, dat-am acesta al meu credincios zăpis la sfânta și dumnezeiasca mănăstire Hurezii, unde să prăznuesc sfintii și întocma cu apostolii marii împărați Costandin și Elena și la mâna sfinției sale părintelui Ioan arhimandritul și la tot săborul sfinte[i] mănăstiri.

Precum să să știe că având eu o casă aici în București, lângă apa Dâmboviței, care casă mi-au fost și mie cumpărătoare de la chir Parthenie, egumenul de la mănăstirea Radului Vodă, care casă o am cumpărat cu loc cu tot, precum scrie în zăpisul cel de vânzare, cu pimniță, cu grădina și cu grajd și cu cuhniia și cu tot îngrăditul locului.

Deci, ajungându-mă pre mine vreame de slăbiciune și de mare lipsă, socotit-am dintru bun gândul meu și cu toată voința mea, pentru că mai

dând eu la sfânta mănăstire Hurezii pentru pomeană, stânjini 300 den Belciugatul și 50 de oi cu miei, de ne-am scris numele părinților și ale noastre la sfântul pomeanic, ca să ne pomenim în veaci.

Drept aceeaia, am socotit de am închinat pentru cumpărătoarea noastră ce au fost a aceștii case, preț de taleri 50, iar pe ceaialtă parte de cumpărătoare, tocmitu-m-am cu părintele Ioan de mi-au dat taleri 150. Și am luat acești bani toți și deplin în mâinile noastre.

Drept aceeaia, am dat acesta al nostru zăpis, ca să aibă a stăpâni sfânta mănăstire aceaste case, cu tot locul lor și cu ce scrie mai sus, în veaci, și părinților de la mănăstire, case de odihnă și moșie ohabnică, iar noao și părinților noștri veacinică pomenire.

Și la aciastă danie și vânzare a noastră, fost-au sfinția sa părintele mitropolitul a toată Ungrovlahia, chir Theodosie și mulți părinți egumeni și boiari, carii își vor iscăli numele mai jos. Și eu, mai pentru adevărată credință, am întărit mai jos cu peceata și cu iscălitura noastră, ca să să crează.

Mesița ghenarie 6 dni, leat 7211 [1703].

L. P. Az Apostol vornicul ot Poinari

Eu Apostol vnuc vornic[ului]

Demaschin episcopu Buzăului

[două semnături grecești, indescifrabile]

Arh. St. Buc., M-rea Sf. Ioan din București, XII—17.

Original, stare foarte bună, hirtie cerată; pecetea inelară a lui Apostol vornicul, în tuș negru.

86.

1703 septembrie 15.

Adecă eu popa Mitrea de la besearica Dentr-o Zi scris-am acesta al meu zăpis, ca să fie de bună credință, la mâna jupânului Iane cupeț. Cum să să știe că i-am vândut o casă de aici den București de[n] mahalaoa bisearicii, cu tot locul cât iaste îngrădit, drept taleri 47. Și o am vândut de a mea bunăvoie, cu știrea tuturor vecinilor ca să-i fie dumnealui moșie stătătoare.

Și la tocmeala noastră, când am vândut această casă și am luat acești bani și am făcut această scrisoare, fost-au de am pus mulți oameni buni mărturie anume carii să vor iscăli mai jos.

Și eu, pentru mai adevărată credință, am iscălit mai jos cu mâna mea, ca să să crează.

Și am scris eu Radul dascălul cu zisa lor.

Septemvrie 15 dni, leat 7212 [1703].

× Az popa Mitrea am iscălit cu mâna mea

× Az Gheorghie, martor

× Matei logofăt

× Drăghiei postelnic Perșanu

× Az Năstase Scululis [?] vecinul, martor

Acad. R.S.R., XII—244.

Original, stare bună.

†Adecă eu jupăneasa Marica, care am fost jupăneasă răposatului Staico păharnic Merișanul, scriu și mărturisesc cu acesta al meu zapis ca să fie de bună credință la mâna nepotu-mieu Barbului păharnic *snă* Drăgușin vistiariul.

Cum să să știe că, de a mea bunăvoie, i-am dăruit locul de casă din București, care loc au fost al meu de moșie și cu alte cumpărători care au fost cumpărat boiariul meu de la Radul banul Năsturel, locul Hrizei vornicul, și de la Mariia care au ținut Lupul aprod și de la Anghelina și de la alalți.

Care loc după ce am mers la judecată naintea sfinții sale părintelui vlădicăi chir Theodosie și la boiarii care am avut dați din porunca mării sale lui Vodă: Stroe *vel* vornic, Diicul *vel* logofăt, Șerban *biv vel* comis Vlădescul, Iordache vistier Dedulescul, judecându-ne înaintea sfinții sale părintelui vlădicăi și naintea dumnealor boiarilor cu cumnatu-mieu Drăgușin vistiariu pentru zeastrelor mele și în socoteala zeastrelor mele, mi s-au dat acest loc de casă din București cât au fost cumpărătoarea boiariului meu Staico păharnic, care loc iaste în mahalaoa Popei lui Ivașco.

Deci eu când s-au însurat nepotu-mieu Barbul păharnic i l-am dăruit, toate cumpărătorile ce au fost cumpărat boiariul meu și toată partea câtă au fost a mea de moșie și cu tot locul cât să va alege ca să-i fie nepotu-mieu Barbului moșie stătătoare dumnealui și coconilor dumnealui căți Dumnezeu îi va dăru și ohabnică în veaci și mie veacinică pomenire.

Și când s-au făcut acest zapis fost-au mulți boiari mărturii carii vor iscăli mai jos. Și eu, pentru mai adevărată credință, am întărit zapisul acesta cu peceata mea și cu iscălitura, ca să să crează.

Februarie 13 *dni*, leat 7212 [1704].

Marica păhărniceasa
Costandin Brăncoveanul beizadea, mărturie
Ștefan Brăncoveanul beizadea, mărturie
Șerban Cantacuzino *biv vel* păharnic, mărturie
Cornea *vel* ban, mărturie
Șarban *vel* vistier Bojoreanu, mărturie
Costandin *vori* clucer Știrbeaiu, mărturie
Iordache Cantacuzino *vel* cămăraș, martor
Șerban *vel* stolnic
Stancul Benjescul, mărturie
Az popa Dumitrașco clisear, martor

[pe verso]:

Zapisul jupăneasii Maricăi a lui Staico păharnic pentru locul din București ce au dat nepotu-său Barbului păharnic Merișanul.

Arh. St. Buc., Episcopia Argeș, XLVIII—16.
Original, stare bună, hirtie cerată, cu filigran.

†Adică eu Dumitrașco *snă* Ion iuzbașa za fustași dă inpreună cu jupăneasa mea anume Iliina și cu fii-mieu Neagoe dat-am zapisul nostru la mâna părintelui egumenului dă la sfânta mănăstire Nucet, ca să-i fie sfinții sale dă bună credință.

Precum să să știe că i-am vândut sfinții sale o prăvălie dă aici dăn București, care prăvălie iaste alătorea cu prăvălia Nucetului, care și mie îmi iaste dată dă zestre de la socru-mieu Liica dă la Ghirghiță, care și dumnealui i s-au tras iar dă zeastre dă la jupân Costandin lumănărarul dă în Târgoviște.

Și am vândut dă a noastră bunăvoie și cu știrea tuturor vecinilor și dă în sus și dă-n jos. Și o am vândut drept bani gata taleri 190. Care acești bani i-am luat noi toți în mâinile noastre. Și o am dat sfinții sale și sfintei mănăstiri moșie [oh]abnică, stătătoare în veaci, pentru ca să avem și noi pomană și moșii noștri să fie pomeniți la sfânta mănăstire în veaci.

Și când am făcut acest zapis fost-au mulți boeri mărturie care să vor iscăli mai jos anume.

Și noi, pentru mai adăvărată credință, ne-am pus iscăliturile și deagitile mai jos, ca să să crează.

Și am scris eu Tatul logofăt cu zisa lor.

Ianuarie 9 *dni*, leat 7213 [1705].

[L. P.] Eu Dumitrașco *sin* Ion iuzbașa
Eu Iliina fămeaia mea
Eu Liica ot Gherghița
Az popa Bunea ot bisearica Domnească, martor
Eu Irimia șăl[ar], martor
Eu Defta croitor, martor
Eu Amza șalariul, martor
Eu Dobrin arcariul, martor
Eu Oprea croitor
Mihăilă bărbiar, martor
Eu Gligorie ceaprazar, martor

Arh. St. Buc., M-rea Nucetu, XV—13.
Original, stare bună; pecete inelară, în tuș negru; copie în ms. 457, f. 117.

†Adică eu Șarban inpreună cu fimeaia mea Vișana și cu copii mei anume Drăghici și Vintilă scrim și mărturisim cu acest al nostru zapis ca să fie de bună credință la mâna dumnealui Neagul postelnicu.

Cum să să știe că i-am vândut dumnealui locul (*sic*) cu pometul cât am ținut, cu casa noastră de aicea din București, la mahalaoa bisearicii Dintr-o Zi, care case ne-au fost din susul caselor lu Faico.

Ca să[-i] fie dumnealui stătător pentru că l-am vându[t] noi de bunăvoie, fără dă nici o silă și cu știrea tuturor vecinilor și de în sus și de

în jos, drept bani gata taleri 20. Și am luat toți banii gata deplin întru măi[ni]le mele.

Deci să fie dumnealui și coconilor dumnealui căți i va dărui Dumnezeu acest loc stătător în veci.

Și când am vândut acest loc cu pometul, întâmplatu-se-au la tocmeala noastră mulți boeri și oameni buni, mahalagi[i] mărturie cari-și vor pune pecețile și iscăliturile mai jos.

Și pentru mai adevărată credință pusu-ne-am pecețile și iscăliturile ca să să crează.

Și am scris eu Duca logofăt, cu învățătura lor.

Pis mai 8 dni, leat 7214 [1706].

× Eu Șarban, i Vișan[a]
Neacșul căpitan, martor
Az popa Gheorghie, martor
Az Daniil [*indescifrabil*], martor
Az Isar logofăt, mărturie
Az popa Toma, martor

Arh. St. Buc., M-rea Glavaciog, XXXIV—63.
Original, stare bună, hirtie cu filigran.

90.

1706 iunie 12.

†Adecă eu Matei pitar Dobrice[a]nul scris-am zăpisul meu ca să fie de bună credință la mâna dumne[a]lui pan Stroe *vel* vornic.

Precum să să știie că i-am vândut dumne[a]lui casa me[a] de aici, din București, cu locul și cu grădina și cu pomii, până în gardul Radului Cun [?], care iaste naintea porții dumne[a] lui.

Și i-am vândut dumne[a]lui în bani gata, taleri 18 făcând locul, să-i fie dumne[a]lui stătător dumne[a] lui și coconilor dumne[a] lui.

Și pentru mai adevărată credință, am scris eu cu mâna me și am iscălit, ca să să crează.

Iunie 12, leat 7214 [1706].

Matei pitar Dobrice[a]nul

[*pe verso*]:

Zăpisul dumnealui Matei Dobriceanul pitar pentru locul casilor din București.

7214 [1706].

Acad. R.S.R., CD—12.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran.

91.

1708 aprilie 12.

†Adică eu Caplea, ce am fost fămeae lui Marin zugravul, împreună cu feciorii miei: Clement, i Ianache, i Radul dat-am acesta al nostru zăpis

130

ca să fie de bună credință la cinstită mâna sfinții sale părintelui chir Ștefan egumenul sfintei mănăstiri Glavaciogul.

Cum să să știe că întâmplându-se soțului meu Marin zugravul moarte și neavând de cheltuială cu ce să-l grijesc, și într-alt chip neavând cum face, am mers la sfinția sa de a mea bunăvoe de i-am vândut casele noastre drept taleri 45, care bani i-am luat toți deplin gata în mâinile noastre. Ca să fie sfintei mănăstiri și sfinției sale stătătoare în veaci, pentru că sfinției sale s-au căzut să le cumpere.

Și la tocmeala noastră fost-au și mărturii care s-au iscălit mai jos.

Și noi, pentru mai adevărată credință, pusu-ne-am mai jos deagelele în loc de peceți și iscăliturile, ca să se crează.

Și am scris eu popa Nicola, cu învățătura soru-mei Caplei și mărturisesc.

Aprilie 12 dni, leat 7216 [1708].

× Eu Caplea cu feciorii miei
× Clement
× Ianache
× i Radul

Iordache căpitan martor

Eu popa Ioan *ot sventii* Ilie, martor

Eu Necula frate lui Marin zugrav, martur

[*pe verso*]:

Zăpisul caselor de la București, de la Marin zugravul.

Arh. St. Buc., M-rea Glavaciog, XXXIV—64.

Original, stare foarte bună, scriere frumoasă, hirtie cu filigran.

92.

1708 aprilie 14.

†Ioan arhimandritul al sfintei și dumnezeestii mănăstiri Hurezii dat-am zăpisul nostru la mâna dumnealui jupan Grigorașco *vel* ciodar, ca să fie de mare credință.

Pentru că, cumpărând eu niște case în București, în mahalaoa lui *Sveantăi* Ioan, în malul Dâmboviții, de la Apostol vornicul Poenar, însă casele cu locul și cu grădina, drept taleri 200. Și fiind casele vechi și stricate, am făcut altele noao, de iznoavă, precum să văd: 3 case cu foc și cu cămară, având și foisor și despre grădină. La care case, am chiețuit taleri 110. Și fiindu-ne noao depărtate de mănăstire și trebuindu-ne bani la facerea unui han, ce-l facem sfintei mănăstiri în Craiova, făcutu-le-am vânzătoare. Și trebuind dumnealui jupânului Grigorașco ciodar, ne-am tocmit cu dumnealui, de a noastră bunăvoe, drept taleri 310, precum ne-au ținut și pe noi. Și am luat acești bani toți, deplin, de la dumnealui în mâinile noastre.

Și noi, pentru mai adevărată credință, am întărit mai jos cu iscălitura. Și la aciastă tocmeală a noastră fost-au mulți boiari, carii-și vor iscăli numele mai jos.

Aprilie 14 dni, leat 7216 [1708].

131

Ioan arhimandritul Hurez[eanul]
Costandin Știrbei *vel* ban, mărturie
Șerban *vel* logofăt, martor
Radul Goleșcul *vel* clucer, mărturie
Bunea Grăjdeanul *biv vel* comis, mărturie
Petru *vel* armaș, mărturie

[pe verso]:

Zapisul părintelui egumen Hurezeanul pentru casele den București.

Arh. St. Buc., M-rea Sf. Ioan din București, XII-18.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; interesante semnăturile.

93.

1708 aprilie 16.

† *Milostiiu bojiu Io Costandin voevod, i gospodar zemli Vlahiscoe.*

*Davat gospodstvo-mi siu povelenniu gospodstvo-mi credinciosului boiariului domnii mele Costandin Greceanul vel căpitan za. Cerneți, ca să aibă a stăpâni niște case aici în orașul domnii mele, în București, în mahalaoa lui Svetii Ioan, în malul Dâmboviții, cu tot locul caselor și cu grădina. Care case, fiind ale părintelui Ioan arhimandritul de la mănăstirea domnii mele, Hurezii, cumpărându-le și el mai denainte de la Apostol vornic Poenariul și fiind dăpărtate de mănăstire, făcutu-le-au vânzătoare și le-au fost vândut boiariului domnii mele Gligorașco *vel* cihodar, tocmindu-le drept taleri 310, precum am văzut domnia-mi și zapisul Hurezeanului cel de vânzarea caselor.*

Deci, lu Gligorașco cihodariul netrebuindu-i, de bunăvoia lui s-au tocmnit cu boiariul domnii mele, Costandin căpitan, de i-au vândut casele aceastea, iar într-acei preț, drept taleri 310. Și am văzut domnia-mi și zapisul cihodarului, făcut și iscălit, la mâna boiarului domnii mele, ce scrie mai sus.

Drept aceaia, domnia-mi încă am întărit cu aciastă carte a domnii mele, ca să aibă a stăpâni boiariul domnii mele, Costandin căpitan aceste case, cu tot locul, cu bună paace, să-i fie stătătoare lui și feciorilor lui.

I naco danest. I is. saam reci gospodstvo-mi.

Aprilie 16 dni, leat 7216 [1708].

L. P.

Io Costandin voevod [m.p.].

procit vel logofăt

Arh. St. Buc., M-rea Sf. Ioan din București, XII-20.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; pecetea inelară a domnului, în tuș roșu.

94.

1708 iunie 15.

† Adecă eu Coanda căpitan Cernăianul dat-am zapisul meu ca să fie de bună credință la cinstită mâna mării sale, domnului nostru Io Costandin Basarab voevod.

132

Cum să să știe că având eu niște țigani de la vară-mea, Caplea Părdeasca, care mi s-au venit în partea mea, afară den partea unchiu-mieu lui Drăghici Cătunariul și a verilor miei. Și fiindu-mi acești țigani de vânzare, venit-am de a mea bunăvoe de m-am tocmnit cu măriia sa.

Și i-am vândut mării sale pe acești țigani ce scriu în jos anume: Manea țiganul, cu țigancă lui, Tudora și pe Dragomir, feciorul Manii, cu țigancă lui, Stana și cu fiu-său, Băjan și pe fie-sa, Călina; și pe Ion, feciorul Manii, cu țigancă lui, Iudita și pe fiu-său Stepan și pe Giurgiu cu țigancă lui, Tiha și pe fiu-său, Ionașco. Care să fac peste tot, suflete 12. Și am tocmnit cu măriia sa capul de țigan *po* taleri 17, care fac taleri 204. Și am luat acești bani toți gata și deplin de la măriia sa în mâinele noastre.

Drept aceaia, am dat și eu acest zapis al meu mării sale, ca să stăpânească măriia sa și coconii mării sale în veaci.

Și când am făcut aciastă tocmneală cu măriia sa, fost-au cu știrea tuturor rudelor mele. Și mărturie, boiarii carii să vor șiscăli mai jos. Și pentru credința, am iscălit cu mâna mea, ca să să crează.

Și am scris eu Radul logofăt *snă* Radul șufariul cu bunăvoia lui.

Pis iunie 15 dni leat 7216 [1708].

Canda (*sic*) căpitan Cernăianul
Vasilie Cernăianul, martor
Drăghici căminar, martor
Nicula căminar, martor
Șerban Cantacozino *vel* vornic, mărturie
Șerban *vel* logofăt, martor
Toma Cantacuzino *vel* spatar, mărturie
Radul Goleșcul *vel* clucer, mărturie
Ianachi Văcărescul *vel* paharnic, mărturie
Pătrașco Breazoianul *vel* sârdar, mărturie
Pană *vel* comis, mărturie
Iordache Crețulescul *vel* agă, mărturie
Pătru *vel* armaș, mărturie
Barbul Brăiloiul *viori* logofăt, martor
Vasilie logofăt Poenarul, martor

[pe verso]:

Zapisul Coandei pe 12 suflete de țigani.

Arh. St. Buc., Doc. muntenești, XXV-42.

Original, stare foarte bună, hirtie cerată, cu filigran; foarte frumoasă semnătură.

95.

1709 martie 29.

† Anthim, cu mila lui Dumnezeu, arhiepiscop și mitropolit a toată Țara Rumânească.

Faptele ceale bune carele să fac cu gând creștinesc, pentru folosul cel sufletesc, sânt cinstite, sfinte și laudate de Dumnezeu și de oameni. La care nu iaste cu cale și cu dreptate a le zătinci nimeni niciodată veri cu ce mijloc.

133

Drept aceea, cinstitul și de bun neam boiar *vel* spătar dumnealui Mihai Cantacuzino, întru duhul sfânt iubit fiu al smereniei noastre, fiind pornit de dumnezeiasca răvnă, cu călduroasă inimă și cu creștinească și bună socoteală, s-au îndemnat dintru a dumisale dreaptă agoniseală să facă bolniță întru a dumisale veacinică pomenire și casă de streini, spre odihna și mângâierea întru Hristos fraților noștri celor săraci carii pătimesc de boale, vrând ca să îplinească cuvântul (celuia ce pentru mântuirea noastră au pățimit Hristos Dumnezeului nostru celui adevărat), carele au zis în sfânta evanghelie că „ce ați făcut unuia dintr-acești frați mai mici ai miei, mie ați făcut”.

Și cercând loc ca acela îndemănat de acea treabă, ca să isprăvească acel de Dumnezeu plăcut lucru, aflat-au locul unde să numeaște al Colței, întru care era și besearică de lemn în numele sfintei preacuvioasei maicei noastre Paraschivii. Și fiind besearica aceea, cu loc cu tot, închinată (metoh sfintei Mitropolii din București, unde iaste hramul sfinților marilor împărați și întocma cu apostolii, Constandin și Elena) de Colțea cluceariul, au cerșut voe și blagoslovenie de la răposatul starețul nostru chir Theodosie mitropolitul țării, de au rădicat întâi besearică de piatră, în locul bisearicii cei de lemn, în slava veacinicului Dumnezeu și întru cinstea sfinților marilor învățători și arhieriei Vasilie cel Mare, Grigorie Bogoslav și Ioann Zlatonst. Și apoi au făcut și case împrejur pentru odihna celor neputincioși.

Și neapucând dumnealui încă să dea în viața sfintiei sale altceva schimb pentru locul acela sfintei Mitropolii, au socotit, din bunăvoința dumisale, de au dat în seama noastră bani gata, taleri opt sute, pentru ca să fie pomeana dumisale cu pricină dreaptă desăvârșit. Care bani i-am priimit cu dragoste și i-am luat deplin. Și s-au rânduit să se cheltuiască pe alt lucru trebuincios al sfintei Mitropolii, pentru ca să nu să stingă nici pomeana celor ce au fost închinat acel metoh, scriindu-să și în sfântul pomea[l] nec aciastă tocmeală pentru neuitarea.

Iar metohul, ce scrie mai sus, cu tot locul și cu o viișoară ce iaste lângă dânsul, să fie de acum înaintea în veaci nemșcat și neschimbat sub stăpânirea și chivernisirea dumisale și celor dupe urma dumisale. Și să aibă volnicie a face și a lucra ce va vrea într-acele loc. Iar Mitropolia noastră să nu mai aibă treabă, pentru că i-au dat dumnealui prețul. Și nimenea din arhieriei care-i va rândui Dumnezeu, de vor fi în urma noastră sau altcineva, să n-aibă a[-l] trage [în] judecată pentru besearica cu tot locul ei și cu viia de lângă dânsa, nici să supere cumva pre dumnealui, au pre cei ce vor rămănea în urma dumnealui.

Iară preoții carii vor fi la besearica aceea, ori pre ce vreame ar fi, să fie datori a pomeni canonicescul numele nostru și al arhieriei carii vor fi în urma noastră, după porunca sfintei pravile.

Iară zapisul cel de închinăciune la sfânta Mitropolie al metohului, ce scrie mai sus, pentru căci au perit în zilele neamților, împreună cu alte scrisori, n-au fost să i să dea. Așijderea și o carte patrierșască ce să află în sfânta Mitropolie, de întărire acelu metoh, nu s-au dat dumisale pentru căci scrie într-ânsa și o moșie.

Iar de s-ar întâmpla carea cumva vreodată să se afle undeva niscare zapise ca acealia veri la ce om, să nu să ție în seamă, ci să se spargă ca niște netrebuincioase.

Drept aceea, spre dovedirea și adevărarea acestor ce s-au zis mai sus, s-au făcut aciastă carte, întărită cu peceatea sfintei Mitropolii și cu iscălitura noastră. Și s-au dat în mâna dumnealui spre încredințare.

La leat 7217 [1709], martie 29 dni.
Dat în orașul Bucureștilor.

Smeritul mitropolit al Ungrovlahiei, Anthim

[pe verso]:

Cartea mitropolitului Anthim pentru schit[ul] ce-au fost mai înainte aici la mănăstirea Colțea și dum[nealui] răposat ctit[or] au dat Mitropolii taleri 800, adecă opt sute.

Acad. R.S.R., CCCLXXIX—32.

Original, stare foarte bună, hirtie cerată; foarte frumoasă semnătura mitropolitului Anthim, cu tuș negru (circa 30 cm lungime) în colțul din stînga sus, parafa cu majuscule (legenda: „1709, Cu mila lui Dumnezeu, mitropolit al Ungrovlahiei, Anthim”); frumoasă crucea și inițiala F.

96.

1709 iulie 1.

† *Milostieiu bojieiu Io Costandin voevod i gospodar zemle Vlahiscoe, davat gospodstvo-mi siu povelenniu gospodstvo-mi slugii domnii meale Fotei, ce au fost părcălab de curte și feciorilor lui, căți Dumnezeu-i va da.*

Ca să fie volnic cu aciastă carte a domnii meale de să aibă a ținea și a stăpâni casele Iorgăi Perdecula din orașul domnii meale, în București, în mahalaoa Sfeti Niculae, cu tot locul lor cât ține curtea și grădina cu bună pace de cătră Necula neputul (*sic*) Iorgăi Perdecula. Pentru că au avut întrebăciune de față sluga domnii meale, Fota părcălab, pentru aceaste case înaintea domnii meale, la divan, cu Necula, nepotul Iorgăi Perdecula. Zicând sluga domnii meale, Fota părcălab cum că fiind mumă-sa, jupăneasa Marica de al doilea bărbat pe Manul, fratele Iorgăi Perdecula, și fiind Manul dator frăține-său, Iorgăi Perdecula, taleri 800, au apucat Iorga Perdecula pe Manul cu strânsoare să-i dea banii ce i-au fost dator. Și neavând el de unde să dea banii frăține-său, au luat sculele măne-sa, jupăneasei Maricăi, câte au avut ia [ea], de la părinții ei de zeastre, și le-au dat frăține-său, Iorgăi Perdecula, de s-au plătit de acei bani ce i-au fost dator.

Iar apoi, când au fost la moartea Manului, el au dat diată la mâna măne-sa, jupăneasei Maricăi, să apuce pe frate-său, Iorga să le plătească aceale scule cu taleri 800, că n-au avut el nici o treabă cu sculele ei de zeastre să le dea pentru datoriia lui. Și atunci în graabă s-au întâmplat și Iorgăi Perdecula de au murit, n-au apucat ca să le plătească sculele și ce au rămas de al Iorgăi Perdecula, neavând feciori, au luat tot nepotu-său, Necula.

Și rămăind ei să fie păgubași de sculele lor, au făcut jalbă mumă-sa, jupăneasa Marica, înaintea domnii meale, la divan. Și domniia mea le-am fost dat cartea domnii meale ca să stăpânească aceaste case, ce scriu

mai sus, neavând alt ce lua. Și după cartea domnii mele, au fost mers și înaintea sfinții sale părintelui Theodosie ce au fost mitropolit țării și au [a]dus și pe duhovnicul tatăne-său, Manului, de au mărturisit cum că așa au lăsat el la moartea lui, cum să apuce pe frate-său, Iorga Perdecuța, să plătească sculele, că n-au avut el treabă cu dinsele să le dea pentru datoriile lui.

Și sfinția sa încă au dat carte ca să stăpânească aceste case de la București, pentru aceale scule, scriind în carte de va veni cineva den rudeniile Iorgăi Perdecuța, să dea banii și să-și ție casele; iar nedând banii, să-și stăpânească casele cu pace.

Iar când iaste acuma, să scoală Necula, nepotul Iorgăi Perdecuța să-l scoată den case și banii nu va [vrea] să-i dea și zice cum că i să cade lui să le ție și au scos amândoă cărțile de s-au cetit înaintea domnii mele.

Într-aceia, domnia mea am căutat de am judecat împreună cu toți boiarii domnii mele și am dat aciastă carte a domnii mele slugii domnii mele, Fotei părcălabul, ca să aibă a ținea și a stăpâni aceste case ce scriu mai sus, în prețul acelor scule, cu bună pace de cătră Necula, nepotul Iorgăi Perdecuța, să-i fie de moștenire în veaci, căci că n-au avut treabă Manul cu sculele fămeii lui ce au avut de zeastre, fiindu-i fămeae de a dooa, să le dea să-și plătească datoriile lui.

Și au rămas Necula, nepotul Iorgăi Perdecuța de judecată denaintea domnii mele din divan.

I pac danest. I is. saam reci gospodstvo-mi.

Iulie 1 dni, leat 7217 [1709].

L. P.

Io Costandin voevod

procit, vel logofăt

Arh. St. Buc., CXCVIII—76.

Original, stare bună, hirtie cu filigrau; pecetea inelară și semnătura domnului, în tuș roșu.

97.

1709 octombrie 13.

†Adică eu Stoica, jupăneasa dumnelui comisul Dumitrașco, dat-am zăpisul meu la mână dumnelui Stroe vornic să fie de mare credință pe cum să știe că fiind o casă a unei slugi al dumnealui, anume Miloș, înainte porții dumnelui și întâmplându-se noa[ă] a găzdui la dinsul până au fugit el și au năpustit casa.

Și fiind el dator măne-mi taleri 18 și neavând ce-i lua pentru acei bani, ne-[a]u fost a ține casa până acum. Iar căn[d] au fost acum, mie netrebuindu-mi, o am dat-o dumnelui Stroe vornic și mi-au dat banii acei taleri 18 care au fost dator Miloș măne-mi, d-acum înainte s-o ție cu pace dumnelui, coconii dumnelui căți Dumnezeu îi va dăru[i].

Și pentru mai adevărată credință, mi-am pus și pecete mai jos, ca să să crează.

Octomvrie 13 dni, 7218 [1709].

L. P.

Eu Stoica comesoia a Dumitrașco comisul

[pe verso]:

Zăpisul jupăneasii Stoicăi a comisului Dumitrașco de la locul din București.

Acad. R.S.R., CD—13.

Original, stare bună, format mic.

98.

1710 mai 17.

Adecă eu Rizea snă Ilie abagiul împreună cu frații miei anume Ion, i Tudosie dat-am zăpisu nostru la mână dumnealui jupănelui Apostolui, ca să fie de bună credință.

Precum să știe că de a noastră bunăvoe am mers la dumnealui de ne-am tocmit, de i-am vândut casa noastră de aici din București. Însă cu tot locul împrejur cât scrie, anume: den uliță până în gardu călugăresc stânjeni 55 pol și den bolovanii jupănelui Apostolui până în grădina jupăneasii Sandii stânjeni 14 pol.

Care loc și noaă ne iaste rămas de la părinți. Și când s-au vândut aceste case fost-au cu știrea tuturor vecinilor den sus și den jos.

Și am vândut dumnealui drept bani gata taleri 70. Și am vândut moșie stătătoare și ohabnică în veci dumnealui, și coconilor dumnealui căți Dumnezeu îi va dăru[i].

Și când s-au făcut acest zăpis fost-au mulți boiari și neguțători mărurie care mai [jos] să vor iscăli. Și noi, pentru mai bună și adevărată credință, ne-am pus numele și deagetile mai jos, ca să să crează.

Leat 7228 [1710] mai 17.

- × Eu Rizea mătăsar sin Ilie
- × Eu Tudosie sin Ilie abagiul
- × Eu Mariia fămeaia Hrizii
- × Eu Ion snă Ilie abagiul
- Eu Ioan Cazolis Venețianul adevăresc cele de mai sus [grecește]
- Eu Ghioca a Nicăi Țărigrădeanul
- Az popa Ștefan, martor

Acad. R.S.R., CCCLXXIX—1.

Original, stare bună, hirtie cu filigran.

1710 august 4.

Scrisoarea noastră la mâna dumnealui Radul *vel* slugear.
Precum să să știe că ne-am rugat dumnealui de ne-au făcut bine de ne-au dat taleri 60 împrumut. Și pentru acești bani i-am pus zălog locul nostru dăn București care iaste dănpreună, care loc iaste pe lângă dumnealui și pe lângă Buicescul. Și ne-au dat acești bani toți gata în mâinile noastre.

Drept aceaia am dat și noi această scrisoare a noastră și am pus zi cu dumnealui de acum până Sventii Dimitrie. Și când va fi atunci să meargem să măsurăm locul și îndreptându-să locul să ne tocim cu dumnealui să ne dea toți banii și să-i dăm și alte zapisă, cât să va aleage locul.

Și pentru credință, am iscălit mai jos, ca să să crează.

August 4 *dni*, leat 7218 [1710].

Costandin Fărcășanul
Toderașco Fărcășanul
Iordache Fărcășanul
Mihai căpitan Fărcășanul, mărturie

Acad. R.S.R., XII-245.
Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran.

1711 martie [f.z.].

†Adecă eu Hrizea mătăsariul dinpreună cu fămeaia mea anume. Armeanca de aici din București, fata mătușăi Șărbanii, nepoata lui Chiriac cep[răzariul] dat-am zap[isul] nostru la mâna sfinții sale părintelui egumenului *ot* sfânta mănăstire Nucetul unde iaste hramul sfântului marelui măcinic Gheorghie.

Precum că să știe că i-am vândut sfinții sale o casă cu loc cu tot și cu 2 stânjeni dinaintea casei, care iaste loc de curțișoară și în lungul casei împotriva porții Nucetului.

Deci fiind denaintea locurilor caselor și a prăvăliilor sfinții sale și căzându-i-să sfinții sale a-l cumpăra, iată că i l-am vândut de bunăvoia noastră.

Care loc au fost dat de pomană lui Chiriac cep[răzariul] de dumnealui răposatul logofăt Stoica Ludescul ca să fie dumnealui pomană și a tot neamul dumnealui.

Și până acum tot am ținut cu pace, iar când au fost acum ne-am voit cu fămeaia mea Armeanca de l-am vândut sfinții sale drept bani gata taleri 15. Și i-a[m] luat acești bani toți pre deplin în mâinile noastre și cu știrea dumnealui comis Mihai și cu știrea a tuturor vecinilor care vor iscăli mai jos.

Și pentru mai adevărată credință ne-am pus degitele și iscăliturile mai jos, ca să să crează.

Martie [f.z.], leat 7219 [1711].

× Eu Hrizea
× Eu Armeanca
Eu popa Mihul *ot* *sventi* Neculae, martor

Arh. St. Buc., M-rea Nucetu, XV-14.

Original, stare bună, hirtie cu filigran; copie în ms. 457, f. 117.

1711 aprilie 9.

†Adecă eu Iorga croitorul dinpreună cu fămeaia mea anume Rada, de aici din București, scriem și mărturisim cu acesta al nostru zap[is] și ca să fie de credință la mâna sfinții sale părintelui Ignatie egumenului sfintei și dumnezeestii mănăstiri Nucetul unde iaste hramul sfântului marelui măcenic Gheorghie.

Precum să să știe că ne-am rugat sfinții sale de ne-au făcut bine cu bani gata taleri 100, fără nici o dobândă. Și noi pentru credință am pus zălog la sfinția sa o prăvălie care ieste alătura cu prăvăliile sfinții sale, cu loc cu tot și cu zapisile ceale vechi dinpreună. Iar neputând da banii la zi, să avem a prețui prăvăliia precăt ar fi cu dreptul pentru că fiind această prăvălie tot într-o funie înjugată și de la un moș i să cade sfinții sale a o cumpăra.

Pentru aceia ne-am legat cu sfinția sa, ca umblând noi cu niscare meștersuguri să o vindem într-altă parte și să o înstreinăm, sfinția sa să aibă a-și lua de la noi banii cu dobânda lor de acest an ce scrie mai sus fără de dobândă, zeace a doisprezece, pentru că așa ne-am tocmit și ne-am așăzat cu sfinția sa.

Iar întâmplându-să vreo cheltuială sau vreo zeciuală să fie tot de la noi.

Și când s-au făcut acest zap[is], fost-au boieri care vor iscăli mai jos. Și pentru mai adevărată credință am iscălit eu cu mâna mea și ne-am pus și deagetile, ca să să crează.

Aprilie 9 *dni*, leat 7219 [1711].

× Eu Iorga
× Eu Rada
Eu popa Mihul, martor
[semnătură grecească, indescifrabilă]

Arh. St. Buc., M-rea Nucetu, XV-15.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; copie în ms. 457, f. 118.

1711 mai 24.

Adecă eu Dima, ginerele lui Statie *ot* Stăncești, împreună cu soțul meu Voichița scris-am zapisul nostru la mâna dumnealui jupînului Tudorachie, să fie de mare credință.

Precum să să știe că i-am vîndut dumnealui o prăvălie din București, care iaste din sus de călugării Nucetului, care iaste din dos de Liica Fărîmiță.

Și i-am vîndut dumnealui pe bani gata taleri 80. Și acești bani i-am luat noi toți în mîinile noastre.

Deci noi într-aceaia am dat acest zapis al nostru, ca să fie dumnealui moșie stătătoare în veci, dumnealui și coconilor dumnealui și nepoților ciți Dumnezeu îi va dărui.

Și pentru mai adevărată credință am iscălit și ne-am pus degetele mai jos, să să crează.

7119 [1711] mai 24.

Eu Iorga

Rada

Marica

Ștefana

Popa Mihul ot Sventăi Nicolae, martor

[semnătură grecească, indescifrabilă]

Arh. St. Buc., ms. 457, f. 118v.
Copie.

103.

1712 martie 24.

Milostiiu bojiu Io Costandin Basarab voevod i gospodin văsoe zemle Ungrovlahiscoe dat-au domniia mea această poruncă a domnii mele sfintei și dumnezeestii mănăstiri de aici den orașul domnii mele, den București, unde să prăznuiască hramul Tăierea capului sfântului slăvitului prooroc, înainte mergătoriu și botezătoriuului Ioan și părintelui Athanasie egumenul și tuturor părinților călugări căți să vor afla la această sfântă mănăstire.

Ca să fie sfintei mănăstiri milă de la domniia mea, să aibă a luarea mertic de sare de la oena Telega pre an bolovani 100, la vremea când vor lua și alte sfinte mănăstiri merticele ce au milă de la domniia mea de iau pre an.

Pentru că această sfântă mănăstire era făcută mai nainte, de un Andrei vistier cu frate-său Dumitru, foarte mică și întunecoasă. Și așa au fost multă vreme până în zilele domnii mele. Deci văzându-o domniia mea așa mică și întunecoasă fără de turn, den dumnezeiască răvnă pentru minunile ce să făceau întru această besearică, izbăvind pre mulți din greale boale ce avea, îndemnându-mă am pus de i-au făcut turn ca să o mai dășchiză și să o mai lumineze. Ci fiind zidul slab și vechi s-au surpat bolta de tot și de iznoavă den temei o am zidit și o am făcut-o, înfrumusețându-o cu toate, precum astăzi tuturor iscusită să vede.

Și o am înnoit cu de toate ce trebuiesc sfintei besearici. Și pre lângă toate acelea ce am dat, am mai adaos la sfânta mănăstire și cu mila aceasta ca să ia de la oena Telega bolovani de sare ce sânt mai sus scriși. Să fie sfintei mănăstiri de întărire iar domniei mele și răposăților părinților domnii mele, în veaci pomenire.

Așijderea și în urma domnii mele pre care va alege domnul Dumnezeu a fi domn și biruitoriu țării acestia cu glasul nostru cel de rugăciune îl pohtim și-l rugăm ca să înnoiască și să întărească această milă a sfintei

140

mănăstiri pre tocmeala ce scrie mai sus. Ca și a lui mile și direase să fie cinstite și în seamă ținute și în cela veac sufletul lui să fie la răpaos veacinic.

Și am întărit cartea aceasta cu tot sfatul cinstiților și credincioșilor boiarii domnii mele : pan Costandin Știrbei *vel* ban, i pan Radul Golescul *vel* dvornic, i pan Șarban *sin* Șarban Greceanu *vel* logofăt, pan Ștefan Cantacuzino *vel* spatar, i pan Șarban Bojoreanu *vel* vistier, i pan Ianache Văcărescu *vel* clucer, i pan Iordache Crețulescu *vel* postelnic, i pan Radul Dudescul *vel* paharnic, i pan Pană Negoescul *vel* stolnic, i pan Radul Cantacuzino *vel* comis, i pan Grigorie Băleanul *vel* slugear, i pan Neago Topliceanu *vel* pitar. Și ispravnic Costandin Conțescu *viori* logofăt.

Și s-au scris cartea aceasta întru al 24 den anii domnii mele, aici în orașul domnii mele în București, de Gheorghie *sin* Ianache logofăt *vnuc* Gheorghie șufar ot Târgoviște.

Martie 24 dni, leat 7220 [1712].

Acad. R.S.R., MLXXXV—3.

Copie în condica mănăstirii Sf. Ioan (fost ms. 2 593).

104.

1712 iunie 1.

Adecă eu Iorga croitoriu cu fămeaia mea Rada și cu fetele mele Marica și Ștefana scris-am și mărturisim cu acesta al nostru zapis și ca să fie de mare credință la mina sfintii sale părintelui Ignatie igumenul de la sfânta mănăstire Nucetul, unde iaste hramul sfântului marelui preaslăvitului mucenic Gheorghie.

Precum să să știe că i-am vândut sfintii sale o prăvălie de aici din București. Care prăvălie fiind alătura cu ale sfintei mănăstiri și fiind tot într-o funie cu altă prăvălie, care au cumpărat sfintii sa încă mai denainte vreme de la Liuca Fărimită și căzându-i-să sfintii sale să o cumpere, o au cumpărat.

Și am vîndut-o sfintii sale de bunăvoia noastră, nesilit de nimenea. Și i-am dat și zapisile cele vechi toate în mîinile sfintii sale, care merg în lungul lor precum și alalte prăvălii.

Și am vîndut cu știrea tuturor vecinilor din sus și din jos, drept taleri 160, care bani i-am luat noi toți pe deplin în mîinile noastre. Deci și noi am dat acest zapis de credință, precum scrie mai sus, ca să fie sfintii sale și sfintii mănăstiri moșie stătătoare în veci.

Și cînd s-au făcut acest zapis fost-au boiari carii vor iscăli mai jos, să să crează.

Și pentru mai adăvărată credință am iscălit și ne-am pus degetele mai jos, să să crează.

7220 [1712] iunie 1 dni.

Eu Iorga

Rada

Marica

Ștefana

141

Popa Mihul ot Sventăi Nicolae, martor
[semnătură grecească, indescifrabilă]

Arh. St. Buc., ms. 457, f. 118—118v.
Copie.

105.

1713 mai 17.

†Dat-am scrisoarea noastră sfinției sale părintelui nostru mitropolitul chir Anthim, pentru că având sfinția sa niște loc, lângă grădina noastră, și neajungându-i ca să facă ce pohteaste sfinția sa, i-am dăruit de la noi un codru de loc din colțul grădinei noastre despre pod, în lung stânjeni 2 *pol* și în lat stânjeni 8 unde iaste și un păr în capul locului, ca să-i fie sfinției sale și besearicii sfinției sale moșie stătătoare în veaci, pentru că l-am dat de pomeană de bunăvoia noastră.

Și pentru credința am întărit mai jos cu iscălitura noastră.

Mai 17 *dni*, leat 7221 [1713].

Diicul *biv vel* logofăt
[pe verso]:

Zapisul Diicului Rudeanul *vel* logofăt pentru locul ce au dat pomană la bisearica Tuturor Sfinților unde s-au zidit magazia cea de piatră.

Leat 7221 [1713] mai 17 *dni*.

Arh. St. Buc., Episcopia Argeș, XLVIII—18.
Original, stare foarte bună, format mic, hirtie fără filigran.

106.

1713 mai 25.

†Adecă eu Matei diiaconul dat-am zapisul meu la mâna dumisale Lefter vornicul precum să știe că având eu doao răzoare de vie aici în dealul Bucureștilor, între dumnealui și lângă socru-mieu pop[a] Bunea, am vândut dumnealui unul care iaste lângă dumnealui drept bani gata taleri 8.

Și o am vândut de a mea bunăvoe ca să stăpânească dumnealui cu paace.

Și pentru mai adevărată credință m-am iscălit mai jos, ca să să crează.

Mai 25 *dni*, leat 7221 [1713].

Az Matei diiaconul
Az pop[a] Bunea, martor

Arh. St. Buc., Episcopia Argeș, XLVIII—25.
Original, stare bună, format mic, hirtie fără filigran.

107.

1713 iulie 1.

†Adecă eu Costandin logofăt, care am fost sluga dumneaei jupăneasii Marii băneasii care au fost jupăneasă răposatului Barbul Mileseul, împreună cu fămeaia mea Zmaranda dat-am zapisul nostru ca să fie de

bună și mare credință la cinstită mâna sfinții sale părintelui nostru chir Anthim mitropolitul țării și al sfinții biserici al Tuturor Sfinților care iaste zidită de sfinția sa aici în București.

Pe cum să știe că având noi un loc de casă aici în București, cu grădină cu pomi cu tot, și iaste cu casă cu pimniță. Ci locul l-am dat cu totul, numai locul, iar casa, pimnița n-am dat. Care casă am făcut eu, și pimnița și locul l-am cumpărat eu cu bani gata și cu zapise de la popa Ivașco care au fost tot dintr-acea mahala, care au fost preot mai înainte aici în București într-această mahala. Și popii Ivașco i-au fost de cumpărătoare și lui pe cum scriu zapisele cele vechi.

Care loc iaste de în bolovanii jupăneasii Marii băneasii Milească până în ulița despre Tudorachie spătar zis spătar Mihai și dă incoace până în ulița dispre bisearica care să face acum.

Deci când au fost acum, sfinția sa părintele Anthim mitropolitul, care scrie mai sus, zidind sfinția sa această sfință și dumnezeiască bisearică, acolea pe locul lu Drăgușin vistiariul fratele lu Staico păharnic, fiind aproape de acest loc care să loveaște în cap cu locul acela, eu încă cu îndemnarea tuturor sfinților și a domnului Hristos și a maicăi sfinții sale, m-am îndemnat împreună cu fămeaia mea Zmaranda, care scrie mai sus, de am dat acest loc cât iaste și am ținut eu, cu pomi cu tot, pentru sufletul meu și al fămeii mele Zmaranda. Și ne-am scris la sfântul pomeanic al sfinții bisearici, noi și părinții noștri, ca să-i fie pentru pomenirea sufletelor noastre, că copii n-avem, pentru că eu sânt închinat și la darul călugării au la sfânta Mitropolie la București, au unde va pohti sfinția sa părintele.

Ci să n-aibă nici o gâlceavă despre nici o parte, pentru că locul l-am cumpărat eu cu bani și cu zapise, și le-am dat la sfinția sa părintele, iar casa și pimnița n-am dat, ci să-l iau după loc să-l dau cui voi vrea eu.

Și am dat și acest zapis al nostru la cinstită mâna sfinții sale părintelui, care scrie mai sus, să-l stăpânească cu paace.

Și când am făcut această danie și acest zapis au fost mulți boiari mărturii care vor iscăli mai jos.

Și noi, pentru credința, am scris cu mâna mea și am iscălit mai jos, ca să să crează.

Iulie 1 *dni*, leat 7221 [1713].

Eu Costandin logofăt împreună cu fămeaia mea Zmaranda

Arh. St. Buc., Episcopia Argeș, XLVIII—20.
Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran.

108.

1713 august 1.

†Adecă eu Neacsul starostea de neguțători, ginerile jupănului Manului neguțătoriul, împreună cu Jăpa snă Ianuț starostea, dat-am zapisul nostru la mâna dumnealui jupan Radului Dudescul *vel* paharnic, ca să fie de bună credință.

Precum să știe că având noi loc de doao prăvălii în Ulița Bărbiarilor, pântre prăvăliia Radului neguțătoriul și pântre prăvăliia besearicii Domnești, care loc l-au cumpărat socru-mieu jupănul Manu, împreună cu Ianuț starostea de la Tomă *biv vel* armaș și de la jupăneasa lui, Rada și cu feciorii lor, anume Pană și Radul.

Deci, locul unii prăvălii fiind dat mie de zeastre de jupănul Manul și locul altii prăvălii rămăind pă seama Jăpei snă Ianuț starostea, noi dă a noastră bunăvoe i-am vândut dumisale locul acestor doao prăvălii cât ține la uliță, stânjeni 3 pol și în lung de[n] uliță până în locul Voicului căldărariul, stânjeni 8, tocind acest loc păste tot drept taleri 75. Și după tocmeală, ne-au dat dumnealui acești bani toți, deplin în mâinile noastre.

Drept aceaia, am dat și noi acesta al nostru zapis, ca să fie dumisale și coconilor dumisale moșie stătătoare în veaci.

Și la aciastă tocmeală fost-au mulți boiari mărturii, carii vor iscăli mai jos. Și noi, pentru mai adăvărată credință, am iscălit mai jos, ca să să crează.

Avgust 1 dni, leat 7221 [1713].

Neașul starostea

Jipa sin, Ianuț

[semnătură indescifrabilă]

Pătrașco Brezoianul vel sărdar, mărturie

Șarban [?] Năsturel vel sluger, mărturie

C[onstantin] Grăcean vel sătrar, martor

Drăghici ciauș Strănbeanul, mărturie

[pe verso]:

Zapisul chir Neașului, i al Jăpei pentru loc de 2 prăvălii ce au vândut.

Acad. R.S.R., XII—202.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

109.

1713 august 10.

†Adecă eu Manea ciaușul ot București, împreună cu frate-mieu Dumitru părcălabul ot Clinceani, scris-aam zapisul nostru, ca să fie de bună credință la cinstită mâna sfinții sale părintelui vlădicăi chir Anthim mitropolitul și a bisericii sfinții sale din București, a Tuturor Sfinților.

Precum să să știe că i-am vândut sfinții saale casa noastră cu locul căt au fost al nostru, aicea în București, în mahalao Popii lui Ivașco, care ne-au fost și noao de la părinții noștri rămas. Și l-am vândut de a noastră bunăvoe, făr de nici o silă, în bani gata, taleri 25, ca să-i fie sfinții sale și bisericii sfinții sale moșie stătătoare în veaci.

Și când am făcut acest zapis, fost-au mulți boiari mărturie, carei să vor iscăli mai jos. Și noi, pentru mai adevărată credință, ne-aam pus iscăliturile mai jos, ca să [să] crează.

Avgust 10 dni, leat 7221 [1713].

Eu Manea ciauș

Dumitru părcălab

[semnătură grecească, indescifrabilă]

Și am scris eu popa Ghiorghii, cu zisa lor.

[pe verso]:

Zapisul Manii ciaușul, pentru locul casii lui ce ne-au vândut, unde s-au zidit magaziia.

Leat 7221 [1713] avgust 10 dni.

144

Arh. St. Buc., Episcopia Argeș, XLVIII—21.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran, format mic.

110.

1714 aprilie 8.

†Milostiu bojiu Io Ștefan voevod i gospodin zemli Vlahiscol davat gospodstvo-mi sie povelanie gospodstvo-mi slugii domnii meale lui Andronie căpitan za sarageale.

Ca să fie volnic cu această carte a domnii meale să aibă a ținea și a stăpăni casele ce-au fost ale lui Voico care au fost căpitan de seimeani la coconii lui Costandin Vodă, cu grajdiul, cu curtea și cu toate dichisele căte sânt inprejurul acei case.

Pentru că murind Voico căpitan de cătăva vreamă și nerămăindu-i nici fămeae, nici fecior și neavând sluga domnii meale Andronie căpitan case aici în orașul domnii meale, în București, domnia mea m-am milostivit de i-am dăruit aceale case ale lui Voico căpitan. Cari case sânt în mahalaoa Sfintei Ecaterinei, să le stăpânească cu bună pace, de cătră tot neamul lui Voico căpitan, de nimenea nici un val și nici o supărare să n-aibă. Că așa iaste porunca domnii meale. I pis saam reci gospodstvo-mi.

Aprilie 8 dni, leat 7222 [1714].

L. P.

Io Ștefan voevoda [m.p.].

procit vtori logofăt

Arh. St. Buc., Mitrop. Ţ. Rom., CCXVI—2.

Original, stare bună, hîrtie cu filigran; pecetea domnească inelară, în tuș roșu; frumoasă semnătura domnului.

111.

1714 mai 24.

†Sava vtori portar, împreună și cu preoți și mahalagii care să vor iscăli mai jos, dat-am cartea noastră sfinții sale părintelui Dimiian egumenul dă la mănăstirea Nucetul.

Pentru că având egumenul întrebăciune de față la divan înaintea mării sale domnului nostru Io Ștefan Cantacuzino voevod, împreună cu părintele [loc liber] egumenul dă la Sventi Sava pentru niște loc dă prăvălii dă aici den oraș din București, la Ulița cea Mare, că având multă pricină întru dănsii pentru locul prăvăliilor din dos.

Deci măriia sa vodă din divan mi-au poruncit dă am mers acolo la aceale prăvălii și am străns preoți și mahalagii dimprejur, fiind și egumenii amândoi dă față. Și le-am citit zapisele și scrisorile ce au avut.

Și având mănăstirea Nucetului 2 prăvălii și mănăstirea Sventi Sava 1 prăvălie, măsuratu-le-am cu sfoara, întii prăvăliile și le-am potrivit cu stânjenu și cu palma.

După aceaia am măsurat locul din dos și fiind locurile din dos mai înguste, noi încă am scăzut și de la unul și de la altul, ca să nu să facă înpresurare și altor locuri dă prăvălii ce mai sânt dăns sus.

Și pă cât am ales locul acestor trei prăvălii, l-am făcut în trei părți. Și am dat să ție mănăstirea Nucetul stânjeni 2 și 7 palme pă prăvălii și acești stânjeni i-am lipit iar pă lângă prăvăliile mănăstirii Nucetului. Și să ție mănăstirea Sventi Sava stânjeni 1 și 3 palme și jumătate, însă în capul locului dăspre bisearica lui Sventi Neulae.

Și precum le-am ales, le-am pus și seamne și le-am dat această scrisoare a noastră la mâinile lor, ca să ție pă cum le-am ales și să nu mai fie gălceavă întru dănșii de acum nainte.

Aceasta scriem.

Mai 24 *dni*, leat 7222 [1714].

Sava *vtori* portar
Az popa Mihul ot Sventi Nicolae, martor
Iorga croitoriul vânzător
Gligorie ceaprazariul domnesc
Dumitru striin, mătăsar
Stan croitoriul domnesc
Enache croitoriul *zet* lui Stan croitoriul
Eu Vladul logofetelul, *snă* Tănase postelnic, i-am iscălit cu voia lor

Arh. St. Buc., M-rea Nucetu, XV—16.
Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; copie XV—16 și în ms. 457, f. 121.

112.

1715 februarie 16.

†Adecă eu Chirca Rudeanul *biv vel* sluger, feciorul răposatului Diicului Rudeanul *biv vel* logofăt, dat-am acesta al meu zapis ca să fie de bună credință la cinstită mâna sfinții sale părintelui chir Anthim mitropolitul Țării Rumânești și la bisearica sfinții sale din București, a Tuturor Sfinților.

Cum să să știe că încă mai denainte vreme de la leatul 7221 [1713] fiind tată-mieu Diicul logofăt cu viață au fost dăruit la această sfântă besearică de pomeană un codru de loc din colțul grădinii noastre despre pod, cu zapis de la mâna dumisale, pre care au zidit sfinția sa părintele mitropolitul și magazie de piatră.

Deci când au fost acum, eu încă m-am îndemnat de am mai dăruit și de la mine sfinții sale și sfintei bisearici de pomeană pre lângă locul ce au dat tată-mieu, iar din grădina noastră, alt codru de loc, în lung stânjeni șapte și lat stânjeni 12, pentru sufletul nostru și al părinților noștri, de ni s-au scris numele la sfântul pomeanic, să să pomenească în vezi la sfântul jărtveanic. Ca să fie sfinției sale și sfintei bisearici, ce scrie mai sus, moșie stătătoare și ohabnică în veaci, pentru că am dat eu de bună-voia mea și de nimenea silit. Și mărturii boiari carii s-au iscălit mai jos.

Și eu, pentru adevărata credință, am întărit mai jos cu peceata noastră și am iscălit cu mâna mea, ca să să crează.

Și am scris eu Nicula logofetelul dumnealui, cu învățătura dumnealui.

Februarie 16 *dni*, leat 7223 [1715].

Chirca Rud.[eanul] *biv vel* sluger
Barbul spătar Bojoreanul, mărturie

[pe verso]:

Zapisul Chircăi *vel* slugear *snă* Diicului Rudeanul *vel* logofăt, pentru locul ce-au dat de pomană din grădina dumisale de s-au mai lărgit locul magaziei.

Leat 7223 [1715] februarie 16 *dni*.

Arh. St. Buc., Episcopia Argeș, XLVIII—24.
Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran.

113.

1715 februarie 17.

†Adecă eu Barbul slugeariul Merișanul, *snă* vistiariului Drăgușin Merișanul, dat-am acesta al meu zapis ca să fie de bună credință la cinstită mâna sfinției sale părintelui chir Anthim mitropolitul Țării Rumânești și la bisearica sfinției sale, din București, a Tuturor Sfinților.

Cum să să știe că locul pre carele iaste zidită besearica fiind al meu, dăruit de răposata mătușă-mea jupâneasa Marica a unchiului meu Staico păharnecul, încă de când m-am însurat, cu zapis de la mâna dumneaei. Care loc au fost al dumneaei de moșie și cu alte locuri împrejur ce au fost mai cumpărat boiarinul dumneaei unchiu-mieu, Staico păharnicul.

Deci pohtindu-ne sfinția sa ca să i-l vindem pentru ca să facă pre dănsul besearica, noi n-am vrut să-l vindem. Ci au socotit dumnealui tată-mieu, Drăgușin vistiariul, împreună cu noi de l-am dat sfinții sale de pomeană pentru sufletul nostru și al părinților noștri. Pre care loc, cu ajutorul lui Dumnezeu, au și zidit sfinția sa besearică frumoasă în numele Tuturor Sfinților. Și ni s-au scris și numele în sfântul pomeanic (*sic*) al besearicii, ca să să pomenească în veaci la sfântul jărtvenic.

Și neapucind să facem zapis împreună cu tată-mieu Drăgușin vistiariul până au fost viu, când au fost acum, eu ca un stăpân și moștean am făcut acest zapis al meu și l-am dat în mâna sfinției sale ca să fie sfinției sale și sfintei besearici, ce scrie mai sus, moșie stătătoare și ohabnică în veaci, pentru că au fost locul meu de la mătușă-mea, precum mai sus arată. Și l-am dat noi de pomeană de a noastră bunăvoe și fără de nici o silă. Și am dat în mâna sfinției sale și zapisele ceale vechi ce am avut pre acest loc: un zapis al Mariei, fata Lupului aprodul, de la aprilie 22 *dni* leat 7178 [1670]; alt zapis al lui Dragostin *snă* Pătru iuzbașa, de la mai 7 leat 7179 [1671]; alt zapis al mătușă-mi Maricăi păhărniceasca, de la februarie 13 leat 7212 [1704].

Iar de să vor mai afla cândva pentru acest loc niscai zapise vechi în casa noastră, să avem a le darea iară la sfânta besearică, sau de s-ar fi întâmplat de vor fi încăput niscai zapise pentru acest loc în mâinile altora, au oameni streini, au rudeni de ale noastre, și după vremi ar eși la vreo judecată să nu să crează, nici să se ție în seamă, ci să le ia judecătoria de la dănșii și să le dea la sfânta besearică, pentru că acest loc l-am dat peste tot sfintei besearici, cât au ținut și au stăpănit mătușă-mea Marica păhărniceasca și nimenea treabă cu dănsul n-are.

Și mărturii boiari, arhieriei și alții carii s-au iscălit mai jos. Și eu, pentru mai adevărata credință, mi-am pus mai jos pecetea și am iscălit cu mâna mea, ca să se crează.

Și am scris eu popa Nicola cu învățătura dumnealui.

Measița februarie 17 *dni*, leat 7223 [1715].

Barbul sluger *sin* Drăgușin vistier Mărișanul
Costandin Știrbei *vel* ban, mărturie
Bunea *vel* vornic, mărturie
Radul Dudescu *vel* logofăt, mărturie
Șarban Bj [Bujoreanu] *vel* vistiar, martor
Radul Golescu *biv vel* vornic, mărturie
Șarban *vel* clucer, martor
Mihai Cantacuzino *vel* comis, martor
Șarban *vel* pitar, martor
Radul Hrizea *vel* vornic Târgoviște, mărturie
Barbul Greceanul *vel* agă, mărturie
Ilieș *vel* armaș, martor

[*pe verso*]:

Zapisul slugeariului Barbului *snă* vistier Drăgușin Merișanul pentru locul ce-au dat de pomană, pre care s-au zidit bisearica Tuturor Sfinților, la leat 7223 [1715] februarie 17 *dni*.

Arh. St. Buc., Episcopia Argeș, XLVIII—25.
Original, stare foarte bună, hirtie groasă, cerată, cu filigran; pecetea inelară, în tuș, a lui Barbu Merișanu.

114.

[1715 martie 21.

Adecă eu Șarban *snă* lui Iane Stăncescu, dat-am acest adevărat al meu zapis ca să fie de bună credință la cinstită mâna preasfințitului mitropolit al Ungrovlahiei chir Anthim și sfintei mănăstiri, de aciia din București, a Tuturor Sfinților ce iaste făcută de sfinția sa.

Precum să știe că având eu de la părinții miei o pimniță de piatră și cu prăvălii deasupra pimniții și cu hanul din dosul pimniții, care pimniță iaste în Ulița cea Mare și merge lungul locului până în locul Perdiculii, care sânt stânjeni [*loc liber*] și în lat sânt stânjeni [*loc liber*]. Care să hotărăște locul despre răsărit cu niște prăvălii ale mănăstirii Radului Vodă, iar despre apus să hotărăște cu o pimniță care s-au numit că au fost a unui Mihalee croitoriul și acum o stăpânește jupănul Iorga Ismail *biv* staroste; și puțin mai jos să ajunge locul hanului și cu niște prăvălii ale mănăstirii Sărindariului.

Care pimniță și han le-au cumpărat și le-au făcut părinții miei după cum dovedesc și zapisele ceale vechi. Și eu neavând putere ca să le mai fiu, au mers la sfinția sa, dintru a mea bunăvoie și de nimenea silit, de le-am vândut sfinții sale drept bani gata taleri o mie trei sute și cincizeci, care bani i-am luat toți și deplin în mâna mea.

Drept aceia și eu am dat acest adevărat zapis împreună și cu zapisele ceale vechi care sânt de toate [*loc liber*], ca de acum înainte să le stăpânească sfinția sa cu bună pace de către mine și de către tot neamul meu. Și să fie moșia stătătoare și obabnică în veaci sfintei mănăstiri a Tuturor Sfinților ce iaste mai sus zisă.

Și când am făcut acest zapis fost-au cu știrea tuturor vecinilor din sus și din jos și alte obraze cinstite mărturii care să vor iscăli mai jos anume.

Și, pentru mai bună credință, întărit-am acest zapis cu a mea iscălitură și peceate, ca să să crează.

Leat 7223 [1715] martie 21 *dni*.

Șarban *sin* Iane Stăncescu am vândut și adeverez
Costandin [*indescifrabil*] *vel* spatar, mărturie

Gheorghie a lui Vasilie, martor
Neacșul sluga Stăn.[cescului], martor
Neacșul cupeț, martor

[*pe verso*]:

Zapisul lui Șarban *snă* Iane Stăncescu pentru hanul ci ne-au vândut.

Leat 7223 [1715] martie 21.

Arh. St. Buc., Episcopia Argeș, XLVIII—26.
Original, stare foarte bună, hirtie groasă, cerată, cu filigran; pecetea inelară, în tuș, a lui Șarban Stăncescu; trei semnături grecești, indescifrabile.

115.

1715 iulie 20.

Anthim cu mila lui Dumnezeu arhiepiscop și mitropolit a toată Țara Rumânească și exarh plaiurilor.

Ceia ce iau darul vredniciei cei arhieresti de pren toată lumea și să așază purtători de grije la besearica cea sfântă a lui Dumnezeu, au datorie mai cu de-adinsul a păstori turma lor cea pravoslavnică ce li s-au încredințat de la Hristos, cu cuvinte folositoare de suflet și cu învățătura cea evanghelică, și cu ochi priveghialnic să păzească oile ceale cuvântătoare de lupii cei grei carii nu cruțează turmei și de pășunile ceale stricicioase sufletului, carele zăticnesc mântuirea lor.

Această învățătură dă fericitul Pavel miliseanilor zicând: „luați aminte de sine-vă și de toată turma pre care pre voi v-au pus duhul sfânt episcop a păstori besearica lui Dumnezeu care au câștigat-o prin singele lui”.

După aceasta au altă datorie următoare aceștia, în tocma trebuincioasă, adică a purta grije pentru zidirea, înălțarea și adaosul sfintelor lăcașuri și dumnezeestilor case. Că de ar lipsi sfintele besearici, unde s-ar aduna norodul ca să asculte duhovniceștile și evanghelicestile cuvinte și cântări, sau unde s-ar săvârși sfintele și înaltele ale lui Dumnezeu taini, mai ales încă că și proorocul David ne poruncește, în besearici bine să cuvântăm pre Dumnezeu și să iubim podoaba casei lui.

Drept aceia și smereniia noastră, de vreame ce den mila lui Dumnezeu ne-am înălțat la treapta cea înaltă a arhieriei și am primit grija a păstori oile ceale cuvântătoare, știind aceste doao datorii ce sânt asupra noastră n-am lipsit până acum, după puțința noastră, a învăța turma cea cuvântătoare ceale de folos și mântuitoare, și cu laptele cel dulce al cuvântului a o hrăni.

Așijderea și spre rădicarea, adaosul și podoaba sfintelor lăcașuri multă pohtă și răvnă dumnezeiască am avut, care răvnă cu năstavul și cu ajutoriul dăttătorului de bune Dumnezeu s-au lucrat, și la săvârșire bună au venit. Că dintru ostenealele mele ceale multe, din tipăritul cărților, și din milosteniile îndurătorilor creștini ne-am învrednicit de am înălțat din temelie besearică frumoasă aici în București, întru slava și mulțumita însuși celui ce întru Troiță să proslăvească Dumnezeu, și întru cinstea și lauda tuturor sfinților denpreună încât să fie și să se numească cinstită mănăstire a Tuturor Sfinților, căroră am și închinat-o, și pe numele lor o am zidit-o ca să se prăznuiască întru ia [ea] cu mărire și să se cinstească necontenit cu laude și cu cântări ca niște priiateni ai lui Dumnezeu și ajutori și sprijenitori tuturor pravoslavniceilor creștini.

Zidit-am și împrejurul ei chilii destule și alte lăcașuri pentru odihna egumenului care va fi după vremi și [a] acelora ce vor vrea să aleagă viața sihăstrească, adăogând întru ia [ea] și altele multe trebuincioase.

La care am închinat multe de toate căștiguri mutătoare și nemutătoare pentru îndestularea celor ce vor lăcui întru ia : adecă moșii, vii, mori, stupi și dobitoace de tot fealiul.

Încă și besearica am împodobit-o și am înfrumusețat-o cu ajutoriul lui Dumnezeu pe dinafară și pe din lăuntru cu multe odoară de argint, și cu veșminte scumpe, cu cărți de multe fealiuri și cu altele ce să obicinuiască a să inzeștra zidirile ceale cuvioase.

Și pentru ca să se chivernisească toate nestrămutat după cugetul mieu și după socoteala cea bună și dreaptă, am așăzat 32 de capete în scris, întru carele mai pre larg rănduesc toată îndreptarea mănăstirii, precum se veade în condicul cel iscălit al besearicii. Adecă, să se afle de-apururea la acea casă 14 oameni pentru slujba mănăstirii, doi preoți mireani să slujească besearicii fieștecărele cu plata lui, să se facă milostenie la săraci în toate duminicile, să aibă oarecare milă în toate simbetile cei ce vor fi în temniță, să se îmbrace în zioa de joi mari, trei săraci și trei fete sărace. Să se inzeștreze pre an o fată săracă, a dooa zi de Sventi Dimitrie. Să se odihnească în trei zile streini nemearnici cu mâncare și cu sălășluire peste toată vremea. Să se îngroape cu cheltuiala casei săracii ce-i scot prin ulițe morți, cerșind milă pentru îngroparea lor. Să se hrănească trei copii ce ar învăța carte și dascalul lor să-și ia plata ostenealei din mănăstire. Să arză trei candile necontenit în besearică peste toată vremea. Să se prăznuiască pre an pomenirea a patru sfinți : a Sfântului Anthim la 3 zile a lui septemvrie, a ciudotvoretului Nicolae în 6 zile a lui dechemvrie a sfintei mucenițe Agathia la 5 zile a lui februarie, și a Sfântului Alexie, omul lui Dumnezeu, la 17 zile a lui martie, și într-aceaste zile să se facă milostenie la săraci după cum s-au scris în condică.

Să se prăznuiască sărbătoarea tuturor sfinților pre an cu cinste cuviincioasă după obiceiul țării. Și într-această zi să dăruiască pre mitropolitul țării ca să săvârșească sfânta liturghie și în zioa aceia și a dooa zi.

Să se facă sărindare și liturghii în toți anii pentru sufletele celora ce au miluit sau vor milui sfânta mănăstire, după cum s-au însemnat mai chiar în condică.

Să se strângă într-o lăcriță osebită zeciuala banilor din căți să vor agonisi de pe veniturile mănăstirii și de la milostenii, ca să se afle la vreame de mare păs al ei.

Să se ție dooa tipografii, una grecească și alta rumânească, pentru folosul obștii și pentru agoniseala casei.

Pre lângă aceastea, mai marele mănăstirii și purtătorul de grija trebilor ei, să fie egumenul cel după vremi, chivernisind și îndreptând toate veniturile ei, și pre călugări cu frica lui Dumnezeu și cu dreptate, carele cât va trăi să-și aibă cuviincioasa cinste și după moarte pomenirile ceale obicinuite, precum s-au însemnat în condică.

Încă să mai fie și cinci epitropi din ceata neguțătoarească, obraze de cinste, pre carii i-am pus și i-am așăzat, ca să poarte grijă pentru buna chiverniseala și adaosul casei și ca să ia socoteală egumenului, pre an de dooa ori, pentru tot venitul și cheltuiala.

Și când ar lipsi egumenul, ei să aleagă pre altul, cu știrea luminatului domn și blagoslovenia a preasfințitului mitropolit carele va fi după vremi.

Însă voesc ca această sfântă mănăstire care am înălțat-o și am înfrumusețat-o cu a mea cheltuială, să fie slobodă, singură sieși ei și legiuitoare, singură stăpânitoare, și nimănui supusă, fără numai lui Dumnezeu și sfinților tuturor căroră am și închinat-o. Să nu fie supt vreo stăpânire patrierșască, nici supt vrednicie domnească, nici supt stăpânirea arhierelui țării, nici suptă vreunui boiariu, nici vreunii mănăstiri veri mari veri mică. Ci numai numele cel canonicesc al preafințitului mitropolit să se pomenească întru ia, după rănduiala cea bisericască. Iar mănăstirea să se stăpânească și să se îndrepteaze întru toate numai de egumenul și de cei cinci epitropi cu un gând întru toate, după rănduiala ce am așăzat ceale 32 de capete.

Iară de va vrea cineva din cei de acum, sau din cei mai de pre urmă, ori din ce rănduială ar fi, să supue această slobodă a noastră mănăstire altui obraz sau altei mănăstiri, sau va strămuta cevași din ceale ce s-au hotărât de a noastră bunăvoe în ceale 32 de capete, unul ca acela să fie afurisit de Dumnezeu atotțiitorul, și procler, și neertat și în lumea aceasta și în cea viitoare, să aibă părăși la zioa judecății cei înfricoșate pre toți sfinții, și procopseală să nu vază în toate zilele vieții lui.

Și pentru aceasta s-au făcut acest arhieresc hrisov întărit cu iscălitura și cu pecetea smereniei noastre spre adeverința, întemeierea și nestrămutarea așezământurilor și învățăturilor noastre ce s-au zis mai sus.
Iulie 20 dni, leat 7223 [1715].

Dat în scaunul Mitropoliei noastre, în București.

Smeritul mitropolit al Ungrovlahiei, Anthim [m.p.].
Și s-au scris de mine Nicola ierei notareșul Mitropoliei

Arh. St. Buc., Suluri, nr. 13.

Original, stare foarte bună, pergament lung alcătuit din două bucăți lipite; splendide ornamentații aurite: în partea de sus, într-o ornamentație florală, mănăstirea, Isus Hristos, heruvimi; jos, o semnătură mare, minunat caligrafiată a mitropolitului Antim, într-un cartuș aurit. Lipsă pecetea care atirna; se văd numai găurile șnurului.

116.

1715 octombrie 25.

Adecă eu Lefter vornic dat-am acest al mieu adăvărat zăpis ca să fie de bună credință la cinstită mâna preasfințitului mitropolit al Ungrovlahii chir Anthim și la sfânta mănăstire ce să chiamă a Tuturor Sfinților care au zidit-o sfinția sa.

Precum să să știe că am mers eu dăntru a mea bunăvoință să am dăruit sfintei mănăstiri șase răzoare de vie dă aice dănt dealul Bucureștilor, care sânt pre moșia sfintei Mitropolii. Care vii, trei răzoare mi-au fost și mie dă zestre dă la fămeia mea Chița, iar 2 răzoare le-am fost pus eu dănt țelină, iar 1 răzor l-am fost cumpărat dă la popa Matei, feciorul popii Fotii eliseriul.

Drept aceia le-am dat sfintei mănăstiri dă pomană ca să mă pomenesc eu și fămeia mea Chița la sfântul jărtvenic.

Deci, pentru mai buna și adevărata credință, am dat și acest al meu adăvărat zapis întărit cu iscălitura mea, ca să să crează.

Octomvrie 25 dni, leat 7224 [1715].

Lefter vornic

[pe verso]:

Zapisul vornicului Lefter pe șase rozoare de vie în dealul Bucureștilor, ce au dat de pomeană la mănăstirea Tuturor Sfinților.

Arh. St. Buc., Episcopia Argeș, XLIX—20.
Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran.

117.

1716 februarie 2 [Buzău?].

†Adecă eu Mariia băneasa Mileasca împreună cu ginere-mieu Dumitrașco Brăiloiu vel căpitan za Cerneți, dat-am scrisoarea noastră la cinstită mâna sfinții sale părintelui nostru chir Anthim mitropolit al Ungrovlahiei.

Precum să să știe că având noi un loc în orașu scaunului Târgoviște, în mahalaoa Popii lui Lungu, lungu stânjeni 40 și în lat stînjeni 16.

Deci noi pentru sufletele noastre, ca să fim pomeniți în veci așa am socotit și am dat acest loc sfintei mănăstiri carii este hramul Tuturor Sfinților în orașu scaunului Bucureștilor, în mahalaoa Popii lui Ivașco, care o au făcut și o au zidit din temelii ei sfinția sa chir Anthim mitropolit țării, ca să fie sfintei Mitropolii loc stătător în veac.

Și când am dat acest loc și am făcut acest zapis au fost și alți boeri care să vor iscăli.

Și noi, pentru mai adevărata credință, am întărit zapisul cu iscăliturile și cu pecețile mai jos, ca să să crează.

Februarie 2, leat 7224 [1716].

Maria băneasa Mileasca

Dumitrașco biv vel căpitan al Cerneților

Radul Goleșcu biv vel vorneț, mărturie

Ghenadie egumen ot Argeș, mărturie

Neacșu proin-staroste, mărturie

Acad. R.S.R., CXXVII—104.

Copie de epocă, stare foarte bună, hirtie cu filigran.

În copia păstrată la Arh. St. Buc. se spune că locul din Târgoviște era situat „în mahalaoa Pop[i] lui Dragomir, de la Danciul postelnic Părăianul de moștenire, și aflîndu-să în lung stânjeni 40 și în lat stânjeni 16”.

La urma documentului se află următorul adaos:

„Acest zapis s-au găsit la mâna lui Costandin logofăt ot Târgoviște, ce este ispravnic la vile sf. părintelui episcop Buzău. Și măcar că în zapis

nu să arată de s-au făcut vreun schimb, dar zice cu gura cum că s-au făcut schimb acest loc cu episcopia Buzăului, dănt o vie de la Vespești.

Cercetând în zapisele sfintei mănăstiri s-au găsit schimbu și iaste acest zapis bun al sfintei episcopii Buzăul.

Neofit igumen Sfințeanu”.

Arh. St. Buc., Episcopia Argeș, XLVIII—22.
Copie.

118.

1716 mai 23.

†Milostiiu bojiu Io Necolae Alixandru voevod, i gospodin zemli Vlahiscoe.

Davat gospodstvo-mi siu poveleaniiu gospodstvo-mi sfinții sale părintelui Athanasie egumenul ot Sveantăi Ioan.

Ca să fie volnic, cu aciastă carte a domnii meale, pentru toți oamenii căți să află șazători pe locul sfintei mănăstiri ce iaste în mahalaoa Trănbițașilor, aici în orașul domnii meale, în București. Pentru că aici la domnia mea, la divan, să jălui părintele egumenul cum că cerând unii, alții loc să-și facă câte o cășcioară pe locul mănăstirii și să-și dea chiria precum dau și alții, le-au fost dat loc și întâi ș-au făcut case micșoare pe potriva chirii. Iar de la o vreme încoace, au început a-și face case mari, cu pînnițe și a-și face temeae pe locul mănăstirii și-și vând vinurile lor, precum le iaste voia. Și nici o-ntrebăciune de la egumen nu vor să ia, ci ei fac ee le iaste voia, tocma ca când ar fi locul lor. Și unii nici chiria nu vor să-și dea.

Deci, domnia mea cunoscând că nu iaste cu dreptate a fi ei mai volnici a-și face case fără de întrebăciunea și voia egumenului și a-și vinde vinurile lor pe locul mănăstirii, am dat aciastă carte a domnii meale părintelui egumen pre unii ca aceia să nu-i îngăduiască nici a-și vinde vinurile lor, nici a-și face case mari cu pînnițe pe locul mănăstirii, fără decât să-și facă case mici pe potriva chirii și numai vinurile mănăstirii să să vînză acoalea. Iar cui nu-[i] va plăcea așa și nu ș-ar da chiria dupe obicei, să-și rădice casele și să și le mute pe loc domnesc. Pentru că așa iaste porunca domnii meale.

I is. saam reci gospodstvo-mi

Mai 23 dni, leat 7224 [1716].

L. P.

Io Nicolae voevoda [m.p.].

procit vel logofăt¹

Arh. St. Buc., M-rea Sf. Ioan din București, XII—21.

Original, stare foarte bună; pecetea inelară octogonală, în tuș roșu.

¹ Cuprinsul acestui document se găsește aproape exact în următoarele documente: 1717 mai 16, XII—22; 1731 mai 27, XII—24; 1733 ianuarie 12, XII—25; 1748 iunie 4, XII—27; 1753 noiembrie 21, XII—28.

1718 iunie 7.

Adecă eu Ianache cîntărețul *ot* București dat-am scrisoarea mea la mina dumnealui jupinului Oprii Florea *ot* Brașov.

Cum să știe că cumpărînd dumnealui jupinul Oprea o vie de la Nicodim călugărul, și rozorîndu-să acea vie cu o vie a mea, nu l-am îngăduit ca să ție dumnealui acea vie, fiind eu mai volnec.

Deci întirziîndu-se vremea și lucrînd dumnealui acea vie, m-am sculat să-i întorc banii jupinului Oprii. Și fiind multă pricină între noi am fost și la judecată înaintea dumnealui căpitanului Zamfir *ot* Ploești. Deci dinaintea dumnealui căpitanului ne-am [în]voit de bunăvoia noastră precum să ție jupin Oprea via pînă la toamnă și vinul ce să va face într-aceia vie să-l împărțim den două, noi amîndoi cu jupin Oprea. Și banii cîți vor intra la lucrul vie de primăvară pînă la cules să fie iar din două. Așijderea și banii care au dat dumnealui jupinul Oprea pre acea vie cînd o au cumpărat, precum va fi scriînd zapisul, să aib a-i da la toamnă dumnealui, cînd vom vrea să intrăm cu hărdăul în vie.

Și cîți butași va fi băgat și haraci și ori altă cheltuială cită va fi făcut dumnealui să aib eu a-i înturna cîndu-i voi da banii dupre vie. Și să-i dau și dobînda acelor bani neguțătorești zeace la doi de an. Iar nedîndu-i eu banii în toamnă, precum ne-am așezat, să aibă dumnealui jupinul Oprea a stăpîni via cu bună pace de cătră mine, precum scrie și cartea dumnealui căpitanului cea de judecată.

Pentru aceasta am scris eu cu mina mea și am iscălit mai jos, ca să crează.

Iunie 7, 7226 [1718].

Az Ianache cîntărețul
Az popa Andonie *ot* București
Az [indescifrabîl] Marcea, martor

Acad. R.S.R., XCVI—93.
Original, hîrtie, stare bună, format mic.

1718 octombrie 24.

†Adecă, eu Dospina a răposatului Rodnii căpitan, dat-am zapisul mieu, ca să fie de bună credință la mîna gineri-mieu, Staico logofăt.

Precum să știe că i-am vîndut toată parte me de casă și grădina și locul curții jumătate în mahalaua Scaunilor, care case sînt toate într-o curte care i-am dat zestrea, pentru că vînzăndu-le eu altoara strîini, anume lui Ivan căpitan Dicii, gineri-mieu neîngăduînd pe Ivan căpitan ca să stăpînească, i-au lepădat banii înapoi, precum au fost tocmit cu Ivan căpitan, taleri [loc liber].

Drept aceia, i-am dat aciastă scrisoarea a me, ca să-i fie moșie stătătoare în veaci dumne[a]lui și feciorilor dumne[a]lui, căți Dumnezeu îi va dărui, căci că le-am vîndut de a me bunăvoe și cu știrea fraților miei și [a] tuturor rudilor și vecinilor după înaprejur, căci că aceste case sînt cunpărate cu osteneala me și a bărbatului mieu.

Și pentru mai adevărată credință, mi-am pus și iscălitura mai jos, ca să crează. Și mărturii care mai jos să vor iscăli.

Și am scris eu popa Costandin, cu zisa dumniaei.

Octombrie 24 *dni*, leat 7227 [1718].

× Eu Dospina căpităneasa, vînzătoare

Eu popa Nicola preot

Eu Mihalcea

Eu popa Datco [?]

[pe verso]:

Zapisul soacră-mia Dospinii căpităneaschii *za* casile *ot* Scaune.
7227 [1718] octombrie 24.

Arh. St. Buc., Mitrop. T. Rom., CCXVIII—1; ms. 131, f. 212v.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

1719 decembrie 4.

†*Milostieiu bojieiu Io Nicolae Alixandru voevod i gospodin davat gospodstvo-mi siiu poveleaniu gospodstvo-mi*, credinciosului boiariului domnii meale Tudorache *biv vel* comis, i lui Hrisand cămărașul.

Ca să fie volneci cu aciastă carte a domnii meale, să ție și să stăpînească niște case și cu tot pămîntul lor ce ar fi avînd aicea în orașul domnii meale, în București. Care case sînt lângă biserică ce o au făcut părintele Anthim vlădica. Și iară să mai ție și să stăpînească și casele dă la Crăngu *ot sud* Saac și cu toată moșia lor. Și să-i ia tot venitul dupre tot hotarul, veri dă ce ar găsi pă dănsa, cu bună pace dă către feciorii lui State paharnic Leurdeanul, însă ce au fost paharnic mare, și dă către soru-sa Stanca.

Pentru că aceste case dănpreună cu moșile lor au fost ale lui State paharnic și trebuîndu-i lui nește bani, pentru ale lui trebuințe, s-au fost rugat unui turc anume Ibraem Cilibi dă la [loc liber] dă i-au dat o sumă dă bani.

Deci viînd vremea banilor, l-au fost apucat Ibraem Cilibi ca săi dea banii și i-au dat dintr-ănsii, iar taleri 500 neavînd ca să-i dea, l-apus [în] închisoare foarte tare. Și State paharnic alt neavînd cum facu și dă unde ca să-i dea acești bani, s-au fost rugat dă-nehisoare cu multe rugăminte la acești doi boiari ce mai sus sînt numiți, dă le-au fost dat State paharnic zapis la mîna dumnealor, puîndu-și aceste case cu moșăile lor zălog pînă în trei luni dă zile să aibă a le darea acești bani taleri 500, iară nedăndu-le banii la zi, să le fie casele și cu moșăile stă[tă]toare și să facă ce le va fi voia.

Și dumnealor cu acest feal dă așăzămînt și cu acel zapis, l-au scos dă-nehisoare și au dat zapisul dumnealor la mîna lui Ibraem Celibi pînă în trei luni dă zile dă nu i va da State paharnic banii la zi, să-i dea dumnealor.

Iar cînd au fost la zi, State paharnic n-au putut ca să dea banii. Deci Ibraem Celebi au apucat pă dumnealui Tudorache comisul și pă Hrisand cămărașul, și i-au dat toți banii taleri 500. Și după ce i-au dat toți

banii, au trecut multă vreme și State paharnic nu le-au mai dat nici un ban, până ce au venit vreme să au murit și după moartea lui încă au mai adăstat acești boiari, ce scriu mai sus, mai mult să câte 2 ani ca doară le vor da banii feciorii lui State paharnic, au soru-sa, șă-n multe rânduri au fost mers și la ei ca să le dea banii și tot nu le-au dat, fără cât așa le-au răspuns, cum că n-au puteare ca să le dea banii.

Ci după cum le scrie zapisul tată-ne-său State paharnic să ție și să stăpânească casele și cu moșiile ce scriu mai sus, la care lucru dumnealui Tudorache comisul și cu Hrisand cămărașul nici pă acel cuvânt nu s-au lăsat, ci au eșit în Divan înaintea domnii mele cu zapisul lui State paharnic și citindu-l înaintea domnii mele, și scriind după cum mai sus iaste zis, domnia mea nu i-am lăsat ca să fie păgubași, ci așa am judecat cu dreptate, să am dat peste acel zapis această carte a domnii mele credinciosului boiariului domnii mele Tudorache *biv vel* comis, și lui Hrisand cămărașul ca de acuma înainte să aibă să ție și să stăpânească aceste case cu moșiile lui și să le ia tot venitul ori den ce s-ar găsi, cu bună pace, să către feciorii lui State paharnic și de către soru-sa. Iar oricând ar putea copii lui State paharnic au dăa neamul lor să dea banii, să fie volnici a darea banii și să-și ia casele cu moșiile înapoi și de cătră nimenea nici o opreală să n-aibă, că așa iaste porunca domnii mele.

I i saam reci gospodstvo-mi.

Dechemvrie 4 dni, leat 7228 [1719].

L.P.

Io Nicolae voevoda [m.p.].

procitenomu Costandin Văcărescu *vel* [loc rupt]

Acad. R.S.R., CD-14.

Original, stare potrivită, pătat de umezeală; pecetea inelară a domnului, în tuș roșu.

122.

1720 mai 5.

Milostiuu bojiu Io Nicolae voevod i gospodar zemli Vlahiscoe davat gospodstvo-mi siu povelenuu gospodstvo-mi.

Sfintei și dumnezeestii mănăstiri unde să prăznuiaște hramul lui Sfete Ioan, de aicea din orașul domniei mele, din București, și părintelui egumenului chir Timothei.

Ca să fie în pace și ertată de acum înainte de calul domnesc ce iaste obiceiul de dau mănăstirile pe an. Pentru că această mănăstire neavând obiceiul nici mai înainte vreme a da calu domnesc, ca celelalte mănăstiri, m-am milostivit domnia mea ca și de acum înainte să fie ertată, să n-aibă supărare de calu domnesc.

Drept aceia am dat domnia mea această carte a domniei mele într-o adeverință.

I i saam rece gospodstvo-mi

Mai 5 dni, leat 7228 [1720].

Acad. R.S.R., MLXXXV-48.

Copie în condica mănăstirii, fost ms. 2 593.

123.

1721 noiembrie 1.

†De vreme ce întâmplarea cea viitoare iaste nevăzută și însăși ingerilor necunoscută, pentru că numai la Dumnezeu toate sânt cunoscute, drept aceea și eu robul lui Dumnezeu, Ianachie, văzând că lumea aceasta iaste trecătoare și sfirșitul vieții mele să apropie, socotit-am mai înainte până îmi sânt mințile întregi și sănătoase, de am făcut așăzământ cu hotărâre printr-această adăvărata a mea diată la care au fost de față și dumnealui jupănul Tănăsie starostea de neguțatori și alți neguțatori, obraze de cinste, ce să văd mai jos iscăliți.

Pentru că neavând eu alt moștenitoriu în urma mea am socotit de bunăvoia mea și cu tot sufletul meu, de am lăsat toate acestea ce să văd însemnate mai jos, în seama cinstului și preasfințitului mitropolit al Ungrovlahiei chir Daniil și asupra sfintei și dumnezeestii Mitropolii din București, ca după petrecaniia mea să mă grijască cu pomeniri și cu sărindare până la trei ani.

Iar ceale ce am lăsat sânt acestea :

1 contoș roșu cu pănteci de vulpe;
1 contoș negru-vearde, ponosit, cu spinare de singeap;
1 dulamă turungie de tabin;
1 dulamă de canavăț ghiurghiulie, fămeiască, blănită cu [loc liber], purtată;
1 dulamă de canavăț vearde, blănită cu pacea de jder, cu nasturi de Țarigrad;

1 ghiordie de fringhie roșie blănită cu sandraci;
1 zăbun de sandal de Vineția, galben;
1 dulamă bărbătească vearde de tabin, cu nasturi de sarmă;
1 roche de belacoasă turungie cu gurile de sarmă;
1 belacoasă roșie; 1 cearșaf de rățeale; 1 iie cu mătase roșie umplută cu fir; 1 cearșaf, ponosit, cusut cu mătăsuri; 1 iie cu sarmă; 1 iie cu mătase albastră umplută cu fir; 1 iie neponosită cu mătase roșie umplută cu fir; 1 față de perină aleasă, cu alb; 2 brăse roșii, unul mare altul mai mic, cu flori de fir; 2 perine mici cusute cu fir; 1 măhramă fămeiască dinainte cusută cu fir; 1 peșchir vârgat împrejurul meșii; 1 masă de pânză vârgată cu alb; 1 oglindă de ceale mari.

1 roche de ataiia albastră, cu flori roșii; 1 față de perină albă vârgată; 1 alagea roșie vârgată; 1 peșchir vârgat; 2 bucăți de pânză groasă; 3 scoarțe de Țarigrad;

2 coți de postav roșu; 1 păreache de gure de sarmă galbene; 1 măhramă de obraz mică; 1 peșchir mai lung; 1 păreache de cercei de aur cu robinuri; 1 inel de aur cu robin; 2 ineale de argint, poliite de Liptca; 1 foae de cearșaf nesfârșită; 1 mahramă fămeiască aleasă; 1 măhramă de mătase cu ținte de fir; 4 perine de Țarigrad pestrițe; 2 pungulițe cu zapise; 1 toc de șă albastru; 1 păreache de cuțite cu sedef; 1 păreache de cuțite cu prășeale albe; 2 săbii cu argint pe la munuche [mînere]; 4 săhane de aramă; 13 tipsii de aramă; 4 căldări și doao tingiri; 1 căldare de rachiu cu capacul și cu țeava ei; 3 tigăi de aramă; 1 leghin [lighian] și doao ibrice; 1 clondir de fier alb; 1 solniță de fier alb; 1 clondir mic de fier alb; 1 chipcel de fir alb; 18 talere de cositoriu și de aramă; 1 șcatulcă; 1 cazan mare și o funie.

Acestea toate câte coprind într-această diată le las cu sufletul meu asupra sfinției sale părintelui mitropolitului al Ungrovlahiei chir Daniil,

ca să să vândă și din banii ce să vor agonisi să să chieltuiască pentru sufletul meu, la pomeniri și la sărindare, până în trei ani, taleri 200; să dea și la Cămpina unde iaste îngropat frate-meu Stamate taleri 100 și la Cămpulung unde iaste îngropată soția mea Sanda taleri 50.

Iar casele din București (afară dintr-un loc de casă ce l-am dat lui Stan și 7 pogoane de vie din dealul Bucureștilor le-am lăsat osebit sfintei Mitropolii pentru îngroparea, ca să mi să pomenească numele la sfântul jărtvenic.

Las și la mănăstire la Colțea să mi să facă doao sărindare, taleri 20; las și la Sărindariu, taleri 10.

Iar pentru zapisele de datorie și pentru datorile ce scriu în catastihul meu, pe urmă după moartea mea, carei din datornici vor primi blestem de la părintele cum că nu sânt datori, să fie în pace, iar carii nu vor putea lua blestem, să dea banii pe cât vor scrie zapisele, și să-mi facă ceale ce am rânduit.

Iar carele din neamul meu, după moartea mea, s-ar scula cu vreo judecată gândind să strice această diată a mea, au mumă-mea, au altci-neva să fie supt blestemul sfinților părinți ce au fost la săborul de la Nicheia și să-i fie părăș la infricoșata judecată a lui Hristos, prea curata maica sfinției sale. Și să aibă a dea seama pentru păcatele mele. Căci că mumă-mea ș-au luat partea ei și au fugit de m-au lăsat pe mâinile striinilor.

Și pentru incredințarea aceștii dieți, mi-am iscălit numele meu și am pus peceata mea mai jos, ca să să crează.

Noemvrie 1 *dni*, 7230 [1721].

Însă la viile din București sânt 9 pogoane, ci 6 pogoane să fie ale sfintei Mitropolii, precum le-am lăsat, iar 3 pogoane le-am lăsat lui Stan pentru căci m-au căutat la boala mea.

L.P. Eu Ianachie slugear

Popa Nicola prot.[opop], martor
Ghiorghie al lui Vasilie, martor

[pe verso]:

Diata lui Ianache cupețul pentru ceale ce au lăsat asupra sfintei Mitropolii, cum arată înlăuntru.

Danii [indescifrabil] casă în București, i pogoane vie șasă în dealu Bucureștilor.

Diata lui Enache slugear pentru casele din București și 6 pogoane de vie.

7230 [1721] noiembrie 1.

Arh. St. Buc., Mitrop. Ţ. Rom., CCVI—12.

Original, stare bună, hirtie cu filigran; frumoasă pecetea inelară; două semnături grecești, indescifrabile.

124.

1725 mai 4.

†Dat-am cartea noastră dumisale logofătului Staico, pentru că din porunca dumnealor boiarilor celor mari fost-am trimiși la un loc al dumnea-

lui logofătului Staico din mahalaoa Scaunilor, care să-l dovedim și să-l aleagem de către locul vâtașilor de măcelari, anume Necula [*loc liber*].

Deci, după poruncă, am mers la acest loc și am strâns preoți și alți vecini mahalagii bătrâni de penprejur. Și fiind de față și vâtașii de măcelari, ne-au dat Staico logofăt scrisori ce au avut. Și vâtașii de măcelari încă ne-au dat și ei scrisori ce au avut.

Și citindu-le foarte cu amăruntul, am tras tot locul. Și după bune și dreapte zapise ce au avut Staico logofătul, am ales să-și ție locul dumnealui, a patra parte. La care, alegându-i partea de loc, l-am și tras după obicei, cum semnează din jos anume trăsurile. Însă în fața despre pod, să ție stânjâni 7 și [*loc liber*] palme. Și din dosul casilor, să ție stânjâni 8 și 2 palme. Și la mijloc, în fața despre Scaune, să ție stânjâni 8 și o palmă, însă opt. Și să să ție și pe lângă Cănată[?]stânjâni 7.

Și având poruncă ca să și înpietrim la aceaste trăsuri, ce scriu mai sus, la toate am pus pietri, de am ales locul lui Staico logofăt de cătră locul vâtașilor de măcelari.

Drept aceaia, i-am dat aciastă scrisoare a noastră ca să ție și să-l stăpânească acest loc, după cum l-am ales și l-am înpietrit, cu bună pace de cătră vâtași de măcelari, pentru că acest loc au fost al lui Staico logofăt dat de zeastre de la soacră-sa, jupâneasa Dospina ce au fost a lui Robe căpitan de cazaci.

Aciasta scriem.

Mai 4 *dni*, leat 7223 [1725].

Az popa Iordache ot mahalao Popa Hierăi, martor

Az popa Dobrin ot Iana, martor

Az Neculae vtori vistier

Az Stoica vtori vornic

Eu Coman portar

Tudorache brutarul, martor [*grecește*]

Leondaris, martor [*grecește*]

Arh. St. Buc., Mitrop. Ţ. Rom., CCXVIII—3; ms. 131, f. 213—213v.

Original, stare potrivită (rupt la indoituri).

125.

1726 martie 20.

†Eu roaba lui Dumnezeu, Mariia, fata Radului logofăt, căzând la multă boală și aju[n]gând la slăbiciune și temându-mă să infricoșatul cias al morții, pân-unde mi-am avut mințile întregi și limba dășchisă, am cugetat ca să-mi fac diată și să-mi aşaz toate ale mele, mult, puțin, cât am dăni mila lui Dumnezeu și să dă [la] părinții miei.

Întâi, mă rog tuturor creștinilor ca să mă iarte, oricui ce voi fi greșit și ert și eu pă toți frații lor creștini. Și las cu sufletul meu, să mă îngroape la sfânta biserică unde să cinstește și să prăznuiască hramul mai marilor voivozi cetelor ingearești, Mihail, i Gavriil și hramul acelu dăntu sfinți, părintele nostru, Athanasie cel Mare.

Martie 20 *dni*, 7234 [1726].

Întâi, casa cu locul cât ține, dă aici dăni București, care casă imi iaste și mie dă la părinții miei. Ci, aciasta las cu sufletul meu, să să vândă, să să facă sărindare și pomenire sufletului meu și al părinților miei.

Așijdere și o carătă a mea. Și aciasta să să vânză, să să dea milostenie la fete sărace.

Și am și cinci cai telegari; iar să să vânză, să fie pentru pomenirea sufletului meu și al părinților miei.

Am și o moșie dă la Greci, care moșie îmi iaste dă la părinți, însă cu zece suflete dă țigani. Ci, aciastă moșie și țigani dănpreună o las cu sufletul meu la sfânta biserică unde voi să mă îngrop.

Am și o moșie ce să chiamă Puranii. Și aciasta o las cu sufletul meu la sfânta Mitropolie dă aici dăn București, ca să fie pentru pomenirea sufletului meu și a părinților miei.

Mai am și viile dă la Sărata, pogoane 21, cu casile lor, cu cramă, cu sloamă, cu toate dichisile dănprejur. Aceste să să prețuiască și să să dea la Marica parcălăboe, pentru taleri doao sute, care îi sânt datoare. Și prețuindu-să și câți bani va mai rămănea, să fie pentru pomenirea mea și a părinților miei.

Și mai am noao pogoane dă vie în dealul Bădeanilor. Ci, aciasta vie o las cu sufletul meu, nepoatii meale dă soră, Păunii, ca să mă pomenească.

Și am o păreche dă cercei câte un picior dă balș (*sic*) și cu luminile dă zmaragd. Care cercei sânt la Ghiorghe hangiul zălog drept taleri doaozeci și doi, bani noi.

Și mai am o păreche dă cercei cu luminile dă balaș, câte cu trei picioare, dă mărgăritar, care sânt la Stamate vameșul, zălog drept taleri șase, bani noi.

Și am noao șiruri dă mărgăritare la jupân Hriste, drept taleri patruzeci, zălog de pă cum scrie zapisul.

Și să să dea taleri trei și jumătate vechi pentru casile clisearului dă Mitropolie, cât am șazut fără chirie.

Și să să dea și Neacșului ficiorul, taleri doaozeci și un cal vineciur, pentru simbriia lui. Iar pentru un rumăn al dumnealui neanii, lui Costandin, să i să dea un copil di țigani. Și doao vaci să să dea la fetile Ancuții. Iar celelalte să să vânză pentru datorii. Care vite câte sânt, le știe câte sânt Niacșul ficiorul.

Iar pă Stanca țiganca o las văru-mieu Matei Băleanul; iar pă Dobra țiganca și pă un copil al ei, anume [*loc liber*], o am ertat, pentru că m-au căutat la vreamă boalii meale.

Iar pentru câte moșii și alte lucruri ce ar mai fi, au dă la părinții miei și au dă la bărbatul meu, să să vânză, să să plăte[a]scă datoriile. Și ce ar mai rămănea, să fie pentru pomenirea sufletului meu și al părinților miei și al socră-mieu, Sterii și al soțului meu, pentru că n-am putut să le fac nici o pomenire.

Iar o masă și un peșchir le las părin[telui] Stavropoleos.

Deci, la aceste toate, mult, puțin cât am, ce scrie mai sus, las epitropi pă duhovnicul meu, părintele Stavropoleos, chir Ioanichie și pă nenea Barbul Merișanu și pă neane Gligorașco *biv* sârdar, să să chivernisească și să-mi facă pomenirea sufletului meu și al părinților miei.

Iar care dăn rudele meale, au dăn neamul meu, au dăn neamul bărbatului meu s-ar scula și ar strica și ar strămuta aciastă adăvărata diiată a mea și ar face altă supărare, unii ca aceia să fie neertați și să fie supt blestemul sfinților părinți dă la Nicheia și să n-aibă unde veni dăpă mine.

Și când am făcut aciastă adiată, fost-au cu toată voia mea. Și o am întărit cu numele și cu pecete, mai jos, ca să să crează, iscălindu-să și alte obraze dă cinste, pentru incredințare.

Și am scris eu, Iorga, cu zisa dumneaei.

[L.P.] Eu Mariia, fata Radului logofăt Grecianu, adeverez

Eu popa Calini protopop mărturie
Barbul Merișanu *vel* clucer, mărturie

Grigorie *biv vel* sârdar, mărturie

Barbul *biv vel* stolnic, mărturie

Costandin Băleanu *biv vel* comis, mărturie

Radul *vtori* postelnic, mărturie

Matei [*indescifrabil*], mărturie

[*rezoluția mitropolitului la începutul documentului*]

Daniil mitropolitul Ungrovlahiei, adeverez

Arh. St. Buc., Doc. muntenești, XXV—48.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; pecete înclară, în tuș negru; însoțit de o copie modernă din 1898.

126.

1727 august 24.

†Adecă eu, Cara Mustafa, dinpreună cu soția, Hava și cu feciorii miei, anume, care să vor iscăli mai jos, dat-am zapisul nostru la mâna lui Ștefan cazacul, i a fâmei lui, Iliina, ca să fie de bună credință.

Precum să să știe că le-am vândut o casă în mahala, drept taleri 10 *pol*, bani noi. Care casă iaste în mahalaua Popii Rusului, însă ca[sa] cu locul ei. Și om [am] vândut di a noastră bunăvoe, nesiliți de nimini și cu știrea mahalagiilor.

Drept aceia, să aibă dumnealor a o stăpâni cu pace di cătră noi și [de] cătră tot neamul nostru.

Și pentru mai adevărată credință, ne-am iscălit mai jos, ca să să crează.

Avgust 24 *dni*, 7235 [1727].

- × Eu Mustafa vânzător
- × Eu fâmeaia lui, Hava vânzătoare
- × Eu Meameș (*sic*) *sin* lui Mustafa, vânzător
- × Eu Hotea *sin* ego Mustafa
- × Eu Mustafa *sin* ego
- × Eu popa Eftenie *ot* mahala, martur
- × Eu Radul lifegiu, martor
- × Eu Radul aprod, martor
- × Eu Stoica cazacul, martor
- × Eu Bălăceanu cazacu, martor
- × Eu Dima fustașu, martor
- × Eu Chirul cazacul, martor
- × Eu Apostol cazacul, martor

Și am scris eu popa Pătrașco, cu zisa lor.

Arh. St. Buc., Doc. muntenești, XXV—49.

Original, stare potrivită, hirtie cu filigran.

†Adecă eu Radul țiganul dat-am zăpisiul meu la mână părintelui igumenului ot Sventăi Ion.

Precum să să știe că m-au lăsat pe locul al mănăstirii în Scaune să-mi fac casă și pimniță și ce voi vrea. Și m-au tocmit cu sfinția sa să-i dau chirie pe an taleri vechi 2. Și dând chirie să șez să mă hodinesc, iar nedând chirie, din an în an, să aibă sfinția sa a veni să-mi strice casa și să mă scoată, că așa m-am așăzat cu a me[a] bunăvoe.

Și pentru credința am pus deagetu mai jos, ca să să crează.

Dechemvrie 20 dni, 7237 [1728].

Eu Radul țiganul croitoriul, platnic

Eu Costandin cojocariul, martor

Am scris eu Toma cu învățătura Radului și martor

Arh. St. Buc., M-rea Sf. Ioan, XII-23.
Original, stare foarte bună, format mic.

Matei Cantacuzino *vel* armaș dat-am acest adevărat zăpisi al meu sfinții și dumnezeștii mănăstiri unde iaste hramul sfântului proorocului și mergătoriului înainte Ioan botezătorul de aici din oraș, din București, și sfinții sale părintelui Timothei năstavnecul aceștii mănăstiri.

Ca să fie de bună credință, pentru că din voia lui Dumnezeu dându-și sfârșitul vieții soția mea Păuna și mai având și alți răposați morți îngropați la această sfântă mănăstire, s-au îngropat și ia acolo.

Drept eu, dintru a mea bunăvoe pentru sufletului (*sic*) răposatului soții mele și pentru a mea pomenire, am dat la această sfântă mănăstire un sălaș de țigani, anume Pănugul țiganul cu țiganca lui anume Voica și cu trei copii anume Neagoe, i Paraschiva, i Slanona, ca să fie mănăstirii danie și robi în veaci, să-i stăpânească de cătră noi și de cătră tot neamul nostru în veaci, cu bună pace. Și acești țigani au fost ai noștri de la părinți.

Și pentru mai adevărată credință am iscălit și am pus peceatea, ca să să crează.

Avgust 1 dni, leat 7237 [1729].

[L.P.] Matei Cantacuzino *vel* armaș

Neagoe logofăt Buceanul martor și am scris

Acad. R.S.R., MLXXXV-203.
Copie în condica mănăstirii, fost ms. 2 593.

†Scrisoarea noastră la cinstită mână dumnealui Grigorie Grecianul *vel* sârdar.

Precum să să știe că ne-a dat dumnealui puțin loc dăn curtea dumnealui, în lung stânjeni [*loc alb*] și în lat stânjeni [*loc alb*] dă am mai lungit altariul sfinții bisericii.

Deci eu acest loc am făcut cu dumnealui schimb cu alt loc dă lângă grădina dumnealui, în lung stânjeni [*loc alb*], în lat stânjeni [*loc alb*], care loc ne iaste și nouă dă schimb dă la Mantheu egumenul ot mănăstirea Codreanii, cu niște suflete dă țigani, după cum adăvărează zăpisiul sfinții sale.

Drept aceia am dat acest adăvărat zăpisi al smerenii noastre dănpreună și eu zăpisiul dă schimbul locului la mână dumnealui, ca de acum înainte să aibă dumnealui a-l stăpâni cu bună pace dă către smerenia noastră. Și să-i fie dumnealui moșie ohabnică și stătătoare în veaci, dându-ne și dumnealui zăpisi la mână noastră de stăpânirea locului ce e mai sus zis.

Și pentru întărirea zăpisiului am iscălit mai jos, ca să să crează.

Arh. St. Buc., M-rea Stavropoleos, XII-31.

Original, stare bună, hirtie cu filigran; pe verso se află textul documentului cu data de mai sus, prin care egumenul mănăstirii Codreani dăruiește mănăstirii Stavropoleos locul amintit.

Adecă eu jupăneasa Calița a răposatului Matei vistier, fata lui Drăghici Cantacuzino *vel* spatar, dat-am scrisoarea mea la mână sfinții sale părintelui egumenului chir Timothei de la sfânta mănăstire ce să prăznuiaște Sti Ioan butezătorul și la mână tuturor călugărașilor ce să află lăcuiori acolo și celor ce să vor afla de acum înainte năstavnice la această sfântă mănăstire.

Precum să să știe că având eu un fecior din trupul meu anume Costandin și întâmplându-să moarte, au lăsat la sfârșitul lui, cu sufletul său, ca să-l îngroape acolo la mănăstire unde mai sus s-au zis. Și au lăsat din partea lui ce i să cuvenise din țigani, trei suflete ca să să dea la sfânta mănăstire pentru pomenirea sa.

Deci și eu din partea lui am dat trei suflete de țigani anume: Sandul țiganul și pe soru-sa țiganca e-un copil al ei anume Vasile, ca să fie sfinței mănăstiri aceste trei suflete stătătoare în veaci și de cătră nimenea să n-aibă nici o băntuală. Ci sânt din țiganii lui ce i s-au cuvenit și lui parte de la tată-său.

Drept aceia am dat și eu această scrisoare ca să-i stăpânească cu bună pace.

Și pentru mai adevărată credință, am întărit cu această scrisoare și eu iscălitura mea și cu peceata mai jos, ca să să crează.

Iulie 1 dni, leat 7238 [1730].

L.P. Calița Cantacozina Cămpineanca
Părvul căpitan Cămpinean, martor

Acad. R.S.R., MLXXXV—204.
Copie în condica mănăstirii, fost ms. 2 593.

131.

1731 aprilie 4.

†Adecă eu Bucur siim[ean] ot steagu lui Drăghici căpitan, dat-am zăpisul meu la mâna dumnealui jupănul Ianache dascal.

Cum să să știe că i-am vândut dumnealui o casă aici în mahalaua Broștenilor. Care casă și eu am cumpărat-o dă la un Dobre abagiul și iaste alătura cu grădina dumnealui și cu casa lui Iene căpitan. Și i-am v[în]-dut-o dumnealui drept bani gata, taleri 3. Și am luat acești bani toți dăplin în mâna mea. Deci, și eu am dat acest zăpis al meu la mâna dumnealui, ca să aibă a stăpăni aciastă casă, cu locul cât ține, în veci. Și, pentru mai adevărată credință, mi-i-am pus numele și degetul mai jos, să să crează.

× Eu Bucur siim[ean] vânzător Aprilie 4 dni, 7239 [1731].

Arh. St. Buc., Episcopia Argeș, XLVIII—36.
Original, stare foarte bună, format mic.

132.

1732 iulie 23.

†Adecă eu, Leftera, fămăia Grozii măcelarul, dat-am zăpisul meu la mâna lui Negoe măcelarul.

Precum să să știe că întânplându-se de au perit soțul meu, Groze, au rămas datorie multă în urma lui și apucându-mă datornicii pe mine, alt n-am avut ce vinde fără-decât iaste vândut scaunul lui de carne ce l-au avut în Scaune, lui Negoe măcelarul, ce s-au scris mai sus, în taleri 29 noi.

Și acești bani i-am dat în mâna datornicilor, de m-am plătit, iar Negoe măcelarul să-și stăpânească scaunul care i l-am vândut, cu bună pace, de nimeni nici un fel de val să n-aibă. Iar de s-ar scula, de acum înainte, niscai o[a]meni cu niscai pricini, să-și caute cu mine. Și acest scaun este pus între Once și între Opre.

Și când s-au făcut acest zăpis, au fost mulți omeni buni, mărturie, care mai jos să vor iscăli.

Și pentru mai adevărată credință, m-am iscălit și mi-am pus și degetul mai jos, ca să să crează.

Iulie 23 dni, leat 7240 [1732].

× Eu Leftera, soția Grozii măcelarul, vânzătoare
Eu Iane vistier, martor
Eu Neagul vătaf, martor
× Eu Iane logofăt, martor
× Eu Necula, martor

× Dumitru Colțe, martor
Eu Oprea Poamă, martor
× Gheorghe orbul, martor
× Pădure vătaf, martor
Eu Ivan Spinare, martor
× Andrei, martor
× Stan Rede, martor
Eu Once, martor
× Stan, bătrănu, martor
× Tudor Osman, martor
Eu Crăciun căpitan erbar, martor
× Avram, martor
× Gheorghe Roșu, martor
Și am scris eu, Stan logofăt, cu z[is]a lor.

Arh. St. Buc., M-rea Sf. Spiridon Vechi, VIII—1.
Original, stare bună, hirtie cu filigran.

133.

1733 aprilie 12.

†Adică eu jupăneasa Ioana, soția stegarului Andronache, i brat popii Dobrin, și dănprenă cu feciorii noștri anume Nistor, i Tudor, i frate-meu Nistor, dat-am acest adăvărat zăpis al nostru la mâna dumnealui jupănu Tudor, nepotul dumnealui jupănului Manii mătăsariul.

Precum să să știe că i-am vândut dumnealui un loc cu pomot în taleri șase și jumătate bani noi, însă [în] mahalaoa lui Lucaci. Pentru că așa au lăsat soția mea și cumnatu meu popa Dobrin la mo[a]rtea lor, ca să să vândă acest loc, să-l dau pentru suflete[le] lor.

Și locul, când l-am vândut, au fost neîngrădit și fără de case. Și l-am vândut de a noastră bunăvoe, după cuvântul răposăților și cu știrea mahalagiilor și dănu sus și dănu jos, care să vor iscăli mai jos. Ca să fie dumnealui și coconilor dumnealui căți Dumnezeu îi va dăru moșie stătătoare. Iar alteinevași dănu neamul nostru să nu fie volnic a strica acest așăzământ.

Și când am făcut acest zăpis, au fost mulți oameni buni martori. Și pentru mai adevărată credință ne-am iscălit mai jos, să să crează.

Aprilie 12 dni, leat, 7241 [1733].

× Eu jupăneasa Ioana, soția stegarului Andronache, vânzătoare ot mahalaoa Vergului
× Nistor, i Tudor snă Andronache stegar, i jupăneasa Ioana vânzători
× Eu Nistor brat jupăneasa Ioana, vânzători
× Eu Florea cazacul, martor
× Eu Badea lemnar, martor
× Eu Neagoe Catana, martor
× Eu Radul lefegiu, martor
Și acest zăpis l-am scris eu popa Ioan cu zisa jupănesii Ioanii ot mahalaoa Vergului.

Arh. St. Buc., Mitrop. Ț. Rom., CCXXVI—11.
Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran.

Adecă eu Iordache logofătul *za* vistierie, împreună cu frate-mieu Costandin postelnicul, feciorii răposatului dumnealui Asan *vel* sluger, dat-am acest al nostru adevărat zapis, ca să fie de bună adeverință, la cinstită mina preasfințitului mitropolit al Ungrovlahiei chir Ștefan.

Precum să să știe că avind noi un loc aici în București, alătura cu locul caselor noastre și alătura cu locul Sfintului Gheorghie cel Vechi, care loc mai denainte vreame au fost al sfintei Mitropolii, fiind beserica Sfintului Gheorghie mitropolie veache. Iar după vremi mutându-să Mitropolia unde iaste și acum și locul pre carele iaste Mitropolia zidită, fiind moșia a Sfintei Ecaterinei, s-au dat schimb la Sfinta Ecaterina acest loc, pentru locul sfintei Mitropolii. Și l-au stăpănit Sfinta Ecaterina de atunci până în zilele răposatului mării sale Ioan voevod. Iar atunci pe acea vreame, fiind igumen la Sfinta Ecaterina sfinția-sa părintele Filotheu, au făcut locul vânzătoriu, care loc fiind alătura pe lângă casele noastre, dumnealui răposatul părintele nostru Asan *vel* sluger, s-au tocmit cu sfinția sa și l-au cumpărat preste tot, precum adeverează zapisul cel de vânzare al sfinții sale și până acum l-am stăpănit și noi, iar acum, nemaitrebuindu-ne, l-am făcut vânzătoriu. Și am mers la sfinția-sa părintele vlădica chir Ștefan, căzindu-să sfinții sale a-l cumpăra și l-am tocmit de bunăvoia noastră drept taleri șasă sute noi, intru care loc intră și pivnița, cea de piatră veche.

Numai dintr-această vânzare, ne-am mai oprit și noi loc, alătura cu locul nostru cel vechi al caselor, în lung stânjani 17 *pol* și în lat stânjani 20 *pol*. Însă să să știe și stânjani locului acestuia precum merg și în lung și în lat, duprecum s-au măsurat cu stânjenu domnesc și după cum îl va înpietri sfinția sa, din locul nostru cel vechi de la vale despre via domnească, în lat alătura cu podul, până în poarta dascălului Șerban cântărețul domnesc, stânjani 32 *pol*. Și în lung, din poarta dascălului Șerban în sus alătura cu locul Sfintului Gheorghie cel Vechi până în locul jupânului Panait, feciorul Nicăi zarafu, stânjani 40 *pol*, palme trei și din locul Sfintului Gheorghie în lat la căpătâi despre locul jupânului Panait, până în locul nostru cel vechi, stânjani 14, palme cinci. Și iar din pod de la vale despre jupinul Iamandi chiureiu-bașa la deal, până în locul ce l-am oprit noi și până dinnaintea casii lui Ianache telal, stânjani 10.

Deci, să aibă sfinția sa a stăpăni acest loc cu bună pace de către noi și de care tot neamul nostru, pentru că l-am vindut de bunăvoia noastră și nesiliți de niminea și am luat toți bani deplin și gata în miinile noastre, dînd sfinții sale și zapisul cel vechi de cumpărătoare.

Drept aceaia și noi, pentru mai buna întemeiere, am întărit zapisul acesta, cu pecețile și iscăliturile noastre, ca să să crează.

Dechemvrie 10 *dni*, leat 7343 [1734].

L.P. Iordache Micșenescul

Costandin postelnic *sin* Asan slugeariu, martor

Misail episcopul Buzăului, mărturie

Coman ieromonah igumen sfinta Ecaterina, martor

Foița de trăsura locului, ce l-au cumpărat preasfinția sa preacinstitul părintele chir Ștefan mitropolitul de la dumnealui Iordache Micșănescul logofătul de vistierie, *sin* răposatului Hasan *vel* sluger, care loc la împăr-

teală, cînd s-au împărțit Costantin postelnicul cu fratele dumisale Iordache logofătul, căzut-au acest loc numai partea logofătului Iordache, însă osebit, după cum trăsurile din jos arată anume.

Mai 3 zile, leat 7243 [1735].

Trăsura dintii

Au tras din ceale doao pietri ce le-am pus din jos și de marginea podului și în capul bolovanilor locului curții dumnealui Iordache logofăt drept în sus pe podul uliții ce merge la Târgul din lăuntru, până la cealalte doao pietri, ce le-am pus iar de marginea podului și lângă bolovanul porții locului dascălului Șerban s-au găsit stânjani 33 *pol*.

A dooo trăsura

Au tras din ceale doao pietri curmeziș spre școală, însă și pe din jos alătura pe lângă ulucile curții dascălului Șerban, până în locul al bisericii Sveatăi Gheorghie, s-au găsit stânjani 15. Și am pus piază în capul locului dascălului Șerban lângă bolovanul ulucilor.

A treia trăsura

A tras dintr-acea piază pe din susul școalei și pe lângă locul bisericii lui Sveatii Gheorghie, pină în locul jupinului Panait *sin* Nicăi zarafu, stânjani 26 *pol*, palme una. Și am pus doao pietri, însă la sfârșitul gardului lui Sveatăi Gheorghie și lângă gardul locului [lui] chir Panait.

A patra trăsura

A tras din ceale doao pietri în jos alătura, pe lângă gardul locului [lui] chir Panait până aproape de grajdiul postelnicului Costandin, am găsit stânjani 14 *pol*, palme una. Și am pus piază lângă gard și de către locul lui chir Panait și de către locul postelnicului Costandin, însă după cum arată dînsul aproape de colțul grajduului din jos.

A cincea trăsura

Au tras dintr-acea piază alătura pe lângă locul postelnicului Costandin și pe din jos de pimnița de piază ce iaste pre acest loc, am găsit stânjani 13 *pol*, palme una. Și am pus piază din jos de pimnița, însă împotriva gârliciuului pimniții.

A șasea trăsura

Am tras dintr-acea piază spre vale, tot pe lângă locul postelnicului Costandin și aproape pe din sus de mărul cel mare, până în gardul ulicioarei ce merge la beserică la Sveatăi Gheorghie, am găsit stânjani 13 și am pus doao pietri lângă gard.

A șaptea trăsura

Am tras dintr-aceale doao pietri curmeziș iar pe lângă locul postelnicului Constantin, până din josul colțului grajduului [lui] Ianache telalul, am găsit stânjani 8, palme 1 și jumătate și am pus piază în colțul grajduului din jos.

A opta trăsura

Am tras dintr-acea piază drept pin curtea și aproape pe dinaintea caselor lui Ianache telal, până în bolovanii curții locului dumnealui Iordache logofăt, am găsit stânjani 10, palme una *pol*. Și am pus piază lângă bolovani, și cum zicem mai sus, aproape pe din susul caselor lui Ianache.

A noaolea trăsura

Am tras dintr-acea piază spre pod, tot alătura pe lângă bolovanii curții dumnealui Iordache logofătul pină la ceale doao pietri ce să numesc la trăsura dintii, care sînt puse de marginea podului, am găsit stânjani 10, palme doao și jumătate. Și la aceaste pietri s-au încheiat tot locul și cu trăsurile și cu pietrile.

Și cînd am tras și am pus aceste zise pietri, au fost de față dumnealui Costantin postelnicul și despre partea sfinții sale mitropolitului trimiși Ștefan logofătul, i Voinea logofătul și despre partea besericii Sveatăi Gheorghie pre omul popa Călin, i dascălul Lungu școlașul.

Vladul logofetului *sin* Tanasie *vtori* portar trimis de dumnealui Miha-lache *vel* portar, de am tras și am înpietrit acest loc, cum din sus arată.

Arh. St. Buc., ms. 131, f. 109—110v.
Copie.

135.

1735 ianuarie 14.

†Adecă eu popa Ion *sin* popa Iane și denpreună cu preotesa me, Dragna, dat-am zăpisul nostru la mîna dumnealui logofăt Costandin *sin* popa Bogdan eliserul domnesc.

Precum să să știe că avînd socră-mieu Gheorghie staroste de cavafi o pimniță și cu case pe pimniță și cu o prăvălie alătore și dentr-acestea mi-au dat dumnealui mie zestre pimnița jumătate și cu casile, i cu locul.

Deci, murind socră-mieu și rămăind parte dumnealui asupra socră-me pentru zestre dumne[a]iei, dumneaei o au făcut vînzătoare și de la dumneaei, într-ace vreme o am cumpărat eu, precum va arăta și zăpisul dumneaei.

Și acum, neputînd eu ține, trebuindu-mi bani, o am vîndut eu dumnealui logofătului Costandin pimnița toată și cu casile după pimniță și cu prăvălie ce este alătore și cu tot locul cît este, precum va răspunde și zăpisul cel vechi și cel de cumpărătoare de la socră-me, care am dat și acele zăpise tot la mîna dumnealui.

Însă aciastă pimniță și cu locul merge pe di o parte, alătore cu locul dumnealui Comănescului și pe de alta, alătore cu pimnița dumnealui jupăn Maxi. Și om vîndut dumnealui de a me bunăvoe, nesilit de nimeni, drept bani gata, taleri patru sute noi, pentru că căzându-i-se dumnealui ca să o cumpere, fiind dumnealui și neamul dupre preotesa me. Și am luat acești bani ce scriu mai sus, toți gata și deplin în mîna me.

Drept aciasta, am dat și noi acest adeverit zăpis, ca să stăpînească dumnealui și coconii dumnealui, nepoții, strenepoții cu pace de către noi și de către tot nemul nostru.

Și cînd s-au făcut acest zăpis, fost-au cu știre tuturor vecinilor. Și au fost și alți om[eni] mar[tori], care să vor iscăli mai jos.

Și pentru credință, ne-[a]m pus și noi iscăliturile și pecețile cu mâinele noastre, mai jos, ca să să crează.

Ghenarie 14 *dni*, leat 7243 [1735].

Popa Ion *sin* popa Iane, vînz[ător]
Dragna preotesa, vînz[ătoare]

L.P.

Arh. St. Buc., M-rea Sf. Ioan, XIII—2.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecete inelară, în tuș negru.

136.

1737 decembrie 15.

†Adică, eu Despa, soția dumnealui Iane Boldescu cupeț *ot* Buzău, ce am fost mai nainte soție răposatului Staico logofăt despre măriia sa doamna, dat-am zăpisu meu la mîna dumnealui Ștefănahe *vel* clucer *za* arie.

Precum să să știe că i-am vîndut dumnealui trei prăvălii de lemn, pe locu nostru, în fața Scaunilor, în orașu Bucureștilor, în taleri 350. Care prăvălii au fost cumpărat răposat soțul meu Staico logofăt, loc de la dumnealui Bărcă *vel* medelnicer, în taleri 125 și am făcut casele cu chel-tuiala noastră, din temelie. Și i-am dat dumnealui și zăpisu vătășilor de măcelari, care după ce am cumpărat locul la leat 7229 [1721] și fiind amestecat cu ei, l-au înpărțit cu ei cum să vede.

Și i-am mai dat dumnealui și o carte de hotărnicie, care s-au hotărât și s-au înpietrit mai în urmă, precum arată în scris anume. Și am stăpănit de atunci și până acum tot cu pace ani 17, după cum s-au înpietrit și să vede locul.

Iar cît pentru zăpisu dumnealui Bărcă medelnicer, de întămplarea vremilor, au fost pierdut, ci nu i l-am dat. Ci dar, unde să va întămpla de să va găsi, să nu să ție în seamă acel zăpis, că acest loc mi l-au lăsat răposat soțul meu la moartea dumnealui. Și l-am vîndut dumnealui de a mea bunăvoe, să stăpînească cu pace.

Și pentru credința, m-am iscălit mai jos ca să să crează, puindu-mi și pecetea.

Dichemvrie 15 *dni*, leat 7246 [1737].

L.P. Eu Despa vînzătoare

Arh. St. Buc., Mitrop. T. Rom., CCXVIII—4; ms. 131, f. 213v—214.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecete inelară a vînzătoarei.

137.

1741 martie 15.

†Adecă eu Părvul diiacônul *snă* Alixandru diaconul și *vnuc* jupă-nului Mihai cupețul, înpreună cu verii miei anume Barbul, i Șărbăan, feciorii Radului unchiului meu, înpreună cu Oprea, dat-am scrisoarea noastră la mîna dumnealui Afendule *biv* *vel* căpitan *za* margine.

Precum să să știe că murind unchiul nostru Mihai cupețul care au ținut pă jupăneasa Ilinca, fata lui Mușat logofătul și a jupănesii Zmarandii, și au trăit amândoi ani 19 și la moartea jupănului Mihai ș-au fost făcut diata de au lăsat den căștigul strădanii dumisale, iar nu de la părinții rudeniilor lui, cui ce s-au îndurat. Așijderea și jupănesii dumnealui Ilincai den căștigul opștesc ce au căștigat amândoi, afară den zestrele ce au avut dumneaei, i-au dat iar ce s-au îndurat.

Deci, câte au fost lăsat rudeniilor lui cu diata, dumneaei jupăneasa Ilinca cît au fost văduvă în patru ani le-au plinit tuturora pîn la una, luînd și zăpise de la mîna fieștecăruia cum că câte i-au lăsat jupăn Mihai cu diata lui i le-au plinit jupăneasa Ilinca, precum le arată și zăpisele ce sânt la mîna căpitanului Afendule.

Iar peste patru ani, după moartea lui Mihai unchiul nostru, vrând jupâneasa Ilinca ca să-și facă casa a dooară (*sic*) au luat pe dumnealui Afendulea căpitanul și trăind amândoi ani opt și făcând și coconi, au murit jupâneasa Ilinca și au rămas pe urma dumneaei un cocon de șapte ani, anume Andronache și au moștenit toată avuția mume-sei jupănesii Ilinca, iar peste doi ani murind și Andronache, ne-au indemnăt unii den nevoitorii de binele nostru ca să ne sculăm să apucăm pe dumnealui căpitanul Afendule să mai cerem moștenire de ale unchiului nostru.

Deci noi, ca niște oameni fără de minte, am urmat și ne-am sculat în zilele mării sale lui Mihai Vodă de am ișit la divan cu dumnealui Afendule căpitanul. Și măriia sa ne-au rânduit la sfinția sa răposatul chir Daniil mitropolitul țării de ne-au luat seama pe amăruntul și s-au găsit dreptatea dumisale căpitanului Afendule și i-au făcut și carte de judecată după pravilă, precum arată cartea. Iar noi nici cu aceia nu ne-am odihnit, ci iar după indemnările unora ne-am sculat și în zilele mării sale lui Gligorie Vodă de am tras pe Afendule căpitanul și la divanul mării sale de ne-am judecat.

Și măriia sa luându-ne seama pă dreptate și citind și cartea răposatului chir Daniil mitropolitul ne-au scos din divan afară, dând și cartea mării sale de judecată dumisale căpitanului.

Iar când fu acum și în zilele preînălțatului domnului nostru Io Costandin Neculae voevod, noi după indemnările unora și altora, iar ne-am sculat cu păra asupra dumnealui Afendule căpitanul de l-am tras și la divanul mării sale și ne-am apucat de pările cele vechi cerându-i și un loc de la Scaonile cele vechi ce au fost pă el pimniță și magazie și șapte prăvălii, zicând noi și năpăstuind cum că pe acel loc unchiul nostru Mihai nu l-au fost dat jupănesii Ilinca la moartea lui, ci l-au fost lăsat frăține-său lui Costandin și ceream noi acel loc de la căpitanul Afendule.

Deci măriia sa rânduindu-ne la dumnealor veliții boiarii ca să ne aleagă și nefiind diiata unchiului nostru la Mihai de față, ca să să dovească lucrul pentru acel loc, au otărăt boiarii să primească dumnealui Afendule căpitanul carte de blestem a părintelui vlădicăi cum că acel loc este lăsat de jupănel Mihai cupețul jupănesii Ilinca cu diiata lui, iar nu lui Costandin unchiului nostru, și așa să stăpânească locul.

Și dumnealui căpitanul Afendule au primit să ia blestemul. Iar noi știind adevărul cum că acel loc a fost al jupănesii Ilinca lăsat de unchiul nostru și l-a stăpănit cu pimnița, cu magazie și cu prăvălii până le-au ars focul de au rămas locul sterp, iar nu altuicuiva și după ce s-au ars prăvăliile și pimnița și s-au măritat și jupâneasa Ilinca de au luat pe Afendule căpitanul i l-au dat scris în foaia de zestre, precum îl vedem și noi acum.

Și pentru una ca aceia n-am vrut să ne punem sufletele să lăsăm pe dumnealui Afendule căpitanul să ia blestemul și am dat această carte a noastră la mână dumnealui ca să stăpânească locul cu bună pace și altele câte au stăpănit până acum de către noi și de către tot neamul nostru. Iar care să va scula din noi de acum înainte ca să supere pe dumnealui căpitanul Afendule, să-și ia plata de la judecătorii.

Și pentru credința ne-am pus iscăliturile și degitele mai jos înainte boiarilor care să vor iscăli mărturii.

Martie 15 *dni*, leat 7249 [1741].

Și am scris eu Gheorghe, cu zisa lor.
Eu Părvu diacon *sin* Alixandru diacon

Eu Oprea *sin* Ion
Eu Șerban *sin* Radu
Eu Barbu *sin* Radu
Pop[a] Moisi, martor
Pop[a] Anton, martor
Eu Mihai cojocar, martor
Popa Mânăilă protopopa al Bucureștilor, martor
Eu Luppul dascălu slovenesc, martor

[*însemnare pe verso*]:

Zapisul Părvului diacon *vnuc* lui Mihai postelnic, Bar[bu], i a altor rudeniilor lui ce mi-au dat după ce ne-am judecat den porunca mării sale lui Costandin Vodă la boiari și rămăindu-l, mi-au dat acest zapis.

Arh. St. Buc., Episcopia Argeș, XLVIII—37.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; o semnătură grecească indescifrabilă.

138.

1741 martie 16.

Milostiiu bojiu Io Costandin Nicolae voevod i gospodar zemli Vlahiscoi davat gospodstvo-mi siu povelenie gospodstvo-mi prea cuviosului sfinții sale părintelui egumenul de la mănăstirea lui Mihai Vodă, chir Grigorie, și tuturor părinților, săborul sfintei mănăstiri.

Ca să fie volnic cu cartea domnii mele să ia întru stăpânirea mănăstirii biserica Albă din mahalaoa Bisericii Albe, să fiemetoh al mănăstirei, după cum s-au adeverat din hrisoavele ceale vechi ale mănăstirei și de nepurtare de grijă a egumenilor ce vor fi fost după vremi s-au fost părăsit de către stăpânirea mănăstirei.

Drept aceaia, să fie volnic egumenul, ce s-au numit mai sus, să o ia iarăși întru stăpânire [a] mănăstirei, cum au fost și mai înainte, în vremile trecute.

Și această biserică să fie egumenului și părinților călugări vatra de șădere la dânsa în vreme ce iaste domnia șazătoare la mănăstire. Și de către nimeni opreală să n-aibă, că așa iaste porunca domnii mele.

I i saam reci gospodstvo-mi.

Martie 16 *dni*, 7249 [1741].

L.P.

procit vel logofăt

Arh. St. Buc., M-rea Mihai Vodă, III—6.

Original, stare foarte bună, monograma și pecetea inelară a domnului, în tuș roșu.

139.

1741 mai 19.

Avînd mare pricină sfinția sa preasfințitul părintele nostru mitropolitul țării, chir Neofit, cu părintele egumenul chir Grigorie de la sfînta mănăstire Mihai Vodă, pentru dealurile cu viile de aici din dealul București

ce are sfînta Mitropolie danie de la răposatul Radu Leon voevod și are și mănăstirea Mihai Vodă iar danie de la răposatul Grigorie Ghica voevod, între care dealuri să întindea egumenul mai mult, neurmînd seamnelor ce scriia hrisoavele și intra în dealul Mitropoliei.

Pentru care pricină dînd jalbă sfinția sa peasfințitul mitropolit la măriia sa preainălțatul domnul nostru, Io Costandin Nicolae voevod, măriia sa ne-au orînduit pre noi ca să meargem acolo, să căutăm și să adevărim care sînt hotarele și seamnele ceale adevărate, după cum scriu în hrisoave.

Deci mergînd noi acolo, au fost despre partea sfinții sale părintelui mitropolitului, eclisiarhul Onufrie al sfîntei Mitropolii și Climent ieromonahu dichiul, și protopopul Emanuil. Așijderea și despre partea mănăstirii Mihai Vodă, au fost doi din epitropii mănăstirilor, anume arhimandritul Ghenadie, proegumenul Cozii, și sfinția sa Cozma proegumenul Mărginenii și Theofan dichiul mănăstirii Mihai voevod.

Și așa, am cetit hrisevul mănăstirii Mihai Vodă care era de la Antonie voevod, întru care scriia seamnele hotarului mănăstirii Mihai Vodă, unde zicea să aibă a stăpîni mănăstirea Mihai Vodă din hotarul Lupeștilor în jos spre deal, până în Calea Mehedinților, care cale sue drept la crucea lui Alexandru Vodă, cea de piatră. Și de la crucea lui Alexandru Vodă iar în jos, adecă pe drumul acesta până în hotarul cel de piatră al sfîntei Mitropolii, unde au fost hotărit de Constantin vodă Șerban, care hotar iaste în Gura Văii, unde să numiia și puțul Calicilor. Și din piatra hotarului în sus, până în locul unde au fost via arhimandritului și din via arhimandritului iar în sus până în gardul mănăstirii Mihai Vodă.

Deci fiind aceste seamne toate, atit drumul ce să numiia al Mehedinților, cît și piatra lui Costandin Vodă și puțul astupat din vreme, cu aceeaia să întindea părinții călugări de la Mihai Vodă preste aceste seamne ale hotarurilor.

Iar după ce am mers noi acolo, pe cum mai sus s-au zis, și cercetînd cu amăruntul, încă și cu carte de blestem la cei după acoalea, am descoperit și am dovedit că drumul Mehedinților acela au fost după cum scriia în hrisoavele lui Mihai Vodă, că urcă drept la crucea lui Alexandru voevod. Și cercîndu-să și în Gura Văii, s-au găsit și piatra care s-au zis că au fost hotar pus de Constantin voevod și măcar că piatra era ruptă și încă și înpresurată supt o talpă a unii case.

Așijderea și puțul care să numiia că au fost al Calicilor, fiind astupat s-au cercat și dovedind din oamenii de acoalea locul unde au fost, au săpat și s-au găsit. Și după această cercare s-au cunoscut că aceale seamne dintr-acel loc, sînt seamnele ceale adevărate ale hotarilor. Dar egumenul de la Mihai Vodă tot nu să odihniia pe aceale seamne dintr-acela loc, ci zicea că sînt mai jos. Și așa și noi i-am zis de au mers egumenul însuși dinpreună cu părintele epitropul Macarie proegumenul mănăstirii Radului Vodă, să găsească și să arate de știe într-alt loc acest felu de seamne ce scriu mai sus.

Și mergînd și căutînd și ei, au dovedit și au adevărat că aceste sînt seamnele ceale adevărate, la acel loc unde am adevărat și noi, iar alte seamne n-au putut să găsească. Și întorcîndu-se egumenul dinpreună cu epitropul, au venit la sfinția sa părintele și la noi de ne-au spus, că acelea sînt semnele ceale adevărate și ș-au cerut și ertăciune pentru greșala ce făcea.

Deci noi așa am izbrănit pentru ca să nu mai fie pricină de acum înainte la acest hotar, de s-au pus altă piatră întreagă în Gura Văii în locul pietrii ceii ce s-au găsit fărăimate, și unde au fost puțul s-au pus cruce de piatră, scriîndu-să și pricina puțului care au fost într-acel loc.

Drept aceeaia dar am dat și noi această carte a noastră preasfințitului părintelui nostru mitropolitul țării chir Neofit și a tot soborul sfîntei Mitropolii, ca să aibă a stăpîni sfînta Mitropolie de acum înainte dintr-aceale seamne în jos dealul cu viile, după cum cuprinde hrisevul răposatului Radu vodă Leon, cel de danie pentru aceste, iar părinții călugări de la mănăstirea lui Mihai Vodă, să nu să mai întinză din seamnele aceste în jos, pentru că așa am ales cu dreptate.

Mai 19, leat 7249 [1741].

Iordache Crețulescu *vel* dvornic
Matei Cantacuzino *biv vel* ban
Nicolae Roset *biv vel* logofăt
Antonache *vel* clucer

Arh. St. Buc., Mitrop. Ţ. Rom., I-5.
Original, stare foarte bună.

140.

1741 mai 20.

Dat-am cartea noastră de adevărîță preasfințitului părintelui nostru mitropolitul țării chir Neofit, pentru că avînd mare pricină cu părintele egumenul chir Grigorie de la sfînta mănăstire Mihai Vodă, pentru dealurile cu viile de aici din dealul Bucureștilor, ce are sfînta Mitropolie danie de la răposatul Radu Leon voevod și are și mănăstirea Mihai Vodă iar danie de la răposatul Grigorie Ghica voevod, între care dealuri să întindea egumenul mai mult neurmînd sămnelor ce-i scriia hrisoavele și intra în dealul Mitropolii.

Pentru care pricină dînd jalbă sfinția sa preasfințitul mitropolit la măriia sa preainălțatul domnul nostru Io Costandin Nicolae voevod, măriia sa au orînduit pe dumnealor patru : anume Iordache Crețulescu *vel* dvornic, i Matei Cantacuzino *biv vel* ban, i Nicolae Roset *biv vel* logofăt, i Antonache *vel* clucer, ca să meargă acolo să caute și să adevereaze care sînt hotarile și seamnele ceale adevărate după cum scriu în hrisoave.

Deci mergînd dumnealor acolo, au fost despre partea sfinții sale părintelui mitropolitului eclisiarhul Onufrie al sfîntei Mitropolii și Climent ieromonahu dichiul și protopopul Emanuil. Așijderea și despre partea mănăstirii Mihai Vodă, au fost doi din epitropii mănăstirilor, anume : arhimandritul Ghenadie proegumenul Cozii și sfinția sa Cozma proegumenul Mărginenii și Theofan dichiul mănăstirii Mihai Vodă.

Și așa citînd hrisevul mănăstirii Mihai Vodă, care era de la Antonie voevod, întru care scriia seamnele hotarului mănăstirii Mihai Vodă, unde zicea să aibă a stăpîni mănăstirea Mihai Vodă, din hotarul Lupeștilor în jos pre deal, până în Calea Mehedinților, care cale sue drept la crucea lui Alexandru voevod, cea de piatra, și de la crucea lui Alexandru voevod iar în jos, adecă pe drumul acesta, până în hotarul cel de piatră al sfîntei Mitropolii, unde au fost hotărit de Costandin voevod Șerban, care hotar

iaste în Gura Văii, unde să numia și puțul Calicilor. Și din piatra hotarului în sus, până în locul unde au fost viia arhimandritului și din viia arhimandritului iar în sus până în gardul mănăstirii Mihai Vodă.

Deci fiind aceste seamne toate, atât drumul ce să numia al Mehedinților, cât și pîiatra lui Costandin voevod și puțul astupat din vreme, cu acela s-au fost întinzînd părinții călugări de la Mihai Vodă peste aceste semne ale hotarului lor. Iar după ce au mers dumnealor boerii cei orînduiți acolo, pecum mai sus s-au zis și cercetînd cu amăruntul, încă și cu carte de blestem la cei după acolea, au descoperit și au dovedit că drumul Mehedinților acela au fost, după cum scriia în hrisoavele lui Mihai Vodă, că urcă drept la crucea lui Alexandru voevod. Și cercându-să și în Gura Văii, s-au găsit și pîiatra care s-au zis că au fost hotar pus de Costandin Vodă și măcar că pîiatra era ruptă și încă și înpresurată supt o talpă a unui case, așijderea și puțul care să numia că au fost al Calicilor, fiind astupat s-au cercat și dovedind din oamenii de acolo locul unde au fost, au săpat și s-au găsit.

Și după această cercare s-au cunoscut că aceale semne dintr-acel loc, sint seamnele ceale adevărate ale hotarilor. Dar egumenul de la Mihai Vodă, tot nu s-au fost odihnit pe aceale seamne dintr-acel loc, ci au fost zicînd că sint mai jos. Și așa dumnealor boerii i-au zis, de au mers egumenul însuș dinpreună și cu părintele epitropul Macarie proegumenul mănăstirii Radului Vodă, ca să găsească și să arate de știe într-alt loc acest feliu de seamne ce scriu mai sus. Și mergînd și căutînd și ei, au dovedit și au adevărat că aceastea sint semnele ceale adevărate, la acel loc unde au adevărat dumnealor, iar alte seamne n-au putut să găsească.

Și întoreîndu-să egumenul dinpreună cu epitropul, au venit la sfinția sa părintele și la dumnealor boerii de le-au spus că acealea sint seamnele ceale adevărate și ș-au cerut și ertăciune pentru greșala ce făcea.

Deci dumnealor boerii cei orînduiți așa au izbrănit pentru ca să nu mai fie pricină de acum înainte la acest hotar, de au pus altă pîiatră întreagă în Gura Văii, în locul pietrii ceii ce s-au găsit fărîmată și unde au fost puțul s-au pus cruce de pîiatră scriindu-să și pricina puțului care au fost într-acel loc.

Drept aceaia dar după cum s-au ales și s-au îndreptat hotarul sfintei Mitropolii, s-au dat cartea dumnealor boerilor acelor orînduiți de aleagere. Și am dat și noi această carte, ca de acum înainte să aibă sfinția sa preasfințitul părintele nostru mitropolitul țării chir Neofit, și tot soborul sfintei Mitropolii a ținea și a stăpîni cu bună pace, dintr-aceale semne în jos, dealul cu viile, să-și ia venitul pămîntului după obiciai, după cum cuprinde hrisovul răposatului Radului voevod Leon, cel de danie pentru aceasta, iar părinții călugări de la mănăstirea lui Mihai Vodă să nu să mai întinză din seamnele acelea în jos.

Și după cum au curs pricina aceștii hotăriri, adevărim și noi printr-această carte a noastră, ca să fie de adevărință.

Mai 20, leat 7249 [1741].

Costandin Dudescul *vel* logofăt
Grigorie Greceanul *vel* vistier
Iane *vel* spatar
Barbul Văcărescu *vel* paharnic
Andronache Palada *vel* stolnic
Mihai Bărbătescu *biv vel* comis

Radul Comăneanu *vel* comis
Dumitrașco *vel* agă
Toma *vel* medelnicer
Sculi *vel* sluger
M[ihai] Roset *biv vel* sluger
B[arbu] *biv vel* sluger
Pavel *vel* pitar
Ștefan Văcărescu *vtori* logofăt *procit*

[rezoluția domnului]:

Io Costandin Nicolae voevod milostiuu bojiu gospodar zemli Vlahiscoi.

Această hotărîre ce au făcut dumnealor cinstiții și credincioșii veliții boeri ai Divanului domnii meale, pentru pricina dealului cu viile ce au avut sfinția sa părintele mitropolitul și cu egumenul de la mănăstirea lui Mihai Vodă, după aleagerea și hotărîrea ce au făcut boerii cei orînduiți de domnia mea, adevărindu-să și printr-această carte de toată obștimea veliților boeri ai domnii meale, s-au cunoscut că iaste bună și pe dreptate. Pentru aceaia dar întăritu-o-am și domnia mea, cu pecetea și iscălitura domnii meale.

Mai 21, leat 7249 [1741].

Costandin voevoda [m.p.].

L.P.

Arh. St. Buc., Mitrop. T. Rom., I-6.
Original, stare foarte bună, pecetea domnului în tuș roșu.

141.

1741 iulie 12.

Foița pentru mahalagii de la beserica Albă, fieștecare precum au mărturisit pentru hotarul sfintei Mitropolii, cel din Gura Văii pe lingă puțul Calicilor, la vale pe drumul Mehedinților, precum vor arăta în jos anume:

Spirea mahalagiul așa au mărturisit, că din Gura Văii la vale pe drumul Mehedinților până în nuc, în curtea lui Tudori postăvariul. Au mărturisit și Vișa soția lui Alexandru mahalagiul, zicîndu-i Mulge-Vacă, pă acest hotar, fiind o piatră acolea în curtea lui, care mărturisănie au mărturisit și unchiaș Costandin, că au auzit și el din gura lui Alexandru.

Sandul mahalagiul au mărturisit că din Gura Văii și la puțul Calicilor, precum vine din sus drumul Mehedinților la vale, iar până în curtea lui Tudori, unde au mărturisit Vișa ce este numită mai sus, Hrizea mahalagiul au mărturisit că tot au auzit și el.

Și Ivana, soția lui Nicolae, au mărturisit că au băut apă din puțul Calicilor, care iaste din Gura Văii la vale, iar de acolea înainte la vale, precum vor aleage dumnealor boerii cei mari și după cum vor răspunde hrisoavele sfintei Mitropolii. Noi așa știm și mărturisim cu sufletele noastre, care mai jos ne vom iscăli anume:

Eu Spirea mahalagiul, mărturisesc,
Eu Sandul mahalagiul, am mărturisit

Eu Radu postelnic, am mărturisit
Eu Hrizea postelnic mahalagiul, am mărturisit
Eu popa Matei ot mahalaoa bisericii Albe, mărturisesc
Eu popa Iane ot biserica Albă, mărturisesc
Eu popa Lăpădat, mărturisesc
Eu Vișa, am mărturisit
Eu Ivana, am mărturisit

Valea părcălabul din mahala au mărturisit că au auzit din bătrâni că au fost drumul Mehedinților pe acolo, tot pe Gura Văii, iar Calicii i-au pomenit și ei tot acolo jos în Gura Văii cu șăzământul lor, unde s-au găsit și puțul ce să chiamă al Calicilor.

Arh. St. Buc., ms. 128, f. 25—25v.
Copie.

142.

1741 iulie 22.

†Noi boiarii hotarnici, carii am fost orînduiți de măria sa prealuminatul și înălțatul domnul nostru Io Costandin Nicolae voevod, Matei Cantacuzino *biv vel* ban, Nicolae Rossit *biv vel* logofăt, Costandin Dudescul *vel* logofet, Grigorie Greceanul *vel* vistier, Antonache *vel* clucear, Barbul Văcărescul *vel* paharnic, Andronache Palada *vel* stolnic, Mihai Bărbătescul *biv vel* comis, Thoma *vel* medelnicer, Sculi *vel* slugear, i Barbul *biv vel* slugear.

Ca să meargem să cercetăm hotarale sfintei Mitropolii, aici în orașul seaunului domnesc den București, care loc iaste înprejurul sfintei Mitropolii, însă începând de la piatra ce iaste în uliță drept Mitropolie, care iaste în colțul curții dumnealor boiariilor Ducești (pentru că căuta dumnealui Matei Cantacuzino *biv vel* ban, i Andronache *vel* stolnic boiarii ce au fost orînduiți mai întâi de măria sa prealuminatul nostru domn ca să caute toate pietrele ce arată în hrisoavele sfintei Mitropolii și să le adevereze și pã unde ar fi vreunul dentru aceale seamne lipsă, de znoavă alte pietre să pue).

Deci, viind până la acest loc, îndreptând seamnele și puind pietri, iar când au fost la acest loc, văzând că în hrisoavele sfintei Mitropolii arată că de la această piatră înainte mergi locul sfintei Mitropolii pre lângă crucea domnii Mircioaei pre cale în sus pin în piatra de drept Calici și de la aceasta înainte pân în piatra den Gura Văii.

Și fiind multă pricină la mijloc pentru că nu s-au putut găsi nimeni ca să poată ști și să arate unde au fost crucea doamnei Mircioaei și sfinția sa părintele mitropolitul țării, chir Neofit, după scrisul hrisoavelor căuta de la această piatră ce iaste în colțul curții dumnealor boiariilor Ducești să tragă drept la piatra ce s-au pus de ceialalți boiari hotarnici în Gura Văii, când au hotărât de cătră mănăstirea Mihai Vodă dealul cu vile.

Și acei doi boiari hotarnici văzând că iaste lucru cu pricină, au venit până la acest loc îndreptând cealelalte seamne și au stătut până ce iarăși preasfințitul mitropolit au făcut știre mării sale lui Vodă și mării sa de iznoavă ne-au rânduit pe noi toți de am mers și ne-am adunat la locul unde iaste pusă această mai sus numită piatră de-drept Mitropolie.

Deci dumnealor boiarii Ducești au arătat hrisovul răposatului Costandin vodă Brâncoveanul de la leat 7222 [1714] de acel loc cât coprinde casele cu curtea și grădina dumnealor, că iaste hărăzit de Costandin vodă Brâncoveanul arătând că au fost loc domnesc, iar nu al sfintii Mitropolii.

Așijderea și boiarii Leurdeni au arătat hrisovul răposatului [*floc liber*] de la leat [*floc liber*] și lângă locul boiariilor Leurdeni, locul Radului cupariul și locul lui Costandin Brăiloiul, care l-au fost cumpărat de la Oteteleşani și locul lui Dositheu Brăiloiul care au fost al Părăianilor, după cum au arătat hrisovul răposatului [*floc liber*] de la leat [*floc liber*] și iarăși alătura locul Diicului Rudeanul *biv* logofăt, cu hrisov de la răposatul Antonie voevod de la leat 7178 [1670]. Care aceste hrisoave toate arătând că au fost aceste locuri hărăzite de mai sus pomeniții răposatii domni acestor boiari, numindu-le tot locuri domnești.

Și văzându-le noi aceste hrisoave, n-am putut merge așa în dreptu locului, precum cerea sfinția sa părintele mitropolitul, de vreme ce să tăia aceste locuri toate și să coprindea în hotarul sfintei Mitropolii. Care și sfinția sa preasfințitul mitropolit văzând una ca aceasta au lăsat această socoteală jos și s-au invoit sfinția sa cu toți boiarii cei cu hrisoavele înaintea noastră ca să pue pietri unde mai jos va însemna. Și au făcut mare cercetare ca să dovedească drept ce loc să fii fost acea piatră ce să numește în hrisoavele Mitropoliei, piatra drept Calici. Și multă cercetare făcându-se și cu carte de blestem, s-au aflat Spirea mahalagiul și Vișasoția lui Alixandru de au mărturisit cum că au fost piatra în curtea lui Tudori postăvariul și cum că ar fi zis Alixandru bărbatul Vișăi, să să ferească de acea piatră, fiind hotarul sfintei Mitropolii. Și ș-au fost mutat casa dupre acel loc pentru că era chiria mai mare la Mitropolie.

Asemene mărturisind de acest hotar și unchiaș Costandin că și el au auzit den gura lui Alexandru căruia i-au fost hotarul înaintea ușii. Așijderea au mărturisit și Sandul mahalagiul, i Hrizea, i preoții de la biserica Albă, popa Ilie și popa Matei și Velea părcălabul împreună cu alți mulți mahalagii, cum că așa au auzit, că piatra în curtea lui Tudori au fost și calicii mai la vale den Gura Văii, cu șăzământul lor i-au pomenit și puțul Calicilor acela iaste unde s-au pus crucea de piatră.

Unde mergind cu toții acolo, după mărturisania lor, și arătându-ne locul și văzind noi că au trecut toate locurile boiariilor câte sânt cu hrisoave domnești de nu să calcă, s-au pus o piatră în colțul curții Diicului logofăt Rudeanul, lângă pod, însă decurmăzis, care caută de acolo drept la piatra ce s-au pus în curtea acestui Tudori postăvariul, unde s-au dovedit că au fost piatra drept Calici. Și tot lângă aciastă piatră den curtea lui, s-au pus altă piatră alătura care caută drept prin crucea de piatră la piatra den Gura Văii, care cruce o au rădicat preasfințitul mitropolitul țării chir Neofit, scriind în cruce și pricina ce au avut cu mănăstirea Mihai Vodă, pentru dealul cu vile, în locul unde au arătat dumnealor boiarii hotarnici, că au fost puțul Calicilor.

Deci noi într-acestași chip așăzăm lucrul și pietrele puindu-le cu sluga domnească Costandin *vtori* portar pre la locurile care mai sus arată. Am dat această carte de adevărță la mâna preasfințitului mitropolit chir Neofit, ca să să știe pã unde s-au așăzat să fie hotarale locului acestuia al sfintei Mitropolii, adevărind cartea aceasta cu iscăliturile noastre.

Measița iulie 22 dni, leat 7249 [1741].

Matei Cantacuzino *biv vel* ban
N. Roset *biv vel* logofăt
Costandin Dudescul *vel* logofăt
Grigorie Greceanul *vel* vistier

Antonie *vel* clucer
 Barbul Văcărescu *vel* paharnic
 Andronache Palada *vel* stolnic
 Toma G. *vel* medelnicer

[pe verso]:

Cartea de hotărnicia moșii Mitropolii din București, de către partea Dudescului, 7249 [1741] iulie 29 (*sic*).

Arh. St. Buc., Mitrop. Ț. Rom., I-8.
 Original, stare foarte bună.

143.

1741 septembrie 1.

Școalele domnești cele din București și cele dupin orașele dupre afară, ce s-au orânduit din porunca mării sale preainălțatului domnului nostru Io Mihai Racoviță voevod și cu tot sfatul boerilor celor mari ai divanului mării sale, împreună și cu preasfințitul mitropolit al Ungrovlahiei, chiriu chir Neofit.

Septemvrie 1 dni, leat 7250 [1741].

— dascalul cel mare la învățătura filosofoască, în orașul București pe lună	taleri	30
— și pentru mâncarea lui	taleri	15
— doi dascali carii dau mathimă la gramatică, pe lună fieștecarele câte	taleri	20
— și pentru mâncarea lor fieștecarele câte	taleri	5
— la 12 ucenici carii sânt orânduți pentru preoție, cu toată cheltuiala lor peste an	taleri	400
— un dascăl ce învață la italiinească, pe lună	taleri	15
— și pentru mâncarea lui	taleri	5
— doi dascali la carte slovenească, pe lună fieștecarele câte	taleri	10
— un dascal care învață carte grecească pe copii de [<i>indescifrabil</i>] la biserica Tuturor Sfinților, pe lună	taleri	5
— un dascal la Focșani, la carte elinească i la carte grecească, pe lună	taleri	10
— un dascal slovenesc la Buzău, înlăuntru la episcopie, pă lună	taleri	5
— un dascal slovenesc la Râmneș, la episcopie, pe lună	taleri	3
— un dascăl slovenesc la Târgoviște, pe lună,	taleri	3
— un dascăl la Craiova, la carte elinească și grecească, pă lună	taleri	10
— un dascăl slovenesc la Câmpulung, pe lună	taleri	3
— un dascăl slovenesc la Slatină, pe lună	taleri	3
[total], taleri		2 515

Arh. St. Buc., ms. 139, f. 175.
 Copie.

144.

1742 ianuarie 22.

† *Milostiiu bijiiu Io Mihai Racoviță voievod, i gospodin davat gospodstvo-mi sie povelenie gospodstvo-mi părintelui igumenului chir Daneil, năstavnecul de la sfânta mănăstire Sventăi Ioan.*

Ca să fie volnec, cu aciastă carte a domnii meale, să aibă a-și [s]cuti o pivniță aicia, în orașu domnii meale, în București, de fumărit, dă cămă-nărit, de vamă de vin domnesc și de alte calabalicuri oricăte sânt la pivnițe, pentru că m-am milostivit domniia mea de i-am ertat aciastă pivniță de toate câte scriu mai sus, ca să-i fie pentru vânzarea vinurilor sfintii mănăstiri.

Drept aceaia, porănesc domniia mea și voao, fumarilor, i cămănarilor, i vameșilor, i voao celor ce împărțiți vin domnesc pe târg, dacă veți vedea cartea domnii meale, iar voi toți să vă feriți de aciastă pivniță ce serie mai sus, că cine i-ar face vreun val peste cartea domnii meale, unii ca aceia vor petreace scărbă și certare de către domniia mea, că așa iaste porănea domnii meale.

I is. saam reacii gospodstvo-mi.

Ghenarie 22 dni, leat 7250 [1742].

L.P.

Io Mihai voevoda [*m.p.*].

Arh. St. Buc., M-rea Sf. Ioan din București, XXI-14.
 Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; pecetea inelară, octogonală, în tuș roșu.

145.

1742 martie 2.

Noi doi boeri hotarnici care am fost orinduiți de măriia sa prealuminatul și înălțatul domnul nostru Io Mihail Racoviță voevod, Radul Crețulescul *vel* stolnic și Andronache Palada *biv vel* stolnic, ca să mergem și să cercetăm toate hotarale sfintei Mitropolii de jur împrejur și pe unde vor fi lipsă să punem alte pietri hotară în locul acelora, după cum vor fi scriind în hrisoavele sfintei Mitropolii de hotărnicia veche și să punem și hotară la piatra cea din Gura Văii, unde au avut mare pricină sfintia. sa părintele mitropolitul țării, chir Neofit, cu egumenul Grigorie de la mănăstirea Mihai Vodă, pentru înpresurătura ce făcea dealului cu vinăriciul, care l-au fost mai adaos la sfinta Mitropolie răposatul Radul vodă Leon, precum scrie hrisovul domniei lui, cel de hotărnicie și de danie.

Și după alegerea dumnealor celor patru boeri, să punem hotară în Gura Văii și cruce de piatră în locul puțului Calicilor, unde l-au adevărat patru boeri, ce au fost mai întâi orinduiți de măriia sa Costantin voevod, de au iscodit aceaste seamne și au dovedit puțul Calicilor și piatra din Gura Văii și drumul Mehedinților, care urcă drept la crucea lui Alexandru Vodă cea de piatră, după cum scrie în hrisoavele mănăstirii Mihai Vodă, ca să stăpânească mănăstirea Mihai Vodă, numai din hotarul Lupeștilor în jos pre deal până în drumul Mehedinților și până în piatra Mitropoliei din Gura Văii.

Și la această hotărnicie, fiind mai întâi orânduți de măriia sa Costandin voevod, răposatul Matei Cantacuzino *biv vel* ban, dinpreună cu mine Andronache Palada *biv vel* stolnic de am mers și am pus cruce de piatră hotar, în locul unde s-au dovedit că au fost puțul Calicilor, scriind în cruce și pricina și de la cruce din sus am pus piatră în Gura Văii în locul pietrii ce s-au găsit înpresurate supt o talpă a unii case, fiind la punerea pietrii și dicheul mănăstirii lui Mihai Vodă, anume Theofan. Care piatră mai denainte vreamă au fost pusă hotar de răposatul Costantin voevod Șerban citorul sfintei Mitropolii, pe cum arată de această piatră și hrisoavele mănăstirii Mihai Vodă și în hrisoavele sfintei Mitropolii. Și dintr-această piatră drept la deal pă dărăpătura drumului celui vechi ce să numește al Mehedinților, care drum merge pintre via răposatului Gheorghie Ghiorgiul *biv vel* medelniceriu, până deasupra în căpătiul viei unde dă iar în drum, care drum tae pe drumul Mehedinților deacurmeziș și merge pe deasupra dealului în jos pentre vii și s-au pus piatră în curmeziș. Și dintr-această piatră nainte pe drum, până în piatra ce s-au pus hotar de către mănăstirea Radului Vodă, fiind de față în locul egumenului, dicheul Parthenie al mănăstirii Radului Vodă și cu Vasilie sluga, carele luind acest Vasilie groaznic blestemul sfintii sale părintelui mitropolitului țării chir Neofit, înaintea noastră, au arătat cu mâna lui unde au fost hotarul cel vechi al Mitropolii de către moșia mănăstirii Radului voevod.

Și săpînd într-acel loc, s-au pus hotarul în răspîntii și de acolo drept înainte, iar în răspîntii s-au pus piatră, unde să hotăraște cu moșia mănăstirii Radului Vodă și cu moșia maicilor de la schitul Hagi Dinei. Și de acolo iar drept pre lingă lac, pe drum în jos, până în drumul Giurgiovlui și s-au pus piatră, care piatră caută pă acest drum al Giurgiovlui în jos asupra Bucureștilor tot pe drum până în capul Văii și s-au pus piatră.

Și de la această piatră înainte pe drum spre București până la stilpul Armeanului în capul Troianului lingă hileșteul lui Șerban Vodă. Și de la stălpul Armeanului, serie hrisovul, pe drum în jos spre oraș, până în piatra drept cărămizii și negăsindu-să această piatră, am pus alta și dintr-această piatră nainte tot pe pod, până în piatra drept crucea răposatului Leon Vodă, care piatră negăsindu-se după urmarea hrisovului, am pus piatră lingă pod în dreptul crucii. Și de la aceasta în curmeziș nainte am pus iar piatră, care piatră în locul zidului sfintei Mitropolii despre clopotniță și de la aceasta în sus drept la deal la poarta sfintei Mitropolii s-au pus piatră și de la aceasta pre deal în jos pre lingă gardul mănăstirii lui Pană, până iar în piatra de către Preda dvornicul, de unde să înceapă hotarul sfintei Mitropolii și s-au pus piatră.

Și de la aceasta pă apa Dămbovicioarei în sus, până la piatra din capul podului Turcului, care negăsindu-se după scrisul hrisovului ce arată că au fost, am pus alta. Și de la aceasta înainte pe pod, până la o piatră din dreptul Mitropolii, care iaste în curtea dumnealor boerilor Dudești, lingă pod. Și de la această piatră înainte, fiind pricină pentru locul cu casele boerilor, am stătut cu hotărnicia, până ce de iznoavă au făcut în știre sfînția sa părintele mitropolitul mării sale lui Costandin Vodă. Și măriia sa au orânduit mai mulți boeri dinpreună cu noi, ca să îndreptăm pricina aceasta.

Și după luminată porunca mării sale adunîndu-ne cu toții, am pus de s-au citit hrisovul sfintei Mitropolii. Și de la această piatră din curtea dumnealor boerilor Dudești, scriia pe cale în sus pre lingă crucea doamnei Mircioaei până în piatra drept Calici.

Și făcînd mare cercetare, nu s-au putut afla nimic ca să poată ști unde au fost crucea doamnei Mircioaei și calea care mergea pe lingă cruce pînă în piatra drept Calici. Și cetîndu-se și hrisoavele boerilor ce avea pentru locurile cu casele hărăzite de răposății domni, arătînd aceeale hrisoave că au fost tot locuri domnești, iar nu al Mitropoliei.

Deci văzînd și sfînția sa părintele mitropolitu una ca aceasta, au lăsat acea socoteală jos, care căuta după cuprinderea hrisovului să tragă drept la piatra din Gura Văii. Și s-au învoit sfînția sa cu boerii cei cu hrisoavele și de la piatra aceasta am mers tot pe pod drept înainte, până ce s-au trecut toate casele boerilor cîte au fost cu hrisoave, până în colțul curții Diicului Rudeanul *biv vel* logofăt. Și s-au pus piatră lingă pod și de la aciastă piatră în curmeziș, drept în crucea lui Tudori postăvariul, unde s-au dovedit, cu carte de blestem, că au fost piatra drept Calici, care o numește în hrisov, s-au pus doao pietri, însă una în locul aceia ce au fost și au lipsit, și alta tot într-acel loc alătura, care caută drept prin crucea de piatră la piatra din Gura Văii.

Deci întămplându-să de s-au bolnăvit dumnealui banul Matei Cantacuzino, dintru care boală și sfirșitul s-au dat și întîmplîndu-să și mării sale lui Costantin Vodă schimbare, au rămas până acum de nu s-au făcut carte de la noi de adevărîta hotărniciei aceștia. Pentru care dar sfînția sa părintele mitropolitul făcînd în știre mării sale prealuminatului și înălțatului domnului nostru Io Mihai Racoviță voevod, măriia sa au orânduit pe dumnealui Radul Crețulescul *vel* stolnic, dinpreună cu mine, fiind fost eu atuncea dinpreună cu răposatul Matei banul Cantacuzino la punerea hotarilor.

Și după luminată porunca mării sale, am mers de iznoavă cu dumnealui înpreună, de am văzut toate hotarile aceastea pe unde sînt puse, pe cum mai sus arată. Drept aceia dar într-aceștiași chip încungiurînd toate hotarile până la locul de unde am început, am dat această carte a noastră de adevărîta la mâna sfintii sale preasfînțitului mitropolit chir Neofit, ca să să știe pe unde s-au așezat să fie hotarile locului sfintei Mitropolii, adevărînd cartea aceasta cu iscăliturile noastre.

Measița martie 2 dni, 7250 [1742].

Radul Crețulescul *vel* stolnic
Andronache Palada *biv vel* stolnic

Arh. St. Buc., Mitrop. T. Rom., I-9.
Original, stare foarte bună.

146.

1742 septembrie 17.

† *Milostiu bojiu Io Mihai Racoviță voevod i gospodin davat gospodstvo-mi sie povelenie gospodstvo-mi.*

Părintelui Meletie egumenul de la sfânta mănăstire Plumbuita ca să aibă a ținea aci în orașu domniei meale, în București, în mahalaoa Bălăceanului o pimniță ca să vînză vinul mănăstiri. Și această pimniță să fie în pace de fumărit, de cămănarit, de vamă de vin domnesc și de alte angarii ce să pun pe cărciume, de nici unele nici un val și nici o băntuială să n-aibă.

Drept aceia poruncim domnia mea și voaă fumarilor, i cămănarilor, i vameșilor, i altora care veți fi orânduți să împărțiți vin domnesc, sau

oricare cu ce orândueli vor fi pe cărciune, toți să aveți a vă feri de aciastă pimniță a sfintei mănăstiri, nicidecum nici o supărare să nu-i faceți. Că oricare nu va urma poruncii domniei mele, bine să știe că să va pedepsi de către domnia mia. Într-alt chip să nu fie că așa iaste porunca domniei mele.

I i saam rekeh gospodstvo-mi.

Septemvrie 17 dni, 7251 [1742].

[adaos mai tîrziu]:

Mănăstirea Plumbuita fiind mănăstire domnească din cele doăsprezece și mila ce o are pentr-aciastă carte a mării sale Mihai Vodă ca să scutească o pimniță de toate angariile, care milă iaste începută încă mai dinainte de răposatul Ștefan Vodă cu o carte ot leat 7222 [1714] mai 26, găsim cu cale ca aciastă milă să să întărească și de către înălțatul nostru domn.

Aciasta scriem.

Februarie 17 dni, 7255 [1747].

Vel ban, vel vornic, vel logofăt, vel clucer, vel stolnic, vel medelnicer
De Gheorghe logofăt și trecută la condică

Io Costandin Nicolae voevod bojiu milostiuu gospodar zemli Vlahiscai.

†Dupe cum au găsit cu cale dumnealor veliții boeri, am întărit și domnia mea ca aciastă milă să să păzească neștrămutat, într-alt chip să nu fie.

Tolico pisah gospodstvo-mi.

L.P.

Februarie 17 dni, 7255 [1747].

procit vel logofăt

Arh. St. Buc., M-rea Plumbuita, XVI—23.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran.

147.

1743 februarie 11.

†*Milostiuu bojiu Io Mihai Racoviță voevod i gospodar zemle Vlahiscaiia davat gospodstvo-mi sie poveleanie gospodstvo-mi.*

Sfintii și dumnezeestii mănăstiri Sărindariul de aici din orașul domnii mele, den București, unde să cinsteaște și să prăznuiască hramul Adormirei preasfintei stăpănei noastre, născătoarei de Dumnezeu, și pururea fecioarei Mariei și sfintii sale părintelui egumenul chir Sofronie și tuturor părinților călugări căți viețuesc într-această sfântă mănăstire.

Ca să fie sfintei mănăstiri unsprezece suflete de țigani, însă anume: Stan *sin* Stanciului, cu un copil al lui, Draghina *sin* Neagului cu un copil al lui, Neagul *sin* Stănică cu țiganca lui Rada, Petco *sin* Stanciului, Toma *sin* Draghinei, Dumitrache *sin* Draghina, Crăciun *sin* Mitrei, Dan *sin* Mitrei.

Care țigani i-au dat și i-au închinat la sfânta mănăstire danie Anton căpitanul de la Buzău, pentru pomenirea lui și a neamului său la sfântul jărtvenic, dupe cum am văzut domnia mea și cartea lui de danie ce au dat-o la sfânta mănăstire, întărită cu iscălitura lui. Intru care carte adevărează că și lui acești țigani îi sânt lăsați de la nepotu-său Șarban în diată dinpreună și cu altele.

Deci fiind acest Șarban nepotu-său ctitor la schitul Balamocii den sud Elfov, și acest schit fiind închinat tot la o mănăstire cu sfânta mănăstire Sărindariul, din răvnă dumnezeiască, s-au îndemnat și Anton căpitanul, pentru pomenirea sufletului său, de au dat și au închinat la sfânta mănăstire Sărindariul acești țigani ce s-au zis mai sus.

Care de acum înainte să aibă a-i ținea și a-i stăpăni sfânta mănăstire cu bună pace și nezăticnit de către nimeni din neamul lui Anton căpitanul. Pentru că din bunăvoință a inemii lui i-au afierosit sfintei mănăstiri, ca să fie pururea pomenit la sfântul jărtvenic.

I naco da nest, i i saam reace gospodstvo-mi.

Februarie 11 dni, leat 7251 [1743].

L.P.

Io Mihai Racoviță voevod [m.p.].

Drăghici [?] *biv vel logofăt procitenomu*

Arh. St. Buc., M-rea Sărindar, VI—4.

Original, stare foarte bună, hîrtie groasă, format mare, cu filigran; pecetea inelară domnească, în tuș roșu.

148.

1743 noiembrie 26.

†Adecă eu Costandin logofăt, *sin* popa Bogdan elisiarhu, dinpreună cu fii-mieu, Matei, scris-am zăpisul nostru, ca să fie de bună credință la mână ginere-mieu, Matei Condre.

Precum să să știe că i-am vândut dumnealui o casă cu pivniță dedesuptul casilor, lângă Ulița ce[a] Mare, alătore cu pivnița lui jupân Maxim, care aciastă pivniță am cu[m]părat și noi de la staroste Gheorghe, de cavafi. Și am vândut de a noastră bunăvoia, nesiliți de nimene, drept taleri cinci sute. Și am luat acești bani toți, gata, în mâinile nostre, ca să fie dumnealui moșie stătătoare, dumnealui și coconilor dumnealui, căți Dumnezeu îi va dărui.

Și când s-au făcut aciastă tocme[a]llă și acest zăpis, fost-au mulți boeri și neguțatori mărturii, care să vor iscăli mai jos. Și pentru mai adevărată credință, am iscălit și noi mai jos, și ne-[a]m pus peceteile, ca să [să] crează. Și i-am dat și zăpisile ceale vechi.

Noemvrie 26 dni, leat 7252 [1743].

Costandin *sin* popa Bogdan elisiarhu, vă[n]zător
Matei *sin* Costandin logofăt, vă[n]zător
Az popa Androne ot Neguțitori, martor
Sandu zarafu, martor
Eu Gheorghe, nepot, martor
Jupân Matei căpitan

Arh. St. Buc., M-rea Sf. Ioan din București, XIII—3.
Original, stare foarte bună.

1745 februarie 5.

†Adecă eu, Neagul măcelariul dat-am zapisul meu la mâna dumnealui jupânului Dimitrache.

Precum să știe că au luat un scaun de carne, cu pământul lui, drept taleri 50, adecă cincizăci. De a mea bunăvoie l-am dat, ca să-l stăpânească dumnealui cu bună pace de către mine și de către copiii miei și de către rudile mea[le].

Și pentru mai adăvărată credință, am iscălit mai jos, ca să se crează.

Februarie 5 *dni*, leat 7253 [1745].

Eu Neagul măcelariu (*sic*), pentru mai [a]dăvărată credință, am iscă[li]t

Eu Ghinea, între scaunul Ghinii măcelariului

Eu Manea măcelariul din jos

[urmează un text în limba greacă, pe față și pe verso]

Arh. St. Buc., M-rea Sf. Spiridon Vechi, VIII-2.
Original, stare bună.

1746 mai 5.

Părintele egumen Cotrocean chir Grigorie cere din Livedea domnească de la Gorgan un codru de loc care iaste închinat mănăstirii cu un hrisov al Radului voevod Leon de la leat 7175 [1667] i cu alt hrisov al lui Antonie voevod cu leat 7178 [1670], întru care acest hrisov mai prisosește păste acel codru de loc stânjeni treizeci, cerându-i egumenul și pe aceia.

Dumnealui *vel* comis răspunde cum că gășind acest loc coprint în celalalt Livede domnească cere ca să-l stăpânească domnia dupe hrisoavele ce arată părintele egumen, să cunoaște că acel loc iaste al mănăstirii.

Am gășit și noi cu cale ca să meargă doi boeri mari anume dumnealui Fiera Breazoianu *biv vel* vistier, i dumnealui Mihai Bărbătescu *biv vel* paharnic și dupe hrisoave să aleagă acel petec de loc al mănăstirii i acei stânjeni 30 din Livedea domnească.

Aceasta scriem.

Mai 5 *dni*, 7254 [1746].

Barbu Văcărescu *vel* logofăt
Costandin Brâncoveanu *vel* clucer

prociit vtori logofăt

Trecut în condică de Gheorghe logofăt

Arh. St. Buc., M-rea Cotroceni, XXVII-3.
Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; copie în ms. 691, f. 119.

1747 iunie 14.

† [Neofit] al Ungrovlahiei mitropolit, adeverez [*grecește*]

†Adecă eu Marica Comăneanca dat-am aciastă scrisoare a mea la mâna dumnealui nepotului Ianachi polcovnicul.

Cum să știe că rămăind eu epitrop și clironcamă peste toată casa răposatului nepotului meu, Anthim monahul Călinescul și fiindcă au avut aici, în București, și o casă în mahalaoa lui Sfeti Ioan, lângă Dămboviță, la podul de nuiale și lăsând în diată ca să se vândă aceste case și să se dea pentru pomenirea sufletului lui.

Deci, m-am învoit cu dumnealui, nepotul Ianachi polcovnicul de i le-am vândut dumnealui, drept taleri doao sute și cincizăci. Și am luat în mâna mea bani gata, taleri doao sute, iar cincizăci de taleri s-au dat danie nepoati-mii mele, Stancăi, fiind soră cu răposatul nepotu-mieu Anthim, ca să-i fie de pomenirea sufletului ce s-au răposat.

Ci, să aibă dumnealui și coconii dumnealui a stăpâni aceste case, cu tot locul lor, cu bună pace, dându-i și zapisele ceale vechi de cumpărătoreea acestor case.

Și, pentru mai adevărata credință, am întărit cu iscălitura și cu peceatea, ca să se crează.

Iunie 14 *dni*, leat 7255 [1747].

[L. P.] Eu Marica Comăneanca

Arh. St. Buc., M-rea Sf. Ioan din București, XII-26.
Original, stare foarte bună; pecetea inelară în tuș negru.

1748 iunie 20.

Neofit al Ungrovlahiei

†Din porunca mării sale preainălțatului nostru domn Io Grigorie Ghica voevod, avut-au întrebăciune de față înaintea noastră Ioniță postelnicul Brătășanu, ginerile răposatului Dumitru doftorul, vechil fiind în locul copiilor doftorului Dumitru, cu Iane epitropul copiilor lui Mihai fratele Mănticăi.

Zicănd Ioniță postelnic Brătășanul cum că cumpărând Dumitru doftorul socră-său 4 prăvălii cu locul lor în ulița cea mare a Șălarilor, de-a dreaptu Focii lângă zăbunari, de la Mariia sora Mănticăi cu zapis dă la leat 7241 [1733] mai 24, drept taleri 400 vechi, le-au stăpănit ani 11 *pol*. Iar când au fost în domnia mării sale Costandin Vodă sculându-să Iane, epitropul copiilor lui Mihai, pentru aceste 4 prăvălii și întâi au fost zis că rău le-au vândut Mariia, că prăvăliile ar fi fost numai ale lui Mihai, iar nu ale Marii. Și a doao spuind el înaintea boerilor judecători, cum că are mărturii pe Dumitrașco *vel* vameș și pe Costandin boltaș starostea dă neguțători, dă mărturisește că aceste prăvălii sânt 2 ale lui Mihai și 2 ale Marii sora lui.

Atuncea boerii judecători n-au fost chemat nici pe Dumitrașco vameșul, nici pe starostea Costandin față, ca să auză mărturia dă gura lor. Ci numai după zisele lui au fost hotărât cum că sânt 2 prăvălii ale lui Mihai și 2 ale surorii lor.

Și dă atunci au stăpănit copii lui Mihai acele patru prăvălii până acum în ani 3 *pol*, luindu-le și toată chiria.

Deci când au fost acum, eșind Ioniță Brătășanu înaintea noastră față cu numitul Iane epitropul copiilor lui Mihai și arătând Ioniță zapisul dă cumpărătoreea și alte scrisori și diata Marii, sora lui Mihai, i a Măn-

ticăi, în care adeverează cum că acele prăvălii au fost câte patru ale ei și ale surorilor ei, fiind date de zestre de la părinți. Și surorile ei, la moartea lor, lăsându-le Marii, ia le-au vândut drept acei taleri patru sute vechi, cu care bani au făcut surorilor pomenire și au plătit și datorii.

Deci noi, pentru ca să adevărăm mai bine, ale cui au fost prăvăliile, s-au făcut și carte de blestem de la sfinția sa părintele mitropolit asupra înprejurenților vecini de lângă aceste prăvălii și pe alții care vor fi știind ale cui au fost prăvăliile și cine au luat chiria.

Și din porunca sfinției sale părintelui mitropolit mergând Emanuil protopop al Bucureștilor, cu cartea de blestem, pe la acei vecini înprejurenți, toți au mărturisit cum că prăvăliile le stăpânea numai Marii și le lua și chiria, precum și mărturia fieștecăruia, supt iscălitură, s-au luat în scris în dosul cărții de blestem.

Și după aceasta am adus față înaintea noastră și pe Dumitrașco, *vel* vameș și pe starostea Costandin boltaș, mărturiile ce au fost zis Iane către boerii judecători.

Și întrebându-i ce știu pentru acea mărturie ce au fost zis Iane, iar dumnealor au tăgăduit cum că nici înaintea boerilor judecători față n-au fost, nici că au mărturisit nici într-un fel. Ci mai vărtos că și dumnealor au mărturisit acum înaintea noastră, cum că prăvăliile știu că le stăpânea Marii și le lua și chiria. Și mai vărtos dumnealui *vel* vameș au mărturisit și aceasta că ar fi auzit den gura Marii și dintr-a Manii mătăsaru că au fost câte 4 prăvăliile ale surorilor date de zestre de la părinți, iar nu ale fraților.

Și încă au mai mărturisit că Marii, cât au trăit întru viața ei, au văzut făcând în toate simbetele parastasuri și pomeniri cu arhieriei, nelipsind surorilor ei.

Deci, după zapisul de cumpărătoare al doftorului Dumitru și după diiata Marii, sora lui Mihai, i a Mănticăi, și după mărturisaniia dumnealui Dumitrașco *vel* vameș, i a dumnealui starostii Costandin și a vecinilor ce sânt înprejuru acelor prăvălii, s-au cunoscut că Deli Iane au umblat tot cu meșteșuguri.

Pentru aceia așa am găsit și noi a fi cu cale și cu dreptate și am hotărât ca copiii doftorului Dumitru să stăpânească aceste 4 prăvălii cu locul lor, cu bună pace, de acum înainte de către copiii lui Mihai fratele Mănticăi și de către tot neamul lor și să-i întoarcă copiii lui Mihai și chiria prăvăliilor ce au luat într-acei ani 3 *pol*.

Aceasta scriem.

Iunie 20 dni, 7256 [1748].

Grigorie Greceanul *vel* vornic
Barbul Văcărescul *vel* vistiier

Arh. St. Buc., M-rea Cotroceni, XXIX-1.
Original, stare bună, hirtie format mare, cu filigran.

153.

1748 iunie 23.

Milostiiu bojiu, Io Grigorie Ghica voevod, i gospodin zeamle Ungro-lahiscoe, davat gospodstvo-mi sie povelienie gospodstvo-mi.

186

Dănd jalbă la domnia mea dumnealui Matei Roset *vel* stolnic, zicând că sânt acum 8 ani, de când au fost făcut un schimb cu egumenul de la mănăstirea Cotroceanii, anume Daniil, dănd mai sus numitul boiaru mănăstirii Cotroceanii 400 de stânjani de moșie de câmp la Cornățelu după baltă de la *sud* Elhov. Și egumenul de la mai sus zisa mănăstire, pentru acești stânjani de moșie i-au fost dat casile dinnapoia bisearicii Doamnei a răposatului Șarban vodă Cantacozino de aici den București. Care case au fost ale răposatului arhieru chir Climent Odriianul și la moartea sa le-au fost lăsat la această biserică, unde s-au și îngropat fiind biserică supusă mănăstirii Cotroceanii.

Și s-au stăpănit casele 8 ani. Care case, fiind vechi, stricate și dărăpănate, fără de îngrădiș și fără de alte nameastii, s-ar fi apucat de ar fi dres și pivnița și casile, făcând și îngrădișul înprejur și alte înprejmuiți câte i-au fost de trebuință, cheltuind până la 500 de taleri. Iar domnia sa Costandin Vodă i le-au luat de supt stăpânire-i și le-au dat în seaama unui preot mireaan grec, anume [*loc liber*], puindu-l epitrop. Și au luat de la mănăstire și i-au dat-o înapoi. Și au rămas păgubaș și de case și de cheltuiala ce au făcut-o și de venitul moșii de 8 ani.

Domnia mea dar, după jalba dumnealui *vel* stolnic, chemând pe igumenul Cotroceanul, chir Grigorie și stând de față înaintea domniei mele în divan, fiind pe sfinția sa părintele mitropolitul țării, chir Neofit și toți cinstiții și credincioșii deregătorii domniei mele, cei mari, am întreat domnia mea pe igumenul Cotroceanul, chir Grigorie, cum am curs pricina și cu ce mijloc s-au făcut schimbul și peste atâtea ani s-au strămutat și s-au întors de la unul la altul. El au răspuns că schimbul când s-au făcut, știe, că încă și el iaste iscălit în zapisul schimbului ce s-au dat la mâna dumnealui *vel* stolnic, fiind pe acea vreme dicheu. Și cum că schimbul s-au făcut cu voia igumenului Daniil și cu a tuturor părinților călugări căți să află lăcuitori la mănăstirea Cotroceanii, știind că de la casele acealea nu avea mănăstirea nici un venit și nici un folos.

Iar de la moșia ce i s-au dat de la dumnealui *vel* stolnic, fiind moșie de câmp, cunoștea că va avea pururea folos și bun venit, precum au și avut cât au stăpănit. Pentru aceia, s-au făcut schimbul de bunăvoie.

Iar la întoarcerea schimbului, nici i-au fost cu voce, nici s-au amestecat, fără cât atâtea știe că chierându-l domnia sa Costandin Vodă i-au poruncit ca toate ceale ce sânt ale bisearicii: arginturi, odăjdii și alte odoară să le aducă și să le dea toate în seama mai sus zisului preot ce-l pusease epitrop, împreună și cu casele și cu niște prăvălii de aici den București și cu niște moșii ale bisearicii, dănd și cartea domniei sale la mâna preotului, ca să-i fie toate acealea pă seaamă. Care carte, însumi domnia mea o am văzut-o, orânduind domnia sa ca să strângă tot venitul. Și acel venit să fie pentru chiverniseala părinților călugări ce vor veni aici de la mănăstirea Sfetagorii (fiindcă mănăstirea Cotroceanii iaste închinată la c. (*sic*) de mănăstiri de la Sfetagora) și să găzduiască într-aceale case. Și preotul să-i căpuiască, să-i hrănească și să-i chivernisească. Și igumenul, după porunca ce zicea că i s-au dat, așa au și făcut. Și au rămas și mănăstirea păgubașă de moșie și de venitul prăvăliilor.

Întrebând domnia mea pe igumenul: dar aciastă orânduială ce o au făcut domnia sa, Costandin Vodă, fost-au prin rugăciunea și cearerea părinților sfetagoreți, au n-au fost? Și pe acest preot ce s-au pus epitrop,

187

despre partea egumenului iaste pus, au dăspre cine? Răspuns-au egumenul că nici au fost acea orânduială prin rugăciunea și cearerea părinților, nici au știut și nici pă preot el nu l-au pus, fiindcă nu e călugăr sfetagoreț, ci un preot dă mir, Iani ot [loc liber].

Am întrebat domnia mea în divan : dar din ce pricină s-au îndemnat domnia sa, fratile Costandin Vodă de a au făcut aciastă orânduială? Sfinția sa părintele mitropolitul au dat seaama zicând că mergând domnia sa la acea bisearică, în zioa praznicului ce să prăznuiască Vovedeniia, și suindu-se și în case văzând că sfântul oltar al sfintei bisearici iaste în grădina caselor, ar fi zis domnia sa că acolea fiind case de mahala și aproape de oltariu, iar nu chilii călugărești inprejur, nu i să cade a lăcui mirean într-aceale case, că pot să facă necurății inprejurul oltariului. Nici n-au egumenii voe să facă aceale afirosite și date danie la mănăstiri, a le vinde și a le dărui cuivaș, fiind lucruri închinat lui Dumnezeu.

Și aciasta, cu adevărat bine au zis domnia sa, după cum și pravila opreaște pă igumeni ca nicidecum ca din ceale afirosite și închinat la mănăstiri, să nu cuteaze nici a vinde, nici a dărui, încă nici a schimba pă fieștece. Iar când vreun lucru mănăstiresc ar fi mai mic și cu puțin venit, or moșie de va fi, or vie sau verice și va găsi a face schimb cu alt lucru mai mare și mai cu mult și bun venit și ar fi mai de mare folos mănăstirii, statornic și neclătit, slobozease pravila a-l face schimb când, i când va găsi lucru ca acela precum zicem mai sus, a da puțin pe mai mult și statornec.

Deci, dar adevărind domnia mea de la igumenul Cotroceanul, chir Grigorie, cât și de la alții, că moșia ce au dat dumnealui Matei Roset vel stolnic schimb mănăstirii pentru casele acealea, iaste mai de mult folos și adaos sfintei mănăstiri, iar de la case nu avea nici un fel de venit și văzând domnia mea că egumenul, pentru mai bun folosul și ajutoriul mănăstirii, trage mai mult a lua moșia decât casele și de vreame ce acea orânduială ce o făcuse domnia sa, fratile Costandin Vodă, n-au fost făcut-o prin rugăciunea și cearerea părinților călugări sfetagoreți nici preotul acela epitropu n-au fost pus de egumenul Cotroceanul ei l-au fost pus domnia sa și fiind și om striin, mirean din altă eparhie.

Așa am socotit și am găsit cu cale, împreună cu sfinția sa părintele mitropolitul țării și cu toți cinștiții și credincioșii veliții boiari, mai mult pentru folosul mai sus pomenitei mănăstiri, ca dă va vrea Matei Roset vel stolnic să priimească casele, căci că și ceale ce cheltuise și dresease și făcuse, s-au stricat întru stăpânirea acelu preot și să dea acei 400 de stânjeni de moșie iar la mănăstire, precum făcuse întâi schimb.

Să aibă volnicie a le stăpâni și mănăstirea să stăpânească acei 400 de stânjeni de moșie de la Cornățul ce i să dedească pentru case, cu bună pace. Iar părinții călugări ce să vor întâmpla a veni aici cu trebile lor, fiindcă sânt aici mănăstiri metohuri ale mănăstirilor Sfetagorii, vor sălășlui la metohurile lor. Iar pentru oltarul bisearicii, fiindcă oltariul răzbate în grădina caselor, acel loc să rămăe iar al bisearicii și să tragă gardul grădinii și să rămăe oltariul bisearicii afară den grădină.

Drept aceaia dar, vrând dumnealui Matei Roset vel stolnic de au priimit casele, i-am dat domnia mea cartea aciasta a domnii mele ca să și le fie și să le stăpânească cu bună pace și să-i fie stătornice și neclătite.

I naco danest porecem gospodstvo-mi. I is. sam rece gospodstvo-mi.
Iunie 23 dni, leat 7256 [1748].

L. P.

Io Grigorie Ghica voevod [m.p.].

procit vel logofă.

Acad. R.S.R., LXIX—110.

Original, stare bună, hirtie cerată; interesante pecetea inelară și semnătura domnului, în tuș roșu.

154.

1748 iunie 25.

Milostiiu bojiu Io Grigorie Ghica voevod i gospodar zemli Vlahiscoe davat gospodstvo-mi sie povelenniu gospodstvo-mi.

Sfintei și dumnezeestii biserici de aici din orașu domnii mele, din București, unde să cinstește și să prăznuește hramul Sft. Spiridon, episcopul Grimithudului (sic) făcător de minuni, care este zidită și înălțată de domnia sa Io Costandin Nicolae voevod și înaintea domniei sale metoh sfintei patriarhi a mării lui Dumnezeu cetăți Antiohii și năstavniciului de la acest metoh, carele este orinduit de sfinția sa, preafericitul patriarh al Antiohii, chir [loc liber].

Ca să fie sfintului și mai sus numitului metoh, o parte de moșie din moșia domnească după marginea orașului Bucureștii de Sus, care parte de moșie este între moșia lui Antonache biv vel logofăt și între moșia mănăstiri Sf. Sava, pentru că aciastă moșie fiind domnească, domnia mai sus pomenitului domn, Costandin Necolae voevod o au fost închinat danie la Sf. Spiridon, încă și cu cîteva mahalale de oraș ce sint pe loc domnesc, ca să-și dea fieștecare om chiria locului, după cum dau alții la alte mănăstiri.

Însă după aceia, când au fost în zilele domnii sale Io Mihai Racoviță voevod, acești mahalagii nesuferindu-se a da chirie pă an pentru locurile caselor, au fost eșit înaintea domnii sale, de a dat jalbă și rugăciune, zicând că nici moși, nici strămoși lor, nici ei chirie de locuri n-au dat, iar acum i-ar fi supărînd cel ce este năstavnic la Sf. Spiridon să le ia chirie. Și domnia sa, Mihai Vodă, după jalba și rugăciunea lor, au socotit de le-au rădicat acea chirie de-asupra-le, ci să fie purururea în pace și nesupărați de chiria locului, fără numai după cită moșie va fi afară din casele orașului, la cîmp, să aibă metohul a luoa dijmă de toate bucatele și sămănăturile cite să vor afla în cîmp, p-acea parte de moșie, dînd și cartea domnii sale, iscălită și pecetluită, la mai sus zisul metoh pe acea tocmire ce au făcut, după cum însumi domnia mea am văzut acea carte care s-au și citit înaintea domnii mele.

Deci, fiindcă din năstavul prea înaltului și cerescului Dumnezeu, prea puternica împărăție și acum al doilea rînd ne-au miluit iarăși cu domnia Țării Rumânești și întimplindu-să a fi aici în țară și sfinția sa preafericitu patriarh Antiohianu, chir Silivestru, al nostru întru Hristos domn sufletesc părinte și aducîndu-ne sfinția sa aminte pentru aciastă pricină

și rugînduni-se ca și cu cartea domnii noastre să întărim aciastă mai sus zisă danie, am orînduit pă credinciosu boer al domnii mele Iane Dimboviceanu *vel* clucer *za* arie, poruncindu-i să meargă și să vază acea parte de moșie cită este și unde este. Și, după ce o va vedea, să o și tragă și să-i puie semne și petre, ca să știe dă unde și pînă unde să stăpîneasă sfîntul metoh.

Și după porunca domnii mele, împreună cu sluga domnii mele, anume *vtori* portar, mergînd în fața locului, au ales și au hotărit moșia, după obicei, puind și pietre de jur împrejur, fiind moșia în trei colțuri. Însă să știe și semnele moșii pînă unde sint și cîți stînjini au eșit din semn în semn, împrejur moșii, de la un colț pînă la altu.

Semnul cel din jos și dintii este din marginea caselor orașului dă unde ese din București drumul cel mare al Hierăstrăului, unde și doă pietri în colț s-au pus și merge în sus pe drum, alătura cu moșia lui Antonache *biv vel* logofăt, din peatră în peatră pe drum, pînă în peatra moșii mănăstiri Sf. Sava, la paru cel de lemn, unde iar doă pietre în colț s-au pus, s-au aflat stînjini 650; i din peatră în peatră, pînă în marginea caselor orașului, după drumu Mogoșoai.

Și acolo făcîndu-se colț, s-au pus doă pietre în colț s-au pus (*sic*), s-au aflat stînjini 615. De acolo, să întoarcă pînă un drum ce merge spre apus, către drumu Podului Mogoșoai, alătura cu moșia Sf. Sava, din peatră în peatră, pînă în marginea caselor orașului după drumul Mogoșoai și acolo făcîndu-se colț, s-au pus doă pietre în colț. Și pînă acolo s-au aflat stînjini 534. Și moșia Sf. Savi trece înapoi către apa Dimboviți, iar hotaru aceștii moșii să întoarcă și merge pe dinafară de casele orașului, în jos, din peatră în peatră pînă iarăși în cele doă pietre din colț, la semnu cel dintii, ce s-au pus în marginea drumului Fierăstrăului, despre capu moșii lui Antonache *biv vel* logofăt. De marginea caselor orașului și pînă acolo s-au aflat stînjini 450. Care, fiind moșia în trei colțuri, precum s-au zis mai sus, s-au pus pietri de jur împrejur.

Drept aceia dar, după alegerea și hotărîrea aceștii părți de moșie ce s-au făcut prin porunca domnii mele, de mai sus zisu boer al domnii mele, am dat acest hrisov al domnii mele sf. metoh ce să numește Sf. Spiridon, ca de acum înainte să fie moșie stătătoare și neclintită și să-și ia venitu după tot hotaru ver de ce semănături de bucate s-ar afla pă aciastă aleasă parte de moșie, iar la mahalalele să nu să întinză.

Și am întărit hrisovul acesta cu tot sfatul cinstiților și credincioșilor veliților boeri ai divanului domnii mele: pan Costand[in] Dudescu *vel* ban, pan Grigorie Greceanu, pan Costandin Brîncoveanu *vel* logofăt, pan Barbu Văcărescu *vel* vistier, pan Costandin Crețulescu *vel* spătar, Ștefan Văcărescu *vel* clucer, pan Enache Hrisosholeu *vel* postelnic, pan Toma Guliano *vel* paharnic, pan Matei Roset *vel* stolnic, pan Grigorașcu Ghica *vel* comis, pan Ianache Halepliu *vel* sluger, pan Stavru *vel* pitar.

Și s-au scris hrisovul acesta intru a doa domnie a domnii mele în Țara Rumânească, de Mihai logofăt

Fleat 7256 [1748], iunie 25.

Io Grigorie Ghica voevod

Costandin Brîncoveanu *vel* logofăt *procitenom*

Arh. St. Buc., M-rea Sf. Spiridon Vechi, 1—2.
Copie, stare bună.

Neofit, cu mila lui Dumnezeu, arhiepiscop și mitropolit al toată Ungrovlahia

† Scriem cartea smereniei noastre voao tuturor oamenilor de la Poarta domnească den sus, care veți ști locul cel domnesc, pe care loc l-au fost dat măria sa Costandin Vodă danie la Sventi Spiridon, i voao celora ce sânteți pînăprejurul locului acestuia.

Cătră aciasta, de obște vă facem în știre că la smereniia noastră ne-am înștiințat cum că fiind dat acest loc de măria sa Costandin Vodă, n-au apucat ca să-l hotărască de cătră unii, alții, nici carte de danie, dar știindu-se cu adevărat cum că iaste loc domnesc și l-au închinat măria sa.

Pentru ca să să dăscopere cu adevărat tot locul cât veți ști că iaste domnesc și să nu să înpresoare nici de cătră voi, lăcuiților după împrejur, iată că vi s-au făcut de la smereniia noastră aciastă carte cu mare blestem și cu groaznică afurisanie asupra voastră. Ci, de va fi așa și pentru ca să nu rămâneți în păcat pierzătoriu de suflet, de veți mărturisi adevărul pînă unde calcă locul domnesc și cât iaste și nu vă veți tînde și nici voi lăcuiților de lăngă acel loc a înpresura locul domnesc, să fiți ertați și blagosloviți.

Iar cine de[n] voi, care veți ști locul cât iaste domnesc și cu ficleșug sau cu voe veghiată veți face vreo asupreală sau înpresurare, sau din voi lăcuiților de nu veți mărturisi adevărul, să fiți procleți și afurisiți de domnul nostru Isus Hristos și de 318 sfinți părinți de la Nicheea și de toate sfintele soboară, așijderea și de smereniia noastră. Fierul și pietrele să să topească, iar trupurile voastre netopite. Parte și lăcaș să aveți la un loc cu Iuda și cu afurisitul Aria; să moșteniți bubele lui Gheea și să vă lovească tremurul și suspinul lui Cain; să crape pămîntul și să vă înghiță de vii, ca pe Dathan și Aviron și să nu să aleagă ca praful. Și pînă nu veți mărturisi adevărul, dovedind locul cât va fi, ertăciune nu veți lua.

Aciasta vă scriem.

August 1 *dni*, 7256 [1748].

Smeritul mitropolit al Ungrovlahiei, Neofit.

Arh. St. Buc., M-rea Sf. Spiridon Vechi, VIII—3.

Original, stare foarte bună; jos semnătura mitropolitului, cu parafă, în tuș negru.

† *Milostiuu bojiu Io Grigorie Ghica voevod, i gospodin davat gospodstvo-mi siu poveleniuu gospodstvo-mi.*

De vreme ce aici, în București, fiind biserica sfântului părintelui nostru și de minuni făcătoriu Spiridon, arhiepiscopul Trimithundului, care biserică fiind metoh la sfânta patriarșie a mării lui Dumnezeu cetăți a Antiohiii, preafericitul părintele patriarh al Antiohiii, chir Silvestru făcînd han cu hodăi, ca să șază neguțători, de la carii să aibă sfânta biserică ajutoriu pentru bună starea și chiverniseala.

Deci, domniia mea, pentru multa evlavie ce avem la sfântul și de minuni făcătoriu Spiridon și pentru dragostea preafericitului patriarh al Antiohiii, al domnii mele intru Hristos părinte chir Silvestru și pentru rugăciunea preafericirii sale, milostivitu-m-am domniia mea printr-aciastă

carte a domnii meale, ca neguțătorii cei ce vor fi șazători într-acest han al Sfântului Spiridon, să fie în pace și nesupărați de schimbul banilor, de cai de olac, de podine, de alte cheltueli și de toate orânduile câte ar își peste an pe alți neguțători dentr-alte hanuri, fără numai de fumărit, fiind obicei a da toate prăvăliile, iar de altele de toate să fie acei neguțători dentr-acel han apărați, ca să fie pentru ajutoriul sfintei bisearici și pentru folosul apostolicescului scaun al Antiohiii.

Drept aceea, poruncesc domniia mea și dumatile, *vel* agă, i *vel* căpitan *za* dorobanți, i altor zapcii ai târgului Bucureștii să aveți în grijă pentru acei neguțători dentr-acel han ca de toate orânduile să fie nesupărați. Într-alt chip să nu fie, că așa iaste porunca domnii meale.

I is. saam rece gospodstvo mi.

Octomvrie 15 *dni*, leat 7257 [1748].

L. P.

Io Grigorie Ghica voevoda [m.p.].

procit vel logofăt

Arh. St. Buc., M-rea Sf. Spiridon Vechi, I—7.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; pecetea inelară, în tuș roșu.

157.

1749 aprilie 24.

† *Milostiiu bojiu Io Costandin Nicolae voevod i gospodin, pisah gospodstvo-mi*, voao aprozilor de la ceata ceausului.

Vă facem domniia mea în știre că pentru ca să puteți fi și voi odihniți pe la casele voastre și să vă căutați de lucru și nici rândul de paza curții domnești să nu lipsească, am socotit domniia mea ca să faceți de la toate crucile câte veți fi la aciastă ceată câte un om pentru paza curții, alegând om bărbat de slujbă și de credință și ceialalți cetași de la crucea aceluia să-i dea cal de călărie și sabiie, pușcă, ca să fie de slujba curții domnești totdeauna.

Și pentru cheltuiala ce veți face cu dănșii să fiți în pace și ertați de toate dăjdiile și orânduialele țării oricâte ar eși de la vistieria domnii meale peste an în țară au pă bresle.

Așijderea și de alte angarii ale țării, de chierăsteale, de cară de oaste, de zahaerea, de cai de minzil, de cal de olac, încă să fiți nesupărați.

Deci, îndată ce veți lua cartea aciasta a domnii meale, numaidecăt să vă sculați să veniți aici, ca să vă [vi] să facă alt tac[rir] și așazământ. Și pentru oamenii ce veți fi având fugiți și supuși pe la alte părți, vă dăm domniia mea volnicie să-i luați de oriunde să vor fi aflând, măcar de ar fi slugă în casa domnii meale.

Ci, dar, după cum vă poruncim domniia mea, așa să urmați. Într-alt chip să nu fie că așa iaste porunca domnii meale. *Tolico pisah gospodstvo-mi.*

Aprilie 24 *dni*, 7257 [1749].

L. P.

procit vel vistier

Acad. R.S.R., XII—101.

Original, stare potrivită, hirtie cu filigran; pecetea domnească inelară, octogonală, în tuș roșu.

158.

1749 mai 1.

Dat-am scrisoarea mea de adeverință la sfânta și dumnezeiasca mănăstire Sărindar unde să cinstește și să prăznuește sfânta Adormire a preasfintei de Dumnezeu născătoare și pururea fecioarei Mariei și la mâna sfintii sale preacuviosului părintelui egumenului chir Anthim.

Pentru că întâmplându-se moarte mamei mele Despui, a răposatului tată-mieu Ilie Știrbei *biv vel* vistier, și îngropându-se oasele dumneaei în sfânta mănăstire Sărindar, au lăsat dumneaei la petrecanie dumneaei, în diată, danie sfintei mănăstiri cincizeci mătei de stupi, i patru suflete dă țigani, anume Dima cu frate-său Iancul feciorii Radului țigan și a Penii, și cu țiganca Dimii anume Dumitrana, i cu o fată a lor anume Iana. Și mai având Dima o fată anume Călina, am așăzat cu părintele egumen de s-au făcut doaa sărindare răposatii mâni-mea aicea la sfânta mănăstire, pentru această fată.

Drept aceea, după cum au lăsat răposata mumă-mea cu sufletul dumneaei, dat-am sfintei mănăstiri, cu toată inema mea ca să fie pomenire sufletelor răposaiților părinții miei și ale noastre în veci.

Drept aceea am dat această scrisoare a noastră la sfânta mănăstire și la mâna părintelui egumen, ce este mai sus zis, ca să aibă a stăpăni sfânta mănăstire cu bună pace de cătră noi și de cătră tot neamul nostru acești țigani i stupi.

Și eu pentru mai adevărată credință, am întărit cu iscălitura mea și cu pecete mai jos, ca să să crează.

Mai 1 *dni*, 7257 [1749].

L. P. Nicolae Știrbei adeverez

Arh. St. Buc., M-rea Sărindar, VI—5.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; pecetea inelară octogonală, în tuș negru.

159.

1749 august 31.

— Az popa Florea dascăl slovenesc am luat

— Az Lupp dascăl slovenesc am luat

— Am luat eu popa Florea, i Lupul, dascalii slovenesti, de la sfintia sa părintele mitropolitul leafă de șase luni, de lună *po* taleri 10, însă de la luna lui martie pîn la sfirșitul lui avgust taleri 120.

Avgust 31 *dni*, 7257 [1749].

Eu popa Florea, az Lupp, dascalii slovenești

— Luat-am noi amândoi dascalii slovenești *simbriia* noastră de șase luni, de lună câte taleri zece de om, care fac taleri o sută doaozeci la amândoi, însă de luna lui septemvrie, octomvrie, noemvrie, dechemvrie, ghenarie, i februarie.

Și acești bani i-am luat de la sfinția sa părintele mitropolitul.

Iunie 12 *dni*, leat 7258 [1750].

Az popa Florea, az Lupp, dascalii slovenești

— Luat-am noi amândoi dascalii slovenești *simbriia* noastră de șase luni, de lună cite taleri 10 de om, care fac taleri o sută doaozeci la amândoi, însă de luna lui martie, aprilie, mai, iunie, iulie, avgust.

Și acești bani i-am luat de la sfinția sa părintele mitropolitul.

Octomvrie 20 *dni*, leat 7259 [1750].

Eu popa Florea, i Lupp, dascalii slovenești.

— Luat-am noi amândoi dascalii slovenești *simbriia* noastră de șase luni, de lună cite taleri 10 de om, care fac taleri 120 la amândoi, însă de luna lui septemvrie, octomvrie, noemvrie, dechemvrie, ghenarie, februarie.

Și acești bani i-am luat de la sfinția sa părintele mitropolitul.

Mai 27 *dni*, leat 7259 [1751].

Eu popa Florea, i Lupp, dascalii slovenești

Arh. St. Buc., ms. 139, f. 179—180.
Copie.

160.

1749 octombrie 1.

† *Milostivii bojiu Io Grigorie Ghica voevod, i gospodar zemli Vlahiscoe, davat gospodstvo-mi sie povelenie gospodstvo-mi.*

Sfintei și dumneze[ie]știi mănăstiri den București, unde să numeaște și să prăznuiască hramul sfântului arhieru Spiridon de la Trimithunda, făcătorul de minuni, care iaste zidită și înălțată din temelie de domnia sa Costandin Nicolae vodă și cuviosului Neofit ieromonahul, egumenul de la aciastă sfântă mănăstire.

Ca să aibă a ținea și a stăpăni doao case ce sânt la poarta Curții domnești din sus, pe locul mai sus numitii sfinte mănăstiri, lângă vad, unde să măsoară bușile, pentru că s-au judecat de față, la divan, înaintea domnii mele, Neofit ieromonah cu Stan bărbieriul, zicând egumenul că pe acel loc al sfintii mănăstiri au făcut Stan bărbieriul doao case, ca să șază el într-ânsile și să-și dea chiria pământului, pe an, la mănăstire. Iar acum nu șade el într-ânsele, ci o casă dentr-aceale doao au vândut-o la Pashale, ce să află acum în Țarigrad, fără de știrea și voia egumenului, în taleri 90 și ceaelaltă au dat-o cu chirie la alții. Și de când le-au făcut, chiria locului la mănăstire n-au plătit.

Întrebându-să și Stan bărbieriul ce are să răspunză, el au zis cum că acel loc fiind domnesc, până a nu-l închina Costandin Vodă la mănăstirea Sfetii Spirithon (*sic*), i-au dat domnia sa voe de ș-au făcut aceale doao case și cum că o casă dentr-aceale doao n-au vândut-o, ci au pus-o zălog la acel Pashal, iar pentru ceaelaltă casă nici el n-au putut tăgădui cum că n-au dat-o cu chirie.

194

Deci, domnia mea cerându-i lui Stan vreo scrisoare sau dovadă să arate de i-au dat domnia sa Costandin Vodă voe ca să-și facă aceale case și el nici o dovadă n-au avut ca să arate, ci s-au cunoscut că zisele lui sânt într-o nimic.

Și den divan cunoscând domnia mea că nu iaste cu cale a face cinevaș case pe loc striin și a le vende la altă mână sau să le dea cu chirie fără de știrea și voia stăpânului locului și să facă neguțătorie cu case pe locul mănăstirii și, mai vartos, că de când au dat domnia sa domnia sa (*sic*) Costandin Vodă acel loc cu aceale case danie la mănăstire, el chirie n-au plătit.

S-au orânduit Vladul și Ivan vorniceii de poartă, i Șarban și Stan, vătășii de lemnari și Simion vataf de zidari, de au mers și au prețuit amândoa aceale case drept taleri 180, adecă fieștecare casă câte taleri 90, după cum am văzut domnia mea și foaia de prețuirea caselor, iscălită de acei mai sus orânduiți prețuitori.

Și den divan am hotărât domnia mea de au întors egumenul toți banii lui Stan bărbieriul, pe o casă taleri 90, după cum s-au prețuit, iar pentru casa care au zis Stan că au pus-o zălog la Pashale, nefiind el aici, să stea bani la mănăstire și vericând va veni acel Pashale să i-i dea și să-i ia acel zapis de zălojire și casele să rămăe amândoa supt stăpânirea mănăstirii, să facă cu iale ce-i va fi voia.

Drept aceaia, am dat domnia mea aciastă carte a domniei mele sfintii mănăstiri Sfetti Spirithon și cuviosului Neofit ieromonah, egumenul sfintii mănăstiri ca, de acum înainte să stăpânească aceale doao case cu bună pace de către Stan bărbier și de către acel Pashale, ce au fost luat aceale case și să facă cu iale ce-i va fi voia.

I is. saam rece gospodstvo-mi.

Octomvrie 1 *dni*, 7258 [1749].

L. P.

Io Grigorie Ghica voevoda [*m.p.*].

procit vel logofăt

Arh. St. Buc., M-rea Sf. Spiridon Vechi, VIII—4.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea inelară, în tuș roșu; interesantă semnătura domnului.

161.

1752 octombrie 23.

Io Matei Ghica voevod bojiu milostieiu gospodar zemli Vlahiscoi.

De toți este știut că din cite lucruri impodobesc pre om întru această viață trupească, învățătura iaste mai aleasă și mai naltă, pentru aceaia iaste și mai lăudată de cei ce au numele înțelepciunii cei din afară (adică cei elinești), și acei bisericesti și cu multe cununi de laudă să încoronează, încît și Pavel cel înălțat până la ceruri la o a treia orinduială o pune, socotind numărul darurilor care s-au dat oamenilor de la Dumnezeu și zicând că pre unii i-au pus Dumnezeu în besearică, întii pre apostoli, a doao pre prooroci, a treia pre învățători.

195

Mărirea aceștia vrind să o arate și Aristotel filosoful către cel ce l-au întrebat cu ce să osebește cel învățat de cel neînvățat, au răspuns cu ceea ce să osebesc cei vii de cei morți. Și ca să zicem mai în scurt, atîta întrece învățătura pre toate bunătățile ceale omenești cu cît întrece și sufletul pre trup, că aceasta iaste podoaba sufletului și trupului, fiind pricină celor patru verhovnice bunătăți, dupre înțelepciunea lui Solomon care zice: aceasta învață curățenie și minte și dreptate și bărbăție, de care mai de trebuință nimica nu iaste întru viața oamenilor. Și de pofteaște cineva multă știință, știe ceale trecute și ceale ce vor să fie le semuiește, știe tălmăcirea cuvintelor și dezlegările vorbelor celor ascunse, seamne și întimplări ale vremilor și ale anilor și tuturor iaste sfeat nec bun.

Pentru aceasta dar și stăpinul nostru Is. Hs. însemnînd folosința învățăturii cei către mîntuire, întîi au înțeleptit pre ucenicii săi prin pogorîrea sfîntului duh, apoi i-au trîmis la propovăduire, încă și noao tuturor ne-au poruncit să cercăm dumnezeeștile scripturi, cîți poftese să afle viața cea nemuritoare.

Deci cum ar putea neștine să cearece dumnezeeștile scripturi, nepepsindu-să mai nainte cu învățătura. Ci dar trebuința și folosul acestui lucru sfînt și de mîntuire știindu-l împărații și domnii cei de demult și avînd și grija supușilor lor, au întărit școala prin multe locuri și orașe ca prin învățatură să le pricinuiască lor bună viețuire. Căroră urmînd și cei mai denaintea noastră blagocestivii domni și strămoși carii au otcărmuit trebile prea luminatului scaun al țării aceștia, au întărit doao școale una elinească și alta slovenească care amîndoao sînt de mare folos nu numai lăcuitorilor Țării Rumânești ei și tuturor celor streini carii vin pentru dragostea învățaturii.

Deci de vreme ce din voia atotțitorului Dumnezeu viind al doilea rînd domn Țării Rumânești răposatul întru fericire părintele domnii mele Io Grigorie Ghica voevod pre lângă alte multe griji ce au avut, multă purtare de grijă au arătat și pentru aceste mai sus numite școale, că vîzîndu-le că sînt cu orînduială nestatornică și fără de îndreptare și cunoscînd și grija dascălilor care avea spre a cere și a-și lua plata lor cea rînduită, pentru că fiind mai nainte obiceiul de să da plata dascălilor de la vistierie și fiindcă vistieria are multe trebi și deosebite cheltuieli, de multe ori nu le-au fost viind rînd dascălilor a-și lua plata cîte patru-cinci luni.

Ci pentru ca să-și ia plata mai cu lesnire fără de purtare de grijă, să poată să dea învățăturile ucenicilor fără de a nu-și împărți gîndul lor la purtarea de grijă pentru plată, ca să ușureze și pre dascalii cei după vremi de această grijă turburătoare și zăticnitoare lucrului lor și ca să așaze cuviincioasa bună rînduială și starea școalelor, socotînd domniia să a fi cu cale să rînduiască asupra lor ispravnece și purtătoriu de grijă vrednece ca să le poarte grija pentru toate cîte ar avea trebuință și să împartă fiecăruia din dascalii plata ce i s-ar cădea despre potriiva lor, au ales vreadnece aceștii purtări de grijă pre preasfîntitul mitropolit al Ungrovlahiei, chir Neofit, ca pre unul ce iaste păstoriu și părinte duhovnicesc a toată împlinirea cea cu numele lui Hs. carea să păstorească de sfînția sa, fiind și cu voia arhieriei sale și a tuturor cinstiților și credincioșilor boiari ai divanului, hotărînd prin domnescul mării sale hrisov ca să aibă arhieriasca purtarea de grijă a școalelor strîngînd de la preoții țării darea cea de pre an carea s-au orînduit lor. Și dintr-aceia să să împartă dascalilor simbrile ceale tocmită. Din carii dascalului celui dintîi al învățăturilor celor filosofești de la școala cea elinească simbria cea

de pe tocmeală iaste de fieșcare lună cite taleri patruzeci și cinci, iar dascalului al doilea de învățăturile gramaticii cite taleri doaozeci, iar școalii slovenești la doi dascalii iaste plata a fieșcărui dascal de lună cite taleri zeace care să fac toată suma banilor într-un an taleri o mie doaozeci.

Acum de vreme ce iarăși din voia prea bunului și prea înaltului Dumnezeu ni s-au încredințat și noao strămoșăscul și părintescul scaun al aceștii lăudate și de Dumnezeu păzită țară și domnie a Ungrovlahiei, sfînția sa preasfîntitul mai sus numitul mitropolit ne-au arătat acel cinstit hrisov al răposatului întru fericire părintelui domniei mele de așezămîntul ce s-au zis mai sus. Care hrisov citindu-să înaintea domniei mele și vîzînd multa purtare de grijă ce au avut domniia sa asupra acestui lucru sfînt și plăcut lui Dumnezeu, și cunoscînd domniia mea cum că toate sînt cuviincioase și cu bună orînduială și spre statornicie nestrămutată, domniia mea încă am înnoit și am întărit acest bun așezămînt printr-acest domnesc hrisov al domniei mele. Hotărînd și domniia mea ca să aibă a-și lua dascalii plata lor pentru învățatură iarăși de la sfînția sa părintele mitropolitul țării, din dajdea ce să strînge la sfînția sa de la preoți și o dă la vistieria domniei mele, iar nu de aiurea.

Însă și dascalii să să afle pururea cu multă purtare de grijă și cu priveghiare pentru procopseala ucenicilor la învățătura cărții. A căroră luare de seamă și cercetare am dat și domniia mea a să face iarăși de către sfînția sa, fiind lucru sufletesc și a păstoriei sfînției sale.

Și pentru ca să să păzească nestrămutat acest lucru cuviincios și folositoriu și vieții creștinești, s-au întărit hrisovul acesta cu iscălitura domniei mele și cu domneasca pecete și cu toți cinstiții și credincioșii boiarii cei mari ai divanului domniei mele: pan Barbul Văcărescul *biv vel* ban, pan Costandin Dudescul *vel* dvornic, pan Ioniță Roset *vel* ban, pan Ștefan Văcărescul *vel* logofăt, pan Costandin Crețulescul *vel* spatar, pan Matei Roset *vel* vistiier, pan Toma Crețulescul *vel* cliuceariu, pan Alexandru Suțul *vel* postelnic, pan Matei Cantacuzino *vel* paharnic, pan Radul Văcărescul *vel* stolnic, pan Dimitrachi Ghica *vel* comis, pan Costandin *vel* pitariu și ispravnece pan Ștefan Văcărescul *vel* logofăt.

Și s-au scris hrisovul acesta în anul dintîi al domniei domniei mele de popa Florea dascalul slovenesc de la școala domneasca cea slovenească, în anul de la zidirea lumii 7261, iar de la nașterea domnului nostru Is. Hs. 1752, în luna lui octomvrie 23 *dni*.

Io Matei Ghica voevoda [m.p.].

Ștefan Văcărescul *vel* logofăt *procitoh*

Arh. St. Buc., Diplomatice, nr. 25.

Original, stare bună, hîrtie groasă, cerată, format mare, împodobit cu frumoase ornamentații; pecete timbrată deteriorată.

O copie cu unele greșeli la Acad. R.S.R., XLVIII—170.

162.

1753 iunie 21.

Adecă eu Polihron căpitan de drăgani [dragoni?] făcut-am zapisul meu la mîna dumnealui lancul Farfaraoglu baș-bulucbaș din Curtea *gospod*, să-i fie dumnealui de credință.

Că avînd eu la București o casă în mahalaoa Bălăceanului, lângă logofătul Drăgoi și lângă Sima croitor, care casă am cumpărat și eu de la

dumnealui Mehmet aga și dumnealui încă au cumpărat de la Ibriiam odobaș, iar Ibriiam au cumpărat de la Marie Greaca și de la fiu-său Costandin, după cum pri larg arată zapisile cele vechi care le-am dat la mâna dumnealui.

Această casă am vândut mai sus numitului Iancul baș-bulucbaș Farfaraoglu drept 250 lei bani gata. Și me-[a]u făcut dumnealui plata deplin în mâinile mele. Pentru aceasta i-am dat și eu acest zapis al meu ca să-și stăpânească dumnealui casa. Și nim[eni] alt să nu să amestece.

Și în toemala noastră s-au tământat și alți boeri care mai jos s-au iscălit. Și, pentru credință, mi-am pus pecete me.

Leat 7261 [1753], iunie 21.

L. P. Polihron capitan de dragani, vânzător

Și eu Matei căpitan am scris zapis

Ion Puroșnic, martor

[*indescifrabil*], martur

[*două semnături grecești, indescifrabile*]

Arh. St. Buc., Achiziții noi, LXXIX-3.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; pecetea octogonală, în tuș negru, a lui Polihron.

163.

1753 iunie 23.

†Dat-am aceasta scrisoarea noastră de bună adevărîță la mâna Stanchii ce au fost ro[a]ba noastră, i a fiică-si Sofiiicăi ca să le fie de bună încredințare.

Precum să să știe că având eu o casă însă cu grăd[ină] și cu vie și cu alte nămeștii înprejur, câte trebue casii, în mahalaoa bisericii de la Ștejar. Care casă am cumpărat-o și eu de la [*loc liber*] pe cum dovedesc și zapisele ce am luat [*indescifrabil*], însă și cu știrea tuturor mahalagiilor după înprejur.

Deci fi[ind] aceasta casă la mahala și nedându-mi mâna ca să șaz eu într-ansa, așa bine s[oc]otind, n-am vrut ca s-o mai vânz și am dat-o de pomană aceștii mai sus numitei Stancăi ro[a]bei noastre, i fiică-si Sofiiicăi pentru sufletul meu și a părinților miei, împreună și cu o vacă cu vițel.

Și să aibă a le stăpâni ele, cele mai sus numite, cu bună pace, pe cum le-am stăpănit și eu. Iar de către părinți și frați și rudeni de ale noastre nici un val și băntuială să n-aibă. Pentru căci că nimeni nicio treabă n-au, pentru că eu le-am cumpărat din strădania mea.

Ci și Stanca, de s-ar întâmpla și ar vrea ca să să mărite, de aceea Dumnezeu să-i fie de ajutor. Iar de care cumva va cugeta Stan[ca] ca bărbatul ei a vindere casa au de ale casii și să lase copila înstriinată de la partea ei, de aceea nicidecum să nu fie volnici ea, nici bărbatul ei. Așijderea și copila viind la vârste și s-ar mărita, nici ei [ea] încă să nu fie volnică să vânză, nicidecum, fără decât să ție ele și să stăpânească neam de neamul lor și pe noi să ne pomenească.

Ci cum mai sus am zis, fără de știrea și voia noastră să nu fie vol[nici] nimeni, din cei mai sus numiți, a să îndrăzni a vinde, ci numai să le stăpânească.

Drept aceia le-am dat aceasta scrisoarea noastră la mâna ei i a fiică-si, întărind-o cu pecete și cu iscălitura noastră și cu mari vrednici de credință.

Iunie 23 *dni*, 1753.

L. P. Hagi Chiriac adeverez

Popa Ioan ot mahalaoa Stejarului, martor

Eu popa [*indescifrabil*] ot tam, martor

[*P.S.*].

Și i-am mai dăruit o casă mai din sus ce este în mahalaoa Fântâniei Boului, cu voia mea.

Și am scris eu Grigorie ot dumnealui vel spatat, cu zisa dumnealui Hagi Chiriac.

Arh. St. Buc., Mitrop. T. Rom., CCXVII-1.

Original, stare bună, hirtie cu filigran.

Copie în ms. 131, f. 178v-179.

164.

1753 octombrie 18.

Io Costandin Ţehan Mihai Racoviță voevod bojicieu milostiuu gospodar zemli Vlahiscoi.

De toți iaste știut că din cîte lucruri împodobesc pre om, întru această viață trupească, învățatura iaste mai aleasă și mai naltă, pentru aceea iaste și mai lăudată de cei ce au numele înțelepciunii cei dinafară, adică cei elinești și acei besearicești, și cu multe cununi de laudă să încoronează încît și Pavel cel înălțat până la ceriuri, la a treia orânduială o pune socotind numărul darurilor care s-au dat oamenilor de la Dumnezeu și zicînd că pre unii i-au pus Dumnezeu în besearică: întii pre apostoli, a doao pre prooroci, a treia pre dascali.

Mărirea aceștia vrând să o arate Aristotel filosoful către cel ce l-au întrebat cu ce se usebește cel învățat de cel neînvățat, au răspuns, cu ceea ce se usebește cei vii de cei morți. Și ca să zicem mai în scurt, atita întreace învățatura pre toate bunătățile ceale omenesti cu cît întreace și sufletul pre trup, că aceasta iaste podoaba sufletului și a trupului, fiind pricină celor patru verhovnice bunătăți, de pre înțelepciunea lui Solomon carele zice: aceasta învață curăție și minte și dreptate și bărbăție, de care mai de trebuință nimica nu iaste întru viața oamenilor. Și de pohtește cineva multă știință, știe ceale trecute și ceale ce vor să fie la semuiaște, știe tilmăcirea cuvintelor și dezlegările vorbelor celor ascunse, seamne și întâmplări ale vremilor și ale anilor, și tuturor iaste sveatnic bun.

Pentru aceasta dar și stăpinul nostru Is. Hs. însemnînd folosința învățaturii cei cătră mântuire, întii au înțeleptit pre ucenicii lui prin pogorîrea duhului sfînt, apoi i-au trimis la propoveduire. Încă și noaă tuturor ne-au poruncit să cercăm dumnezeestile scripturi cîți pohtesc să afile viața cea nemuritoare.

Deci cum ar putea neștine să cearce dumnezeestile scripturi nepe-depsindu-să mai nainte cu învățatura. Ci dar trebuința și folosul acestui lucru sfânt și de mântuire știindu-l împărații și domnii cei de demult și având și grija supușilor lor, au întărit școale prin multe locuri și orașe,

ca prin învățatură să le pricinuiască bună viețuire. Căroră urmând și cei mai dinaintea noastră blagocestivi domni carii au ocărmit trebile prea luminatului scaun al aceștii de Dumnezeu păzită țară și domnie a Ungrovlahiei, au întărit doao școale, una elinească și alta slovenească carii amândoa sânt de mare folos, nu numai lăcuitoilor Țării Rumânești ci și tuturor celor streini care vin pentru dragostea învățaturii.

Dar fiind că mai nainte era obicei de să da plata dascalilor de la vistierie și fiindcă vistieria are multe trebi și deosebite cheltueli, de multe ori nu le-au fost viind rîndu dascalilor a-și lua plata cite patru-cinci luni, până când viind domnia sa răposatul Grigorie vodă Ghica, cu a doao domnie a țării aceștii, și vrând să pue așazăământul școalelor în bună orânduială, au socotit împreună cu dumnealor veliții boiari și au găsit cu cale ca (pentru să-și ia dascalii plata mai cu lesnire să poată să dea învățăturile ucenicilor fără de a-și împărți gîndul la purtarea de grijă pentru plată) să li să dea plata lor cea de pre tocmeală, a fieșcăruia, prin mîna și purtarea de grijă a mitropolitului țării (carele pe vremi ar fi), din banii dăjdiilor ce să strîng de la preoți la mitropolitul.

Și într-acest chip s-au urmat atit în domnia domniei sale Grigorie Vodă cît și în domnia domniei sale Matei Vodă fiul domniei sale.

Acum de vreme ce din voia marelui și preainaltului Dumnezeu ni s-au încredințat și noao domnescul și părintescul scaun al aceștii lăudate și de Dumnezeu păzită țară și domnie a Ungrovlahiei, sfinția sa părintele mitropolitul Ungrovlahiei, chir Filaret, ne-au arătat atit hrisovul răposatului mai sus pomenitului domn, cît și hrisovul fiului domniei sale Matei Vodă dă așazăământul duple cum scrie mai sus.

Care hrisoave citindu-să înaintea domniei mele și văzând acest lucru sfînt și plăcut lui Dumnezeu, de așazăământul acestor școale, și cunos_cănd și domnia mea cum că iaste lucru cuviincios și cu bună orânduială și următoriu de statornicie nestrămutată, domnia mea încă bine am voit de am înnoit și am întărit acest bun așezământ și printr-acest hrisov al domniei mele. Și domnia mea orânduim vreadnic aceștii purtări de grijă pre sfinția sa părintele mitropolitul Ungrovlahiei, chir Filaret, ca pre un păstoriu și părinte duhovnicesc a toată împlinirea cea cu numele lui Hs. carea să păstorească de sfinția sa, fiind și cu voia arhieriei sale. Ca să aibă arhieria sa purtarea de grijă a școalelor străngănd de la preoții țării darea cea de pre an carea se-au rînduit lor. Și dintr-acealea să împarță dascalilor simbriile ceale tocmit.

Din carii dascalului celui dentăi a învățăturilor filosofești din școala cea elinească simbria cea de pre tocmeală iaste de fieșcare lună cite taleri 45, iar dascalului al doilea de învățăturile gramaticii căte taleri 20, iar școalei slovenești, la doi dascali iaste plata a fieșcăruia dascal de lună po taleri zeace. Care să fac toată suma banilor într-un an taleri o mie doazăzeci.

Însă și dascalii să se aple pururea cu multă priveghiare și purtare de grijă pentru procopseala ucenicilor la învățatura cărții, a căroră luare de seamă și cercetare am dat și domnia mea a să face iarăși de către sfinția sa, fiind lucru sufletesc și a păstoriei sfinției sale.

Și pentru ca să să păzească nestrămutat acest lucru cuviincios și folositoriu sufletului și vieții creștinești, am întărit hrisovul acesta cu iscălitura domniei mele și cu domneasca pecete și cu tot sfulat cinstiților și credincioșilor boiarilor celor mari ai divanului domniei mele: pan Barbul Văcărescul *vel* dvornec, pan Costandin Năsturel *vel* ban, pan

Costandin Brăncoveanul *vel* spatar, pan Ștefan Văcărescul *vel* logofăt, pan Costandin Strămbeanul *vel* vistier, pan Radul Crețulescul *vel* cliucer, pan Iordachie Geanet *vel* stolnic, pan Dimitrachi Ghica *vel* paharnec, pan Drăghici Greceanul *vel* postelnic, pan Lascarachi Geanit *vel* comis, pan Badae Știrbei *vel* sluger, pan [*loc liber*] *vel* pitar; ispravneec pan Ștefan Văcărescul *vel* logofăt.

Și s-au scris hrisovul acesta în anul dintii al domniei domniei mele aici în Țara Rumânească, la anii de la zidirea lumii 7262, iar de la nașterea domnului Dumnezeu și mîntuitorului nostru Is. Hs. 1753 în luna octomvrie 18 *dni*, de popa Florea dascalul slovenesc.

Io Costandin voevoda [*m. p.*].

Ștefan Văcărescu *vel* logofăt *procitoh*

[*pe verso*]:

Costandin Mihai Țehan Racoviță voevod, pentru școale, 7262 [1753].

Eforos mitropolitul prin care să să plătească lefile dascalilor din dăjdiile preoților.

Arh. St. Buc., Diplomatice, nr. 26.
Original, stare foarte bună, hîrtie groasă, cerată, cu filigran, format mare; frumoase ornamentații aurite; pecete timbrată.

165.

1754 martie 2.

† Adică eu Smaragda Bălăceanca, fiica răposatului Ion Bălăceanu, dat-am zapisu mieu la mîna dumnealui Necolae Dudescu *vel* paharnic. Precum să să știe că m-am tocmit cu dumnealui dă am vîndut doao fete dă țigani anume: Despa i Stanca, fete ale Păunii țiganci, care Păuna țigancă o ține Dima [*indescifrabil*] răposatului Tomii Guliano *biv vel* paharnic.

Și dă vreme că această Păună țigancă, care mai sus să numește, mi-au fost rămas de la răposății părinții miei și le-am vîndut dumnealui drept taleri 30, adică treizeci, dă a mea bunăvoe și cu știrea tuturor rudelor mele.

Și mi-au dat dumnealui toți banii dăplin în mîna mea. Deci și dumnealui să aibă a stăpăni aceste 2 fete dă țigan, care mai sus să numesc cu bună pace dă cătră mine și dă către tot niamu mieu. Și să-i fie dumnealui stătătoare în veci și coconilor dumnealui căți Dumnezeu ii va dărui. Iar care s-ar scula cu vreo pricină dă judecată, să aib a răspunde eu.

Și pentru mai adevărată credință, mi-am pus pecete și iscălitura mai jos, ca să să crează.

Martie 2 *dni*, 1754.

[L. P.] Smaragda Bl. [Bălăceanca]

Maria Bl. [Bălăceanca]

Ilinca Bl. [Bălăceanca]

Safta Băln. [Bălăceanca]

Și am scris eu Preda logofăt cu învățatura dumneaei, martor

[pe verso]:

Fetele de țigan ce s-au cumpărat de la dumneaei Smaragda Bălăceanca.

Martie 31, 1754.

Acad. R.S.R., XI-83.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; pecete inelară în tuș, avînd la mijloc blazonul familiei, sus literile M.N. iar jos A și P.

166.

1754 martie 22.

† *Milostiiu bojiu Io Costandin Mihai Ţehan Racoviță voevod i gospodin davat gospodstvo-mi sie povelenie gospodstvo-mi.*

Sfintei și dumnezeestii biserici ce să numeaște a Grecilor de aici din orașul domnii mele, București, unde să cinsteaște și să prăznuiască hramul Nașterii domnului și mântuitorului nostru Isus Hristos, care iaste închinată la mănăstirea de jos ce să chiamă Pogoniani.

Ca să aibă a ținea și a stăpăni zeace pogoane de vie în dealul Scăenilor *ot sud* Saac și niște case de aici din București cu locul lor, pentru că aceste vii și case fost-au ale lui Athanasie, ce au fost staroste de neguțători, carele mai nainte de moartea lui cu cățiva ani ajungând la mare sărăcie și lipsă încât trăia cu mila du pe la creștini. Iar când au fost să-și dea sfârșitul au fost mers un popa Antonie duhovnicul său, i popa Procopie de la mai sus numita biserică Grecilor, i alți preoți tot de acoloa și întrebându-l după ce va muri unde va să să îngroape, el au zis că va să să îngroape la această biserică unde-i iaste și soția și copii lui îngropați. Și aceale zeace pogoane de vie i casele de aici, din București, cu locul lor le lasă bisearicii pentru pomenirea sufletului lui. Dar diată nu și-au făcut.

Iar după moartea lui Tănasiu starostea s-au sculat un Dimitrie comisul, nepotul lui, de au luat și viile și casele supt stăpânirea lui și n-au îngăduit pe biserică să stăpânească.

Pentru care pricină dănd jalba la domnia mea preoții de la această biserică a Grecilor, cum că acest Dimitrie nu-i îngăduiește să stăpânească, după jalba lor i-am orânduit la sfinția sa părintele mitropolitul țării, chir Filaret, ca să le ia seama cu Dimitrie comisul. Și după cum va găsi sfinția sa cu cale să ne facă știre cu anafora.

Deci sfinția sa aducând pe amândoaă părțile față înaintea sfinții sale, unde fiind și popa Antonie duhovnicul mortului, i popa Procopie, i un Zamfir bogasieru pe care puindu-i sfinția sa la groaznic blestem, au mărturisit cum că la moartea acelu Tanasie starostea fiind acolo [au] auzit din gura lui cum că casele și viile le lasă bisearicii Grecilor. După a căroră mărturisanie ne-au făcut sfinția sa părintele mitropolitul anafora pentru toată pricina aceasta.

Dupe care anafora cercetând și noi pricina aceasta cu amăruntul și cunoscând a fi adevărată mărturisania mai sus numitelor mărturii fiind și duhovnicul la mijloc unul din marturii căruia i să ține mărturisania tocmai ca și o diată. Și mai vartos că mai pe urmă când să afla Tănasiu starostea la scăpătare și la mare lipsă încît și pe uliță cerea, Dumitru comisul n-au avut nici un fealiu de milă spre dănsul ca să-l caute și să-l ajutoreaze cu cât de puțin chiverniseală, bine au lăsat aceale lucruri bi-

sericii fiind de folos și de ajutoriu sufletului său, pentru că el au vrut mai întai să să grijască de ceale sufletești decît ceale pămăntești.

Întru aceia și domnia mea am dat această carte a domnii mele sfinței biserici ce să numeaște a Grecilor, i preoților de la această sfință biserică ca să aibă de acum înainte a stăpăni aceale zeace pogoane de vie din dealul Scăenilor, i casele de aici din București, cu locul lor, cu bună pace de cătră Dimitrie comisul sau veri de cătră alt neam a lui Tănasiu starostea.

Într-alt chip să nu fie că așa iaste porunca domnii mele. *I i saam recheh gospodstvo-mi.*

Io Costandin voevoda [m.p.].

Martie 22 dni, 1754.

[pe verso]:

Trecută în condică de Vasile logofăt

procit vtori logofăt

Martie 13, 1756.

Colecția prof. Petre Nistor.

Original, stare foarte bună, hirtie groasă, cerată, cu filigran; pecetea domnească, în tuș roșu.

167.

1754 mai 15.

† Din porunca prealuminatului și preainnălțatului domn Io Costandin Mihai Ţehan Racoviță voevod, avut-au judecată dă față, la divan, înaintea noastră, dumnealui Pascal *treti* vistiier cu sfinția sa Neofit, egumenul al mănăstirii Arhimandrit, carele mai nainte au fost egumen la mănăstirea Sfântului Spiridon.

Zicând vistierul Pascal că în domnia mării sale Costandin vodă Mavrocordat, la leat 7255 [1747], au cumpărat o prăvălie la poarta Curții domnești den sus, lângă vad, unde să măsoară buțile, dă la un Stan bărbier. Și după ce o au tocmisit în taleri 92, fiindcă locul era al mănăstirii Sfântului Spiridon și mai căzându-să mănăstirii de a o cumpăra, au mers de au întrebat pă popa Costea, carele era ca un epitrop al mănăstirii, nefiind alt egumen.

Și așa, nevrind popa Costea să dea bani, ca să o cumpere, au dat dumnealui bani, luînd zapis de vânzarea prăvălii de la numitu bărbier. Și cât au fost aicea, au stăpănit-o cu cape. Apoi, instreînându-să vistierul Pascal și rămăind zapisu prăvălii la frate-său, Radu capitan și în urmă făcându-să făcându-să (*sic*) egumen la mănăstirea Sfântului Spiridon, Neofit, au luat prăvălia supt stăpânirea mănăstirii. Și dumnealui au rămas păgubaș și de bani și de prăvălie.

Iar Neofit egumen ne-au arătat o carte de judecată a mării sale răposatului Grigorie vodă Ghica, *ot* leat 7258 [1750], când s-au fost judecat, părintele Neofit cu Stan bărbier înaintea mării sale. Și zicând atunci că Stan bărbier, când s-au pus de au făcut case pă locul mănăstirii, s-au așăzat pentru chiria locului ca să și-o dea pă an și să șază el într-ânsele, iar să nu le vînză altuia. Și chiria locului nu ș-au plătit-o nicidecum.

Nefiind Pascal vistierul aicea, ca să răspunză la divan, măriia sa au fost rînduit vorniceii și zidari de au prețuit atât casa lui Stan bărbier, cât și prăvălia ce o au cumpărat vister Pascal, nedîndu-și nici chiria pe an și

visteriul Pascal, fără de știrea și voia egumenului celui ce au fost atunci, au fost cumpărat prăvălia. Și dând egumenu lui Stan bărbieriul, pe casa lui taleri 90, au rămas a mănăstirii, iar pe prăvălia lui Pascal visteriul au hotărât să șază banii la mănăstire. Și când va veni dumnealui, atuncea să-i dea egumenu banii. Dar au răspuns egumenul că și acei taleri 92 i-au dat Radului căpitan și au luat zapisul acei prăvălii, de cumpărătoare.

Deci, acum fiind Pascal vister și eșind la divan, am cercetat judecata și dovedindu-să că cumpărătorea visteriului Pascal iaste mai înainte, până a nu fi Neofit egumen la mănăstirea Sfântului Spiridon și chiria ș-au luat tot deplin, hotărăm ca Neofit egumen să aibă a-și lua banii, acei taleri 92 înapoi de la Radu capitan, iar Pascal vister să-și stăpânească prăvălia, după cum au cumpărat-o de la Stan bărbier.

Aciasta scriem.

B[arbu] Văc[ărescu] *vel* vornic

Arh. St. Buc., M-rea Sf. Spiridon Vechi, VII—2.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

168.

1754 septembrie 17.

Adică eu Șteful vătaf de ceprăzari dinpreună cu soția mea Neacșa dat-am zapis[ul] nostru la mîna Stoicăi șălar, ca să fie de bună credință.

Precum să știe că avînd noi o prăvălie în Ulița Șălarilor, însă leamnila noastre, iar locul iaste al sfintei bisearici Sft. Necolaie. Și chiria locului iaste pe an taleri patru.

Deci eu, cât am putut, am ținut-o și i-am purtat chiria, dar acum văzînd și eu atîta greutate, nu pociu să o mai țiu. Ci i-am vîndut-o eu de a mea bunăvoe, nesilit de nimeni, împreună cu soția mea drept bani gata taleri 120, adică o sută și doaăzeci. Și mi-au dat toți banii în mîna mea.

Deci dumnealui să aibă a o stăpîni împreună cu jupăneasa dumnealui și cu coconi căți Dumnezeu îi va dărui, de către noi și de către tot neamul nostru.

Și când s-au vîndut, au mai fost și alții, obrazuri de cinste, care mai jos să vor iscăli.

Și pentru mai adevărată credință [am] întărit zapis[ul] cu iscăliturile și cu pecețile mai jos, ca să să crează.

Septemvrie 17 *dni*, leat 7263 [1754].

Eu Ștefan cep[răzar], Neacșa fămeia Ștefului, vînzători
Popa Antonie, martor
Popa Gheorghe, martor
Popa Stereian, martur
Eu Dița a lui Andrei șălar
Stan șălarul *pis*, i martor

Arh. St. Buc., M-rea Cotroceni, XXIX—12.
Original, stare potrivită, deteriorat de umezeală pe margini.

204

169.

1754 octombrie 13.

†Adecă eu, Toader, cu soția mea, Andreiana, dat-am al nostru adevărat zipis (*sic*) la mîna dumnealui Iane cojocar, i a jupănesii dumnealui Ilincăi.

Precum să [să] știe că am vîndut dumnealor o casă, drept taleri 64, care casă iaste în mahalaua Popii Rusului. Și o am vîndut cu știrea preoților den mahala, i a vecinilor după împrejur. Care casă ne-a fost și noao de cumpărătoare de la Ștefan cazacul.

Să o stăpânească dumnealor și coconii dumnealor, cu pace de către noi și de către tot neamul nostru. Însă casa, cu locul cât ține gardurile împrejur.

Și când s-au făcut acest zapis, au fost preoții den mahala, i vecini după împrejur, care mai jos să vor iscăli. Și pentru mai adevărată credință, ne-am pus și iscăliturile și degitele, mai jos, ca să [să] crează.

Octomvrie 13 *dni*, leat 7263 [1754].

× Eu Toader, cu soția mea, Andreiana, vă[n]zători
× Eu Costandin, *brat* Andreiana, martor
Eu popa Cozma, martor
Și am scris eu, popa Măinia, cu zisa dumnealor și martor

[adaos pe marginea din stînga]:

Și am dat dumnealor și zapisile cele vechi.

Arh. St. Buc., Doc. muntenești, XXV—66.
Original, stare potrivită, hîrtie cu filigran.

170.

1754 noiembrie 20.

†Adecă eu Șteful vătaful de ceprăzari dinpreună cu soția mea Neacșa, dat-am zapisul nostru la mîna lui Panait șălarul.

Precum să știe că am vîndut eu această prăvălie, însă lemnele, fiind pămîntul sfintei bisearici Sventi Nicolae. Chiria [la] sfînta besearică, pe an chiria locului taleri patru.

Și această prăvălie iaste în Ulița Șălarilor. Ci i-am vîndut-o eu de a mea bunăvoe, nesilit de nimenea, împreună cu soția mea.

Deci dumnealui să aibă a o stăpîni de către noi și de către tot neamul nostru și de către copiii noștri.

Și când s-au vîndut, au fost și alte obraze de cinste carii mai jos să vor iscăli.

Și pentru mai adevărată credință am întărit cu iscăliturile și cu pecețile mai jos, ca să să crează.

Și s-au vîndut această prăvălie în taleri o sută doaăzeci, însă cu știrea tuturor vecinilor.

Noemvrie 20, 7263 [1754].

Eu Șteful cep[răzar] împreună cu soția mea Neacșa, vînzători
Popa Antonie, martor
Popa Sterian, martor

205

Vlad *vtori* vorneac
Eu Grigore vâtaf, martor
Costea *vtori* vorneac, martor
Ivan *vtori* vorneac, martor
Eu Nan vâtaf de șalari martor
Eu Petre ceprăzar, martor

Arh. St. Buc., M-rea Cotroceni, XXIX-13.
Original, stare bună.

171.

1755 februarie 21.

†Adecă eu Smaragda Bălăceanca, fiica răposatului Ioniță Bălăceanu, dat-am acest adevărat al meu zapis ca să fie de bună credință la mâna dumnealui Neculae Dudescu.

Precum să știe că m-am tocmit cu dumnealui dă i-am vândut 1 sălaș de țigani, anume Neagul meșter de fier și cu țiganca lui Lepădata și cu un copil și c-o soră a lui anume Nedelea.

Care acești țigani imi sânt și mie de schimb de la dumneaei Sanda paharniceasa [*loc liber*]. Și alt sălaș de țigani anume Lepădat că[r]-midar și cu țiganca lui Dobra și cu 2 copii.

Și am vândut sălașu drept taleri 100, care fac peste tot taleri 200. Care acești țig[ani] ce scriu mai sus, i-am vândut de a mea bunăvoe nesilită de nimenea și cu știrea tuturor rudelor mele și vecinilor după înprejur.

Care acest țigan Lepădat imi iaste și mie rămas de la părinții miei, mai denainte vreme. Și mi-au dat dumnealui toți banii deplin în mâna mea.

Drept aceasta am dat acest zapis al meu la mâna dumnealui ca să stăpânească acești țigani cu bună pace, de către mine și de către tot neamu meu și să-i fie stătători în veci dumnealui și coconilor dumnealui, nepoților, strenepoților căți Dumnezeu îi va dărui.

Și când s-au făcut acest zapis fost-au mulți boiari mărturie.

Și pentru mai adevărată credință m-am iscălit mai jos, ca să să crează, puind și pecete.

Februarie 21 *dni*, 1755.

L. P. Smaragda Bl. [Bălăceanca]

Costandin Brâncoveanu *vel* logofăt, martor

Ion Băleanu logofăt *za* vistierie, mărturie

Ștefan Văcărescu *vel* spatar, mărturie

Și am scris eu Preda logofăt cu învățătura dumneaei și martor.

Acad. R.S.R., XI-84.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; semnături interesante.

172.

1755 iulie 14.

†Milostiiu bojiu Io Costandin Mihail Ţehan Racoviță voevod i gospodin davat gospodstvo-mi sie povelenie gospodstvo-mi credincios boiarinului

domnii mele Toma Cantacuzino *vtori* logofăt, fiul răposatului Gheorghie beizadea al răposatului domnii sale Șarban voevod Cantacozino.

Ca să aibă a ținea și a stăpăni pe Radul țigan cu frații lui i cu feciorii lor căți să va trage din Dragne țiganul Stângăcescul, cu bună pace de către dumneelor boiarii Crețulești. Pentru că fiind acest Radul țigan, cu frații lui, supt stăpânirea dumneelor boiarilor Crețulești de multă vreme și acum dovedindu-i Toma Cantacozino *vtori* logofăt în țigăniia dumneelor, eu eșit la judecată înaintea dumneelor veliților boiari, cu dumnealui Costandin Crețulescul *vel* ban și nici o scrisoare sau dovadă n-au avut, fără numai au zis că de când au dat domniia sa răposatul Nicolae voevod părintelui dumisale răposatului Iordache Crețulescul *biv vel* vorneac toată casa Tomei spatar supt stăpânire, prin hrisovul domnii sale, au găsit și pe acest Radul țigan cu frații lui în țigănie. Și cu aceia i-au stăpănit până acum.

Dar Toma logofăt au arătat un catastih de împărțeala fraților al domnii sale răposatului Șarban Vodă de la leat 7177 [1669] i o carte și o foae de la leat 7222 [1714] a unui Procopie logofețelul, ce l-au avut răposatul beizadea Gheorghie, isprăvnicel peste moșii i țigani, fiind dumnealui dus în Țara Ungurească. În care carte scrie acel Procopie cătră beizadea Gheorghie, pentru Pătru lăcătușul, feciorul lui Dragne țiganul Stângăcescul, arătând într-acea foae și neamul lui Pătru, din cine să trage și al cui fecior iaste. Și aducându-se și Radul țiganul față l-au întrebat dumneelor veliții boeri, al cui fecior iaste și din cine să trage și pe tată-său, pe moșă-său cum i-au chemat. Și tot asemenea au spus, după cum și în foaia lui Procopie logofețelul arată, pe cum că el iaste feciorul lui Pătru țiganul lăcătuș, nepot lui Dragne Stângăcescul. Și căutându-se și la catastih s-au găsit că Dragne iaste țigan al domnii sale Șarban Vodă.

După care cercetare și judecată ce au făcut dumneelor veliții boiari și neavând dumnealui Costandin Crețulescul *vel* ban nici o scrisoare sau dovadă ca să arate înpotriva catastihului și a foii lui Procopie logofețel, au hotărât prin cartea dumneelor ca să ia Toma logofăt pe Radul țigan cu frații lui i cu feciorii lor, căți să vor trage din neamul lui Dragne Stângăcescul.

Care carte văzându-o și domniia mea și cunoscând că bine și pe dreptate au judecat dumneelor veliții boiari, am întărit-o și cu pecetea domnii mele. Și am [dat] și această carte a domnii mele Tomei Cantacozino *vtori* logofăt ea să aibă a lua pe Radul țiganul cu frații lui i cu feciorii lor căți să va trage dintr-acel Dragne țiganul Stângăcescul. Și să-i stăpânească cu bună pace de acum înainte de către dumneelor boiarii Crețulești.

Într-alt chip să nu fie, că așa iaste porunca domnii mele.

I is. saam receh gospodstvo-mi.

Iulie 14 *dni*, 1755.

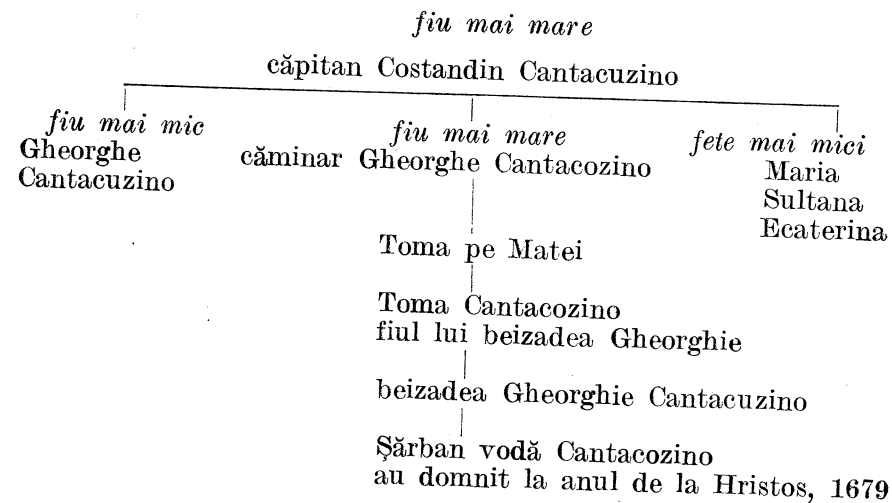
Io Costandin voevoda [*m.p.*].

L. P.

Drăghici [?] *vel* logofăt *procitenomu*

[*pe verso*]:

Genealogia adăvărășilor Cantacozinești

Acad. R.S.R., CCH—15.

Original, stare foarte bună, hirtie groasă, cerată; frumoasă și mare semnătura domnului.

173.

1755 august 6.

Lucrurile cele de suflet folositoare ce cu bunăcuviință prin iubirea de Dumnezeu să fac și săvârșesc de blagoceștii domni și oblăduitori, cării de la ceresul Dumnezeu sănt aleși și orânduți a fi stăpănituri de țări și de politii, măcar că să pot arăta și a să cunoaște la toată obștimea și prin alte mijloace de fapte bune, iar mai aleasă pliroforie și mai întărită încredințare să vede la toți a fi evlaviia și cuceriia lor către sfintele și dumnezești lăcașuri, unde apururea și totdeauna să laudă și slăvește numele marelui și preainnălțatului Dumnezeu. Și prin săvârșiri ce acelea următoare voi[i] și plăcerii lui Dumnezeu, nu numai laudă vrednică le pricinește, ci după petrecaniia lor, le rămâne nume nemuritoare și pomeniri vecinice.

Drept aceia dar, și eu robul marelui și ceresului Dumnezeu, Io Costandin Racoviță voevod, fiul mării sale fericitului și deapururea pomenit Io Mihai Racoviță voevod, de vreme ce deapururea fiind cu acest gând cucernic către sfintele lui Dumnezeu lăcașuri a le păzi și a le da mâna de ajutor spre folosul și întărirea lor și spre vecinica pomenire domnii mele.

Socotit-am dar domniia mea și pentru sfânta și dumnezeiasca biserică ot Cotroceni, ce este afară din București, unde au fost sat, hramul sfântului mare ierarh Nicolae, făcătorul de minuni, care sfânta biserică fiind de lemn și învechindu-se și neavând nici enorie, nici altă chiverniseală dă nici o parte, rămăsese la dărăpănare de tot, încât nici preot n-avea să slujască sfintele slujbe. Asupra căriia sfintei biserici milostivindu-ne domniia mea, i-am făcut meremet, înnoindu-o cu toate câte au fost învechite și stricate și cu învăliș de tot de iznoavă.

Dar socotind domniia mea, ca un bun al doilea ctitor ce ne-am făcut, cu ce mijloc s-ar putea ca să nu mai rămăe mai sus numita biserică la acest fel de hal, ci apururea să fie cu preoți și preoți să-și aibă chiverniseala lor ca să poată sta și când iarăși să va mai strica cevaș, să poată drege la loc

și să nu să pustiască un sfânt lăcaș dumnezeesc ca acesta, acest mijloc am găsit și printr-acest cinstit și domnese hrisov am dat și am închinat sfintii acestii biserici moșia domnească, adică care să numește Livadea domnească, din București, toată și cu cât apucă din mahalale, al căriia moșiiie latul îi merge din apa Dâmboviții din potriiva mănăstirii Mihai Vodă, merge pân-în marginea lacului de lângă casa unui Enache și dă cu un cap în Podu Mogoșoai și merge pă lângă pod pân-unde să hotărăște cu moșiiia mănăstirii Sărindar și la capul din sus, lăturiș, să hotărăște cu moșiiia mănăstirii Cotroceni, iar în cap să lovește cu moșiiia sfintii Mitropolii, de la moara din fund și cu moșiiia mănăstirii Sfântului Sava, însă afară din alte danie de niscareva locuri ce vor fi având mai dinnainte alte mănăstiri sau altcinevași cu cărți domnești, fiindcă această moșie nici este închinată de alți domni nicăiri, nici avea domniia vreun folos de la dânsa.

Drept aceia, am închinat-o domniia mea acestii sfintei biserici, dându-i atât biserica, cât și moșiiia asupra cuviosului chir Ioanichie, egumeniu mănăstirii Cotroceni, ca și după vremi orice egumeni să va afla la această mănăstire, să aibă a strânge venitu ce va fi după această moșioară, ori dijmă de va fi, ori din chiriiia caselor ce sănt pe dânsa, precum dau și alții ce au case pe alte moșii mănăstirești.

Și cu acest venit să aibă a purta grija ca oricând să va mai strica cevași, să dreagă la loc și totdeauna să păzească sfânta biserică cu preoți nelipsiți ca să slujească sfintele dumnezești slujbe și ierurghie [liturghie] neîncetat rugându-să milostivului Dumnezeu pentru ertarea păcatelor domnii mele și ale părinților domnii mele și pentru sufletele celor [ce] în urma noastră, din mila lui Dumnezeu, să vor învrednici oblăduitori domnii acestui creștinesc scaun al Țării Rumânești și vor întări și vor păzi și domniia lor mila aceasta.

Și pentru ca să să păzească neștrămutat, am întărit domniia mea hrisovul acesta cu toți cinstiți și credincioși boeri cei mari ai divanului domnii mele: pan dumnealui Dudescu vel vornic, pan dumnealui Crețulescu vel ban, pan dumnealui Brâncovean vel spătar, pan Dumitrașcu vel logofăt, pan Mihai Cant[acuzino] vel vistier, pan dumnealui Căndescu vel clucer, pan Lațcarache Geani vel comis, pan Matei Cant[acuzino] vel paharnic, Iorgache Micșunescu vel stolnic, Iorgache Caragea vel pitar, vel sluger [loc liber], și ispravnic Dumitrașco Racoviță vel logofăt.

Și s-au scris hrisovu acesta într-al doilea an de domniia domnii mele aici în orașu scaunului domnii mele, București, de Radu Velescu logofăt za divan, la anul de la zidirea lumii 7263 [1755], iar de la nașterea domnului mântuitorului nostru Isus Hristos, 1755 avgust 6.

Arh. St. Buc., M-rea Cotroceni, CXI—3

Copie, stare foarte bună, hirtie cu filigran; pe verso o însemnare în limba greacă.

174.

1755 august 24.

†Al Ungrovlahiei Grigorie am văzut [grecește]

Adecă noi preoții de la sfânta biserică a sfântului ierarh Necolae din Șalari, dat-am acest credincios zap[is] la mâna dumnealui jupân Panait șalar.

Precum [*loc rupt*] întâmplându-i moarte lui Matei șalar *sin* Stase șalar și la moartea lui au lăsat prăvăliia lui danie sfintei biserici, prin diiată.

Care prăvălie să văzu pusă zălog cu zapisele ce le văzum de cumpărătoare, la dumneai jupăneasa Marica, a dumnealui logofăt Radu de vis-terie, drept taleri 200, cu dobânda lor, care să făcuse peste tot taleri 400.

Și apucându-ne dumneai pă noi preoții, ne-au dus înaintea preasfinții sale părintelui mitropolitului ca să plătim acești bani.

Sfinția sa cu cercetat și văzând că datoriia este bună ca să plătim acești taleri 400, sfinția sa iar au făcut mi[j]locire către numita datornică de ne-au ertat taleri 100 dintr-acești bani și au rămas bani buni taleri 300, adecă trei sute.

Și noi neavând acești bani ca să-i dăm și neavând de unde, ne-am învoit cu acest neguțator anume Panait șalar, care acest Panait având o prăvălie pă locul sfintei biserici, însă lemnele ale dumnealui, iar locul [al] bisericii, cu chirie pă an taleri 4, care n-avea sfânta biserică vreun folos mare de la acest loc. Ne-am învoit noi preoții prin știrea sfinții sale părintelui mitropolitului cu numitul neguțator ca să dea acești taleri 300 și să răscumpere prăvăliia ce o lăsase răposatul Matei șalar de la dumneai logofeteasa Marica și dumnealui jupân Panait șalar să stăpânească locul cu bună pace de cătră sfânta biserică, i căți căconi i va dărui Dumnezeu milostivul, i neamul dumnealui care va fi, însă și de către noi preoții, i și de ceialalți frați preoți ce vor fi pă urma noastră, fiindcă acest zapis s-au făcut cu știrea și pre cinstita voe a preasfinții sale părintelui mitropolitului, întărindu-l și sfinția sa cu iscălitura sfinții sale, iscălitu-ne și noi preoții sfintei biserici i alte obraze de cinste.

Avgust 24 *dni*, 1775.

Popa Dimitrie *ot* Sfete Necolae din Șalari
Popa Gheorghie *ot tam*
Popa Todiraș *ot* Sfe[te] Necolae
Popa Toma schevofilax, mărturie
Popa Ioan hartofilax, mărturie
Popa Grigorie, proin, mărturie

Arh. St. Buc., M-rea Cotroceni, XXIX-14.
Original, deteriorat de umezeală, lipit pe o altă hirtie.

175.

1757 iunie 12.

Adică eu Ion Trămbițaș dinpreună cu soția mea anume Ana, dat-am acest adevărat și credincios zapis al nostru la cinstită mâna sfinții sale părintelui Vlădicăi Mireon chir Grigorie.

Precum să să știe că având noi o casă a noastră de vânzare aicea în mahalaoa Popei Dârvaș, însă casa cu locul ei, cu pivniță, cu grădină, cu curte după cum s-au văzut, și după cât îi țin gardurile împrejur. Care acest loc jumătate îmi iaste de zestre al soției mele Ana, iar jumătate l-am cumpărat eu de la Vasile, după cum arată zapisul cel de cumpărătoare; și casele cu pivniță le-am făcut iar eu.

210

Și o am vândut-o sfinții sale în bani gata în taleri 200, adică talere doaă sute. Și acești bani i-am luat toți deplin în mâinile noastre. Și o am vândut-o de a noastră bunăvoe, nesiliți de nimenea, cu știrea preoților din mahala i a mahalagiilor ce sânt vecini, i din sus i din jos, care mai jos să vor iscăli.

Drept aceasta, am dat acest adevărat și credincios zapis al nostru la cinstită mâna sfinții sale, ca să aibă a stăpâni de acum înainte cu bună pace de către noi și de către tot neamul nostru sfinția sa și tot neamul sfinții sale, nepoți, strănepoți căți Dumnezeu va dărui. Și să fie sfinții sale moșie ohabnică și stătătoare în veci.

Și pentru mai adevărată credință ne-am pus pecetea și iscăliturile mai jos, ca să să crează.

Iunie 12 *dni*, 1757.

L.P. Eu Ion Trămbițaș, împreună cu soția mea anume Ana, vânzător

× Eu Ilinea mătușa Anii, vânzătoare
Pătrașco [*indescifrabil*] vorneț, martor
Eu popa Fotino *ot* Dârvaș, martor
Popa Trandafir *ot tam*, martor
Eu popa Costandin *ot tam*, martor
Eu Stan Seima copilulul (*sic*)
Și am scris eu popa Anghel cu zisa lor și martor

Colectia Șerban Flondor.
Original, stare bună, hirtie cu filigran; pecete inelară, octogonală, foarte frumoasă.

176.

1757 septembrie 13.

† *Milostiiu bojiu Io Costandin Nicolae voevod i gospodin davat gospodstvo-mi siu poveleniiu gospodstvo-mi* cinstitului și credinciosului boiarului domnii mele Costandin Dudescul *vel* vornic, ca să aibă a ținea și a stăpâni pă un țigan anume Vlășcean.

Că ne-au înștiințat dumnealui cum că răposata domnița Mariia, soția dumnealui l-au avut între țiganii mold[oveni] ai dumneai și crescut în casă însurându-l după o țigancă iar a dumnealor anume Rada, iar acum l-ar fi trăgând țiganii domnești, cu pricină că ar fi domnesc.

Deci i-am dat domniia mea această carte ca să-l apere. Iar de ar avea cinevași a răspunde cevași pentru dănsul, fără de divan să nu-l supere.

I i saam receh gospodstvo-mi.

1757 septembrie 13 *dni*.

L.P.

biv treti logofăt

Acad. R.S.R., XI-89.
Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; pecetea inelară, octogonală, a domnului, în tuș roșu.

211

Io Scarlat Grigorie Ghica voevod bojieiu milostiiu gospodar zemli Vlahiscoi.

Oblăduitorii cei de Dumnezeu aleși și înălțați la treapta cea înaltă și proslăvită a domniei spre stăpîniri de țări și de politici, după cuviincioasa și netăgăduita datorie ce au cătră îndreptarea și otcărnuirea cea bună și de folos asupra supusului său norod, cade-li-să cu adevărat și li să cuvine a urma la toate și pentru toți după canoanele legii și ale dreptății, precum domnul Dumnezeu voiaste și ne și porunceaste.

Dar pre lingă aceale multe fapte bune și dreapte ce săvârșesc întru oblăduirea sa cătră supusul său norod, mai sânt și alte osebite bunătăți și sint și acelea folositoare sufletului întru pomenire veacinică și numelui întru laudă necurmată, cari să văd și să cunosc de toți chiar și aiavea că sânt plăcute și lui Dumnezeu și oamenilor, plăcute lui Dumnezeu de la carele li să socoteaste întru dreptate, plăcute oamenilor de la carii li să pricinuesc laudă, mărire și pomeniri neconținute.

Adecă când și spre slugile sale carii să cunosc că să arată cu credință și cu osărdnică nevointă asupra slujbei întru care să află, a-i căuta și a-i milui cu ceale din domneștile lor mile și daruri și cu privelegii de asidosii și de scuteală. Și încă pre unul ca acela să-l și mai apropie înmulțindu-i mila și cinstea ca să-l facă pildă și altor supuși spre a să arăta și aceia cu credință și cu slujbă plăcută înaintea domnilor săi.

Unul dar ca dintru aceia fiind și boiariul domniei mele Theofilact *vel cliucer za arie*, carele de mică vîrsta sa s-au aflat slujind domnilor și Curții tot cu credință și cu dreptate ca și părinții și frații lui a căruia dreaptă și osărdnică slujbă și de domnia sa unchiul domniei mele Costandin vodă Mavroordat cunoscându-să (precum și de noi acum), s-au fost milostivit domnia sa de i-au făcut hrisovul domniei sale făcându-l asidotos pre el și toată casa lui.

Care hrisov văzându-să și de domnia mea și și cunoscându-l pre el că și acum să află la trebile și poruncile domniei mele cu osărdnică priveghiare, fiind procopsit și cu știința învățaturii elinești.

Domnia mea încă m-am milostivit asupra dreapte slujbei lui, hotărînd printr-acest cinstit hrisov al domniei mele ca el și toată casa lui să fie în pace de tot fealiul de dăjdi și orânduiale oricâte s-ar întâmpla să iasă peste an în țară. De nici unile nici un val și nici o supărare să nu aibă.

Așijderea și ale lui dreapte bucate să fie în pace și nedajnice, vinul cît va face în viile lui de vinărici, stupii și rămătorii de dijmărit; să scutească și de oerit oi trei sute, i de vâcărît vite treizeci. Și să ție și zece oameni carii să fie în pace și ertați de toate dăjdiile vistieriei. Și să scutească și o pivniță aici în orașul domniei mele Bucureștii, de fumărit, de căminărit, de vamă domnească i agească, de vin domnesc, de ortul vătășăsc.

Pentru care poruncim domnia mea și dumneavoastră boiari i alți zapcii ce veți fi orânduți cu acest feliu de slujbe, ce scriu mai sus, să căutați să vă feriți de casa și de bucatele mai sus numitului credincios boiar dom[niei mele] Theofilact *vel cliucer za arie*, nimeni de nimic supărare să nu-i faceți.

Și am întărit domnia mea hrisovul acesta și cu iscălitura domniei mele și cu domneasca peceate și cu toți cinstiții și credincioșii boiarii cei mari ai divanului domniei mele: pan Costandin [*loc șters*] *vel dvornic*, pan Costandin Crețulescu *vel ban*, pan Costandin Brâncoveanu *vel logofăt*,

pan Ștefan Văcărescu *vel spatar*, pan Mihai Cantacozino *vel vistier*, pan Nicolae Dudescul *vel cliucer*, pan Alexandru [*loc șters*] *vel postelnic*, pan Iordache *vel comis*, pan pan Pantazi Cămpineanul *vel paharnic*, pan Sandu Bucșănescu *vel stolnic*, pan Ianacache *vel sluger*, pan Ioniță Guliano *vel pitar*. Și ispravnic pan Costandin Brâncoveanu *vel logofăt*.

Și s-au scris hrisovul acesta în anul dintii al întii domniei al domniei mele aici în scaunul orașului domniei mele Bucureștii, în anii de la zidirea lumii 7267 [1758], iar de la nașterea domnului Dumnezeu și mântuitoriului nostru Isus Hristos 1758 în luna dechemvrie 5 *dni*, de popa Floru dascalul slovenesc, de la domneasca școală ot Sventi Gheorghie Vechi.

Io Scarlat Ghica voevoda [*m.p.*].

[L.P.] Costandin Brâncoveanu *vel logofăt procitenomu*

Andrei vtori logofăt *procitoh*

Trecut în condică
Stanciu logofăt

Acad. R.S.R., LI-8.

Original, pergament, stare foarte bună; ornamentații aurite; interesantă semnătura domnitorului.

†Adecă eu, Roman băcanul dat-am zapisul meu, ca să fie de adevăr și de bună încredințare, la mîna sfinției sale părintelui egumenului chir Daniil de la sfânta mănăstire Toți sfinții și a tot soborul sfintei mănăstiri.

Precum să să știe că găsindu-se un mușteriu și vrînd ca să mă scoată den prăvăliia mănăstirii unde șaz eu și am plătit chiria, de sânt 30 de ani, au dat el danie la sfânta mănăstire taleri 150 și au înălțat și chiria prăvăliei cu taleri zece pe an, adecă unde dam eu câte taleri 20, el au făcut pe an câte taleri treizeci.

Deci, eu am eșit la divan, înaintea mării sale prealuminatului domn Io Scarlat voevod și jăluind mării sale cum că șaz de atăta vreme întru cea prăvălie și am cheltuit de am dres-o și am și făcut-o cu a mea cheltuială, mării sa au hătărât ca să dau și eu danie taleri 100, după cum dedeese acel mușteriu și chiria pe an câte taleri 30. Iar taleri 50 au rămas din danie, după cum dedeese acel mușteriu, să fie pentru cheltuiala ce am făcut-o la dresul prăvăliei.

Și după aciastă hotărîre a mării sale, am fost și eu odihnit și am dat și eu taleri o sută danie și să fac și prăvăliia boltită de piatră, cu toată cheltuiala mea și cît voi trăi eu să stăpănesc și mai mult decît acești taleri 30, chiria pe an, să nu dau.

Așijderea copiii miei, după moartea mea, dănd Dumnezeu să trăiască ei, încă să o stăpânească cu acest așăzământ și cu aciastă chirie pînă la moartea lor, iar după moartea lor să rămăe a sfintei mănăstiri bună și statornică cu toată ce voi face și cu înprejmuri voi mai lucra, atăta eu, cît și copii miei.

Și, pentru mai adevărata credință, am dat acest zapis la sfânta mănăstire, iscălindu-mi numele, ca să să crează, fiind și alte mărturii de credință.

Mai 1 *dni*, 7267 [1759].

Eu Roman băcan, adeverez
Samuil arhimandrit eclisiarh, martor
Cozma egumen, duhovnic, martor
Popa Stavru Sachelios, martor
Și am scris eu, Neacșul logofătul sfintei Mitropolii.

Arh. St. Buc., Episcopia Argeș, XLVIII—42.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

179.

1759 iulie 17.

†De vreme ce întămplarea cea viitoare iaste nevăzută și însăși îngerilor necunoscută, pentru că numai la Dumnezeu toate sânt cunoscute. Drept aceia eu, Spirea doftorul de la Corful am socotit, mai înainte până a nu mă coprinde sfârșitul vieții mele și până îmi sânt mințile întregi și sănătoase, să fac diiată și să dovedesc gândul meu către moștenitorii mei cei aleși cu care voesc să moștenească și să chivernisească ei averea mea mutătoare și nemutătoare după petrecearea mea din viață. Ce întâi mă rog la Dumnezeu ca unui milostiv să-mi iarte mulțimea păcatelor mele, cele ce am greșit ca un om într-această lume. Așijderea mă rog și tuturor creștinilor, cui ce voi fi greșit să mă erte, și de mine să fie ertați toți căți îmi vor fi greșit și verice rău mi-ar fi făcut.

După aceasta întămplându-mi-să moarte, las cu sufletul meu ca să mi să îngroape păcatoase oasele mele la s-ta biserică ce este hramul sfântului erarh și făcătorului de minuni Spiridon. Care biserică s-au făcut prin multa osteneala mea și a altor pravoslavnici creștini, la care las și acum la sfârșitul vieții mele, aceștii s-te biserici, viia și casa ce este acolo înprejurul sfintei biserici, iar pământul iaste al sfintii Mitropolii.

Iarăși mai las sfintei biserici taleri trei sute ca să să cumpere vreo prăvălie, sau ce să va socoti, pentru chiverniseala s-tei biserici și a preotului ce va fi acolo, după vremi.

Las și pentru pogrebaniia mea și la toate soroacele până la un an, taleri 110.

Eu nu sânt dator nimunii nici un ban, fără decât taleri 60 lui jupân Zanfir pogasierul (*sic*) după marfă, să să dea.

Caliții, soții mele, îi las taleri trei sute dinpreună cu fiul meu Dimitrache, adecă taleri 150 Caliții și 150 lui Dimitrache.

Las și lui Costandin fie-meu taleri o sută, măcar că multe necazuri me-au făcut, dar fiind sfinția sa părintele Erapoleos la mijloc și cuscrul popa Theodosie, i cuscrul popa Necola de m-au pohtit și l-am ertat. Și într-acesta chip i-am făcut această pârțică. Și iar las cu sufletul meu de va asculta pre mumă-sa și o va cinsti și-și va lăsa năravurile ce au avut mai denainte, să-și ia parte ca și frate-său celălalt Enache, iar de nu, să fie lipsit și de ce i-am lăsat.

Fie-meu lui Enache îi las iarăși taleri 100 și parte la casă și la petice ce să va afla.

Casele ce sânt la poartă să să dea cu chirie și ce să va lua chiria de la dănsule să aibă a să da câte taleri 10 un sărindar, din an în an, la mănăstire la Stavropoleos unde este îngropată soția mea cea dintâi Mariia și copiii mei.

Iar casele celelalte, cea de sus și cea de jos, le las ca să se odihnească Calița cât va avea viață și copiilor. Așijderea o las stăpânitoare pe toate ce mai sânt ale casii, cât va trăi ea.

Las să se dea părintelui Erapoleos, duhovnicului meu, taleri 20 ca să mă pomenească și să aibă sfinția sa a sluji câte trei leturghii pe an pentru taleri zece ce am lăsat că ia din an în an de la casele de la poartă.

Las ca să să dea părintelui mitropolitului taleri zece ca să-mi slujască o leturghie unde va vrea sfinția sa.

Las să să dea un sărindar la biserică la s-tii Ilie, un sărindar taleri opt.

Las să să dea și la biserică unde mă îngrop, care am făcut eu, iar un sărindar taleri opt, ca să să facă leturghie până la patruzeci de zile și cu moliftă la mormânt.

Pentru acestea sărindare să să vază carăta cu telegari i cu hamuri și să să plătească.

Bani ce s-au făcut părți la s-ta biserică și Caliții cu copii sânt dați cu dobândă după cum scrie zapisele. Și aceste zapise sânt date la mâna părintelui Erapoleos duhovnicului meu, pentru ca să stea acei bani să nu să dea la mâinile lor, ci numai den dobânda ce să face să să chivernisească și să li să dea fieștecăruia după cum îi scrie partea lui, cât i să va veni.

Petecele ce sânt să le înparță Calița copiilor după cum am învățat-o, fiind și epitropi față.

Stoica țiganul îl las Caliții i lui Dumitrache fie-meu ca să le slujască cât va trăi ei și să le fie rob al lor.

Și la acestea toate las epitropi și purtători de grijă pe iubiți ginerii mei popa Costantin cel domnesc și pe dumnealui Gheorghită logofăt de taină, ca să facă după moartea mea precum cu dreptatea minții mele am rânduit și limba mea au grăit înaintea acestor mărturii vrednice de credință, carii s-au aflat de față.

Iar oricare din moștenitorii mei, care am zis mai sus, au den judecători și din boeri, sau din cei bisericești sau din cei lumești ar vrea să întoarcă sau să strice această diiată a mea, să aibă a da răspuns și seama la înfricoșata zioa aceia a răsplătirii înaintea judecătorului celui drept și nefățarnic domnului nostru Isus Hristos Dumnezeului celui adevărat, Amin.

Iulie 17 dni, 1759.

Spirache doftorul¹

Matei Erapoleos, martor

Popa Theodosie [*indescifrabil*], martor

Popa Nicolas schevofil, martor

Arh. St. Buc., Mitrop. T. Rom., CCCXL—2.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran.

¹ Dr. Spirea (Spirache, Spiridon) Cristofi, din Corfu, poate bolnav și bătrîn, semnează foarte tremurat. A murit în 1765 și a fost înmormîntat în biserică pe care a ctitorit-o.

Vezi V. Gomoiu, *Repertor de medici, farmaciști, veterinari*, Brăila, 1938, p. 88, 382, 405; N. Iorga, *Inscripții din bisericile României*, vol. I, p. 336; Fr. Sultzer, *Geschichte des Transalpinischen Daciens*, vol. III, p. 52—53.

1760 aprilie 10.

Adică eu, Sora, soția lui Dumitru brutar, dinpreună cu fii-meu, Păun, dat-am zăpăsiul meu la mână fii-mieu, Nidelco, i soții, dumneaei Ioni.

Precum să să știe că i-am vândut o casă în mahalao Gorganului, pe locul sfintii mănăstiri Sărindarului și cu tot coprinșul cas[ei].

Și am vândut-o de a noastră bunăvoe, nesiliți de nimea și cu știrea preoților, i mahalagii și din sus și din jos, însăși am toemit-o în drept taleri 50 tocma. Și eu, Sora, muma lui Nidelco, să șáz în casă pân-oi muri.

Și pentru mai adevărată credință, ne-am iscălit mai jos, ca să [să] crează. Și ne-am pus și degitile.

Aprilie 10 dni, 1760.

- × Eu Ion, adevănzătoriu (*sic*)
- × Eu Sora, soția lui Dumitru, vânătoare
- × Eu Păun, ficiorul lui Dumitru, i al Sorii, vânător
- Iordache *biv treti* vistier, martor
- × Eu Dima, brut[ar], martor
- Popa Manole *ot* Gorgan, martor
- Popa Gheoca *ot tam*, martor
- × Dumitru brut[ar], martor
- × Stoian cărcium[ar], martor
- × Stanciu brut[ar], martor
- Pătrașco *vori* vornic, martor
- Stan Roată căpitan *za cai* [?], martor
- Eu Nica logofăt, martor
- × Eu Mihai iuzbașa, martor
- Eu D. logofăt *za dv*[ornicie], martor
- Și am scris eu Tudorea logofăt, cu zisa lor, martor.

Acad. R.S.R., CCLXXXI—28.
Original, stare potrivită, hîrtie cu filigran.

1760 octombrie 1.

†Adecă eu Anastase Diamandi, dinpreună cu soția mea anume Anastasia dat-am acest al nostru adevărat zăpăsi la mână dumnealui Hagi Ștefan armean.

Precum să să știe că având noi o casă pe locul sfintei mănăstiri Radului Vodă, în mahalaoa Sfete Gheorghe Vechi, care casă am cumpărat-o de la feciorii noștri cei vitregi, anume Tănasiie, i Costandin, i Ștefanache.

Și casa iaste pe locul mănăstirii Radului Vodă și chiria locului iaste pe an câte taleri trei. Și nefiindu-ne noaă trebuincioasă și vrând ca să o vindem, am strigat-o la mezat cu știrea tuturor rudelor noastre. Și nime-nă din rude nu s-au sculat ca să o cumpere, fără decât s-au găsit Hagi Ștefan armean muștiritiu. Și de la mezat am toemit cu dumnealui în taleri 200, adecă doaă sute. Și am luat acești bani toți dăplin în mână noastră. Pentru care am dat acest al nostru adevărat zăpăsi la mână dumnealui, ca

să o stăpânească cu pace de către noi și de către tot neamul nostru, dumnealui și tot neamul dumnealui.

Drept aceia ne-am pus și noi iscăliturile mai jos, ca să să crează. Și când s-au făcut acest zăpăsi, au fost și alți oameni streini față, cari mai jos să vor iscăli.

Și când s-au vândut aceste case, au fost cu știrea preoților și a mahalagiilor.

Octomvrie 1 dni, leat 1760.

Anastasiie Diamandi împreună cu soția mea Anastasia adevăresc cele de mai sus [grecește]

- Raduliotul Dionisie [grecește]
- Tănasiie *sin* Hagi, adevărez
- Arhimandrit [indescifrabil] Raduliotu [grecește]
- Pană Sava, martor [grecește]
- Cosma Caramihas, martor [grecește]
- × Eu Ștefan adevărez
- × Eu Drace, martur
- × Eu Manea cavaful, martor
- × Eu Pilibiu ibrișingiul, martor
- × Eu Andrei cavaful, martor
- × Hagi Ianache, martor

Acad. R.S.R., CLXV—41.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran.

1761 ianuarie 28.

†Adecă eu Ștefăni cojocariul dat-am acest adevărat și credincios al meu zăpăsi la cinstită și blagoslovitoare dreapta sfînției sale părintelui mitropolitului chiriu chir Grigorie și la sfânta Mitropolie din București.

Precum să să știe că având eu niște case cu pivniță de lemn și cu prăvălie la uliță și cu o cășcioară ce iaste din dos, alătura cu primblarea și din ulucile din dos merge locul până la pod. Care loc iaste tot al meu, iar nu cu chirie și fiind sfînția sa vecin cu acest loc al meu cu locul sfînției sale ce iaste despre Scaune, care îl are de la dumnealui stolnic Ștefanache.

Și fiindu-mi mie de vânzare aceaste case, cu locul lor și mai căzându-se sfînției sale a cumpăra, am făcut tocmeală cu sfînția sa de i le-am vândut în bani gata, taleri trei sute noi. Și am luat acești bani toți, deplin și gata în mâinele mele. Care case și loc îmi iaste și mie de cumpărătoare de la Bărcă coj[ocarul], dând sfînției sale și zăpăsele ceale vechi, ce sânt pentru acest loc. Iar pe din jos să hotăraște acest loc cu locul văt[afului] Maneiului.

Deci, să aibă a stăpâni sfînția sa și sfânta Mitropolie aceaste case și cu locul lor, după cum să coprinde mai sus, cu bună pace de către mine și de către tot neamul meu, să-i fie moșie stătătoare și ohabnică în veaci.

Și pentru mai adevărată încredințare m-am iscălit într-acest zăpăsi cu mână mea mai jos, [ca] să să crează.

Ghenarie 28 dni, leat 7269 [1761].

[adaos]:

Măcar că pe aceste case mi-au mai fost dat un armean, ca să i le vânz, taleri 350, pe cum arată zapisul lui, ce l-am dat la părintele, dar eu acei taleri 50 i-am lăsat sfintei Mitropolii, ca să mă pomenească scriindu-mi și numele în pomea [1]nicul cel mare.

Ștefan Hristea, vânzător [grecește]

Gheorghie ierei, martor [grecește]

Eu Dimcea, martor [grecește]

Sârban coj[ocarul], martor

Și am scris eu Mușat logofăt ot Mitropolie, cu învățătura lui Ștefăni și martor.

Arh. St. Buc., Mitrop. T. Rom., CCXVIII—7; ms. 131, f. 215.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

183.

1761 martie 16.

Copie scoasă întocmai după cea adevărată foae de zestre ce dau fiicii noastre Ilincăi, pe cum mai jos arată.

1761 martie 16.

Un left de aur cu două robinuri mari, nevăpsite, i cu 2 robinuri de mijloc, curate nevăpsite, i cu 9 mai mici iar curate nevăpsite.

Un inel de aur cu un robin iarăși nevăpsit, i cu două diamanturi.

Un inel de aur cu un robin mai mic, iar cu două diamanturi.

Un inel de aur cu un diamant mare și cu două mici.

Un inel de aur cu două diamanturi.

Un inel de aur cu smaragde, mare.

Una păreche cercei de aur, în scaun, cite un diamant și picerile cu cite un zamfir.

O salbă de douăzeci galbeni împărătești

O păreche paftale cu mărgăritar, cu colanu saia de fir.

O păreche paftale de argint cu colanul lor de fir.

Douăsprezece șire mărgăritar.

Șase linguri de argint, la coadă, jos, poleite.

Șase părechi de cuțite de Lipsca, cu plăselile lor de argint.

Taleri 200 pentru vii.

Taleri 120 pentru rădvan, i pentru telegari, i hamuri.

Magazie de piatră, cu locul ei, la poarta Hanului lui Zamfir.

Una roche de lanbră, cu gurile saia de fir.

Un anterior asemenea.

Una roche de belacoasă, asemenea roșie cu flori de fir, i cu naturale și gurile saia de fir.

Una roche de hataia de Venetia, cu flori de fir, i naturale.

Un biniș de stofă, cu șăreturile de fir, cu zagarale de cacom, înlăuntru cu lafcă și cu blană [de] cacom.

Una tivilichie de lambră, cu zagarale de cacom și înlăuntru cu blane cacom.

Una roche de ghermesut, cu gurile de litar, i cu fir.

Una iie saia cu sârmă nouă, cu rându pă mănecă.

Patru ii cusute cu mătase și umplute cu fir.

Patru ii cusute cu mătase

Rânduiala mesii.

O masă cusută cu tiriolic, i umplută cu mătăsuri.

12 șervete cusute cu tiriolic și umplute cu fir.

12 șervete al doilea cusute cu tiriolic și umplute cu mătăsuri.

1 peșchir de obraz, ales și umplut cu fir.

1 peșchir de mâini, ales, cu tiriolic și umplut cu mătăsuri.

1 masă vârgată.

1 lighean cu ibric.

1 toc tipsii de cositor.

1 toc talere de cositor.

2 sfeșnice de alamă i cu mucările lor.

2 tingiri de aramă mai mari.

2, al doilea

2, al treilea

Așternutul cel dintâi

Un cearșaf cusut cu mătase verde și umplut cu fir.

2 perne mari, fețele de papură și rățelile saia de fir și îmbrăcate cu sandal.

4 perne mici, două cusute, saia de fir, i două urzite cu mătase albă și umplute cu fir.

1 pilotă îmbrăcată fața cu atlaz.

1 plapomă de hataia, cu cearșeafu ei, cu colți de rățele și umplute cu fir.

Al doilea așternut

Un cearșaf ales cu tiriolic și umplut cu mătase.

Una pernă mare cu rățele de ibrișin, fața cusută cu tiriolic și umplută cu mătase.

4 pernițe asemenea

1 scoarță de Țarigrad

1 covor

4 perne de flanelă și cu macatul iar de flanelă

Și acestea sânt toate nouă; și mai mult decât acestea darul lui Dumnezeu și blagoslovenia părinților¹.

Mărgărit staroste²

Grigorie Ghica vel logofăt

Răducan sluger

Și am scris eu cel mai jos iscălit, din cuvânt în cuvânt după cea adevărată foae.

Efthimie logofăt.

Colectia Al. Saint-Georges.

Condica de zapise (1699—1841) a familiei Darvari, doc. 125.

Copie.

¹ În condica de zapise, la începutul și la sfârșitul acestei foi de zestre, doctorul Const. Darvari face următoarele însemnări: „Zapise și scrisori pentru un loc unde am făcut eu circumă lângă Hanu lui Zamfir, la București. Această casă arzând, locul l-au luat Statu, fără voia mea și mi-au dat numai 12 500”.

Copie scoasă din cuvânt în cuvânt după cea adevărată foae de zestre a Ilincăi Fusoaică i ce-i zice acum Elisaveta monahia, care după cererea dohtorului Costandin pentru un loc ce au cumpărat de la numita, am adevărit-o și eu cu iscălitura.

1806 iunie 12.

² Ilinca fata starostelui Mărgărit a fost căsătorită cu Negoită Fusea. Cu cumnată-sa Maria a avut nenumărate pricini de judecată; Negoită și Maria erau copiii lui Șerban Fusea.

1762 martie 23.

Adică eu, Gheorghe Furtună, *zet* Vladul, împreună cu soția mea Safta, dat-am zăpăsul nostru ca să fie de bună credință la mâna dumnealui Matei paharnic Cârpenișanul.

Cum să știe că i-am vândut dumnealui o casă a noastră ce o am avut aici, în orașu Bucureștii, în mahalaua Breazoiianului, casa cu locul ei, cu grădină, cu curte și cu tot coprinsul ei, după cum să vede, pe loc domnese, fără de chirie. Care coprins l-am avut și noi de la numitul mai sus al meu socru și l-am stăpănit mulți ani cu pace. Iar acum l-am vândut dumisale de a noastră bunăvoe, nesiliți dă nimeni, în bani gata, taleri 110.

Deci, luând acești bani toți, deplin în mâinile noastre, am dat și noi acest al nostru încredințat zăpăsi ca, de acum înaintea, să aibă dumnealui a stăpăni acest loc și casă cu bună pace de către noi, dumnealui și cononii, nepoții, strănepoții în veaci. Și cînd am făcut aciastă tocmeală, au fost cu știrea tuturor vecinilor și din sus și din jos.

Și pentru mai adevărată credință, am întărit acest zăpăsi cu numele și degetile noastre și cu boeri marturi, care mai jos să vor iscăli.

Martie 23 *dni*, 1762.

- × Eu Gheorghe Furtună, vânzător
- × Eu Safta, soția lui Gheorghe vânzătoare
- Scarlat Fălc[oianu] postelnic, martor
- Popa Gheorghe *ot tam*, martor
- Pavel cupeț *ot tam*, martor
- Ștefan, copil din casă, martor
- × Mariia, soția mea
- Iordache postelnic Cârpenișan, martor, cînd au iscălit
- Scarlat Fărcăș[anu]
- Mincul paharnic, martor
- Velicu Caloianu, martor [*grecește*]

Și am scris eu, Radu paharnic Rătescul, cu zisa lor și sînt și mărturie

Acad. R.S.R., MXVIII—43.
Copie.

1762 iulie 5.

Adică eu Nicolau Udricanul dat-am adevărat și credincios zăpăsul meu la mâna lui jupăn Călin lăcătușul, i la mâna soții dumnealui anume Mariia.

Precum să știe că i-am vândut o casă a mea ce o am pă ulicioara ce coboară de la Bărăție la vale spre Curtea domnească, ce să vecinește despre apus cu Boșnă papistașul. Despre răsărit să vecinește cu jupăneasa Stăncuța a lui Părvan boiangiu la care și eu am avut de cumpărat. Am vândut-o dumnealui, ce mai sus scrie, cu tocmeală în taleri 190, adică o sută noaăzeci și banii i-am luat toți deplin în mâna mea, iar chiria pământului să plătească la biserica Domnească pe an taleri șase.

Și dumnealui, jupăn Călin lăcătușul, să aibă a stăpăni cu bună pace de către mine și de către tot neamul și rudele mele, că i-am vândut

din bunăvoia mea și cu știrea tuturor vecinilor și a mahalagiilor și a preoților din mahala, care mai jos să vor iscăli marturi, să stăpânească dumnealor și copii dumnealor căți va dărui Dumnezeu.

Și pentru mai adevărată credință m-am iscălit, ca să să crează.
1762 iulie 5.

Nicolae Udricanu adevărește cele de mai sus și vânzător [*grecește*]

Eu popa Radul *ot Sfete* Gheorghe Vechi, marturEu popa Tudor *ot tam*, martur

Eu Gheorghe bărbierul, martor

Eu Costandin boiangiu, martor

Eu Gheorghe croitorul, martor

Eu Nistor ceauș *za copii*, martor

Și am scris eu Costandin logofăt cu zisa [dumnealui] și martor.

Acad. R.S.R., MXL—5 a.
Copie.

1763 iunie 26.

Io Constandin Mihai Ţehan voevod bojiiu milostiiu gospodar Vla-hiscoie.

Fapta bună cu cât iaste mai mare și la mai de sus treaptă, cu atât cei ce să nevoesc a o câștiga sânt vreadnici de laudă și de cinste. Dar de cât acesteia mai de mare laudă sânt vreadnicii cei ce cu orice feal de mijloace să nevoesc a da ajutoriu spre paza, întărirea și buna întemeiere a unii fapte bune, dănd lesnire celor ce o doresc fără de zăticneală a o câștiga.

Întru acesta chip fiind întemeierea și întărirea școalelor întru care să câștigă darul cel neprețuit, adică învățătura cărții carea nu numai iaste de mare folos și podoabă vieții omenești, ci încă și lauda domnezeiască printr-însa să săvârșește, învrednicindu-să omul prin mijlocirea ei cu însuși Dumnezeu a vorbi și a sta împotriva celor ce cu meșteșugirea cuvintelor vor să răzvrătească pravoslavnica credință.

Toți dar cei ce să nevoiească cu orice fel de mijlocire a da ajutoriu spre întemeierea și buna chiverniseala școalelor, pe lângă lauda, nemuritoriul nume și veacnica pomenire ce le rămîne în lumea aceasta, așteaptă fără de îndoire și răsplătire de la începătoriul înțelepciunii Dumnezeu ca unii ce sânt pricinuitori unii de obște faceri de bine.

Ci dar trebuința și folosul acestui lucru sfînt și de mîntuire știindu-l împărății și domnii cei de demult și avînd și grija supușilor lor, au întărit școale prin multe locuri și orașe ca prin învățatură să le pricinuiască lor buna viețuire. Căroră urmînd și cei dinaintea noastră blagocestivii domni carii au ocărmit trebile prea luminatului scaun al țării aceștia, au așezat doao școale, una elinească și alta slovenească carii amîndoașă sânt de mare folos nu numai lăcuiitorilor țării aceștia, ci și tuturor celor streini carii vin pentru dragostea învățaturii.

Deci de vreamă ce din voia atotputernicului Dumnezeu viind al doilea rînd domn Țării Românești și înștiințându-ne cu anafora dumnealor cinstiții și credincioșii boiarii cei mari ai divanului domniei mele, cum că fiind mai înainte obiceiul de să da plata dascalilor de la vistierie și fiindcă

vistieria are multe și deosebite cheltuieli, de multe ori nu le-au fost viind rând a-și lua plata câte patru-cinci luni, au fost găsit dumnealor cu cale ca să scoată de la bir mănăstirea Glavaciogul și să dea asupra sf. părintelui mitropolitul țării și sfinția sa din venitul mănăstirii să dea lefii dascălilor și cheltuiala bisericii domnești. Care așezământ s-au fost întărit și de domnia sa Costandin vodă Mavrocordat.

Deci domnia mea încă cunoscând că iaste cu cale și cu cuviință făcut acest așezământ și pentru ca să-și ia dascalii plata mai cu lesnire fără de purtare de grijă, să poată da învățăturile ucenicilor, așijderea și sfinta besearică domnească să-și aibă cuviincioasa podoabă pă deplin, m-am milostivit domnia mea hotărând printr-acest cinstit și bine închipuit hrisov a domniei mele ca să fie această mai sus zisă sfântă mănăstire Glavaciogul în pace și ertată de toate dăjdiile și orânduialele vistieriei ce dau alte mănăstiri, încât de nimic să nu fie supărată.

Și orânduim vreadnic aceștii purtări de grijă iarăși pre preasfinția sa părintele mitropolitul țării chir Grigorie fiind și cu voia arhieriei sale și a toată cinstita boerime ca să aibă arhieria sa prin epitropul arhieriei sale a strânge tot venitul aceștii mănăstiri și dintr-aceia să împartă pe fieșcare lună simbriile dascalilor, adecă dascalului celui mare de la Sveantăii Savva pe lună taleri 40, dascalului al doilea taleri 30, dascalului al treilea taleri 10; și întâiului dascal slovenesc taleri 15 și la al doilea taleri 10. Și cheltuiala besericii domnești pentru untdelemn, ceară i tămăe pe lună taleri 20, carii să fac toată suma banilor pe an taleri 1 500.

Însă atâta dascalii să să aple cu priveghiare pentru procopseala învățaturii ucenicilor, cât și preoții besericii domnești să aibă purtare de grijă pentru podoaba sfintei beserici, și pentru ca să să păzească nestrămutat acest lucru cuviincios și folositor sufletului și vieții creștinești am întărit domnia mea hrisovul acesta cu însăși credința domniei mele Io Costandin Mihai Tehan voevod și cu domneasca noastră peceate și cu tot sfatul cinstiților și credincioșilor boiari celor mari ai divanului domniei mele: pan Costandin Crețulescul *vel* ban, pan Dumitrașco Racoviță *vel* dvornec de Țara de Sus, pan Părvul Cantacuzino *vel* dvornec de Țara de Jos, pan Matei Ghica *vel* spatar, pan Mihai Cantacuzino *vel* logofăt, pan Badea Știrbei *vel* vistier, pan Nicolachi Caragie *vel* postelnic, pan Costandin Catargiu *vel* cliucear, pan Imari *vel* paharnic, pan Grigorașco Băleanul *vel* stolnic, pan Costandin *vel* comis, pan [*loc liber*] *vel* sluger, pan [*loc liber*] *vel* pitar, Ispravneac pan Mihai Cantacuzino *vel* logofăt.

Și s-au seris hrisovul acesta în anul dintăi din domnia a doao a domniei domniei mele aici în scaunul orașului domniei mele București, în luna iunie 26 la leat 1763, de popa Florea dascalul de la școala domniei mele cea slovenească ot Sf. Gheorghie cel Vechi.

Io Costandin voevoda [*m.p.*].

Mihai Cantacuzino *vel* logofăt *procitenomu*

[*pe verso*]:

Închinarea mănăstirii Glavaciogului la școale, de Costandin Vodă Tehan. 1763.

Arh. St. Buc., Diplomatice, nr. 34.

Original, stare bună, hirtie cerată, format mare, cu filigran; frumoase ornamentații aurite; pecete timbrată.

Adică, eu Marica, ce am fost soție răposatului Matei Condre, dat-am zapisul miieu la mâna dumnealui logofătului Stan Urlățeanu.

Precum să știie că i-am vândut dumnealui o prăvălie, ce iaste în târgul cel mare, în rândul cojocarilor, care prăvălie mi-au rămas și miie de la numitul soțul miieu cel dântăi. Și fiindcă am avut trebuință dă bani la nunta copilii cei mici, care am avut-o făcută cu numitul, soțul miieu, i-am vândut-o dumnealui, drept bani gata, taleri 410, adică patru sute și zece.

Care prăvălie, ne iaste și soțului miieu de cumpărătoare de la Cărste cojocarul, ce iaste pă locul sfintii mănăstiri a Radului Vodă și iaste între prăvălia jupân Radului Polente cojocarul și între prăvălia jupân Costandin Safa.

Și i-am vândut-o dumnealui dă a mea bunăvoe, nesilită dă nimene și cu știre tot neamului miieu, ca să o stăpânească dumnealui cu pace, dumnealui și coconii dumnealui, căți Dumnezeu îi va dărui, fiindcă ne iaste și neam.

Și pentru mai adevărată credință, am iscălit mai jos, ca să crează. Și i-am dat dumnealui și zapisul cel vechi dă cumpărătoare.

Februarie 20 *dni*, 1764.

Eu Marica vânzătoarea
[*indescifrabil*], mărturie
Costandin Safa, martor

Colecția George Potra.
Original, rupt la indoituri.

†Noi cei ce vom adăvăra mai jos cu iscăliturile, fiind orânduți din porunca dumnealui Radul Văcărescul *vel* dvornic de Țara de Jos ca să hotărăm și să înpietrim un loc al sfintei Mitropolii, ce iaste în mahalaoa Totoescului, în Ulița cea Mare a Podului Vergului. Care loc al are sfânta Mitropolie de danie de la răposata jupâneasa Bălașa Blejoianca.

Deci când au fost la zi și la soroc, strânsu-ne-am cu toții la acest numit loc, fiind și Tudor *vtori* vornic. Și am strâns vecinii denprejurul locului și le-am cetit cartea sfintiei sale de blestem, ca să mărturisească pe unde știu că au fost locul al acei jupânease.

Și așa fiind cu toții strânși, au mers odobașa Mihai, fiind om vechi și mahalagiu bătrân și vecin cu acest loc pe din sus, și ne-au arătat tot locul în lung și în lat. Și am început a sforă după obicei. Și întâi am pus piatră în colțul gardului lui Vișan croitoriu, de marginea uliții Podului Vergului unde au mărturisit toți vecinii că au fost grajdul Blejoiancii.

Și am tras cu sfoara den piatra aceasta în sus, latul locului pe lângă Podul Vergului până în piatra ce am pus-o în colțul gardului lui Mihai odobașa aproape de puț, de marginea uliții. Și s-au găsit stânjani treizeci.

Și lângă această piatră au mai pus și altă piatră de caută în lungul locului. Și am tras den piatră lungul alătura cu locul lui Mihai odobașa și alătura cu locul lui Ivan siimeanul, până în colțul gardului Sandii. S-au găsit stânjani patruzeci și unul, palme trei. Și am pus doaa pietri, una

caută înapoi la piatra ce iaste pusă de marginea uliții aproape de puț, iar alta caută în curmezișul locului, pe lângă gardul Sandii. Și am tras acest curmeziș și s-au găsit stânjeni patrusprezece și jumătate.

Și am pus piatră în colțul gardului iar al Sandii, de marginea uliții ce vine despre Ulița Vergului și merge spre besearica lui Lucaci. Și de la piatra aceasta în jos pe uliță până în piatra ce am pus de marginea uliții ce vine den lăuntru despre besearica lui Lucaci. Și s-au găsit stânjeni în lung patruzeci și unul și jumătate.

Și iar am pus lângă această piatră și altă piatră, ce caută pă uliță în jos până la piatra ce s-au pus în colț de marginea uliții ce merge la Podul Vergului. Și din piatră până în piatră s-au găsit latul locului stânjeni treizeci și doi și jumătate. Și din piatra aceasta, am tras pe marginea uliții înpotriva casii lui Dragomir Pleșa până în colțul gardului lui Pandeli copilul din casă. S-au găsit stânjeni patruzeci și patru palme una. Și am pus piatră în colțul gardului, în dreptul porții casii lui Iordache călărașul. Și din piatra aceasta am tras alătura cu locul lui Panteli în fundul locului lui alătura cu gutuii până în piatra ce am pus-o iar lângă gardul lui Panteli, în dreptul caselor Blejoiancii unde iaste gaura pivniții. Și s-au găsit stânjeni doaăzeci și opt și jumătate palme una.

Și dentr-această piatră în lung, alătura cu gardul lui Panteli și alătura cu locul Bălașii și alătura cu locul lui Vișan croitoriul până în piatra ce s-au pus întâi în colțul gardului lui Vișan croitoriul de marginea uliții Vergului și s-au găsit stânjeni patruzeci și unul și jumătate.

Și așa s-au încheiat acest loc despre toate părțile cu pietre și s-au măsurat cu stânjenu, după cum să arată mai sus.

Deci și noi după cum am adevărit și am ales acest loc, fiind față și toți vecinii ce au locuri împrejurul acestui loc și fiind vechili orânduți despre partea sfintiei sale părintelui mitropolitului chiriu chir Grigorie al Ungrovlahiei, părintele iconomul Athanasie și Mușat logofăt, am dat această carte a noastră de adevărită sfintei Mitropolii și sfintiei sale părintelui mitropolitului să ție și să stăpânească acest loc de acum înainte cu bună pace de către vecinii cu locurile denprejur, după seamnele și pietrile ce s-au ocolit de jur împrejur și după trăsura stânjienilor ce să coprinde mai sus, întărind cartea aceasta cu iscăliturile noastre.

Aceasta scriem.

Martie 10 dni, leat 7272 [1764].

Tega biv logofăt za vistierie

Hristea biv treti armaș

[indescifrabil] vtori vornic

După cercetarea ce au făcut acești mai sus numiți, la acest loc, al preasfintiei sale părintelui mitropolitului, prin carte de blestem, fiind și toți mahalagii de față când s-au hotărât acest loc și s-au pus pietri, o întărim și noi cu iscălitura noastră.

Radu Văcărescu vel dvornic

[pe verso]:

Hotărnicie pentru un loc al Mitropoliei, ce iaste în mahalaoa Totoescu, ce să numește acum mahalaoa Lucaci.

Danie de la Blejoianca.

Arh. St. Buc., Mitrop. T. Rom., CCXXVI-13.

Original, stare foarte bună; hirtie cerată, cu filigran, format mare; scriere frumoasă.

†Adecă eu Petre hagiul ot Rusciuc dat-am zapis[ul] meu la mâna jupân Măinii cavafu.

Precum să să știe că i-am vândut o prăvălie aici în rândul altor prăvălii de cavafie în mahalaua Sfântului Nicolae în Ulița cea Mare, însă cu casile din dos, cele de sus și cele dedesubt până în zidul hanului lui Zamfir. Și iaste prăvăliia cu casile, precum s-au zis mai sus, cu pământ cu tot și ulicioara care merge în dos iaste iar a prăvălii.

Și am vândut de a mea bunăvoe și nesilit de nimeni această prăvălie și cu casile și cu pământ, ce s-au numit mai sus, drept taleri opt sute. Și am luat acești bani deplin în mâna mea.

Drept aceia i-am dat acest credincios zapis la mâna dumnealui ca să-i fie moșie stătătoare dumnealui și coconilor dumnealui.

Și când s-au făcut acest zapis, au fost și alți neguțători și alți oameni marturi care mai jos să vor iscăli. Și eu, pentru mai adev[ă]rată credință, am iscălit mai jos, puind și pecetea pentru întărirea, ca să să crează.

Mai 3 dni, 1764.

[L.P.] Eu Petre hagiul vânzător

× Eu căpitan Stăn[i]că m-am iscălit mai jos din bunăvoința mea ca să stăpânească Măinea sănătos această prăvălie ce este dăspărțită de moșia mia.

Și am scris eu popa Iordache ot Sveti Nicolae și martor

Eu Fațatan Dumitru, martur

M.I.M.B., nr. 37 425.

Original, stare foarte bună; pecete inelară, în tuș negru.

Io Ștefan Mihai Racoviță voevod bojieiu milostiiu gospodar.

Fapta bună cu cît iaste mai bună și la mai de sus treaptă, cu atita cei ce să nevoesc a o câștiga sănt vrednici de laudă și de cinste. Dar de cît aceștia sănt vreadnici de mai mare laudă cei ce cu orice feal de mijlocire să nevoesc a da ajutoriu spre paza și întărirea și buna întemeiere a unii fapte bune dînd lesnire celor ce o doresc a o cîștiga. Intru acesta chip fiind întemeierea și întărirea școalelor intru care să câștigă darul cel neprețuit, adecă învățătura cărții, care nu numai iaste de mare folos și podoabă vieții creștinești, ci încă și lauda dumnezeiască printr-însa să săvârșaste, învredniindu-să omul prin mijlocirea ei a vorbi cu însuși Dumnezeu, și asta împotriva celor ce cu meșteșugirea vorbelor vor să răzvrătească buna credință.

Toți dar cei ce să nevoesc cu orice fel de mijlocire a da ajutoriu spre întemeierea și buna chiverniseală a școalelor, pre lângă lauda, nemuritoriul nume și veașnica pomenire ce le rămâne în viața aceasta, așteaptă fără de îndoire și răsplătire de la începătoriul înțelepciunii Dumnezeu, ca unii ce sănt pricinuitori unii de obște facerii de bine.

Ci dar trebuința și folosul acestui lucru sfânt și de mântuire știindu-l împărății și domnii cei mai de demult și având și grija supușilor lor, au întărit școale prin multe locuri și orașe ca prin învățătura să le pricinuiască lor

buna viețuire. Căroră urmând și cei mai denaintea noastră blagocestivi domni carii au otcărmit trebile prealuminatului scaun al țării aceștia, au așăzat doao școale, una elinească și alta slovenească, care amândoaă sânt de mare folos nu numai lăcuiitorilor țării, ci și tuturor streinilor carii vin pentru dragostea învățaturii.

Deci din voia atotputernicului Dumnezeu viind noi acum domn Țării Rumânești, ne-am înștiințat de la sfinția sa părintele mitropolitul țării, chiar Grigorie, pentru orânduiala ce au aceaste școale, cum că mai nainte fiind obiceiul de să da plata dascalilor de la vistierie și fiindcă vistieria avea multe trebi de împlinit, de multe ori n-au fost luind leafă câte patru-cinci luni.

Așijderea și besearicile din curte având de luat cheltuială pentru untdelemn, tămăe, ceară de la vistierie, neputând lua să lipsia de podoabă lor, au fost găsit cu cale dumnealor veliții boiari ca să scoată de la bir mănăstirea Glavaciogul și să dea asupra mitropolitului și din venitul mănăstirii să plătească și lefile dascalilor și cheltuiala besearicilor. Și cu anafora înștiințând dumnealor pe domnia-sa Costandin voevod Mavrocordat, și domnia sa încă cunoscând cuviincioasă izbăvirea dumnealor, au fost întărit și cu hrisovul domniei sale care mai în urmă s-au întărit și de răposatul fratele domniei mele Costandin Mihai Racoviță voevod și cu hrisovul domniei sale ce să văzu de noi.

Dar fiindcă în zilele domniei sale răposatului frate, unul din dascalii elinești nemulțămindu-să numai cu taleri 30 po lună leafă sa, i s-au fost orânduit de domnia sa de i s-au mai sporit leafa cu taleri 20, care bani taleri 10 s-au luat din partea celuilalt dascal și taleri 10 ce lua dascalul al treilea ce au lipsit. Și au rămas un dascal cu taleri 50 și altul cu taleri 30, care și acesta acum nemulțumindu-să numai cu taleri 30 leafa sa, ne-au adus aminte sfinția sa părintele mitropolitul și pentru mănăstirea Tuturor Sfinților, cum că pentru datorie și lipsă, neavând nici vistieria de unde să ia dajde s-au seos de la bir încă din zilele domniei sale Costandin voevod Mavrocordat. Ci fiindcă iaste făr de bir să ajute la leafa acestui dascal pe lună cu taleri 10.

Deci și domnia mea cunoscând că iaste cuviincios acest ajutor, ca și dascalul să să mulțamească și mănăstirea încă pentru aceasta să nu mai între în dajdea vistieriei, printr-acest cinstit și bine închipuit hrisov al domniei mele izbăvim și horărîm ca să fie această mai sus zisă sfântă mănăstire Glavaciogul și mănăstirea Tuturor sfinților în pace și ertată de toate dajdile.

Și orînduim vreadnic aceștii purtări de grijă iarăși pe sfinția sa părintele mitropolitul, fiind și cu voia arhieriei sale și a toată cinstita boerime. Ca să aibă arhieria sa, prin episcopul arhieriei sale, a strânger tot venitul acestor doao mănăstiri și dintr-aceia să împartă simbriile pe fieșcare lună, adecă la un dascal elinesc pe lună taleri [loc liber] și celuilalt taleri [loc liber] și dascalilor slovenești unuia taleri 15 și altuia taleri 10. Și cheltuiala besearicilor domnești taleri 20 pentru untdelemn, tămăe și ceară, care să fac toată suma într-un an taleri 1620. Însă atăta dascalii să să afle cu priveghiare pentru procopseala învățaturii ucenicilor, cât și preoții domnești pentru podoaba besearicilor.

Și pentru ca să să păzească neștrămutat și în toată vremea acest lucru cuviincios și folositor sufletului și vieții creștinești, am întărit domnia mea hrisovul acesta cu însăși credința domniei mele Io Ștefan Racoviță voevod și cu credința preaiubiților domniei mele fii Mihai voevod, Costan-

din voevod și cu tot sfatul cinstiților și credincioșilor boiarilor celor mari ai divanului domniei mele : pan Toma Crețulescul *vel* ban, pan Dumitrașco Racoviță *vel* dvornic de Țara de Sus, pan Radul Văcărescul *vel* dvornic de Țara de Jos, pan Costandin Căndescul *vel* logofăt, pan Athanasie Ipsilant *vel* spătar, pan Mihai Cantacozino *vel* vistiier, pan Antioh Muruzi *vel* postelnic, pan Răducanul Cantacozino *vel* eliuicer, pan Dimitrie *vel* paharnic, pan Gheorghie Caragea, *vel* stolnic, pan Ioan Roset *vel* comis, pan Miha-lache *vel* pitar, ispravneac pan Costandin Căndescul *vel* logofăt.

Și s-au scris hrisovul acesta în anul dintăi al domniei domniei mele, la leat 1764 mai 30 *dni*, de popa Florea dascal slovenesc.

Io Ștefan voevoda [m.p.].

Costandin Căndescul *vel* logofăt *prociot*

Arh. St. Buc., Diplomatice, nr. 36.

Original, stare foarte bună; hirtie groasă, cerată; frumoase ornamentații aurite; pecete inelară, octogonală, în tuș roșu.

191.

1764 iulie 22.

Io Ștefan Mihai Racoviță voevod bojiu milostiu gospodar Vlahiscoe.

Domnii cei pravoslavnici și înțelepți, de vreamă ce prin facerile de bine care săvârșesc cătră supușii lor, arată bunătatea cea părintească și stăpânească, mai mult să măresc și-și aduc laudă numelui său, când arată bunătatea facerii de bine cu întărirea domneștilor mile cătră cei ce să arată cu slujbe vreadnice și credincioase domnului său și țării.

Căci că multe mijloace sînt în mâna domnilor când va căuta cu milostivire asupra supușilor săi celor credincioși. Dar încă cu mult și mai mare bunătate iaste când să cunosc cei vreadnici cinstii de oblăduitoriul său, hărăzind fieșcăruia darul după vrednicia cinstii sale.

Acastă dreaptă și credincioasă slujbă fiind cunoscută și de domnia mea de la cinstitul și credinciosul boiarul domniei mele pan Badea Știrbei *div* *vel* vistier, domnia mea încă i-am dăruit cu acest cinstit hrisov al domniei mele, ca să aibă a ținea și a stăpâni dumnealui casele în care șade acum, ce sânt în mahalaoa Golescului, în fața podului lui Haidăm, cu tot locul lor cât cuprinde îngrăditul curții și cu toate nameștiile ce sânt înlăuntru.

Care case, fiindcă au fost rămas mai nainte domnești, luindu-să schimb de la răposatul Costandin Brancoveanul *vel* logofăt pentru casele spatariului, Tomei, ce i s-au dat dumisale, domnia sa Costandin vodă Mavrocordat întru cunoștința slujbei ceii credincioase ce au fost cunoscut de la boiarul domniei mele, ce s-au numit mai sus, ca un lucru ce era domnesc, i le-au fost hărăzit prin hrisovul domniei sale ce să văzu de noi.

Drept aceaia, și domnia mea îi întărim și-i adevărim și asemenea îi hărăzim acest domnesc dar ce l-au câștigat după vrednicia slujbei sale, ca să le aibă de baștină și ohabnice dumnealui și fii dumnealui, căți Dumnezeu îi va dărui, întărind domnia mea hrisovul acesta cu însăși credința domniei mele Io Ștefan Mihai Racoviță voevod și cu credința preaiubiților domniei mele fii, Mihai voevod, Costandin voevod.

Și mărturii punem pe toți cinstiții și credincioșii boiarii cei mari ai divanului domniei mele : pan Toma Crețulescul *vel* ban, pan Dumitrașco Racoviță *vel* dvornic de Țara de Sus, pan Radul Văcărescul *vel* dvornic

de Țara de Jos, pan Costandin Căndescul *vel* logofăt, pan Athanasie Ipsilant *vel* spătar, pan Mihai Cantacozino *vel* vistier, pan Thoma Rafail *vel* postealnic, pan Ioniță Guliano *vel* cliucer, pan Dimitrie Fotachi *vel* paharnic, pan Iordache Caragea *vel* stolnic, pan Ianacachi Roset *vel* comis, pan Mihailachi *vel* pitar. Ispravneec, Costandin Căndescul *vel* logofăt.

Și s-au scris hrisovul acesta în anul dintăi din domniia domniei meale aici în scaunul orașului București, la anul de la zidirea lumii 7272 [1764] iulie 22 *dni*, de popa Florea dascalul slovenesc ot Sfântul Gheorghie cel Vechi. Io Ștefan voevoda [m. p.].

L.P.

Costantin Căndescul *vel* logofăt *procitoh*

Acad. R.S.R., XCIV—29.

Original, stare bună, hirtie cerată; pecetea domnească, în timbru sec; frumoasă semnătura domnului; în capul documentului, desenată în aur stema țării, purtând în jur inițialele: I. Șt. M.R. V.V. [Io Ștefan Mihai Racoviță voievod], cu alte două figuri la dreapta și stînga, cu chenar frumos.

192.

1764 noiembrie 22.

Preainălțate doamne,

Dupe luminată porunca înălțimei tale, au adus dumnealui vătaf *za* aprozi înaintea judecării (fiind și preasfinția sa părintele mitropolitul) pe Marin ce au fost staroste de bărbieri, cu igumenul de la sfânta mănăstire Plumbuita chir Romanos, având pricină pentru o casă cu prăvălie din mahalaoa Bălăcianului, de la poarta domnească din sus.

Zicând Marin că aciastă casă cu prăvălie au fost făcută de dănsul pe locul sfintei mănăstiri Plumbuitei. Dar întimplându-să de au încăput la datorie, au vrut să-și dea prăvăliia cu chirie, să se plătească.

Iar igumenul i-au zis ca să i le vînză cuvioșiei sale. Și el arată că nefiind atuncea în fire, i le-au vîndut în taleri 230 și acum cerea să-i întoarcă banii înapoi și să-și ia casa cu prăvăliia întru a lui stăpînire.

Întrebând noi și pe igumen, au răspuns cum că acest Marin de a lui bunăvoe ș-au făcut casa cu prăvăliia vînzătoare. Și găsindu-să alt muștiriu ca să o cumpere, n-au îngăduit a vinde la alții, fiind pe locul mănăstirii, ci au dat jalbă mării tale. Și fiind orănduit la preasfinția sa părintele mitropolitul, au mers amăndoao părțile față și s-au învoit între dănsii, de au dat numai pă lemne taleri 230, fiind locul mănăstirii, arătându-ne și zapisul de vînzare ot leatul 7272 [1764] mai 24, adevărit cu 5 mărturii, preoți și alții și încredințat cu pecetea preasfinției sale părintelui mitropolitului. Care de atunci până acum iaste trecut la mijloc o jumătate de an.

Și mai ales că zise igumenu cum că casa și prăvăliia aciasta le-au stricat și le-au prefăcut de au chiełtuit alți taleri 230, încă și mai mult. Care nici Marin n-au mai putut să mai tăgăduiască.

Ci, noi găsim cu cale să se întărească anaforao aciasta și de către înălțimea ta, ca să stăpânească igumenul și sfânta mănăstire casa și prăvăliia aciasta cu pace de către Marin, de vream ce să dovedi cum că de a lui bunăvoe și fiind cu mințile întregi au vîndut. Și igumenu, diosibit de banii ce i-au dat^l lui pă lemnile acei case, i prăvălii, au făcut altă chiełtuială de

228

le-au prefăcut. Iar hotărârea cea desăvârșită rămâne să se facă de către înălțimea ta.

Noemvrie 22 *dni*, 1764.

Grigorie al Ungrovlahiei
R. Văc[ărescu] *vel* dvornic
Costandin Cănd[escu] *vel* logofăt
B. Șt[irbei] *biv* *vel* vistier

[rezoluția domnului]:

Io Ștefan Mihai Racoviță voevod, i gospodin
†Aciastă anafora a preasfinției sale părintelui mitropolitului și a dumnealor veliților boeri citindu-o și domniia mea și fiindcă hotărârea pă dreptate iaste făcută, poruncim și domniia mea așa să să urmeze. Și să stăpînească igumenul și mănăstirea aciastă casă și prăvăliia cu pace de către Marin bărbierul, dupe cum să coprinde mai jos.
Tolico pisah gospodstvo-mi.

Dichemvrie 3 *dni* 1764.

L.P.

Arh. St. Buc., M-rea Plumbuita, XV—49.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; pecetea inelară, domnească, în tuș roșu, purtînd data 1764.

193.

1764 decembrie 15.

Prin prezenta carte de mărturie declarăm noi cei mai jos subsemnați că în anul 1764 decembrie 15 Baba-Dimo [Papadima?] și tovarășul lui Manole Salonicheanul, jocari de meserie, rămîind datori și neavînd să-și răspundă datoria, creditorii cari avea să ia de la dînsii au pornit jalba către spreia înălțatul domn Ștefan Vodă și prin luminată poruncă s-a orînduit starostea de neguțatori domnul Gheorghe.

Și toată marfa cîtă s-a găsit, a celor de mai sus ziși, au împărțit-o prin analoghie. Și nefiind marfa lor de ajuns pentru răfuirea datoriilor, au scos la mezat și două odăi ale lor cu o cămăruță ce le aveau la hanul Constantin Vodă în partea de jos a porții cei mari, lîngă spișeria de jos, și zicînd ei că ar fi chiełtuit înaintea lor Gheorghe portarul 500 lei pentru facerea acestor odăi.

Și adjudecându-se la mezat domnului Nicolae Lazaru au rămas asupra lui în lei 230, adică două sute treizeci, împreună și un drept de plată de lei 24 care peste tot ce însumează în lei 254, adică două sute cincizeci și patru, pe cari i-a și dat numitul d. Nicolae și au rămas zisele odăi sub stăpînirea lui.

Deci să aibă să plătească pe an numai chiria egumenului de lei 24, după cum plăteau și predecesorii săi.

Drept aceasta s-a făcut și prezenta carte subscrisă de marturi, ca să fie spre dovada adevărului.

1764 decembrie 15.

București

229

Gheorghe starostea, martor
Cosma Cara-Mihai, martor
Baba-Dimo Petru, martor și neștiind să scrie l-am scris eu Theodosie Plameniu și martor
Radu logofătu stărostii, martor
State Porfili, martor

Arh. St. Buc., M-rea Văcărești, XXXVI—1.
Copie românească după o copie grecească ce s-a făcut după originalul prezentat la Arhivele Statului.

194.

1765 iunie 7.

†Adecă eu Ana Ghiurgingea, dinpreună cu nepotă-mieu Mihalache, dat-am acest adevărat și credincios al meu zapis ca să fie de bună credință la mâna dumnealui jupănelui Anton Dărstorean și la mâna jupănesii dumnealui anume Nuța.

Precum să știu că având noi o casă în mahalaoa Bălăceanului, pe locul Bălăceanului, care casă iaste cumpărată de feciorul meu răposatul Gheorghe armaș, tatăl nepotă-mieu ce s-au numit mai sus, ce-și are chiria locului pe an câte taleri 9. Și să vecinește această casă cu Zahariia condoragiul din sus, iar din jos să vecinește cu Costandin eroitoriul.

Noi, din bunăvoința noastră, nesiliți de nimenea, o am vândut dumnealui mai sus numitului neguțătoriu în bani gata taleri 205, adecă doao sute cinci, luind acești bani toți deplin în mâna mea.

Și iaste această casă cu poartă scoasă în pod în fața uliții, pe ulița ce merge de la hanul lui Șerban Vodă la vale spre Curtea domnească.

Și am dat la mâna dumnealui și zapisele ceale vechi de cumpărătoarea aceștii case. Deci să aibă dumnealui și jupăneasa dumnealui și copiii dumnealui căți Dumnezeu îi va dărui, ca să stăpânească cu bună pace, atâta de cătră noi cât și de cătră tot neamul nostru, de cătră nimeni nici un fel de supărare să nu aibă. Iar ori acum, ori măcar când după vremi, de să va scula cineva, au din neamul nostru, au din alții streini pentru această casă, orice ar fi pricină, noi să avem a răspunde, iar dumnealui, după cum am zis, să n-aibă nici un fel de supărare.

Și o am vândut dumnealui cu știrea preoților de mahala, i a vecinilor din sus și din jos carii mai jos să vor iscăli.

Și noi pentru mai buna încredințare am întărit zapisul acesta cu iscăliturile numelor noastre, puindu-ne și degetele în loc de peceti, să să crează.

Iunie 7 dni, 1765.

Eu Ana [indescifrabil, grecește]

Eu Mihalache [indescifrabil, grecește]

Maria H. Bălăceanu

[semnătură grecească, indescifrabilă]

Popa Istrate ot Sfântu Dimitrie, martor

Popa Preda ot Sfete Dimitrie

Popa Antonie ot Sfete Dimitrie

Popa Neagu ot Sfete Dimitrie

Zahariia condoragiu, cu știrea mea, vecin, martor

Stan bărbiiar vecin, martor
Și am scris eu Costandin vtori dascal slovenesc, cu zisa dumnealor

Arh. St. Buc., Achiziții noi, LXXIX—5.
Original, stare foarte bună, hirtie cerată.

195.

1765 iulie 10.

Io Ștefan Mihai Racoviță voevod bojeiu milostiiu gospodar vsei zemli Ungrovlahiscol.

De toți iaste știut că din cite lucruri împodobesc pre om întru această viață, învățătura iaste mai aleasă și mai înaltă. Pentru aceia iaste și mai laudată de cei ce au numele înțelepciunii cei din afară (adecă acei elinești) și acei besericești. Și cu multe cununi de laudă să încununează încăt și Pavel, cel înălțat până la ceriuri, la a treia orânduială o pune, socotind numărul darurilor care s-au dat de la Dumnezeu oamenilor, și zicând : că pre unii i-au pus Dumnezeu în beserică, întâi pre apostoli, a doao pre prooroci, a treia pre dascali.

Mărirea aceștii vrând să o arate și Aristotel filosoful cătră cel ce l-au întrebat, cu ce să oselesc cei învățați de cei neînvățați, i-au răspuns cu ceia ce se uselesc cei vii de cei morți. Și ca să zicem mai în scurt, atâta întreace învățătura pre toate bunătățile omenești cu cât întreace și sufletul pre trup. Că aceasta iaste podoaba sufletului și trupului, fiind pricină celor patru verhovnice bunătăți, de pre înțelepciunea lui Solomon care zice : aceasta învață curăție și minte și dreptate, și bărbăție, de care mai de trebuință nimica nu iaste întru viața oamenilor.

Și de pohtește cineva multă știință, știe ceale trecute și ceale ce și vor să fie le semuiaște, știe talmăcirea cuvintelor și dezlegările vorbelor celor ascunse, seamne și întâmplări ale vremilor și ale anilor, și tuturor iaste sfetnic bun.

Pentru aceasta dar și stăpinul nostru Is. Hs. însemnând folosința învățăturii cei către mântuire, întâi au înțeleptit pre ucenicii săi prin pogorârea sfântului duh, apoi i-au trimis la propoveduire. Încă și noao tuturor ne-au poruncit să cercăm dumnezeștile scripturi cîți pohtesc să afle viața cea nemuritoare.

Deci cum ar putea neștine să cearce dumnezeștile scripturi nepedep-sindu-să mai nainte cu învățătura.

Ci dar trebuința și folosul acestui lucru sfânt și de mântuire știindu-l împărații și domnii cei dă demult, și având și grija supușilor lor, au întărit școale prin multe locuri și orășe, ca prin învățatură să le pricinuiască bună viețuire, cărora urmând și cei mai denaintea noastră blagocestivii domni carii au ocărmit trebile prealuminatului scaun al țării aceștii, au întărit doao școale, una elinească și alta slovenească, care amândoao sânt de mare folos, nu numai lăcuitarilor Țării Românești, ci și tuturor celor streini carii vin pentru dragostea învățăturii.

Deci de vreme ce din voia atotșitorului Dumnezeu viind domniia mea domn Țării Românești, pre lângă toate grija ce o avem de supușii noștri, în tot chipul ne nevoim dorind ca și aceste doao școale să fie în stare bună, spre procopseala ucenicilor, spre luminarea norodului și spre pohvala și a aceștii creștinești politii.

Dar ne înștiințăm de la dascalii mai sus numitelor școale cum că mai nainte vreame pre când li s-au fost dând leafa de la vistierie, cu multele trebi și deosebitele cheltuieli ce are vistieria, de multe ori s-au fost păgubind dascălii de simbria lor. Iar de când s-au scos mănăstirea Glavaciogul de la visterie și s-au dat supt stăpânirea sfinției sale părintelui mitropolitului spre plata lefii dascălilor au fost odihniți și mulțamiți până acum. Iar acum li să zăticnească și acea lesnire de luatul lefii, arătându-le sfinția sa mitropolitul că din păsurile mănăstirii ce i-au pricinuit întâmplarea vremii și din înmulțirea dobânzii ce să dă la datoriia ce iaste, nu să ajunge venitul a da și simbria dascălilor așa cu lesnire ca mai nainte și deplin pe fiecare lună.

De care și domnia mea cercetând ne-am pliroforisit de la sfinția sa părintele mitropolitul iarăși într-acestași chip, după jalba ce ne arătase dascălii mai sus numitelor școale.

Însă domnia mea știind trebuința și folosul acestui lucru sfânt și de mântuire, și din multa râvnă ce avem spre săvârșirea unui bine ca acesta, pre lângă alte multe griji în care ne aflăm, bine vrem domnia mea ca cu oareșicare prilej să-și ia dascalii simbria lor mai cu lesnire, ca să poată da învățăturile ucenicilor, fără de a-și împărți gândul lor la purtarea de grijă pentru leafă. Și ca să-i ușurăm de această grijă turburătoarea și zăticnitoare lucrului lor, și ca să așezăm iarăși cuviincioasa bună orânduială, orânduim vrednec purtătoriu de grijă aceștii trebi iarăși pre sfinția sa părintele mitropolitul chir Grigorie ca pre cel ce iaste păstoriu și părinte duhovnicesc a toată împlinirea cea cu numele lui Hs, carea se păstorește de arhieria sa, fiind și cu voia arhieriei sale. Ca și de acum înainte această mănăstire Glavaciogul să fie tot supt iconomia sfinției sale, scutită de toate dăjdiile și orânduialele vistieriei și în pace cu toate daniile și domneștile ei mile, pentru darea simbrii dascalilor.

Dar pentru neajungerea până la împlinirea simbriilor și pentru că am socotit domnia mea că ar mai fi trebuință de un al treilea dascăl la școala elinească pentru învățăturile gramaticii, ne-am milostovit domnia mea de am mai orânduim iarăși supt purtarea de grijă a arhipăstoriei sale și sfânta mănăstire Dealul, carea și aceasta să fie iarăși scutită de toate dăjdiile vistieriei și în pace cu toate bucatele și domneștile ei mile. Și sfinția sa să așaze epitropi părinți iscușiți, oameni cu frica lui Dumnezeu, să strângă venitul acestor doao sfinte case, luându-le seama cu amăruntul pe tot anul, ca și dascălii să-și aibă simbria lor cu lesnire și fără de scădeare, și și sfintele acestea mănăstiri cu prisosul să să ușureze de povara datoriilor.

Și sfinția sa pe toată luna să împartă simbriile dascalilor, din carii la doi dascalii ce dau învățăturile filosofiei să dea de lună câte taleri [*loc liber*] la unul, i la al treilea taleri [*loc liber*], i școali slovenești unui dascăl taleri [*loc liber*], i al doilea taleri [*loc liber*].

Așijderea să dea și la amândoa besericile domnești de aici din Curte pentru untdelemn, ceară și tămăie, pe lună taleri [*loc liber*], carii să fac pe lună banii dascalilor i ai besericilor taleri [*loc liber*], iar într-un an taleri [*loc liber*].

Însă și dascălii să să afle cu priveghiare spre procopseala ucenicilor la învățatura cărții. Și pentru ca să să păzească nestrămutat acest lucru cuviincios și folositor sufletului și vieții creștinești, întărim domnia mea hrisovul acesta cu însăși credința domn. Io Ștefan Mihai Racoviță voevod și cu credința preaiubiților domniei mele fii Mihai voevod, Costandin voevod.

Și mărturii pusem dom[nia mea] pe toți cinstiții și credincioșii boiarii cei mari ai divanului domniei mele: pan Toma Crețulescu *vel* ban, pan Radul Văcărescul *vel* dvornic, pan [*loc liber*] *vel* logofăt, pan Athanasie Ipsilant *vel* spatar, pan [*loc liber*] *vel* vistier, pan Thoma Rafail *vel* postelnic, pan Ioniță Guliano *vel* cliucer, pan Dimitrie Fotachi *vel* paharnic, pan Iordache Caragea *vel* stolnic, pan Ianacachi Roset *vel* comis, pan Miha-lachi *vel* pitar.

I i saam reci gospodstvo-mi.

S-au scris la leat 1765 iulie 10 *dni*, de popa Florea dascalul slovenese ot Sf. Gheorghie Vechi.

Io Ștefan voevoda [*m.p.*].

Șarban *etori* logofăt *proci*toh.

Arh. St. Buc., Diplomatice, nr. 39

Original, stare bună, hirtie groasă cu filigran; frumoase ornamentații aurite; pecete inelară, în tuș roșu.

196.

1765 decembrie 20.

Preainălțate doamne,

Dupe luminată porunca mării tale, au adus dumnealui ceaușul *za aprozi* înaintea noastră pe Costandin postelnic, vechil fiind dumnealui sârdăresii Ilineai mumă-si, dă am luat seama jâlbii ce au dat la măriia ta, pentru Manda Craioveanca ce au fost soție lui Mihai Mântica și pentru fiu-său Costandin Mântica de aici în București.

Zicând că în multe rânduri au avut judecată cu dânsa pentru patru prăvălii și o pivniță din Ulița Șălarilor, care le-au fost avut cumpărate dumnealui sârdăreasa de la Mariia sora Mântichi la leat [*loc liber*] și era puse zălog de Manda soția lui Mihai drept taleri 750 la dumnealui paharnic Canela, pentru care au eșit și acum la Divan înaintea mării tale.

Și neputându-să dovedi ale cui au fost acele prăvălii, ale surori Mântichi, sau ale lui Mihai bărbatul Mandi, într-alt chip nu li s-au putut hotărâ, ci au rămas lucru la împăcăciune între dumnealor. Și ne orânduiește măriia ta ca să le luăm seama și să să odihnească amândoaă părțile.

Față fiind și dumnealui paharnic Canela ne arată o anafora dă judecata ce au fost avut înaintea a tuturor dumnealor veliților boeri, fiind și sfinția sa părintele proin episcop al Râmnicului, întărită cu pecetea mării tale din ceialaltă domnie, prin care să hotăraște și de către înălțimea ta, ca dumnealui paharnic să dea dumnealui sârdăreasa banii cu cât va fi cumpărat prăvăliile și să le ia dumnealui, ori dă nu, dumnealui sârdăreasa să plătească datoriia dumnealui paharnicului și să ia și pivnița, să le stăpânească.

Și însuși sârdăreasa au fost primit ca să plătească paharnicul dumnealui banii cu cât le-au cumpărat și cheltuiala ce au făcut la meremetisitul lor.

Dupe aceia neodihnindu-să sârdăreasa, au mai fost eșit și înaintea mării tale la Divan, cerând ca să-și stăpânească prăvăliile și nici dumnealui să nu întoarcă banii paharnicului, nici paharnicul să nu-i întoarcă pe prăvălii.

Dar măriia ta văzând că dă va rămănea după cererea sârdăresii, paharnicul să păgubește mult, iar cu hotărârea ce s-au zis mai sus, nici o parte nu păgubește. Asemenea hotărâre li s-au făcut și atunci, întărind

iarăși cu pecetea mării tale, după care hotărâre neavând dumneaei sărdăreasa putere ca să-i dea acei taleri 750 paharnicului și să ia prăvăliile și pivnița, așa s-au învoit acum între dumnealor și au cerut să-i întoarcă banii pe prăvălii.

Deci noi stând mijlocitori către dumnealui paharnic din taleri 500 ce era să-i dea pe acele patru prăvălii, i-au mai ertat 100 și cu bunăvoia dumnealui au primit să-i dea taleri 400 și să-și ia prăvăliile supt stăpânire. Care acești taleri 400 cei dă acum și cu alți taleri 400 ce au dat la cumpărătoare, să văd că-l țin prețul prăvăliilor drept taleri 800.

Și nu au mai rămas altă pricină dă a mai zice Manda ceva pă urmă. Iar pentru taleri 250, dă vreme ce nu au putut să-i înlănească și să ia și pivnița, au rămas supt stăpânirea paharnicului.

Și așa s-au învoit și s-au odihnit amândoaă părțile. Și dând acei taleri 400, acum cu luminată porunca mării tale să ia toate cărțile dă pricina acestor prăvălii, atât dă la dumnealui paharnic, cât și dă la Manda să dea la mâna dumneaei sărdăreasa ca dă acum înainte să le stăpânească cu bună pace.

Și după cum s-au învoit arătăm mării tale, iar hotărârea rămâne la mării ta.

Dichemvrie 20 dni, 1765.

Grigorie al Ungrovlahiei

D. *vel* vornic

Radu Văcărescu *vel* dvornic

Costandin Dudescul *vel* logofăt

[*semnătură indescifrabilă*]

Pană *vel* clucer

Iordache *vel* stolnic

[*rezoluția domnului*]:

Io Scarlat Grigorie Ghica voevod bojiu milostiu gospodar zemli Vla-hisoi

†De vreme ce înaintea preasfinții sale părintelui mitropolitului și a dumnealor veliților boeri, cu mijlocire s-au învoit amândoaă părțile și s-au împăcat, precum mai jos într-această anafora să adeverează. Și fiindcă paharnicul ș-au luat și banii acei taleri 400, întărim și domniia mea ca de acum sărdăreasa Ilinca să aibă a stăpâni acele prăvălii cu bună pace. Și s-au luat și scrisorile și zapisile atât de la mâna paharnicului Canelii cât și din [de la] Manda Craioveanca și s-au dat tot la mâna sărdăresii ca altădată mai multă pricină între dânșii, pentru aceasta, să nu mai fie.

I i saam reci gospodstvo-mi.

Iulie 28 dni, 1766.

L.P.

Arh. St. Buc., M-rea Cotroceni, XXIX—3.

Original, stare foarte bună, hirtie cerată, format mare; frumoasă semnătura mitropolitului; pecetea inelară a domnului, în tuș roșu.

197.

1766 martie 6.

Din luminată porunca mării sale preainălțatului nostru domn Io Scarlat Grigorie Ghica voevod fost-am orînduiți ca să tragem locul de prăvălii, de aici din București, de la Scaunele de carne ceale vechi ale sfintei Mitropolii și ale sfintei mănăstiri sfîntul Ioan de la Focșani și ale dumnealui banul Costandin Crețulescul.

Deci mergînd acolo în fața locului și adunînd pre toți vecinii și cetîndu-le scrisorile ce au avut fieștecarele, fiind la mijloc și cartea preasfinției sale părintelui mitropolitului, de blestem, și cerînd ca să ne arate pietrile ce au fost hotară ale sfintei Mitropolii, ce au fost hotorît în zilele mării sale Nicolae Vodă *ot leat* 7236 [1728] ghenarie 15 dni și aflîndu-se doi preoți de la beserica Scaunelor, anume popa Nicola și popa Stavru care au și ei o prăvălie acoale și au primit carte de blestem, cum că tot acolo au fost și piatra cea veche în colțul prăvăliilor unde iaste și acum. Și am cercetat ca să se mai găsească și alți davați să știe piatra unde au fost mai nainte și să ia cartea de blestem și nu s-au mai găsit alții să știe mai bine decît acei doi preoți numiți.

Drept aceia văzînd și noi că acea piatră din colțul prăvăliei preoților s-au dovedit prin carte de blestem că este hotar bun și adevărat, după a lor mărturisanie, am tras întii locul sfintei Mitropolii în față despre uliță pre lingă pod, puînd sfoara dintr-aceia piatră am tras în jos spre București-oară și s-au împlinit stînjeni doozeci ai sfintei Mitropolii, după cum scriu în cărțile ceale vechi de hotărnicie, și au venit pină în casa pivniți a lui Petre cojocarul *zet* lui Ilie mîrgelarul, ce i-au dat-o zestre, căzînd toată tînda cîrciumei pă locul Mitropoliei. Și am pus piatră unde s-au împlinit stînjeni, lingă talpa casii de marginea podului.

Altă piatră am pus din josul ușii grajdului lui Petre cojocarul ce este din dosul casii, în marginea stîlpului ușii grajdului, fiind față și vechilii preasfinției sale părintelui mitropolitului chiriu chir Grigorie, anume, sfînția sa părintele arhimandrit chir Mihail proegumen și sfînția sa părintele arhimandrit chir Samoil, dicheul sfintei Mitropolii Tîrgoviștii și părintele chir Athanase iconomul și Mușat logofăt și doi *vtori* vornicii anume Tudor și Radul.

Și pentru această hotărnicie ce au făcut, precum să coprinde mai sus, am dat această carte de adevărîntă la sfînta Mitropolie și la cînstita mîna a preasfinției sale părintelui Mitropolitului, ca să ție și să stăpînească acest loc, ce arată mai sus, stînjeni 20 pe cum iaste înpietrit, cu bună pace de către vecinii cei din sus și cei din jos, fiind dreaptă și adevărată moșie a sfintei Mitropolii, după dreapte și adevărate scrisori ce are.

Și am întărit și noi cartea aceasta cu iscăliturile noastre mai jos să se crează.

Martie 6 dni, *ot leat* 7274 [1766]

Șerban Greceanu *vel* medelnicer

Costandin Cocorăscul *biv vel* sluger

Arh. St. Buc., ms. 131 f. 210—210 v.

Copie.

198.

1766 aprilie 23.

† Adică eu, Necola ot Varna, dat-am zăpisiul meu de bună credință la mâna părintelui egumenului de la sf[ânta] mănăstire Plumbuita.

Precum să știu că m-am așăzat cu sfinția sa și me-au dat prăvăliia care au ținut-o Gheorghe, ginerile Părvului băcanu, cu acest așezământ : de acum până la optșprizece luni să n-aibă sfinția sa a cere de la mine nici un ban pentru chirie. Iar plin[in]du-să sorocul acesta, să aibă sfinția sa a-și cere chirie de la mine, pe an, câte taleri 68, adică șaizeci și opt.

Care bani să aibă sfinția sa a-i lua jumătate la începutul anului și jumătate la o jumătate de an, fără nici o pricină. Și cât îmi va fi voia mea, să aibă a șădea în prăvălie tot cu aciastă chirie, ce scrie mai sus. Și cele ce voi face eu în prăvălie, i dănafară să fie tot de la mine, fiindcă am făcut cum me-au fost mie voia, stricând alte lucruri.

Și pentru mai adevărată credință, m-am iscălit mai jos, ca să să crează.

Aprilie 23 *dni*, 1766.

× Eu Nicola [*indescifrabil, grecește*]
Și am scris eu, popa Antonie ot Sf. Dimitri
Eu popa Sion ot Sf. Dimitrie, martor

Arh. St. Buc., M-rea Plumbuita, XV—51.
Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran, format mic.

199.

1766 mai 12.

Adică eu Șerban paharnic dat-am zăpisiul meu la mâna părintelui igumen chir Romanos ot sfânta mănăstire Plumbuita.

Precum să știu că având eu două prăvălii, numai lemnele pe locul sfintei mănăstiri, ce este din susul porții domnești, despre Dămboviță, întru [pentru] care dam chirie la mănăstire pe an câte taleri 5 *pol*, 20. Și vrând ca să le fac de izno[a]vă, am eșit cu sfinția lui înaintea preasfinții sale părintelui mitropolitul și preasfinția sa așa ne-am hotărât, fiind locul mănăstiresc, să aibă a-mi plăti lemnele, sau să ne invoim amândoi.

Și nedându-i mâna sfinții sale ca să cumpere lemnile, s-au învoit sfinția lui cu mine de a mea bunăvoe și am mai înălțat chiria locului, ca să dau la mănăstire pe an chirie pentru amândoă prăvăliile câte taleri noă, iar mai mult supărare să nu aibă. Și eu să aibă a-m[i] preface prăvăliile precum îmi va fi voia, ori de lemn ori de zid, când îmi va da mâna și când voi putea.

Sânt volnic să le fac după cum dovedește și zăpisiul sfinții lui.

Și pentru mai adevărată credință, m-am iscălit mai în jos, ca să să crează.

Mai 12, 7274 [1766].

Șerban paharnicul, adeverez
Popa Mihai ot Dm. [Domnița] Bălașa, martor
Popa Antonie ot Sfeti Dimitri[e], martur

Nicolai staroste de bărbieri, martor
Voico bărbier, martor
Ștefan croitor, chiriaș, martor
Și am scris eu Stan logofăt cu zisa dumnealui și martor.

Arh. St. Buc., M-rea Plumbuita, XV—52.
Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran.

200.

1766 decembrie 17.

Cinstite și al meu mai mare, dumneata arhon hagi chirie chir Petre cu multă sănătate, mă închin dumatiale și rog pe milostivu Dumnezeu ca să păzească pe dumneata cu întreagă sănătate, dinpreună cu toată cinstită casa dumatiale.

† Cu scrisoarea către dumneata, de alt, n-avusei fără decât noi, cu mila lui Dumnezeu, am venit aicea în București sănătoși. Al doilea, te pohtesc pe dumneata pentru o carătă care am mers amândoi de am văzut-o, ce ziceai dumneata că iaste tocmită dă o face jupănu Ianache Cincu. Când va fi gata, să mă înștiințezi dumneata cu o scrisoare, ca să trimiț om de aicea, dinadins, cu cai și cu banii împreună la lazaret, la Boiță.

Și te pohtesc ca să pui silință să o facă frumoasă cu vâpseală săngi-piie și cu postav bun, iar săngi-piu; și să fie cu pervazurile cu aur. Și de vei putea, ca să o iai cu preț mai jos decât 54 de galbeni, după cum mi-ai spus dumneata. Iar dă nu să va putea mai jos, să o iai și cu prețu acela, numai să fie lucru bun, curat, în scurt, după cum îți va plăcea dumatiale, ca să aibă [am] și eu cinste de către dumnealui starostea și dumneata laudă de la dumnealui, care și dumnealui să închină dumatiale, cu sănătate.

Ci, iarăși te pohtesc ca să faci dumneata această osteneală să-mi isprăvești acest lucru după cum te-ai făgăduit ca să cunosc dragostea dumatiale. Și eu, iarăși, voi sluji dumatiale la cele ce mă vei pohti. Iar dă nu vrea meșteru să o facă cu aur, tot cu acel preț, peste tot, măcar să-i facă pervazurile coșului. Iar nevrând nici așa, fie și cu vâpseală, numai vâpseală bună, frumoasă. Și coșu să fiie înbrăcat cu pîiele, iar nu zugrăvit. Și la ce zi să aflu cai în lăzăret, să aibă [am] răspuns, să știu și pentru vamă dă vei putea dumneata, să faci chiverniseală, ca să o scoți mai eftină. Și ce vei mai cheltui dumneata, până să va aduce în lăzăret, vom plăti dumatiale, cu mulțumită.

Numai, te rog, ca să nu rămăe, că iaste trebuincioasă aceasta. Și rămân,

Al dumatiale, mai mic și de binevoitor,

Ioan Chirul

Dichemvrie 17, 1766, București.

[Însemnare ulterioară]:

1767 ianuarie 12.

Am dat [?] răspuns : prețu 58 #, arvună am scris 18 # bani 15 și rămăne să vi-i scad.

[adresa pe verso]:

Cinstitului și al meu mai mare dumnealui domnului chir haji Pătru Luca, cu multă sănătate.

Să să dea la Sibiiu.

Colecția George Potra.
Original, stare foarte bună.

201.

1767 iulie 25.

†Adică eu Mariia pităreasa, ce am fost soție răposatului Andrei vtori pitar, împreună cu feciorii miei, carii mai jos să vor iscăli, adeverez cu acest zăpis al meu la cinstită mâna dumnealui Dumitrache Ghica vel spatar.

Precum să să știe că având eu niște case aicea în București, ce mi-au fost și mie de cumpărătoare de la răposății unchii miei Gheorghie și Costandin boltașul, frații tătâni-mieu, după cum zăpisul cel vechi de cumpărătoare arată. Deci, de a mea bunăvoe, le-am făcut vânzătoare, care case sînt în mahalaoa Bisericii Doamnei între casile dumnealui clucerului Pantazi, și între casile dumnealui șatrariului Costandin Costescul.

Deci învoindu-mă cu dumnealui mai sus numit vel spatar Ghica, ne-am așăzat între noi, fiind și alți boeri marturi, vânzându-le dumnealui în bani gata taleri 1 100, adică o mie o sută, tocmai. Care bani numărându-mi-i dumnealui, i-am luat toți deplin în mâna mea. Și eu i-am dat acest adevărat zăpis ca să aibă a stăpâni cu bună pace, dumnealui și coconii dumnealui căți Dumnezeu i-au dăruit și-i va dărui, despre mine și despre tot neamul meu, dându-i și zăpis[ul] cel vechi.

Și pentru mai adevărată credință, mi-am iscălit numele împreună și cu feciorii miei, fiind și alți oameni marturi, ca să să crează.

Iulie 24 dni, leat 1767.

Eu Maria pităreasa am vândut
Eu Barbul logofăt sin Andrei pitar, vânzător
Eu Andrei sin Andrei pitar, vânzător

[pe verso]:

„Zăpisul casilor din București, ce am făcut schimb cu dumnealui Dumitrache Ghica vel spatar, în zilele mării sale Grigore vodă Ghica”

Arh. St. Buc., Achiziții noi, CVII—53.
Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran.

202.

1767 octombrie 15.

Io Alexandru Scarlat Ghica voevod bojieiu milostiuu gospodar.

Din răvnă dumnezeiască îndemnându-să măriia sa răposatul întru fericire părintele domniei mele, zidit-au din temelie dumnezeese lăcaș aici în orașul Bucureștii și până a nu să săvârși pe deplin toate ceale de trebuința sfintului lăcaș după obșteasca datorie, dându-și sfârșitul,

au rămas de s-au săvârșit sfintul acesta lăcaș cu ajutoriul lui Dumnezeu, prin silința domniei mele, unde să cinsteaște și să prăznuiască hramul sfintului și făcătorului de minuni Spiridon al Grimithundeii.

Și între altele ce s-au socotit și s-au făcut de folosul sfintei mănăstiri, făcut-am domnia mea și aciasta pentru liudi: [loc liber], șalvaragii, i găitânari, carii ținea în târg prăvălii streine și să neguțătoria cu postav de țară, pre care îl cumpăra de la postăvarii de țară și-l vindea ei din prăvălii cu bucata și cu cotul, făcea și haine, dulămi, șalvari, de le vindea gata.

Aceștea, din porunca domniei mele, s-au adus față înaintea dumnealui Dimitrachi Ghica vel spathar și a dumnealui Badea Știrbei vel vistier. Și fiind întrebați de le dă mina ca să-și lase prăvăliile de acolo din târg și să să mute la odăile ce sânt făcute la mănăstirea aciasta, priimiră cu toții să să mute cu toată marfa lor și acolo să-și facă neguțătoria lor.

Drept aceaia, și domnia mea am făcut milă cu dănșii, întâi, pentru chiria prăvăliilor, de s-au tocmit pe ușor ce să dea pe an de odae, care tocmeală s-au trecut în foaia epitropului mănăstirii, unde să cuprind și alte venituri.

Asemenea milă am făcut domnia mea ca, câte prăvălii vor ținea ei, să fie scutite de fumărit.

Și fiindcă arătară cum că li să face mare nedreptate de cătră neguțătorii streini de la Moldova și din alte țări, carii vin de cumpără postav de acesta de țară, că după ce vin aicea pentru postav, umblă pen mahalale, pe la cei ce lucrează postav și cumpără fără a le da și lor în știre.

Pentru care, hotărăm domnia mea [ca] toată vânzarea și cumpărarea postavului de țară să fie la numita mănăstire, iar nu la altă parte, nici în târg, nici prin mahalalele, nici altundevași; că oricarele să va prinde vânzând postav ori în târg, ori prin mahalale, ori fieșiunde, afară de la numita mănăstire, acel vânzător și acel cumpărător să să cearte amândoi câte cu 100 de beațe pe talpe și să dea și taleri 50, gloabă rufetului.

Ci, oricarele va avea postav de vânzare să-l ducă la mănăstire și oricarele va fi mușteriu, să meargă acolo să cumpere și totdeauna acesteia să să protimisească a cumpăra postav de la cei ce-l lucrează, decât alți neguțători streini, însă cu prețul ce vor da acei streini, iar nu mai jos. Și din postăvarii pământeani ce lucrează postav, carii vor vrea să aibă prăvălii de a vinde și a ținea postav la numita mănăstire, să fie volnici a prinde prăvălii, tocmindu-să pentru chirie cu epitropul mănăstirii și să fie și aceia iarăși apărați de fumărit, precum și aceștea.

Și pentru a să păzi ca să nu să întâmple vreo primejdie de pag[u]bă la vreo prăvălie, poruncim domnia mea dimitale vel spatar, să să facă răspântie de strajă noao în poarta mănăstirii, unde să să păzească zioa și noaptea streajă, ca să nu să întimple spargere vreunii prăvălii: că toate acesteia fiind spre podoaba și folosul sfintei mănăstiri, am dat domnia mea acestor neguțători postăvari priveleghiul acesta al domniei mele, întărit cu însăși credința domniei mele Io Alexandru Ghica voevod și cu a preaiubit domniei mele fiu Grigorie voevod, ca să li să păzească acesteia ce să cuprind mai sus, nestrămutat.

Pentru care pohtim domnia mea și pe alți frați domni carii, după vremi, să vor milui de domnul Dumnezeu cu domnia țării aceștia, au din fii și neamul domniei mele, au din alții, să întărească și să păzească mila aciasta, ca și ale domniilor sale priveleghiuri și mile să să păzească, iar mai

vărtos să să proslăvească la rugăciunea ce face sfânta biserică în toate zilele, zicând : Pre cei ce iubesc podoaba casii tale, doamne, tu pre aceia îi proslăvești cu dumnezeiască puterea ta.

Și mărturii, toți cinstiții boeri ai divanului domniei mele : pan Iana-chi Hrisosculeul *vel* ban, pan Dumitrașco Racoviță *vel* dvornic de Țara de Sus, pan Nicolae Dudescu *vel* dvornic de Țara de Jos, pan Dimitrachi Ghica *vel* spatar, pan Părvul Cantacozino *vel* logofăt, pan Badea Știrbei *vel* vistier, pan Ianachie *vel* postelnic, pan Ianache Văcărescul *vel* cliucer, pan Nicolae Știrbei *vel* paharnic, pan Ianachie Muruz *vel* comis, pan Iordache Caragea *vel* stolnic, pan Alexandru Greceanu *vel* sărdar ; ispravneț *vel* vistier.

S-au scris hrisovul acesta în anul dintăi al domniei domniei mele aici în orașul Bucureștii, la leat 7276 [1767] octomvrie 15, de popa Florea dascalul slovenesc.

Io Alexandru Ghica voevod [m.p.].

L.P.

Părvul Cantacozino *vel* logofăt, *procitelim*
Badea Știrbei *vel* vistier, *procitoh*

Acad. R.S.R., CCCXCVI—1.

Original, pergament, stare foarte bună; semnătura domnului foarte frumoasă, urmată (jos) de stema țării, aurită, în timbru sec; în fruntea documentului, stema țării frumos colorată, aurită, avind pe dreapta și stînga: Io Al. Sc. Ge. vv. VI. [Io Alexandru Scarlat Ghica voievod Ungrovlahiei] și chenar aurit.

203.

1768 aprilie 10.

†Adecă eu State ceauș dinpreună cu soție mea Marie i cu copii miei care mai jos să vor iscăli, ot mahalaoa Popi Cozmei, dat-am credincios zapisu nostru la cinstită mâna dumnealui Iordache Mavrodin *biv vel* vistier.

Precum să să știe că având o casă cu pivniță alătura și șândrilite, cu uluce, și cu alte nămestii care sânt penprejur și cu locul ei răscumpărat, după cum arată gardurile, și cu pometu lor. Care casă iaste în Podul Mogoșoaii¹.

Și fiindu-ne vânătoare, o am vândut-o dumnealui drept bani gata taleri 135, adecă o sută treizeci și cinci.

Și am vândut-o de a noastră bunăvoe și de nimeni siliți; care bani i-am luat toți dăplin în mâinile noastre.

Deci să aibă dumnealui o a stăpăni această casă cu bună pace de către noi și de către tot neamul nostru în veci, dând și zapisele cele vechi la mâna dumnealor.

Și când am vândut această casă fost-au cu știrea preoților și a mahalagiilor dupe inprejur, care mai jos să vor iscăli.

Și noi, pentru mai adevărata credință, am întărit cu iscăliturile noastre, puindu-ne și degetile în loc de peceți, ca să să crează.

Aprilie 10, 1768.

¹ Locurile menționate în acest document și în celelalte din 1768 iunie 8, 1784 septembrie 6, 1818 decembrie 11, 1819 ianuarie 16 se cuprind astăzi pe Calea Victoriei între str. Nicolae Iorga (fostă str. Romană) și biserica Sf. Nicolae Tabaci.

Însă eu State vânător să aib a isprăvi gardul cel din mijloc ce iaste început și să trag și 2 pletere la gardul de după casă, ce merge pă uliță spre mahalala, pentru că așa ne-au fost așazământul.

Eu State ceauș denpreună cu soție mea Maria și cu copii miei anume Marie, i Costandin, i Dragnea, vânători

Eu Ichim *zet* State, martor

Popa Ștefan, martor

Popa Ivan, martor

Popa Stoica, martor

Popa Badea, martor și vecin

Stan odobașa, martor

Eu Radu vecin, martor

Mușat cântăreț, martor

Toader tâmplar, martor

Eu Radul Talpoș, martor

Eu Dan călăreț martor

Și am scris eu Dobrin logofăt, cu zisa și învățatura lui State ceauș și a soții lui Marie, mărturie

Arh. St. Buc., Credit. Func. Urban, nr. 630.

Original, stare bună, pătat de umezeală; cu o copie modernă.

204.

1768 iunie 8.

Adică eu popa Badea din mahalaoa Popa Cozmii, dinpreună cu soția mea anume Voica, dat-am acest adevărat și credincios zapis al nostru la cinstită mâna dumnealui Iordache *biv* vistier.

Precum să să știe că având eu o casă aici în mahalaoa Popa Cozmii, însă casa este veche și cu alte lemne de casă noaă. Care această casă am cumpărat-o de la Stan brutar, înpreună cu meșteru Toader și am împărțit locu în doaă.

Și fiindu-mi de vânzare, o am vândut dumnealui drept bani gata taleri 46 *pol*, adică patruzeci și șase și jumătate. Care acești bani i-am luat toți deplin în mâna mea. Și dumnealui să stăpânească cu bună pace de cătră tot neamul meu, dumnealui și coconii dumnealui căți Dumnezeu îi va dărui, fiindcă eu am vândut de a mea bunăvoe, nesilit de nimeni, ca să-i fie dumnealui ohabnică în veci.

Și când am făcut acest zapis au fost preoți și mahalagii martori.

Și pentru mai adevărata credință, m-am iscălit mai jos, puindu-ne și degetu în loc de pecete, ca să să crează.

Iunie 8 *dni*, 1768.

Eu popa Badea înpreună cu soția mea Voica, vânători

Eu popa Ivan, martor

Eu popa Stoica, martor

Eu Toader lemnar și vecin, martor

Eu Barbul călăraș, martor

Eu State lefeciu, martor

Arh. St. Buc., Credit. Func. Urban, nr. 630.

Original, stare bună; cu o copie modernă.

1768 iunie 12.

Adică noi care mai jos ne vom iscăli dat-am acest zăpis al nostru la mâna dumnealui Radu i a soții dumnealui Vladina.

Precum să știe că i-am vândut o casă în mahalaoa Popa Dărvaș, care casă am răscumpărat-o de la baba Sanda Curuțoae, dupe cum va arăta și cărțile de judecată.

Și i-am vândut-o de a noastră bunăvoe, nesiliți de nimenea, și i-am vândut-o drept taleri 28, adică doaăzeci și opt, să fie casa dumnealui stă-tătoare și a tot neamu dumnealor, despre noi și despre tot neamu nostru, casa cu loc cât ține prinprejur, dupe cum arată gardurile.

Și când s-au făcut acest zăpis au fost preoții mahalalii i mahalagii care s-au întâmpat. Și pentru mai adevărată credință, ne-am pus și degetele în loc de pecete, ca să să crează.

Iunie 12 dni, 1768.

Eu Nița i fii-mea Maria, vânzători
Eu popa Costandin ot Dărvaș, martor
Eu popa Nicolae ot tam, martor
Eu Cârstea vătaf, martor
Eu Dobre căl[dărar], martor
Eu Șerban brutar, martor
Eu Anghel [indescifrabil], martor

Și am scris eu popa Nicolae ot tam cu zisa dumnealor, fiind față și martor

Colecția Șerban Flondor.
Original, stare bună.

1768 iunie 15.

L.P.¹

†Adecă eu Ștefan croitoru dinpreună cu soția mea Dina ot mahalaoa Vlădica, dat-am acest al nostru adăvărat zăpis la mâna părintelui diiaconul Ioan ot sfinta Mitropolie.

Cum să știe că de a noastră bunăvoință, i-am vândut sfinții sale o casă a noastră ce o avem făcută tot într-această mahala, pe locul sfintei Mitropolii. Însă casa și cu toate nămeștiile ce sânt înprejur, i-am vândut-o în bani gata taleri optzeci.

Și după tocmeală ne-au dat toți banii deplin în mâinile noastre. Ci să aibă a stăpâni sfinția sa și soția sfinții sale și copii cu bună pace de către noi și de către tot neamul nostru, pentru că noi am vândut cu știrea tuturor rudelor noastre și a vecinilor, fiind și alți oameni față, carii mai jos să văd iscăliți.

Și pentru credință am iscălit mai jos puindu-ne și degetele, ca să să crează.

1768 iunie 15 dni.

¹ Pecetea inelară a mitropolitului Grigorie din 1760, în tuș negru.

× Eu Ștefan croitor } vânzători
× Eu Dina soția sa }
Eu Alexie tipsier, martur
Eu Drăghici băcan, martur
Eu Costandin brutar, martur
Grigorie, martur
Eu Antonie cizmar, martur
Eu Tudoran postăvaru, martur
Eu Dumitru cojocar, martur
Eu Costandin dascal, martur,
Eu Drăghici băcan martor
Eu Sandu sin Drăghici, martur
Antiohie logofăt am scris cu zisa lor și martur

[pe verso]:

Din totalu loc al acestor case a trecut în posesia d-lui C. Lupescu șase stinjeni, cu act întărit de sf. Mitropolie la 22 februarie 1860, n.4.

Al. Mecescu

Gref. Tribunal Ilfov secția III

Din nemîșcătorul coprins aici și din cel cu leatu 7282 [1774] a trecut prin cumpărătoare în posesia d-lui Costache Lupescu șase stinjeni loc, prin actul legalizat la nr. 190 în 14 mai 1860.

I. Marinescu

Colecția Matei Cazacu.
Original, stare foarte bună.

1768 august 3.

Adecă, eu Nidelco cazacu, înpreună cu soția mea, Ioana, dat-am încredințat zăpisul nostru la cinstită mâna dumnealui Dumitrașco Raco-viță vel vistier.

Precum să știe că având noi o casă aici în mahalaua Gorganului și fiindu-ne de vânzare, o am vândut dumnealui de a noastră bunăvoe, în bani gata, taleri optzeci. Care casă iaste pe locu mănăstirii Sărindar; însă casa cu tot cuprinsul ei cât să vede. Care și nooă ne iaste de cumpărat de la maica noastră, Sora, după cum să vede și zăpisul ei, ce l-am dat iar la mâna dumnealui.

Deci, să aibă dumnealui a stăpâni aciastă casă cu bună pace, dumnealui și coconii dumnealui, căți Dumnezeu îi va dărui.

Și când am făcut acest zăpis, au fost și alții din mahalagii, care să vor iscăli mai jos. Deci și noi ne-am pus numele mai jos și degetile, ca să să crează.

Avgust 3 dni, 1768.

× Eu Nedelco cazacu, vânzător
× Eu Io[ana], soția lui, vânzătoare
Eu popa Udrea ot Gorgan, martor
Eu popa Ion ot Gorgan, martor
Costandin coj[ocarul], mărturie

Și am scris eu, Radu logofăt de la vistierie, cu zisa și învățătura lor și martor

Acad. R.S.R., CCLXXXI—30.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

208.

1768 august 3.

Aceste case ce le-am cumpărat de la acesta, cum arată zapisul, le-am dat Elenii, nepoatii noastre, care o am măritat-o din casa noastră după jupănul Costandin cojocarul. Care între altele, de ale casii ce m-am îndurat de i-am dăruit, cum arată foaia de zestre, puindu-i în foe 2 boi, 2 vaci, 2 epe, 10 stupi, 10 oi. Care aceste, socotindu-le cu bani, s-au făcut taleri 80, aceste vite toate, câte arăt în sus.

Și pentru ca să nu să prăpădească vitele, i-am cumpărat aciastă casă cu acești bani. Însă aceste sânt din mila noastră, afară din mărunțișuri ce i-am dat, cum arată foia de zestre. Iar cele ce are ia [ea] de la părinții ei : moșii, vii sânt însemnate iarăși în foia de zestre. Iar aceste, cum am zis, sânt toate dăruite de mine pentru pomană.

Deci, să aibă a stăpâni aciastă casă cu pace, fiind dată de noi zestre pentru vite.

Și pentru credința, am iscălit,

Dumitrașco Racoviță *vel* vistier

Avgust 3 dni, 1768.

Acad. R.S.R., CCLXXXI—30 a.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran (scris pe verso documentului cu nr. CCLXXXI—30); frumoasă semnătura vistierului.

209.

1769 ianuarie 22.

†Adecă eu, Nastasiia, dinpreună cu fii-mieu Tudorașco zăbunarul și cu ginere-mieu Tudor căpitan, adevărăm cu acest credincios al nostru zapis, ca să fie de bună credință la mâna [*loc liber*].

Precum să să știe că având noi trebuință de bani ca să ne neguțătorim, ne-am rugat de [*loc liber*] și ne-au făcut bine de ne-au dat taleri 100, adecă o sută, de acum pân-intr-un an, să unble cu dobândă zecea în doi. Și pentru bani aceștia, i-am pus zălog o prăvălie ce avem în Zăbunari, pe Ulița cea Mare, cu pământul ei și cu lemnele ale noastre și cu pivniță dedesupt și cu altă cășcioară în dos.

Și merge lungul locului până în ulița zidului grădini domnești, dănd și patru zapise ale aceștii prăvălii și alt zapis de cumpărătorea casii ginere-mieu lui Tudor căpitan, ce este pe locul sfintei Mitropolii pe Ulița Bărbierilor, ca să stea acest zapis amanet, împreună cu prăvăliia până să vor da bani la anul. Și împlinindu-se anul, să avem a da bani la zi, cu mulțumita și cu dobânda lor ce s-ar face, să ne luăm zapisul acesta, împreună și cu zapisele prăvălii și al casii.

Iar de nu vom da bani la zi, să să prețuiască prăvăliia, cu locul ei și lemnele casii ginere-mieu Tudor căpitan și căți bani vor trece mai mult

244

la prețuială, peste bani [*loc liber*], cu dobânda cât să va face, să ni-i întoarcă noaoă.

Și [*loc liber*] să stăpinească prăvăliia cu tot locu ei și cu toate namesitiile ei, sau să să vînză la mezat, să ia [*loc liber*] întâi banii cu dobânda lor.

Și pentru credință, ne-am pus numele și peceteile mai jos, să să crează, iscălindu-se și alți vecini mărturii, pentru incredințare.

Ghenarie 22, leat 7277 [1769].

×Eu Nastasiia, platnică

×Tudorașco *sin* Nastasii, platnic

×Eu Tudor căpitan *zet* Nastasii, platnic

×Tudor cojocarul, martor

Și am scris eu, Mușat logofăt, cu învățătura lor și mărturie

[*pe verso*] :

Această copie de zapis iaste scoasă din cuvânt în cuvânt, după zapisu cel adevărat al celor arătați în zapis. Și fiindcă zapisu cel adevărat ce iaste dat supt zaptu dumnealui *biv treti* logofăt Apostole saraf, împreună și cu alte scrisori pentru prăvăliia ce i-am vîndut prin mezat, fiindu-mi trebucios acest zapis ca să-mi caut judecata ce am cu cumnată-mea, l-am cerut la dumnealui de mi l-au dat și până a ne izbrâni judecata, i-am dat dumisale această copie întărită și cu alte mărturii de credință.

Și pentru credință, mi i-am pus numele și degetu mai jos, în loc de pecete.

1793 mai 30.

×Eu Sanda căpităneasa, adeverez
D.M. [*indescifrabil, grecește*]

Acad. R.S.R., CXXIII—118.

Copie, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

210.

1772 [f.l.z.].

†Pohtesc pe dumneata arhon sluger să-mi faci acest har, să mă îndatorești cu foarte puțin, cât de puțin din sfânt lemnul al dumitale, fiindcă noru-mea Marghiolița este aproape să [să] ușureze. Să-l trimiți unde iaste fii-mo la Prahova, la isprăvnicie.

Și cu jurământ voi da o fărămiță dă loc dă fund, măcar că tot îți sânt să-ți dau dă porunca răposatului soțului meu. Ce după cum îți scriu, mă rog, și viind fii-mo Scarlat, negreșit dau.

Și pentru incredințare mă iscălesc, pui și pecetea, ca să să crează.
1772.

Mariia Cărpinea

Arh. St. Buc., Achiziții noi, CVII—55.
Original, stare foarte bună, format mic.

245

1773 august 3.

După jalba ce au dat la Divan egumenul chir Neofit ot mănăstirea Cotroceni că având mănăstirea o prăvălie dată de alt egumen, căpitan Velico bărbat-mieu și den porunca Divanului trimițându-ne la preoșfinția sa părintele mitropolit ca să cerceteze.

Și viind față cu egumenu înaintea preoșfinții sale, mi-au poruncit ca în ce chip voi ști de rândul aceștii prăvălii, în frica lui Dumnezeu, fiind blestem la mijloc, să dau mărturisanie în scris.

Așa știu și mărturisesc că am cumpărat lemnile cu bărbatul meu și nelăsând vecinii pă bărbatul meu ca să facă prăvălie, s-au dus bărbatul meu Velicu căpitan cu Manole hierariul la egumenu ce era atuncea ca să-i dea voe să facă prăvălie, fiind locul mănăstirii. Și au zis răposatul cât va trăi să stăpânească el, iar după moartea noastră, să rămăie lemnile danie sfintei mănăstiri. Și cât vom trăi, să avem [a] da pă an chirie pentru loc câte taleri 12 și 2 ocă ceară și untdelemn ocă 2.

Și bărbatul meu trăind o au dat de zestre fiicii noastre Păuna. Așa știu și mărturisesc cu sufletul meu.

Avgust 3 dni, 7281 [1773].

×Eu Nița, soția răposatului Velicu căpitan, adeverez

Arh. St. Buc., M-rea Cotroceni, XXX-7.
Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; în partea superioară pecetea inelară a mitropolitului, în tuș negru.

1774 iulie 1.

Dat-am scrisoarea mea la mâna chir Paraschivii dulgher.

Precum să știu că i-am vândut o casă ce este lângă Sfeti Ilie, din mahalaoa Golescului, pe locul sfintei Mitropolii, cu gardul ei cu o argea și cu altele ce sânt înprejuru ei, drept taleri 30, adică treizeci, însă locul cu chirie pe an o ocă de ceară la sfânta Mitropolie.

Care aciastă casă au fost a unui sărace de fâmeie, anume Mihalcea și întâmplându-i-să moarte și neavând copii, nici alte rude, la sfârșitul vieții ei, m-au rugat pe mine, fiind de casa noastră, ca să să vânză aciastă casă și să-i grijăsc sufletul, neavând altcevași după sufletul ei.

Și acești bani i-am priimit toți deplin în mâna mea, însă jumătate bani de argint și jumătate bani roșii.

Și când i-am vândut aciastă casă, au fost cu știrea preoților bisericii și a vecinilor după înprejur și a altor obraze de cinste, care mai jos să vor iscăli.

Deci, dumnealui și soția dumnealui și copilași, căți Dumnezeu îi va dărui, să aibă să stăpânească cu bună pace de către noi și de către tot neamul nostru.

Și pentru mai adevărată credință, m-am iscălit mai jos, ca să să crează.

Iulie 1, 1774.

Marica logofetiasa, adeverez
Popa Nicolae protonotarie, mărturie
Popa Barbul ot Sfeti Ilie, martor

Mariia vistieriasa a răp[osatului] Tănase, vecină de lângă casă, martoră

[semnătură grecească, indescifrabilă]

×Eu Anastase cojocarul mahalagiu, martor

Acad. R.S.R., XCI-109.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran.

1774 [f.l.z.].

În zilele egumen[ului] Ioanichie ce au fost mai înainte, eu muerea lui Velico băcan am cumpărat binao unui prăvălii ce era pă locul mănăstirii, cu această tocmeală, ca după moartea mea și a bărbatului meu să rămăie prăvăliia supt stăpânirea mănăstirii. Și chiria ei pă an să plătesc taleri doisprezece și doaa ocă lumănări de ceară și două ocă untdelemn.

Dar pierzindu-se zapisele despre amândoaă părțile, căutam să tăgăduesc acel așezământ, zicând că acea tocmeală ar fi fost fără de soroc de stăpânire. Deci puindu-mă la jurământ bisericesc, am mărturisit tocmeala cea adevărată, precum în sus s-au arătat, adecă numai până după moarte [a] amândoror obrazelor, a bărbatului meu și a mea, dar nu mai mult.

Deci socotindu-să chiria cea neplătită de 18 ani cu undelemn și cu ceara s-au făcut taleri noazeci. La care bani răspunzând eu soția numitului Velicul, iar am luat prăvăliia de la sfînția lor supt stăpânirea mea, dupe tocmeala cea veche, până la moartea mea.

Dar pentru ca să nu să strice prăvăliia de tot, ne este tocmeala ca să o dreg și să nu o las să să dărăpânească, ca să-mi rămăie ceva după moartea mea. Că într-alt chip de nu voi păzi făgăduința, nici voi plăti chiria la vreme, să aibă mănăstirea toată stăpânirea prăvăliei, neavând eu nici un fel de îndreptare.

1774.

×Eu Ana, soția răposatului Velico căpitan, adeverez
Neștiind dumneaei să iscălească, am iscălit-o eu popa Nicolae proto-
notarie și sânt și martor.

Neașul logofăt sfintei Mitropolii, martor
Ioan logofăt, martor

Arh. St. Buc., M-rea Cotroceni, XXX-8.

Original, stare foarte bună; pecetea inelară a mitropolitului, în tuș negru.
Copie în ms. 691, f. 108 v.

1775 februarie 1.

Io Alexandru Ipsilant voevod i gospodar.

Preoșfinția ta părinte mitropolit vrând domnia mea a vedea școala elinească la starea cea mai bună care poate a fi, cu dascalii buni și cu ucenici mulți carii prin silința dascalilor să să procopsească, atât feciorii dă boeri cât și alții dă mai jos, iată rânduim pă preoșfinția ta să cercetezi ce rânduială avea școala elinească, adică căți dascalii era, căți ucenici avea, ce mathimata le paradosea, câte clasii, câte cătă leafă avea dascalii și dă unde anume li să da.

Asemenea și pentru școala slovenească, căți dascali era, până la căți ucenici avea, ce învățatură le da, și leafa dascărilor de unde și câte cât li să da.

După aceasta să faci preasfinția ta cercetare dă starea dă acum la ce rânduală să află, atât elinească cât și slovenească, căți dascali sănt și dă sănt buni învățați și dă să silese spre procopseala ucenicilor, căți ucenici au și ce învățături le paradosec anume, cum am zis mai sus, câte câtă leafă să dă dascărilor, de unde anume și de au școale la ce locuri anume.

De toate cercetând preasfinția ta, cu anafora să înștiințezi domnii mele.

Tolico pisah gospodstvo-mi.

1775 februarie 1.

biv vtori logofăt

Arh. St. Buc., Diplomatice, nr. 51.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran.

215.

1775 martie 17.

Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod cu mila lui Dumnezeu domn și oblăduitor a toată Ungrovlahia.

Nici un lucru nu iaste care să pricinuiască podoaba cea de apururea la politiile cele mai deosebite decât învățatura și aflarea științelor, de vreme ce aceasta iaste podoaba cea adevărată a sufletului, aceasta luminează mintea cu cunoștința și privirea ființelor, aceasta îndreptează ethile [?] și bine orânduiește faptele și nu numai sistima politicească o împodobește și o înfrumusețează, ci mai vărtos cea bisericească și în scurt toate printr-însa să orânduiește și să țin.

Pentru aceia și toate cetățile cele bine prăvăluite făcând providență de acest bine de obște folositoriu sistisescu și întemeiază cu tot cuviinciosul mijloc luate acadimii de științe. Văzut lucru este cum că și fapta milostenii cei de obște la locuri scăpătate și vrednice de a să ajutori iaste din ceale trebuincioase a să lucra pururea ca un plăcut lui Dumnezeu și pricinitoriu de multe bune răsplătiri.

Pentru aceia pe lângă toate celelalte ce sănt urmate la folosul de obște a celor ce să află supt stăpânirea noastră a căroră și a griji este de trebuință și ostenele noastre sănt neîncetate, luând grijă mare și pentru întărirea și buna starea acestor doao de obște folositoare și plăcute lui Dumnezeu fapte și aducându-ne aminte cu măhnire de stricăciune ce pricinuește acum lipsirea școalelor și cum că mulți neînvățați și lipsiți de cunoștința sfintelor scripturi să înalță la vrednicia sfințenii și a preoții care în loc de folos pricinuesc stricăciune la norodul cel bine credincios, căzând din neștiință în lucruri netrebnece care nu să cuvine nici a le zice.

Am socotit din ceale trebuincioase să sistisim și întărim întâi și mai desăvârșit școală în București, la scaunul stăpânirii noastre, și să o arătăm în cât va fi prin puțință ca o academie pentru ca să să învețe într-însa neîncetat și cu toată silința atât mathimile cele încercuite ale gramaticii, loghicii, retoricii cât și ale filosofiei, mathematicii și bogoslovii theologhie și dialectnile grecească, latinească, franțozească, slovenească și rumânească. Să orânduim plata din destul la doi dascăli ce-i vom alege, încă și ceale trebuincioase spre hrana vieții ucenicilor celor scăpătați ce vor fi afară din blagorodnicii tineri și a tuturor celor ce vor avea dragoste a învăța și a

procopsi, atât pământeni cât și streini, pentru ca să nu-și piarză scoposul și pricina lipsiu celor trebuincioase și fiind mântuiți de trebuința hrării vieții lor, să fie stătători și silitori până își vor trece toate mathimile.

Către acestea să mai sistisim și alte doao școale de mathimi grecești și rumânești, una la Craiova în episcopia Râmnecului și alta în episcopia Buzăului, la Buzău, la carele pedepsindu-să ucenicii și făcându-să din dăstul la ale gramaticii să să mute de acolo la școlile de aici din București la învățăturile științei, adică a celor epistimonicești și altor dialiecte.

Deci atât la mai sus zisele doao episcopii cât și la politiile județelor să întemeiem școale deosebite de limba slovenească și rumânească. Carele toate pentru ca să-și aibă sistasia și dăstularea dupe mai sus zisul mijloc, urmează a să cere spre curgere de apururea ca la trezeci de pungi de bani pe fieștecarele an, afară însă de banii cei pentru mila de obște, carele este să să facă pururea la scăpătate obraze și perso[a]ne ce au trebuință prin mijlocul epitropilor ce să vor orându.

Deci de vreme ce aceste dooa de obște folositoare lucruri, atât cești pentru școale cât și cel pentru milostenie fără de nici un fel de îndoială sănt nu numai dăruite lui Dumnezeu, ci și dumnezeiește, am găsit cu cale ca să orânduim cele ce sănt trebuincioase pentru sistima și așezământul lor.

Iarăși din cele ce sănt afierosite lui Dumnezeu, adică din veniturile sfintelor mănăstiri celor ce să află în toată stăpânirea domnii mele atât celor din București, cât și celor de afară, atât celor mari cât și celor mici, atât celor de țară cât și celor ce sănt metoașă, cu scopos ca tot într-aceiași vreme să să sistisească și ceste deobște folositoare lucruri, să să săvirșească și gândul răposăților întru fericire ctitorilor acestor sfinte mănăstiri, care ceale mai multe din veniturile lor le-au rânduit să să dea spre faceri de bine.

Cu acest scopos am hotărât ca să facem toate aceste sfinte mănăstiri cu totul nedajnice și fără de cerere de orice dare spre partea domneștii noastre visterii, și slobode de orice slujbă domnească. Socotind această dare ce da la visteria domnii mele ca un lucru netrebnece și necuviincios și ca un lucru ce când urma să tăia toate cele orânduite a să da spre faceri de bine.

Deci asidosia mănăstirilor și afierosirea lor la școale, vrind a le sistisi ca să să păzească deapururea cu mijloc întărit și nestrămutat, iată orânduim pe preasfinția ta al nostru întru Hs. părinte mitropolit, împreună cu iubitorii de Dumnezeu părinții episcopi și pe dumneavoastră cinstiților blagorodnicilor credincioși veliților boeri ai domnii mele, de la dumnealui *vel* ban până la dumnealui *vel* vistier care adunându-vă denpreună cu răvnă călduroasă pentru binele de obște al patrii și cercetând cu amăruntul starea fieștecării mănăstiri, și cât da mai nainte la domneasca noastră visterie pe an, să orânduți, dupe analoghie, suma ce trebuie să dea fieștecare, făcând deosebire în cea [a] mănăstirilor celor ce sănt închinare la alte mănăstiri, cu singatavasis dintre mănăstirile de țară, ca unile ce acestea sănt datoare a da ajutoriul pe fieșicare an la mănăstirile unde sănt închinare, de vreme ce sănt supuse în grele datorii și au trebuință de ajutoriul lor.

Într-acestași chip să orânduți suma ce au să dea pe fieșicare an, să să facă orânduială pe cât trebuie, să să urmeze pururea. Iar estimp fiindcă unele mănăstiri, atât din cele închinare cât și din ceale de țară, să află stricate și în multă pagubă de nevoile răzmeriții ce au fost și le trebuiesc cheltuială a să drege și a să pune la stare sfintele lor biserici, pentru aceasta să să facă cu oareșicare scăzământ. Să căutați să vedeți și hrisovul cel pentru milostenie al domnii sale fratelui Ștefan voevod Racoviță cu datul. Și ale-

gând și dintr-ânsul cele ce sânt cu cale și cu putință a să aduna, după ce să vor deosebi cheltuielile școalelor carii să să adune ca la treizeci de punți, ce va prisosi din datul mănăstirilor să să orânduiască la ale milostenii, de vreme ce acelea care să vor aduna din mai sus zisul hrisov socotim că nu sânt din destul la facerile de bine cele de obște.

Urmând dar, după cum poruncim și rânduim printr-această carte, să ne faceți anafora în scris de orânduiala ce veți face, ca să o vedem și așăderea să întărim cu mijloacele cele trebuincioase spre întemeiere atât pentru ale școalelor cât și a milostenii asupra căroră vom orândui efort și împreună epitropi pe preasfinția ta și prea sfinții episcopi, iar epitropi pe dumneavostă boerii domnii mele spre chiverniseala și păzirea cea de apurarea a amândurora acestor deobște folositoare bunătăți ale patrii.

Socotim a fi de trebuință de a să orândui și unul sau doi dintre cei de cinste neguțatori pentru căutarea grija în toată vremea a acestii trebi. Ci să faceți alegere pe care veți socoti și iarăși să mi-i înștiințați.

Iar pentru săvârșirea acestii trebi, acum să orânduiri purtători de grijă de la divanul domnii mele *treți* logofăt, i vataf *za* copii de divan.

Ci dar fără de zăbavă să avem domnia mea prin anafora arătare pre larg de toate.

S-au dat la veleatul 1775 martie 17, în anul dintăi al domnii noastre, în București.

Pană Filipescu *vel* logofăt *procitoh*.

[*urmează anaforaua*]:

Preainălțate doamne,

Luminată porunca mării tale unde bine să vestește scoposul mării tale pentru sfințele mănăstiri și să arată așăzământul pentru forma Academiei și a altor școli, cu multă bucurie citindu-o am văzut doă materii dintru care fieștecare auzindu-le, să îndatorează a-și deschide gura sa spre laudă megalopsihii și filantropii mării tale.

Megalopsihia să arată unde măriia ta nicicum n-ai suferit a face vreo 1 părtaşare din prisosul mănăstirilor, ci tot ai binevoit ca să să orânduiască pentru luminarea țării și podoaba obștii ce să câștigă prin învățatură. Iar filantropia strălucește unde înălțimea ta ne poruncește să ne îngrijim a căuta un hrisov al mării sale Ștefan voevod Racoviță pentru rânduiala cutii de milostenie ca să să așeze cel mai cu cale tropos de unde să să strângă trebuinciosul ajutor pentru obrazele cele scăpătate.

Noi îmbrățișând această treabă cu prothimie și căutând unde ne poruncești măriia ta ca să luăm perilipsis din darea ce da mănăstirile la domneasca visterie și să cumpănim cele închinete mănăstirii să poată să dea ajutorul lor, și cele dărăpănate să să prefacă.

Deci întâi căutând datul mănăstirilor ce-l da, care până la Ștefan voevod Racoviță l-am văzut la patru ciferturi și o îndoială. Iar atunci cu toată iuțimea vremii văzându-să mănăstirile cu din greotata dărilor, că și-au pierdut rânduiala chinoviilor, au căzut la grele datorii încât și-au pus vasele lor pe la datornici; și a unora mănăstiri du peste Olt moșiile să stăpănea de turci, pentru datorii, nemaiavând ipostastica a da pentru datorii, s-au așezat toate mănăstirile să dea pe an o îndoială cu nume de poclon steagului, i al mucareului, a căruia sumă să rădica până la taleri 9 000, care aceasta într-un an odată dându-să așa s-au păzit până acum la răzmiriță.

În care această dovadă vedem mai curat din socotelile mănăstirilor ce-și da, unde arată numai atăta plătea pe an.

Al doilea cumpănind c-acele închinete să poată să ajute scaunele patrierșăști și mănăstirile unde este legat ajutor prisosului lor. Iar al treilea puind ochii noștri la jalnicele dărăpănări atât a celor închinete cât și a celor peînchinete și știind că unele au trebuință acum de iznoavă a plămădi începere de ipostatica, care acestea este trebuință a începe din anul acesta a să drege și a să preinnoi.

Pentru aceste trei pricini am cisluit pe toate mănăstirile din toată țara, atât închinete cât și neînchinete, taleri 9 575 care la această sumă ce am pus-o pentru ajutorul școalelor trece peste suma ce da mai nainte de vremea răzmiriții.

Și neputând mai mult apăsa și a cere ajutor de la mănăstiri, am socotit acum în anul acesta să să ia această sumă și fiindcă într-acest an vor isprăvi și socotelile mănăstirilor să va vedea unde puindu-să și darea aceasta ce vor să facă mănăstirile la școale, să va arăta cât le rămâne prisosul care acela tot iarăși să va adăogi la această faptă bună pentru shoale. Însă numai prisosul mănăstirilor de țară să aibă a să adăoga la ajutoru shoalelor, iar prisosul ce va mai eși de la mănăstirile cele închinete să rămăie igumenii datori a-l trimite la locurile acelea unde fieștecarele este legat.

Și pentru ca să poată mănăstirile să dea ajutoru acesta la shoale și să-și poată drege dărăpănările, aducem aminte mării tale cu rugăminte ca să li să innoiască mănăstirilor hrisoavele de mili, având trebuință fieștecarele mai vartos de oameni a să ajuta la trebile mănăstirești.

Deci ca să să strângă aceasta sumă dupe la mănăstiri, ca să să plătească dascalilor dupe cum să vor toemi ca să chivernisească ucenicii dupe cum să va socoti, ca să să dreagă și oareșicare chilio pentru ucenici pe cât să va putea, am orânduit purtători de grijă și grămătici shoalelor de aici din București pe carii anume ii vom arăta mării tale. Carii să aibă a-și da socoteala la anul de tot luatul și datul. Și pentru osteneala lor, din venitul casii shoalelor și a cutii, să aibă a lua câte taleri 30 fieștecarele pe lună, afară din privelegiurile ce le vei face măriia ta. Să mai rându purtător de grijă și grămaticu shoalelor Craioviu i cutii de acolo, iarăși pe cel ce îl vom arăta mării tale, carele la fieștecarele an să fie dator a veni să-și dea socoteala la cei de aici purtători de grijă și grămătici, de luat i de dat. Și pentru osteneala lui să aibă a lua pe lună câte taleri 25, afară din privelegiurile cu carele îl vei milui măriia ta.

Și după ce să va săvârși forma Academiei găsindu-să toți dascălii întru științele și limbile ce pohtește cel cu învățatură împodobit sufletul mării tale și după ce să vor așeza pe la locurile cele trebuincioase de purtători de grijă, cu anafora vom înștiința prea înălțimea ta.

Am cercetat și orânduile hrisovului mării sale Ștefan Vodă pentru cutia milostenii și câte mijloace am găsit cu cale de la care să ceară să dea milostenie pentru cutie, le arătăm cu foaie deosebită la măriia ta, care și acești bani a să strânge și a să da pe unde va fi porunca, am orânduit iarăși pe acei purtători de grijă, ca să poarte grija să strângă de la toate acele obraze și de la toate acele întâmplări dupe cum arată în foaie milostia cea orânduită.

Deci atât, atăta pentru începerea întării shoalelor cât și pentru incredințarea și îndemnarea fieștecării pentru cutia milostenii, ne rugăm ca să să dea luminat hrisov al mării tale, pentru care să și rămănem pururea îndatorați a ne ruga fierbinte pentru prea îndălungirea anilor mării tale.

1775 aprilie 2.

București

Ai mării tale fierbinți rugători către Dumnezeu,
Grigore al Ungrovlahiei
[*indescifrabil*] episcop Buzău
Chezarie episcop Râmnic
și plecate slugi
[*zece semnături indescifrabile*]
Nicolae
Pană Filipescu
Iancu Văcărescu *vel* vistier

[*rezoluția domnului*]:

Io Alexandru Ioan Ipsilante voevod bojiu milostiu gospodar zemli Vlahisoi.

De vreme ce din mănăstiri unele au trebuință de a să drege și a să îndrepta atât iele cât și moșiile lor, pentru ca să aibă mijloc de îndreptare să să adune de la toate acestea într-acest an dupe anafora, sumă de 9 575 care s-au orânduit dupe analoghia și puterea a mănăstirilor de țară, iar la cele închinat cu scăderea ce să cuvine.

Și făcându-să catastih să să arate la domnia mea spre a să întăr. Banii să să adune la Mitropolie și făcându-să de către noi orânduială pentru dregerea shoalelor și plata dascalilor, iar luatul și datul să să lucreze prin mâna orânduitorilor purtători de grijă, după alegerea preasfinții sale părintelui mitropolitul, a iubitorilor de Dumnezeu episcopi și a cinstiților blagorodnicilor și credincioșilor boerii domnii mele epitropilor. Care purtători de grijă în totu anul să dea socoteală curată la mai sus numiții epitropi și să să arate la noi catastih lămurit.

Împlinindu-să anul dintăi întru care vor lua săvârșit și socotelile întrărilor și cheltuielile mănăstirilor, care din poronca domnii mele să caute și catagrafia moșiilor și averilor la cele închinat mănăstiri să se orânduiască o parte pentru cheltuielile shoalelor, ce sănt să să facă pe an. Iar de la celelalte după ce să va vedea venitul pe fieștecare an, să să îplinească celelalte cheltuieli ale shoalelor.

Cătră aceasta orăduim să să facă începere zidirii și dregere celor trebuincioase sălășluiri ale shoalelor, cu mijloc după cum să va putea da această dată. Iar pentru plata cea pe an a fieștecărui dascăl și pentru învățătura a fieștecărora chip de mathime și pentru hrana ucenicilor celor scăpătați vom orânduia anume în cinstitul domnescul nostru hrisov ce să va da pentru aceasta.

Aprilie 28, 1775.

Arh. St. Buc., Suluri, nr. 36.

Original, stare bună, hirtie cerată, groasă, format sul, din două bucăți lipite.

216.

1775 august 13.

De vreme ce școala slovească domnească ce este așezată aici în orașul domnii mele în București, la Sfete Gheorghe cel Vechi, care este de învățătura cărții slovenești unde nu numai din copii pămîntești să află la această școală ci și alții streini dupren alte țări sănt veniți, care școală este foarte trebuincioasă la toată opștea aceștii țări pentru învățatură,

fiind metaherisit tot norodul cu această învățatură la toate trebuințele, spre a căror dare de învățatură de vechii și bătrânii răposatii domni sănt orânduți cu plată domnească doi dascăli ca să să afle în toată vremea să învețe copiii. La care școala să află Costandin întâiul dascăl, i Dragomir al doilea dascăl care fiind pământeni cu case, socotitu le-am domnia mea trebuința ce ar avea și nu i-am lăsat să fie de tot lipsiți, a nu fi atinși de mila domnească, mai vărtos ca fiind în liniște, pururea să fie cu mintea slobodă și să poată a pune toată nevoița a să sărgui și a sta nepristan spre învățătura și pricopseala copiilor scholasnici și pentru streini și pentru pământeni, a căror dar nevoiță și strădanie nu le-am trecut domnia mea cu vederea nici am lăsat-o întru uitare, ci m-am milostivit și printr-acest hrisov al domnii mele hotărăm ca ei și toată casa lor, în toată vremea, să fie apărată de tot felul de dăjdii, dă nimic nici odinioară val și supărare să nu aibă. Așijderea și drepte bucatele ale lor încă să fie scutite și de tot nedajnice, stupii i rămătorii de dijmărit și vinul de vinăriciu și să ție câte o pimniță aici în București apărată de fumărit, i căminărit i de vamă, de vin domnesc, de ortul vatafului de cărcimari și de toate altele orice angarii vor eși pe pimnițe, ori în credință de va fi vinăriciul și dijmăritul și dările pivnițelor, ori în credință de va fi vinăriciul și dijmăritul și dările pivnițelor, ori de să vor vinde, sau măcar vreodată de s-ar întâmpla ca să plătescă și cei ce vor avea cărți și hrisoave domnești, iar mai sus numiții dascăli nici atunci să nu plătească, ci totdeauna să fie scutiți.

Asemenea pentru ajutorul aceștii școale să aibă și lude cinci scutiți și apărați de tot felul de dăjdii și orânduile ce vor eși de la visteriia și de la cămara domnii mele peste an în țară. De nici unile val și supărare să nu aibă.

Pentru care dar poruncim domnia mea și dumneavoastră ispravnicilor i dumneavoastră boeri sau slugi, care după vremi veți fi orânduți cu orice fel de dăjdii și slujbe, de toate câte serie mai sus să aveți a vă feri și nimenea întru nimic val și supărare să nu le facă, pentru că dascalii de la numita școală pururea au avut aceste mili și mai denainte de la alți frați răposai domni ce au stăut oblăduitori creștineștii aceștii țări, precum ne-am adevărit domnia mea din hrisoavele altor răposai domni.

Și pentru ca să să păzească această milă neclintită și nestrămutată am întărit domnia mea hrisovul acesta cu însuși credința domnii mele Io Alexandru Ion Ipsilant voevod și cu credința preaiubiților domnii mele fii Constantin voevod, Dumitrașco voevod și cu tot sfatul credincioșilor și cinstiților boerilor celor mari ai divanului domnii mele: pan Dumitrache Ghica *vel* ban, pan Nicolae Dudescul *vel* vorneț de Țara de Sus, pan Radu Văcărescul *vel* vorneț de Țara de Jos, pan Pană Filipescul *vel* logofăt de Țara de Sus, pan Ștefan Prișcoveanu *vel* logofăt de Țara de Jos, pan Ștefan Mișolo [Mișoglu] *vel* spătar, pan Ianache Văcărescu *vel* vistier, pan Scarlat Caragea *vel* postelnic, pan Dumitrașco Racoviță *vel* clucer, pan Constantin Geannolo *vel* paharnic, pan Neculae Bărescul *vel* stolnic, pan Manolache Crețulescul *vel* comis, pan Barbul Știrbei *vel* sluger, pan Neculae *vel* pitar. Și ispravneț pan Pană Filipescul *vel* logofăt de Țara de Sus, i pan Iordache Mavrocordat *vtori* logofăt.

Și s-au scris hrisovul acesta în anul dintăi al domnii mele aici în Țara Rumânească, în orașul București, la anii de la zidirea lumii 7283,

iar de la nașterea domnului Dumnezeu și mântuitorului nostru Isus Hristos 1775 în luna avgustului, în 13 zile.

Arh. St. Buc., ms. 3, f. 122 v—124; V.A. Ureche, *Ist. rom.*, III, p. 168—169.
Copie.

217.

1776 ianuarie 22.

Preainălțate doamne,

†Fiindcă în fericite zilele mării tale am cumpărat locul caselor dumnealui Manolache Vatați, ce iaste lângă mănăstirea Sfântului Ioan, aici în București. Zapisul de cumpărătoare serie că din cât loc va eși dinzidul mănăstirii Sfântului Ioan până în locul răposatului spatar Părvul Cantacozino (ce l-au cumpărat preasfinția sa părintele mitropolitul), doaoă părți iaste locul meu și a treia parte a luminătei domniții Ecaterinii.

Deci, pentru ca să să aleagă acest loc până iaste și vânzătorul aici de față, mă rog mării tale să să orânduiască dumnealui *vel* dvornic de Țara de Sus și dumnealui *biv vel* logofăt Badea Știrbei, ca să-l aleagă. Și după alegerea dumnealor, să mi să întărească și cu luminat hrisovul mării tale și alegerea și cumpărătoarea.

1776 ghenarie 22.

Al mării tale preaplecată slugă,

Ianache Văcărescu *vel* vistier

[rezoluția domnului]:

Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod i gospodar zemli Vlahiscol.

Poruncim domnia mea dumitale *vel* dvornice [de] Țara de Sus, i dumitale *biv vel* logofăt Bade Știrbei mergând în fața locului și după scrisori și zapisul vânzării să trageți acel loc, puind și semne, după obicei. Și așa să dați și carte de hotărnicie iscălită de dumneavoastră, ca să știe pe unde să stăpânească și cât. După care, i să va face și hrisovu domnii mele de stăpânire.

1776 ghenarie 26.
procit vel logofăt

L.P.

Acad. R.S.R., CLIV—215.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; pecetea domnească, ovală, în tuș roșu.

218.

1776 martie 14.

Încredințez cu zapisul meu la mâna lui chir Athanasie Dimu simigiul. Precum să să știe că având un loc cu casă cu pivniță și alte namestii în mahalaoa lui Dârvaș, care loc il am danie de la preasfinția sa părintele mitropolit al Ungrovlahiei chiriu chir Grigorie unchi-mieu, cu deosebită carte, și preasfinția sa l-au avut iar cumpărat de la un Ioan Trămbițașul dupe vreme când era preasfinția sa mireon și cu șaderea la mănăstirea Colțea.

Care din pricina răzmiriții ce au trecut, stricăndu-se toate nemestiile ce au fost pe dânsul, l-am făcut vânzător și găsindu-să mușteriu cel mai sus

zis, l-am tocmit și l-am vândut acest loc drept bani gata taleri 80, adică optzeci, care bani i-am luat pe toți deplin în mâna mea.

Și semnele locului iaste dupe cum arată dejur împrejur urma gardului care au fost, precum am stăpănit și eu.

Și l-am vândut de a mea bunăvoe și cu știrea preasfinții sale părintelui mitropolit, dându-i și zapisele cele vechi ce am avut pentru acest loc.

Deci să aibă a-l stăpâni acest loc de acum înainte cu bună [pace] și să-i fie stătător dumnealui și neamului dumnealui, ohabnic în veci.

Și pentru mai adevărată credință m-am iscălit mai jos, ca să să crează.

1776 martie 14.

Nicolae *biv vel* pitar.

Zapisele vechi ce i l-am dat pentru acest loc sânt acestea: leat 7248 [1740] mai 15, un zapis al lui Vasile i Stoiana soția lui cu care au vândut acest loc lui Ioan Trămbițaș

1757 iunie 13, alt zapis al lui Ioan Trămbițaș i Ana soția lui, cu care au vândut acest loc preasfinț[it] părintelui mitropolit.

Colecția Șerban Flondor.

Original, stare bună, hirtie cu filigran; pecetea inelară a mitropolitului Grigorie.

219.

1776 mai 8.

Preainălțate doamne,

†Din luminată porunca mării tale fiind noi orânduți prin pitac și cu mumbașir vataf *za* păhărniceii, ca să alegem și să hotărăm un loc al dumnealui *vel* cliucer Manolache Brancovean, ce-l are aici în București pe lângă pod[u] lui Șarban Vodă, în mahalaoa Popescului, unde mergând în fața locului am cerut să ne arate dumnealui cărți și dovezi, iar dumnealui scoase o carte de hotărnicie a Gherghinii județului din București, dă ani 99 ot leat 7185 [1677] iunie 10, din care carte alt nu ne-am putut adevăra fără numai că au avut boeri[i] brancoveni stăpânire la acel loc, stinjeni 100, dar de unde să începe și până unde merge nici într-un chip nu ne-am putut adeveri, pentru că toate acele semne și pietri ce scrie la acea carte, nu să poate găsi om să le ție minte, sau să le fie pomenit, căci toți cei ce să află cu case pă acest loc sânt primeniți de la o mână la alta. Și unii mărturisesc singuri cum că știu că le sânt casele pe locul dumnealor boerilor brancoveni, iar alții zic că nu știu al cui iaste locul acela, cum și alții zic că iaste locu al lor de moștenire.

Pentru aceasta le-am cercetat stăpânirea să vedem cum am fost. Și ne adevirim atât din spusele oamenilor casii dumnealor boiarilor brancoveni, cât și de la unii din bătrâni ce să află șazători pă acel loc, cum că niciodată n-au pomenit să le ceară cineva chirie.

Deci neputând într-alt chip să ne adevirim, am făcut și această cercetare, care cercetare o arătăm mai jos în patru dăosebiri, adecă: intrul o dăosebire arătăm casele celor ce mărturisesc însuși cum că sânt pă locu boerilor brancoveni, dar chirie nu li s-au cerut;

și intru a doaa osibire arătăm casele ce le-am dovedit că au fost ale țiganilor boerilor brancoveni, și ale unora din turcii mehteri, și ei le-au vândut, intru a cărora vânzare nu pomeneste de loc nimic, fără numai zice: că i-au vândut casa;

și într-al treilea osebire arătăm pe unii ce au case și zic că să pomenia cum că să chiema locul domnesc, iar alții cum că nu știu al cui iaste, că chirie nimenea nu le-au luat;

iar într-al patrulea osebire arătăm pă cei de la zece și 15 ani încoace, și au vândut casile și scriu în zapise că le-au vândut cu pământul lor, precum au stăpănit părinții lor; și la sfârșitu a fieștecăria stări, arătăm și proastă părerea noastră cum iaste. Și rămâne a să face hotărârea de cătră înălțimea ta.

Usebirea dintăi, ce să mărturisește că iaste locul boiarilor brâncoveni :

case

- 1 a Chiții cu coprinsul ei
- 1 Despa ce au fost din vechime a lui Stan, țigan boiarilor brâncoveni, și spune însăși ea că iaste pe locul boeresc.
- 1 Tudor Botezatul însuși mărturisește că iaste pe locul boeresc.
- 1 Stanca asemenea mărturisi
- 1 Petre saraci-bașa să dovedește din zăpis că iaste locul boeresc
- 1 Hagi Apostol asemenea
- 1 a Mariei armencii, botezata, asemenea

Un loc de casă ce iaste aproape lângă casile țiganilor boerești, pe care loc când era casă, acea casă au fost cumpărat-o Dumitru doftorul în taleri 16, dar el aici nu iaste să-și dea mărturiia, fără numai din cei ce știu ne-am adevărit că iaste loc boeresc.

Aceste locuri fiind dovedite că sânt ale boerilor brâncoveni, dreptatea îi dă a le stăpăni cu bună pace.

— Usebirea a dooa, ce au fost case ale țiganilor boerești, și ale unora din turcii mehteri.

- 1 Duțul brutariul ce au fost din vechime al lui Isuf fecior Dincăi.
- 1 Necula Botezatul, să dovede că această casă au fost a lui Gologan turcul Borozanul.
- 1 Petre argintariul, zapise și cărți nu are, fără numai să dovedește că au fost a unui arap, iar de la arap au rămas la un popă Costandin de la beserica Domnească.

Cu aceste nume de streini ce să numesc, cunoscut iaste că pământ nu au putut avea, fără numai binaoa, iar locul să cunoaște că iaste din locul boerilor brâncoveni.

— Usebirea a treia, ce arată unii că s-au numit loc domnesc, iar alții că nu știu al cui loc iaste.

- 1 Ilinca, zapise și scrisori nu are, fără numai zice că n-am pomenit pă nimeni stăpăn pă acest loc.
- 1 Neaga fata lui Dumitru Tobașul, asemenea.
- Casa lui Apostol jimblariul, iaste pe locul Sărindariului, iar o bucată de loc din locul curții lui, însuși mărturisește că iaste loc strein, dar al cui iaste, nu știe.
- 1 Ioan jimblariul, trei ani sânt de când au făcut casa, dar al cui iaste locul, nu știe.
- 1 Tudora fata Neacșii zice : că pă al cui loc iaste, nu știe.
- 1 Daniil sticlar, această casă au fost a unui țigan al Canelii și nepoata Canelii moștenind pe țigan, i-au vândut casa, iar locul al cui iaste, nu știe.
- 1 Gheorghie saraci-bașa, la câte mâini s-au vândut, nici la un zăpis nu pomenește de loc nimic, nici el al cui iaste zice că nu știe.

- 1 Cazan ceauș
 - 1 Tudor furdagiul
 - 1 Costandin *zet* odagiul
 - 1 *ipac* a lui Costandin
- Aceste case câte 4 sânt pe un loc, care loc dintr-un zăpis vechi, spălat de apă să dovede, că au fost al Paraschivei lăutariul, și cum că iaste loc domnesc.

În București loc fără stăpăn nu poate fi, ci trebuie a fi dat de domn după vremi la mănăstiri sau la boer; deci stăpăni împrejurași ce sânt, nimeni dava nu face : să cunoaște că iaste loc al boerilor brâncoveani.

— Usebirea a patra, ce au vândut casele cu locul lor, ca stăpănire de la părinții lor.

- 1 A Voicăi ce au fost a lui Ivașco seimean, și să văzu zăpisul dres, de au pus cu slovă streină, și zice : cu locul ei.
- 1 Tudorii șalvaragiul ce o au cumpărat în anul trecut, la leat 1775, dela Anghel *i sin ego*, și zice în zăpis : că i-au vândut casa cu tot cuprinsul ei.
- 1 Tudor furdagiul, au cumpărat locul în taleri 60 de la Anghel croitoriul, iar Anghel că au fost locul lui n-are să arate, fără numai zice : că i-au fost dată de zeastre, dar nici foaie de zeastre n-are.
- 1 Stoian căpitan ce au cumpărat casa cu locul ei de la Tudorache vornicelul la leat 1771, iar Tudorache însuși mărturisi că nu știe al cui iaste, pentru că mai nainte au fost un lac și după vremi astupându-să, au făcut el locul zăpt.

1776 mai 8 *dni*.

D[umitrache] medelnicer
Costandin *biv vtori* logofăt

Colecția Șerban Flondor.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran, cerată, in-folio.

220.

1776 iulie 11.

Sofronie cu mila lui Dumnezeu arhiepiscop al Constantinopolei, Romei celei nouă și patriarh ecumenic.

Pe lângă altele și aceasta este de trebuință și toate datoriile, precum este știut, cu dreptate au căzut asupra celor de pe vremuri ai noștri sufletești înaintași ai acestui prea sfânt patriarhicesc și ecumenic scaun, carii toate bine socotindu-le și obștescul folos al mulțimii creștinești în seamă luind, le-au adunat și întărit cu cărți patriarhicesți și sinodicești. Și dănuirea acestora, precit cu puțință este, a întărit, pentru ca în veci trăinicie să aibă și în toată vremea viitoare neclintite să rămâie, ci mai mult să se inmulțească și de folos să fie.

Și pe deoparte pe stăpînitorii și cunoșcătorii celor bune cu laudă și cu încurajare și binecuvîntare îndemnîndu-i și acoperîndu-i, iar pe de altă parte pe dușmanii acestora și pe călcătorii, sau pe cei ce în orice chip avîndu-le la îndemină, le vor da la o parte pe acestea. Pe unii ca aceștia sinodiceștile și bisericeștile cele mai grele blesteme să-l atingă și să-l robească după cum se cuvine și după dreptate.

Fiindcă dar și de Dumnezeu iubitorul preainălțatul strălucitul domn și stăpînitor a toată Ungrovlahia Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod, al smereniei noastre întru duhul sfînt fiu iubit și dorit, din a lui mare rîvnă pentru învățătură și folosul obștesc al neamului și progresul lui, grije nobilă avînd, a vrut ca cele aflătoare să le organizeze din temelie.

Școala din București, scaunul său domnesc, a mărit-o și orînduind mijloacele potrivite a întocmit-o astfel încît cei ce se ostensec pentru aceasta niciodată să nu înseteze și să caute alt izvor. Și îndemnat de aceasta a organizat puțin câte puțin alte două case pentru învățatură, una la Craiova, iar alta la Buzău, în țara domniei lui, unde se cultivă dragostea învățaturii celei nouă, prin învățarea lecțiilor de gramatică și poetică. Apoi cine vrea trece la școala aflată în București unde urmează toate lecțiile.

Însă și în fiecare oraș din țara domniei lui așezat-a dascali băștinași pentru limbă slovenească, spre a învăța pe copii slovele cele vechi, pentru ca într-adevăr să nu fie necunosători a acestor, în vîrstă ajungînd.

S-a dat și hrîsov domnesc a cărui neschimbătă copie și nouă ni s-a arătat. Într-acesta se cuprind următoarele capitole :

1. Dascalii să se așeze totdeauna în număr de șase, învățați fiind pentru fiecare fel de obiect, însă : doi pentru gramatică, unul pentru matematică sau aritmetică, geometrie și astronomie încă și istorie ; unul pentru științele naturale, unul pentru religie și unul pentru limba latină veche și italiana. Științele naturale să se învețe în limba elină, urmînd pe Aristotel și pe comentatorii lui, iar matematicile, de nu se va putea să se învețe cum se cuvine în limba elină, să fie predate și în limba latină sau în limba italiană, care din ele se va socoti mai prețioasă.

Iar fiecăruia din acești dascali i se va da drept plată anuală, după predare și valoarea lui personală, după judecata și hotărîrea înălțimii sale.

2. Elevilor celor lipsiți de mijloace (pentru că lipsiți de orice altă grijă și nepreocupați de cele necesare pentru viață să aibă neîntrerupt în vedere învățarea lecțiilor) înălțimea sa orînduește să se dea cele trebuincioase pentru întreținerea și îmbrăcăminte, peste tot la șasezeci din elevi, cari să fie interni în cele cinci clase, adecă câte doisprezece în fiecare clasă, iar grija acestora și luarea aminte să o aibă cei de pe vremuri epitropi.

Să îndemne la aceasta pe orînduiții epistați, pregătind la vremea trebuitoare și fiecare după datorie urmînd și masa pentru fiecare dascal cu elevii orînduiți să se așeze, iar pentru cei șasezeci de elevi, aflați acolo, îmbrăcăminte trebuitoare să fie asemenea una cu alta.

Iar pentru toate acestea se dă anual poruncă orînduiților epitropi. Epistații orînduiți și la alte treburi obștești să aibă a lua plata lor precum s-a poruncit. Însă în fiecare clasă să fie și cite un pedagog, bărbat destoinic, modest, care să fie întrebuințat la supravegherea tuturor mișcărilor și faptelor, încît nici unul din elevi să nu facă neorîndueli sau să fie neglijent pentru învățarea lecțiilor. Iar în fiecare dormitor al elevilor (care trebuie să fie încăpătoare, încît mai mulți într-insele să locuiască) pentru cele ale locuinții slujbe cite o slugă și pentru celelalte slujbe trebuitoare ale elevilor.

3. Elevii cari intră și sînt îmbrăcați de școală să nu fie mai mici de vîrstă de șapte ani ; să nu fie însă niște proști și leneși încît pe alții sîrguitori să-i lenevească, ci de neam bun, adică copii boerilor în lipsă, sau urmașii boerilor numiți mazili, sau străini săraci, nu însă și ai țaranilor cari se îndeletnicesc cu plugăria și păstoria ; rivna lor este de folos întru lucrarea pămîntului și creșterea vitelor.

Iar copii neguțătorilor sau ai meșteșugarilor cari dintre aceștia îi vor trimite pentru învățarea numai a gramaticii, așa încît plecînd de la școală să intre fiecare la meșteșug, ca și părinții lor, să fie îndrumați, fiecare, spre fireasca lui înclinare.

Afară de elevii lipsiți de mijloace, cari vor fi hrăniți și îmbrăcați de școală, după cum s-a zis, cîți alții din cei bogați ar vrea să rămîie cu obștea elevilor interni și să se așeze la masa obștească, din venitul acestora epistatul școalei va procura hrana pentru ei asemănătoare cu mîncările orînduite.

4. În cei trei ani de la începutul elevilor, după obicei, să se exersese numai cu gramatica, tot asemenea să se facă începutul și la limba latină. Apoi trei ani astfel exersîndu-se încît să învețe elineasca și latineasca din autorii cei mai buni. Iar după împlinirea a cinci ani, de aci înainte trei ani să se ocupe cu poetica și retorică, cu exerciții elinești și latinești, studiînd totodată și pe imitatorii lui Aristotel.

Iar după aceia să învețe foarte bine, cine dorește, și limba italiană.

Astfel dar, cu sîrguință exersîndu-se, în nouă ani stăpînind și gramatica și obiectele înrudite, căpătînd totodată experiență și în alte limbi, să progreseze și la studiul științelor.

Și întii, în toți cei trei ani să se învețe pe deoparte aritmetica și geometria, pe de alta foarte bine istoria politică și istoria geografică cari sînt în mai sus zisele limbi, iar după acestea să se familiarizeze cu filosofia lui Aristotel, cu prea buna astronomie, folosîndu-se de exerciții din fiecare știință pentru ca lăsînd restul școalei, să aleagă cît mai repede vrea fiecare, sau cele bisericesti sau cele politicești.

Iar cele cinci clase mai sus numite, fiecare din ele avînd cite doisprezece elevi lipsiți de mijloace să fie astfel : I-ia, trei ani începători să fie ocupați numai cu studiul gramaticii. A II-a, apoi înaintînd, în trei ani să învețe elinește și latinește. A III-a, iar trei ani de elinește și latinește cu gramatică, poetică și retorică cu exerciții, precum și limba italiană. A IV-a, aritmetica, geometria și istoria cu geografia. A V-a și ultima, științele naturale și astronomia.

Iar pentru cei destinați în ale religiei, a așezat înălțimea sa la sfînta Mitropolie, un dascal de teologie sfîntă, încercat în ale iubirii și a dogmelor ortodoxe, pentru ca să se ducă aici aceștia și cîți alții din elevii eșiți din școală aducîndu-și aminte de ea se vor reîntoarce, alt dascal de muzică. Fiecăruia poruncește a-și împlini dascălia preasfînta Mitropolie neîntrerupt, cerînd părerea pentru aceasta și a preasfîntului mitropolit al Ungrovlahiei, carele nutrește zel pentru învățatura și a prea cinstitei tagme bisericesti.

Iar pentru distracție și pentru modesta și regulata viață a elevilor, acestea poruncește înălțimea sa. După ce se vor scula dis-de-dimineață cu toții, la ora ceasta îmbrăcîndu-se, apoi să-și aranjeze toate și să se ducă la sfîntul lăcaș ca să asculte sfînta slujbă, și întorcîndu-se să învețe în parte pînă la orînduita oră a ascultării lecțiilor, apoi eșînd, să se ducă la locul orînduit.

Astfel dar învățînd, apoi alegîndu-se unii de alții să se ducă la obșteasca masă. Iar apoi, cei mai buni elevi din clase cu pedagogii lor preumblîndu-se, să vorbească între ei, sau să facă exerciții, exersîndu-se pînă la o oră. Astfel dar învățînd fiecare în parte pînă la vremea ascultării lecțiilor, să vie să asculte pe dascali, pentru ca apoi întorcîndu-se înapoi iar să învețe fiecare în parte.

Iar duminicile și zilele de sîrbătoare să nu întirzie prea mult acolo, ci după ce vor învăța lecțiile ascultate, să fie îndrumați de dascali în sfîntele învățături ale credinții noastre ortodoxe. (Iar în zilele acestea și în cursul săptămîinii, odată sau de două ori, să se ducă cu eforii lor și cu

dascalii lor undeva în apropiere pentru exerciții corporale). Iar seara întorcându-se să cineze la masa obștească cu toții împreună, și după cină care are să fie simplă, o oră să se distreze. Să nu fie însă vremea pierdută, ci dimpotrivă, discutând să se folosească. Apoi să se ducă cu toții în biserică și în obște închinându-se să între fiecare în locuința lui ca să se odihnească în pat, și sau vrea să doarmă, ori nu. Și toate acestea la orînduitele ceasuri să se facă prin clopot.

Iar cine vrea, să învețe iarăși cu lampa de noapte, ce se află în fiecare locuință pentru noaptea întreagă. Și toate acestea să le supravegheze numitul pedagog îngrijindu-se de conduita și prea orînduita purtare și regulă a elevilor, în chipul cel mai sever. Iar dacă vreunul din ei pare neorînduit și turburător al ordinii celorlalți, pe unul ca acesta să-l îndrepteze, nu însă cu injurii și cu biciul, ci cu mijloace atrăgătoare pe care pedagogia le arată, de la cele mai ușoare către cele mai grele înaintînd.

Iar intrarea elevilor lipsiți de mijloace, aranjarea lor în școală, sau îndepărtarea unuia din aceștia să se facă cu pricini binecuvîntate, cu știrea și voia scrisă a domniei.

Aceste dar așa s-au orînduit de înălțimea sa cu privire la dascali și la elevi, la purtarea lor și înaintarea la învățătură. Mici o măsură însă nu era luată pentru îndelungata dăinuire și orînduire a acestor case de învățătură. Trebuie dar să li se găsească venituri îndestulătoare și neschimbate. Privind deci toate sfintele mănăstiri din țara domniei sale și scopul acelor nemuritori ctitori în seamă luînd, cari pentru faceri de bine le-au înzestrat cu averi nemîșcătoare și socotindu-le nu numai nedrepte ci și ne la locul lor, poruncit-a ca de aici înainte să fie venituri ale vistieriei domnești pentru îndestularea numai a celor sfinte. Și nedreptatea aceasta, ce este de demult, a vrut să o îndrepteze și să îplinească scopul ctitorilor, precum de ei s-a orînduit pentru ca acele sfinte danii, la lucruri întru adevăr de Dumnezeu iubite, să fie folosite.

Întîi făcînd dajnice toate sfintele mănăstiri din țara domniei sale, așezat-a rînduială la veniturile lor pentru economie precum în domnescul hrisov dat de înălțimea sa pre larg se arată, ca să dea dajdii pentru lucruri de Dumnezeu iubite și obștei folositoare, precum este cea de aci înființată casă de învățătură.

A orînduit pentru ca fiecare din mănăstirile pămîntene să îplinească o sumă oarecare potrivită cu veniturile cunoscute. Și adunîndu-se suma de la toate mănăstirile pămîntene face lei șase mii. Iar pe cele adaose la alte mănăstiri, slobode făcîndu-le ceea ce vîrsau întîi la visteria domnească, pentru împlinirea celor bisericesti, să aibă a da anual cîte lei patru mii. Pe lîngă acestea făcînd dajnici și pe preoții aflători în țara domniei sale, socotiți ca la trei mii cinci sute, după catastișele înfățișate înălțimii sale de preasfinția sa mitropolitul Ungrovlahiei și al nostru frate chir Grigorie și de Dumnezeu iubitorii episcopi, s-a orînduit să dea anual fiecare din ei cîte trei lei, din cari o jumătate pentru cutiile de milă, iar jumătatea cealaltă pentru școală, precum mai pe larg cuprinde privitor la dadjia preoților hrisovul domnesc ce s-a dat.

Iar toate adunîndu-se la un loc fac cincisprezece mii două sute șasezeci lei, scoțînd dintrîșii pentru zisa casă de învățătură, pentru învățătură și facerea de haine pentru elevii săraci și pentru celelalte cheltuieli trebuitoare. Iar socoteala lor se face anual și se trece în aceeași condică în care se scriu veniturile și cheltuielile, pecetluindu-se cu pecetea domnească. În condică se scriu de asemenea și cărțile școlii și cîte alte de iubitori și

de Dumnezeu cinstitori bărbați se dăruiesc școlii, sau în bani, ori în lucruri, și se chivernisesc de epitropi bine și cu iubire de Dumnezeu. Iar cărțile se încredințează unui bibliotecar cu credință ce este orînduit avînd a le păzi în siguranță spre a fi de folos celor de la școală, dîndu-le să se folosească de ele, în schimbul unei adevărinite, luîndu-le apoi iar înapoi.

Acestea dar, astfel, poruncindu-le înălțimea sa și lucrînd pururea cu neștrămutată voință, orînduit-au efori pe preasfințul mitropolit al Ungrovlahiei și pe cei doi de Dumnezeu păziți episcopi al Buzăului și al Rîmnicului, și de acum în veci, precum și pe cei de bun neam boeri ai prea luminatei înălțimi, de la marele ban pînă la marele postelnici, cari sint datori a supraveghea ca cele ale școlii, de epitropi și epistați după chipul orînduit să se îplinească așa încît nimic dintr-aceste cu vedere să nu se treacă. Asemenea obștească știre a mitropolitului, a episcopilor și boerilor cele trebuitoare cheltuieli ale școlii se fac, de cari are știre înălțimea sa, care poruncește cele cuvenite.

Datoria dascalilor este a trimite îndată înălțimii sale înștiințare despre starea școlii și a elevilor și a lecțiilor și apoi așa să păzească și să îplinească toate rînduialile cari într-însul s-au poruncit. Luînd dar în fiecare an socoteală și înfățișînd catastișele împreună cu condicile înălțimii sale, cu prisosință se vede acolo sau venitul orînduit sau daniile din cari înălțimea sa chibzuiește să orînduiască după trebuință, sau să-i ție pentru nevoia acestei școli, sau făcînd ajutoare pentru elevii săraci, întărirea tuturor acestora și neschimbata lor împlinire o dă înălțimea sa de Dumnezeu iubitorul cu hrisov domnesc care toate aceste le cuprinde.

Iar pentru mai îndelungată la dăinuire și cei după înălțimea sa cu scaunul Ungrovlahiei învredniciți domni neștrămutate să le păzească toate cele în hrisov cuprinse, ca folositoare obștei socotindu-le și întru slava domniei celor iubitori ai Ungrovlahiei domni.

Astfel dar, se întărește și de acest al nostru patriarhicesc și sinodicesc pecetluit hrisov, toate. Deci învrednicirea înălțimii sale prea bună fiind și de rîvnă sfîntă fiind insuflată, pentru obște este folositoare, precum bine se arată și scrie în acest de față, sinodicesc. Întru duhul sfînt împreună cu frații noștri și conslujitorii din inimă părintește pe înălțimea sa de Dumnezeu iubitoare a binecuvîntăm și Dumnezeu să-l păzească pe prea strălucitorul său tron, ferit de boală, vesel, sănătos și cu viață lungă, cu dăinuire neclintită și tărie neclătită, în fericire, și cu împlinirea tuturor celor de Dumnezeu mintuitoare cereri întru creșterea și îmbunătățirea binecuvîntatei țări și folosul obștii neamului.

De aceia dar despre aceste de Dumnezeu iubite fapte ale înălțimii sale bune nădejdi avînd și înștiințați și asigurați și de alte multe îndreptări și alte multe folositoare lucruri pentru nefericitul nostru neam, din fireasca lui înclinare către aceasta și din creștineasca lui dragoste, rîvnă a arătat întru orînduirea și mărirea școlii acesteia, precum în capitalele mai sus arătate, cuprinse în hrisovul domnesc al înălțimii sale, se vede.

Întărirea neștrămutată și neschimbată în toți vecii și în viitor pururea să aibă. Iar cei ce vor fi pe vremuri stăpînitori, precum și creștini fie clericii sau mireni, mic sau mare, tînăr sau bătrîn, dregători și puternici din orice stare și treaptă va fi, sau cei de pe vremuri epitropi ce vor chivernisi la școală, sau alții, de vor cuteza să strice și să schimbe ceva din cele de mai sus scrise capitale, sau să lenevească întru împlinirea acestora, sau neîntrerupta dăinuire și ființă să oprească, și pricina stricării, micșorării, și deșarte lucrări să se facă, sau direct sau indirect, sau cu cuvîntul sau cu fapta sau

printr-alt chip ori cale, unii ca aceștia ca niște dușmani ai folosului obștesc și ai unirii, afurisiți să fie de sfânta și de o ființă și de viață dătătoare și nedespărțită treime a unei firi a lui Dumnezeu, și blestemați și neiertăți și după moarte nedeslegați. Pietrele și fierul să se topească, iar ei nicidecum. Să moștenească lepra lui Ghezi și spinzurătoarea lui Iuda, să rătăcească și să tremure pe pământ ca și Cain, să se deschidă pământul și să-i înghită pe ei ca pe Dathan și pe Avir, mînia lui Dumnezeu să fie peste capetele acestora și partea lui cu a trădătorului Iuda și cu a iudeilor ce au ucis pe domnul, și cei ce l-au răstignit pe el, averile și lucrurile și agoniseala lor să fie în desăvirșită nimicire și distrugere, ca valul să se lupte împotriva vîntului și ca un vîrtej să se învîrtească în aer și toată agoniseala lor să fie hrana și hrăpirea hoților; domnul Dumnezeu să trăsnească casele lor și din durere în durere să cadă și să sufere ziua și noaptea, îngerul domnului să distrugă toate ale lor și să-i izgonească pe ei în tăișul săbiei și chip de mîntuire să nu fie, numele loc ca o injurie și blestem înaintea tuturor să fie, într-o singură generație să se stingă pomenirea lor și nici un folos să nu vază în toată viața lor din tot ce lucrează, să fie cu desăvirșire distruși de viața aceasta din dreptatea sfîntă, să fie lipsiți de viața pururea nemuritoare și de vecinica fericire, ei vecinicului blestem să fie supuși și de focul Gheenei mistuiți și de blestem și legătură nedespărțiți, să aibă și blestemele celor trei sute optsprezece de Dumnezeu purtători părinți de la Nicheia și a celorlalte sfinte sinoade carii vor străluci în ziua înfricoșată a judecării.

Deci pentru întărire s-a făcut și această de față a noastră patriarhiească, sinodicească pecetluită carte cojnică de adevărire, a celor date întru orînduirea din temelie a școalei din Ungrovlahia.

În anul una mie șapte sute șaptezeci și șase luna iulie 11 zile.

Sofronie cu mila lui Dumnezeu arhiepiscop al Constantinopolei Romei celei nouă și patriarh ecumenic.

Avram cu mila lui Dumnezeu arhiepiscop al sfintei cetăți a Ierusalimului și a toată Palestina.

Al Efesului, Meletie

Al Halchidonului, Parthenie

Arh. St. Buc., Diplomatice, nr. 61.

Traducere din 1916 făcută de L.T. Boga după originalul grecesc.

221.

1776 septembrie [f.z.].

Adeverez cu acest zăpis al meu la mîna dumnealui nenii Nicolaie Dudescu *biv vel* dvornic.

Precum să știu că avînd un loc de case cu pivniță de pîiatră aici în București, în mahalaua Arhimandritului, alături cu locul casilor dumnealui, tot într-un ocol, care locul meu iaste deosebit și vine pe din sus, până în mănăstirea Arhimandritului, unde să prăznuiește hramul Sfinților Apostoli și pe din jos, vine alături cu zidul hodăilor al grajdului dumnealui, până în malul Dâmboviții.

Care loc de case îmi iaste și mie de la părinții miei, dupe cum scriu zăpisile cele vechi de cumpărătoare, care zăpise le-am dat dumnealui. Și făcându-l vînzător altuia nu-i s-au căzut fără decăt dumnealui.

262

Și l-am vîndut acest loc în taleri 500, adică cinci sute, bani gata, care bani, i-am luat toți deplin, în mîna mea. Însă locul cît scrie mai sus ocolul, cît au fost îngrădit, casile cu pivniță, dupe cum să vîd, afară din locul ce iaste de frați, de luăm chirii dupe dănsul.

Deci, să aibă dumnealui a stăpîni acest loc cu bună pace de către mine și de către tot neamul meu, dumnealui, coconii dumnealui, căți Dumnezeu îi va dărui.

Și pentru mai adevărată credință, am iscălit mai jos, întărind și cu pecetea mea, ca să să crează.

1776 septembrie.

L.P. Radu Golescu *vel* pitar, adeverez

C[alinic] episcop Buzăului, mărturie

Dumitrache *biv* vistier, mărturie

Acad. R.S.R., III — 127.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; frumoasă pecetea lui Radu Golescu, în tuș negru.

222.

1777 februarie 10.

Preainălțate doamne,

†Dupe porunca înălțimii tale pentru avutul lui Theodose liptșcanul dupe catagrafi[e], făcându-se mezat, i s-au împărțit lucrurile pã la datornicii lui, precum sãnt arãtate la comisionurile ce s-au dat la mãna fieștecãruia din datornici, între cari fiind și dumnealui Manolache Brãncoveanul *biv vel* elucer i s-au dat o casã ce este fãcutã dã Theodose liptșcanul în Hanul lui Șerban Vodã pe locul mănãstirii Cotrocenilor.

De aceasta înștiințãm ca să i să întãreascã stãpãnirea cu luminatã pecetea înălțimii tale.

1777 februarie 10.

[*indescifrabil*] paharnic

D[u]m[itru] medelnicer

Iorga staroste

Gheorghe Canales [*grecește*]

[*rezoluția*]:

Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod i gospodar.

Întãrim și domnia mea ca să o stãpãneascã cu pace.

1777 martie 20.

Trecut în condica Divanului

Gheorghe condicar

[*pe verso*]:

Un loc cu casa la Hanu Șerban Vodã.

1777.

Arh. St. Buc., M-rea Cotroceni, LXIII—1.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

263

1777 mai 17.

Eu Mariia stolniceasa Greceanca dau mărturisanie în frica lui Dumnezeu și înaintea preasfinții sale părintelui mitropolit al Ungrovlahiei chirio chir Grigorie, pentru un loc ce iaste la Fântâna Boului, care loc au fost bun al răposatului soțului meu Ioanniță stolnic Grecianu rămas și dumisale de la părinții dumnealui Ene portar, i Mariia portăreasa. Și îngropându-să părinții răposatului soțului meu la sfânta mănăstire Toți Sfinții, atât răposatul soțul meu stolnic Ioanniță cât și eu, ne-am îndemnat dănrăvnă dumnezeiască și le-am dat danie numitii sfinte mănăstiri, de sănt acum ani 35, care din vreme în vreme începând a să impresura acest loc de mahalagii înprejurenii și sfinția sa părintele egumen, chir Neofit, vrând ca să-l descopere și negăsind la mănăstire carte de danie, fiindcă au vrut Dumnezeu de am trăit până acum, dau această mărturisanie cu sufletu meu, pentru acest loc, că iaste bun al sfinte mănăstiri, fără de nici o pricină.

1777 mai 17.

[L.P.] Eu Mariia stolniceasa Greceanca, adeverez

Grigorie arhimandrit Deleanu, mărturie
Popa Toma eclesiarh, mărturie
Popa Ioan hartofilax, mărturie
Popa Ioan protopopa, martor

Grigorie milostiuu bojiu arhimandrit i mitropolit Ungrovlahii.

Viind și înaintea noastră dumneaei stolniceasa Mariia Greceanca în frica lui Dumnezeu asemenea mărturisanie dete, după cum în jos anume să arată.

Și spre incredințare, adevărim și noi,

Al Ungrovlahii Grigorie epiveveois [grecește]

1777 mai 18.

[pe verso]:

Adeverința dumneaei stolnicesii Marii Greceancai pentru locul ot Fântâna Boului, din București, care loc este danie sfinte mănăstiri dat de dumneaei, fiind îngropați socri[i] dumneaei aici la sfânta mănăstire, anume Iene portaru și Mariia portăreasa.

Arh. St. Buc., Episcopia Argeș, XLVIII—50.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; pecetea inelară a Mariei Greceanca, în tuș negru; o semnătură grecească indescifrabilă.

224.

1777 iunie 7.

Adecă eu Hristea ceauș dinpreună cu soția mea Lațcarina i cu soacră-mea Ioana, i cu Stan cumnată-mieu, dat-am credincios și adevărat zapis al nostru la mâna dumnealui Mihai logofăt povarnagiu.

Pentru ca să știe că i-am vândut dumnealui un loc, care loc ne-au fost dat și noă de zestre de la numita mai sus soacră-mea, ce este tot înpreună cu al casii dumneaei. Și l-am vândut de a noastră bunăvoe, nesiliți de nimenea.

Și dumnealui să aibă [a] stăpâni dumnealui și coconii dumnealui, căți Dumnezeu îi va dăru, cu bună pace de către tot neamu nostru. Și

264

toceameala ne-am tocmi drept taleri bani gata 29. Și când s-au făcut această toceală și zapis, au fost toți vecinii și preoți din mahalala care mai jos să vor iscăli.

Și pentru mai adevărată credință ne-am iscălit mai jos, ca să fie de mare credință. Și am pus și degetile în loc de pecete.

Iunie 7 dni, 1777.

×Eu Hristea ceauș, dinpreună cu soția mea Lațcarina, vânzători

×Eu baba Ioana dinpreună cu Stan fiu-mieu, i cu Mariia fii-mea, adevărăm

Eu Radu cizmaru, martor

Eu Dan podaru, martor

Popa Marin, martor

Și am scris eu popa Iorga ot mahalaoa Oțetari, cu zisa dumnealor

Arh. St. Buc., Cred. Func. Urban, nr. 1 206.
Original, stare bună, format mic.

225.

1777 iunie 25.

Din porunca mării sale preainălțatului nostru domn Io Alexandru Ipsilant vovod și cu vtori vornici anume Neculae, am tras locurile preasfinții sale părintelui vlădica Mireon ce le are în mahalaoa Sfeti Gheorghie cel Vechi, cum arată mai jos.

Stănjeni, palme

1777 iunie 25.

15— 1 Adică cincisprezece și o palmă trăsura dintăi pe fața podului unde au fost vechile cară cu pește, s-au pus sfoară din chiotoarea casii lui Ianache Tămășăscul nepotul de fată al răposatului popei Părvului cel domnesc. Și s-au tras către răsărit până în locul mănăstirii Radului Vodă, pe care are casă Petco căpitanul, ajungând sfoara în pragul porțiții ce răspunde în dos, pă lângă peretele aceștii case a lui Petco. Unde în pragul aceștii porțițe s-au pus acum piatră (măcar că după o carte de alegere ot leat 1769, ce fu la mâna preasfinții sale, să arată că acolea au fost piatră vechi hotar, deosibind locul numitii mănăstiri, iar de această dată nu să găsi) rămăind din piatră ce s-au pus acum și până în chiotoarea casii lui Petco căpitan, palme patru. Iar suma acestor stănjeni sănt eșite de la doă mâini, adecă de la dumneaei Zoita stolniceasa Păduroaie i de la răposatul Gheorghita sin Costandin boltașul, avându-l și ei luat cu schimb și pă bani de la răposatul Ioniță Psimenos zet Udrican clucer. Intinzându-se aceste locuri și în dos până în ulița ce urmează în Bașcalii, unde acolo sănt mai late, după cum să va arăta mai jos la a doua trăsura.

Însă:

stănjeni, palme

12

— Adică stănjeni doisprezece partea dumneaei stolnicesii Zoiti, cu stănjeni doi ai uliții de cară ce era pă lângă casa lui Marco ovreiu, însă nu ulița a obștii, ci din însuși locul stolnicesii lăsat de dumneaei pentru trebuința a celor ce avea namestii pe această parte a dumneaei, i cu stănjeni unul ce iaste peste acel loc

de uliță spre răsărit, carele l-au fost dat stolniceasa în chirie unui Haim ovreiu până când avea casă, precum ne-am pliroforisit din cea mai sus zisă carte, leat 1769.

3 1

Adică stânjeni trei și o palmă partea boltașului, până care stânjeni trei și o palmă și până cel din sus zis stânjin *ot* stolniceasa au stătat casa și o magazie ale acelu Haim ovreiu.

24 pol

Adecă stânjeni doăzeci și patru și o jumătate de palmă a doua trăsura pe ceialaltă față de pod, ce să zice Ulița Bașcaliilor, despre zidul hanului lui Sfeti Gheorghie cel Nou, din talpa chioțoarei casii lui Gheorghie Strugariul, ce iaste pe locul bisericii lui Udrican, s-au scos cătră apus stânjeni doi, locul Radului Vodă, unde fu o groapă de casă ce au avut-o un Vasile croitorul.

Și după scoaterea acestor stânjeni, unde au ajuns măsura lor s-au pus acum piatră și dintrânsa s-au tras iar spre apus până în locul acesta de acum al lui Ioniță lumânărariul carele au fost iar al preasfinții sale vlădicăi Mireon și l-au dat schimb pe alt loc ce-l avea Ioniță pre din josul acestuia, fiind totdeopotrivă. Sau pentru mai buna știință să descoperim mai pe larg, zicem că pe lângă temelia zidului Hanului lui Piper (însă partea cea despre răsărit) pe lung să înjugă hanul cu doă locuri de prăvălii ale dumneaei comisoaii Safta Speteanca. Și până din josul acestora al treilea loc, era acesta al preasfinții sale, iar al patrului, cel mai din jos, era al lui Ioniță lumânărariu.

Ci învoindu-să de au rămas acel al patrului loc al lui Ioniță la preasfinția sa și al preasfinții la Ioniță, acolea între dănsule la uliță s-au pus acum piatră cu împlinirea sumii stânjenilor ce să vad în sus, la răstă [?]. Întru această a doua trăsura rămăind ca de acum înainte acela să se numească locul lui Ioniță, iar acest de acum, zis loc al lui Ioniță și cu acele doă ale comisoaii Saftii sănt câte trele până în Hanul lui Piper, de stânjeni patru și jumătate și o jumătate de palmă.

Zicem latul lor la fața acestui pod al Uliții Bașcaliilor, iar în dos sănt mai înguste, cum să va arăta mai jos, la a treia trăsura, nici că răspunde în celălalt pod al vechilor cară cu pește, ci să întind numai până în dreptul luminii hanului, drept partea cea din dos și într-acel drept să scurtează.

26, 6 pol

Adică stânjeni doăzeci și șase și palme șase și jumătate, a treia trăsura prin mijloc, din Hanul lui Piper, din colțul cel despre răsărit, prin căpătăiul locurilor comisoaii Saftii și a lui Ioniță (că acolea li să sfârșesc lungul lor și acolea latul la câte trele, iaste numai de stânjeni doi și o jumătate de palmă) s-au tras până în mijlocul locului Radului Vodă, între dosul casii lui Petco căpitan și între groapa pivniții lui Vasile croitorul s-au pus piatră.

Așijderea și pentru știința a tot locul preasfinții sale, s-au mai pus alte patru pietri, una la chioțoarea casii lui Ianache Tămășăscul, de unde s-au făcut începere cu trăsura dintăi, pe fața uliții vechilor cară cu pește, iar doă pietri la un loc s-au pus în dosul locului lui Ioniță, în colț, cu una însemnând cum să desparte în lung locul ce au rămas la dănsul, cu deosibire de cătră al preasfinții sale, iar cu alta însemnând scurtarea lor în

dreptul dosului hanului, cum s-au arătat mai sus. Și al patrului piatră s-au pus în dosul casii lui Ianache Tămășăscu între doă tulpini de poartă, peste care fără tăgăduială trecuse Tămășăscul cu îngrădișul de acum, în locul presfinții sale, palme cinci și doă degete.

Iar de la această de acum pusă piatră și până la chioțoarea casii Tămășăscului la fața podului, unde s-au pus acum piatră, sănt stânjeni patrusprezece și jumătate, fără un pumn. Iar din piatra care s-au pus la tulpini înapoi până iar în colțul Hanului lui Piper sănt stânjeni doisprezece și jumătate.

Mitrache *biv vel* medelnicer
Constandin Neculescu polcovnic

1777 iulie 11.

[pe verso]:

Hotărnicia locului ce s-au cumpărat de la dumnealui păharnic Matei Pădure, 1777.

Arh. St. Buc., Achiziții noi, XXXIX—31.

Original, stare bună, hirtie cu filigran; cu două copii moderne.

226.

1777 noiembrie 20.

Preainălțate doamne,

Neodihnidu-să cuviosul igumen al sfintii mănăstiri Văcărești pă cercetarea ce au făcut dumnealor boeri judecători *ot vtori* departament, au făcut apelație la Divan și ni să poruncește de către măriia ta ca să cercetăm și noi jalba igumenului, căruia cerându-i dovadă cum că au stăpănit mănăstirea vreodată acest loc și au luat chirie, nici o dovadă n-au putut să ne arate fără, de numai tot acel hrisov al mării sale răposat domn etitorul.

Iar Stan logofăt împotriva cererii igumenului, osebit dă sineturile ce au arătat la judecata departamentului care sănt în urma hrisoavelor mănăstirii, adică zapise cu care în 3 rânduri s-au vândut acest loc eșind la trei mâini. Și igumenu tot de față aici fiind și acestea văzându-le, au tăcut. Și osebit și de dovada mahalagiilor vechi de acolo.

Ne mai aduse și o mărturie de la omu ce au slujăt multă vreme la însuși mănăstirea Văcăreștii în vremea celor de mai înainte igumeni, anume Albul logofăt, ce iaste acum epitrop mănăstirii Domniții Bălașii, cum și altă mărturie iarăși vrednică credinții anume Neacșul Pitișteanul *biv* logofăt *za* vistierie ce iaste orânduit de măriia ta între boerii epitropi opștii.

Și arată numitul Albul logofăt că mănăstirea Văcăreștii au fost avut și alte moșii cu sate și cu țigani de ale Cantacuzino și de ale Bălăcenilor, carii pribejind din țară, le dedesă măriia sa răposat domnu etitorul, la mănăstire cu hrisoave domnești, cum s-au întâmplat și acest loc.

Iar după ce au venit numiții boeri la patrie și câștigând ertare, ce s-au dat la toți deobște, ș-au luat și toate moșiile, satele și țiganii intru a lor stăpânire de la mănăstire înapoi.

Asemenea și pentru acest loc zice numitul, omul mănăstirii, că între cărțile și scrisorile mănăstirii vedea și hrisovul de casile cu locul lui Stan

căpitan Opincă, și întrebând pe răposat igumenul Iona unde sânt aceste case cu loc, îi răspunse că sânt nimicuri.

Vedem și jalba ce au dat igumenul de acum către măriia ta, că însuși scrie cum că nici cuvioșia sa de când igumenește, care sânt atâtea ani, n-au știut de această casă și loc, n-au căutat nicicum a lua chirie, zicând că pentru hatâr și pentru oareșicare slujbă n-au căutat.

Care cu aceasta ce zice că au tăcut pentru hatâr și n-au căutat într-atâția ani, însuși cade din cererea sa, măcar și dreptate de ar fi avut mănăstirea, cu cât mai vărtos că nici alți igumeni mai dinainte n-au stăpănit niciodată, nici au luat chirie.

Deci după cercetarea ce am făcut și noi, neavând igumenul nici o dreptate peste cincizeci de ani a face cererea aceasta, care iaste și înpotriwa pravelilor și obiceiului pământului, găsim cu cale să fie apărat numitul Stan logofăt și să stăpânească locul cu bună pace.

Iar hotărârea rămâne la măriia ta

Leat 1777 noemvrie 20.

Părvu Filipescu *vel* dvornic
Ștefan Prăscoveann *vel* dvornic
Vel logofăt
Scarlat [?] *vel* logofăt
[*indescifrabil*] *vel* clucer

[*rezoluția domnului*]:

Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod bojiu milostiu i gospodar zemli Vlahiscoe.

Dând jalbă domnii mele Stan logofăt cerând întărirea dreptății lui. Și văzând domnia mea că peste sorocol de șaizeci de zile ce cu sfat de obște s-au pus la cei ce au să facă apelație, în urma hotărârii dumnealor boerilor au mai trecut zece luni și igumenul nu s-au arătat în urmă cu jalbă la Divan și văzând și cercetarea dumnealor boerilor că arată bune dovezi la mâna lui Stan logofăt și stăpânire de atâta sumă de ani, am întărit dar și domnia mea să stăpânească cu pace, nesupărat de chirie.

1778 dichemvrie 6 dni.

L.P.

Acad. R.S.R., CD-147.

Original, deteriorat, lipit pe altă hîrtie.

227.

1777 noiembrie 21.

Din prea cinstită porunca dumnealor veliți boeri dumnealui *vel* vornic Nicolae Brăncoveanu, i dumnealui *vel* vornic Badea Știrbei, orânduindu-să dumnealor din porunca mării sale preainălțatul nostru domn Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod ca să meargă la Fântâna Boului să cerceteze pentru un loc al sfintei mănăstiri Tuturor Sfinților, care loc să înpresurase de mahalagii ce șad pe dănsul.

Deci mergând dumnealor acolo, în fața locului, împreună și cu dumneaei Mariia Greceanca care au dat acest loc sfintei mănăstiri, și citindu-să și cartea de blestem a preasfinții părintelui mitropolit, unde fiind față toți mahalagii cei bătrâni și cei noi, prin cartea de blestem s-au dovedit

268

locul al sfintei mănăstiri prin arătarea căpitanului Vasile, i a Radului copilul din casă, i a lui Duminecă neamț din poartă, i a lui Pandele ceaușului de lefegii, i a Neacșului pușcașului ce este la dumnealui armaș, i a unii babe bătrâne anume Catalina ce au fost fată în casă la Maria portăreasa.

Și așa dovedindu-să bun loc al sfintei mănăstiri, ne-au rânduit dumnealor veliți boeri pe noi *vtori* vornici ca să tragem locul și să-l alegem.

Și așa noi, după poruncă, l-am ales, împreună cu cei mai sus numiți și cu părintele egumenul al sfintei mănăstiri, chir Neofit. Și s-au tras locul cu stânjănu, fața locului pe lângă drum dăspre povarnă de la Radu copil din casă de unde să începe locul mănăstirii până la Pandeli ceaușul de lefecii în colțul gardului lui. Și s-au pus semne și au eșit trăsura din fața locului în lat stânjeni 49 *pol* și de la Pandeli s-au tras și lungu locului dăspre apus, pe supt strașina casii lui Pandeli ceaușul ce merge pe lângă gardul lui Grigorie stegar și prin grădina Neacșului pușcaș, care însuși acel Neacșu au arătat hotaru și s-au pus semne în grădina Neacșului și merge până în drum dăspre poarta căpitanului Vasile stânjeni 60; și s-au tras din grădina Neacșului pe lângă drum fundul locului, care merge până în gardul lui Dumitru ciohodar saraci-bașa și au venit stânjeni 26 *pol*. Și s-au pus semne în grădina lui Ilie cizmaru lângă colțul gardului numitului ciohodar, ce să hotărăște cu locu lui Ilie cizmarul. Și din semnul acesta s-au tras lungu dăspre soare-răsare și merge trăsura prin semnul ce s-au pus în grădina lui Enache lefeciu pântre gutui. Și de acolo merge trăsura pe lângă talpa pivniții Radului copil din casă până în drum, ce s-au pus semne dăspre povarnă, stânjeni 90.

Și am tras și mijlocu moșii din semnu ce s-au pus în grădina lui Enache lefeciu până în semnul ce s-au pus în colțul gardului lui Grigorie stegar, dinafară, lângă drum stânjeni 31 *pol*, palme 2.

Și așa am găsit cu cale și cu dreptate.

1777 noemvrie 21.

Chițul *vtori* vornic de Țara de Jos
Nedeleco *vtori* vornic de Țara de Jos
Năstase *vtori* vornic de Țara de Jos
Radu *vtori* vornic de Țara de Sus
Badea *vtori* vornic de Țara de Jos
Nicolae *vtori* vornic de Ța[ra de] Sus
Ion *vtori* vornic

Radu *vtori* vornic
Radul copilul din casă dă divan, adeverez
Eu căpitan Vasile, adeverez
Eu Pandele ceauș căpitan, martor
Eu Duminecă neamțul de poartă, martor
Eu Neacșul pușcaș, martor

Arh. St. Buc., Episcopia Argeș, XLVIII-57.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran.

228.

1777 decembrie 11.

Din cele plăcute facerii de bine ce sânt primite lui Dumnezeu, va fi și acesta ce mai jos arată, că în vecinătatea mea, ce să află dumnealui Hagi Dimitrache *biv vel* sluger Mehtupciu cu casile dumisale și în fundul

269

curții dumnealui, din tot locul ce iaste făcut schimb cu casile mele cele de zestre, văzându-l că iaste stenahorisit de a-și mai lărgi curtea dumnealui, și fiindcă și dumnealui la multe faceri de bine s-au aflat cu slujbe și cu osîrdie, spre slujbele mele, din bunăvoia mea ca să fie pomenit sufletul meu [*indescifrabil*] i-am dăruit și i-am dat dintr-acei loc, în lung stinjeni patru și jumătate și în lat stinjeni cinci și jumătate ca să-și facă economiia casii dumisale.

Ci ca să nu fie supărat de către neamul meu, am întărit cu pecetea și cu iscălitura mea această danie, ca d-acum înainte să stăpânească dumnealui și coconii dumnealui căți Dumnezeu îi va dăruia, acești stinjeni ce mai în sus arată.

1777 dicemvrie 11.

L.P. Maria Cantemiroaia

Constandin *vel* comis, martor

[*indescifrabil*] *biv vel* sârdar, mărturie

Și am scris eu Panait logofăt *za* divan cu învățatura dumneaei, și mărturie.

[*pe verso*]:

Zapisul Mariuții Cămpineancăi pentru locu ce l-au dăruit în fundu curții; [*altă însemnare mai nouă*]:

Actul Mariuții Călineasca prin care face danie lui Hagi Dimitrache slugerul Mehtupciul 6 1/2 stinjeni în lat și 5 1/2 în lung, din locul său.

Arh. St. Buc., Achiziții noi, CVII—59.

Original, stare bună, hirtie cu filigran; foarte frumoasă și interesantă pecetea Mariei Cantemiroaia; două semnături indescrifabile.

229.

1778 septembrie 17.

Preînălțate doamne,

†Dumnealui Hagi Dimitrache *biv vel* sluger au jăluit înălțimii tale cum că lângă casa ce o are luată cu schimb de la sfânta mănăstire Zlătarii, fiind puținel locșor sterp, despre partea casilor dumneaei Marii Călineascăi, și numita Călineasca vrând să ia acel locșor zicând că este al ei, cu rugăciune rugându-se i l-au lăsat. Dar la facerea prăvăliilor ce au făcut Călineasca cu zor zice că iar i l-au luat, și pentru ca să nu mai facă supărare divanului au făcut tăcere.

Deosebit de aceasta zice că vrând ca să deosebească locu pe care și-au făcut temelia casilor s-au învoit cu Călineasca, cum că după ce își va face casile, fiindcă trece zideala casilor mai sus decât prăvăliile, pentru ca să nu curgă picătură pe învelișu prăvăliilor să aducă stricăciune, își va pune jghiab. Și așa zice că au și primit Călineasca.

Iar acum, după ce au înălțat zideala casilor și le-au isprăvit, fiul dumneaei Călineascăi vătaf de paharnici nu-l îngăduște co să-și scoată strașina, după cum s-au învoit cu muma sa.

Așijderea mai zice slugeru că aproape de casile ce le are Călineasca, au pus de au săpat umblătoare foarte adâncă și largă, care văzându-o și meșterii toți au zis că este înspre stricăciune temeiului casii.

270

Și după jalba dumnealui slugerului ni să poruncește de către înălțimea, ta ca să cercetăm la fața locului și să îndreptăm. Și față fiind atât slugeru Dumitrache cât și Toma Călinescul vătaf de paharnici, fiul Marii Călineascăi, cât pentru umblătoare au arătat înaintea noastră că va astupa-o, iar pentru strașina ca să o scoată d-asupra prăvăliilor nu-l îngăduște, fiindcă curgând picătura streășinii aduce stricăciune înveliș[ului] prăvăliilor ce le are. Care aceasta trebuia să nu fi îngăduit pe numit sluger dintru început până a nu-și pune temelia casilor lângă prăvăliile Călineascăi, iar nu tocmai acum după ce s-au cheltuit și au isprăvit toată zidirea casilor.

Ci noi, după obicei, fiindcă toți cei ce au case și prăvălii, pentru ca să nu curgă picătura în curtea vecinul[ui] său, își pun jghiaburi. Pentru care și noi asemenea găsim cu cale, dumnealui slugeru să-și pue jghiab. Dar pentru locșoru acela ce zice că i l-au înpresurat, își va căuta cu deosebită judecată, când va veni de afară numita jupăneasă.

Noi așa am găsit cu cale, iar hotărârea cea desăvârșit rămâne a să face de către înălțimea ta.

1778 septembrie 17.

Pană *vel* dvornic

Ștefan [*indescifrabil*] *vel* dvornic

trecut în condică,

trėti logofăt

Arh. St. Buc., Achiziții noi, CVII—60.

Original, stare bună, hirtie cu filigran.

230.

1778 noiembrie 10.

Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod i gospodar zemli Vlahiscol.

Dă vreme că aici în orașul domnii mele, Bucureștii, nefiind cea mai dă trebuință ce iaste, adică carvasara, pentru șăderea vameșului celui mare, care carvasara trebuie să să afle la un loc ca acela în mijlocul târgului și umblând carvasaraoa din loc în loc le era foarte peste mână atât vameșului și oamenilor carvasaralii, cât și neguțătorilor ce vin cu marfă cu cară cu povări grele.

Deci, văzând domnia mea și aciastă discolie, atât a vameșului că și a neguțătorilor și vrând ca să facem să să știe unde să fie carvasaraoa și să fie și neguțătorilor mai cu lesnire, am poruncit domnia mea ca să găsească un loc ca acela. Și găsindu-se un loc sterp al sfintii mănăstiri Colții, în mijlocul târgului și vrând domnia mea ca să facem venit al mănăstirii, au priimit și episcopul sfintii mănăstiri de au zidit și au făcut case cu magazii și cu toate cele trebuincioase.

Și așa, pentru folosul mănăstirii și ajutoriul spitalului, am binevoit și am legat printr-aciastă carte a domnii mele ca, de acum înainte în toată vremea să fie neștrămutat aceste case carvasara și să aibă a lua mănăstirea de la *vel* vameșul, pe tot anul, câte taleri una sută optzeci, nelipsit.

Pentru care, am dat cartea domnii mele sfintii mănăstiri de întărire pe aciastă hotărâre.

271

1778 noemvrie 10.

L.P.

Scarlat Greceanu *vel* logofăt, *prociťoh*
Costandin *biv vel* logofăt, *prociťoh*
trecut în condică de d-lui Gheorghe logofăt, condicar

Acad. R.S.R., CCCLXXIV—356.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; pecetea domnească, ovală, în tuș roșu

231.

1779 martie 1.

Preainălțate doamne,

Din porunca înălțimei tale am mers în fața locului ce-l are dumnealui Manolache Brâncovean *vel* logofăt în mahalaoa Popescului unde au fost țigăniia mării sale răposatului Costandin vodă Brâncovean, ce au căzut acel loc cu moștenire în partea dumisale la împărțeala casii, pe care loc și dumnealui are țigănie.

Și fiindcă după întâia jalbă a dumisale au fost orânduit dumnealui Dumitrache *biv vel* medelnicer, i dumnealui Costandin *biv vtori* logofăt carii iar în fața locului făcând cercetare, văzum că au fost înștiințat înălțimei tale prin anafora, dupe care și noi acum mergând la numitu loc, am chemat pe toți spre cercetare care pe anume să coprind la acea anafora, afară din țiganii dumnealor boerilor brâncoveni ce să află șezători pe acest loc. Și de iznoavă făcând cercetare, unii din lăcuiitori singuri mărturisindu-să că este locu al dumnealor boerilor brâncoveni, iar alții ne-au arătat sineturi de cumpărătoare ce scrie numai nameștiile cumpărate de la mehțerii turci i dupe la țiganii boerilor brâncoveni, iar pentru loc nu pomeneste.

Unii zic că au auzit că să numia loc domnesc și cei mai mulți din lăcuiitorii ce sănt șezători pe acest loc zic că nu știu al cui iaste locu, ci de vreme că și acum țigănia dumnealor boerilor brâncoveni iaste tot pe locul acesta, nu poate fi altă stăpânire, ci să cunoaște că este locul boerilor brâncoveni, măcar că unii arată și sineturi de cumpărătoare ca de moștenire, dar nu scrie cu locu ci numai casa cu coprinsul ei.

Deci mai la toți nu să văzu nici un sinet cu vreun temei, fără de numai la o fâmee anume Voica, a lui Ivașco siimean, văzum un zăpis în care scrie casa cu locu ei, dar și acesta este cu alt condei dres unde zice casa cu locul ei.

Și fiindcă acest loc să încunjură cu vecinătatea despre o parte cu locul sfintei Mitropolii, despre alta cu mănăstirea Sărindarului, despre alta cu locul sfintului Pandeleimon, și despre alta cu drumul ce să coboară de la Jitnița domnească în podul lui Șerban Vodă, dupe care celălalt loc cât rămâne în mijloc să cunoaște că este tot al boerilor brâncoveni. Și nici este vreo indoială că de ar fi fost domnesc, s-ar fi închinat la vreo mănăstire dupe vremi de domnii care au făcut în urma răposatului Costandin vodă Brâncovean mănăstiri.

Al doilea că preoții Curții domnești au hrisoave de la domni, ea oriunde vor găsi loc domnesc să-l ia supt a lor stăpânire.

272

Al treilea că stăpânirea n-au lipsit din mâna dumnealor boerilor brâncoveni, ci mai vartos că mării sa răposat Costandin vodă Brâncovean au avut acest loc mai denainte și făcându-se domn, s-au numit locul domnesc, după cum și alte moșii ce mai stăpânesc dumnealor boeri brâncoveni acum unele să numese domnești.

Și pentru mai bună descoperire văzum la dumnealui *vel* logofăt Brâncovean și veche hotărnicie a acestui loc încă până a nu fi domn răposat Costandin vodă Brâncovean. Pe lângă aceasta ne arată dumnealui *vel* logofăt și un pitac pe numele taicăi dumisale al mării sale răposat Scarlat Ghica voevod cu leat 1759 de sănt ani 20 iarăși pentru acest loc, fiind orânduiți spre cercetarea locului și a caselor ce au fost pe acest loc, iarăși dumnealui Dumitrache *biv vel* medelnicer i dumnealui Sandul *biv vel* pitar cu *vtori* vornic de au cercetat atunci în fața locului. Și văzum înscris și foaie de arătarea semnelor i a caselor ce au fost pe locul acesta, și cum că până în vremea răzmiriții era supuși și de multe ori li s-au luat zăloage pentru chirie. Și viind cu rugăminte că sint săraci, li s-au dat zăloagele înapoi. Dar pentru că din lungirea trecerii de vremi și întâmplările răzmiriții, pierzându-se acelea semne și știință de oameni bătrâni, cum și din însuși aceia ce avea atunci case nu este semn de unde a să face începere cu tragerea acestui loc, fără numai cum zicem și mai sus, rămâne ca toți aceștia căți sănt numiți la anafora medelnicerului Dumitrache și a logofătului Costandin, fiind încungiurați cu vecinătatea locurilor ale mai sus numitelor mănăstiri, rămân ei că sint lăcuiitori buni pe locul dumnealor boerilor brâncoveni și să să așaze cu dumnealui *vel* logofăt ca să-i plătească chirie dupe starea caselor și dupe cum vor fi plătit alți lăcuiitori dupe locurile numitelor mănăstiri, de vreme ce lucrul cunoscut iaste că acest loc tot au fost țigănie a casii dumnealor boerilor brâncoveni, încă din zilele răposat Costandin vodă Brâncovean și după vremi au vândut țiganii casele lor pe la rumâni i pe la mehțerii turci dupe cum arătăm mai sus, fără de știrea dumnealor.

Dar cu toate acestea găsim cu cale ca de chiria trecuților ani nici unul să nu să supere, ci de acum înainte să se așaze cu dumnealui *vel* logofăt, dupe cum arătăm mai sus, ca să plătească chirie.

Mai socotim și aceasta de vreme ce semnele cele vechi ce să numesc în cartea ce are dumnealui de hotărnicie s-au pierdut de nu să poate găsi și ca să nu aibă cu vreme dumnealui gălceavă cu vecini, nici vecinii cu dumnealui, a să întinde ca să coprinză locu unul de la altul, găsim cu cale de a să trage acest loc cu stănjenu domnesc din hotarele vecinilor ce sănt știute înprejur, cât ține locul acesta și să să puie semne și pietri deosebindu-se ca să știe cât să stăpânească.

Deci noi, după multă cercetare ce am făcut și la fața locului, într-aceștași chip găsim cu cale, iar hotărârea cea desăvârșită rămâne a să face de înălțimea ta.

1779 martie 1.

Pană Filipescu *vel* dvornic
Ștefan *vel* dvornic [Prășcoveanu]
Scarlat Greceanu *vel* logofăt

Această copie protocălindu-o și fiind asemenea scoasă din cuvânt în cuvânt după cea adevărată, pentru credință am întărit-o cu iscălitura.

1784 avgust 5 dni

232.

1779 iulie 29.

Grigorie, cu mila lui Dumnezeu, arhiepiscop și mitropolit a
toată Ungrovlahia

†De vreme ce la smereniia noastră au dat jalbă cuviosul arhimandrit chir Ioanichie egumen sfintei mănăstiri Radu Vodă, precum că moara mănăstirii după apa Dâmboviții, ot mahalaoa Gorgani, au avut acel loc vad de moară dat schimb de măriia sa Costandin vodă Brâncoveanul, pentru alt loc al mănăstirii de la poarta domnească den sus. Și acel loc iaste și hotărât și cu stânjenii ce arată în cartea de hotărnicie ot leat 7204 [1696].

Și văzând egumenul că după vreme s-au întins lăcuiitorii de la Gorgan de au împresurat locul morii mănăstirii, au dat jalbă la măriia sa Vodă și măriia sa, spre îndreptarea locului, au orânduit pă dumnealor veliți dvornici ca să meargă în fața locului să îndrepteze.

Și mergând dumnealor *veliti* boeri acolo și cu vorniceii, după trăsuri, au pus seamne. Și au eșit un unchiș Nicola și cu preoții și alți mahalagii cu stare, împotriva, că nu iaste așa, ci cum că ar fi mâncat apa locul și alte cuvinte de pricini găsind. De care lucru cu alt mijloc neavând cum adeveri locul, iată că au cerșut de la smereniia noastră aciastă carte cu mare blestem și cu groaznică afurisanie asupra voastră celor eșiți davagii, ci de va fi așa.

Și auzind aciastă infrișoșată carte de blestem și temându-vă de Dumnezeu și de sufletele voastre, de veți adeveri stânjenii locului morii pe unde îi știți că sânt, nefăcând nici o împresurare locului morii și adevărindu-l, în frica lui Dumnezeu, să fiți ertați și blagosloviți. Iar de care-cumvași adevă de veți ști voi pă unde iaste locul morii acei stânjeni și pă unde calcă și de sânt împresurați de unii alții, cu facere de case, și pentru hatâr și voveghiată îi veți tăgădui, păgubind mănăstirea de loc, acela care nu va mărturisi adevărul, după a lui știință, să fie proclat și afurisit de domnul nostru Isus Hristos și de 318 sfinți părinți de la Nichea și de toate sfințele săboară, așijderea și de smereniia noastră, hierul și pietrile să să topească și să să risipească, iar trupul aceluia după moarte să rămăe întreg și nedezlegat, parte și lăcaș să aibă la un loc cu Iuda și cu afurisitul Aria, să moștească bubele lui Gheezi și să-l lovească cutremurul lui Cain și până nu va mărturisi adevărul, ertăciune nu va lua.

Aciasta seriem.

Iulie 29 [dni], 7287 [1779].

Grigorie al Ungrovlahii

233.

1779 august 25.

Din luminată porunca mării tale preainălțatului nostru domn Io Alexandru Ioan Ipsilant voievod, fiind noi orânduți prin pitac domnesc, împreună cu [loc liber] și [loc liber] vtori vornic, ca să alegem și să împietrim locul ce are dumnealui *biv bvel* logofăt Manolache Brâncovean, aici în București la mahalaoa Broștenilor, după luminata poruncă strănsune-am cu toții în fața locului, unde cercetând aceste locuri după zapise, după stăpânire, pentru mai buna pliroforie, strângând și pe toți mahalagii vecini după-nprejuru acestor locuri, și după multa cercetare ce am făcut spre a nu să năpăstui nici o parte fiindcă semnile din vechime ne fuseră fără cunoștință prin prefăcutul vremilor, s-au aflat Mihai cazacul om bătrân și unchiș Chițul săracul amândoi din vecini și țiitori de minte pe unde au fost coprinsul locurilor boerilor brâncoveni, și dându-le cartea preasfinții sale părintelui nostru mitropolit, au luat-o amândoi însuși și cu cartea în mână au purces înainte și noi după ei. Și pă unde ne-au arătat că au fost coprinsul acelor locuri, am făcut semne și am tras cu stânjenul domnesc, după cum mai jos pe anume vom arăta. La care trăsuri și semne ce s-au făcut, față fiind toți ceilanți vecini și rezași, cu toții s-au mulțămît și-au rămas odihniți, care semne și număr de stânjeni sânt aceștia :

1. Trăsura locului din deal; s-au pus sfoara din podul ce au fost peste matca Dâmboviții cei vechi care trecea drumul cel vechi în Broșteni, din dreptul casii Cărstii dărvar al armașului Theodosie și am mers până în răspântie unde au venit stânjeni 72 *pol* i palme 2 și din răspântie pă lângă drum alătura cu o cruce până unde fusesse gardul viii Micșunescului, și au venit stânjeni 40 *pol* și doaa palme; și iar din gardul viii Micșunescului drept în jos spre matca Dâmboviții cei vechi și pe matcă în sus spre răsărit până în dreptul casii lui Dumitru trăistar unde să cotește matca Dâmboviții cei vechi spre Radul Vodă, și au ieșit stânjeni 73 palme doaa, iar de acolea apucă pe matcă în sus și merge iarăși până în podul ce au fost pe matca cea veche în drumul Broștenilor unde am arătat mai sus că s-au pus sfoara întâi. Și până acolo au venit stânjeni 84 palme 2, și să face toată suma trăsurilor acestui loc 271, și am pus pietri.

2. Trăsura locului de al doilea; s-au pus sfoara din malul Dâmboviții cei vechi ce cade spre răsărit din fundul grădinii Hristii căpitan și de acolo am mers spre apus și am trecut peste un drumușor nou ce s-au făcut acum de marginea acestui drum, lângă coastele grădinii lui Dumitrache copilul din casă, unde au venit stânjeni 38. Iar de acolea pă lângă drumușoru acesta alătura cu gardul numitului Dumitrache spre amiazăzi și trece peste gardul lui Gheorghie Băștiu armașelul alătura cu o fântăniță ce este în grădina lui și prin dreptul unui puț mare alătura unei salcie, până la fundul grădinii numitului armașel și până în colțul grădinii Simii brutarul, au ieșit stânjeni 45, unde iar s-au pus piatră. Și de acolea drept spre răsărit până în fundul grădinii Simii brutar pe unde iar trece peste drumușoru cel nou, și prin fundul grădinii lui Petra slujitoriul spătăresc, pă lângă o fântână ce este în fundul aceștii grădini, și iarăși prin fundul grădinii babii Dobrii Băduleasă pină la o sălcioară ce este în malul măteii Dâmboviții cei vechi. Și au venit stânjeni 23 *pol* și iar s-au pus piatră.

Și de acolea pe matcă în sus spre miază-noapte până iarăși la trăsura dintâi de lângă grădina Hristii căpitan; și s-au găsit stânjini 49.

3. Trăsura locului al treilea, să începe din colțul gardului babei Dobrii Băduleasă și taie drumulețu de curmeziș și dă prin colțul coșariului

ce este lipsit de casa babei Marii și merge drept la rădăcina unui nuc, iar de la nuc pă lângă gardul Radului călăraș spre miază-noapte până în fundul livezii în malul Dâmboviții cei vechi unde au eșit stânjani 107. Și da acoloa pă matcă în sus spre răsărit până unde să cotește aceea matcă la apus în dreptul unii sălcii ce este înpotriva casii Bucșănescului, în careșade Martin slujitor spătăresc și până în nucul Brâncovenilor, care nuc are și o ghebă și înpotriva plopilor dumnealui Mandi Popescu; și iarăși până în grădina babii Dobrii Băduleasă, stânjani 122 *pol*, iar de la nuc tot drept pă lângă grădina babii Dobrii alătura cu un vișin și cu un măr, și merge iarăși la nucul unde s-au pus sfoara întâi la colțul gardului babii Dobrii despre drumușor, și s-au găsit și la această trăsură stânjani 42.

Într-acestași chip adevărindu-ne din mărturiile răzașilor, din scrisorile vechi, din stăpânire, din însuși mărturia acelor doi ce au luat cartea de blestem, și mai vărtos dintr-a însuși rezașilor, mulțumire și odihnă după acestea toate adevărindu-ne am pus pietrii și am stânjănit pă cum mai sus arată ca să le stăpânească dumnealui cu bună pace de acum înainte
1779 avgust 25.

Costandin Nenciulescu *biv vtori* logofăt

Colecția Șerban Flondor.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran.

234.

1780 martie 7.

Preainnălțate doamne,

†La trecutul an, leat 1777 aprilie 1, din luminată porunca innălțimii tale, s-au judecat la dumnealor boerii judecători *ot vtori* Depertament Stoica logofăt de aici, vechil fiind din partea lui Costandin Brătescul, ginerile răposatului Chiriță Doicescul, cu un Pană Cărpenișanu, i cu doo surori ale lui, anume Zoița și Anița, ce sânt strenepoți unii Dumitrani Doiceascăi, ce au fost soră cu Dumitrașco Doicescul.

Care loc l-au vândut numitu Cărpenișan cu surorile lui la dumneaei păhârnicieasa Profira Brătașanca. Și acest loc este din dosul sfintii mănăstiri Colții, pe lângă locul răposatului logofătului Căndescul. Zicând Brătescul că acel loc îl are dat de zestre de la socră-său, Chiriță Doicescul și rău l-au vândut numiții Cărpenișani, nefiind al lor și-l cerea Brătescul de la Cărpenișani dupe foaia de zestre.

Dar la acea judecată, Cărpenișani spre îndreptarea lor, au fost arătat un zapis cu leat 7221 [1712] dichemyrie 10, adică de ani 67, în care scrie că Dumitrașco Doicescul s-au fost așăzat cu cumnată-său, *vtori* pitar Matei Cărpenișanu, soțul Dumitrani, surori mai sus numitului Dumitrașco, ca să stăpânească de frați o pivniță și un loc ce-l au aici în București, cum și un loc de la Târgoviște. Și măcar că Brătescul au fost scos alte sineturi ale boerilor Doicești înpotriva numitii cărți a Cărpenișanilor, dar dumnealor boerii judecători arată în cartea dumnealor de judecată că pentru ca să descopere adevărul de stăpânirea acestui loc, hotărăște și orânduesc vorniceii de au mers în fața locului și trăgând acel loc tot, au eșit stânjani 32, din care deosebește stânjani cinci, cu pivnița de piatră, ce este alătura cu zidul sfintii mănăstiri Colții, care o și stăpânește sfânta mănăstire iar

stânjani 27 au rămas să-i împartă Brătescul, ginerile Doicescului, cu Cărpenișani pe din doao.

Și hotărăsc dumnealor să stăpânească Brătescul, ce să trage din neamul lui Dumitrașco Doicescul, stânjani treisprezece și trei ciricuri și numitul Pană, i Zoița și Anița Cărpenișanii, strănepoții Dumitrani Doiceascăi, iarăși stăpâni 13 și trei ciricuri.

Care aciastă cercetare să vede că s-au făcut fără nici un fel de orânduială și s-au năpăstuit de tot mănăstirea Colții, pentru că să vede că Cărpenișani adevărat au zapisu acel vechi de învoială, ca să stăpânească de frați atât locul de aici, cât și cel de la Târgoviște.

Dar Doiceștii scoase alte foi de înpărteală mai în urmă, întru care să înpărtesc frați între dâșii și într-aceste foi nu arată de acel zapis al Cărpenișanilor. Și mai vărtos, să cunoaște și să dovedește și dupe stăpânirea mănăstirii, pentru că într-atăta vreme când trăia Cărpenișanu, tatăl acestor părăți, vedea că stăpânește mănăstirea aciastă pivniță de piatră și acel loc. Și încă mănăstirea au făcut prin mijlocul acestui loc și uliță de ese la mahală, unde și casa lui iera iarăși acoloa aproape de loc și totdauna umbletlor tot pe acea uliță era.

Și dacă știa că acel zapis vechi ce-l au la mâna lor este bun și au parte într-acest loc, cum de tăcea și n-au făcut nici un fel de pără într-atătea ani cât au trăit? Ci Cărpenișani să vede că stăpânea numai locul de la Târgoviște, că și într-aceste foi ale Doiceștilor arată numai de locul acesta de lângă mănăstirea Colții, iar de locul cel de la Târgoviște nu-l pomenește nicăiri și să vede că rămâne a Cărpenișanilor.

Dupe cum și Pană Cărpenișanu, acum la aciastă cercetare, arată că acel loc de la Târgoviște el l-au stăpănit, iar acum umbla ca să între și într-acest loc al mănăstiri cu acest zapis vechi. Dar acest zapis al Cărpenișanilor să cunoaște și să vede că n-are nici un fel de temei, pentru că locul acesta au rămas numai al Doiceștilor. Care și Doiceștii l-au vândut mănăstirii.

Ci, pentru aciasta trebuia să fi adus dumnealor boerii judecători pe epitropul mănăstirii Colții, ca să cerceteze de scrisori sau stăpânire veche pentru acest loc. Și dintr-aceea cercetare s-ar fi cunoscut de au mai rămas loc și Doiceștilor sau Cărpenișanilor, iar nu numai dupe zisa lor să hotărăscă. Și, în urmă, dupe ce s-ar fi dovedit că mai au Doiceștii loc rămas nevândut, atunci cu luminată porunca innălțimii tale să să fi orânduie vorniceii de către dumnealor vorniciei cei mari ca să tragă locu.

Încă mai zic dumnealor boeri judecători în cartea de judecată ca să aleagă stânjani 13, ciricuri 3 Doiceștilor și stânjani 13 și trei ciricuri Cărpenișanilor, cum și stânjani cinci sfintei mănăstiri Colții. Care și aciasta este mai mare greșală, pentru că toată gălceava Doicescului cu Cărpenișanii este numai pentru stânjani patrușprezece, iar nu pe cât arată dumnealor în cartea de judecată, pentru că celălalt loc tot este al mănăstirii vândut de însuși neamul Doiceștilor încă mai dinainte vreme, de atâtea ani.

Ci, la aciastă adichie ce s-au făcut mănăstirii, viind ceaușul Panait epitropul mănăstirii și arătându-ne pricina, am adus pe acești ce s-au judecat la Depertament, adică pe Stoica logofăt, vechilu Brătescului, cum și pe părăți Cărpenișani, unde fiind față și preasfinția sa părintele mitropolitu, am intrat în cercetare și cu amăruntul cercetând pricina, s-au dovedit că mănăstirea Colții are veche cumpărătoare acel loc tot de la neamul Doiceștilor, cum mai sus arătăm. Dupe cum este știută stăpânirea sfintii mănăstiri din vechime, care nici Doiceștii la aciasta nu tăgăduiră.

Dar mai rămăind stânjini 14, ce să zice Pietrăriia, tot dintr-acest loc, lui Chiriță Doicescul, care vine alătura cu locu răposatului logofătului Căndescul, care loc l-au vândut Cărpenișanii păhărnicesii Profirii Brătășancăi, cu acel zăpis vechi de învoială, ce l-au arătat și la boerii judecători ai Departamentului, de care făcea pără Stoica logofăt, vechilu Brătescului, cum că este al socră-său Chiriță Doicescul și zice că rău l-au vândut Cărpenișani, nefiind al lor. Care și acești stânjini 14 să dovedesc și să văd că sânt tot ai mănăstirii, vânduți de însuși acel Chiriță Doicescul, socheru acestui Brătescu, care face acum pără.

Dar am cerut de la epitrop ca să ne arate zăpisul de cumpărătoare sau alte scrisori. Și zise că toate zăpisele și alte scrisori, ce au mai avut sfânta mănăstire, s-au răpus în vremea răzmiriții, dupe cum este știută de toți, fără numai ne arată o foaie a lui Trandafir, ce au fost vechi și întâi epitrop la mănăstirea Colțea, așăzat de însuși ctitorul răp[osat] spătarul Mihai Cantacuzino, în care foaie arată daniile mănăstirii, vii, moșii de la răposatu ctitoru.

Și tot intr-acea foaie arată și cele ce au mai sporit și el în cătă vreme au fost epitrop și căt au trăit, iarăși moșii, vii și alte acareturi. Și între acelea arată și acest loc al lui Chiriță Doicescul, cu pivnița de piatră ce-i mai rămăsese nevândut, că l-au cumpărat mai în urmă, el cu zăpise și cu alte scrisori ce au mai avut acel Chiriță, afară din celălalt loc care era cumpărat mai nainte tot de la neamul Doiceștilor, dupe cum mai sus arătăm.

La care aciastă foaie, ce ne arată epitropu Colții, văzându-o și preasfinția sa părintele mitropolit și preasfințitul zice că încă de când era preasfințitul mireon (*sic*) și șădea în mănăstirea Colțea știia și au auzit că acel loc cu Pietrăriia este al mănăstirii.

Ci dar, să vede că rău cere Stoica logofăt, vechilul Brătescului, acest loc ce zice că-l are de zestre de la socră-său Chiriță, fiind vândut de însuși Chiriță Doicescul la sfânta mănăstire. Și mai vărtos, că într-atătea ani de când stăpânește mănăstirea, nu să vede să fi făcut pără vreodată Chiriță Doicescul pentru acest loc în vreme ce au trăit dupe moartea acestui Trandafir epitropu până la răzmiriță. Și de știia că acest loc nu este vândut de dănsul, putea să facă orice fel de pără atât căt au trăit Trandafir, căt și dupe moartea lui Trandafir.

Și să vede că au eșit acest loc din toată stăpânirea lui Chiriță și acest Brătescu n-are nici un temei la cererea lui, că și fecior clironom să fi fost, iarăși nu putea să-l mai ciară, fiind vândut de tată-său și de atătea ani, cu căt mai vărtos acest Brătescu că este zestraș.

Iar Cărpenișani mai rea greșală au făcut de l-au vândut la păhărniceasa Profira Brătășanca în vreme când nu avea nici un fel de treabă pe acel loc, că deși zic că au acel zăpis vechi de învoială, întru care scrie ca să aibă și ei parte pe jumătate într-acest loc al Doicescului, dar arată și Doiceștii alte scrisori împotriva aceluși zăpis și îl anerisește. Care scrisori sânt și mai dinnainte, pân-a nu-l vinde Chiriță Doicescul mănăstirii și acești 14 stânjini rămân buni numai ai lui Chiriță Doicescul, care sânt vânduți la sfânta mănăstire.

Iar Cărpenișani rămân numai cu locul de la Târgoviște, dupe cum s-au adevărit și să știe că l-au stăpănit tot ei mai nainte. Și de vreme că Cărpenișani rău au vândut acest loc al sfinti mănăstiri, neavând niciun fel de treabă, mănăstirea să-și stăpânească locul Doicescului dupe vechea cumpărătoare și stăpânire ce o are. Iar cumpărători ce au cumpărat de la Cărpe-

nișani, să-și caute cu Cărpenișani ori bani sau locul acela de la Târgoviște care este al lor.

Și ne rugăm mării tale, ca să fie luminată porunca mării tale să să întărească aciastă anafora cu cea mai desăvârșit hotărâre și întărire a mării tale, ca să fie nestrămutată și nesupărată stăpânirea sfinti mănăstiri, pentru că într-atătea ani și cu vânzare bună și cu stăpânire veche iarăși să supără sfânta mănăstire.

Iar întărindu-să stăpânirea sfinti mănăstiri de către înălțimea ta, nu să va mai supăra, mai vărtos că și-au pierdut zăpise, scrisori ce au avut pentru locu acesta.

Și cum va fi bună hotărârea înălțimii tale.

1780 martie 7.

Acad. R.S.R., CCCLXXIX—8.

Copie, stare foarte bună, hirtie groasă cu filigran; fără semnăturile celor care au întocmit anafora.

235.

1780 martie 10.

†Toată milostenia și facerea de bine ce ar putea neștine să facă pentru spăsenia și ertarea păcatelor lui, de mare folos poate să fie ticăloșului suflet, că din groaznicul întunec il scoate și întru împărăția ceriului îl odihnește, precum preaințeleptul împărat Solomon la parimiile lui adeverează.

Drept aceia dar, și eu mult păcătoasa Pulheria păhărniceasa Brătășanca, fiica răposatului dumnealui Antonache *vel* ban, ca o covârșită de păcate, vrind din greotaea păcatelor mele a mă ușura, aducându-mi aminte pentru săracii bolnavi ce petrec înlăuntru în spital la Colțea, am socotit dintr-a mea sufletească bunăvoință și pentru al lor ajutor și pentru pomenirea mea și a părinților miei de am închinat și am ajerosit la numitul spital, după sfârșitul vieții mele, casile din București, care le am în mahalaoa Colții, înpodobite pă din lăuntru cu așternuturi, cu ferestre de sticlă și pă dinafară cu curte, cu cuhnie, cu grajd, cu grădină, așa precum sânt.

După moartea mea să rămăe statornică danie și întru stăpânire vecinică mai sus zisului spital, ca să fie de ajutor și de hrana a fraților săracii bolnavi ce să vor afla înlăuntru, ca doar printr-aciastă puțină danie priimindu-o milostivul Dumnezeu, să-i fie sfinții sale milă și de ticăloșul meu suflet la înfricoșata zi a judecății, ca să mă așaze în partea cea dreaptă și să mă învrednicesc și eu a auzi acel dulce glas: Veniți blagosloviții părintelui meu, ca să moșteniți împărăția cea gătită voao de la începutul lumii.

Deci, oricine din neamul nostru sau din alții să va scula cu orice pricină și ar îndrăzni a strica aciastă dumnezeiască și de suflet folositoare pomenire, unuia ca aceluia domnul Dumnezeu viața să i-o șteargă dupre fața pământului cu rea și groaznică săvârșire și să nu să învrednicescă a vedea fața sfinții sale.

Aciasta adeverez cu iscălitura și pecetea mea într-aciastă carte a mea de danie și supt iscălitura altor mărturii, obraze vrednice de credință, rugându-mă și de duhovnicescul meu părinte preasfinția sa părintele

mitropolitul de au întărit aciastă danie și cu a preasfinții sale iscălitură, ca în toată vremea să fie de bună încredințare.

Leat 1780 martie 10.

[L.P.] Pulheriia Brăt[ășanca]

Grigorie arhimandrit Deleanul, mărturie și scriitor aceștii cărți de danie, după zisa dumneaei Pulherii Brăt[ășancăi]

[pe verso]:

Diiata răposatii Profirii Brătășanchi.

Acad. R.S.R., CCCLXXIX—9.

Original, stare foarte bună, hirtie groasă cu filigran frumos; pecetea în tuș negru.

236.

1780 iunie 13.

Adică eu, Radu ciohodar, dinpreună cu soția mea Safta, dat-am zapisul nostru la mâna Tatului trâmbițaș, i a soții sale Mariia, i a copiilor.

Precum să știe că le-am vândut o casă în taleri 140, adică o sută patruzeci tocma. Care casă o am avut în mahalaoa Popii Cozmii, cu locul ei și cu gardul, după cum să văd coprinșul ei. Și am vândut-o de bunăvoia mea, cu știrea vecinilor și din sus și din jos, ca să aibă a o stăpâni cu bună pace de către noi și de către tot neamul nostru, să fie ohabnică moșie în veci stătătoare, cât lor, atît și copiilor lor.

Și cînd s-au făcut acest zapis, au fost mahalagii și preoți mahalagii, care mai jos s-au iscălit anume. Și pentru [mai adevărată credință], ne-am pus numele și degetile mai jos, în loc de pecete, ca să să crează.

1780 ghenarie 13.

Eu Radu, dinpreună cu soția mea Safta, vânzători

Eu Costea martor

Eu Matei vâtaf de trâmbițași, martor

Eu Neculae căpitan, martor

Eu popa Ivan duhovnic, ot mahalaua Popii Cozmii, martor

Popa Matei, *sin ego*, martor

Și am scris eu, popa Barbul, cu zisa dumnealor și martor

Stan căpitan Dărzean, martor

Taleri 10, cheltuiala toată cu aldămaș, i cu altele.

Acad. R.S.R., MXVIII—3 a.

Copie.

237.

1780 iulie 12.

Aciastă casă, ce să numește într-acest zapis, fiind a surori-mii Elenii, și neputând să le caute fiind șăderea ei la sud Vâlcea, o am făcut vânzătoare și am vândut-o lui Șarban, ce au fost copil din casă, în taleri 230, adecă sute doao și treizeci, care i-am luat toți în mâna mea.

280

Și cu acest zapis să aibă Șarban a stăpâni casa cu bună pace de către tot neamul nostru.

Și am iscălit să să crează.

1780 iulie 12.

[L.P.] Ilinca Poenăreasa stărăstoe, adeverez

Eu Dumitrache [*indescifrabil*] veveon [*grecește*]

†Aciastă casă fiind cumpărată de răposat dumnealui tatăl meu, după cum în dos arată zapisul cel vechi, care zapis este întărit și cu însuși iscălitura răposatului, care casă au dăruit-o răposatul Elenii, ce au ținut întru căsătorie pe un Costandin cojocarul ce au murit.

Dar fiindcă era aciastă casă de la neamul acestui Șarban, copilul din casă, și eșind la preț până la taleri 230, s-au protimisit el mai mult decât ceilalți mușterii, una ca un ucel (*sic*) și mai vartos, fiind de la neamul lui, după cum mai sus arătăm.

Și pentru aceia, s-au întărit și de noi, cu iscălitura noastră.

1780 iulie 13 dni.

Dim. Racoviță *vel* vornic

Acad. R.S.R., CCLXXXI—30 b.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; frumoasă pecetea Ilincăi Poenărea sa (continuarea doc. 30 și 30 a, la un loc cu ele).

238.

1780 iulie 30.

De vreme ce Dragomir ce au fost dăscăleț la școala Sfântului Gheorghe Veehi, vătășel, cu așăzământ în scris au luat voe de la preasfinția sa părintele mitropolit de și-au făcut o casă pe locul sfintei Mitropolii, încă cu legătură ca să o facă acea casă și să fie școală pentru învățat copiilor.

Și de vreme ce însuși acel Dragonir nu s-au ținut de simfonie ca să fi făcut școală, ci au lăsat acea casă, și acum șade într-altă parte, măcar că nu era cu cale a i să plăti acele lemne de către preasfinția sa părintele mitropolit, fiindcă au șezut atâția ani în casă și chiria pământului n-au plătit la sf. Mitropolie și mai vartos pentru căci nu s-au ținut de simfonia ce au făcut. Dar fiindcă însuși preasfinția sa părintele mitropolit primi și ceru ca să i să prețuiască acele lemne și după prețuială să le și plătească, am fost mai orânduit vorniciei și pe vâtaf de lemnari, i vâtaf de zidari și ei au fost prețuit-o dupe arătarea lui Dragomir ce au zis că au cheltuit cînd au făcut-o noao.

Dar iată că și acum de iznoavă orânduim pe Radu și Necula *vorni* vornicii ca împreună cu vâtaf de lemnari, i cu vâtaf de zidari, acum de al doilea să prețuiască acea casă a lui Dragomir, dupe cum să va fi aflând acum, iar nu dupe cum va arăta acest Dragomir că au cheltuit cînd au făcut-o noaă, de vreme ce nu este datoare sf. Mitropolie a-i plăti acea casă ca noaă, ci după starea ce să va fi aflând acum. Aceasta scriem.

1780 iulie 30.

Badea *vel* vornic; [*lipsă numele*] *vel* vornic

Arh. St. Buc., Mitrop. T. Rom., CCXLVI—7.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; copie în ms. 131, f. 149.

281

„Foaia dă prețuirea casilor logofătului Dragomir ce din luminată porunca mării sale lui Vodă ne-am rinduit noi ce mai jos iscăliți, cum arată”

— se amintesc părțile componente ale construcției și se arată pentru fiecare în parte prețuirea

— prețuirea casei se ridică la suma de 293 taleri
iscălesc: Nicolae *vtori* vornic, Radu *vtori* vornic meimar-bașa. Ion vătaful de zidari, Dumitru zidaru, Dumitru lemnar, Vladul lemnar, Doice lemnar [mai jos]:

Din luminată porunca mării tale, dumnealui ceauș dă aprozi ne-au chemat și ne-au arătat luminată porunca înălțimii tale pentru această prețuire ca să arătăm ce fel de prețuire s-au făcut, ca în vremea dă acum, ori ca în vremea când s-au făcut namestia. Și am arătat că această prețuire s-au făcut ca în vremea când s-au făcut namestia, iar nu ca în vremea dă acum, că namestia iaste nouă, făcută dă acum doi ani, și tot o cheltuială mergea și atunci și acum.

1780 avgust 21.

— iscălese cei de mai sus, în afară de cei doi *vtori* vornici.

[pe verso]:

Pentru casa ce s-au luat de la logofătul Dragomir ot Sfente Gheorghie cel Vechi.

Arh. St. Buc., Mitrop. T. Rom., CCXLVI—8.
Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; copie în ms. 131, f. 149.

Preainălțate doamne,

Dupe jalba ce au dat-o înălțimii tale sfinția sa părintele arhimandrit egumenul mănăstirii Radului Vodă atât în anul trecut cât și la acest următor an, cerând să-și aleagă un loc de la morile de la Gorganu, ce are sfânta mănăstire Radul Vodă luată schimb de la răposatul mării sa Costandin vodă Brâncoveanu în locul altor mori ce au avut mănăstirea tot pe apa Dâmboviții la poarta domnească cea din sus, zicând numitul egumen că acel loc l-au avut slobod, dă era dă treaba carălor ce vinea la moară să macine și pentru a tinde brutarii grâu când spăla, să-l macine.

Și de la o vreme încoace s-au călcat acel loc de unii din mahalagii înprejurenii de acolo. Și acum, cu cea din urmă jalbă ce au mai dat înălțimii tale părintele egumenul, tot această dreptare cere, a nu mai rămănea acel loc călcat după cum au fost până acum.

Și la această după urmă jalbă ce au mai dat sfinția sa, vedem că ni să poruncește de înălțimea ta, să să dea anafora din anul trecut, de când au fost luminată porunca înălțimii tale să cerceteze pricina acestui loc, cum și deosebită anafora să dăm și noi acuș de cercetarea ce v-ași fi făcut.

Arătăm înălțimii tale că am văzut atât jălbile părintelui egumenului, cât și jalba păraților mahalagii din Gorganu. Pentru care pricină acestui loc, în trecutul an am mers la fața locului unul din noi dinpreună cu

dumnealui *biv vel* dvornic Pană Filipescul, fiind *vel* dvornec și am chemat pe câțiva din mahalagii la fața locului și numai am tras acel loc dupe cartea ce are sfânta mănăstire de la leat 7204 [1696] din zilele răposatului mării sale Costandin vodă Brâncoveanu, de sănt 85 [ani] în care carte arată toate semnele acestui loc și în curmeziș și în sus și în lungul locului, cu suma stânjienilor [loc liber]. Și vreo hotărâre în scris atunce nu s-au făcut, fără cât s-au căutat semnele și s-au însemnat.

La care însemnare a semnelor ai acestui loc și atunci în anul trecut și acum de noi nu s-au măsurat din apa Dâmboviții pă unde se află acum, după cum scrie în cartea ce o are sfânta mănăstire pentru acel loc, ce s-au măsurat den al doilea scoc al morilor, de la care scocuri și până la uscat în mal dă pre ulița Gorganului, este stinjeni 3 *pol* luoți de noi la măsurătoare din apă. Care acești stânjieni i-am socotit să fie mâncați de apa Dâmboviții, după vremi încoace, și tocmai la acel scoc ce este alături cu roata cea dă dă margine spre apă am socotit să fi fost malul Dâmboviții dupe vremi, că de am fi măsurat din apa Dâmboviții cum curge acum, dupe cum scrie cartea sfintii mănăstiri, să lua toate casele ce sănt supt coasta Gorganului în suma stinjeni ce-i arată cartea sfintei mănăstiri.

Și așa măsurând locul și în anul trecut și acum, iarăși de iznoavă l-am măsurat, fiind noi amândoi de față, cu stânjenu răposatului Costandin vodă Brâncoveanu cu care s-au tras și atunci în zilele mării sale acel loc, dupe cum adeverează cartea ce o are sfânta mănăstire.

Și s-au găsit lungul stânjieni 40 pe din jos de podișor, pe lângă coasta Gorganului în sus pe uliță, până în curtea caselor ce au făcut Lolea arnăut, unde s-au pus piatră și din jos de podișor din apă peste uliță până în colțul ulucilor protopopului Ioan, ce sănt supt coasta Gorganului stânjieni zece și din prefuștele ce dăspărtește două scocuri pe care umblă doo roate până în părțile morii, pe din jos de moară și peste uliță supt coasta Gorganului, între casele Marii văduvii, unde s-au pus piatră stânjieni treisprezece și din susul morii iarăși din prefuștele ce dăspărtește acele doo scocuri, ce s-au zis mai sus, pe dinaintea morii drept peste uliță spre Sideri cojocarul, unde s-au pus piatră stânjieni șaptesprezece.

Și după această măsurătoare și tragere a numitului loc, cade stânjieni până supt coasta Gorganului la delceluș dupe cum scrie și cartea ce o are sfânta mănăstire de semnele a acestui loc pe unde vedem acum că pe supt coasta Gorganului sănt case, din care unele nu cad pe stânjienii locului ce-i are mănăstirea cu acea carte, fără cât trei case, doo ale Marii văduvii cad supt coasta Gorganului și a preotului popa Anastasie, din care doo case ale Marii văduvii au mai eșit de au coprins din stânjieni locului morii peste coprinsul ce au avut din vechime de an încoace.

Pe care loc ce au coprins au făcut o băcănie și un furnu și an când s-au tras acest loc i s-au poruncit numitei văduve să nu iasă mai mult din cât îi este coprinsul caselor ei celor vechi și ia [ea] nevrând să dea ascultare, au făcut acea băcănie și furnu de bucate. Și preotul popa Anastasie ce este șazător într-o casă ce au cumpărat-o de trei ani încoace din susul caselor Marii văduvii, iarăși au eșit cu uluce peste coprinsul ce au avut acea casă din vechime și au mai luoat și molitfa sa din locul morii cu ulucele ce au făcut și asemenea și un Lolea arnăut au făcut case nalte de cărămidă și cu prăvălii dedesupt din sus de mori de la buna venirea înălțimii tale încoace, ce sănt iarăși pe locul sfintei mănăstiri. Și încă vrând să-și facă aceste case mari și cu prăvălii după cum să vede că le-au

și făcut, au intrat și în lumina Dâmboviții de au coprins câtva din apă cu farași de au depărtat Dâmbovița de zidul acelor case și pe egumenul sfintei mănăstiri nu l-au întrebat când au făcut această bina, cu socoteală că le face pe locul caselor ce le are deosebit cumpărate de la un Păun brutar.

Și acum s-au dovedit din tragerea locului morii că locul pe care au făcut el acele case și prăvălii au fost al sfintei mănăstiri, iar nu al caselor ce le-au cumpărat Lolea arnăut de la acel Păun brutar, dupe cum au mărturisit Neculae uncheaș, mahalagiu vechi și om trecut păste noozeci de ani și alți mahalagii de acolo. Și chiar așa au mărturisit aceștia că acel Păun brutar când au făcut casele, ce le-au cumpărat Lolea, le-au făcut mai spre maidanul morii și în locul casii cei vechi au făcut acel Păun pivniță și [h]ambar de bucate.

Și când au făcut curte de uluce și poartă, iarăși au eșit de au luat din maidanul morii. Și asemenea și Lolea arnăut încă au eșit mai mult în locul morii sfintei mănăstiri cu facerea caselor și a prăvăliilor, ce să vede că au făcut de la bună venirea înălțimii tale încoace.

Și așa, după toată cercetarea ce am făcut pentru acest loc al morii, atât vedem că pricinuesc cei păriți de egumen, cum că după vremi s-au mâncat locul de apa Dâmboviții spre coasta Gorganului și că după vremi s-ar fi mai prefăcut morile și s-ar fi mai tras spre numita coastă a Gorganului și de aceia să îplinește acum suma stânjienilor locului sfintei mănăstiri până aproape de coprinsul caselor lor. Care la aceste zise nu avură piriții nici un temei spre a să îndrepta ei la păra ce fac asupra mănăstirii, căci că stânjienii locului morii, i-am tras tocmăi din numitu scoc și pre fuște pe unde umblă doă roate acum. Și am socotit ceia ce au mâncat Dâmbovița dupe vremi și lungu stânjeni până supt coasta Gorganului, cum să adeverează din cartea ce are sfânta mănăstire și dupe cum și numitu egumen atăta cere, iar mai mult decât până supt coasta Gorganului nu să întinde.

Ci fiindcă să dovedi că locul este al sfintei mănăstiri, dupe cum serie mai sus, egumenu cere ca locul să rămăe iarăși slobod, precum au fost mai nainte, de vreme ce aceștia ce arătăm mai sus s-au întins în locul sfintei mănăstiri, fără a nu lua voe de la sfânta mănăstire, nici altă vreo simfonie. Dar fiindcă au apucat de se-au făcut prăvălii și alte namestii, dupe cum arătăm mai sus, aceasta rămăne a să face hotărâre de înălțimea ta. Noi de cercetarea ce făcum, arătăm înălțimii tale, iar hotărârea cea desăvârșită rămăne a să face de înălțimea ta.

1780 septemvrie 8.

Vel dvornec Badea Știrbei
Vel dvornec Dumitrașco

[rezoluția domnului]:

Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod i gospodar.

De vreme când s-au apucat a-ș face acești mahalagii namestii, igumenul văzând, nu i-au oprit atunci în vreme când să cădea cu puterea judecării, ci i-au lăsat de au lucrat și până au isprăvit. Poruncim dar, dacă i-au lăsat atunci, acum să priimească chirie de la dânsii pentru loc și să fie nesupărați, pentru care numiții mahalagii să aibă a să așeza între dânsii cu igumenul pentru chiria ce să cade a da la mănăstire,

iar mai mult a să întinde acei mahalagii cu umbrare peste coprinsul namestiiilor, în locul slobod al mănăstirii, să nu aibă voe niciunul, fiind locul trebuincios pentru moara mănăstirii.

1780 octombrie 24.

Arh. St. Buc., M-rea Radu Vodă, LXV—3.

Original, stare bună; copie în ms. 256, f. 169—170 v.

241.

1780 septembrie 16.

40 taleri, adecă patruzeci de lei, am primit de la preasfinția sa părintele mitropolit, care bani i-am fost cheltuit la dresul pivniții ce iaste dinaintea școalei slovenești la Sfeti Gheorghie Vechi, ce iaste pe locul sfintei Mitropolii. Și nu mai am a mai ceare nimic de acum înainte. Și pentru încredințare am iscălit.

1780 septemvrie 16.

Az Costandin dascăl slovenese adeverez

[pe verso]:

Adeverințe de primire banilor pentru meremetul unii pivnițe ot Sf. Gheorghie Vechi.

1780 septemvrie 16.

Arh. St. Buc., Mitrop. T. Rom., CCXLVI—10.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; scriere și semnătură frumoasă; în condica domnească, ms. 131, f. 148—149 toate actele care privesc pricina lui Dragomir au fost copiate cu Jovă frumoasă de Constantin dascăul slovenesc.

242.

1780 noiembrie 2.

Din luminată porunca mării sale preainălțatului nostru domn Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod, dumnealui ceauș za aprozi aduse la judecată pă Stana făme[ia] din București părășă lui Ianache băcanu, zicând că dându-i o casă cu chirie în mahalaoa Sfântu Dumitrie cu tocmeală până în șase ani, pă an câte taleri 40, cu care bani să meremetisească cele ce va face trebuință pân prejur, cerând ca să facă băcănie. Și din taleri 40, taleri 20 să-i dea, iar taleri 20 să-i oprească și să stăpânească prăvăliia până să va plăti cheltuiala ce va face.

Și de când i-au dat acea casă sănt ani 12, și după tocmeală bani nu i-au dat și acum casa vede că o stăpănesc alții și cerea să-și afle dreptatea.

Căriia i-am cerut ca să ne arate vreun zapis sau simfonie în seris și zise că nu are.

Fată fiind și părātu Ianache răspunse că acest loc este al dumnealor boerilor Crețulești și are și mănăstirea Sf. Spiridon parte. Și de la dumnealor îl are luat prin zapis cu chirie și ne arată și zapisu boerilor Crețulești iscălit fiind și de egumenu mănăstirii Sf. Spiridon, cu leat 1764 octomvrie 26, prin care serie că dă locu dumnealor ce-l au în mahalaoa lui Șarban Vodă, lui Ianache și tovarășului lui, Damiiian băcani cu chirie câte taleri cincizeci pă an, ca să-și facă magazie și deasupra băcănie.

Care loc mai înainte au fost al lui Iordache țiganu croitor al dumnea-
lui Matei Crețulescu *biv vel* paharnic.

Asemenea ne arată părătu și o carte de judecată a dumnealor veli-
ților boeri, cu leat 1764 dichemvrie 17, prin care să vede că au avut jude-
cată Sanda țigan (*sic*) a dumnealui *biv vel* paharnic Matei Crețulescu cu
părătu Ianache și tovarășu lui Damiian băcani pentru acest loc.

Și după cercetarea ce le-au făcut, arătând numiții zapis boerilor
Crețulești ce să văzu și de noi, cum mai sus s-au zis, hotărâsc dumnealor
ca Ianache și tovarășul lui, Damiian băcani să stăpânească acea băcănie
i magazie cu bună pace, neavând Sanda țiganca a lui Iordache țiganu
nici o dreptate.

Asemenea ne arată părătu Ianache și o carte a trei *vtori* dvorniceii,
cu leat 1764 dichemvrie 1, prin care scrie că au fost trimiși la acea băcă-
nie ce au făcut-o Ianache ca să cerceteze de au luat lemne vechi de ale
casii lui Iordache țiganu ce au avut pe acel loc și au pus la acea prăvă-
lie ce au făcut-o. Și cercetând cu amăruntul n-au găsit nici un lemn vechi.

Deci după zapis și cartea de judecată a dumnealor veliților boeri
ce să văzu la mâna părătului Ianache, să cunoscă că jalba părășii Stanii
nu are nici un temei. Ci judecata au găsit cu dreptate ca părătu Ianache
să stăpânească acea prăvălie și magazie cu bună pace, plătind chiria
locului pă an după coprirea zapisului.

[*indescifrabil*] paharnic
Costandin *biv vel* comis
[*indescifrabil*] *biv vel* sluger

1780 noemvrie 2.

Colecția prof. Petre Nistor.
Original, stare bună, hirtie cu filigran.

243.

1780 noiembrie 19.

Preainălțate doamne,

†Jăluesc mării tale că sfânta mănăstire are loc de danie aproape
de Livedea domnească, care să înpresoară de unii alții.

Ci fiindcă din luminată porunca mării tale s-au orânduit boieri ca
să aleagă Livedea domnească, mă rog să fie porunca mării tale tot către
dumnealor, ca să cerceteze și pentru acest loc al mănăstirii. Și ce va fi
mila mării tale.

Către Dumnezeu rugător de fericită sănătatea mării tale,
Ignatie egumen mănăstirii Cotroceni

[*rezoluția domnului*]:

Dumneavoastră boerilor ce sănteți orânduiți pentru Livadea dom-
nească, mergând la fața locului să faceți cercetare și pentru aceasta.

1780 noemvrie 19.

vel logofăt

Arh. St. Buc., M-rea Cotroceni, XXVII-4.
Original, stare bună, hirtie cu filigran, format jumătate foaie; copie în ms. 691,
f. 119 v.

244.

1780 decembrie 15.

Preainălțate doamne,

Cu preaplecata noastră anafora înștiințăm mării tale că ni să
poruncește prin pitac că te-ai înștiințat măriia ta cum că aicea în Bucu-
rești, în mahalaoa de la Fântăna Boului, în jos, este un loc domnesc, pe
care unii, alții au început a-l înpresura și a face pă dănsul case.

Pentru care, ne orânduiești măriia ta ca să mergem la numitu loc,
ca să facem cercetare cu deamăruntul, atăta prin vecini înprejurenii, cât
și într-alt chip, cum vom socoti. Și dupe ce vom face cercetare și vom dovedi
bine cât este coprișul locului aceluia, să punem și semne. Și să cercetăm
și pentru casile ce sănt pă acel loc, ale cui sănt și câte și să înștiințăm
mării tale.

Vei ști, măriia ta, că după poruncă am mers acolo în fața locului și
întăi am adus pă toți vecinii ce să vecinesc cu acest loc, de am făcut
cercetare scrisorile și cărțile ce au avut fiștecarile. Și întăi scoase, de ne
arăată egumenul de la mănăstirea Cotrăceni condica mănăstirii cea pecet-
luită cu pecetea *gospod*, întru care să vede trecut un hrisov [din] anul
1755 avgust 6 al mării sale răposatului Costandin vodă Racoviță, pentru
acest loc și scrie chiiar așa, că dă danie și închină această moșie domneas-
că la o sfântă biserică de lemn, ce era în sat afară de mănăst[irea] Cotră-
ceanilor, care biserică au fost până în vremea răzmiriții, iar de la vremea
rizmiriții încoace s-au stricat de tot.

Moșia domnească, adică ce să numește Livedea domnească din Bucu-
rești toată și cu cât apucă din mahalale al căruia moșae latul îi merge din
apa Dâmboviți dinpotriva mănăstirii Mihai Vodă până în marginea lacului
de lângă casa unui Ianache și dă cu un cap în Podu Mogoșoai și merge
pă lângă pod pân-unde să hotărâște cu moșia mănăstirii Sărindaru. Și
la capul de sus, lăturiș, să hotărâște cu moșia mănăstirii Cotrăceni, iar
în cap să lovește cu moșia sfintei Mitropolii, de la moara din fund și cu
moșia mănăstirii Sfintei Savi, însă afară de alte dăni dă niscareva locuri
ce vor fi având mai înainte alte mănăstiri sau alți cinevași cu cărți
domnești, fiindcă această moșie nici este închinată de alți domni mai
nainte nicăiri, nici avea domniia vreun folos de la dănsa.

Și atăta biserică de lemn, cât și moșia aciasta o dă asupra egume-
nului de la Cotrăceni ca să-i strângă venitu, chiriiile dupe case și să aibă a
purta grijă ca cele stricate, după vremi, să dreagă și totdeauna să păzească
sfânta biserică cu preoți nelipsiți și să slujească sfintele și dumnezeieștile
slujbe.

Și mai zice egumenul că acest hrisov l-au înnoit și cu hrisovu mării
sale Ștefan voevod și s-au prăpădit. Care nici în condica cea pecetluită
nu este trecut.

Ne arătară și cei ce șad pă acest loc, o carte domnească, cu leat
1759 februarie 12, a răposatului mării sale Scarlat vodă Ghica, făcută mai
în urma hrisovului cu ani trei și întru care scrie așa: tutu-
ror celor ce ș-au făcut case în Livedea domnească, din susu Gorganului,
să fie în pace, nimini nici un fel de supărare să nu le facă, pentru că acea
livede era ceair de treaba cailor domnești, iar dupe ce s-au mutat pășunea
cailor în livedea Cotrăceniilor, de sus de mănăstire, livedea aciasta, ce este
din susul Gorganului, rămâne maidan slobod și așa, din an în an, muști
din cei ce nu avea case, cât și alții din striinătate viind, ș-au făcut case

acolo. Și cercetând mării-sa și văzând că pân-a nu să strica acele case, într-alt chip nu să poate a mai fi ceair pă cum au fost.

Care lucru nefiind priimit la voința mării sale a li să face acelora o pagubă și o strămutare ca aceia, milostivindu-se, printr-aciastă carte domnească le-au dat volnicie și lor și altora câți vor vrea să vie, ca unde nu vor fi case făcute, să-și facă și ei și să-și facă și biserica și cu toți să șază cu liniște și cu odihnă, neavând de către niminea de nimic supărare și nici un fel de împotrivire, nepomenind în cartea aciasta dă hrisovul mării sale răposatului Costandin vodă Racoviță.

Am întrebat pă egumenul Cotrăceanul : după ce s-au închinat această moșie cu hrisov, avut-au vreo stăpânire, luat-au vreo chirie de la cinevași? Și ne arată că pe vremea aceia când s-au închinat aciastă moșie la acea biserică de lemn, sfinția sa au fost dichiu la mănăstirea Cotrăceni și l-au orânduit egumenul ce era pe acea vreme ca s[ă] f[ie] înscrise toate casile după aciastă moșie și să așaze cu toții, puind la orânduială chiria fiștecărui ce să dea pă an.

Și strângându-se atuncea toți cei ce au case pă aciastă moșie, nici-decum nu l-au îngăduit nici în scris să ia casile lor, nici așezământ să facă pentru chirie. Și văzând nesupunerea lor și egumenul ce era pă acea vreme i-au lăsat nesupărați. La care răspunseră și cei ce șād pe aciastă moșie că ei niciodată chirie nu au dat, nici supărare nu au avut de niminea, ci ca un loc domnesc slobod ce au fost, cu voe ș-au făcut case și namestii și în urmă li s-au dat și carte domnească a răposatului Scarlat Vodă de apărare.

Ci, pentru aciasta, de vreme că biserica de lemn ce era la Cotrăceni, la care era închinată aciastă moșie, biserica s-au stricat dān vremea răzmiriți și egumenul nu au avut nici o stăpânire și aceștia ce șād pă aciastă moșie cu cartea mării sale răp[osatului] Scarlat Vodă, au fost pān-acum nebântuiți și nesupărați de niminea, cerem la bună milostivirea mării tale.

Am cercetat [locul] bisericii și din josu Gorganului pān-în hotarul mănăstiri Sărindarului și pān-în apa Dāmboviți, unde să hotărește cu locul morii mănăstiri Radului Vodă. Și făcând catagrafie și cercetare caselor ce sânt pă acest loc, văzum că n-au nici o carte sau vreun hrisov domnesc de stăpânire, dar ne arătară că au avut biserica Gorganul cărți și hrisoave domnești și dā[n] vremea răzmiriți s-au prăpădit și au fost nesupărați și nebântuiți de nimini pān-acum. Care pe acest loc sânt ca la cincisprezece case, ale preoților de la biserica Gorganului cele mai multe; din care case ce sânt pă acest loc, are și dumnealui păharnic Iordache Caragea doāo case, una de moștenire și una de cumpărătoare de părinții dumisale. Ci și pentru aciasta de vreme că-i vede că sânt pă locul dā pān prejurul bisericii Gorganului și zic preoți și oameni cei mai bătrāni ai mahalali că au avut cărți și hrisoave domnești și s-au prăpădit, rămāne iarāși la mila mării tale, cum Dumnezeu te va lumina.

Am vrut să intrām în cercetare pentru semnile ce scria în hrisovu de danie al răposatului mării sale Costandin vodă Racoviță, adecā la capul moșii unde zice că da capul aceștii moșii în Podul Mogoșoai și merge pă lāngă pod pānā unde să hotărește cu moșia mănăstiri Sărindaru și cu cāt apucā din mahalale. La care, văzând noi că nu vom putea descoperi și dovedi, n-am intrat în cercetare, pentru că nicidecum n-am putut dovedi de a ști cinevași când s-au făcut aciastă hotărnicie ce scrie în hrisov, nici înaintea hrisovului, nici după hrisov, sau să știe semnile acelea ce scrie în hrisov. Pentru că și de am fi vrut să facem cercetare după hrisov, vedem

că despre toate părțile la acest semnt de loc că ia pe denainte pe acest loc cu case boerești, neguțătorești, locuri și grādini boerești și mănăstirești ce le au din vechime cu stăpânire, unii cu zapise de cumpărătoare, alți cu cărți și hrisoave domnești și mahalalile toate cāte sânt din Fântāna Boului pānā în Podu Tārgului de Afară, au hrisovul răposatului mării sale Costandin vodă Mavrocordat. Care mahalale, fiindcă au fost închinete la [de] mării sa la mănăstirea Sfântului Spiridon cel Vechi și s-au rās-cumpārat.

Ci, noi, după cum ni să poruncește prin luminat pitacul mării tale, am luat în scris casile ce sânt pă acest loc, ce cu cartea răposatului mării sale Scarlat Vodă sânt nesupārate. Ci, de cercetarea și dovedirea ce am făcut, arātām innālțimi tale.

Iar hotārārea cea desāvārșitā rămāne a să face de către innālțimea ta.

1780 dechemvrie 15.

Dumitrașco Racoviță vornic
Scarlat Greceanu logofāt

[Rezoluția domnului]:

Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod i gospodar zemli Vlahisoi.

De vreme ce în urma hrisovului răposatului domn Costandin vodă Racoviță să găsește iarāși domneasca hotārire a răposatului domn Scarlat Ghica vodă la māna mahalagiilor, dupe care s-au și urmat și li s-au pāzit mila și priveleghiul acesta al lor pānā acum, ne-am milostivit și domnia mea de le-am innoit și le-am intārīt mila aciasta cu domneasca noastră pecete, ca [sā-] și aibā odihna lor, nesupārați de chirie, nici de alt nimic.

Dar fiindcă în cartea domnii sale Scarlat Vodă să cuprinde ca să facā și o biserică, care n-au făcut și fiindcă într-această vreme, dupe îndestularea bisericilor ce să aflā cu ajutorul lui Dumnezeu făcute, nu este trebuintā biserică a face, hotārām și poruncim ca, în locul bisericii, să aibā a face podul din potriva mahalali du peste Dimboviță, din josul morilor, cum au fost mai nainte, fiind și lor trebuincios, ca și obștii. La care și domnia noastră vom da ajutor la ce nu va ajunge și să fie datori ca în toată vremea numiții mahalagii să poarte grija în vremi a-l și drege când să va strica.

Care și ei, pentru mila ce am făcut cu dānși, au priimit a face podu și a-l pāzi, dupe hotārārea domnii mele.

1781 mai 26.

L.P.

Arh. St. Buc., M-rea Cotroceni, CXI-4.
Copie, stare foarte bună, hirtie cu filigran.

245.

1781 februarie 10.

Al Ungrovlahiei Grigorie, adevetim [grecește].

Adică eu Lulea Filip arnăutul adeverez cu acest adevārat zapis al mieu sfintei și dumnezeestii mănăstiri Radului Vodă, unde să cinstește

și să prăznuște hramul sfintei troițe și a sfinții sale părintelui arhimandrit egumenului sfintei mănăstiri, chir Ioanichie și tuturor călugărilor ce sânt la această sfântă mănăstire.

Precum să știu că de este vreo patru ani de zile de când am făcut eu niște case și prăvălie pe loc sfintei mănăstiri ce are din sus de morile mănăstirii de la Gorgan, în apa Dimboviții, care case sânt și pe locul caselor ce am cumpărat eu de la un Păun brutar. Și când le-am făcut n-am luat voe de la sfânta mănăstire, după cum este obiceiul pământului. Și acum din poruncă domnească era să mă așăz cu sfânta mănăstire pentru chiria locului pe care stă aceste case și prăvălii, dar am socotit că este mai bine să le închin la sfânta mănăstire pentru sufletul meu și al părinților miei și a tot neamul meu.

Și așa, din a mea bunăvoe și nesilit de nimeni, am închinat aceste case și prăvălii la sfânta mănăstire, ce s-au zis mai sus, și cu acest așezământ adevărat cât voi avea eu viață să le stăpănesc fără a nu da chirie la mănăstire pentru loc, iar după moartea mea să rămăe aceste case și prăvălii bune ale sfintei mănăstiri, pentru pomenirea sufletului meu și al părinților miei, fiind muma-mea îngropată la sfânta mănăstire.

Și nimeni din rudeniile mele sau măcar soru-mea să n-aibă amestec cu aceste case și prăvălii fiind făcute cu banii miei și din dreaptă munca mea, că neamului meu, la moartea mea, le voi da din cele ce voi avea.

Și când de acum înainte poate să să întimple să caz la vreo datorie sau altă întinplare, sfânta mănăstire să nu să supere nimic pentru daniia ce am făcut. Și eu cât de acum voi trăi să aib a purta grija casilor și prăvăliilor ca când să va strica să le dreg, ca să rămăe la sfânta mănăstire și să nu plătesc chiria locului. Iar după moartea mea să rămăe aceste case și prăvălii bune și ohabnice ale sfintei mănăstiri pentru pomenirea sufletului meu și al părinților miei și a tot neamul meu. Și am dat și pomenic la sfânta mănăstire pentru pomenirea mea. Și poarta ce este atât la aceste case și prăvălii pe care umblu și merg și la casile ce am cumpărat de la un Păun brutar să nu să mute cât voi avea eu viață, iar după moartea mea să să despartă locul acestor case și prăvălii dinpotriva zidurilor drept la pod, ca să să facă deosebită poartă caselor ce am cumpărat de la acel Păun brutar. Și fiindcă casile și prăvăliile sânt făcute și pe locul morii și câtva pe locul caselor de la Păun brutar și acel loc pă cât stă casile și prăvăliile tot ale mănăstirii să fie, iar din casele aceste cât loc este, ține dă celelalte case ce le-am cumpărat de la acel Păun brutar, cu care mănăstirea trebă nu are.

Și pentru mai bună întemeiere, am iscălit cu mâna mea ca să să crează. Și am rugat și pă alte obraze de cinste de s-au iscălit mărturii pentru mai buna încredințare și întemeiere.

1781 februarie 10.

Filip Lulea, adeverez [*grecește*]
Cosma episcop Buzău, mărturie
Dumitrașco Racoviță *vel* dvornic, mărturie
Scarlat Greceanu *vel* logofăt, mărturie
Radul *biv trei* logofăt am scris fiind cu bunăvoia chir Lolii Filip și sânt martur

Arh. St. Buc., M-rea Radu Vodă, LXV—4; LVIII—39 și în ms. 256, f. 170v.—171v.
Original, stare foarte bună; și copie.

246.

1781 martie 23.

Cinstite blagorodnice și al smerenii noastre întru duhul sfânt preaiubite fii sufletesc dumneata pan Dumitrașco Racoviță *vel* dvornic, molitvă și blagoslovenie trimitem dumitale.

†Înștiințăm dumitale pentru că fiind la noi cartea răposatei Pelaghii monahii Brătășancăi, de daniia caselor la mănăstirea Colții, o trimitem la dumneata, ca la un ctitor ce ești al acei mănăstiri (prin mâna logofătului Andronache) și va fi la dumneata până să va așeza epitrop.

De aciasta înștiințăm și să fii dumneata blagoslovit.

1781 martie 23.

Al dumitale către Dumnezeu rugător și părinte sufletesc,
Grigorie al Ungrovlahiei

Acad. R.S.R., CCCLXXIX—11.
Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran.

247.

1781 mai 25.

†Din luminată porunca mării sale lui Vodă, am fost orânduit de am cercetat un loc al sfintei Mitropolii de la Scaunile de carne, ce-l are făcut schimb sfânta Mitropolie cu dumnealui răposat stolnic Ștefanache și fiind mai înainte înpietrit și cu carte de hotărnicie.

Având pricină cu măcelari, neingăduind pă un Ene, ce iaste chiriaș pă locu sfintei Mitropolii, ca să-și îngrădească locu, am cerut și de la măcelari ca să ne arate ce cărți au de stăpânire unde le sânt scaunile. Și ei toți cu o gură ziseră că n-au nici zapise, nici cărți de hotărnicie, nici cărți domnești și numai așa au pomenit stăpânirea lor până în podișor.

Și făcând cercetare după stânjini ce scriu în cartea de hotărnicie și după pietrile ce sânt puse, să cunosc cum că măcelari nu au nici o dreptate și rău fără de cale trec podișoru de înpresoară locu sfintei Mitropolii.

Și cercetând, am găsit cu cale ca sfânta Mitropolie să-și stăpânească locu după pietrile ce sânt puse și după cum să coprinde în cartea de hotărnicie, fără de a nu mai supăra pă numitu chiriaș.

1781 mai 25 dni.

Șt[efan] Părș[coveanu] *vel* dvornic

Arh. St. Buc., Mitrop. T. Rom., CCXVIII—9; ms. 131, f. 217—217v.
Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran.

248.

1781 septembrie 1.

Adică eu Tudor mătăsariu dinpreună cu soția mea Ilinca, i cu feciorii miei Ilie, i Niculae, i fii-mea Neaga, i Maria, dat-am credincios zapisul nostru la cinstită mâna dumnealui Iordache Neculescu *biv vel* medelnicer.

Precum să știu că având eu aici în București, o casă în mahalaoa Stejarului, care casă o am și eu de cumpărătoare de la Sava logofeteasa văduva, cu zapis cu leat 1775 noemvrie 3.

Deci acum având trebuință de bani, am făcut-o vânzătoare și am întrebat pe toți mahalagii i vecini și nu s-au aflat nimini să o cumpere, fără decât mai sus numitu boer. Și i-am vândut-o drept bani gata taleri 135, adecă o sută treizeci și cinci.

Care casă este cu îngrădirea ei, cu pomi, după cum se vede. Și locu este fără de chirie după cum arată și alte doaă zapise mai vechi, unul al lui Hagi Chiriac ce-l dă la mâna Stanchii dar fiindu-i roabă, cu leat 1753 iunie 23 și alt zapis al Stancăi ce-l dă la mâna lui Petco paharnic, soția Savii, cu leat 1766 aprilie 23.

Deci să aibă dumnealui a stăpâni, dupe cum arată mai sus, casa cu pomi și cu toată îngrădirea ei, dupe cum am stăpănit-o și eu, cum și toate cele ce sânt în casă, adică paturi și lăviți, dupe cum să vede.

Ci să o stăpânească atât dumnealui cât și coconii dumnealui, nepoții, strănepoții dumnealui căți Dumnezeu îi va dărui, cu bună pace de către mine și de către tot neamul meu.

Și când s-au făcut acest zapis au fost și alte obraze de cinste carii mai jos să vor iscăli.

Și pentru mai adevărată credință, am întărit acest zapis cu iscălitura și pecetea mea, ca să să crează. Însă și bani dăplin i-am luat în mâna mea.

1781 septemvrie 1.

[L.P.] Eu Tudor mătăsar vânzător dănpreună cu ficiorii, vânzător

Eu Ilinca soția mea, vânzătoare

Ilie, Necolae, Neaga, Mariia

Ieu popa Ioan *brat* Ilinca *ot* Filipești, martor

[semnătură indescifrabilă]

Eu popa Tudor *ot tam*, martor

Eu [indescifrabil] vecin, martor

Eu Tudor Milog, vecin, martor

Ioniță Voinescu, martor

[indescifrabil] Podgoriceanu, martor

Eu Ilie Potlogar, vecin și martor

Arh. St. Buc., Mitrop. T. Rom., CCXVII—3.
Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran.

249.

1781 noiembrie 20.

Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod, bojiuu milostiiu gospodar zemli Valah[iscoe].

Dat-am acest cinstit hrisov al domnii mele dumnealui cinstitului și credincios boerului domnii mele, Manolachie Brancoveanu *vel* logofăt.

Ca să aibă a ținea și a stăpâni un loc de case aici, în București, supt dealul sfintii Mitropolii, ce-i iaste și dumnealui rămas de la părinți. Pentru că acest loc, fiind alătura cu alt loc ce are și mănăstirea Sfintii Ecaterinii, dupe vremi i să inpresurase de igumeni din locul dumisale. Și încă în vremea trecutii răzmirițe, când dumnealui logofătul lipsea de aici, volnicise igumeni[i] pe unii, alții de făcuse o sumă de case pe acest loc, cu cuvânt că iaste al mănăstirii.

292

Deci, pentru aciasta, căutându-și dumnealui logofătul cu igumenul mănăstirii prin judecată, din porunca domnii mele s-au făcut într-atătea rânduri cercetări, atât la fața locului, prin mărturii, cu boeri mari, rânduiți de noi, cât și prin alte dovezi. Și la toate acele cercetări ce s-au făcut, s-au dovedit locul acela, ce-l pretenderisiia igumeni, tot al dumnealor boerilor Brâncoveni, precum în scris, prin anafora, cu arătare și pliroforie pe larg ne-au înștiințat unii din dumnealor veliții boeri ce au mers de au făcut cercetarea.

Care anafora, cercetându-oă și înșine luind seama la toate cu deamăruntul, am văzut că iaste făcută dupe dreptate și cu deplină cercetare. Și am întărit și înșine domniia mea dreptatea dumnealui logofătului, spre a stăpâni nesupărat acel loc ce i să inpresura de igumeni, cum și celălalt loc al casii dumnealor pe câte s-au dovedit că au avut mai nainte.

Și măcar că acele case ce apucase de le făcuse unii, alții, cu volnicia ce dedeseră igumeni, fără de a nu avea nici o treabă cu locul dumisale, era să să strice, fără de a nu le întoarce dumnealui *vel* logofăt nici un ban, fiindcă dupe dreptate să cădea să hotărăm pe igumenul mănăstirii a întoarce cheltuiala fieșcăruia, până la un ban, ca pe unul ce îi volnicise rău pe loc strein. Dar dumnealui logofătul vrând ca să nu să păgubească atâtea oameni, au cerut de am rânduit, cu porunca domnii mele, doi boeri, însă pe dumnealui *vel* dvornic Ștefan Prăscoveanu, i pe dumnealui *biv vel* stolnic Dimitrachie, de au mers în fața locului cu vătafu de lemniari i de zidari, de au prețuit acele case. Și din bunăvoința dumisale, le-au întors fieșcăruia banii, după prețuire, care s-au făcut toată suma, taleri 655,108 bani, precum în fo[a]ia prețurii cea iscălită de dumnealor acești doi boeri, anume să arată.

Și așa, dupe ce s-au priimit fieșcarele banii săi, vrând dumnealui logofătul ca să-i rămăe locul slobod și să-l curățească pentru tribuința dumisale, au și stricat acele case și au rămas tot locul supt zaptul dumisale, precum l-au avut și mai nainte.

Așijderea, tot pe acest loc al dumisale, mai fiind și altă casă a unii Marii Ghirgioaici, care iarăși cu volnicia ce-i dedese egumeni de mai nainte, o făcuse. Și era a să prețui împreună cu celelalte case, dar dumnealui logofătul mai nainte s-au invoit și s-au așăzat cu dănsa de i-au dat taleri patru sute. Și priimindu-și numita Marie acești bani cu bunăvoința sa, au dat și zapis la mâna dumnealui logofătul, de stăpânire, precum ni-l arată de-l văzum, cu leat 1781 noemvrie 9. Și așa, aciastă casă nu s-au mai prețuit de dumnealor boeri, ci cu aciastă invoială, prin zapis, au făcut-o zapt dumnealui logofătul.

Deci, în urmă, dumnealui logofătul vrând ca acest loc să-l și deosebească cu semne, spre a nu mai avea, dupe vremi, pricini și gălcevuri cu mănăstirea sau cu vreunii din vecini, au dat rugăciune domnii mele, ca să-i rânduiam doi boeri alegători. Și domniia mea, cu pitac, am rânduit pe dumnealor cinstiți și credincioși boerii domnii mele, Pană Filipescu *vel* dvornic de Țara de Sus și Ștefan Prăscoveanu *vel* dvornic de Țara de Jos, care de la trecuta lună iunie 5, a acestui an, în scris, supt iscăliturile dumnealor, arată că mergând la fața locului, spre mai buna dăscoperire a semnilor celor vechi, au pus de au săpat în locul ulucilor lui Tânasie saraf, ce este lângă drumul ce merge pe supt dealul sfintii Mitropolii, unde au fost bolovanii curții dumnealor și au găsit rădăcina bolovanilor.

293

De unde, puind sfoara drept, au mers pe lângă mulumacul (*sic*) grădinii lui Tănasia săraf, pân grădina lui. Și din mulumac, au mers cu sfoara tot pân grădina lui Tănasia, pe lângă colțul plimbării lui și pe lângă trandafirii ce sânt în grădina lui cea mică. Care acea grădiniță a lui Tănasia saraf, de la colțul plimbării lui și până în ulucile lui ce merge spre grădina lui Costandin băiașul, au dovedit, prin mărturii, că iaste tot din locul casilor dumnealui logofătului Brâncoveanul și, dupe vremi, s-au cuprins de casa lui Tănasia saraf și au făcut acea grădiniță.

Și de acolea, din grădina lui Tănasia saraf, au mers cu sfoara iarăși drept pân grădina lui Costandin băiașul și din grădina acestui băiaș, au mers cu sfoara pân colțul grădinii lui Vasilie portărelul de leafă, pe lângă dud, pân grădina lui Gheorghe zăbunarul și pe lângă zidul casilor celor noaă ale lui Altântop ceauș, până în sălcii, în malul Dâmboviții cei mari și au pus pîiatră.

Deci, atât grădina lui Costandin băiașul, i din locul ce stăpânește Gheorghe zăbunarul, cum și grădina lui Altântop ceauș, au dovedit, iarăși prin mărturii, că și aceștiia s-au întins, dupe vremi, de ș-au făcut aceste grădini tot din locul casilor dumnealui logofătului Brâncoveanul.

Pentru care, dupe trăsura sforii ce au venit până în pîiatra aciasta ce s-au pus într-acele sălcii, în malul Dâmboviții cei mari, s-au făcut sfori cinci și un stânjân; sfoara de câte stânjâni șaisprezece și palme doaă, fac stânjâni optzeci și doi, palme doaă.

Și de acolea din pîiatră, au pus sfoara pe malul Dâmboviții, în sus, până în Dâmbovicioara cea mică, unde dă în Dâmbovița cea mare, au pus pîiatră în niște răchiți și s-au făcut sfori șase [adică] stânjâni o sută unul și jumătate.

Dintr-aceia pîiatră au pus iarăși sfoara pe malul Dâmbovicioarii în sus, până în podul de supt dealul sfintii Mitropolii, până în colțul gardului curții dumnealui *vel* logofăt Brâncoveanul, unde au pus iar pîiatră și au eșit sfori zece, stânjâni trei, ce fac stânjâni o sută șaiszeci și cinci și jumătate.

De acolea din malul Dâmbovicioarii, de lângă pod, din colțul gardului curții dumnealui logofătului, din pîiatra ce s-au pus, au mers cu sfoara pe lângă drumul de supt dealul sfintii Mitropolii, pe lângă crucea de pîiatră, până iar în colțul grădinii lui Tănasia saraf, unde au început dintâiași dată a trage cu sfoara din rădăcinile bolovanilor ce s-au găsit și au pus pîiatră afară dăspre drum. Și au eșit și acolea, sfori patru, stânjâni zece și o palmă, ce fac stânjâni șaptezeci și cinci și o palmă. Care să face trăsura de jur împrejur a tot locul acesta, stânjâni patru sute doaăzeci și patru și palme trei.

Au mai tras locul acesta și prin mijloc, puind sfoara din pîiatra ce s-au pus lângă gardul grădinii lui Costandin băiașul și până în malul Dâmbovicioarii cei mici, au eșit sfori cinci, stânjâni șapte și palme trei, care să face și aciastă trăsură du prin mijlocul locului, stânjâni optzeci și opt și jumătate și o palmă.

Deci, pe aceste semne și pietri și dupe suma stânjânilor ce să arată mai sus, să aibă dumnealui logofătul a stăpâni cu bună pace și de către nimeni nesupărat.

Și pentru întărirea stăpânirii locului acestuia, am dat acest cinstit hrisov al domnii mele la mâinile dumisale *vel* logofăt cu care poruncim să i să păzească nestrămutat stăpânirea, de vreme ce, dupe mărturii și dovezi vrednice prin cercetare și judecată dreaptă, i s-au dăscoperit stăpânirea locului acestuia, precum l-au avut mai nainte.

Și am întărit hrisovul acesta cu însuși credința domnii mele Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod și cu credința preaiubiților domnii mele fii, Costandin voevod, Dumitrașco voevod și cu tot sfatul cinstiților și credincioși boerilor celor mari ai divanului domnii mele: pan Nicolae Dudescul *vel* ban, pan Pană Filipescu *vel* dvornic de Țara de Sus, pan Grigorie Prăscoveanu *vel* dvornic de Țara de Jos, pan Grigorie Băleanu *vel* logofăt de Țara de Jos, pan Gheorgache Mavrocordat *vel* spathar, pan Scarlat Greceanul *vel* vistier, pan Theodorache Negri *vel* postelnic, pan Istrate Crețulescu *vel* clucer, pan Radul Golescul *vel* paharnic, pan Dimitrachie Fălcoianul *vel* stolnic, pan Scarlat Ghica *vel* comis, pan Costandin Suciul (*sic*) *vel* sluger, pan Costandin Nenciulescul *vel* pitar. Și ispravnic, pan Grigorie Băleanul *vel* logofăt.

Și s-au scris hrisovul acesta întru al șaptelea an dintru întâia domnie a domnii mele, aici în orașul scaunului domnii mele, Bucureștii, la anii de la zidirea lumii 7290 [1781], iar de la nașterea domnului Dumnezeu și mântuitorului nostru Isus Hristos, 1781, în luna lui noemvrie 20.

Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod [*m.p.*].

L.P.

Grigorie Băleanu *vel* logofăt *prociotoh*

Arh. R.S.R., Suluri, 98.

Original, pergament, stare bună (rupt colțul din stînga sus); pecetea inelară, ovală, în tuș roșu; chenar înflorat pe margini, iar deasupra, frumos desenată stema țării cu cele 6 inițiale ale domnului, pe 3 rînduri, în jurul stemei.

250.

1782 ianuarie 28.

† Ungrovlahias Grigorios epivevei [*grecește*]

† Adeverez cu acest credincios zăpis al meu la prea cinstită mîna dumnealui Scarlat Greceanul *vel* vistier.

Precum să să știe că fiind eu dator pă la unii alții o sumă mare de bani și neavînd mijloc dă a plăti și temăndu-mă dă îngreoerea dobănzilor datorii, dă a mea bunăvoe am venit la dumnealui, nesilit și neindemnat dă nimenea și i-am vîndut casele mele dă aici dă București, ot mahalaoa Enii. Însă case dă pîiatră cu pămîntul lor, cu curte, cu grădină, cu grajd și cu toate nămeștiile pân prejur, după cum să văd, fiindu-mi și mie rămase dă la răposatul părintele meu dumnealui Mihai Bărbătescul *biv vel* paharnic.

Și împărțindu-mă cu frate-mieu dumnealui nenea Mihai Bărbătescul *biv* ceauș za aprozi, după moartea părintelui nostru, s-au venit în partea mea aceste case, după cum arată foaia dă împărțeală ce iaste adevărită dă însuși dumnealui frate-mieu, cât și dă prea-sfinția sa părintele mitropolitul, i dă sfinția sa iubitorul dă Dumnezeu episcopul Buzăului.

Și le-am vîndut dumnealui în taleri 5 000, adică cinci mie tocmăi, care bani i-am luat toți dăplin în mîna nea, dăndu-i dumnealui și zăpisele cele vechi ale casii, dă stăpânire.

Drept aceia mai căzându-i-să dumnealui, fiind vecin, i le-am vîndut dă a mea bunăvoe și cu știrea rudelor. Și să aibă dumnealui a le stăpâni cu bună pace și nestrămutat, dămpreună și coconi[i] dumnealui, căți Dumnezeu ii va dărui, dă către mine și dă către tot neamul meu.

Și când am făcut acest zapis au fost și alte multe obraze dă cinste marturi care mai jos să vor iscăli.

Și am întărit acest zapis cu însuși iscălitura și pecetea mea, ca să să crează.

L.P. Șarban Bărbătescul, vânzător

Mihai Bărbătescul *biv* ceauș za aprozi, martor
Ioan Rudeanu, martor

Arh. St. Buc., Achiziții noi, CXVIII—28.
Original, stare foarte bună, hirtie cerată, format mare; frumoase semnături și interesantă pecetea inelară; are o copie modernă.

251.

1782 martie 2.

Cinstiți blagorodnici și ai smerenii noastre intru duhul sfânt prea iubiți fii sufletești dumneavoastră veliți boeri caimacami ai Țării Rumânești, molitvă și părintească blagoslovenie trimitem dumneavoastră.

Înștiințăm dumneavoastră că la baia sfintii Mitropolii de la poarta din sus a Curții domnești cei vechi, având câtva loc sterp dăspre casele lui Canache, care era pentru pusu lemnelor și alte lucruri pentru trebuința băii.

Acum sânt 6 ani de când pentru prea multă supărare ce au rugăciunea ne-au făcut dumnealui secretaru (aflându-să cu șăderea în numitele case) ca să-i dăm câtva dintr-acel loc, să-și mai lărgască curtea, arătându-ne că eu totul iaste stinohorisit de strimtoarea ce are. Puindu-ne havalea spre săvârșirea aceștii cereri și pe răposatul fratele episcop Chesarie Rîmnice.

Pentru hotăr i-am fost dat dintr-acel loc câtva, însă numai cu cuvântul, iar nu cu vreun așezământ prin scrisori. Pe care loc dumnealui nu l-au avut sterp pe cum ni-l cerea, ci ș-au făcut grajd dă uluce, din care pricină, neputându-să face lucrurile băii cu toată orânduiala, având zmintea din pricina strimtorării ce i s-au făcut. Ni s-au pricinuit și pagubă din obicinuitul venit ce avea pe an mai înainte.

Care pagubă până acum o am obienit pentru hatărul mai sus numiților.

Pentru care măcar că acum era să rânduim să strice grajdul acela ca să rămăie locul slobod, dar voim a fi aceasta și prin știrea dumneavoastră. Și vă pohtim fiilor de veți binevoi să să facă orânduială a osteni unul din dumnealor vornicii, acolea în fața locului, sau vreun vechil al dumnealor să fie față la ridicarea acelu grajd, fiindcă locul iaste știut cât i să didese acelu obraz.

De aceasta vă pohtim fiilor și să fiți dumneavoastră blagosloviți. Al dumneavoastră către Dumnezeu rugător și părinte sufletesc, Grigorie al Ungrovlahiei

1782 martie 2.

[mai jos]:

Noi caimacamii Țării Rumânești

296

Dumneavoastră boerilor epitropi să mergeți la fața locului unde fiind și stăpănu casilor sârdarului Canache și orânduital preasfintii sale părintelui nostru mitropolit țării, să să curețe locul acesta cât este al sfintii Mitropolii, rădicându-să de asupra lui binaoa ce va fi.

Și să i să arate și semnile pă unde este stăpânirea locului sfintii Mitropolii.

1782 martie 3.

Dimitrie ban
Vel dvornic
Ștefan dvornic
Vel logofăt

[trei semnături indescifrabile]

După cinstită porunca dumneavoastră, mergând în fața locului, văzum acea bucată dă pământ pe care ș-au fost făcut sicitarul grajd i șopron, fiind chiar pă locul sfintii Mitropolii, clădit în dosul zidului dă cuhnie al casii răposatului Canache sârdar, precum ne îndăstulăm și dă la însuși Răducanul *sin* Canache, carele fără tăgăduială mărturisi că iaste al sfintii Mitropolii coprinsul din starea celuilant loc al băii.

Și într-adins pă această împresurată bucată o măsurăm trăgându-o în curmeziș dăn apa Dâmboviții și pă dăn dosul zidului cuhnii lui Canache, până în pusele uluce dă grajd s-au găsit stânjeni 9 *pol* i palme 2. Apoi s-au tras și în dos iar din zidul cuhnii lui Canache, până în celălalt rămas loc al băii și să găsi stânjeni 5, i palme 2.

Și toată zisa făcută namestie iaste numai dă lemn, care după poruncă am volnicit pă dichiu sfintei Mitropolii ca să-l rădice.

Dă aceasta înștiințăm dumneavoastră.

1782 martie 7.

[indescifrabil] paharnic
Dumitrache [indescifrabil]
[indescifrabil] stolnic

Arh. St. Buc., Mitrop. Ț. Rom., CCXXIV—9.
Original, stare bună; frumoasă semnătura mitropolitului.
Copie în ms. 131, f. 69—70.

252.

1782 aprilie 5.

Adică, eu Marin *sin* popa Șarbu, dinpreună cu soția mea, Nița, i cu fii miei, care mai din jos să vor iscăli, dat-am întărit și credincios zapisul meu la mâna lui Ștefan șalvaragiul, vără-mieu.

Precum să să știe că având eu o casă aici în București, în mahalaua Ceauș David, care casă îmi este dată și mie de la tată-mieu și mie nedându-mi mâna ca să o stăpânesc, am făcut-o vânzătoare de a mea bunăvoe, nesilit de nimenea și cu știrea tuturor vecinilor și a mahalagiilor du prin prejur. Și am vândut-o în drept taleri 130, adică o sută treizeci și o pereche de șalvari vineți. Și acești bani i-am luat toți, deplin în mâna mea.

Și casa, după cum s-au văzut, cu locul. Și locul să hotăraște pe din sus cu logofătul Ioan și pă din jos cu moș popa Apostul și din fund cu jupân Vasile.

297

Și dumnealui să aibă a [o] stăpâni cu bună pace de către noi, dumnealui și copii dumnealui, căți Dumnezeu îi va dărui, ca să-i fie moșie ohabnică, stătătoare. Și i-am dat și zăpisiul cel vechi de cumpărătoare.

Și când s-au făcut acest zăpisi, fost-au preoții mahalalii și alte obraze de cinste, case mai din jos să vor iscăli. Și pentru mai adevărată credință, am iscălit, puindu-ne și degetele în loc de pecete, ca să să crează.

Aprilie 5 *dni*, 1782.

× Eu Marin *sin* popa Șărbul, i soția mea, Nița, adevărăm
Popa Mușat, *brat*, martor

Acad. R.S.R., CXXX—8.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran.

253.

1782 iulie 13.

Preainnălțate doamne,

Dăn luminată porunca innălțimei tale, prin zăpisiul dumnealui vătăfului de păhărniceii, s-au adus la judecată Ancuța văduva grămăti-ceasa cu jalba ce au dat pentru ginere-său Negoită *biv treti* logofăt, zicând că, între altele, ce au dat de zestre fii-sei Saftei, soției numelui logofăt, i-au dat și dăn casile ce are aicea pe Podu Mogoșoii, pe jumătate, iar pe jumătate le-au oprit să le dea tot de zestre la altă copilă ce mai are.

Care case, fiind făr de nici o îngrădire împrejur, au îndemnat-o ginere-său să le îngrădească cu uluce și după isprăveniia lucrului să aibă a-i răspunde soacră-sa, pentru partea ei, pe jumătate dăn cheltuiala ce să va face. Și pentru siguranție au cerut ginere-său de i-au pus amanet, prin zăpisi, ceilaltă jumătate de partea ei din case. Dar după isprăvitul lucrului, zice că, o năpăstuește la socoteală.

Osebit de aciasta, zice că, și la viia care i-au dat-o zestre îi găsește pricină că ar fi fost păragină și cere de la soacră-sa cheltuiala de trei ani de pe lucru viii. Și cu aceste doao pricinuri îi ține și zăpisiul de zălojirea casii. Și au și tras-o fără judecată de i-au luat și niște scule în silă și cu hrăpire. Și o năcăjaște în tot chipul fiindu-i gândul pornit ca să-i ia și ceilaltă jumătate de casă ce i-au rămas. Și dăn pricina lui, zice că, va să-i rămăie ceilaltă copilă necăsătorită, că au găsit să o mărite, dar nimeni nu primește a trăi cu dănsul într-o casă, că cel ce s-au găsit de a-i fi ginere, au zis ca ori acela să întoarcă bani lui Negoită pe partea lui de case, ori Negoită, lui, pe ceilaltă parte. Și Negoită nu primește nici într-un chip.

Și cere jăluitoarea să-și afle dreptatea, atât pentru acea cheltuială, câtă să va hotără, să o plătească cu soroace, cum și pentru case să li să hotărăscă.

Deci, față fiind amândoao părțile, s-au întrebat Negoită logofătu pentru scule de le-au luat fără judecată și nu putu tăgădui, fără numai zise că mai întâi soacră-sa i-au luat lui taleri 40 de la soția lui fără știre-i. La care, nici soacră-sa nu tăgădui. Care acestea fiind de către amândoao părțile netăgăduite și fiind atacsia epihirismata, li s-au dat cuvânt de la judecată de au întors mai întâi unul altuia acestea care s-au fost luat cu atacsie și fără judecată, după pravila care poruncește cum că de sânt

la o judecată doao pricini, una englimatichi și ceilaltă hrimatichi, să se cerceteze mai întâi cea de vinovăție.

Deci, după aciasta, am intrat în cercetarea cheltuelii ce să jăluește Ancuța că este încărcată la socoteală.

Taleri, bani:

158; 47, arată Negoită prin foae-i, partea soacră-sii pe jumătate, dăn taleri 316 bani 93 cheltuiala, însă:

taleri; bani

12, 54

dăn taleri 24 bani 104 dresul casilor, nisip, var, cărămidă și plata zidarilor;

3, 90,

dăn plata salahorilor ce au curățit gunoiul dăn curte;

6, 12,

32, 84,

de la soba ce s-au făcut în beci;
dăn cheltuiala ce s-au făcut în sagnasiu la cerce-velile ferestrilor, la geamuri, la mendere, macaturi, perne, mușama și plata meșterilor;

taleri; bani

1, 100,

101, 66,

dăn cheltuiala ușilor pivniții;
dăn cheltuiala îngrădișului curții i grădinei, uluce și celelalte chereștele, piroane și plata meșterilor, i la dresul porții cei mari.

158, 47

11,87, cheltuiala în casa care șade soacră-sa, mendere, patul și alte mărunței (*sic*)

27, — la merametul (*sic*) șândrilului casilor, șândrilă, 7.800 cuie și plata meșterilor;

39,90, niște galbeni ce i-au luat soacră-sa de la soția lui.

236,104.

69 — dobândă la acești taleri 236, în trei ani.

305,104, suma care cere Negoită de la soacră-sa. Dintr-aceștia să scad de judecată căci s-au găsit puți asupra Ancuței fără dreptate, însă:

taleri, bani

32, 84,

așternutul sagnasiului, care nu s-au găsit cu cale, că nu este lucru de trebuință la dresul casilor și Ancuța, în zăpisiul ce-l are dat de simfonie să leagă să răspundă la îngrăditul curții și la dresul casilor, iar nu așternuturi și podoabe, ci aceste așternuturi rămân a fi ale lui Negoită, mișcătoare fiind.

154,114 13, 60,

pe jumătate dăn învălișul casilor să să împărtaşască și Negoită logofătu, fiind casile jumătate ale lui și jumătate ale soacră-sii.

39, 90,

carii i-au întors Ancuța lui Negoită înaintea judecării.

69, —

dobânda nu s-au găsit cu cale, fiindcă în zăpisiul Ancuței, ce-l are Negoită de simfonie, nu scrie banii cu dobândă.

150, 110 rămân să dea Ancuța lui Negoită dăru cheltuiala ce s-au legat ia[ea] prin zapis, după cum să vede în condeiele ce să arată mai sus;

15 — să scad pentru un diiamant ce s-au pierdut de la ghiordan, în vremea când au fost sculele oprite la Negoită logofăt, sau să puie asemenea diiamant la loc și-și va lua acești taleri 15 de la soacră-sa innapoi.

135,110, rămân bani asupra Ancuței să dea lui Negoită.

Mai cere Negoită logofātu de la soacră-sa taleri 330, cheltuiala ce au făcut la viia care i-au dat-o zestre, zicând că au fost păragină, iar nu lucrătoare, după cum scrie foaia de zestre și au cheltuit el acești bani în trei ani, ca să o aducă pe rod. Și osebit de cheltuială, zice că, și dăru pogoanile câte i-au pus în foaia de zestre, lipsesc cinci ciozvărti. Soacră-sa răspunse pentru pogoane că sânt tocma, cum și pentru cheltuiala lucrului ce cere, zice că, nu este datoare, zicând că până când au pus-o în foaia de zestre, au lucrat-o după puterea ei, ca o văduvă, iar în anul care i-au dat-o, numai au săpat-o, dăru-ânsa, iar nu toată.

Și fiindcă Negoită, gineri-său, după ce s-au luat viia, zice că, nu s-au apucat să o lucreze, ei au lăsat-o într-un timp de n-au lucrat-o nicidecum și pentru aceea, zice că, acum îi găsește iei [ei] pricină că au fost păragină. Ci, măcar că Negoită în vreme când au luat viia supt zaptul lui n-au făcut pară asupra soacră-sii și nici când au intrat în lucru viei, n-au cerut să fi făcut vreun fel de simfonie pentru cheltuiala lucrului, după cum au făcut simfonie prin zapis pentru cheltuiala ulucilor și dresul casilor, ei au tăcut și au intrat în lucru viei.

Dar cu toate acestea, s-au găsit cu cale ca prin luminată porunca innălțimei tale, să să tragă viia cu prăjina dealului (*sic*) și câtă va eși lipsă, să îplinească Ancuța, soacră-sa, după foaia de zestre.

Asemenea să să cerceteze în fața locului prin mărturi prejureni de acolo ca să să cunoască la ce stare să afla viia în anul care s-au dat de zestre, adică la leatu 1778, cum și de va fi fost lucrătoare dupe obiceiul care sânt priimate viile ce să dau de zestre. Și după acea alegere dăru fața locului, să va face hotărâre pentru cheltuiala ce cere Negoită.

Pentru dăsfacerea dăru case, care cere și Negoită și Ancuța a să dăsface, de nu vor putea să să învoiască a mai șădea împreună, să aibă a prețului casile iei între iei, unde să fie față între dărușii și alți doi dăru rudenii sau dăru cunoscuții lor. Și care dăru amândoa părțile va da preț mai mult, peste care preț ceialtă parte nu va mai putea a da, acela va lua casile întorcând banii pe jumătatea prețului la ceialtă parte.

Iar pentru cheltuiala, ce zice Negoită că ar fi cheltuit la acele doao case în care șade el și o cere, de să vor dăsface dăru case cu întoarcere de bani, să aibă a i să plăti dăru ocliron prețul casilor câte lucruri vor fi făcute de el statornice într-acele doao case. Dar pentru analogon ce cere el mai mult de jumătate pentru doao case ce sânt dăsfre fața locului, zicând că sânt ale lui, de vreme ce în foaia de zestre chear așa scrie că dăru casile dăru București de pe Podu Mogoșoaii, însă doao case dăsfre fața podului și cu altele ce va mai fi, pe jumătate, i cu beciurile dedesupt, i pivnița iarăși pe jumătate și locul casilor, i grădina iarăși pe jumătate, care parte îi va plăcea, are dreptate a avea numai tin hrisis în câtă vreme vor șădea împreună în case, iar nu când să vor dăsface dăru case să ia analogon mai mult dăru preț, cum zice el, căci că în foaia de zestre la toate ale casii să coprinde tot pe jumătate, adecă pentru cele

de sus case pe jumătate și pentru cele de dedesupt tot pe jumătate; cum și pentru locul casilor, i grădina iarăși pe jumătate. Și nici căci că-i este jumătatea lui departe în fața podului, nu i să adaogă la preț, spre a lua analogon mai mult decât pe jumătate de parte.

Noi așa am ales și judecăm. Iar hotărârea rămâne a să face de către innălțimea ta.

1782 iulie 13.

D. biv vel elucer

Ianache [?] vel paharnic

Theodorache Știrbei

Hristea biv vel medelnicer

[semnătură grecească, indescifrabilă]

Hagi Dumitrache biv vel sluger

Grigore Manole [?] [grecește]

trecut în condică

Arh. St. Buc., Doc. muntenești, I—58.

Original, stare bună, hîrtie cu filigran frumos.

254.

1782 august 9.

Preainnălțate doamne,

Ancuța grămăticeasa de aici au jăluit mării tale pentru gineri-său Negoită biv treti logofăt, zicând că, între altile, ce au dat zestre fie-sii Saftii, soția numitului logofăt, i-au dat și din casele ce la are pe Podu Mogoșoi, jumătate. Care fiind fără de nici o îngrădire inprejur, o au îndemnat-o gineri-său ca să le îngrădească cu uluce. Și pentru cheltuiala ce să va face, să fie pe din doaoă, adică să o răspunză grămăticeasa pe jumătate. Iar acum gineri-său, Negoită, zice că o năpăstuește la socoteala acei cheltueli.

Osebit, zice că și pentru viia ce i-au dat-o de zestre, o apucă gineri-său, Negoită să-i plătească cheltuiala ce au făcut la lucrul acei vii în trii ani, cu cuvânt că au fost paragină. Și la toate acestea cerea jăluitoarea dreptate.

Dupe a căriia jalbă, vătafu de păhărniceii, din luminată porunca innălțimii tale, au adus innaintea noastră atât pe Ancuța grămăticeasa jăluitoarea, cum și pe gineri-său Negoită logofăt, părātu.

Răspunsă Negoită că mai întâi pentru case, dupe coprindirea foi de zestre cere a să urma. Noi, cetind foia de zestre, văzum că seriie chiiar așa: „Casele din București, dăru lângă Podul Mogoșoi, însă doaoă case dinspre fața Podului și cu altile ce va mai fi, pe jumătate, i cu beciurile di desupt, i pivnița iarăși pe jumătate. Și locul caselor, i grădina iarăși pe jumătate, care parte îi va plăcea”.

Și cu aciasta cerea Negoită logofăt să ia cele doaoă case dispre fața Podului diosebit. Și apoi în toate celealalte să stăpănească pe jumătate, adică și în ceialaltă parte de case cerea a avea stăpănire pe jumătate. A căriia cerire, dupe cele scrise în foia dăru zestre, o văzum a fi fără temeii, căci zice „doaoă case dăsfre fața Podului și cu altile ce va mai fi pe jumătate”, adică să înțelege pridvorul, i tinda, iar nu și casile [de] ceialaltă parte dăsfre grădină.

Dupe aciasta, arată Negoită logofăt un zăpis al Ancuții grămăticeii (*sic*) soacre-sii, care fu netăgăduit de ia [ea], scris cu leat 1779 iulie 4, în care serie chiar așa, că la cea de Dumnezeu orânduită, când l-au căștigat pe Negoită logofăt ginere, i-au dat și casele cu pământul jumătate, d-aici din București. Iar jumătate serie că, le-au oprit pe sama ei. Și fiind fără dă nici o îngrădire înprejur, îi dă voe gineri-său să cheltuiescă și să le direagă, făcând și uluce înprejur. Și oricâtă cheltuială să va face serie, să fie Ancuța grămăticeasa datoare să o răspunză pe jumătate. Și drept partea ei pe jumătate ce să va cheltui, îi pune și partea ei de case, amanet.

Și dupe acest zăpis, ce însuși Negoită logofăt de a sa bunăvoe l-au priimit de la mâna soacră-sii Ancuții, să dovedi mai curat că nu mai are Negoită parte în case mai mult pe jumătate, căci dupe ce priimește Negoită să scrie soacră-sa în zăpis că jumătate casele le-au oprit pe saama ei, apoi și toată cheltuiala ce să va face, serie, să fie pe din doaoă.

Și când ar fi avut Negoită doaoă părți și jumătate în case, dupe cum zice el, ar fi numit și cheltuiala să fie iarăși pin doaoă părți și jumătate, iar nu jumătate și jumătate.

Drept aceia, cât pentru case, dupe însuși cele scrise în foia de zestre și dupe zăpisul ce mai în urmă l-au priimit Negoită de la mâna soacre-sii, Ancuții, să cuvine dupe dreptate, ca el să stăpânească doaoă case ce sânt dăspre fața Podului, cu din pivniță, i din beciuri și din curte pe jumătate, precum și Ancuța, soacră-sa să stăpânească ceialaltă parte de case dispre grădină. Asemenea cu din toate cele ce scriem mai sus, pe jumătate.

Și fiindcă arătară înaintea judecătii că nu să pot învoi la stăpânire și cerură a-și vinde partea unul la altul, să facă tocmeală între ei și cel care va da mai mult pentru partea celuilalt, acela să stăpânească pe toate.

Iar pentru cheltuiala ce au făcut Negoită la meremetu caselor și la îngrădire cu uluce, dupe zăpisul ce au dat grămăticeasa, este datoare să răspunză cheltuiala pe jumătate. Care cheltuială să văzu socotită din condei în condei de judecata Depertamentului de Opt. Și dupe toată socoteala rămâne grămăticeasa bună datoare să dea lui Negoită taleri 135, bani 110. Care bani, am găsit cu cale, să-i plătească grămăticeasa cu sorocu de acum până [*loc liber*].

Cum și pentru cheltuiala, ce zice Negoită că ar fi cheltuit la cele doaoă case în care șade el, și o cere când să vor dăsfăce din case, să aibă a i să plăti din oclironu prețului caselor câte lucruri vor fi făcute de el statornice într-acele doaoă case.

Iar pentru taleri 330, ce mai cere Negoită la soacră-sa Ancuța, cheltuiala, ce, zice că, au făcut la lucrul vii în trei ani, cu cuvânt că în foaie i-au pus-o lucrătoare și viia au fost paragină, nici la aciasta nu i să dete dreptate lui Negoită, căci cerându-i să ne arate vreun apodixis în scris de la mâna grămăticesii, cu care să dea datoare și pentru lucru vii, precum i să ditiesă datoare prin zăpis pentru cheltuiala meremetului caselor, nu avu Negoită să ne arate.

Mai ales, dovedim și aciasta că viia aceia dupe ce era lucrată de grămăticeasa prost, ca de o fâmee văduvă, și în anul care i-au dat-o zestre săpată numai odată, apoi și Negoită logofăt dupe ce au priimit-o zestre, o au mai lăsat-o și el încă un an nelucrată de tot. Și așa, cu lesnire au fost de a să păragini.

Deci, dupe ce-și văzu și Negoită logofăt că cerirea la aciasta îi este fără orânduială, începu să zică că foia de zestre îi scrie șase pogoane și nu sânt deplin. Dreptate are Negoită a și le lua deplin și datoare este Ancuța grămăticeasa a i le împlini, adică șase pogoane cât îi scrie foia de zestre.

Iar hotărârea cea desăvârșată rămâne a să face de înălțimea ta.
1782 avgust 9.

Grigorie al Ungrovlahiei
Cal[inic] al Buzăului
[*indescifrabil*] episcop Rim[nicului]
Pană Fili[pescu] *vel* ban
Dum[itriche] *vel* vornic

trecută în condica divanului

[*rezoluția domnului*]:

Io Nicolae Costandin Caragea voevod i gospodar zemli Vlahiscoe.

Neodihându-se Negoită logofăt, au eșit și la divan înaintea noastră, față cu soacră-sa, Ancuța grămăticeasa, unde tot asemenea păra și talmăcire foii de zestre făcea pentru case. Dar citindu-se și înaintea noastră foia zestrii și zăpisul ce în urmă au priimit Negoită logofăt de la soacră-sa, cu leat 1779 iulie 4, văzum atât din foaie, cât mai vartos din zăpisul care iaste cu dăslușire curată scris că Negoită logofăt cere a ținea mai mult decât jumătate din case însă partea ce-i va plăcea.

Dupe care, asemenea judecăm și noi, ca jumătate să aibă a stăpâni Negoită logofăt, din case, atât din cele de sus, cât și din cele de jos. Iar jumătate asemenea să aibă a le stăpâni soacră-sa.

Așijderea și cheltuiala ce să va fi făcut la meremetul lor, ori sus ori jos, jumătate să o tragă unul și jumătate, altul. Pentru care cheltuială, fiindcă să jălui Negoită că nu s-au văzut la fața locului cele ce au lucrat, ca să scrie toate cu amăruntul, poruncim zăpciului cel orânduit să ia pe meimar-bașa, cu alți meșteri lemnari, i zidari și însuși zăpciu divanului mergând cu meșterii la fața locului și văzându-se toate câte au lucrat Negoită, ori sus ori jos, să pue prețul lor pe foaie anume orice pân la una, precum s-au cheltuit atunci în vremea ce au lucrat. Și făcându-se sumă, jumătate să aibă a o răspunde Ancuța grămăticeasa, dupe cum însuși ia să leagă prin zăpisul ce au dat.

Așijderea și pentru vie, să cădea lui Negoită logofăt să cerceteze să o vază atunci când o lua, fiindcă acesta iaste pământ care să vede de față. Și de nu era lucrătoare, dupe cum i-o pune în foaie, să nu o fi priimit atunci în vreme. Sau dupe cum pentru case, așa și pentru vie să fi făcut asemenea așăzământ în scris, dupe care ar fi putut acum judecata a o hotărâ platnică.

Dar de vreme ce aciasta care s-au căzut, n-au făcut-o și cerirea îi iaste numai cu gura, hotărâm să aibă pace Ancuța grămăticeasa de cerii rea cheltuelii vii, fără de numai lipsa să-i o îplinească, când nu vor f-deplin 6 pogoane. Pentru care, să să facă lui Negoită logofăt osebită cartea domnii mele la ispravnicii județului ca să o măsoare și să-i o îplinească negreșit.

Drept aceia, întărim întru toate aciastă anafora ca o dreaptă și cu cale.

L.P.

1782 dicemvrie 14.
vel logofăt

[pe verso]:

Anafor[aua] Anecuții grămătița cu Negoia, gineri-său.

Arh. St. Buc., Dcc. muntenesti, I—59.

Original, stare potrivită, hirtie cu filigran; pecetea domnească, octogonală, în tuș roșu.

255.

1782 octombrie 7.

Io Nicolaie Costandin Caragea voievod i gospodar zemli Vlahiscol.

†Dumneavoastră veliților dvornici, fiindcă dumnealui cinstit și credincios boerul domnii mele Manolache Brâncoveanul vel logofăt ne-au arătat că are un loc părintesc aici în București, la mahalaoa ce să numește a Popescului, pe care făcându-și unii alții din mahalagii case, fără de a lua întâi voie și fără de a face așezământul chirii, unii cu pricină că ar fi loc slobod, alții că le-ar fi având cumpărate, nu să supun a-și da chiria locului.

Și vrând dumnealui să și-l aleagă, au cerut de la domnia sa fratele Alexandru vodă Ipsilant de s-au rânduit întâi stolnicu Dumitrașco cu pitar Nenciulescu de au cercetat pricinile și pretenderimata acelora. Apoi, dupe aceasta, și dumnealor veliți dvornici ce era atunci, au cercetat și au făcut anaforale, după care cercetare dovedindu-se loc drept al domnului, au făcut domnia sa prin pitac hotărâre orânduind ca să și împietrească acel loc, dar nu s-au urmat ca să ia săvârșire aceiași poruncă până acum.

Deci fiindcă această pricină urmează a lua săvârșirea ei iar prin dumneavoastră ca o treabă ce este a dregătorii dumneavoastră, orânduim să mergeți în fața locului și urmând dumneavoastră după alegerile ce s-au fost făcut, să-l alegeți de către vecini împrejurași, să-l împietriți cu pietre după obicei, dând și carte de hotărnicie cu arătarea stânenilor, a semnelor și a pietrelor, ca să știe pe unde să și stăpânească locul fără de pricină de către vecini.

Iar arătându-se cineva cu pricină zicând că au a răspunde cu seneturi, de vor fi cu temei de stăpânire, făcând alegerea dreptății, să înștiințați domnii mele prin anafora.

Tolico pisah gospodstvo-mi.

1782 octomvrie 7.

Colecția Șerban Flondor.

Original, stare foarte bună hirtie cu filigran; întărit cu pecetea domnească, în tuș roșu.

256.

1783 ianuarie 12.

Preainălțate doamne,

Fiind un Mareș zidar cu hotărâre de judecată întărită de înălțimea ta, iaste dator să plătească meșterilor zidari i lemnari taleri 480 pentru

304

lucru ce au lucrat la meșteșugu zidării i lemnării și el le-au mâncat dreptul lor, și dându-se închisori zece săptămâni nu va să plătească. Prin luminat pitacu mării tale de la trecuta lună lui noemvrie 26 leat 1782 să poruncește către zapciul cel rânduit ca prin marafetul meu să să vână cu mezat o casă ce are numitul Mareș aici în București, pă Podu Mogoșoai în mahalaoa Popii Cozmii și să să plătească dreptul celor ce au a lua.

După luminata poruncă înălțimii tale, împreună cu dumnealui ceauș de aprozi am pus telali de au strigat casa la mezat 40 de zile în auzul tuturor, atât pân târg cât și în mahalala, dând unii și alții până la taleri 315. Mai la urmă au mai artârdisit preasfinția sa părintele Filaret episcopu Râmnicu taleri 5. Și iarăși mai strigându-să câtăva vreme și nemaiesind alt mușteriu ca să mai înalțe mai mult peste aceasta, am dat-o preasfinții sale drept taleri trei sute douăzeci, care bani i-au numărat toți deplin.

Ci fiindcă cumpărătoru cere întărire de către înălțimea ta, să fie luminată porunca mării tale a i să da întărire la mână pentru buna stăpânire.

Al mării tale prea plecat,

Hagi Chiriac staroste

1783 ghenar 12.

[întărirea domnească]:

Io Nicolaie Costandin Caragea voievod i gospodar zemli Vlahiscol.

Întărim domnia mea ca să stăpânească sfinția sa părintele episcop Râmneac această casă cu bună pace, ca un lucru cumpărat de la mezat.

1783 ghenarie 16.

L. P.

procit vtori logofăt

Acest loc și casă ce să arată într-această anafora, care s-au cumpărat cu bani gata de la mezat, l-am dăruit din bunăvoința noastră lui Gheorghie logofātu nostru, pentru slujba ce ne face.

Deci, de acum înainte, să aibă a stăpâni nestrămutat și nesupărat de către nimeni, atât el cât și neamul lui. Și spre încredințare am întărit aceasta cu iscălitura și pecetea noastră.

1784.

[L. P.] Filaret episcop Râmnic

Acad. R.S.R., MXL—4.
Copie.

257.

1783 iunie 6.

Preacinstite părinte mitropolit,

Jăluiesc preasfinții tale că eu sănt nepoată răposatului Climent, episcopu Râmnecului, și când trăia sfinția sa m-au măritat după un Costandin cântărețul, fecior răposatului Voinii logofăt, ce au fost la Mitropolie. Și am făcut copiiu dentru care îmi și trăesc 3 și au rămas o casă a Voinii logofăt, în mahalaoa Sfântu Ilie. Și fiind soacră-mea a Voinii logofăt la Râmneac, la fie-său și la mine au rămas în casă un popă Anghel.

căreia îi trăiaște preteasa și acum și are și feciori. Și mutându-să popa Anghel la biserică ot Prundu, a intrat în casa aceasta un popă Iordache în locul lui la biserică Sti Ilie. Și popa acesta Ilie [Iordache?] murind, au rămas preteasa de să află șezătoare la chiliile ot Sti Ilie de pomană și casa soeră-mieu o au dat-o de umblă cu chirie și chiria o ia ea.

Care preacinstite părinte fiind acea casă pă locul sfintei Mitropolii și au slujit sfintei Mitropolii și având eu 3 copii făcuți cu feciorul Voinii logofăt caută această casă eu și copii miei. Și preteasa dă pricină că ia [ea] au dres casa și să face stăpână, cer dreptate de la sfinția ta, precum și alți creștini află îndreptare de la preasfinția ta.

A preasfinții tale prea plecată Costandina soția răposatului dascal Costandin snă Voinii logofăt ce au fost la Mitropolie.

[rezoluția]:

Cucernicilor clirici, dă vreme că acea casă iaste pă locu Mitropolii să cercetați această pricină și de are dreptate jăluitoria la cerirea ce face, să ne arătați.

1783 iunie 6.

[pe verso]:

Răvașu de jalbă al Costandinii soția răposatului dascal Costandin sin Voinea logofăt Mitropolii.

1783 iunie 6.

Arh. St. Buc., Mitrop. Ț. Rom., CCXIX—4.
Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran.

258.

1783 octombrie 30.

Din luminată porunca măriei sale preainnălțatului nostru domn, Io Mihail Costandin Suțul voevod, prin zapcilăcul dumnealui vătafului dă visterie, s-au adus la judecată Oprea croitoru, părăș preotului popi Tudor de la biserică Stejarului din București, zicând că el nefiind avut casă dă șăzut, doi ani sânt dă când s-au așăzat prin zapis cu numitul preot dă i-au dat loc și ș-au făcut o cășcioară la oltariul bisericii, cu chiria pământului, pă an câte o jumătate ocă ciară la sfânta biserică.

În urmă, zice că întâmplându-să dă au căzut în datorie și neavând alt mijloc a să plăti, au făcut acea casă vânzătoare. Și găsind mușteriu dă-i dă pe dănsa taleri 30, numitul preot nici va [vrea] să o cumpere, nici il lasă să o vânză și-și cerea dreptatea.

Față fiind și preotu popa Tudor, au răspuns cum că așăzământu lor le este să nu aibă voie a o vinde, ci dupe moartea lui, i a soții lui și a copiilor lor să rămăe pe seama bisericii. Pentru aceia, nu-l lasă să o vânză, arătându-ne și zapisul de așăzământ cu leat 1781 iunie 20, iscălit Oprea croitoru, cu soția lui, Gherghina și cu doi marturi, pe care citindu-l, am văzut că așa coprinde.

Înpotriva căruia, jăluitoru dă tot au tăgăduit că el nicicum nu știe de acest fel dă așăzământ, ca dupe moartea lor și a copiilor lor să rămăe bisericii. Și cum că și el are zapis de la mâna popi Tudor, în care nimic nu să pomenește de aceasta.

Deci, cerându-i-să zapisul, îl văzum scris tot cu acel veleat și zi și iscălit popa Tudor, cu un martur. Și întrebându-l cum dă n-au pus și

într-ânsul acest cuvânt dacă le-au fost așăzământul într-acestași chip, nu ne-au putut da răspuns curat. Și măcar că sorocul catigorii de doi ani au trecut, și-au adus într-ajutor pe popa Stanciu, unul din marturi.

Dar zapisile fiind nepotrivite și socotindu-l ca un psevdograf, nu i-am ținut aceste ajutorii în seamă, ci hotărăm ca Oprea croitoru să-și vâ[n]ză casa ori la ce mușteriu va găsi, iar popa Tudor nu are mai multă dreptate decât a o răscumpăra pentru biserică, cu ceia ce va da alții.

Aceasta hotărăm.

1783 octomvrie 30.

Ian[ache] Mav[ru] postelnic
Hagi sluger Mehtupciu
[semnătură grecească, indescifrabilă]
Petre condicar

Acad. R.S.R., CXVIII—10.
Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran.

259.

1783 noiembrie 22.

L. P.

Io Mihail Costandin Suțul voevod i gospodar Vlahiscoe.

Sfântului și dumnezeescului schit al sfintii Mitropolii, unde să cinsteste și să prăznuește hramul sfântului sfințit Elefterie.

Ca să aibă cu acest hrisov al domnii mele adică mădr. [mădulare] cincisprezece, poslușnici pentru ajutor și poslușanie la trebuințele ce are. Care oameni, dupe cercetarea ce le va face dumnealor boeri ispravnici, să le dea adeverință pe numele și chipul lor, ca să li să dea și pecetluituri gospod de la visterie, spre a fi în pace și nesupărați de toate dăjdiile și angariile ce vor eși de la visterie și de la cămara domnii mele peste an în țară, de nici unile val și băntuală să nu aibă.

Așijderea și drepte bucate ce va avea acest schit să fie nesupărate, însă trei sute oi de oerit, stupii, i rămătorii de dijmărit, vinul ce-l va face, de vinărici și o pivniță aici, în orașul Bucureștilor, apărată de fumărit, de cămănarit, de vin domnesc și de ortul vătășăsc; i doi preoți și un diacon și doi cântăreți scutiți de toate dăjdiile ce es peste an pe toți ceilalți, cum și casile lor. Și drepte bucate ale lor să fie apărate.

Pentru că acest schit fiind scăpătat și neavând nici un fel de milă și ajutor cu care să să poată ajutama cei ce poslușăsc, cât și biserică, au avut aciastă milă și de la fratele domn Nicolae Caragea voevod, precum din cartea domnii sale ot leat 1783 martie 5, ne adeverim.

Deci, acum dupe rugăciunea ce dete domnii mele preasfinția sa părintele mitropolitul și dumnealui cinstitu și credincios boerul domnii mele Nicolae Brăncoveanu vel vistier pentru acest schit, ca să innoim milile acestea, am binevoit domniia mea cu călduroasă inimă pentru răvna ce avem către sfintele și dumnezești lăcașuri a le ajuta pre cât ne va fi prin puțință. Și cu acest hrisov al domnii mele am innoit și am întărit toate aceste mili câte mai sus să cuprindă, ca să i să păzească totdeauna, neștrămutat.

Rugăm dar, și pe alți frați domni, carii în urma noastră să vor învrednici cu domniia acestii pravoslavnice țări creștinești, să binevo-

iască a înnoi și a întări aceste mili, ca și ale domniilor sale mili și faceri de bine să fie de alții în urmă ținute în seamă.

Și am întărit hrisovul acesta cu însuși credința domnii mele Io Mihail Costandin Suțu voevod și cu a preaiubiților domnii mele fii: Ioann voevod, Grigorie voevod, Alexandru voevod și cu tot sfatul einstitorilor și credincioși boerilor celor mari ai divanului domnii mele; pan Dimitrache Ghica *vel* ban, pan Nicolae Brâncoveanu *vel* vistier, pan Ștefan Prâscoveanu *vel* dvornic de Țara de Sus, pan Ianache Muruz *vel* dvornic de Țara de Jos, pan Manolache Brâncoveanu *vel* logofăt de Țara de Sus, pan Grigorie Băleanu *vel* logofăt de Țara de Jos, pan Grigorașo Balasache *vel* spatar, pan Alexandru *vel* postelnic, pan Costandin Filipescu *vel* clucer, pan Dumitrașco Racoviță *vel* paharnic, pan Scarlat Drugănescu *vel* stolnic, pan Grigorașco Suțu, *vel* comis, pan [loc liber] *vel* sluger, pan Panaiot *vel* pitar. Și ispravnic, pan Manolache Brâncoveanu *vel* logofăt.

Și s-au scris hrisovul acesta la întâiul an din întâia domnie a domnii mele, aici în orașul scaunului domnii mele, Bucureștii, la leat 1783, noembrie 22.

Io Mihail Suțu voevoda [m.p.].

L. P.

Manolache Brâncoveanu *vel* logofăt, *prociroh*

trecut în condica divanului

Acad. R.S.R., XIY—9.

Original, stare foarte bună, hirtie cerată cu filigran; cu două peceti (una ovală la începutul documentului, alta octagonală, la sfârșit), în tuș roșu; interesantă semnătura domnului. Documentul este precedat de rezoluția domnitorului Mihail Suțu, în limba greacă.

260.

1783 decembrie [f.z.].

Io Mihail Costandin Suțu voevod, bojiu milostiu gospodar Vlahiscol.

Sfintei și dumnezeștii mănăstiri de aici din orașul scaunului domnii mele, Bucureștii, unde să cinstește și să prăznuiește hramul Tristitei (*sic*), ce să numește Colțea, unde sănt și spitaluri pentru odihna bolnavilor streini, care iaste făcută și innălțată dăn temelie dă răposatul boer Mihai Cantacozino *biv vel* spatar.

Ca să aibă a lua sfânta mănăstire în toți ani de la oena Slănicul, ot sud Saac, toată dijma dă sare dăn zece bolovani, un bolovan, dupe cum au luat și pă[nă] acum, să fie pentru cheltuiala și căutarea bolnavilor streini, carii să vor odihni în spitalurile ce au făcut la această sfântă mănăstire.

Pentru că dupe ce au făcut și au innălțat numitul boer Mihai Cantacozino *biv vel* spatar această sfântă mănăstire și au infrumusețat-o și au dăruit-o cu sfinte odoare câte trebuiesc, au făcut și înprejurul mănăstirii ziduri și școală și chilii de ajuns pentru odihna a multor streini. Și pre lângă acestea toate au mai făcut și ospitaluri ca să să odihnească bolnavi streini, precum toate tocmite și iscusite să văd.

Deci, pentru cheltuiala și căutarea bolnavilor ce să vor odihni în spitaluri, ca să aibă, să nu lipsească la cele ce vor trebui să să caute la boala lor cu dohtorii și cu altele, însă din dumnezeiasca îndemnare și din bun gând ce au fost pus în inima sa, așa au socotit și au închinat sfintii mănăstiri să ia toată dijma de la oena Slănicul, dupe cum s-au zis mai sus, fiind aceea ocnă domnească pe moșia dumnealui, să fie numai pentru căutarea săracilor, iar nu și pentru alte cheltueli, urmând sfintei scripturi ce grăește la sfânta evanghelie că: „bolnav și strein am fost și m-ați căutat”, ca să să invrednicească a auzi glasul cel dumnezeesc când va zice: „Veniți blagosloviții părintelui meu de moșteniți înpărăția cerului care iaste gătită voaoă de la întemeerea lumii”.

De care și domnia mea, dupe daniia și închinăciunea dumisale, fiind toate ocnile Țării Rumânești supt stăpânirea domnii, încă am pohtit și am voit într-acestaș chip și am așăzat ca să ia sfânta mănăstire aceea dijma dă sare și de acum innainte de la Oena Slănicului, în toți anii, dupe cum au orânduit boerul ce scrie mai sus.

Însă de vor vrea cămărașii să să tocmească cu ispravniciei mănăstirii, ca să ia dijma de sare și să dea taleri doă mie cinci sute pre an, bani vechi și acești bani să aibă a-i lua sfânta mănăstire trei civerturi într-un an, precum dau și la domnie.

Iar de nu vor vrea cămărașii să dea aceea sumă de bani, ce scrie mai sus, să fie volnici ispravniciei mănăstirii să rădice aceea sare de la ocnă în toate lunile și să o ducă ori la ce vad, să o vânză cu ce preț vor putea, sau de-și vor găsi mușterii, să o vânză și acei mușterii încă să o ducă pre la vaduri să o vânză cum s-au zis mai sus și să nu aibă nici o opreală dă nimeni. Însă de vor da cămărașii prețul ce vor da alții pe sare, să aibă a o lua ei.

Iar când să va întâmpla a nu să vinde ocnile, ei ar rămănea pă seama domnii de s-ar pune cămărași în credință, mănăstirea tot să aibă a-și lua aceea milă de la ocnă, precum scrie mai sus, iar nicidecum să nu fie lipsită de aceea milă.

Iar când să vor învechi și nu să va mai putea să să scoată sare pe aceea gură de ocnă, să aibă a să face alte guri de ocnă noaoă tot acolo pre aceea moșie Slănicul și tot să ia sfânta mănăstire dijma, să fie sfintei mănăstiri dijma aceasta stătătoare și neschimbată în veci.

Iar pentru purtarea de grijă a cheltueli ce va să să cheltuiască la căutarea bolnavilor streini, au fost pus mai sus zisul ctitor, 4 ispravnici; ei să aibă a lua banii de la sfânta mănăstire dupe dijma de sare de la oena Slănicul, să-i cheltuiască la dohtorii și la altele ce vor trebui la căutarea bolnavilor și pentru căți vor fi ostenitori de vor purta grija la acele cheltueli, domnia mea încă i-am ertat să aibă pace dă toate dăjdüle, vericâte ar eși peste an, de nici unile, nici un val și nici o băntuială să nu aibă.

Așjderea au fost pus și patru neguțători jurați, împreună cu staros-tea care va fi, ca să aibă a lua în toți anii seama acestor ce s-au zis mai sus ispravnici, de tot venitul și de toată cheltuiala câtă să va face pe an la trebuința acelor bolnavi.

Iar de s-ar întâmpla moarte acelor ce s-au zis mai sus ispravnici, să aibă a să pune ispravnici unii dintr-acei patru neguțători jurați, iar nu dintr-alții streini. Așjderea și când va muri vreunul dintr-acei patru neguțători jurați, iar să-și pue ei altul în loc, pe care vor socoti asemenea lor, să fie tot deplin 4 și dupe daniia dijmi dă sare ce au închinat

acel răposat boer ce s-au zis mai sus și pre toate aşăzământurile ce au făcut la această sfântă mănăstire.

Aşjderea să aibă a ținea sfânta mănăstire *lude* doăzeci scutelnici, i *lude* doăzeci dărvari, carii să fie scutiți de toate angarelile ce es peste an în țară, i 4 lemnari și aceștia să fie scutiți de toate podvoadele, să fie pentru poslușania sfintei mănăstiri, numai să dea într-un an, ughi dol. Încă să aibă sfânta mănăstire doaoă pivnice (*sic*) a le scuti de fumărit, i de toate alte angarii.

Și iar să aibă a lua de la târgul ce să face la Lichirești, din zioa de dumineca mare până în ceilaltă duminecă, vama ce să va face de la fieș-tecare neguțător, dupe vechiul obicei, din toate să ia oameni mănăstirii Colții, iar vameși amestec să n-aibă.

Și iar să aibă sfânta mănăstire ca să ia vinărici de la toți cei ce au vii pe moșia Bucovul și plătesc vinărici ce să coprinde din hotar până în hotar, dupe cum și alte cărți asemenea aceasta arată, însă partea jumătate cu gardurărutu afară din popoarale dumnealui *vel* armaș, iar ceilaltă parte să să dea la cămara domnii mele. Și să scutească pe tot anul de oerit oi cincii sute, cu pecetluit domnesc, i dijmărit și vinărici pă drepte bucatele mănăstirii și în toți anii să aibă a lua acești taleri 2.500, în locul dijmii de sare de la oca Slănicul.

Pentru că aceste aşăzământuri și mili le-au avut sfânta mănăstire atât la alți frați domni de mai nainte, cât și de la domniia sa, fratele nostru domn, Alexandru Ipsilant voevod, i de la domniia sa fratele nostru domn, Nicolae Caragea voevod, precum din hrisoavele domniilor sale, unul, *ot* leat 1775 și altul, *ot* leat 1782 ne-am adevărit.

Lângă acestea, preoții de la această sfântă mănăstire să fie scutiți și apărați de orice dări vor da alți preoți și să scutească și [de] dijmărit și vinărici pă drepte bucatele lor, i câte o pivniță aici în București apărată de fumărit, de cămănărit, de vamă, de vin domnesc și de alte angarele. Numai și preoți napristan și necuramț să păzească slujbile sfintelor bisericii, atât la biserica cea mare, cât și la paraclise și orânduiala săracilor bolnavi dupe la spitaluri. Iar de nu vor păzi, ci din lenevire să vor zătici la orice, mila aceasta să nu să ție în seamă.

Osebit de acestea, să aibă a lua sfânta mănăstire de la *vel* vameș, pe tot anul, câte taleri 180, pentru casele ce sânt carvasara, căci nefiind cea mai de trebuință, adică carvasara pentru șăderea vameșului celui mare, care carvasara trebuie în mijlocul târgului să fie și umblând carvasara din loc în loc le era foarte peste mână atât vameșului, i tuturor oamenilor carvasaralii, cât și neguțătorilor ce vin cu marfă cu povări grele. Care această neîndemănare văzându-o fratele nostru domn Alexandru Ipsilant voevod și vrând să facă a să ști unde să fie carvasaraoa, spre a veni și neguțătorilor mai cu lesnire, au poruncit să să găsească un loc ca acela și găsindu-se un loc sterp al aceștii sfinte mănăstiri, în mijlocul târgului, și vrând domniia sa ca să facă venit mănăstirii, au primit și episcopul sfintei mănăstiri de au zidit și au făcut case cu magazie și cu toate cele trebuincioase.

Și așa, pentru folosul mănăstirii și ajutorul spitalului, au legat prin cartea domnii sale, ce o văzum, cu leat 1778 noemvrie 10, ca în toată vremea să fie neștrămutat aceste case carvasara și să ia mănăstirea, pe tot anul, acei câte 180 [taleri]. Care și domniia mea asemenea legăm și hotărăm printr-acest domnescul nostru hrisov ca să să dea sfintei mănăs-

tiri, pe fieșcare an, nelipsit acești bani ce să coprinde mai sus de la *vel* vameș, fără să nici un fel de pricină.

Drept aceia, dar și domniia mea, după ce domnul Dumnezeu ne-au miluit cu stăpânirea întru acest scaun al Țării Rumânești, bine am voit de am înnoit și am întărit toate aceste mili și aşăzământuri ce să cuprind mai sus, ca să să păzească și să să ție și de acum înaintea neștrămutat, să fie pentru căutarea bolnavilor și ajutorul sfintei mănăstiri, iar domnii mele și părinților domnii mele spre vecinică pomenire.

Aşjderea și în urma domnii mele pre carele îl va alege domnul Dumnezeu a fi oblăduitor țării aceștia, încă îl pohtim și-l rugăm în numele lui Isus Hristos și întru cinstea sfinților ierarși ce să prăznuesc într-această sfântă mănăstire, ca să cinstească, să înnoiască și să întărească cest hrisov al domnii mele, ca și ale domniilor sale mili și hrisoave să fie în urmă de alții păzite.

Și am întărit hrisovul acesta cu însuși credința domnii mele Io Mihail Costandin Suțu voevod și cu a preaiubiților domnii mele fii Ioann voevod, Grigorie voevod, Alexandru voevod, marturi puind pe toți dumnealor cinstiți și credincioșii boeri cei mari ai divanului domnii mele : pan Dimitrache Ghica *vel* ban, pan Nicolae Brâncoveanu *vel* vistier, pan Ștefan Prâscoveanu *vel* dvornic de Țara de Sus, pan Ianache Muruz *vel* vornic de Țara de Jos, pan Manolache Brâncoveanu *vel* logofăt de Țara de Sus, pan Grigorie Băleanul *vel* logofăt de Țara de Jos, pan Grigorașco Balasache *vel* spatar, pan Alexandru *vel* postelnic, pan Costandin Filipescu *vel* clucer, pan Dumitrașco Racoviță *vel* paharnic, pan Scarlat Drugănescul *vel* stolnic, pan [*loc liber*] Suțu *vel* comis, pan [*loc liber*] *vel* sluger, pan Panaiot *vel* pitar. Și ispravnic, pan Manolache Brâncoveanu *vel* logofăt de Țara de Sus.

Și s-au scris hrisovul acesta la întâiul an al întâi domnie a domnii mele aici, în orașul scaunului domnii mele, Bucureștii, la anii de la zidirea lumii 7291 [1782] (*sic*), iar de la nașterea domnului și mântuitorului nostru Isus Hristos, văleatul 1783 dichemvrie [*loc liber*] de Ianache logofătul *za* taină.

Io Mihail Suțu voevoda [*m.p.*].

L. P.

Manolache Brâncoveanu *vel* logofăt, *procitenomu*
Trecut în condica divanului,

Gheorghe condicar

Acad. R.S.R., CCCLXIII—21.

Original, stare foarte bună, hîrtie groasă cu filigran; interesantă semnătura domnului; pecetea domnească (probabil, în timbru sec) lipsă; chenar înflorat; în fruntea documentului, stema țării desenată cu chenar aurit, avînd în dreapta și în stînga literele: Io Mh. Cs. St. vv. (Io Mihail Costandin Suțu voevod), încadrată între două imagini: una, reprezentînd pe cei trei ierarhi: Vasile, Grigorie și Ioan, iar alta, pe arhanghelul Mihail, frumos desenată în peniță.

Preainnălțate doamne,

Dumneaei vorniceasa Anița Știrboaica au jăluit mării tale zicând că având dumneaei un loc aici în București, în mahalaoa Goleseului, pe care sânt și case, acei ce sânt șezători pe acest loc nu să supun a-și plăti chiria pământului dupe cum plătesc și alții ce sânt șezători pe locul dumnealui *biv vel* logofăt Nicolae Dudescu care este alătura cu locu dumneaei, adică de stânjen *po* parale 25, și cere dreptate a i să plăti și dumneaei de la chiriașii acelu loc iarăș asemenea de stânjen *po* parale 25, însă de la încheerea păcii și până acum.

Și din luminată porunca înălțimii tale orânduiți fiind noi spre cercetarea aceștii pricini, am adus înaintea noastră și pe vreo câțiva din cei ce sânt șezători pe acest loc și întrebându-i dă ce nu să supun a plăti chiria locului și la dumneaei vorniceasa dă stânjen *po* parale 25, precum plătesc și acei ce sânt șezători pe asemenea loc a dumnealui logofăt Dudescu, răspunsără că ei din vechime chirie cu stânjen n-au plătit nicidecum, ci au plătit de toată casa *po* bani [*loc liber*]. Și asemenea cer să plătească și de acum înainte, pentru care înștiințăm înălțimii tale că acest loc fiind fost supt stăpânirea răposatului spătar Radu Golesecu, părintele dumneaei numitei vornicesii.

Și în domniia mării sale Nicolae vodă Mavrocordat, pribegind numitul boer Golesecu, i s-au luat cu poruncă tot avutul pe seama domnii. Și măriia sa Nicolae Vodă hărăzind acest loc la sfânta mănăstire Colțea, s-au tot stăpânit acest loc de mănăstire până în domniia mării sale răp[osatului] Alexandru vodă Ghica. Iar atunci, făcând cerere dumnealui răp[osat] *biv vel* vornic Nicolae Știrbei, boerul dumneaei vornicesii pentru acest loc rămas de la răposatul spătar Radu Golesecu care era luat de către domnie și dăruit la numita mănăstire, iarăși cu poruncă domnească i s-au dat întru stăpânirea dumneaei și cu aceasta, prefăcându-să stăpânirea acestui loc la multe părți, încă fiind și vreme de răzmiriță n-au putut să-și caute, rămăind păgubașă dumneaei vorniceasa și de toată chiria cea dupe dreptate care să cuvenea să ia de la acești chiriași.

Drept aceia fiind că după cercetarea ce făcum, dovedim că chiriașii dumnealui *biv vel* logofăt Dudescu, ce sânt șezători pe loc dumnealui ce-l are alătura cu al dumneaei vornicesii, dau chirie pe an de stânjen *po* parale 25, măcar că după toată dreptatea să cuvenea ca și chiriașii dumneaei vornicesii asemenea chirie să plătească, de vreme ce ei nici un fel de apodicsii în scris pentru plata chirii n-au, nici de la mâna dumneaei vornicesii, nici de la răposatul vornecul.

Dar noi făcum pe dumnealui paharnicul vechilu de au primit înaintea noastră ca să le ia chirie pe an de stânjen numai câte parale 20. Și deosebit l-am hotărât ca să piarză și toată chiria ce să cuvenea să ia de la încheerea păcii și până acum. Pentru care, găsim cu cale ca de acum înainte să aibă a plăti acești chiriași la dumneaei vorniceasa de stânjen pe an câte parale 20.

Iar care dintr-acești chiriași, ce sânt șezători pe locu dumneaei vornicesii, nu să vor suferi a plăti această chirie nesupuindu-să la hotărârea aceasta, să fie luminată porunca înălțimii tale ca aceluia să i să prețuiască casa cu lemnari și zidari și căți bani să va face dupe prețuire, să-i

dea dumneaei vorniceasa și să rămăie stăpână atât pe bina cât și pe pământ. Iar hotărârea cea desăvârșită rămăne a să face de înălțimea ta.

1784 februarie 1.

Ștefan *vel* dvornic
Ianache *vel* dvornic

Colecția George Potra.

Original, stare bună, pătat de umezeală, hîrtie cu filigran.

† *Milostiiu bojiu Io Mihail Costandin Suțul voevod i gospodar zemli Vlahiscoiu* dat-am domneasca noastră carte dumnealui cinst[itului] și credincios boeriului domnii mele Ștefan Prășcoveanu *vel* dvornic de Țara de Sus.

Ca să aibă a ținea și a stăpâni un loc domnesc ce iaste aproape lângă poarta din sus al domneștii curte vechi, între ulița ce merge pe supt foișorul roșu și între ulița ce merge spre hanul răposatului domn Șarban voevod, dupe cum s-au măsurat de dumnealui *vel* dvornic de Țara de Jos, împreună și cu dumnealui *vel* agă, din porunca noastră, pă semnile ce arată mai jos, însă din colțul ulucilor ceaușului Drăgoi, în jos, pă ulița ce vine dăspre hanul lui Șarban Vodă, spre poarta Curții domnești, stânjini unsprezece. Și dintr-acest pod, în curmeziș, până în ulița ce merge pă supt foișorul roșu, stânjani treisprezece și dintr-această uliță până în celălalt colț al ulucilor ceaușului Drăgoi, din dos, stânjini unsprezece și dintr-acest colț până în colțul ulucilor de unde s-au început, stânjani șapte.

Care, într-aceste trăsuri să ocolește locul dumnealui, adică jumătate din cât era slobod, iar ceilaltă jumătate, am poruncit de s-au lăsat dăschis.

Pentru că având dumnealui numitu boeriu domnii mele trebuință de a-și face o pivniță pentru ținerea vinurilor dă trebuința casii dumnealui, ne-au făcut rugăciune ca să-i dăruim dintr-acest loc de la poarta din sus, suma stânjânilor ce arătăm mai sus. Care loc, fiindcă pă[nă] acum au fost slobod, domnesc, neținut și nestăpânit dă nimenea altul și căzându-i-să dumnealui, pentru slujba și credința cu care să află de a afla, har și priimință la rugăciunea dumnealui, iată după volnicia și puterea ce au domnii asupra lucrurilor domnești slobode și dupe pilda altor frați domni carii au dăruit la unile obraze pentru rudenie, la altele pentru slujbă și au fost bine dăruite, așa și domniia mea am hărăzit dumisale mai sus numitului boeriului domnii mele, pentru slujba și credința dumnealui, acest loc, ca să-l aibă întru stăpânirea dăsavârșit, să-și facă pivniță pă dănsul, iar nu cărciumă, fiind aproape lângă zidul Curții și lângă ferestrele caselor domnești.

Așijderea să aibă dumnealui a lua aminte ca la facerea pivniții, să nu o rădice naltă mult în sus, ca să nu dea zmințeală și zătienire la vederea și priveala foișorului roșu al caselor domnești.

Deci, pentru buna stăpânire a acestui loc și adevărarea acestui har, am dat dumisale această domnească a noastră carte.

I i saam reekh gospodstvo-mi.

1784 februarie 22.

L. P.

vel logofăt

trecut în condica divanului

[pe verso]:

Cartea domnească pentru locu pivniți la poarta din sus, domnească, ot București.

Acad. R.S.R., CCCXXXVI—44.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea domnească, octogonală, în tuș roșu.

263.

1784 martie 3.

Grigorie al Ungrovlahiei adeverez [grecește]

†Dat-am zăpăsul nostru dumisale chir Hagi Dimitrache Papazoglu.

Precum să știe că avînd noi un loc cu pivniță de piatră aici în București, în mahalaoa Sfete Gheorghe Vechi. Care loc este cumpărat de răposatu întru fericire părintele nostru de la Ilinca Cioranca i de la feciorii ei, la leat 7256 [1748] iulie 13, precum arată zăpăsul cumpărătorii în care să coprinde și măsurile stănenilor, atât în lung pe Ulița cea Mare, până în Ulița Sarafilor și pe Ulița Sarafilor pînă în locul Radului Vodă, cât și latul în toate părțile.

Care acest loc căzînd în partea noastră, la împărțirea ce s-au făcut casii, l-am făcut și noi schimb și l-am dat dumisale Hagi Dimitrache întocmai după coprindearea zăpăsului celui vechi, dăndu-ne numitu hagiului doaa locuri ce le are de cumpărat aici, în mahalaoa lui Șerban Vodă, care să hotărăse cu locul nostru ce-l avem luat de la dumnealui Pantazi Serezli. A căroră cumpărătoare i cheltuială cu vorniceii la trasul locurilor au coprinș taleri 1 701,30 socotindu-să și cele ce au lucrat hagiului, de cînd au luat locurile, cu cele ce să vîd i cu bolovanii ce au bătut pe malul apei, s-au făcut taleri 691.

Am primit și toată gătirea ce o avea hagiului, însă: chereștea, var, cărămidă, nisip, după catastihu cumpărătorii, drept taleri 4 305,24.

I-am fost și dator hagiului prin zăpăsul nostru taleri 802,60 capete cu dobînda lor. Toate acestea fac taleri 7 500, adică șapte mii cinci sute, pentru care am primit noi aceste locuri ale hagiului cu toate căte mai sus să coprinde și cu zăpășile locurilor.

Și noi asemenea am dat dumisale hagiului acel loc, ce mai sus arătăm, cu pivnița de piatră, drept această sumă de taleri 7 500, adică șapte mii cinci sute.

Care să și-l stăpînească cu bună pace de către noi și de către tot neamul nostru după zăpăsul cel vechi ce i s-au dat, fiind-că într-aceștași chip ne-am învoit.

314

Și spre încredințarea ne-am iscălit, puindu-ne și pecetea, pohtind și pe alți frați boiari a să iscăli mărturii, ca să să crează.

1784 martie 3.

Nicolae Basarab Brăncoveanu *vel* vistier, adeverez

[*indescifrabil*] *biv vel* clucer, martor

Ianache Văcărescu spatar, mărturie

Scarlat Crețulescu ..., mărturie

Ștefan *vel* dvornic, martor

. *biv bel* agă, mărturie

Ianache dvornic, mărturie

. *vel* logofăt, mărturie

. *vel* clucer, martor

Acad. R.S.R., CLXXVI—1.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; multe și interesante semnături, unele indescifrabile.

264.

1784 martie 9.

Preainnălțate doamne,

†Cu plecata-mi anafora înștiințez mării tale că eu avînd un loc cu pivnița de piatră aici, în București, în mahalaoa Sfeti Gheorghe Vechi, m-am învoit cu Hagi Dimitrache Papazoglu, de l-am făcut schimb cu doao locuri ale lui ce le are de cumpărat aici, în mahalaoa lui Șerban Vodă, care aceste locuri să răzoresc cu alt loc al meu ce l-am luat de la dumnealui *biv vel* sluger Pantazi Serezli.

Ci, fiindcă este trebuință de a să trage și a să mășura acel loc din mahalaoa lui Sf. Gheorghe, mai întăi ca nu care cumvași să să fi întins vreunii din vecini cu îngrădirea ulucelor și ca să să încredințeze și însuși Hagi Papazoglu de hotarale acestui loc și de sănt după cum să arată, în hotărnicie și în trăsurile vorniceilor.

Și fiindcă este hotărnicie și zăpășe vechi ale acestui loc mă rog să fie luminată porunca innălțimii tale către dumnealor boiarii *vel* dvorniceii a merge acolea în fața locului și după adevărare să să tragă locul și să să îndrepteze de către dumnealor, ca să nu fie vreo pricină între noi.

Și anii mării tale, de la Dumnezeu, mulți cu fericire.

Al mării tale, plecată slugă,

1784 martie 9.

vel vistier

[rezoluția domnului]:

Io Mihail Costandin Suțu voevod bojiu milostiu gospodar zemli Vlahiscolu.

Cinstiți și credincioși boerilor domnii mele, dumneavoaștră veliților dvornici, mergînd la fața locului, să alegeți acest pămînt, cu înnoire semnilor pă dreptile hotarale lui, dănd după obicei și în scris alegerea și hotărarea prin anafora către domniia mea.

1784 martie 10.

315

vel logofăt

Acad. R.S.R., XCVII—29 a.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; pecetea domnească, octogonală, în tuș roșu.

265.

1784 septembrie 6.

Zapisul meu la mâna sfinții sale ierodiacon Climent, cum să știu că având un loc pe Podul Mogoșoi, în mahalaoa Popei Cozmii, care și eu îl am de cumpărătoare, și nefiindu-mi de trebuință, l-am vândut sfinții sale în bani gata taleri 230, adecă doaș sute și treizeci, care i-am primit toți, pe deplin.

Deci să aibă de acum înainte a-l stăpâni cu bună pace nestrămutat și nebântuit de către nimeni, pentru că însumi, de a mea bunăvoe, cu tocmală l-am vândut și ca unui vecin ce să protimiseaște, dându-i și zapisele ceale vechi de cumpărătoare.

Și, pentru mai adevărată credință, m-am iscălit puindu-mi și pecetea, fiind față și alte mărturii vrednice de credință.

Iordache biv vel stolnic

[semnătură grecească indescifrabilă]

1784 septembrie 6.

[pe verso]:

Zapisu dumnealui stolnic Răducan pentru vânzarea locului dupe Podul Mogoșoi, în mahalaoa Popii Cozmii, în taleri 230. 1784 noembrie 6.

Arh. St. Buc., Credit, Func. Urban, nr. 630.

Original, stare bună, pătat de umezeală; cu o copie modernă.

266.

1784 septembrie 8.

†Adică ieu, care mai jos mă voi iscăli mai (*sic*) adăvărat, dat-am acest adevărat și de mare credință zapis la mâna dumnealui, fratelui Ifrim.

Precum să știu că i-am vândut ieu o casă aicia în mahalao Broștenilor, pe loc megieșesc, cu chirie [?] și locul pe unde s-au arătat în vedere, drept taleri 27, adică doaozeci și șapte tocmă. Și acești bani i-am luat toți deplin în mâinile mele.

Deci, mai sus numitu cumpărător să aibă a-și stăpâni cu bună pace dumnealui și copii dumnealui, nepoți, strănepoți, căți Dumnezeu-i va dărui. Și de către nimeni supărare să n-aibă, că eu o am vândut-o de a mea bunăvoe, nesilit de nimeni și cu știria tuturor vecinilor, i a preoților.

Și când s-au făcut acest zapis, au fost și alți oameni marturi, care mai jos să vor iscăli anume, fiicarele. Și pentru mai adevărată credință, m-am iscălit mai jos și mea-am pus degitul, în loc de pecete, ca să să crează.

Septembrie 8 dni, 1784.

I ieu Dumitru vătaful de trăistari am vândut
I ieu Niți, soția lui Dumitru, vă[n]zătoare
I ieu Barbul, nepotu dumisale, adeverez
I popa Ștefan duh[ovnic] ot mahalaua Broșteni
I popa Radu ot mahalaua Broșteni
I ieu Radul tabacul, martor
I ieu Drăghici tabacul, martor
I ieu Neacșul brutar, martor
I ieu Cârstea uncheaș, martor
I Neacșul trăistar, martor
Eu logofăt Marin, cu zisa dumnealor și martor.
I și am scris eu, Hristea căpitan, cu zisa dumnealor și martu[r].

P.S.

Și s-au cheltuit la adălmașul când s-au tocmit casa aciasta taleri 7, peste acești taleri 27, cu megiași, i eu preoți.

Hristea căpitan

Acad. R.S.R., XCVII—32.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran.

267.

1784 septembrie 19.

†Ungrovlahias Grigorios epivevei [grecește]

†Adică eu Gheorghe Mărgărit incredințez cu acest adevărat zapis al meu la mâna dumnealui gineri-mieu Anastase Ghețea.

Precum să știu că de a mea bunăvoe, i-am vândut o pereche de case mari dă zid cu locul lor și cu tot coprinsul, în bani gata taleri 2 500, adică doă mie cinci sute, tocmai. Care case sânt pe Podul de la Hanul lui Șarban Vodă ce merge în jos spre Curtea domnească cea veche, în mahalaoa ce să numește a Bălăceanului.

Pentru că acest loc fiind al soții mele Iliniții și fiindu-i dă zestre de la părinții dumneaei, avea pe dănsul pivniță și case mai mici, iar eu apucându-mă am stricat acelea și am făcut alte case mai mari tot pă pivnița veche în locul celor dăntăi.

Și pentru locul acesta cu casele vechi și pivnița ce avea, m-am învoit cu soția mea și au primit cu bunăvoia dumneaei de i-am dat noășprezece pogoane dă vie la sud Saac în dealul Scăenilor. precum osebit zapis ce i-am dat, pentru vii, arată. Și au rămas casele cu tot coprinsul lor pă seama mea.

Acum încăpând la datorie și datornicii făcându-mi mare sielet ca să le răspunz dreptul fieșcăruia și neavând alt mijloc de plată, m-am așa-zat cu gineri-mieu și i-am vândut dumnealui aceste case cu locul lor și cu tot coprinsul lor în suma banilor ce să arată mai sus. Care bani mi i-au și numărat gineri-mieu toți deplin în mâinile mele.

Deci să aibă dumnealui de acum înainte și coconi[i] și neamul dumnealui a stăpâni casele cu tot coprinsul lor, cu bună pace dă către mine și dă către soția mea, cum și dă către copii și neamu meu, neclintit și nebântuit dă nimeni. Fiind la această vânzare și alte obraze dă cinste față care s-au iscălit mărturii.

Și, pentru mai adevărată credință, m-am iscălit mai jos puindu-mi și pecetea spre desăvârșita stăpânire a gineri-mieu.

1784 septemvrie 19.

L. P. Gheorghe Mărgărit [grecește]

Ilinița soția dumnealui, adeverez

Ștefan [indescifrabil] vel dvornic, martur

Grigorie Băleanu vel logofăt, mărturie

Și am scris eu Ianache logofăt za taină, cu zisa dumnealor, și mărturie.

Arh. St. Buc., Achiziții noi, CVII—62.
Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran.

268.

1786 martie [f.z.].

† *Milostiiu bojiu Io Mihail Costandin Suțu voevod, i gospodar zemli Vlahiscoe.*

Fiindcă la mănăstirea noastră a Sfântului Spiridon de aici din București, care iaste mănăstire slobodă domnească a țării, s-au ales de către neamul răposaiților domni, ctitorii aceștii mănăstiri, de a să orânduie epitrop și chivernisitor, boerul domnii mele Grigorie biv *trėti* logofăt în locul pitarului Costandin Nenciulescu, ce au fost până acum.

Pe carele, arătându-ni-l și preasfinția sa părintele mitropolitu, i dumnealor boerii epitropii cei mari, de vrednic, i-am dat aciastă domnească noastră carte ca să aibă a fi la numita mănăstire epitrop și purtător de grijă și luind în zaptul său toate ale mănăstirii, mișcătoare și nemișcătoare până la verice, cu catastih de perilavit dupe orânduială, să le chivernisească cu bună economie, spre sporire și adaos, urmând la toate întocmai dupe ctitoricescul testament, ce iaste făcut prin hrisev, fără de zmintelă întru nimic.

Pentru care, poruncim domnia mea și voaoă poslușnicilor, i robilor ai aceștii mănăstiri să fiți cu căzuta supunere la povățuirile ce vă va da epitropul spre folosul mănăstirii, căci celui nesupus are voe să-i facă cercetare, dupe vina lui.

Tolico pisah gospodstvo-mi.

1786 martie.

L. P.

procit vel logofăt

trecut în condica Divanului,

Gheorghe condicar

Acad. R.S.R., CCCXCVI—11.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; sigiliul domnesc, octogonal, în tuș roșu.

269.

1786 aprilie 23.

Dat-am adevărat zapisul nostru la mâna lui Sfeteo sârbul, grădinar. Precum să să știe că făcînd el tocmială cu igumeni din vremea trecută și luând grădina sfintii mănăstirii a Sfintii Ecaterini, pentru a pune

318

legumi într-ânsa și a da chiria locului pre tot anu, dupre tocmiala ce au avut cu acel igumen, la care au și stăpănit-o, câțiva ani trecînd la mijloc, acum dar, noi văzînd cum că nu ne dă mâna a ținea grădina, s-au luat acest loc și s-au dat unora și altora a face case, cine cât au vrut să ia, cu tocmială, precum zapisile lor arată.

Pentru care, avînd mai sus numitu casă pre acest loc, atât a nu-l supăra au făcut rugăciune pentru casă, cât și a-i lăsa o bucată de loc, pentru chiverniseala lui, la care și noi nu i-am trecut rugăciune[a] cu vederea, dîndu-i o bucată de loc, stînjâni treizeci lungul, din Ulița cea Veche și alătura cu Ulița cea Noo, ce merge pre dinnaintea casei lui, până în locul lui Matei Popescu, iar lat, stînjâni cinsprăzece, din Ulița Noo în sus, pînă în locul Mitropolii, prin care, la amîndoo căpătăile, sînt câte stînjâni cinsprezece.

Atît dar, mai sus numitu să aibă a da pre tot anu chiria locului câte taleri patru, de vreme ce fiind om vechi aici pre lângă mănăstire, i-am făcut acest hatăr a da chiria locului el și copiii cât vor trăi. Și măcar și cu chiria dă ar da-o, atît și altă casă sau namestii vrînd mai sus numitu a face înprejur, tot să aibă voe a face nesupărat despre igumeni dupre vremi, sau de către alți, dînd pre tot anu chiria ce s-au zis, el și copii lui.

Fără căt, vrînd mai sus numitu sau copii lui sau clironomi, dupre vremi, a face case vînzătoare și sau la rudele lor sau la alții streini, nicum să nu aibă a cumpăra oricine ar fi fără știrea igumenilor ce ar fi în vremea viitoare, că cumpărînd fără știre, are a plăti câte taleri unul pre stînjân lat, precum și alții ce sînt alătura plătesc, iar vin, rachiu nu numai sus numitu, sau copii lui, ce și alții ce ar fi pre vremi șazători întru aciastă casă, sau rude sau streini, să nu aibă voe nicum a vinde băutura.

Atît și casă pre vremi, întămplîndu-să vreo primejdie, adecă a să strica (Dumnezeu ferească) mai sus numitu sau copii lui tot să aibă voe a o face, fără nici o supărare, dînd pre tot anul chiria locului, la sfînta mănăstire, taleri patru, precum mai sus să coprinde.

Și, pentru credință, am dat zapisul nostru la mâna mai sus numitului și ne-am iscălit mai jos, ca să să crează.

L. P. Al sfintii Ecaterini, egumen

1786 aprilie 23.

Matei arhimandritul, adeverez [grecește]

Arh. St. Buc., Episcopia Argeș, XLVIII—62.

Original, stare bună, hirtie cu filigran; pecetea inelară a arhimandritului Matei, în tuș negru.

270.

1786 iunie 12.

† Adecă noi, care mai jos ne vom iscăli, dat-am zapisul nostru la mâna dumnealui jupân Ioan Dionisiu.

Precum să să știe că din tot locul ce-l avem, părintesc, în mahalaua Scaunelor, am vîndut mai sus numitului stînjâni 2 și palme 2, domnești, pe fața podului, i pă în mijloc iarăși stînjâni 2 și palme 2, domnești și la fundul locului, iarăși asemenea stînjâni 2 și palme 2, domnești. Iar lungu acestui loc este din fața podului și până în fundul locului, stînjâni 11 *pol*, precum arată și alegerea ce au făcut de Nițul *vtori* vornic și de Mihai *vtori* vornic, care, din porunca dumnealui Ianache Văc[ărescu] vel vornic de

319

Țara de Jos, au fost rânduiți de au ales și au deosebit acest loc cu aceste numite trăsuri și l-au despărțit cu semne.

Pe care loc l-am vândut mai sus numitului neguțător, de a noastră bunăvoină, în bani gata, taleri 620, adică șase sute doozeci. Care bani i-am luat pe toți, deplin, în mâinele noastre, dându-i dumnealui și zapisele cele vechi.

Ci dar, să aibă dumnealui și copii dumnealui, căți Dumnezeu îi va dăru, a stăpâni acest loc dupe semnele și trăsurile ce s-au zis mai sus, pe lângă locul ce ne-au mai rămas nevândut, cu bună pace, de către noi și de către tot neamu nostru.

Și când am făcut acest zapis și vânzare, fost-au și toți vecini din sus și din jos, față, cum și preoții mahalalei. Iar verificând s-ar întâmpla vreo pricină locului ce l-am vândut, noi să avem a răspunde.

Și pentru mai adevărată credință, am iscălit acest zapis, puindu-ne și degetile, în loc de pecete, ca să să crează, rugând și pe dumnealui *vel* vornic de au întărit și au adevărit vânzarea aciasta a noastră și cu iscălitura dumnealui, ca să fie neștrămutată.

1786 iunie 12.

× Eu Sorica mătăsăreasa, vânzătoare

Eu Fotache, vânzător, *sin* Tudor mărgelar, și cu mâna mea am iscălit

Eu Costandin *sin* Tudor mărgelar, vânzător și cu mâna mea am iscălit.

Iar partea dă prăvălie ce este alături cu prăvăliia mea, ferească Dumnezeu, când să va vinde, alt volnic să nu fie a cumpăra, ci cu prețul ce-l va da alții, fără de a nu fi vreun vicleșug la mijloc, să fie volnic eu a-l cumpăra, ca un vecin ce mă protimisesc și am iscălit,

Ierei Dimitrie Zacheliu *ot* mahalaua Scaunelor, martor

Popa Ioan duhovnic *ot* biserica Scaunelor

Vasilache polcovnic, martor

[pe verso]:

Cu acest zapis de învoială viind și înaintea noastră amândoo părțile, am întrebat atât pe vânzătoare, cât și pe cumpărător și amândoi cu un cuvânt răspunseră că de a lor bunăvoină au vântut (sic) și au cumpărat, au priimit și toți bani, cum din dos să coprinde.

Pentru care, am întărit și noi cu iscălitura. S-au trecut și în mâna acest[ui] Departament.

1786 iulie 16.

Iordache *biv* *vel* clucer

Alexandru Becer [?]

trecut în condică

Constandin logofăt Departamentului

Aciastă vânzare de loc, fiindcă s-au făcut și prin știrea noastră și prin cercetarea [a] doi *vtori* vornici, Mihai și Nițul, am adevărit și noi cu iscălitura noastră.

1786 iulie 16.

Ianache Văcărescu *vel* vornic

Acad. R.S.R., LXVIII—23.

Copie, stare potrivită.

271.

1786 iulie 1.

Io Nicolae Petru Mavrogheni voevod, bojiu milostiu gospodar zemli Vlahiscoe.

Dat-am acest cinstit hrisov al domnii mele preasfinții sale iubitorului de Dumnezeu părintelui episcopul Rîmnicului chir Filaret, pentru apa ce aduce cu cheltuiala preasfinții sale pentru trebuința metohului sfinților 40 de mucenici de aici din București.

Ca să să știe preasfinția sa stăpânitoriu pre aciastă apă, orice va vrea să facă cu ia [ea], fiind afară din apa ce să aduce pentru obște. Și ca unul ce preasfinția sa au fost cel mai întâi osărguitor pentru aducerea aceștii ape pentru obște. Și mai vârtos, fiind cunoscută de toți răvna preasfinții sale ce are spre cele bune și de folos și de podoaba politiei, îl însărcinăm a fi cu priveghere și a avea purtare de grijă deapurarea ca să nu să întâmple vreo sminteală urloaelor și să facă mumbașirlăc suiulgiului de a le cerceta adese și a le drege unde să vor strica, ca să nu contenească atât ale obștei fântăni, cât și apa preasfinții sale, ce din deosebită matcă, cu cheltuiala preasfinții sale, au lămurit-o.

Care apă, mergând înșine domnia mea, împreună cu preasfinția sa, acolo în fața locului, am orânduit pe Hagi Dimitrache Papazoglu, i Panait Hagi Nicul, epitropii ce sânt orânduiți asupra acestor fântăni, de au mers împreună cu suiulgiul Mitrea. Și măsurându-o, au eșit noao măsurii pline de apă, din care doao măsurii, cu voința preasfinții sale, s-au adaos la apa fântănilor celor de obște, una, pentru că și aciastă apă a preasfinții [sale] să aduce tot pe urloaele obștii și a doao, că ne-am socotit cum că poate spre luna lui avgust, de secetă a mai scădea. Și așa au rămas ale preasfinții sale apă lămurită, șapte măsurii, după aciastă formă ce s-au pecetluit într-acest hrisov cu pecetea domnii mele.

Deci, pentru ca să stăpânească preasfinția sa aceste șapte măsurii de apă neclintit și nebântuit de niminea, făcînd orice va vrea cu ia, ca un stăpân și pentru a avea purtare de grijă și pentru ale obștii fântăni, ca un mai mare nazăr și epitrop, întărit-am hrisovul acesta cu însuși iscălitura domnii mele, adevărindu-l și cu credința preaiubiților noștri fii: [*floc liber*], i cu a dumnealor cinstiților și credincioșilor boeri: pan Dimitrache Ghica *vel* ban, pan Ștefan Pârșcoveanu *vel* vornic de Țara de Sus, pan Ianache Văcărescu *vel* vornic de Țara de Jos, pan Grigorie Băleanul *vel* logofăt de Țara de Sus, pan Nicolae Filipescu *vel* logofăt de Țara de Jos, pan [*floc liber*] Suțul *vel* spathar, pan Nicolae Brăncoveanu *vel* vistier, pan Costandin Filipescu *vel* postelnic, pan [*floc liber*] *vel* clucer, pan [*floc liber*] *vel* paharnic pan [*floc liber*] *vel* stolnic, pan [*floc liber*] *vel* comis, pan [*floc liber*] *vel* sluger, pan [*floc liber*] *vel* pitar. Și ispravnic pan [*floc liber*].

Și s-au scris hrisovul acesta în anul dintâi al domnii domnii mele aici în orașu scaunului domnii mele, Bucureștii, la anul mântuirii 1786 iulie în 1, de Petrache Ghiurca Râmnicianu.

Io Nicolae Petru Mavrogheni voevod [m.p.].

L.P.

Nicolae Filipescu *vel* logofăt, *procit*

Acad. R.S.R., XCIV—37.

Original, pergament, stare foarte bună; interesantă iscălitura domnului; pecetea domnească, octogonală, în tuș roșu. În fruntea documentului, desenat, în peniță, stema țării, flancată de o parte și de alta de sfinți; pe marginile documentului, chenar auriu; totul foarte frumos și cu migală lucrat.

1786 august 4.

Milostiiu bojiu Io Nicolaie Petru Mavrogheni voevod i gospodar zemli Vlahiscoe.

Dat-am această domneasca noastră carte la mâinile tuturor mahalagiilor ce să insemnară numele lor în jos, carii şăd cu casele lor în mahalaoa Popescului, ca să fie în pace şi nesupăraţi de către dumnealui *biv vel* logofăt Manolache Brâncoveanul, a nu putea niciodată după vremi să le ceară chirie pentru locul pe care le sânt casele şi împrejmuirile lor.

Pentru că eşind aceşti mahalagii înaintea domnii mele cu jalbă, ne-au arătat că acest loc fiind dinceput slobod, domnesc, s-au odihnit cu linişte pă dânsul totdeauna, până în domnia domnii sale Alexandru vodă Ipsilant, şi nu i-au supărat nimeni de nimic, iar de atunci incoace au început dumnealui logofăt Brâncoveanul a să face stăpân pă loc şi a-i apuca de chirie. Şi au cerut la aceasta dreptate de la domnia mea, ca să nu fie supuşi la plată de chirie ce n-au pomenit neam de neamul lor, pentru care ne-au arătat şi zapise ce au de cumpărătoarea caselor, prin care în unile scriu acei vânzători că le-au vândut cu locul lor, iar în cele mai multe arată şi dovedeşte că locul este domnesc.

Am întreat şi pă dumnealui logofăt Brâncoveanul cu ce caută să stăpânească acest loc, şi au răspuns că neamul dumnealor îl are de la domnia sa răposat Costandin vodă Brâncoveanul, arătându-ne pentru aceasta numai nişte cărţi de hotărnicie făcute fără de nici un temei şi dreptate.

Deci fiindcă din însuşi cărţile şi scrisorile ce ne-au arătat dumnealui logofăt Brâncoveanul să dovedească că locul acesta au fost domnesc slobod, şi fiindcă toate lucrurile domneşti sânt împărăteşti, date asupra domnilor numai ca un amanet pe care nu să cade domnia a le risipi incoace şi încoalea, de sau şi dat de răposat domn Costandin Vodă la casa brâncovenilor, rău şi fără de cale s-au dat.

Şi iată printr-această carte a domnii mele hotărăm ca toţi aceştia mahalagii cât şăd pe locul acesta de la carii căuta dumnealui logofăt Brâncoveanul a lua chirie, să fie cu totul slobodi şi nebântuiţi ca să nu poată dumnealui cu nici un cuvânt a-i supăra şi a le cere chirie, după cum nici o dată mai înainte n-au plătit.

I i saam receh gospodstvo-mi

1786 avgust 4.
Mahalagii ce şăd pe locul dumnesc în mahalaoa Popescului

Fota mehterul creştinul
Hristea Paicul
Costandin ceauş armăşese
Stan craioveanul
Dumitru cojocarul
Barbul logofăt
Costandin hagiul
Nedelco masalagiu
Filip ceauş portărese
Ion jâmbлару gospod
Ioniţă Moldovean
Ilinca văduva
Năstasie tâmplar
Niculae
Tasiica

Dumitru herarul
Stoian căpitan
Nica croitorul
Tudor şalvaragiu
Petco căpitan de la beciu *gospod*
Necula croitor
Duţu brutarul
Sacaioglu
Petre argintar
Creaţa
Despa văduva
Stanca văduva
Ştefan păhărnicele
Tudora văduva
Gheorghe
Cristina sârba

Copie scoasă din cuvânt în cuvânt după condica Divanului întocmai cu acea adevărată carte, care pentru încredinţare o adevărim cu iscălitura.
[îndescifrabil] vel logofăt

Colecţia Şerban Flondor.

Copie de epocă, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

1786 august 29.

† *Milostiiu bojiu Io Nicolae Petru Mavrogheni voevod i gospodar zemli Vlahiscoiu.*

Dă vreme ce pentru casele dăn mahalaoa [*loc liber*], care au fost date de Anuţa grămăticiasa zestre la două fete ale ei, adică Saftii, ce o ţine Negoită *biv treti* logofăt şi [*loc liber*], ce o ţine Ianache *biv* logofăt *za* visterie, fiind multă dihonie şi prigonire între numiţii doi cumnaţi, neputându-se uni la stăpânirea împreună, s-au fost făcut hotărârea domnii mele de la divan, prin întărire la anafora dumnealor veliţilor boeri, ca să o vînză cu mezat. Şi dăn preţul ce va eşi, să-şi ia fieşcare partea sa, însă cu aciastă poruncă, ca, cu preţul ce va da alţii, să să protimisească Negoită logofăt a le lua, ca unul ce este cumnat mai mare şi ca unul ce au pus şi osteneală la meremetu acestor case.

Dupe care hotărâre, făcându-se casele mezat prin marifetu starostii dă neguţători, s-au şi strigat câteva zile ca să să vînză. Iar ginerii grămăticiesii au căzut la pace şi prin adevărînţe în scris s-au învoit între dănsii prin adevărînţe în scris (*sic*), ca să dea Negoită lui Ianache, pentru partea sa, în lucru şi în bani, taleri 2.304, rămăind numai de a face zapis Ianache la mîna lui Negoită pentru stăpânire.

Dupe aciasta au eşit Negoită cu jalbă înaintea domnii mele, zicînd că Ianache, cumnată-său, pentru ca să-l necăjască şi să-l poarte prin judecăţi, s-au întors şi nu va [*vrea*] să să ţie de aşăzămănt, arătându-ne şi acia învoială a lor de o vîzum, fiind cu leat de acum, 1786 iulie 17, iscăliţi Ion (*sic*) logofăt şi Negoită logofăt, prin care serie că au tocmnit partea lui Ioan din casă să o vînză lui Negoită drept taleri 2.304, însă taleri 1.300 o prăvălie, i taleri 504, ce avea să ia Negoită de la soacră-sa şi s-au încărcat Ianache de i-au luat şi taleri 500 să-i dea Negoită cu soroc de doi ani, fără

dă dobândă, făcând aciastă invoială ca să fie nestrămutată până va lua săvârșire prin zăpis.

Făță fiind și Ianache, s-au întrebat dacă către domnia mea pentru ce nu urmează învoelii și cu ce cuvânt să întoarcă. Și nici un răspuns vrednic nu avu să ne dea, fără de numai pricinuia că s-au înșălat de au priimit prăvăliia în taleri 1.300, fără de a nu o vedea, fiindcă nu face acest preț.

Așijderea și prețul caselor la mezat, când s-au învoit, era mai puțin, iar acum s-au artărdisit până la taleri 6 000. Și cum că ar fi avut simfonie, prin grai, cu cumnată-său, ca să răspundă el toată cheltuiala și zeciuiala înaintea a câțiva neguțatori mărturii.

Pentru care, vrând domnia mea ca să ne pliroforisim de adevăr la aciasta, s-au adus înaintea noastră doi dănr-acei neguțatori ce au fost la așăzământul lor, anume Nicolae Venețeanul și Triandafil. Și deteră mărturie cu sufilete lor, în frica lui Dumnezeu, cum că pentru așăzământul și tocmeala părții lui Ianache, știu că s-au făcut cu bunăvoia și priimirea lui întocmai cu mijlocul ce să coprinde în mai sus numita adevăriniță. Iar pentru cheltuială, zeciuială, numai o vorbă au fost, adică au cerut-o Ianache și aceia să fie legătura între dănșii, dar Negoită n-au priimit-o, rămăind de a se urma numai cele ce sânt puse în scris.

Deci, fiindcă Ianache nici o silă și nevoie n-au avut, ci cu bunăvoia și priimirea lui s-au așăzat, dupe cum să dovedi atât dănr adevărinița lor, cât și dănr mărturii ce deteră numiți doi neguțatori, n-au putut a avea cuvânt că s-au înșălat fiind om întreg la minte și în toată vârsta.

Dar cu toate acestea, ca să nu-i mai rămăe lui Ianache nici un fel de pricinuire, am hotărât ca, peste taleri 2 300, ce s-au învoit, să mai dea Negoită alți taleri 200, împlinindu-i taleri două mie cinci sute, fiind îndăstul aceștia pentru partea lui dănr case. Și casele să rămăe întru stăpânirea lui Negoită, fără de a nu mai avea Ianache nici un amestec întru nimic.

Ci, dar numărând Negoită la cumnată-său, Ianache, acești bani, taleri două mie cinci sute, să aibă apoi cu aciastă domneasca noastră carte a ținea și a stăpâni partea lui Ianache din mai sus numitele case cu bună pace.

I i sam recch gospodstvo-mi.

Însă acești taleri două mie cinci sute, în bani s-au hotărât să-i dea Negoită lui Ianache.

1786 avgust 29.

L.P.

procit vel logofăt

Arh. St. Buc., Doc. muntenesti, I-64.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; pecetea domnească, octogonală, în tuș roșu.

274.

1786 septembrie 4.

†Cu acest credincios zăpis al nostru, adevărim că dându-ni-să de zestre casele părintești în București, din mahalaoa bisericii Crețulescului, să rămăi cei mai mare dumneaei, lelii Saftii, pe jumătate și mie pe jumătate, de către dumneaei maica noastră, Ancuța grămătimeasa și având pricină de prigonire soră-mea cu maică-mea atât pentru aciaste case, cât și pentru

alte lucruri ce i s-au fost dat de zestre, ne-am judecat în multe rânduri și nu s-au fost dat izbrănire pricinii până-acum, la leat 1786.

Iar acum, eșând iarăși de iznoavă, prin jalbă, atât la dumnealor preacinstiții veliți boeri, cât și în urmă înaintea mării sale, Neculae Mavroghene voevod, ni s-au hotărât ca pentru [ca] să lipsească dăntre noi dihonnia și neunirea ce avem, de a putea trăi la un loc și într-acea casă părintească, ce ne este dată de zestre, să să facă casa mezat și ce [va] eși vânzându-să, să împărțim amândoaă surorile pe dănr doaa, iar nu într-alt chip.

Deci, de vreme ce pe când să striga casile la mezat, dumnealui cumnată-mieu, Negoită logofăt, căzând cu bărbat-mieu la simfonie și muncind să să invoiască pe preț de taleri 4800, pe cât ajunsese la mezat casile, cu toate că să alcătuisse aciastă invoială înaintea a doi neguțatori martori și rămăsese ca să ia bărbat-mieu, vechilul meu, de la cumnată-mieu, Negoită, taleri 2 400, însă cu o prăvălie. Și nemulțumindu-să bărbat-mieu să ia prăvăliia cu prețul ce să vorbise la învoială, căci i s-au părut că nu plătește bani, s-au străgănat judecata și pricina aciasta până-au ajuns casile la mezat, taleri 5 200. Și într-acea vreme, hotărându-să de măriia sa Vodă ca să stea mezat pe loc, să cumpere cumnată-mieu, Negoită, și soră-mea, lelea Safta, casile cu taleri 5 000, de vreme ce hotărăse a avea protimisis nu numai decât obștea, ci și decât mine, fiindu-mi soru mai mare și mai întâi măritată.

Deci, după dreptate și după hotărârea mării sale lui Vodă și după bunăvoința și mulțumita mea, rămăind aciastă casă cumpărată de soru-mea cu taleri 5 000 tocma, am priimit de la dumneaei taleri 2 500, jumătate partea mea, cu toată voința și mulțumita. Și dumneaei să aibă a stăpâni casa părintească cu buna pace de către mine în toată vremea vieții dumneaei și a roditorilor dumneaei.

Și am întărit cu iscălitura mea aciastă vânzare dreaptă, care o a[u] adevărit-o și soțul meu și maică-mea, pentru ca să rămăe nestrămutată de-apururea, rugându-ne ca să întărească cu iscălituri și dumnealor veliții dvorneci și judecătorii Țării Rumânești.

Drept aceia, s-au dat acest zăpis al meu la mâna soră-mii și a cumnată-mieu, ca să fie spre încredințare.

1786 septembrie 4 dni.

Catinca *treti* logofeteasa adeverez [grecește]

L.P. Ancuța grămătimeasa [grecește]

[două semnături grecești, indescifrabile]

Nicolae *treti* logofăt, martor [grecește]

[rezoluția Vorniciei]:

Viind înaintea noastră Ancuța grămătimeasa dinpreună și cu gineri-său Ioan *biv* logofăt *za* vistierie și arătându-ne că acest zăpis iaste iscălit de dănșii și de fie-sa Catinca, soția lui Ion logofăt, adevărit și de dumnealor ispravniciei județului, ne-au dat rugăciune ca să le întărim învoiala aceasta, ce din bunăvoia lor au făcut-o cu Negoită *biv treti* logofăt, ginerile numiții Ancuții grămătimeasii.

Dupe a cărora rugăciune ce ne-au dat, am adevărit și noi cu iscăliturile învoiala lor, ca să să păzască de acum înaintea nestrămutată. Și Negoită cu soția sa, ca niște desăvârșiți stăpâni pe aceste case, volnici

sânt orice va vrea, să facă cu ele, fără de a nu să bântui întru nimic de către mai sus numiții.

Ian[ache] Văc[ărescu] *vel* dvornic, mărturie

1786 septemvrie 18.

Arh. St. Buc., Doc. muntenesti, I—65.
Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; interesantă pecetea Ancuței grămăti-
ceasa, în tuș negru.

275.

1786 septembrie 24.

Milostiuu bojiu Io Nicolaie Petru Mavrogheni voevod i gospodar zemli Vlahiscoie.

De vreme ce Constandin dascălul cu un ipodidascăl al său aflându-să în toată vremea cu sârguință napristan spre învățătura și procopseala copiilor sholasnici și streini și pământeni, fostu-i-au miluit frații noștri domni, de mai naintea noastră, prin hrisoavele domniilor sale, care ni s-au arătat de le-am văzut, cu privileghiu ce să coprinde jos mai, care priveleghiuri fiind cu cale a le avea numiții dascăli ca unii ce să află nelipsiți la această domnească școală puind toată nevoința spre procopseala copiilor sholasnici.

Ne-am milostivit domnia mea de le-am înnoit și le-am întărit mila și privileghiurile ce au avut ca să li să păzească și de acum înainte neștrămutat, adică ei și casele lor, în toată vremea să fie apărate de tot felul de dăjdii. De nimic nici odinioară val și supărare să nu aibă. Așijderea și drepte bucatele lor încă să fie scutite și de tot nedajnice: stupi, i rămători de dijmărit și vinul de vinărici. Și să ție și câte o pivniță aici în București, apărate de fumărit, de cămănărit, de vamă, de vin domnesc i agesc, de ortul vătafului de cărciumari și de toate alte orice angarii vor eși pe pivnițe, ori în credință de va fi vinăriciul sau dijmăritul sau dările pivnițelor ori de să vor vinde, sau măcar vreodată de s-ar întâmpla ca să plătească și cei ce vor avea cărți și hrisoave domnești. Iar mai sus numiții dascăl nici atunci să nu dea, ci totdeauna să fie scutiți.

Asemenea și pentru ajutorul caselor lor să aibă și liude cinci scutiți și apărați de tot felul de dăjdii și orândueli ce vor eșii pe ceilalți scutelnici de la visteriia domnii mele peste an, pe țară; de nici unile nici un val și supărare să nu aibă.

Cum și la vremea oieritului să aibă a scuti oi o sută cincizeci. Deosebit să fie casele numiților dascăli apărate de orice fel de musafiri și de toate alte belicuri ori *vel* portar ar fi sau altul din boeri și slujbași. De către nimeni supărare nicidecum de nimic să nu aibă.

Pentru care poruncim domnia mea și dumneavoastră ispravnicilor, i dumneavoastră boeri sau sluji carii după vremi veți fi orânduți cu orice fel de dăjdi și slujbe, de toate câte scrie mai sus să aveți a vă feri și nime-nă întru nime val sau supărare să nu aibă. Pentru că dascălii de la numita școală pururea au avut aceste mili și de mai nainte și de la alți frați pravos-
avnicii domnice au stănut oblăduitori creștinești aceștiia țări.

Că așa este porunca domnii mele, *tolico pisah gospodstvo-mi.*

1786 septemvrie 24.
prociit vel logofăt

Arh. St. Buc., Achiziții noi, CLXX—1.

Original, stare bună, hirtie cu filigran; întărit cu pecetea domnească, în tuș roșu.

276.

1786 septembrie [f.z.].

Preainnălțate doamne,

Din luminată porunca înălțimii tale prin zapeciu ceauș de aprozi, s-au înfățișat la judecată Radul bucătaru, i Călin și Oprea țigani dumnealui *vel* vistier Nicolae Brâncovean, cu jalba ce au dat înălțimii tale asupra dumnealui *biv vel* logofăt Manolache Brâncovean, zicând cum că având ei case ale lor în mahalaoa Popescului, pă ei i-au scos din casile lor și au pus țigani de ai dumnealui cu cuvânt că iaste locu al dumnealui, și cerea dreptate de a li să da casile zicând că iaste loc slobod domnesc, iar nu al dumnealui.

Dragomir logofātu vechilu dumnealui *biv vel* logofăt Manolache Brâncovean răspunse zicând că acest loc din mahalaoa Popescului iaste loc dă moștenire al dumnealui, care loc fiindu-i dumnealui trebuincios, pentru aceia l-au luat de la dânsii și pă ei nevrând dumnealui a-i păgubi de binalele ce au avut pă dânsul, cu prețuirea maimar-bașa i a altor meșteri, cât au fost cu dreptul le-au plătit casele fără de a nu-i păgubi cu nimic. Încă văzând dumnealui că nu au alt loc de a-și face case, le-au dat și loc la altă parte tot al dumnealui ca să-și facă case, pe care loc au fost și doaa case gata de au intrat doi dintr-acești trei țigani întrinsele fără de a nu face vreo cheltuială, numai oareșice ce le-au dres.

Iar pentru că ziseră ei că nu iaste loc al dumnealui, spre dovadă ne arată Dragomir logofăt vechilul dumnealui trei anafonale, însă una cu leat 1776 a dumnealui *biv vel* medelnicer Dumitrache, i a dumnealui *biv vel* pitar Costandin Nenciulescu ce au fost rânduiți din poruncă domnească de au făcut cercetare la fața locului, dă au ales și au dăscoperit acest loc, i alta cu leat 1779 a dumnealui *biv vel* ban Filipescu fiind atunci *vel* dvornic, i a dumnealui *vel* dvornic Ștefan Prăscovean și a domnului *biv vel* logofăt Scarlat Grecean, iarăși făcută cercetare la fața locului și dăscoperit locu al dumnealui căzut în partea dumnealui de la împărțeala casii dumnealui și alta cu leat 1784 a acestui departament dă judecata ce au avut cu unii din mahalagii și rămași dă judecată.

Aduse și doi oameni bătrâni anume Pavli căpitan, i Lepădat logofăt, oameni ca dă 90 ani, carii deteră mărturie, zicând că acest loc știu că iaste al dumnealui boerilor brâncoveni unde au fost și țigăniia dumnealui, și afară din țigăniia dumnealui, de la ceilalți mahalagii de acolo ce avea case pe acest loc lua chirie.

Deci fiindcă dintr-aceste scrisori, ce să arată mai sus, care să văzură făcute cu bune cercetări și foarte cu amăruntul, cum și după mărturiia ce deteră acești doi oameni bătrâni dovedit fiindcă locul iaste drept al dumnealui, după dreptate găsim cu cale a-l stăpăni dumnealui cu bună pace, iar pentru binalele țiganilor jăluitori, fiindcă iaste netăgăduit dă dânsii că li s-au plătit și li s-au dat și loc al dumnealui într-altă parte dă ș-au făcut

case, așijderea găsim cu cale să rămăie dumnealui nesupărat, iar hotărârea dăsvăvârșită rămăne a să face de către înălțimea ta.

1786 septembrie.

[*indescifrabil*]

[*indescifrabil*] stolnic

[*indescifrabil*] Cantacuzino *biv vel* armaș

Andonie [*indescifrabil*]

trecut [in] condică

[*rezoluția domnitorului*]:

Io Nicolae Petru Mavrogheni voevod zemle Vlahiscoe gospodar.

Măcar că s-au fost dat cartea domnii mele acestor mahalagii, cum că locu să fi fost domnesc, slobod, dar pe urmă dând jalbă dumnealui *biv vel* logofăt Manolache Brâncoveanu și orânduindu-se la Departamentu de Șapte s-au cercetat cu amăruntul prin sineturi vechi și adevărte temeinice și prin mărturii și s-au adevărit că este locu strămoșesc al dumnealui dupe cum pe larg printr-această anafora ni să arată.

Cu cale dar și cu dreptate fiind cercetarea Departamentului o întărim și hotărăm și domniia mea a stăpăni dumnealui *biv vel* logofăt după semnile ce ni să arată printr-această anafora, cu bună pace.

1786 noiembrie 15.

L.P.

vel logofăt

Colecția Șerban Flondor.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; întărit cu pecetea domnească, în tuș roșu.

277.

[1786] noiembrie 2.

Io Nicolae Petru Mavrogheni voevod i gospodar zemli Vlahiscoe.

După cum toate rufeturile altor meșteșuguri, cerând și cuiumgii de aici din orașul domnii mele, București, a să face și ei rufet și a li să întări cu priveghiu domnesc obiceiurile ce au avut, cum au toate rufeturile și fiind cu cale pentru folosul obștii a să pune și acest meșteșug la orânduială, s-au cercetat de către domniia mea cererile lor de obicei ce au avut. Și cele ce s-au găsit cu cale și da trebuință pentru obștescul folos, le-am întărit printr-acest domnescul nostru hrisov ca să li să păzească nestrămutat.

Adică să să facă acum cercetare prin marifetul dumnealui *vel* cămăraș spre a să alege meșterii cei vrednici cu știința meșteșugului pe deplin și aceștia să vor găsi destoinici și vor fi primiți de breaslă, trecându-se numele lor la catastihu cămării și luind și dajdie de la visterie, să aibă a intra la rufet. Dintre carii să să aleagă trei-patru carii vor fi mai meșteri și mai bătrâni și cu alegerea obștii să să orânduiască a fi proesti, dinpreună cu cuiumgi-bașa.

Și așa numai aceștia ce să vor alege acum cuiumgii și să vor face acum știuți și cunoscuți la acest rufet în orașul București, să aibă a lucra meșteșugul acesta. Iar cei streini ce vor veni, după vremi, din altă parte și alții

ce nu au nici o statornicie și dajdie, să nu aibă voe a lucra făr-de știrea cuiumgi-bași și a rufetului.

Pentru că cu slobozenia ce avea până acum aceia streini ce sânt făr-de nici o statornicie, să facea multe înșălăciuni și ataxii norodului. Ci pentru unii ca aceștia streini și alții ce n-au statornicie să să urmeze după cum mai jos orânduim. Cum nici alții din alte rufeturi să nu fie volnici a să amesteca și a lucra meșteșugul acesta.

Cuiumgi-bașa cu proisti și cu bătrâni rufetului acestuia să aibă a căuta judecățile și socoteli când să va întâmpla a avea între dănsii pricini pentru ale meșteșugului lor, i pentru călfi și pentru ucenici. Iar cuiumgi-bașa da sineși făr-de longe [?] să nu fie volnic a cerceta și a hotărâ pă cinevași, spre vreo cercetare, cum și pă cei ce vor cădea în vreo greșeală pentru ale meșteșugului lor, iar să nu aibă voe a-i slobozi făr-de știrea proistoșilor și a bătrânilor rufetului.

Cuiumgi-bașa și cu acei proistii, dând da știre tuturor cuiumgiilor porunca și hotărârea hrisovului domnii mele să privegheze pururea ca fieșce lucru ce va toemi, să să lucreze întocmai după toceala ce va face muștiriu cu argintaru, făr-de a nu îndrăzni vreunul din argintari să facă lucrul calp cu amestecătură de alte materii, sau mai prost din preț ce au tomit.

Mai vărtos cu perierghie să fie la lucrurile prostimii, cari nu cunosc, căci de să va găsi vreunul din cuiumgii că au făcut înșelăciune și au stricat lucrul cuivași sau nu au lucrat după toceală, paguba muștirului aceluia va plăti-o cuiumgi-bașa cu proistii și încă să vor pedepsi și ei dinpreună cu acel cuiumgiu pentru nepurtarea de grijă la datorii lor.

Să fie cuiumgi-bașa, i cu trei proisti cutie de milostenie cum au și alte rufeturi, pecetluită cu pecețile a cuiumgi-bași și cu a celor patru (*sic*) proisti și dată la locul unde vor găsi cu cale prin chezășie bună, puind fieșcare meșter pe săptămână, de prăvălie, câte o para. Și când va fi trebuință a să face milostenie, să nu fie volnic cuiumgi-bașa a dășchide cutiia, ei să să adune cu proistii și cu rufetul lor ca, cu toți dinpreună, unde vor găsi cu cale acolo să să dea, fiind catastih de venit și de cheltuială, cui s-au dat pe anume.

Cuiumgi-bașa și cu acei proisti să aibă putere, cu ceaușul lor, spre a aduce la judecată pă cuiumgii ce vor avea pricini și socoteli de ale meșteșugului lor, unul cu altul.

Nici un meșter să nu dășchiză prăvălie făr-de știrea și longea rufetului lor.

Căți streini argintari vor veni în București, întâi să lucreze un an la prăvălie de meșter pământean și apoi, de va găsi cu cale cuiumgi-bașa și cu bătrâni rufetului că este vrednic de a ținea prăvălie și va da chezaș bun, luind dajdie la visterie și trecându-i-să numele la cămăra domnească, așa să dășchiză prăvălie, dând la cutiia rufetului taleri cincisprezece și cuiumgi-bași, pentru avăet, doi bani noăzeci; afară numai din feciori de meșter ce va rămănea în locul tatăne-său meșter, acela să nu să supere a da nici la o parte, nici la alta, ci să urmeze a pune și el paraoa pe săptămână cum au pus-o și tată-său.

Ucenici să aibă a sluji spre învățatura meșteșugului dupe zapisul și toceala ce vor face cu meșteri, stând până la soroc tot la mâna aceluiaș meșter, iar să nu să prefacă din meșter în meșter.

Cum și toți meșteri să să ferească de a priimi ucenici altuia, purtând grija stăpănul ucenicilor cu silință spre învățatura meșteșugului desăvârșit dupe sorocul ce-și va pune cu părinții copiilor. Ucenicul, după ce va

eși din ucenicie, să șază un an tot la mâna aceluiaș meșter care l-au învățat meșteșugul, plătindu-i stăpânul simbrie pe acel an, precum să va găsi cu cale de către cuiumgi-bașa și de proisti ai rufetului lor.

Așijderea și căfile bașcalii să nu fie slobozi a eși de la o prăvălie și să să prefacă la alta făr-de știrea și longea rufetului lor, ca să să cunoască pentru ce sfârșit va să iasă de la acea prăvălie și să meargă la alta. Cum și ceilalți meșteri să nu-i priimească făr-de dovadă că ori prin voe sau cu știrea rufetului au eșit de la meșterul său.

Deci, fiindcă aceste ponturi și orânduială ce le punem domnia mea, sănt toate spre a lor folos și bună înlesnire a alișveriușului, să fie dar și ei datori a le păzi, ca să lucreze după tocmeala ce vor face cu muștiriu, iar nu calp și cu înșălăciune, nici să ceară la lucru preț peste orânduială.

Pentru că de să va dovedi că au metahirisit viclesug și înșălăciune și au preocupat lucrul peste orânduială, nu numai vor pierde privileghiurile acestea, ci li să va face și pedeapsă. Și lângă dănșii să va pedepsi mai greu cuiumgii-bașa al rufetului, i acei bătrâni proisti pentru nepurtarea de grijă la ceia ce sănt îndatorați.

Și întărim hrisovul acesta cu însuși credința domnii mele Io Nicolae Petru Mavrogheni voevod și cu credința preaiubiților domnii mele fii, Costandin voevod, Petru voevod și cu tot sfatul dumnealor cinstiților și credincioși boerilor celor mari ai divanului domnii mele: pan Dumitrache Ghica *vel* ban, pan Nicolae Brăncoveanu *vel* vistier, pan Ștefan Prășcoveanu *vel* dvornic de Țara de Sus, pan Ianache Văcărescu *vel* vornic de Țara de Jos, pan Grigorie Băleanu *vel* logofăt de Țara de Sus, [p]an Nicolae Filipescu *vel* logofăt de Țara de Jos, [p]an Costache Mavrogheni *vel* spathar, [p]an Costandin Filipescu *vel* postelnic, [p]an Ioan *vel* clucer, [p]an Vasilache *vel* paharnic, [p]an Alexandru Văcărescu *vel* stolnic, [p]an Costandin Racoviță *vel* comis, [p]an [*loc liber*], *vel* sluger, [p]an [*loc liber*] *vel* pitar. I ispravnic [p]an Nicolae Filipescu *vel* logofăt.

I s-au scris hrisovul acesta întru întâiul an dintru întâia domnie a domnii mele aici în orașul scaunului domnii mele, București, la anii de la nașterea domnului nostru [Isus Hristos] leatul [*loc liber*], în luna lui noembrie în doă zile, de Gheorghe logofătul *za* divan.

Io Nicolae Petru Mavrogheni voevod [*m.p.*].

L.P.

Nic[olae] Fili[pescu] *vel* logofăt, *prociit*

Trecut în condica Divanului.

Arh. St. Buc., Achiziții noi, MMMXLI—13.

Original, stare foarte bună, hirtie cerată; pecetea inelară, octogonală, în tuș roșu frumoașă semnătura domnului.

278.

1786 noiembrie 12.

†*Milostiuu bojiu Io Nicolae Petru Mavrogheni voevod i gospodin zemli Vlahisocie.*

Fiindcă nici un lucru pre pământ nu să săvârșaste făr-de voia lui Dumnezeu și făr-de ajutoru prea blagosloviti stăpânii noastre născătoare

330

de Dumnezeu și pururea fecioarii Marii, a căriia bunăvestire să prăznueste la domnescul nostru scaun din Curtea Veche i același dar ajutor și putere a preasfinții stăpânii noastre au binevoit și însuși puterea sa au lucrat prin osârduia și cheltuiala noastră de s-au adus întru podoaba acei din vechime obicinuită și după pravilă stare a domnii, unde să află sfânt și dumnezeescue său lăcaș, cinstindu-să în numele său și întru podoaba politii și îndestularea obști București, apele ot Crățulești, făcându-să cișmele curgătoare, atât înăuntru curți și afară din poartă, cât și în deosebite locuri și părți ale politii, iar mai vartos afară la câmp de marginea Bucureștilor, în locul ce să numește la căpătăiu Podului Mogoșoi, am rădicat o înfrumusețată zidire, făcând chioșcul cu odăi și cu toată podoaba sus și jos și cu havuzul, precum este de față văzut, unde pot ajunge și toți lăcuiorii politii de merg pe jos, fiind aproape și își fac priveala lor.

Care, atăta aciastă înfrumusețată zidire, cât și toate apele le-am afiorisit (*sic*) la însuși Dumnezeu, carele au lucrat și au săvârșit aceste, al căruia ajutor îl cerem, ca și la osebite ape ot Giulești, iarăși puterea sfinții sale să lucreze prin osârduia și cheltuiala noastră, a le aduce și pe acelea întru mai multă îndăstulare.

Deci, fiindcă dintr-acestea ape ot Crățulești care s-au adus, am binevoit și din însuși proerisis a domnii mele am cugetat ca să arătăm har către dumnealui cinstit și credincios boerul domnii mele, Ianache Moruz *biv vel* dvornic, întru cinstea și îndestularea casii dumnealui și a tuturor oamenilor dumnealui, cum și a înprejurașilor mahalagii, am dat dar dumisale aciastă a noastră domnească carte, ca să aibă una măsură de apă, care măsură de apă să fie dumnealui volnic a o metaherisi la casa dumnealui.

Pentru care, hotărâm ca nici odinioară să nu i să înpuțineze, nici să i să ia aciastă măsură de apă, ci totdeauna să o aibă întregă și făr-de nici o scădere, atât dumnealui cât va avea viață de la Dumnezeu, cât și după săvârșirea dumnealui să rămăe la casa dumnealui veșnică și nestrămutată, ca un har ce dintr-a noastră osteneală și cheltuială i-am făcut, după volnicia ce am avut pă a n[o]astră dreaptă lucrare.

Drept aciastă, poruncim și dumneavoastră ipitropilor ce veți [fi] după vremi asupra cismelilor (*sic*) din București, cum și ție suiulgi-bașa și meștirilor suiulgii și voă scutelniceilor ce sănteți orânduți pentru șanțul cișmelilor, nu numai să vă feriți a face, după vremi, vreo scădere la numita măsură de apă a dumnealui și încă cu ajutorul cel cuvincios să aibă a da meșteri suiulgii când va avea o trebuință de vreun meremet și de curățenie.

Și am adevărit dumnealui harul acesta și cu însuși domnească a noastră carte.

I i sam recek gospodstvo-mi.

1786 noemvrie 12.

Io Nicolae Petru Mavrogheni voevod [*m.p.*].

L.P.

vel logofăt

Acad. R.S.R., CXC VII—12.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; sigiliul domnului, octogonal, în tuș roșu; foarte interesantă semnătura domnului.

331

Io Nicolae Petru Mavrogheni voevod, bojiu milostiuu gospodar zemli Vlahiscoe.

Așăzământurile și întocmirile cele cu cale și cu dreaptă orânduială făcute la orice pricină aceloră ca niște bune și drepte ce sânt priimate lui Dumnezeu și oamenilor, să cuvine lor mai bună adevărire și întărire dă către domnii și oblăduitorii ce li s-au încredințat de la Dumnezeu stăpâniri dă țări și dă noroade, ca nu cumva, dupe vremi, strămutându-se și căzând dă orânduiala lor cea bună, să rămăe în strămbătate.

Cu cât mai vărtos cele ce sânt spre folosul și ajutorul sfintelor și dumnezeestilor lăcașuri, unde neincetat să proslăvește numele marelui Dumnezeu și de unde toți așteptăm mila și ajutorul, datori sîntem a le întări ca să păzească nestrămutat.

Drept aceia dar, fiindcă Hagi Dimitrache Papazoglu, prin jalbă dă rugăciune au arătat domnii mele, cum că zidind aici în orașul domnii mele, Bucureștii, pe locul său ce-l are luat cu schimb de la dumnealui cinstit și credincios boerul domnii mele, Nicolae Brâncoveanul *vel* vistier, împotriva bisericii vechi a Sfântului marelui mucenic Gheorghie, purtătorul dă biruință un han cu cheltuială dă însuși a lui strănsoare și cu toate cele dănjur trebuincioase, acest han împreună cu moșia sa ce o are cumpărată în județul Ilhovului, care să numește Bălceștii, i Suleștii, stănjani domnești patru sute cincizeci, ca niște drepte ipostatica ale sale, le-au hotărât a rămănea în urmă, după petrecaniia vieții lui, la frate-dău, Fotie Papazoglu și la nepotă-său, Diiamandi Fotiu, să le stăpănească ca niște clironomi ai lui, ei și moștenitorii lor, fără dă a nu avea însă voe nici să le zălojască, nici să le vână, spre a nu intra la streine obraze.

Și cine va îndrăzni să cumpere, ori să primească amanet și să dea bani pentru acest han sau pentru vreo parte dănjur ale hanului, acela să-și piarză banii și simfonia lor să rămăe a cheri și întru nimic nesocotită, pentru căci din venitul hanului, adică dănjur chirii, au rânduit să fie datori numiți clironomi ca să dea, pe tot anul, la acea de la Patmon sfânta și dumnezeiască mănăstire a sfântului slăvitului apostol și evanghelistul Ioann Bogoslov, câte taleri una sută, ca să să facă în tot anul obedenie dă obște, cu liturghie și pomeniri la zioa hramului sfântului marelui mucenic Dimitrie izvorătorul dă mir, cu cherodosie, cu masă dă obște părinților, i celor de la învățătură ucenici ai școlii de acolo.

Și pentru ca să i să facă numitului hagi și liturghie în toate săptămănilor o dată, adică sâmbăta, la biserica sfintelor moaște acelu dănjur sfînți părintelui nostru, Hristodor. Iar la școala de acolo, a numitii mănăstiri Sfântului Ioan să dea, deosebit, pe tot anul, câte taleri două sute cincizeci, împărțindu-i la cinci sârguitori ucenici săraci, câte taleri cincizeci, spre ajutorul la silința și truda învățăturii și a procopselii lor.

Așijderea, pe tot anul, să mai dea la mănăstirea dă călugărițe a preasfintii stăpânii noastre ce să numește Izvorul vieții, câte taleri cincizeci, din care să ia preotul liturgos câte taleri cinci, pentru a pomeni numele său și a neamului său, iar ceilalți să-i împărță maicile călugărițe ce lăcuesc într-ansa, analogon.

Să mai trimită încă câte taleri zece, care să să dea preoților de la Sfânta Peșteră și de la moaștele Sfântului Hristodor, ca să pomenească și aceștia tot acele nume.

Care aciastă toată sumă, ce să adună taleri patru sute zece, să aibă datorie netăgăduită, mai sus numitu frate-său și cei dupe dănjur clironomi, ca negreșit să-i trimită pe fieșcare an la sfânta mănăstire a sfântului apostol și evanghelistul Ioan Bogoslov, prin mâna celor ce să află în Țarigrad, mai alesi cojocari ce sânt epitropi la aciastă sfântă mănăstire și la școala de acolo, care epitropi au a-i trimită la aciastă mănăstire, unde să să împărță cum mai sus rânduește.

Și pentru ca să să păzească aciastă rânduială mai cu întemeere, spre purtarea dă grijă de a să trimită pe tot anul nelipsit, au ales și de aici dănjur neguțatori, cojocari ce sânt cu hrisov domnesc și au rânduit și pe aceștia epitropi. Care epitropi de aici, pentru aciastă afieromă în vremea cuviincioasă să să ajungă cu cei ce sânt dă cinste neguțatori de la Țarigrad și epitropi ai numitii sfinte mănăstiri și școală, având datorie și purtare dă grijă ca să să trimită, pe tot anul, aceste afieromata.

Către aciasta îndatorește pe numiții clironomi și pe cei, dupe vremi, diiadohi ai lor să să silească pentru numitele ipostatica, adică hanul și moșia, ca să le fie întregi și să le meremetisească dănjur veniturile lor. Iar dă să va întâmpla, ferească Dumnezeu, dănjur vreo întâmplare dănjur cele mari și fără dă veste să să strice, și să să sfărâme, datori să fie numiții clironomi a le lucra și a le întemeia la loc cu din veniturile lor ce ia de la dănjurle pe tot anul.

Asupra căruia așăzământ și hotărârea aciasta a sa ce au făcut numitul hagi, ca un volnic și stăpân pe ale sale drepte ipostatica, dănjur însuși cugetul său, nesilit de nimeni, făcut-au cărțile sale dă încredințare, una la mâna clironomului său, Fotie Papazoglu, și alta la numita sfânta mănăstire *ot* Patmon, iscălite cu însuși mâna și pecetea lui, în care au iscălit și au pecetluit și însuși fratele său, numitul Fotie Papazoglu și alți neguțatori vrednici credinții mărturie, care le-au arătat dă le-am văzut și înșine domnia mea, cu leat 1785 aprilie, coprinzătoare dă toate acestea pă larg, adevărit fiind și dă preasfinția sa părintele mitropolitul țării, chir Grigorie și de dumnealui cinstit și credincios boerul domnii mele, Scarlat Grecianul *biv vel* logofăt. Asupra căroră au fost dat și domnia sa Mihai Suțu voevod hrisovul domnii sale dă întărire, unul la mâinile clironomului său, pentru buna stăpânire a acestora cu urmarea așăzământului ce-l îndatorește și altul sfintii mănăstiri de la Patmon și școlii de acolo pentru a primi acest etision pe tot anul nelipsit și dupe petrecaniia lui de la clironomi lui, dupe care au cerut și de la domnia noastră întărire pentru a să păzi așăzământul său.

Deci, știute fiind aceste ipostatica că cu bună stăpânire sânt drepte ale sale, fără dă nici o pricină și văzând domnia mea așăzământul acesta al lui cu cale și cu bună orânduială făcut, păzind și clironomilor lui dreptatea și a sufletului său pomenire vecinică cu ajutorul ce au făcut către aceste sfinte și dumnezești lăcașuri, mai vărtos, la niște locuri cuviincioase și la o mănăstire și școală ca aciasta ce este vrednică de ajutor, unde nu să cheltuește în zadar, ci la trebuințe știute și vrednice dă laude și dă pomenire, unde datori sântem cu toții pentru cea dă obște procopseală a neamului nostru creștinesc ce ese de la acia școală.

Pentru aceia dar, ca un așăzământ cu cale care nu să împotrivescă nici la pravili, nici la hotărârea testamentului ce este pentru afieromata, nici la vreo obicei al pământului și care s-au fost făcut de față știut, l-am întărit și noi, spre a fi bine păzit întru toate, atât dă către vecicine alții, cât și dă către însuși clironomii numitului hagi, care au fost unit la aciastă

voe și hotărâre și au iscălit împreună, fără d-a nu putea în urmă a cerea nici un fel de dăva sau urmare înpotrivă, spre paguba și scăderea numitii mănăstiri și a școali.

Și am dat acest domnescul nostru hrisov la mâinile numitului hagi Dumitrache și la mâinile lui Fotie Papazoglu, fratele și clironomu lui, carele, dupe moartea fratelui său, să aibă a face zapt hanul și moșiia întru dășăvârșită stăpânirea lui, să le ție și să le stăpânească în bună pace și nesupărat, atât el cât și fii și clironomi lui, păzind însă întru toate șarturile și așăzământurile, câte să coprind mai sus, neclintite, dând pe tot anul acest mai sus arătat sumă de etision întreg și fără-dă nici o scădere.

Care etision, măcar și împărțindu-se stăpânirea hanului, dupe vreme, la mai multe mâini de moștenitori ai lor și prefăcându-se mănăstirea și școala de la Patmon, să n-aibă cu acia pricină vreo scădere și pagubă de afieromata aciasta, ci dăn chirii să-și ia mănăstirea și școala aciastă sumă de bani toată, dăplin, nici să poată clironomi cu vreun fel de pricină, ori cuvânt că s-au stricat vreo parte dintr-ale hanului și trebuie cheltuială la meremet, ori cu altfel de cuvânt, a scădea și a păgubi mănăstirea și școala dăn rânduita sumă de bani, ci totdeauna, dupe vreme, să dea dăplin. Care bani să aibă a să împărți întocmai dupe orânduiala și hotărârea numitului hagi fără-de nimic schimbare, fiind datori părinții de la numitele biserici să facă acele sfinte liturghii și slujbe întocmai precum au rânduit întru pomenirea sufletului său.

La care, am binevoit și noi dar a ne împărțea cu pomenire și facere de bine către ajutorul școlii sfintii mănăstiri și pe lângă orânduia sumă de bani al mai sus numitului etision, dăn venitu lui numitului han, afierosim și domnia mea fumăritul a toate prăvăliile hanului acestuia care este venit al cămării domnești, să aibă a fi acel fumărit milă de la domnia mea la numita școală de la Patmon, fără-dă a să amesteca fumării domnești întru nimic. Care fumărit în vreme strângându-se pe tot anul de vechili și epitropii ai sfintii mănăstiri și ai școlii ce sânt aici, să-i trimită pe tot anul nestrămutat, iarăși prin știrea celor dăn Țarigrad, neguțatori, cojocari de cinstie și epitropi.

Cum și când să va întâmpla a muri vreunul dăn neguțatorii cei șăzători într-acest han și dănr-al lui singur proeresis și bunăvoe va lăsa în diata lui cevaș milă și ajutor la numita sfântă mănăstire și școală, să nu să oprească acia danie de către boerii epitropi ai cutii sau de către alții cu vreun fel de cuvânt, ci să dea nepoprit și dăplin.

Așjderea facem și către numitu hagi harul și mila aciasta ca Hristea Gheorghiu, purtătorul de grijă al hanului acestuia, ce este neguțator strein venit acum dăn streinătate fără-dă a avea vreo pricină de dajdie, să fie apărat de toate dăjdile și orânduile vistierii și ale cămării domnești, scutind și ale lui drepte bucate ce va avea: stupi, i rămători de dijmărit și vinul de vinărici. Cum și o pivniță a numitului hagi dăn două pivnițe ce sânt la han, să fie scutită de fumărit, de cămănarit, de vamă, de vin domnesc, de ortul vătășesc și de toate obiceiurile pivniților. Care aciastă pivniță nu intră în fumăritul hanului ce l-am afierosit domnia mea.

Așjderea să fie scutiți și doi hangii, doi dulgheri și doi zidari pentru trebuința și meremetul hanului, pe carii aceștia găsindu-i fără de pricină de dajdie și fără de nume în vistieria domnii mele, ci cercetându-i dumnealui vel agă și fiind cu adevărat streini, să le dea adevărinate la mâini, ca să ia pecetluituri domnești pe numele și chipul lor.

Către aciasta, fiindcă numitu Hagi Dimitrache Papazoglu, i frate-său, Fotie, s-au aflat și să află neguțatori de cinstie și la locul lor părinții lor neam de neguțator mai ales și mai de cinstie și ei de când să află aici în pământul țării, pururea au fost și sânt cu neguțatorii ale capanului, au fost așăzați prin cărți domnești, ce le văzum domnia mea, la orânduiala boerilor de neam, ne-am milostivit domnia mea asupra lor și le-am întărit orânduiala mila aceia ce au câștigat printr-acest hrisov ca să fie știuți cum că sânt așăzați la orânduiala boerilor de neam și ca să li să păzească și lor privilegiul întocmai ca și celorlalți boeri de neam.

Le mai adăogăm domnia mea și aciastă milă, ca în vreme când dupe trebuință să va întâmpla a să pune pe boeri și pe neamuri înprumutări sau ajutoare sau verice, ei și atunci întru nimic să nu fie supărați. Așjderea și când să va întâmpla, dupe vreme peste anuri (*sic*), zaherele, angarii sau alte cereri, acest han să fie apărat și nebântuit.

Și am întărit hrisovul acesta cu însuși domneasca noastră iscălitură, și pecete și cu mărturia preaiubiților domnii mele fii, Costandin voevod, Petru voevod și a dumnealor cinstiților și credincioși (*sic*) boerilor celor mari ai divanului domnii mele: pan Dimitrache Ghica vel ban, pan Nicolae Brăncoveanu vel vistier, pan Ștefan Prăscoveanu vel vornic de Țara de Sus, pan Ianache Văcărescu vel vornic de Țara de Jos, pan Grigorie Băleanu vel logofăt de Țara de Sus, pan Nicolae Filipescu vel logofăt de Țara de Jos, pan Costache Mavrogheni vel spathar, pan Costandin Filipescu vel postelnic, pan Ioan vel clucer, pan Costache Racoviță vel comis, pan Vasilache vel paharnic, pan Alexandru Văcărescu vel stolnic, pan [*loc liber*] vel sluger, pan [*loc liber*] vel pitar. Și ispravnic, pan Nicolae Filipescu vel logofăt.

Și s-au scris hrisovul acesta în scaunul Bucureștii, în logofeția divanului domnii mele, de Ianache logofăt *za taină*, la leat 1786 noemvrie în douăzeci și una.

Io Nicolae Petru Mavrogheni voevod [*m.p.*].

L.P.

Nicolae Filipescu vel logofăt, *procit*

Acad. R.S.R., CI—27.

Original, pergament, stare foarte bună; sigiliul domnesc, octogonal, în tuș roșu; foarte frumoasă și interesantă semnătura domnului. În fruntea documentului, stema țării, în negru, înconjurată de un chenar auriu, în jurul căruia sânt literele: Io. Nc. Pt. Mg.w (toate litere mari, în tuș roșu), iar pe marginile documentului, chenar înflorat, auriu.

280.

1786 decembrie 20.

Io Nicolae Petru Mavrogheni voevod i gospodar zemli Vlahiscoi.

Între alte cuviincioase ce ne muncim și ne nevoim domnia mea a le pune la bună orânduială în faptă, spre folosința cea de obște a păzității de Dumnezeu creștinești țări aceștia, ce ni s-au încredințat, fiind și rufetul blănarilor suptiri, i cojocarilor groși, cărora căzându-se a li să întări și lor priveleghiurile ce au avut și li s-au urmat, s-au făcut din porunca domnii mele cercetare și câte s-au găsit cu cale și trebuincioase atât pentru dănșii, cât și pentru folosul obștii, le întărim printr-acest domnescul nostru hrisov, ca să li să păzească nestrămutat, adică:

Numai cei ce sânt știuți și cunoscuți de meșteri cu dajdie la visterie și priumiți de rufet, aceia să lucreze meșteșugul acesta, iar alții streini, fără de căpătâi și statornicie, să nu fie volnici până nu-și va lua bir de la cămară și voe de la chiurciu-bașa, i bătrâni rufetului, ca să-l cerceteze de este vrednic cu știința meșteșugului pe deplin, din care meșteri știuți și cunoscuți de vrednici, care vor fi mai de ispravă, bătrâni și cu praxis, să să aleagă șase, însă patru din jococari suptiri și doi din jococari groși, care să fie proesti ai breslii, ca cu dâșii împreună să aibă chiurciu-bașa a-și povățui breasla lor și a purta grija peste toată vremea a să urma și a să păzi cele ce orânduim mai jos, anume :

— Întâi, să aibă chiurciu-bașa, împreună cu acei proesti a căuta pricinile și judecățile breslii lor, pentru ale meșteșugului, pentru ucenici, i călfi, pentru cei ce vor face stricăciuni la lucru cuivaș și pentru cei ce vor fi neurmători la vreuna din câte sânt legați și hotărâți a le păzi prin hrisovul acesta al domnii mele. Dă care, când va fi trebuință, strângându-să la un loc cu chiurciu-bașa, adică când va fi în pricină împreună blănari, să să adune numai blănari, iar când va fi în pricină jococari, să să adune iarăși proesti ai acelu meșteșug, carii împreună cu chiurciu-bașa, i cu ceilalți, să trimiță să cheme pă cel cu pricina și când același de sineși nu va urma a veni, după știința ce-i va face chiurciu-bașa și cu ceilalți proesti prin trimis, atunci să aibă volnicie a-l aduce și fără de voe-i, cu ceauș de jococari și să-i ia treapăd, bani patruzeci, după obiceiul ce au avut, să hotărască pricina aceea în scris, supt iscăliturile lor, după dreptate și după obicei meșteșugului lor.

Și pă cei ce va fi cu pricină de îndreptat, să-i îndrepteze, iar pă cel ce va fi cu vină, de va fi vina lui mai mică, să-i facă cercetare (*sic*) și dojană, după obicei rufetului, iar pe cei ce va fi cu vină de pedeapsă, să aibă a-l arăta la dumnealui *vel* cămăraș, dinpreună cu alegerea lor, în scris, ca cercetându-i-să vina, să-l pedepsească, însă pe unii ca aceia vinovați să-i hotărască a da și câte oareșicare geremea la cutia de milostenie a breslii lor, după măsura vinii, în loc de pedeapsă.

Iar altul, nimeni să nu să amestece la pricinile și judecățile ce să întâmplă între dâșii pentru ale meșteșugului lor.

Să aibă a ținea rufetul acestuia cutie după obicei ce au avut, în care să să strângă de către orânduital ceauș al chiurciu-bași în toate sâmbetile săptămânilor câte trei bani de fieșicare prăvălie, ori blănărie, ori jococărie.

Așijderea să să strângă la cutie și de tot neguțătoru cazacliu, însă raele ai preaputernicii împărății, când va fi, de orice fel de marfă cazacliiască de la vânzător, treizeci de bani la suta de lei, cum și de la cumpărător raele ai preaputernicii împărății iar alți treizeci de bani la suta de lei.

Așijderea să să strângă la cutie și oareșicare geremele de la unii ce vor fi hotărâți de către dumnealui *vel* cămăraș, după cum am zis, pentru vinile lor, cum și de la alții care, deosebit, le vor da mâna a face de sineși vreo milostenie și vor vrea însuși a arunca la cutie.

Așijderea să să strângă și cei câte taleri zece de la cel ce va eși meșter a dășchide prăvălie, precum mai jos să coprinde. Care aciaastă cutie, în care este să să strângă acest venit de bani, să să pecetluiască cu șase peceti ale proestoșilor ce s-au zis mai sus. Și așa pecetluită să să păstreze, dinpreună cu acest domnescul nostru hrisev în seama unui proestos pământean, pe care îl va alege chiurciu-bașa și tot rufetul, purtând chiurciu-bașa de grijă ca să să strângă venitu ce este orânduital.

Și când din breasla lor să va întâmpla a muri vreunul în scăpătăciune sau vreunul de vreo boală îndelungată, ori din slăbiciunea bătrâneților trecut, nu va fi vrednic de a să chivernisi sau de altă întâmplare, de la Dumnezeu, va cădea în lipsă desăvârșită, atunci din cutia aciaasta să să dea ceia ce să cade, ca mortul să să îngroape cu cele trebuincioase, după rânduiala creștinească și săracu să să ajute după datorie. Însă acia cutie să nu să dășchiză de altul, ci iar de față fiind înaintea acelor șase ce au pus pecetile, să să dășchiză. Și luând banii ce va fi trebuință, iarăși să să pecetluiască la loc. Și de nu vor fi cei dintâi care au pus pecetile, să fie alții în locu lor a pecetlui cinci sau șase de ispravă din blănari, i jococari.

Cazaclii, i alți neguțători ce aduc marfă de Țara Căzăcească, din Brașov și de la Liptca, însă raele ai preaputernicii împărății, să nu fie volnici a o dezlega, ci, întâi să dea știre chiurciu-bași, carele cu șase proesti să meargă ca să fie față la dășchiderea mărfi și puind prețu ce să cade, prin tocmeala ce vor face între dâșii, fieștecarele, după acel preț să cumpere și să ia câtă le va fi de trebuință.

Marfa de Rumele să nu fie volnici neguțători cei ce o aduc, nici să o dezlege ei fără de știrea chiurciu-bași și a celorlalți proesti, nici să o lucreze ei aici sau să o vază cu blana și cu pielea, ci întâi să dea știre chiurciu-bași să meargă dinpreună cu ceilalți proesti să o tocmească și dând prețul, să o ia toată, cu rădicata.

Așijderea și cazaclii, cum și liptcani, însă raele ai preaputernicii împărății tot cu rădicata să o vază la breasla blănarilor, iar să nu fie volnici a lucra ei marfa aici. Vulpile, jderi, pisici și alte mărunțai de jococărie să nu fie volnici nimeni a strânge, fără numai de o va strânge și cumpăra pentru trebuința sa a-și face lui — și haine de purtat. Iar într-alt chip de să va amestece la marfa ce este a blănarilor și-l va dovedi chiurciu-bașa cu isnaful său, să-i ia pe seama cămării domnești acea marfă.

Bogasieri să nu aibă voe să cumpere sau să lucreze marfă jococărească, nici să ție în prăvăliia sau în casa lui haine blănite, nici să blănească ghiordii sau tilivichii sau giubele sau verice alt pentru neguțătorie, sau a scoate în târg să vază, ci cu totu să fie popriți a nu să amestece întru nimic la meșteșugul jococării.

Niciunul din blănari să nu fie volnic a merge să lucreze la vreunul ce fără de a-i fi meșteșugul jococării, ar cumpăra marfă pentru neguțătorie, căci dovedindu-se i să va face pedeapsă, afară numai când va cumpăra cineva marfă pentru a sa trebuință și înbrăcăminte.

Când va veni marfă, adică sângeap, cacom, lațcă, dihor, pisici, i altă marfă mai ușoară, să aibă blănarii a o împărți cu toți; iar de nu le va ajunge spre a lua fieșcare cât îi este trebuința, atunci să ia doi blănari până la cinci la sută dă sângeapi, ca cu acest mijloc să să poată chivernisi toți.

Hărșile de la mocani și pieile de la scaune, care vor fi dă trebuința meșteșugului jococării, să să protimisească întâi jococari pământeni ai breslii a cumpăra, apoi ce va rămănea, să ia și streini, însă jococari pământeni să aibă a da foae la chiurciu-bașa de câtă sumă de piei le va fi trebuință la tot rufetul peste an. Care acea sumă să o cumpere cu prețu ce vor da streini și celelalte să să vază la streini.

Așijderea, fiindcă s-au fost jăluit în ani trecuți toți ișlicari, asupra jococarilor bașcalii, că nu urmează a cumpăra marfă de jococărie groasă, numai ceia ce le este trebuință meșteșugului lor, adică hărșii negre de căciulă după la mocani și piei de blane de cojoace după la măcelari, ci de la

o seamă de vreme încoace, s-au apucat de strâng și marfă suptire, ce le zic stărpituri, care este de trebuința meșteșugului işlicarilor și o preocupesc vânzând-o printr-ascuns pă la streini; altile le vând dăn prăvălii de-a mână la mușterii. Iar cele proaste, ce le rămân, le vând lor cu preț mare. Și au cerut işlicarii ca să aibă dreptate la aciasta, spre a fi opriți.

A căroră jalbă și cerere fiind cu cale, după cercetarea ce s-au făcut, am aşăzat și acest pont în hrisovu acesta al domnii mele, ca, cojocarii bașcalii să aibă a strânge și a cumpăra ori de la mocani, ori de la măcelari numai marfă ce lucrează ei la meșteșugu ce au, precum mai sus să arată. Iar marfa suptire, care este de meșteșugu işlicarilor, să fie opriți numiți cojocari bașcalii, de a nu mai cumpăra nici de la mocani, nici de la alt nimeni cele ce sânt obișnuite de le strâng pentru işlicari. Iar carele să va găsi, să știe că acea marfă să va lua pe seama cămării.

Cei care vor fi să iasă de le stăpăni, ca să-și deschiză prăvălii, să n-aibă voe de sineși, făr-de voia stăpănului și făr-de voe de la chiurciu-bașa și de la rufet, ca să-l cerceteze întâi de este vrednic a avea prăvălie și a să numi meșter și de știe meșteșug desăvârșit. Iar după ce va lua voe și să va vedea că este destoinic la aciasta, să dea întâi taleri doăzeci, după cum le-au fost obicei, însă taleri zece chiurciu-bașii și taleri zece la cutie. Și așa va dășchide prăvălie.

Ucenicu să nu fie volnic să iasă de la stăpăn până la soroc, cât îi va fi tocmeala, nici să-l priimească alt nimeni din cojocari. Așijderea și după ce-și va împlini ucenicia, încă să nu fie volnic să iasă, nici să-l priimească nimenea până nu va sluji și stăpână-său, cu simbrie, un an, cum le-au fost obicei.

Când să va întâmpla a veni nișcareva cojocari streini du printr-alte părți, să nu fie volnici a dășchide prăvălie aici, până nu-și vor lua întâi bir de la cămară și până nu-l va cerceta chiurciu-bașa și rufetu. Iar după ce-și vor lua bir și să va cerceta, de va fi vrednic cu meșteșugu pe deplin, atunci, cu știrea chiurciu-bașii și a rufetului, să aibă voe a dășchide prăvălie, dând și banii cutii.

Să aibă chiurciu-bașa, dinpreună cu tot rufetul lor, purtare de grijă în toate vremea a cerceta și a găsi pe toți cei ce ar vrea să păgubească vama domnească dintr-acest rufet al lor și pe carele îl va dovedi într-aciastă faptă, să aibă a-l da la *vel vameș*, ca să-și plătească vama obicinuită, pă deplin și încă să-i facă și certare, ca să fie spre pilda altora.

Chiurciu-bașa să aibă purtare de grijă pentru blănille de orice fel, care fac cojocari[i], ca nu numai curat să le lucreze, ci nici mici să nu fie, făcându-le întocmai după măsura și stafnu cel cuviincios, ferindu-se de a nu le face mici și proaste sau putrede, au nepotrivate sau necusute bine, pentru că nu numai vor pierde privileghiul acesta, ci să vor și pedepsi.

Deosebit, zicem mai cu strașnică poruncă pentru prețu a toate felurilor de blane, să să ferească oricare blănar a nu cere preț mai mult peste ceia ce să cade, după năravul ce au avut, ci numai cu preț drept să-și vânză marfa, pentru căci dă aciasta să va face cu dănadinsu cercetare în toată vremea de față și pă supt cumpăt. Și pă care blănar il vom dovedi că au cerut și au luat preț mai mult, peste ceia ce s-au căzut, nu numai că-l va pierde, ci să va și pedepsi foarte.

Acestea toate, câte orânduim mai sus pentru numitul rufet al blănarilor și al cojocarilor, strașnic poruncim ca să aibă chiurciu-bașa, dinpreună cu ceilalți proesti ai rufetului, a le păzi nu numai ei, ci și pentru toți căți să află în numărul rufetului cu meșteșug, să aibă purtare de grijă

în toată vremea spre a le cerca ca să le urmeze, ca unii ce ei au a răspunde și a da seama pentru toți ceilalți. Iar când vreunul, înpotriva porunci, va urma cevaș, ori va face blană mai mică din măsura cea hotărâtă, putrede și nepotrivate, ori va cere și va lua preț mare, peste ceia ce s-au căzut, ori va mistui vama domnească, acei proesti și cu chiurciu-bașa, ca niște însuși vinovați vor avea a să pedepsi și ei făr-de a nu avea cuvânt și pricină de îndreptare că n-au știut, sau să arate pă cel vinovat de a rămănea ei îndreptați, căci pentru aceia sânt orânduți proesti, să-și cerce și să-și povătuiască rufetul în toată vremea și oameni rufetului să fie aleși și știuți și pentru aceia li s-au făcut de către domnia mea aceste privileghiuri la câte scrie mai sus.

Căți, dar, lucrează aceste meșteșuguri, aceia au a să cunoaște de blănari și cojocari la breaslă și ei au a cunoaște de mai marile lor și povătuitor pă chiurciu-bașa și a să ști pe sineși fieșicare dintr-ânșii că sânt legați la breaslă și supuși chiurciu-bași a da ascultare în toată vremea, iar pă cei nesupuși, să aibă chiurciu-bașa a-l arăta, ca să să pedepsească de către domnia mea.

Întărim dar, hrisovul acesta cu însuși credința domnii mele, Io Nicolae Petru Mavrogheni vovod și cu credința preaiubiților domnii mele fii: Costandin vovod, Petru vovod și cu tot sfatul dumnealor cinstiților și credincioși boerilor celor mari ai Divanului domnii mele: pan Dumitrache Ghică *vel ban*, pan Nicolae Brâncoveanu *vel vistier*, pan Ștefan Prășcoveanu *vel dvornic* de Țara de Sus, pan Ianache Văcărescu *vel vornic* de Țara de Jos, pan Grigorie Băleanu *vel logofăt* de Țara de Sus, pan Nicolae Filipescu *vel logofăt* de Țara de Jos, pan Costache Mavrogheni *vel spathar*, pan Costandin Filipescu *vel postelnic*, pan Costache Racoviță *vel comis*, pan Ioan *vel clucer*, pan Vasilache *vel paharnic*, pan Alexandru Văcărescu *vel stolnic*, pan [*loc liber*] *vel sluger*, pan [*loc liber*] *vel pitar*. Și ispravnic, pan Nicolae Filipescu *vel logofăt*.

Scriindu-se hrisovul acesta întru întâiul an dintru întâia domnie a domnii mele, aici în orașul scaunului domnii mele, Bucureștii, de Gheorghe logofăt *za divan*, la anii de la nașterea domnului Dumnezeu și mântuitorului nostru 1786, leatul 1786 dichemvrie în doăzeci.

Io Nicolae Petru Mavrogheni vovod [*m.p.*].

L.P.

Nicolae Filipescu *vel logofăt, procit*

Trecut în condică

P. Slăt[ineanu]

Acad. R.S.R., LV-5.

Original, pergament, stare foarte bună; sigiliul domnesc octogonal, în tuș roșu; frumoasă semnătura domnului. În fruntea documentului stema țării cu chenar frumos, avînd pe margini majuscule: Io N. P. M.; chenar înflorat.

281.

1787 ianuarie 26.

Adică eu Marin, copil din casă, care mă voi iscăli mai în jos, dat-am credincios zapisul meu la cinstită mâna dumnealui coconului Răducanu Golescu *biv vel clucer*.

Precum să se știe că trebuindu-mi mie loc să fac casă, mă am rugat dă dumnealui dă mi-au daat un loc în mahalao dumnealui: stângenii patru. Și să am a da chirie pă an dă stângenii câte parale doozeci, pă acești stângenii. Și la împlinirea anului să am a-i da chirie cu mulțumită, după cum mă am legat cu zapisul meu. Iar când nu voi da cumva chirie să aibă dumnealui a mă trage la judecată și câtă cheltuială sau zeciuală să va face, să fie dă la mine.

Și pentru mai adăvărată credință mă am iscălit puind și degetul în loc dă pecete, spre incredințare. Aciasta.

1787 ghenarie 26.

× Eu Marin copilu din casă, adeverez
Gheorghe Ioan [*indescifrabil, grecește*]
Și am scris eu Ianache căpitan, cu zisa lui și martor

[*pe verso*]:

Zapisul lui Marin copil dă casă pentru casa ce au făcut-o pă locul Goleșcul[ui].

Colecția George Potra.
Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran.

282.

1787 februarie 24.

Adecă eu Barbul, dinpreună cu soția mea, Mălina și cu copii miei, anume Dobre, i Marin, dat-am adevărat și credincios zapisul nostru la mâna dumnealui Gospodin tabacu.

Precum să să știe că având noi o casă în mahalaua Broștenilor, făcută de noi din temelie pă maidan, pă loc moștenesc fără de chirie, care casă o am vândut-o mai sus numitului de a noastră bunăvoe, drept taleri 90, adecă noozeci toemai. Care bani am priimit toți, deplin în mâinile noastre.

Și casa, după cum să vede, cu tot coprinsul ei, am dat-o dumnealui, ca să o stăpânească, vecini fiind de o parte, Radu dogariu și despre altă parte, Zoia văduva, dându-i și zapisul pământului la mâna dumnealui, dinpreună cu acesta.

Și dumnealui să o stăpânească cu bună pace, dumnealui și copii dumnealui, atât de către noi, cât și de către tot neamul nostru.

Și când s-au făcut acest zapis, au fost și alți oameni de cinste, carii mai jos să vor iscăli. Și pentru mai adevărată credință, ne-am iscălit mai jos, puindu-ne și degetile, în loc de pecete, ca să crează.

1787 februarie 24.

Eu Barbul trăistariu, dinpreună cu soția mea, Mălina și cu copii miei, Dobre, i Marin, vânzători, adeverez.

Eu popa Gurban ot mahalaoa Broșteni, adev[ere]z
Eu popa Marin ot mahalaua Broștenilor ade[vere]z
Eu [*loc liber*]
Eu [*loc liber*]
Eu Velico tabacu, martor

340

Și am scris eu, Grigorie dascăl ot Sfeti Ioan Nou, cu zisa dumnealor și martor

[*pe verso*]:

Adecă eu Dimitrie trăistaru, fiind cum arată în dosul zapisul aciasta, locul și casa cu protimisis l-am luat eu și l-am vândut la dumnealui jupân Hagi Dimitrache Papazoglu, tot cu taleri 90, adecă noozăci, fiindcă roagă pe Dumnezeu ca să zidească o sfântă biserică acolo, ca și eu să fiu pomenit. Pentru aciasta, am dat tot cu prețul acela.

Și pentru credința, m-am iscălit mai jos, puind și degetul, ca să [*să*] crează.

1787 februarie 27.

× Eu Dumitru trăistaru, adeverez

Acad. R.S.R., XCVII—46.
Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran.

283.

1788 octombrie [f.z.].

Io Nicolae Petru Mavrogheni voevod, i gospodar zemli Vlahiscoi.

De vreme ce Calița Doiceasca, fată lui Chiriță Doicescul, pământeană dă aici atât ia [ea], cât și părinții ei lăcuiitori din sud Ialomița, într-această vreme dă răzmiriță s-au sculat dă au fugit din patria ei, trecând la vrăjmași împărății, după a căriia fugă rămăind tot avutul ei ce-l are aici în pământul țării, a fi domnești, ca a unia ce au pribegit din patria ei.

Iată, am hotărât ca o moșie a numitii Calița Doiceasca ce o are aici în pământul țării, la sud Ialomița [*loc liber*], dinpreună cu toți țiganii ei, să fie afieromă la hazneoa apelor ot Zoodohul Pighi, dă unde să adapă și să îndăstulează toată obștea.

Deci, am dat domnia mea acest domnescul nostru hrisov ca de astăzi înainte aciastă mai sus numită moșie și cu țigani, căți vor fi, să le stăpânească hazneoa apelor. Și să aibă volnicie epitropi ce sânt orânduți de către domnia mea purtători dă grijă veniturilor ai Zoodohului Pighi, să facă zapt atât moșia, cât și țigani, să le ia venitul, care să să cheltuiască și la trebuințele haznelii apelor.

Și am întărit hrisovul acesta cu domneasca noastră iscălitură și pecete, care s-au scris la anul 1788 octomvrie, aici în orașul scaunului domnii mele, București.

Io Nicolae Petru Mavrogheni voevod [*m.p.*].

L.P.

Ioan Damas[chin] vel logofăt, procit

Acad. R.S.R., XIII—5.
Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; sigiliul domnesc, octogonal, în tuș roșu; frumoasă semnătura domnului.

341

Adică eu Fotin eojoaru, împreună și cu soția mea, Zmaranda, i cu fiica noastră Anastasiia, i cu toate rudele noastre, care mai jos să vor iscăli, dat-am bun și adevărat zapisul nostru la mâna dumnealui jupân Costandin bogasieru.

Precum să știe că având noi o casă a noastră aici în mahalaoa Oțetarului, am vândut-o mai sus numitului neguțător, pre bani gata, drept taleri trei sute optzece tocma. Și am vândut-o de a noastră bunăvoie, nesiliți de niminea și cu știrea tuturor rudelor noastre, i a preuților mahalalii, i cu știr[e]a vecinilor de împrejur. Și casa este cu locul ei, după cum arată ulucile și gardurile de împrejur.

Deci, aciastă casă iaste făcută de mine de iznoavă, iar locul de zestre al soții mele, dat de răposatul jupân Iane croitorul, socră-mieu. Dumnealui jupân Costandin și dumneaei, soția dumnealui, i coconii dumnealor, căți Dumnezeu le va dăru, aciasta casă să o aibă supt stăpânirea dumnealor ohamnică moșie în veci, atât despre noi, cât și despre tot neamul nostru. Aciasta.

Și pentru bună și adevărată credință, ne-am iscălit numele și am pus și degitele, în loc de pecete, ca să să crează.

1788 dechemvrie 8.

Ego Fotin [*indescifrabil, grecește*]

Alexi Ioan [*indescifrabil, grecește*]

[*semnătură grecească, indescifrabilă*]

× Eu Andronache condoragiul, dinpreună cu soția mea, adăvărăm și cu copii dinpreună și [in] loc dă păcete, punem degitele

Eu Costandin *sin* Anastasii, martor

Și am scris [eu], Iordache căpitan, cu învățătura dumnealui chir

Fotin și martor

Popa Costandin, mahalaua Oțatar

Popa Gheorghe *ot tam*

Radu logofăt, martor

Eu Tudor herarul, martor

Ego Ioan [*indescifrabil, grecește*]

Dimitrie [*indescifrabil, grecește*]

Acad. R.S.R., CCV—220.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

Cozma al Ungrovlabiei, adeverim

†Încredințez cu această adeverință a noastră la mâna sfinții sale părintelui arhimandritu chir Nicodim, egumenul Sfântului Spiridon cel Vechi.

Cum să știe că având eu doao prăvălii ale mele părintești în mahalaoa lui Șarban Vodă, lângă locul metohului sfinte Mitropolii și lângă casele lui Iorgache Hinii, care și aceste case ale Hinii sânt iarăși pe locul nostru de frați cu mănăstirea Sfântului Spiridon. Care prăvălii sânt pe

patru stânjeni de loc, însă doi ai noștri buni și doi ai sfinte mănăstiri Sfântului Spiridon cel Vechi.

Și făcându-le eu vânzătoare aceste prăvălii, m-am învoit cu părintele arhimandritu pentru doi stânjeni ce cădea ai sfinte mănăstiri supt aceste doao prăvălii ale mele, i-am dat sfinte mănăstiri din partea cealaltă de loc, care stăpănim iarăși cu sfânta mănăstire de frați, schimb din partea mea de loc, ce este iar de frați, cu sfânta mănăstire. Pe care loc este prăvălia ce să numii mai înainte a Hagi Nicăi și acum să stăpânește de Panait argintar *zet* Vasile argintar și binaoa este a mai sus numitului Panait argintar și este pe stânjeni 4.

Și această prăvălie este tocmai în colțu împotriva Sfântului Dimitrie. Care de la acest loc, partea noastră, luam chirie pe an, taleri optsprezece și jumătate.

Deci, învoindu-mă cu părintele arhimandrit, am făcut schimbul cel mai sus arăt, însă pe partea mea și am dat ca să ia sfânta mănăstire aciastă chirie de mai sus arătată, care o luam și eu până acum.

Și învoindu-ne amândoi, am dat zapis, unul la mâna altuia, de stăpânire, însă fiind și prin știrea sfinții sale părintelui mitropolit și cu voia tuturor rudelor noastre.

Deci, să aibă sfânta mănăstire a ținea și a stăpâni acest loc cu bună pace de către noi și de către tot neamul nostru.

Și pentru credință, am iscălit, puind și pecetea noastră, ca să să crează.

1789 martie 1.

[L.P.] Costandin Crețulescu *vel* dvornic

[*indescifrabil*] Crețulescu

Dimitrie ban, mărturie

Radu Lăceanu *biv vel* dvornic, martor

Arh. St. Buc., M-rea Sf. Spiridon Vechi, V—3.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecete inelară, în tuș negru.

†Încredințez cu zapisu meu dumisale logofăt Asanache și jupănesii dumnealui, Sandi.

Precum să știe că având eu un loc luat cu chirie de la sfânta mănăstire Radu Vodă, în curtea mănăstirii Stelii, alătura cu casile dumnealui ce le avea, pe care loc era să fac niște cășcioare și-l îngrădisem cu uluce. Dar mai pe urmă, nefiindu-mi trebuincios, l-am dat dumisale a-l ținea cu așezământul ce și eu am cu mănăstirea, întorcându-mi cheltuiala ce am făcut cu luarea și îngrădirea acestui loc, taleri 120, adică una sută doazeci, fiindcă i să cădea ca unui vecin.

Deci am dat dumisale acest zapis întărit cu iscălitura mea și a tuturor rudelor mele, împreună și zapisu mănăstirii ce mi-au dat mie pentru acest loc ca să-l stăpânească cu bună pace, atât dă către mine și fii miei, cât și dă către sfânta mănăstire, i de către tot neamul meu, fiindcă eu l-am luat cu știrea săborului mănăstirii, cum să va vedea zapisu întărit și cu iscăliturile altor obraze de cinste mărturii, făcându-și case pe dănsul și orice va vrea, cum și după sfârșitu dumnealor, oricum

va vrea a lăsa casile, dăspre noi să nu aibă nici o supărare, pentru că așa ne-au fost aşezământul.

Şi pentru mai adevărată credinţă am iscălit.

Costandin *biv vtori* vistier, adeverez

1789 noemvrie 30.

Arh. St. Buc., M-rea Radu Vodă, CXXXVIII-2.
Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran.

287.

1789 decembrie [f.z.].

Adecă eu Sanda preteasa, soţia răposatului popei Theodor ot Sfeti Gheorghie Vechi, dat-am credincios zăpisul meu la mîna dumnealui postelnicului Antonie, tot dintr-acest popor.

Cum să să ştie că avînd eu nişte case, tot în curtea besearicii Sfeti Gheorghie Vechi, făcute de mine din temelie şi de răposatu soţia mea, pe locul sfintei Mitropolii, care loc are chirie de dă pe tot anul cite oacă una ceară, după cum serie şi pecetluitul sfintei Mitropolii, ce să află la mână-mi. Şi îl didei iarăşi dumnealui, care casă să vecineşte cu curtea besericii şi în fund se vecineşte cu dumnealui Grigoraşco Asan şi din jos să vecineşte iarăşi cu locul sfintei Mitropolii. Şi le-am vîndut bani gata taleri noao sute tocmai, luînd şi toţi banii deplin în miinile noastre.

Drept aceaia dumnealui şi jupăneasa dumnealui şi coconii săi să le stăpânească cu bună pace de către mine şi de către tot neamul meu, fiindcă am vîndut de a mea bunăvoe nesilit de nimini şi cu ştirea preoţilor şi a vecinilor împrejurenii cari să vor iscăli.

Şi eu, pentru mai adevărată credinţă, m-am iscălit puindu-mi şi pecetea ca să să crează.

1789 dechemvrie.

Eu Sanda preteasa soţia răposatului popei Theodor ot Sfeti Gheorghie Vechi, am vîndut

Eu Anton nepotu dumneaei, adeverez

Eu Ivan nepotu dumneaei, adeverez

Ioan logofătul am scris cu zisa dumnealor

Arh. St. Buc., ms. 131, f. 156-156v.

288.

1790 aprilie 12.

†Adicăte eu Caterina prioteasa răposatului popa Stan, dinpreună cu fii-mieu Grigore, dat-am credincios zăpisu nostru la mîna dumnealui jupănul Ion postăvar i la mîna soţii dumnealui şi la tot neamul dumnealui.

Precum să [să] ştie că avînd noi o casă a no[a]stră rămasă de la sfînţia popa Stan ce iaste pă moşia lui Mihai [Vodă] ot biserica Albă, carele chiriia locului iaste pe an parale 17 toucma (*sic*), însă casa cum să vede.

Şi am vîndut dumnealui în taleri 155 toucma (*sic*), de a no[a]stră bunăvoe, nesiliţi de nimeni şi de către tot neamul nostru.

344

Şi dumnealui să aibă [a] stăpăni şi soţia dumnealui şi copii căţi Dumnezeu îi va dărui. Iar întămplându-să a să scula cineva din neamul nostru sau eu sau ficioru meu, să n-avem voe a răspunde vreun cuvânt, sau din neamul nostru să n-aibă voe a răspunde.

Şi când s-au făcut acest zăpis au fost mahalagii şi preoţi care mai jos să vor iscăli.

Iar pentru încredinţarea no[a]stră ne-am pus şi degetul în loc de pecetie, ca să [să] crează.

1790 luna aprilie 12.

× Eu Caterina priotea[sa] răposatului popa lui Stan, vînzător

× Eu Gligore fecior răposatului popa lui Stan, vînzător

× Eu Marin fratele popa lui Stan, adeverez

× Eu Caterina sora popa lui Stan, adeverez

× Eu Dumitrana sora lui popa lui Stan, adeverez

× Eu Ion mahalageiu, martor

× Eu Marin vecin, martor

Eu Radul postăvar, martor

Eu [*indescifrabil*] prioteasa popei Dobre, am fost faţă

Eu Dumitru armaş, martor

Eu popa Ion am fost de faţă

Şi am scris eu popa Fotie ot biserica Albă

[mai jos]:

Adică eu Ion dat-am scrisoarea mea la mîna părintelui iecumenului de la mănăstirea lu Mihai Vodă.

Precum să să ştie că cumpărînd eu o casă în mahalaoa Postăvarilor o moşie Mihai Vodă şi când am cumpărat, n-am întrebat pă părintele egumenu, nici zăpisul iscălit de mîna părintelui iecumenului. Şi s-au sculat părintele să-mi întoarcă casa îndărăt, fiindcă nu l-am înştiinţat când am cumpărat. Şi am căzut la [*indescifrabil*] cu rugăciune la părintele iecumenului (*sic*) şi mi-au făcut bine şi mi-au dat protimisie să stăpănesc casa cu bună pace. Şi fiindcă mi-au făcut bine, am dat eu de bunăvoia mea taleri 2 pe an chiria pe an, pă această casă. Şi eu să am să plătesc la soroc fără nici o pricină.

Şi pentru mai adevărată credinţă mi-am pus şi degetul în loc de pecete, ca să se crează.

Eu Ion postăvar adeverez

[*indescifrabil*] arhimandrit Mihaliotis veveios [*greceşte*]

[pe verso]:

Zăpisul casi Măguranului

Arh. St. Buc., Achiziţii noi, XXXV-3.
Original, stare bună, hirtie cu filigran.

289.

1790 aprilie 23.

†Dat-am zăpisul meu la mîna dumnealui, frate-mieu Ioniţă *biv vel* şetar.

Precum să să ştie că la împărţeala părintească ce am făcut între noi, ne-au rămas de fraţi via şi căşcioarele dă la Cotroceni, cu otaştină, cumpă-

rătoare dă la chir Iene Ruzvela și viia ce au fost a sfintei mănăstiri Zlătarilor, după zapisile vechi ce i-am dat la mână.

Și rămăind din pricina răzmiriți paragină, m-am învoit cu dumnealui și i-am vândut aciastă jumătate, partea mea, dumisale, frate-mieu, în taleri 250, adică doao sute și einzeci, care bani i-am și priimit dăplin dă la dumnealui. Și să aibă dumnealui a o stăpăni cu bună pace.

Și pentru credință, am iscălit.

Nicolae stolnicul, adeverez [în grecește]

1790 aprilie 23.

Acad. R.S.R., C-58.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran, format mic.

290.

1790 aprilie 23.

†Adică eu, Costandin *sin* Todor mărgelarul, dat-am acest adevărat și credincios zapisul mieu la mână dumnealui căpitanului Drăghici.

Precum să să știe că având eu o prăvălie în mahalaoa bisericii de la Scaune, care prăvălie este cu pământul ei. Și o am vândut-o dumnealui în drept bani gata, taleri 750, adică șapte sute și ein[ci]zeci. Și acești bani i-am luat toți, deplin, în mână mea.

Și prăvălia i-am vândut-o de a mea bunăvoe și cu știrea vecinilor și celor din sus și celor din jos și a preoților mahalali. Și dumnealui să aibă a stăpăni această prăvălie cu bună pace de către mine și de către tot neamul mieu, atât dumnealui, cât și cocoana dumnealui și coconii dumnealui, nepoți, strenepoți, căți Dumnezeu le va dăru.

Și când s-au făcut acest zapis au fost vecini mahalagii și preoți, marturi, care mai jos să vor iscăli. Și eu, pentru mai bună încredințare, am întărit acest zapis cu iscălitura mea, ca să să crează, dându-i și toate zapisile cele vechi.

1790 aprilie 23.

Eu Costandin *sin* Todor mărgelarul, vânzătorul, adeverez

Enache Lie, martor

Ion calpacci-baș, martur

Popa Iordache duhovnic ot mahala, martur

Iamandi po[l]comnicu, martor

Popa Voicu ot bis[er]ică, martor

Și am scris eu, Radu șalv[aragiul] și sănt mărturie

[pe verso, adaos]:

Iar la vânzarea prăvălii ce este alătura cu aciasta, tot într-un [în]-văliș, când va fi la vreo vindere, dumnealui căpitan Drăghici să nu aibă nici un protimis cu cumpărare, făr de numai sfânta biserică, fiindcă așa ne fu învoirea și cu aciasta il lăsă sfânta biserică dă intră cu stăpânirea la aciastă prăvălie.

Și am iscălit.

Ierei Dimitrie iconom

Vasilie elucer za arie, martor

Acad. R.S.R., LXVIII-24.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran frumos.

346

291.

1790 mai 7.

Adică eu care mai jos mă voi iscăli, dat-am zapisu meu la mână dumnealui șătrarului Ioniță.

Precum să să ști[e] că pentru datoriile ce au rămas și am plătit ale răposatului soțul meu, i pomenirile sufletului, me-au rămas șase răzoare de viie pă deal și 6 pă vale dă la răposatul lângă Cotrăceni, alătura cu viia dumnealui Iamandi, fiiu răposatului, pă pământu lui Radului Vodă cu otaștină.

Și făcând dumnealui vânzătoare acia vie tot dumisale, șătrarului, am făcut și eu asemenea vânzătoare această viie a mea tot la dumnealui, șătrarul, cu pomi, i obrația ei, taleri 100, adică una sută. Și am priimit acești bani deplin de la dumnealui șătrarul. Și să aibă dumnealui și coconi dumnealui a stăpăni cu bună pace de către mine și de către tot neamu meu.

Și pentru credință am iscălit mai în jos, împreună cu alți martori, ca să să crează. Însă aciastă viie este paragină.

1790 mai 7.

Iamandi Pacu, adeverez

Eu Mariia, soția răposatului vornic, vânzătoare

Eu Păuna, nepoata răposatului vornic, martor

Ioanichie ieromonah, martor [grecește]

Costandin Ioanis Darvasi [indescifrabil], martor [grecește]

Am scris eu Chiriia cu zisa lor.

Acad. R.S.R., C-60.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran, format mic.

292.

1790 mai 10.

Adecă eu care mai jos mă voi iscăli, dat-am zapisul mieu la mână dumnealui șătrarului Ioniță.

Precum să să știe că având trei răzoare de viie pă deal și trei pă vale de la răposatul părintele mieu popa Sima, lângă Cotroceni, alătura tot cu viia dumnealui șătrarului, pă locul mănăstirii Radului Vodă, cu otaștină, în bani, taleri 1 *pol*, rămăind acum al treilea an paragină, am făcut-o vânzătoare la dumnealui șătrarul, în taleri 67 *pol*, adică șaiszeci și șapte și jumătate.

Care bani i-am priimit dăplin în mână mea. Și să aibă dumnealui a stăpăni cu bună pace de către mine și de către tot neamul mieu, făcându-să acest zapis, iscălit dă noi și cu mărturii, ca să să crează.

1790 mai 10.

× Eu Dumitru *sin* popa Sima, vânzător, adeverez

× Eu Mariia prioteasa, soția răposatului popi Simi, vânzătoare [indescifrabil] logofăt, am scris eu zisa lor

Acad. R.S.R., C-59.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran, format mic.

347

De la Divanul Prințipatului Țării Românești.

Fiindcă mănăstirea Sfântului Spiridon Nou, de aici din poliția Bucureștilor, are privilegiiuri domnești, care le-au arătat de s-au văzut la Divan, însă: hrisovul domnii sale Mihai vodă Suțul, cu leat 1783 dechemvrie 20, făcut după alte mai vechi privilegiiuri ale domnilor de mai nainte, ca mănăstirea să fie slobodă a țării, fără a nu putea cinevaș să o închine sau să o supuie undevaș, purtător de grijă să fie mirean, trei preoți dă mir, un diacon, doi cântăreți, doi citeți scutiți și drepte bucatele lor scutite dă vinărici și dijmărit; dooăzeci și noă de poslușnici argați i slugi scutiți; dooă mii oi să scutească la vremea oeritului, i dooă mii oca sare să ia de la cămărași dă ocne; bucatele ce va avea mănăstirea de vânzare, vamă să nu plătească; din județul Teleormanului și din poporul Caracal, Leul și al Racoviții *sud* Romanăți, să ia mănăstirea de la cei ce plătesc vinărici, câte doi bani de vadră și pârparul, după obicei; i vama din bălțile cele știute din *sud* Ialomiță, i din *sud* Romanăți, să o ia mănăstirea, cum au luat și mai nainte; și un scaun de carne aici în București să-l scutească dă orice dau alte scaune.

Deci, fiindcă măriia sa preainnățatul prințip marele comandir al tuturor oștirilor și oblăduitorul țării au binevoit a să păzi privilegiiurile numiților trei domni, Alexandru vodă Ipsilant, Nicolae vodă Caragea și Mihai vodă Suțul, s-au dat de la Divan această carte mănăstirii Sfântului Spiridon Nou, cu care întărește Divanul toate mai sus arătatile privilegiiuri și alte orândueli ce le-au avut, spre a și le avea întocmai după coprinderea hrisoavelor și cărților domnești.

Pentru care, să poruncește și la toți căți să cuvine să fiți următori, spre a să păzi privilegiiurile numitei mănăstiri, ca să-și ia milile ei în vremea cea obicinuită.

1790 iulie 5, București.

Enzenberg f[eld] m[are]șal
Cozma al Ungrovlahiei
Aftenie [*indescifrabil, grecește*]
Iosif al Râmnicului [*grecește*]
[*indescifrabil*]
Șerban [?] *vel* vistier
Mitrofan [?] *vel* vistier
Merkelius

Acad. R.S.R., CCCXCVI—13.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea aplicată în ceară roșie, sus, în colțul din stînga.

De la Divanul Prințipatului Țării Rumânești.

Fiindcă sfânta mănăstire Văcăreștii, de lângă marginea orașului Bucureștilor, are privilegiiuri domnești, care le-au arătat de s-au văzut la Divan, însă hrisovul domnii sale Alexandru vodă Ipsilant, cu leat 1775, făcut după alte mai vechi privilegiiuri ale domnilor de mai nainte, ca să

fie sfânta mănăstire totdeauna nesupărată de orice dări și angarii măcar cu orice fel dă numire vor eși pă țară sau pă boeri și pă mănăstiri.

Să scutească și toate viile de pogonărit și vinul dă vinărici, stupi, i rămători dă dijmărit, vite, i cai de văcărit, însă drepte bucate ale mănăstirii.

Asemenea să aibă a lua tot vinăriciul din *sud* Saac, din dealul du peste Cricov, din poporul văii lui Seman, care să începe din dealul Lolo-eștilor și merge în jos până în dealul ce să cheamă Valea Gardului, dă la cei ce plătesc vinărici, cu pârparul și cu plocon; cum și de la cămărași de ocne să ia pă an, pentru 500 bolovani sare, taleri cinci sute și cincizeci bolovani sare ai mănăstirii Tănganu, metoh mănăstirii Văcăreștilor; și merticu dă sare ce lua mănăstirea Hurezul și din vama Tărgului de Afară din București, din partea dumnească, al treilea ban.

Și peste acele mili să fie trei epitropi mari *vel* logofăt, *vel* spathar, *vel* vistier, care, după vremi, vor fi. Din care mili, să să dea taleri cinci sute pă an, însă taleri dooă sute, să să mărite doă fete de boer scăpătate, taleri una sută, să să răscumpere robi, taleri cincizeci, să să facă înbrăcăminte la săraci, care să să înparță la zioa Sfântului Nicolae și taleri cincizeci să să înparță la obrază scăpătate tot atunci, taleri cincizeci să să dea hrană celor închiși la pușcărie, pă fieșcare săptămână câte un leu, taleri cincizeci să să dea la săraci carii vor vrea să să preoțească. Care aceste mili, în toți ani să le facă, iar prisosul să să trimiță la Sfântul Mormânt.

Așijderea, să aibe lude cincizeci, scutiți de toate orânduile țării să scutească și oi una mie cinci sute de oerit, cu pecetluit, cum și doă pivnițe să scutească de fumărit și de toate alte angarii.

Asemenea să ia al treilea ban din vama tărgului ce să face la Stel-nica, i al treilea ban din vama tărgului pă trai.

Deci, fiindcă măriia sa, prea innățatul prințip Coburg, marile comandir al tuturor oștirilor, au binevoit a să păzi privilegiiurile numiților trei domni, Alexandru vodă Ipsilant, Nicolae vodă Caragea și Mihai vodă Suțul, s-au dat de la Divan această carte sfintei mănăstiri Văcăreștii, cu care întărește Divanul toate mai sus arătatile privilegiiuri ce au avut, spre a și le avea întocmai după coprinderea hrisoavelor și cărților domnești.

Pentru care, să poruncește și la toți căți să cuvine, să fiți următori spre a să păzi privilegiiurile numitei mănăstiri, ca să-și ia milile în vremea cea obicinuită.

1790 iulie 5, București.

Enzenberg f.m.ș. [feldmareșal]
Cozma al Ungrovlahiei
Aftenie [*indescifrabil, grecește*]
Iosif al Râmnicului [*grecește*]
[*indescifrabil*]
Șerban [?] *vel* vistier
Mitrofan [?] *vel* vistier
Merkelius

biv vel sârdar

Acad. R.S.R., CXC VII—14.

Original, stare bună, hîrtie cu filigran; pecetea aplicată în ceară roșie, sus, în colțul din stînga.

1790 august 25.

†Zapisul meu la mâna dumnealui polcovnic Stoicăi.

Precum să știe că casele după Podu Mogoșoie, din mahalaua Crețulescului, binaoa cu pământu lor, însă jumătate fiind zestrea mea și jumătate ce le-am răscumpărat prin soțul meu Negoită *treti* logofăt de la soru-mea Ecaterina, care și dumneai tot de zestre le-a au avut de la muma noastră, dumneai Ancuța grămăticeasa, fiind amândoa părțile într-un învăliș.

M-am învoit cu dumnealui mai sus numitul și le-am vândut dumisale în taleri 5 700, adică cinci mie șapte sute tocma, însă atât partea mea din case, cât și cea cumpărată de la soru-mea. Din care bani vânzării caselor, ce mai sus numesc, am plătit datoriia cea de taleri 2 310, care cu do-bânda lor până la moartea răposat soțului meu s-au făcut taleri 3 000 tocma.

Și am scos casele de supt jălojire ce le pusese răposat soțul meu la dumnealui Velcea *treti* logofăt, luind și scrisorile toate câte au fost amanet și zapisul datorii.

Iar taleri 2 700 au rămas bani buni mie, care deplin i-am și luat în mâna mea de la dumnealui. Și să îplinește cu cei dați la datorie și cu cei de mine luați toată suma banilor vânzării de taleri 5 700 tocma, pecum mai sus arăt.

Deci, de acum înainte să stăpânească dumnealui și tot neamul dumnealui aceste case cu tot coprinsul locului lor de jur împrejur cu bună pace despre mine și despre tot neamul meu, pentru că deplin am priimit în mâna mea toți bani ce mai sus arăt.

Și am vândut cu a mea bunăvoie și de nimenea silită. Am dat dumnealui și scrisorile, i zapisile vechi toate, câte au fost la mine scoase de supt jălojire.

Și pentru credință me-am pus numele mai jos, iscălindu-să și alte vrednice obraze, mărturii, ca să să crează.

1790 avgust 25.

[L.P.] Safta, soția răposat [ului] Negoită *treti* logofăt și fiica răposat [ului] Nicolae grămătic, i a dumneai Ancuții grămăticesii, vânzătoare. Niculae polcovnic ce am iscălit-o cu zisa dumneai și martor [semnătură indescifrabilă]

[rezoluție]:

După protimisis ce are dumnealui Ioan *biv* logofăt *za* visterie, ca o rudă ce este, fiind jupâneasa dumisale soră cu vânzătoarea, viind și făcându-mi cerere ca să-mi întoarcă bani, ne-am învoit de a noastră bunăvoie și mi-am priimit de la dumnealui toți bani câți să văd în fața zapisului, taleri cinci mie șapte sute deplin. Și deosebit, mi-au dat și alți taleri dooăzeci, dobândă la taleri dooă mie cinci sute, care și ei sânt să-i dau la vânzătoarea.

Și fiindcă i-am dat dumnealui și toate scrisorile cele vechi câte le-am priimit de la numita vânzătoare, rămâne să-și stăpânească dumnealui casele cu bună pace, după cum și dumnealui mi-au dat adevărul la mâna mea că au luat casele pe seama dumisale, iar nu ca să le înstreineze la vericine cu vreun orice mijloc.

Și am iscălit.

1791 ghenarie 28.

Stoica Urlățeanu polcovnic, adeverez Barbu Ogârleanu [?] sluger, mărturie Panaiot căpitan *za* lefegii, mărturie Ioniță Ganea sărdar, martor [urmează patru rînduri, în grecește]

Arh. St. Buc., Doc. muntenești, I-69.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran frumos; interesantă pecetea inelară, octogonală, în tuș negru a Saftiei logofeteasa.

296.

1790 noiembrie [f.z.].

Adică eu Zamfira, fata răposatului Tomii cismaru, dinpreună cu soția sa Petre dat-am încredințat zapisul nostru la dumnealui jupânului Părvan cavafu i soția dumnealui Filipa.

Precum să știe că rămăind o casă de la părinți, pă Podul Calicilor în mahalaca Vlădichii și eu rămăind de vârstă m-am căsătorit. Și neputând să șez în casa părintească, am făcut-o vânzătoare fiind și părinții negrijiți. Și s-au găsit dumnealui dă i-am vândut-o. Și tocmeala ne-au fost drept taleri 130, adică o sută treizeci. Și casa este pă locul sfintei Mitropolii, cu chirie pă an câte taleri 5 bani 30, adică cinci și un ort. Și până acum să am eu a plăti chiria pământului, dară de acum înainte să aibă dumnealui a plăti chiria pământului pă fiecare an. Și să aibă dumnealui a stăpâni dumnealui casa cu bună pace de către noi și de către tot neamul nostru, copii de copii dumnealui, fiindcă am vândut-o de bunăvoia noastră, nesiliți de nimenea și cu știrea tuturor mahalagiilor celor din sus-și celor din jos.

Iară seculându-se cinevași din neamul nostru, să avem a răspunde noi și a răspunde unde va fi, fiindcă am vândut-o de bunăvoia noastră și a plătit toată cheltuiala.

Și când s-au făcut acest zapis, au fost preoți și mahalagii de față. Și pentru credință ne vom pune degetile în loc de pecete, ca să să crează.

1790 noemvrie [f.z.].

- × Eu Zamfira, fata Tomii cismar, vânzătoare
- × Eu Petre soțiu Zamfiri, vânzător
- × Eu Neagul vecinu, martor
- × Eu Mihai vecinu, martor
- × Eu Năstase vecinul, martor
- × Eu Costandin vecinu, martor
- × Eu Luca vecinu, martor
- × Eu Ioan vecinu, martor
- × Eu popa Costandin duhovnic, martor

Și am scris eu popa Larion [cu] învățătura dumnealor și martor

Arh. St. Buc., ms. 158, f. 37.

Copie.

Preainălțate doamne,

Cu lacrimi, cu a șasilea jalbă, iarăși supărăm auzul înălțimii tale pentru pricina de judecată ce avem cu un Panait logofăt de aici pentru un loc ce-l stăpănesc de șazeci de ani. Ci fiind, milostive doamne, că acest loc de casă au fost dat de pomână de un Negoită trambicer și fiind și loc domnesc împrejurul, am pus cu mare nevoiță gunoi de am astupat. Și de atunci până acum l-am stăpănit cu bună pace. Iar acum sculându-să mai sus numitul cu mare jar și silnicie de ne-au scos din casă ticăloșii, vrând să ne ție casa.

Ci fiindcă acest loc l-am dat de zestre o bietii ticăloasii de fată ce am avut, luind în căsătorie pe un armean botezat și numai la acest loc s-au bucurat, nemaivăd altceva după sufletul meu. Și cu acesta poate să să pricinuiască și spargere de casă, de la care aceasta am și preoți bătrâni marturi din doao mahalale. Mai vartos că, de nu vom avea mila mării tale spre a ne afla dreptul nostru în preafericite zilele mării tale, noi sântem feriți cu tot și să avem mila mării tale.

Roaba mării tale, Gherghina văduva cu doao fete și un fecior, ticăloasele, din mahalaua Popii Ivașcu.

Acad. R.S.R., XX—129.
Original, stare foarte bună.

Către cinstitul și marele Divan, jalbă

Jăluiesc marelui Divan pentru dumnealui Stoica logofăt, carele au cumpărat o casă de la soru-mea, părintească, ce este pe Podu Mogoșoi. De care cumpărătoare aflând, am îndemnat pe soțul meu să o răscumpere, cu cuvântul de protimisis ce am eu ca o soră, fiind lucru părintesc, mai vartos că de la părinți din ceput jumătate au fost a mea. Și cu întoarcere de bani pe partea mea, s-au făcut soru-mea stăpână pe toată casa.

Și dumnealui au întors bani cumpărătorului, însă, s-au din neștiință sau di vreo înșălăciune, au dat și un zapis de la mână-și cu totul înpotriva dreptății ce eu an, înpotriva prăvililor de protimisis și înpotriva bunei orândueli, adică oricând va isă de la mâna noastră, să aibă acel cumpărător a ne întoarce bani și a lua casile.

De care, eu aflând și socotindu-mă năpăstuită a-mi ținea casa părintească cu acest feliu de legătură, care la alt nimini cu asemenea cuvânt nu s-au făcut, mă rog marelui divan, prin judecată, să să anerisească acel zapis ce fără de voința mea l-au dat soțul meu, înpotriva dreptății, de stăpânirea de protimisis ce am eu asupra acelor case părintești și să rămâi desăvârșit stăpână cu voință slobodă de a face cu al meu lucru orice voi vrea.

Și cu toată plecăciunea, sânt plecată divanului,
Catrina, fata răposatului Nicolae grămăticu

[rezoluția divanului]:

Dumneavoastră, judecătorilor dă la departament, să theorisiți pricina prin judecată și cum va fi cu cale la cererea ei, veți face cunoscută părerea judecății, în scris, prin vâtafu dă păhărniceii.

1791 februarie 13.

biv vel sârdar

Arh. St. Buc. Doc. muntenesti, I—70.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

†Adică eu Dumitrana preoteasa, soția răposatului părintelui popa Apostol, dinpreună cu fetele mele care mai jos să vor iscăli, dat-am credincios zapisul meu la mâna dumnealui jupânului Ștefan șalvaragiu.

Precum să știu că având eu o casă aici în București, în mahalaoa Ceauș David. Care casă o am cumpărată și eu de la frate-mieu Vasile și făcându-o vânzătoare, o am vândut-o dumnealui mai sus numitului, toemindu-ne cu bună tocmeală în drept taleri 590, adică cinci sute și noăzeci, care bani i-am luat toți pe deplin în mâna mea.

Și casa i-am vândut-o cu tot coprinsul ei, dar fiindcă în fundul grădinii mi-am oprit loc pentru de a-mi face o cășcioară pentru trebuința mea, care loc este însemnat cu sapa, adică de la un nuc ce este mare ca la un pas încolo. Și din sus să vecinește cu însuși cumpărătorul și din jos să hotăraște cu drumul. Și casa este pământul moștenesc.

Și o am vândut-o de a mea bunăvov și nesilită de nimenea și cu știrea preoților și vecinilor i a mahalagiilor. Deci dumnealui să aibă a stăpâni această casă cu bună pace de către mine și de către tot neamul meu, atât dumnealui cât și jupâneasa dumnealui și coconii dumnealui, nepoți, strănepoți căți Dumnezeu le va dărui, dându-le viață îndelungată.

Și când s-au făcut acest zapis au fost preoții mahalali i vecini mahalagii și alte obraze de cinste față carii să vor iscăli.

Și eu, pentru bună încredințare, m-am iscălit puindu-mi și degetul în loc de pecete. Și i-am dat acest zapis la mâna dumnealui, dându-i și zapisul cel vechi de cumpărătoare, ca să fie de bună credință¹.

1791 aprilie 28.

- × Eu Dumitrana preoteasa, vânzătoare
- × Eu Zanfira fata preotesii Dumitrani, vânzătoare
- Ierei Mușat *ot* mahalaoa Ceauș David
- Popa Ioan *ot tam*
- Popa Bogdan *ot* mahalaoa Oțetari, finul preotesii
- Eu jupân Radul măcelarul vecinul, martor
- Ioan cupeț Odobescul vecinul, martor

Acest zapis l-am scris eu Radu șalvaragiu cu zisa preotesii Dumitrani, fiind și mărturiile față ce sânt iscăliți, și eu sânt martor. °

¹ Casa și locul a trecut de la Ștefan șalvaragiu la fiică-sa Andreiana (zisă și Ecaterina) căsătorită Vergovici. Aceasta, neavind moștenitori, a lăsat-o strănepoatei sale Paulina Capșa. Casa se afla pe str. Icoanei, nr. 11 și 11 bis, colț cu str. Țăranilor, nr. 1 (astăzi str. Aurel Vlaicu).

Fiindcă casa care au cumpărat-o chir Ștefan de la sor-mea Dumitrana preoteasa au fost vândută de mine, măcar că și în zăpisiul vânzării de mine, arată pricina locului că să cuprindă într-un zăpisiu vechi tot locul ce l-am oprit în fundul grădinii. Și acest zăpisiu l-am oprit la mine pentru stăpânirea aceluia loc.

Și pentru ca să fie bună stăpânirea lui chir Ștefan, m-au mulțumit și pă mine pentru de am întărit acest zăpisiu, eu iscălitura mea și alte obraze martori.

Vasile Dălgean, adeverez
Ianache Ilie, martor
H.[agi] Ilie Stan cupeț, martor

Arh. St. Buc., Cred. Func. Urban. nr. 543.
Original, stare bună.

300.

1791 iulie 24.

†Adică eu Șarban *vtori* vornic, dinpreună cu feciorii miei, care mai jos ne vom iscăli, dat-am credincios zăpisiul meu la cinstită mâna dumneaei polcovniceșii Păunii.

Precum să știu că având eu niște case ale mele aici în orașu Bucureștii, în mahalaoa Gorganului, pe pământul sfintii mănăstiri Sărin-darul și chiria pământului la mănăstire, pe an, parale doaoăzeci. Care case sânt alătura cu casile dumneaei.

Și făcându-le vânzătoare și nefiind alt vecin mai dă aproape decât dumneaei, dă a să protimisi și a le cumpăra, m-am învoit cu dumneaei dă a mea bunăvoie, nesilit dă nimeni și le-am vândut dumneaei în bani gata, taleri 600, adică șase sute. Carii bani i-am priimit toți, dăplin în mâna mea, dându-i dumneaei polcovniceșii Păunii și trei zăpisiu vechi ale casii mele, ce le-am avut dă stăpânire.

Deci, să aibă dumneaei polcovniceasa Păuna a stăpâni aceste case cu locul lor, cu bună pace, dă către feciorii miei și fetele mele și dă către tot neamul meu, dumneaei și coconi dumneaei, căți Dumnezeu i-au dăruit, însă coprinșul casii cu înprejmirile până în hotaru ulucilor Iorgăi căpită, gineri-mieu.

Și când s-au făcut acest zăpisiu și așăzământ, au fost cu știrea feciorilor miei și a vecinilor mahalagii. Și pentru mai adăvărata credință, mi-am pus numele și degetu mai jos, ca să să crează, iscălindu-să și alte obraze, mărturii la acest așăzământ.

1791 iulie 24.

- × Eu Șarban *vtori* vornic, vânzător, adeverez
 - × Eu Mariia, fata lui Șarban *vtori* vornic, adeverez
 - × Eu Costandin *sân* Șarban vornicu, adeverez
 - × Eu Ștefan *sin* Șarban *vtori* vornic, adeverez
- [semnătură grecească, indescifrabilă]
și Toader Peciul

Și am scris eu, Gheorghie logofăt dă divan, cu zisa lui Șarban *vtori* vornic și sânt și martor.

[pe verso]:

Zăpisiul lui Șarban *vtori* vornic dă cumpărătoarea casii.

1791 iulie 24.

Acad. R.S.R., CCLXXXI—40.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; în inventar trecut la data de 1793 iulie 24.

301.

1791 septembrie 10.

Preainălțate doamne,

Jăluiesc mării tale că hrana vieții îmi este din meșteșugul măcelării, cum și cu zalhanale și la aceasta, când nu-mi ajungea sermaiaoa, luam și bani streini cu dobândă.

În zilele mării sale răposatului domn Mavrogheni, aflându-mă dus după neguțatorie la satul Rădovanul din Jos, la coade, unde mă aflam la un creștin poposit, m-au călcat hoții și tăindu-mă cu sabiile în multe locuri, care ei a socotit că am murit, luându-mi desagii cu bani, taleri 500. Și în desagi era și catastihu de neguțatorie-mi, de dat și de luat, și era și alte calabalăcuri în desagi ce le aveam pe lângă mine. Care toate mi le-au luat și m-au lăsat ca pe o pasăre fără de aripi.

Iar pe acel creștin, gazdă-mi, l-au tăiat cu toporul, bucăți, acolo și s-au adus aicea mort, spre vederea, pe carele l-au îngropat în mănăstirea Sfântu Spiridon Vechi, aducându-mă și pe mine aicea, în multă vreme zăcând, căutându-mă cu doftori, cu mare cheltuială, încât m-am stins de tot.

După aceasta, pentru multele mele păcate, m-au mai pedepsit Dumnezeu și cu altă certare că mi-au murit la sohat o sumă de vite mari și am rămas în grea datorie și sărăcie, că mă aflu datoriu pe la unii, alții, pe carii într-această jalbă îi arăt mării tale, anume, cu sumele de bani ce le sânt dator. Dar din toți datornicii, un jupân Hristea Gheorghiu, care eu și cu un tovaroș al meu, anume Dima măcelariu, îi sântem datori amândoi, taleri 500, numitului Hristea, însă eu, taleri 300, iar tovaroșu meu, taleri 200. Și pentru acești toți bani mă ține pe mine la închisoare de la săptămâna brânzii.

Și eu piei la închisoarea dumnealui vătafului de aprozi, iar nevasta cu săracii miei copii să află muritoare de foame; că dă m-ar fi lăsat să mă chivernisesc cu încetul, poate că aș fi câștigat câte cevaș și aș fi dat și la dumnealui și la ceilalți datornici. Iar acuma mă aflu ca o pasăre fără de aripi, osândit la pedeapsa închisorii într-atăta vreme, de unde nădejde de la închisoare de a plăti, putere nu am.

Cu herbinți lacrimi cat la mare și bogată milostivirea și iubirea ce să răvarsă de către măriia ta către cei săraci și către toți de opște spre a-și afla răpaos, răversese mila mării tale și către mine, ticălosul și săracul și asupra atâtea suflete, a nevastii și copiilor miei, carii să află muritori de foame, ca să mi să dea o luminată carte a mării tale, să fiu slobod de la închisoare prin chezășie pe om, ca să mă apuc iarăși de muncă și câștigu ce voi agonisi să-l înapră pe la toți datornicii, până va da Dumnezeu de-mi va ajuta ca datornicii să nu să păgubească și eu să scap dintr-acest neaz al datorii și cu încetul, tuturor să le plătesc, că eu această datorie nu am făcut-o din vreo blestemăție, ci pe semne vrerea lui Dumnezeu așa au fost

ca să mă pedepsească, că întâi cu hoții am văzut moartea înaintea mea cu ochii, după aceasta întâmplarea prădăciunii de către hoți, cum și moartea vitelor de la sohat.

Și osebit de acestea, iarăși altă pagubă mi s-au mai întâmplat că dumnealui Costandin Neculescu *biv vel* stolnic, puindu-mă de am dat seu ocă 1 000, care neavându-l eu, l-am cumpărat de aiurea cu taleri 670 și dumnealui mi l-au plătit cu taleri 500. Și dintr-aceasta mi să trag toate pagubile și sărăcia.

Prisosească mila mării tale asupra la atâtea suflete cu milostivire ca să mi să dea luminată carte și vecinică pomenire va fi mării tale, cum și întru fericire răposați părinții mării tale. Și cum va lumina Dumnezeu pe măriia ta.

Datoriile ce, pe unde sănt să dau :

Taleri ; bani

500	— la jupân Hristea Gheorghiu
200	— Stoian nălban-baş
100	— Frățilă măcelar
100	— Iordache măcelar
100	— Badea cioban
70	— Petre măcelar
70	— Gheorghie măcelar
60	— Mușat logofăt
84	— Hera cojocar
34	— Marin ot Lehliu
50	— Hagi Vartan, armean
50	— la Dragne

1 418

Robul mării tale,

Badea măcelar ot mahalaua Popa Rusul.

[*rezoluția domnului*] :

Poruncim domniia mea dumneavoastră, boerilor judecători ai Departamentului să theorisiți jalba aciasta și pricina lui și cu anafora să arătați domnii mele prin zapciu cel orânduit.

1791 septemvrie 10, București.

biv vel sărdar

Preainălțate doamne,

Ascultând această jalbă, ce o văzum plină de tânguieli și de ar fi așa, adevărat i s-ar cuveni ajutor de păsuială. Dar chemând față pe părătul său, împrumutătorul Hristea capanlău, să prinse că-l va dovedi de toate că sănt minciuni. N-au avut nici o întâmplare de primejdie sau de pagubă ci numai umblă să-i mănânce banii.

Să zise jeluitorului de către judecată ca să-și aducă și pe ceilalți datornici, ca să ne îndestulăm cu ce sumă mai iaste dator. Și ca să să puie la o cale de niscareva soroace până își va goni (*sic*) prilejul. Și de sănt peste zece zile, nu să mai iuvi (*sic*).

Cu toate acestea, înștiințăm mării tale că ei sănt întrați în judecată de mai înaintea și de atunci s-au dat jeluitorului sorocul cel după pravilă de luni patru. Peste care mai trecând alte luni patru, nici un ban n-au dat.

Iată și acum, numitul împrumutător dă la sineși îi mai făgădui soroc de un an, încă și de un an și jumătate, numai să-l sigurivsească, ori cu amanet sau cu chezaș platnic. Și luăm de la dănsul răspunsu că nici are lucru de amanet, nici chezaș platnic, ci numai să cură (*sic*) cu un cuvânt că ori-când va avea, atunci îi va plăti. De aceasta, înștiințăm.

Și cea desăvârșită hotărâre să va face de către măriia ta.

1791 octomvrie 13.

Beoran Ciucu [?] paharnic

M. stolnic

Cd. [Costandin] Clenes [Călinescu] stolnic

Ș. Areaz sărdar

Scrisul, Teodor

Acad. R.S.R., XCVII—104.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

302.

1791 octombrie 8.

Preainălțate doamne,

Pentru Sănda preoteasa de la care arată jăluitorul că au cumpărat această casă, arătăm înălțimii tale că răposatu popa Theodor, ce au fost soția numitei preotese la leat 7257 [1749], aflându-să preot la Sfeti Gheorghie cel Vechi, și fiind mai nainte vreme slugă la răposatul mitropolitul Neofit, prin pecetluit i-au dat voe de ș-au făcut casă pe locul Mitropolii, cu cuprindere să dea chirie pe an ocă una ceară la Mitropolie, care chirie ca unii sluji ce i-au fost, o și iartă ca să nu o mai dea, rugînd și pe alți frați arhieriei de vor vrea să nu-l supere. Și așa mergînd pînă la răposatul starețu nostru iarăși la leat 7271 [1763], din dosul numitului pecetluit poruncește ca într-acestași chip să să urmeze, încît va avea numita preoteasă viață. Și asemenea s-au urmat și la smereniia noastră, socotindu-să că această preoteasă fiind în vârsta bătrânețelor și neavînd copii, poate vor rămînea lemnele casii pe seama Mitropolii.

Acum după ce au trecut atita vreme și s-au odihnit fără de nici un felu de supărare de către Mitropolie, au vindut numita casă cu zapis la jăluitoru, făr de știrea Mitropolii, cu cuprindere că îi vinde casa, și pentru loc să dea la Mitropolie una ocă ceară pe an, dîndu-i și acel pecetluit al răposatilor arhieriei. Cu care zapis viind cumpărătorul la smereniia noastră și arătîndu-ne și numitul pecetluit, n-am putut suferi spre a-i da putere să să facă numita stăpână și pe loc, ci de atunci am luat numai pecetluitul de la jăluitor, iar zapisul vînzării au rămas la dînsul, zicîndu-i (precum singur arată și în jalbă) să meargă să-și ia banii de unde i-au dat, că Mitropoliia nu-l îngădueste să stăpînească numita casă, căci făr de nici un felu de putere numita preoteasă s-au făcut stăpână, umblind să robească locul Mitropolii.

Pentru care smereniia noastră văzînd că numitul cumpărător s-au îndemnat mai mult pentru loc, de a cumpăra această casă, dînd prețu ce nu face, și mai virtos că în 34 de ani trecuți Mitropoliia nimic nu s-au folosit de la acel loc, și nici pe numita preoteasă n-au supărat-o de chirie, și ia [ea] în loc de a să mulțami, s-au făcut stăpînă și pe loc, hotărînd ce să dea chirie la Mitropolie acest cumpărător ni să pare că Mitropoliia are dreptate. Și rugăm pe înălțimea ta ca să să facă luminată poruncă către vătaf

de lemnari și de zidari ca să prețuiască binao casii. Și cîți bani să vor face, să-i răspundă Mitropoliia ca o stăpînă a locului, iar jăluitoriul își va căuta banii de unde i-au dat, de vreme ce n-au urmat după orînduială și obiceiul pămîntului, ca să fi venit mai întîi la Mitropolie să cerceteze și cînd ar fi făcut așezămînt cu Mitropoliia și i-ar fi dat voe, atunci să fi cumpărat.

1791 octomvrie 8.

Al înălțimii tale către Dumnezeu fierbinte rugător și smerit părinte sufletesc

Cosma al Ungrovlahii

[Rezoluția domnului]:

Făcînd și domnia noastră cercetare dăosebit și citînd și înșine pece-tuitul răposaiților mitropolit, ne-am pliroforisit curgerea pricinii întocmai după cum ni să arată de către preasfinția sa părintele mitropolitul. Și dreaptă iaste cererea preasfinții sale, în vreme ce preotesea au hotărît a-și vinde casa și au dat-o aceasta și în scris.

Deci poruncim domnia mea ca să meargă la fața locului vătăș de lemnari, i zidari ca să o prețuiască drept în starea de acum și cîți bani va face să-i răspundă Mitropoliia și să ia în zaptul său casa cu locul. Iar jălui-toriul să-și caute banii săi la preoteasa, sau nevrînd preoteasa a o vinde să va odihni într-însa nesupărată.

1791 octomvrie 11.

biv vel sârdar

Arh. St. Buc., ms. 131, f. 157v—158.
Copie.

303.

1791 decembrie 17.

Din porunca mării sale lui vodă, am venit eu meermar-bașa dinpreună cu calfa-bașa, i cu vătafu de zidari, i cu alți meșteri lemnari i zidari ca să facem prețuire casii preotesii Sandi ce iaste în curtea beseriei Sfântului Gheorghie Vechi, pe locul sfintei Mitropolii, ca să facem prețuire în frica lui Dumnezeu.

Și viind la fața locului am prețuit, precum mai în jos ne vom iscăli.

1791 decemvrie 17.

taleri	bani
300	adecă trei sute la toată zidirea casii, adecă cărămidă, i varu, i nășipu, i apa, i meșterii zidari, i salahorii, i altele.
28	adecă doaozeci și opt, patrusprezece tălpi la temelie, talpa cîte taleri 2.
25	adecă doaozeci și cinci la o sută de stâlpi, stâlpul cîte parale 10
30	adecă treizeci, la grinzi, i cosorobi, i capace, adecă treizeci de grinzi cu cosorobi cu capacele lor, prețu cîte taleri 1
2,30	adecă doi, bani treizeci, trei coroane ale pridvorului

taleri bani

7,60	adecă șapte, și bani șizeci, la cinci sute uluce de ceale mari, la podeala casii peste tot, suta cîte taleri 1, bani 60
12,45	adecă doisprezece, și bani patruzeci și cinci, la treizeci și trei de căpriori, prețu cîte parale 15
7,60	adecă șapte și jumătate bani șizeci, la trei sute de lanți
45	adecă patruzeci și cinci la treizeci de mii șindrila de brad, mii cîte taleri unul și jumătate
12	adecă doisprezece, la cinci uși cu fiiare cu tot
15	adecă cincisprezece la zece ferestri, fereastra cîte taleri, 1, bani 60
7,60	adecă șapte și jumătate, la cinci paturi scinduri, i grinzi ale paturilor
6	adecă șase, la trei dulapuri
1,60	adecă unul și jumătate, la scara casii
2	adecă doi, la opt tălpoae, la pardoseala pridvorului
17,60	adecă șaptesprezece și jumătate, la treizeci și cinci ocă piroane la toată casa
1,60	adecă unul și jumătate, la o mie de cue de uluce la podeala podului
6	adecă șasă la doao mie cue de lanți
33,90	adecă treizeci și trei, și bani noaozeci, la patruzeci și cinci ocă cue de șindrila de brad, ocaoa po parale 30
125	adecă o sută doaozeci și cinci, lucrul lemnarilor la casă
20	adecă doaozeci, la un pridvor ce iaste în grădină, cu tot lucrul i cheresteaoa
25	adecă doaozeci și cinci, la doao plimbări, toată chel-tuiala
45,66	adecă patruzeci și cinci și bani șizeci și șase la un grajd ce e făcut acum nou de neguțatoru ce șade în casă cu chirie; care fusără și meșterii față cei ce l-au făcut.
105	adecă o sută și cinci, la șapte sute uluce, gardu împre-jurul casii cu tălpoae, i brăie, i cu capace, i bulamace i piroane, i cuele, cu lucrul lor
10	adecă zece, poarta cu tot tacîmul

Eu meimer-bașa Ioniță adeverez la această prețuire
Eu calfa Manole, domnesc, adeverez la această prețuire
Eu Dumitrașco vătafu de zidari, am fost față
Eu Iane ceaușul de lemnari, adeverez la această prețuire
Eu meșterul Vladul dulgheriul, adeverez la această prețuire
Eu Badea dulgheriul, adeverez la această prețuire
Eu meșterul Ion de zidari, adeverez la această prețuire
Eu Ianeu zidariul adeverez la această prețuire

Arh. St. Buc., ms. 131, f. 158 v—159.
Copie.

† *Milostiiu bojiu Io Mihail Costandin Suțul voevod i gospodar davat gospodstvo-mi siu povelenie gospodstvo-mi lui Mihalache logofăt dă Vistierie, carele aflându-să slujind Curții gospod, între logofeții Vistierii, au avut milă prin hrisoave și cărți gospod a fi apărat de toate dăjdile Vistieriei, atit el cit și toată casa lui și drepte bucatele lui scutite de dijmărit și vinărici și o pivniță aici în orașul domnii mele București, scutită și apărată de fumărit, de cămănărit, de vamă, de vin domnese, de ortul vătășăse și de alte angarii ce dau alte pivnițe. Și un om a ținea pentru poslușaniia casii lui carele și acela să fie nesupărat de rindul dăjdiilor Vistieriei.*

Drept aceia dar am întărit domniia [mea] milele acestea și poruncim de toate câte să coprinde mai sus să i să păzească întocmai, că așa iaste porunca domnii mele.

I sam receh gospodstvo-mi.

1791.

L.P.

Procit vel vistier

Trecut în condica Vistieriei

Ep. logofăt

Arh. St. Buc., Achiziții noi, XLI—7.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; frumoasă pecetea domnească, în tuș roșu.

Preainălțate doamne,

Safta Voineasa și Maria¹ postelniceasa văduva din Tirgoviște sud Dimbovița, prin jalba ce au dat înălțimei tale, cer ca să li să vână cu mezat un loc de casă ce au aici în București în mahalaoa Vișinei, pe Podul Mogoșo[a], aflându-să datoare și scăpătate, după a căroră jalbă ni să poruncește, să cercetăm după orânduială și să arătăm înălțimei tale prin anafora.

Le-am cerut să ne arate sineturile de stăpânirea acestui loc și ne arătară un zăpis ot leat 1786 avgust 18 iscălit de un Radul sin Dumitru căpitătan, i de Calița muma ei [lui] și de Matei soțul Caliții, vânzători, adevărit și cu doi martori Iordache Bădulescu și Tănase Băcanul, prin care scriu că vând mai sus numitelor jăluitoare un loc de casă în mah[a]laoa bisericii Vișinai în taleri 140, mai dându-le adaos un loc de casă cu pivniță de zid în mah[a]laoa Sfântului Nicolae ot Tărgoviște.

Deci, după mai sus arătatul sinet, dovedindu-să că acest loc este bun al numitelor jăluitoare, de cumpărat de la mai sus numiții și voind a-l vinde, găsim cu cale să fie luminată porunca mării tale către dumnealui starostea za neguțatori, ca după orânduială să-l strige la mezat, în auzul și al vecinilor; și prețul ce va ieși, îl va da numitelor, de care nu lipsim a înștiința mării tale.

¹ Maria Fusoaica, fata lui Șerban Fusea. Doctorul Const. Darvari spune, în susul documentului, că a cumpărat acest loc de la „postelniceasa Maria Fusoaica”, în 1805 mai 24, doc. 120.

Iar hotărârea cea desăvârșită rămâne a să face de către înălțimea ta.
1792 ghenarie 25

indescifrabil] Ioan Crețulescu
indescifrabil] sărdar
Mihalache Florescu
Ioan [*indescifrabil*]

biv treti logofăt*Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod bojiu milostiiu.*

Poruncim domnia mea staroste de neguțatori să faci mezatul acestui loc, urmînd precum mai jos să coprinde.

1792 februarie 28.

L.P.

procit vel logofăt

Colecția Al. Saint-Georges.

Copie. Condica de zapise (1699—1841) a familiei Darvari, doc. 116.

Io Mihai Costandin Suțu voevod, bojieiu milostiiu gospodar vsei zemli Vlahiscai.

Hotăririle și întocmirile ceale dreapte și cu cale ce urmează pravililor care prin cercetare de judecată s-au făcut cunoscute, și prin întăriri domnești, au luat săvîrșire și izbrânirea, nu numai păzite să cuvin a fi ca niște dreapte, ci și de la cei din urmă oblăduitori și stăpînitori ai țării li să cuvin întărirea ca să-și aibă statornicia și nestrămütarea pentru pacea și liniștea celor ce au dreptatea lor.

Drept aceia, fiindcă dumnealui cinstitul și credinciosul boiariul domniei mele Manolache Brâncoveanul *vel* logofăt de Para de Sus au cerut dă la domniia mea întărirea stăpînirii și a hotărniciei locului cel părintesc al caselor dumnealui din București, ce iaste supt dealul sfintei Mitropolii, am cercetat domniia mea întăi sineturile și dovezile dreptăților dumnealui ce are pentru acest loc.

Și ne-au arătat de am văzut înșine hrisovul domniei sale fratelui domn Alexandru Ipsilant voevod, de la leat 1781 noemyrie 20, intru care scrie că acest loc fiind alături cu alt loc ce are și mănăstirea Sfintei Ecaterinii, după vremi i să împresurare dă egumeni din locul dumisale. Și încă în vremea ceialte trecutei răzmirițe, cînd dumnealui logofătul lipsea de aici, volnise egumenii pă unii, alții de făcuse o sumă de case pe acest loc, eu cuvânt că iaste al mănăstirii.

Deci, pentru aciasta, căutîndu-și dumnealui logofătul cu egumenul mănăstirii prin judecată, din porunca domniei sale fratelui Alexandru Vodă, s-au făcut într-atitea rînduri cercetări, atît la fața locului, prin mărturii cu boeri mari rînduiți de domniia sa, cît și prin alte dovezi. Și la toate aceale cercetări ce s-au făcut, s-au dovedit locul acela ce-l prețenderisea egum[enul] tot al dumnealor boerilor Brâncoveani, precum în scris, prin anafora, cu arătare și cu pliroforie pe larg au înștiințat unii din dumnealor veliții boeri ce au mers de au făcut cercetarea.

Care anafora, cercetându-o și însuși domnia sa și luind seama la toate cu deamăruntul, au văzut că iaste făcută după dreptate și cu deplină cercetare. Și au întărit și însuși domnia sa dreptatea dumnealui logofătului, spre a stăpâni nesupărat acel loc ce i să împresurase dă egumeni. Cum și celălalt loc al casii dumnealor pe cât s-au dovedit că au avut mai nainte. Și măcar că aceale case ce apucase dă le făcuse unui, alții cu volnicia ce dedeaseră egumenii fără de a nu avea nici o treabă cu locul dumisale, era să să strice fără de a nu le întoarce dumnealui *vel* logofăt nici un ban, fiindcă după dreptate, zice domnia sa, că să cădea să hotărască pe egumenu mănăstirii a întoarce cheltuiala fieșcăruia până la un ban, ca pe unul ce îi volnicise rău pe loc strein.

Dar dumnealui logofăt vrând ca să nu să păgubească atâtea oameni, au cerut de au rânduit cu porunca domniei sale doi boeri, însă pă dumnealui *vel* dvornic Ștefan Prășcoveanu și pe dumnealui *biv vel* stolnic Dumitrache, de au mers în fața locului cu vataful dă lemnari, i de zidari, de au prețuit aceale case și din bunăvoința dumisale le-au întors fieșcăruia bani, după prețuire, care s-au făcut toată suma, taleri 655, 108 bani, precum în foaia prețuirii cea iscălită dă dumnealor acești doi boeri anume arată.

Și așa, după ce și-au priimit fieșcare banii săi, vrind dumnealui logofātu ca să-i rămăe locul slobod și să-l curățească pentru trebuința dumisale, au și stricat aceale case și au rămas tot locul supt zaptul dumisale, precum l-au avut și mai nainte.

Așijderea, tot pe acest loc al dumisale mai fiind și altă casă a unui Marii Bărjoaicii, care, iarăși cu volnicia ce îi dedease egumeni de mai nainte, o făcuse și era a să prețui împreună cu cealelalte case, dar dumnealui logofātu mai nainte s-au invoit și s-au așăzat cu dânsa de i-au dat taleri patru sute și priimindu-și numita Marie acești bani, cu bunăvoința sa au dat și zapis la mâna dumnealui, de stăpânire, precum l-au arătat, de l-au văzut și domnia sa, cu leat 1781 noemvrie 9. Și așa, aciastă casă nu s-au mai prețuit de dumnealor boeri. Ci, cu aciastă invoială prin zapis, au făcut-o zapt dumnealui logofăt.

Deci, în urmă, dumnealui logofăt vrind ca acel loc să-l și deosibească cu seamne, spre a nu mai avea, după vremi, pricini și gilecvuri cu mănăstirea sau cu vreunii din vecini, au dat rugăciune domniei sale ca să-i rînduiască doi boieri alegători. Și domnia sa, cu pitac, au rînduit pe dumnealor cinstiți și credincioși boerii domniei meale Pană Filipescu *vel* ban, fiind atunci *vel* dvornic de Țara de Sus și Ștefan Prășcovanu *vel* dvornic de Țara de Jos, carii, urmînd poruncii în scris, supt iscăliturile dumnealor au arătat că mergînd la fața locului spre mai buna descoperire a seamnelor celor vechi, au pus de au săpat în colțul ulucelor lui Tănase sarafu ce iaste lîngă drumul ce merge pe supt dealul sfintei Mitropolii; unde au fost bolovanii curții dumnealor și au găsit rădăcina bolovanilor; de unde puindu-se sfoara drept, au mers pă lîngă bulumacul grădinii lui Tănase sarafu pînă grădina lui și din bulumac au mers cu sfoara tot pînă grădina lui Tănase pe lîngă colțul plimbării lui și pe lîngă trandafirii ce sînt în grădina lui cea mică.

Care acea grădiniță a lui Tănase sarafu de la colțul plimbării lui și pînă în ulucile lui, ce merge spre grădina lui Costandin băiașu, au dovedit prin mărturii că iaste tot din locul caselor dumnealui logofătului Brăncoveanu și, după vremi, s-au coprins de casa lui Tănase sarafu și au făcut acea grădiniță.

Și de acolea din grădina lui Tănase sarafu au mers cu sfoara iarăși drept pînă grădina lui Costandin băiașu și din grădina acestui băiașu au mers cu sfoara pînă colțul grădinii lui Vasile portărel dă leafă, pă lîngă dud, pînă grădina lui Gheorghie zăbunariul și pă lîngă zidul caselor celor noao ale lui Altin-Top ceauș pînă în sălcii, în malul Dămboviții cei mari și au pus piatră.

Deci, atât grădina lui Costandin băiașu, i din locul ce stăpânește Gheorghie zăbunariul, cum și grădina lui Altin-Top ceauș, au dovedit iarăși prin mărturii, că și aceștia s-au întins, după vremi, de și-au făcut aceste grădini tot din locul caselor dumnealui logofătului Brăncoveanu.

Pentru care, după trăsura sforii ce au venit pînă în piatra aciasta ce s-au pus într-aceale sălcii, în malul Dămboviții cei mari, s-au făcut sfori cinci și un stînjăn, sfoara de câte stînjăni șaisprezece și palme doaoă, face stînjăni optzeci și doi, palme nooaă.

Și de acolea din piatră, au pus sfoară pe malul Dămboviții în sus pînă în Dămbovicioara cea mică, unde dă în Dămbovița cea mare, au pus piatră în niște răchiți și s-au făcut sfori șase, stînjăni o sută unul și jumătate.

Dintr-acea piatră au pus iarăși sfoara pă malul Dămbovicioarii în sus pînă în podul de supt dealul sfintei Mitropolii, pînă în colțul gardului curții dumnealui *vel* logofăt Brăncoveanu, unde au pus iar piatră. Și au eșit sfori zece, stînjăni trei, ce face stînjăni o sută șaiszeci și cinci și jumătate.

De acolea, din malul Dămbovicioarii, dă lîngă pod, din colțul gardului curții dumnealui logofătului, din piatra ce s-au pus au mers cu sfoara pe lîngă drumul de supt dealul sfintei Mitropolii, pe lîngă crucea dă piatră, pînă iar în colțul grădinii lui Tănase sarafu, unde au început dintăiași data a trage cu sfoara din rădăcinile bolovanilor ce s-au găsit. Și au pus piatră afară dăspre drum. Și au eșit și acolea sfori patru, stînjăni zece și o palmă, ce face stînjăni șaptezeci și cinci și o palmă. Care, să face trăsura dă jur împrejur a tot locul acesta, stînjăni patru sute doaoăzeci și patru și palme trei.

Au mai tras locul acesta și prin mijloc, puind sfoara din piatra ce s-au pus pă lîngă gardul grădinii lui Costandin băiașu și pînă în malul Dămbovicioarii cei mici, au eșit sfori cinci, stînjăni șapte și palme trei, care să face și aciastă trăsura du prin mijlocul locului stînjăni optzeci și opt și jumătate și o palmă.

Și așa într-aceștia chip, după mărturii și dovezi vreadnice, prin cercetări de judecăți, dovedindu-se și descoperindu-se locul dumnealui cel adevărat după dreaptă stăpînirea ce au avut-o casa dumnealor mai nainte și fiind bune și dreapte seamnile, i pietrile ce s-au pus și suma stînjănilor ce au eșit, au dat la mâinile dumnealui hrisovul domniei sale dă întărirea stăpînirii coprinzător dă toate aceastea, care le-au văzut domnia sa și s-au pliroforisit însuși dă ceale dreapte și adevărate.

Deci fiindcă toate acestea s-au lucrat și urmat prin cercetări vreadnice, cu mijlocirile și cu orănduelile dreptății și-au luat săvirșirea lor cu domească întărire prin hrisov. Care hrisov, fiind cu bună orînduială a dreptății și vreadnic de toată pliroforia și îndăstularea domniei meale, după care au și stăpănit și stăpînește dumnealui pînă în zioa dă astăzi fără de nici o pricină, după seamnele hotărniciei ce s-au făcut, ca un loc părintesc ce îl are cu stăpînire de bună credință.

Am dat și domnia mea la mâinile *vel* logofăt Manolache Brăncoveanu acest domnescul nostru hrisov, prin care întărim toate căte să coprind

mai sus, ca să-și aibă urmarea și stăpânirea deplin, fără de strămutare întru nimic.

Și am adevărit hrisovul acesta cu însuși iscălitura și peceatea domniei mele, Io Mihail Costandin Suțu voevod și cu credința preaiubiților domniei mele fii: Ioan voevod, Grigorie voevod, Alexandru voevod și cu mărturia dumnealor cinstiților și credincioșilor boerilor domniei mele: pan Pană Filipescu *vel* ban, pan Ianache Văcărescu *vel* vistier, pan Dumitrașco Racoviță *vel* dvornic dă Țara dă Sus, pan Ianache Moruz *vel* dvornic dă Țara dă Jos, pan Manolache Crețulescu *vel* logofăt dă Țara dă Jos pan Alexandru Manu *vel* spatar, pan Grigorie Suțul *vel* poszelnic, pan Ioan Florescu *vel* cliucer, pan Theodorache Iuliano *vel* paharnic, pan Drăghicean Otetelișanu *vel* stolnic, pan Alexandru Suțul *vel* comis, pan Dumitrache *vel* sluger, pan Mihalache *vel* pitar. Și ispravnic, pan Manolache Crețulescu *vel* logofăt dă Țara dă Jos.

Și s-au scris hrisovul acesta în anul dintii dintru a doao domnie a domniei mele aici, în orașul Bucureștii, la leat 1792 în luna ghenarie [*loc liber*], de Costandin dascalul slovenesc de la școala domniei mele cea slovenească *ot sveatâi* Gheorghie cel Vechi.

Io Mihail Suțu voevoda [*m.p.*].

L.P.

Manolache Crețulescu *vel* logofăt, *procițoh*

Acad. R.S.R., Suluri, nr. 97.

Original, pergament, stare foarte bună; ornamentat cu chenar frumos pe ambele laturi, purtînd în partea de sus, la mijloc, frumos desenat în peniță, stema țării (o acvilă cu crucea în cioc), iar de o parte și alta, majusculele: IO. MH. CS. ST. WV. VL. (Io Mihail Costandin Suțu voevod Vlahiscoe).

307.

1792 februarie 5.

Preainălțate doamne,

Ascultînd luminată porunca înălțimei tale la această jalbă, înștiințăm mării tale că precum să jăluește, așa este cu adevărat. Au avut leafă pe lună câte taleri 25 care i s-au și urmat de la epitropie, de când s-au alcătuit orânduiala școalelor cu veniturile lor, iar de când s-au stricat veniturile școalelor în vremea răposatului Mavrogheni, de la epitropi n-au mai luat, ci rămâne cum duhul sfânt va lumina năstăvu înălțimii tale, măcar că el arată că acea orânduială de leafă i s-au urmat cu darea de către preasfinția sa părintele mitropolitul, până la bună venirea înălțimii tale.

1792 februarie 5

Costandin elucer
Dumitrache stolnic
Nicolae stolnic

[*rezoluția domnului*]:

Io Mihail Costandin Suțu voevod *i gospodar zemli Vlahiscoie*.

364

Poruncim domnia mea, dumneavoastră boerilor epitropi, să aveți a da de la cutie dascalului Costandin slovanu acești taleri 25 pã lunã, urmãndu-i-sã de la zi intãi de septemvrie.

1792 februarie 21.
vel logofăt

Arh. St. Buc., ms. 19, f. 180; lipsește cuprinsul jalbei dascalului Constantin.

308.

1792 februarie 10.

Io Mihail Costandin Suțu voevod, *i gospodar zemli Vlahiscoe*.

Sfintei și dumnezeestii mănăstiri de aici, din orașul scaunului domniei mele București, unde să cinstește și să prăznuiește hramul Tresfetitele, ce să numește Colțea, unde sãnt și spitaluri pentru odihna bolnavilor streini, care este făcută și înălțată din temelie dă răposat boer Mihai Cantacuzino *biv vel* spatar.

Ca să aibă a lua sfânta mănăstire în toți anii dă la oca Slănicului *ot sud* Saac, toată dijma dă sare, din zece bolovani, un bolovan, după cum au luat și până acum, să fie pentru cheltuiala și căutarea bolnavilor streini, carii să vor odihni în spitalurile ce au făcut la această sfântă mănăstire.

Pentru că, după ce au făcut și au înălțat numitul boer Mihai Cantacuzino *biv vel* spatar această sfântă mănăstire și au infrumusețat-o și au dăruit-o cu sfinte odoară câte trebuesc, au făcut și înprejurul mănăstirii ziduri și școală și chilia dă ajuns pentru odihna a multor streini.

Și pre lângă acestea toate, au mai făcut și ospitaluri, ca să să odihnească bolnavi streini, precum toate toemite și iscusite să vad.

Deci, pentru cheltuiala și căutarea bolnavilor ce să vor odihni în spitaluri, ca să aibă, să nu lipsească la cele ce vor trebui să să caute la boala lor, cu dohtorii și cu altele, încă din dumnezeiasca îndemnare și bun gând ce au fost pus în inima sa, așa au socotit și au închinat sfintei mănăstiri să ia toată dijma dă sare dă la oca Slănicului, după cum s-au zis mai sus, fiind acea ocnă domnească pã moșia dumnealui, ca să fie numai pentru căutarea bolnavilor, iar nu și pentru alte cheltuieli, urmând sfintei scripturi ce grăește la sfânta evanghelie că „bolnav și strein am fost și m-ați căutat”, ca să să invrednicească a auzi glasul cel dumnezeesc când va zice „veniți blagosloviții părintelui meu dă moșteniți împărăția cerului, care este gătită voă dă la întemeerea lumii”.

De care și domnia mea, după daniia și închinăciunea dumisale, fiind toate ocnille Țării Românești supt stăpânirea domniei, încă dă la domnia dintâi a domniei noastre am pohtit și am binevoit într-acest chip și am așa-zat adică ca să ia sfânta mănăstire acea dijma dă sare și dă acum înaintea dă la oca Slănicului, în toți anii, după cum au rânduit boerul ce scrie mai sus.

Însă dă vor vrea cămărașii să să tocmească cu ispravnicii mănăstirii ca să ia dijma dă sare și să dea taleri doo mie cinci sute pre an, bani vechi și acești bani să aibă a-i lua sfânta mănăstire trei sferturi într-un an, precum dau și la domnie. Iar dă nu vor vrea cămărașii acea sumă dă bani, ce scrie mai sus, să fie volnici ispravnicii mănăstirii să rădice acea sare dă la ocnă în toate lunile și să o ducă ori la ce vad să o vânză cu ce preț vor putea. Sau dă-și vor găsi mușterii să o vânză și acei mușterii încă să o ducă pe la

365

vaduri să o vânză, cum s-au zis mai sus și să nu aibă nici o opreală dă nimeni. Însă dă vor da cămărașii prețul ce vor da alții pă sare, să aibă a o lua ei.

Iar când să va întâmpla a nu să vinde ocnile, ci ar rămănea pă seama domnii, dă s-ar pune cămărași în credință, mănăstirea tot să aibă a-și lua acea milă dă la ocnă, precum serie mai sus, iar nicidecum să nu fie lipsită dă acea milă.

Iar când să vor învechi și nu să va mai putea să scoată sare pă acea gură dă ocnă, să aibă a să face alte guri dă ocne noă tot acolo pe acea moșie Slănicul și tot să ia sfânta mănăstire dijmă, să fie sfintei mănăstiri dijma aceasta stătătoare și neschimbată în veci.

Iar pentru purtarea dă grijă a cheltuelii ce va să cheltuiască la căutarea bolnavilor streini, au fost pus mai sus numitul ctitor patru ispravnici, ei să aibă a lua bani dă la sfânta mănăstire după dijma dă sare dă la ocnă Slănicului, să-i cheltuiască la doftorii și la altele ce vor trebui la căutarea bolnavilor. Și pentru căți vor fi ostenitori dă vor purta grija la aceale cheltuieli, domniia mea încă i-am ertat să aibă pace dă toate dăjdiile vericâte ar eși păste an, dă nici unile nici un val și nici o bănuială să nu aibă

Așijderea au fost pus și patru neguțatori jurați împreună cu starostea care va fi, ca să aibă a lua în toți anii seama acestor ce s-au zis mai sus ispravnici, dă tot venitul și dă toată cheltuiala câtă să va face pă an la trebuința acelor bolnavi. Iar dă s-ar întâmpla moarte acelor ce s-au zis mai sus ispravnici, să aibă a să pune ispravnici unii dintr-acei patru neguțatori jurați, iar nu dintr-alții streini.

Așijderea și când va muri vreunul dintr-acei patru neguțatori jurați, iarăși să-și pue ei altul în loc, pă care vor socoti asemenea lor, să fie tot dăplin patru și duple daniia dijmei dă sare ce au închinat acel răposat boer ce s-au zis mai sus și pre toate așăzământurile ce au făcut la la (sic) această sfântă mănăstire.

Așijderea să aibă a ținea sfânta mănăstire lude doozeci scutelnici, i lude doozeci dărvari, carii să fie scutiți dă toate angarelile ce es peste an în țară, i patru lemnari și și aceștia să fie scutiți dă toate podvoadele, ca să fie pentru poslușania sfintei mănăstiri, numai să dea într-un an, ughi doi.

Încă să aibă sfânta mănăstire doo pivnițe a le scuti dă fumărit, i dă toate alte angarii.

Și iar să aibă a lua dă la târgul ce să face la Lichirești din zioa dă dumineca mare până în ceilaltă duminică, vama ce să va face dă la fieștecare neguțator, după vechiul obicei, din toate să ia oameni mănăstirii Colții, iar vameșii amestec să nu aibă.

Și iar să aibă sfânta mănăstire ca să ia vinărici dă la toți cei ce au vii pă moșia Bucovul și plătesc vinăriciul ce să coprinde din hotar până în hotar, după cum și alte cărți asemenea aceasta arată, însă partea jumătate cu gărdurăritul afară din popoarăle dumnealui *vel* armaș, iar ceilaltă parte să să dea la cămara domnii mele.

Și să scutească pă tot anul dă oerit, oi cinci sute, cu pecetluit domnesc, i dijmărit și vinărici pă drepte bucatele mănăstirii și în toți anii să aibă a lua acești taleri doo mii cinci sute în locul dijmii dă sare, dă la ocnă Slănicul.

Pentru că aceste așăzământuri și mili le-au avut sfânta mănăstire atât la alți frați domni dă mai nainte, i dă la domniia sa fratele nostru, domn Alexandru Ipsilant voevod, i dă la domniia sa răposatul fratele nostru

domn Alexandru Ipsilant voevod, i dă la domniia sa răposatul fratele nostru domn Nicolae Costandin Caragea voevod cât și dă la domniia mea din domniia dintăi, precum din hrisovu domnii mele ot 1783 dichemvrie, ne-am adevărit.

Lângă aceasta, preoții dă la această sfântă mănăstire să fie scutiți și apărați dă orice dări vor da alți preoți. Și să [să] scutească și dă dijmărit și vinărici pă drepte bucatele lor, i câte o pivniță aici în București apărate dă fumărit, dă cămănărit, de vamă dă vin domnesc și dă alte angarale.

Numai și preoții napristan și necurmat să păzească slujbele sfintele sfintelor biserici, atât la biserica cea mare, cât și la paraclise și orânduiala săracilor bolnavi după la spitaluri. Iar dă nu vor păzi, ci din lenevire să vor zătieni la orice, mila aceasta să nu să fie în seamă.

Osebit dă acestea, să aibă a lua sfânta mănăstire dă la *vel* vameș, pă tot anul, câte taleri una sută optzeci, pentru casele ce sânt carvasara, căci nefiind cea mai dă trebuință adecă carvasara pentru șăderea vameșului celui mare, care carvasara trebuie în mijlocul târgului să fie și umblând carvasaraoa din loc în loc le era foarte peste mână atât vameșului, i tuturor oamenilor carvasaralii, cât și neguțătorilor ce vin cu marfă cu povări grele.

Care această neîndemănarea văzându-o fratele nostru domn Alexandru Ipsilant voevod și vrând să facă a să ști unde să fie carvasaraoa spre a veni și neguțătorilor mai cu lesnire, au poruncit ca să să găsească un loc ca acela. Și găsindu-să un loc sterp al aceștii sfinte mănăstiri în mijlocul târgului și vrând domniia sa ca să facă venit mănăstirii, au priimit și episcopul sfintei mănăstiri dă au zidit și au făcut case cu magazie și cu toate cele trebuincioase. Și așa, pentru folosul mănăstirii și ajutorul spitalului au legat prin cartea domnii sale, ce o văzum, cu leat [*loc liber*] noemvrie în zece, ca în toată vremea să fie nestrămutat aceste case carvasara și să ia mănăstirea, pă tot anul, acei câte taleri 180.

Care, și domniia mea, asemenea am legat și am hotărit prin hrisovu domnii mele din domniia dintăi ca să să dea sfintei mănăstiri pă fieșcare an nelipsit acești bani ce să coprind mai sus dă la *vel* vameș fără dă nici un fel dă pricină.

Drept aceia dar, și domniia mea, după ce domnul Dumnezeu ne-au miluit cu stăpânirea și domniia dintăi a aceștii țări bine am voit dă am înnoit și am întărit toate aceste mili și așăzământuri, ce să coprind mai sus, precum și acum întru al doilea domnie cu care ne-au învrednicit domnul Dumnezeu, asemenea le înnoim și le întărim ca să să păzească și să să ție și de acum înaintea nestrămutat, să fie pentru căutarea bolnavilor și ajutorul sfintei mănăstiri. Iar domnii mele și răposăților întru fericire părinților domnii mele, spre vecinică pomenire.

Așijderea și în urma domnii mele pre carele îl va alege domnul Dumnezeu a fi oblăduitor țării aceștii, încă îl poftim și-l rugăm, în numele lui Isus Hristos, și întru cinstea sfinților ierarși ce să prăznuesc într-această sfântă mănăstire, ca să cinstească, să înnoiască și să întărească acest hrisov al domnii mele, ca și ale domniilor sale mili și hrisoave să fie în urmă dă alții păzite.

Și am întărit hrisovu acesta cu însuși credința domnii mele Io Mihail Costandin Suțul voevod și cu a preaiubiților domnii mele fii: Ioann voevod, Grigorie voevod, Alexandru voevod, marturi puind pă toți dumnealor cinstiții și credincioși boerii cei mari ai Divanului domnii mele: pan Pană Filipescu *vel* ban, pan Ianache Văcărescu *vel* vistier, pan Dumitrașco Racoviță *vel* dvornic dă Țara dă Sus, pan Manolache Brâncoveanul *vel*

logofăt dă Țara dă Sus, pan Ianache Moruzu *vel* dvornic dă Țara dă Jos, pan Manolache Crețulescu *vel* logofăt dă Țara dă Jos, pan Alexandru Manul *vel* spătar, pan Grigorie Suțul *vel* postelnic, pan Ioan Florescu *vel* clucer, pan Theodorache Iuliano *vel* paharnic, pan Drăghicean Otetelișanul *vel* stolnic, pan Alexandru Suțul *vel* comis, pan Dumitrache Lăcusteanu *vel* sluger, pan Hagi Mihalache *vel* pitar. Și ispravnic, pan Manolache Brâncoveanu *vel* logofăt.

Și s-au scris hrisovul acesta la întâiul an dintru a doa domnie a domnii mele aici, în orașul scaunului domnii mele, București, la ani dă la facerea lumii, leat 7300 [1792], iar dă la domnul și mântuitorul nostru Isus Hristos, leat 1792, februarie în zece, dă Ioann logofăt *za* taină.

Io Mihail Suțul voevoda [m.p.].

L.P.

prociit vel logofăt

Acad. R.S.R., CCCLIII—22.

Original, stare foarte bună; pecetea domnească, mică, ovală, în tuș roșu; frumoasă semnătura domnului.

309.

1792 februarie 17.

Io Mihail Costandin Suțu voevod, i gospodar zemli Vlahiscoe.

Din vechime să vede că domnii și oblăduitorii acestui creștinesc norod, ca singuri stăpânitori și cu toată samovolnicia ce au fost, după ce Dumnezeu îi învrednicea la ajungerea aceștii stepeni, cu toată osârdiia și bunavoință era întru a întemeia și a înpodobi ale lui Dumnezeu sfinte lăcașuri cu mili și cu dări dintru avuturile domnii, spre ajutor și folosirea a multora din cei neputincioși, făcând și rugă către domnii cei ce după vremi sta oblăduitori, ca să le păzească, să le întărească și, pe cât s-ar putea, să le înmulțească, ca și Dumnezeu întru toate să-i sporească.

Între care trecuți răposăți domni, vedem că și răposatul domniia sa Alexandru vodă Ghica, fiul răposatului domnii sale Scarlat vodă Ghica, prin hrisovul domnii sale arată și zice cum că răposatul domnii sale părinte făcând mănăstire aici, în orașul Bucureștii, întru numele sfântului făcătorului dă minuni arhiepiscopului Spiridon și neputând a o săvârși, dându-și obșteasca datorie mai nainte, iar domniia sa, ca zidire ce era a părintelui domnii sale, după ce au stănut la domnie, cu toată osârdiia au fost întru a o săvârși, a o înpodobi precum să vede și întru a o înzestra precăut au putut, asemenea rugăciune face către cei din urmă domnii sale domni, ca să să întărească și să să păzească acele bune afierosele.

Deci, după ce domnul Dumnezeu, cu a sa dumnezeiască pronie dete gând bun prea puternicii împărății și ne milui cu întâia domnie a aceștii țări, întru toate alte purtări dă grijă și cu mare osârdie am fost și sântem silitori la ale obștii bune folosuri, una ne-au fost și aceasta că eșind înaintea domnii mele credincios boerul domnii mele Costandin Nenciu-lescu *vel* pitar, episcopul aceștii mănăstiri și arătându-ne așăzământurile și milile ce are, făcându-ne rugă dă a să înnoi și a să întări dă către domniia mea.

Și știind și domniia mea cum că din venitul și agoniseala aceștii sfinte mănăstiri să ajutorează și să chivernisesc obraze scăpătate și neputincioase, nu numai că cu toată a domnii mele bunavoință am fost întru a întări și a întemeia cele mai dinnainte mile ale aceștii sfinte mănăstiri, ci mai vârtos, pă cât s-au socotit dă domniia mea, s-au și mai adaos, ca și domniia mea să fim împărțășiți la ale domnii sale faceri dă bine, precum mai jos să va vedea.

Drept aceia dar, învrednicindu-ne domnul Dumnezeu și cu al doilea domnie a aceștii creștinești țări, mai întâi hotărăm ca toate cele dă domniia sa orânduie și afierosite, să să păzească cu neștrămutare. Adecă, mănăstirea să fie slobodă, ca mănăstire domnească a țării, fără a nu putea nimeni cere să o inchine sau să o supue undevaș.

Arhiereul ce, după vremi, va păzi orânduiala întru a sluji sfânta liturghie, din sâmbătă în sâmbătă, să aibă a-și lua acea orânduită milă, iar în mănăstire să nu ceară a șădea, nici cu stăpânire să nu să arate.

Purtător dă grijă să fie mirean, iar nu călugăr, și îndatorat să fie, pă tot anul, a-și da socoteala la cei ce, după vremi, vor sta în cinurile ce-i roagă răposat ctitor a fi epitropi, adecă preasfinția sa părintele mitropolitu al Ungrovlahii, *vel* vistier și *vel* postelnic, față fiind și dumnealui *biv vel* ban Dumitrache Ghica, în cătă vreme va trăi, ca rudă și neam al răposăților ctitori.

Trei preoți dă mir, un diiacon, doi căntăreți, doi citeți să fie scutiți dă toate dăjdiile și ale lor drepte bucate, vinul dă vinărici, *sfinii* și *pecii* dă dijmărit.

În toate odăile ce sânt în coprinsul mănăstirii ori pă dinafară, ori pă dinnăuntru verice om cu verice fel dă meșteșug ar șădea, să nu fie supărat dă fumărit sau dă cotărit sau dă felinar. Doo pivnițe să fie scutite aici, în oraș București, dă fumărit, dă căminărit și dă toate alte angarii.

Doaozeci și noo dă oameni poslușnici argați, slugi să aibă a ținea fără bir și scutiți dă toate podvezile și angaralile țării, căroră să li să dea pecetluituri *gospod*, pă numele și chipul lor.

Trei isprăvniceii după la vii și moșii dă breasla mazălilor să fie scutiți dă bir și apărați dă vinărici, i dă dijmărit, după osebite cărțile domnii mele ce li să va da la mână-le.

Doao mii dă oi să aibă a scuti la vremea oeritului cu pecetluit dă rădicătură.

Doao mii oă sare să aibă a lua pă tot anul dă la cămărașul dă ocnă. La bucatele ce ar avea dă vânzare, vamă să nu plătească.

Din tot județul Teleormanului, dă la toți cei ce plătesc vinărici, să aibă a lua mănăstirea milă căte doi bani dă vadră și pârparul, după obicei, precum s-au luat și mai nainte. Iar ceilalți căte trei bani să-i ia vinăricii domnești.

Dă la toți cei ce vor avea vii pă moșia domnească dă la Caracal, *sud* Romanați și plătesc vinărici, să aibă a lua milă căte doi bani dă vatră și pârparul.

Din toate bălțile, iazurile și gărlile ce sânt peste Olt, în județele Romanați, Dolji și Mehedinți, dă la toți cei ce vânează pește cu năvodul, cu mreaja, cu cotețe, cu ostii sau măcar veri cu ce alt meșteșug dă va vâna pește, să aibă a lua vama ce să lua din vechime dă vameșii domnești, din trei bani, un ban sau din trei pești, un pește. Afară numai dă bălțile și gărlile ce vor fi mai având alte mănăstiri mili cu hrisoave și cărți domnești idate mai nainte, acelea întocmai cu neștrămutare să să păzească și

de acum înainte, pă cum și stăpâni moșiilor iarăși să-și ia zeciuiala pă dăplin.

Năvodarii ce vânează pește cu năvoade într-aceste bălți, după vechiul obicei, împrumutându-i oameni mănăstirii cu bani să-și cumpere sfoară, pentru dobândă să facă clacă cu năvodul într-o zi mănăstirii, ca lucru ce este obicinuit.

Din toate bălțile și iazurile ce să încep din dreptul Jăgălii, *ot sud* Ialomița și până în hotarul Brăilii, iarăși să ia mănăstirea întreiala ce să lua mai nainte dă vameșii domnești dă la oraș, întocmai după obicei. Afară numai iarăși din milile ce vor mai fi având alte mănăstiri cu hrisoave sau cărți date mai nainte, căci acelea au să să urmeze a să lua dă acele mănăstiri, precum să va fi luat. Așijderea și stăpâni moșii iarăși să-și ia zeciuiala pă dăplin.

Dă la toate turmele dă oi ce să pogoară primăvara dinnăuntru la pășune pă munții țării din schela Vălcanului *ot sud* Gorjiu în sus și până la Vodița, *ot sud* Mehedinți, și dăspre toamnă le trag înapoi, fără a nu plăti oerit, să aibă a lua din o sută oi, una după obicei. Iar dă la turmele ce vor rămănea la ernatic în țară și plătesc oerit, să nu ia nimic.

Doo mii stănjâni dă moșie dăn moșia domnească Floci, *ot sud* Ialomița și toată balta aceștii moșii să fie într-o stăpânire mănăstirii.

Moșia domnească dă la Rușii dă Vede, *sud* Teleorman, ce să vede după cartea dă hotărnicie *ot* leat 1783, dă stănjâni 2800, fiind dată danie la numita mănăstire, prin hrisovul răposatului domn Alexandru Ghica voevod, dă la leat 1768, i al răposatului domn Grigorie Ghica voevod, dă la leat 1769, i al domnii sale fratelui domn Alexandru Ipsilant voevod, dă la leat 1775, și în vremea domnii sale, la leat 1781, s-au fost sculat călărașii dă acolo cu pără și prin judecată și învoiala amândurora părților, li s-au hotărât ca ei să stăpânească șase sute stănjâni și ceilaltă [parte] să rămăe într-o stăpânire mănăstirii. Asemenea am dat-o și am afierosit-o și domnia mea, prin hrisovul domnii mele în domnia dintăi, la leat 1783.

Iar în urmă, Mavrogheni, măcar că după cum la altele multe au făcut strămutare din orânduiala lor, așa și la această pricină au făcut schimbare și strămutare la aceste hotărări domnești, dănd hrisovul său la mâinile călărașilor dă acolo înpotrivă. Dar fiindcă pecetea lui Mavrogheni este anerisită din poruncă împărătească, dă aceia dar încă dă la luna lui septembrie, după jalba ce au dat domnii mele, boerul domnii mele Grigorie *biv treti* logofăt, episcopul mănăstirii, am făcut porunca domnii mele la ispravnicii județului ca să rămăe pecetea și hotărarea lui Mavrogheni fără dă nici o energhie și nerețineri în seamă, ca o anerisită din poruncă împărătească și să să urmeze cele dinnainte hotărări.

Deci, întărim domnia mea și acum hotărarea aceia ce este făcută prin hrisovu domnii mele din ceilaltă domnie ca, călărașii toți să ție și să stăpânească acei șase sute stănjâni, precum sănt osebiți și hotărâți. Iar ceilaltă moșie, toată, să o stăpânească mănăstirea ca o moșie ohabnică a sa. Și toți cei ce vor fi șazători pă dănsa, să-și facă clasa și să-și dea dijma pă dăplin din toate, la mănăstire, după obiceiul moșiilor, vin și rachiu nimeni să nu fie volnic pă dănsa a vinde, fără numai mănăstirea.

Pă care moșie, targ slobod să să facă în săptămână, odată și vama ce să va agonisi să fie a mănăstirii, iar vameșii amestec să nu aibă.

Precum și prăvălioarele, câte vor fi în Rușii dă Vede să fie apărate dă fumărit și cotărit.

Așijderea și până la doo mii vedre vin și o sută vedre rachiu, când va face trebuință, mănăstirea să aducă la această moșie veri dă unde îi va da îndămână, slobodă să fie și dă căsmărit (*sic*) sau dă vamă supărare la acel vin și rachiu să nu aibă.

Cincisprezece sălaşe dă țigani domnești, ce sănt dați danie aceștii sfinte mănăstiri, să fie bine dați.

Acestea toate fiind mai dinnainte date și afierosite dă ctitori, cum și dă ceilalți frați domni ce au stătut în urmă întărite, întocmai și domnia mea le dăm și le afierosim sfinte mănăstiri a le avea pă dăplin.

Și osebit de acestea, să aibă mai sus numita mănăstire milă ca de la toți cei ce au vin în poporul Leu și al Racoviții, *ot sud* Romanăți, și plătea până acum vinăricii câte cinci bani la domnie, dă acum înainte să ia vinăricerii domnești numai câte trei bani dă vadră, iar ceilalți câte doi bani și pârparul, după obicei, să-i ia sfânta mănăstire.

Precum și un scaun dă carne să aibă a ținea aici, în orașul București, pe locul mănăstirii (mai ales că locul mănăstirii fiind cam la marginea Bucureștilor, este și cu lesnirea mahalalelor ce sănt dăpărtate dă targ) scutit și apărat dă vamă, dă erbărit la câte vite va tăia, i dă fumărit, i dă vâtaf dă măcelari și dă toate dările și obiceiurile ce dau alte scaune. (Care această milă dă vinăricii dinntr-aceste doo numite popoară din *sud* Romanăți, cum și acest scaun le-am adaos domnia mea milă sfinte mănăstiri din ceilaltă domnie a domnii mele), ca aceste mai sus arătate mili să fie mănăstirii dă ajutor, iar domnii mele vecinică pomenire.

Și am întărit hrisovul acesta cu însuși credința domnii mele, Io Mihail Costandin Suțul voevod și cu a preaiubiților domnii mele fii: Ioann voevod, Grigorie voevod, Alexandru voevod, și cu tot sfatul cinstiților și credincioșilor boerilor celor mari ai Divanului domnii mele: pan Pană Filipescu *vel* ban, pan Ianache Văcărescul *vel* vistier, pan Dumitrașco Racoviță *vel* dvornic dă Țara dă Sus, pan Manolache Brăncoveanu *vel* logofăt dă Țara dă Sus, pan Ianache Moruz *vel* dvornic dă Țara dă Jos, pan Manolache Crețulescul *vel* logofăt dă Țara dă Jos, pan Alexandru Manul *vel* spatar, pan Grigorie Suțul *vel* postelnic, pan Ioan Florescul *vel* clucer, pan Theodorache Iuliano *vel* paharnic, pan Drăghicean Otetelișanul *vel* stolnic, pan Alexandru Suțul *vel* comis, pan Dimitrache *vel* sluger, pan Hagi Mihalache *vel* pitar. Și ispravnic, pan Manolache Brăncoveanu *vel* logofăt dă Țara dă Sus.

Și s-au scris hrisovul acesta la întâiul an dinntru al doilea domnie a domnii mele aici, în orașu Bucureștii, la leat 1792, februarie 17, dă Ioan logofăt *za* taină.

Mihail Suțu voevoda [m.p.].

L.P.

Manolache Brăncoveanu *vel* logofăt, *procitenom*
Trecut în condica Divanului,

Răducanu condicar

Acad. R.S.R., CCCXCVI—15.

Original, stare foarte bună, hirtie cerată, frumoasă semnătura domnului; pecetea domnească, mică, ovală, în tuș roșu.

Preainălțate doamne,

†Având un loc părintesc aici în poliția Bucureștilor, în mahalaoa ce să numește a Popescului, unde pe acest coprin de loc, afară din șazătorii din vechime țigani ai casii noastre, să află și alții cu case și namestii, atât în dosul locului acestuia, cât și la fața podului, cum și cu prăvălii.

Și fiind nesupuși a-și plăti chiria pământului, după starea locului și a namestiilor, după atâtea cercetări ce s-au făcut din porunci domnești, cât și la fața locului cu boeri mari dvornici cu coprire pe larg, încă din domnia mării sale Alexandru vodă Ipsilant și din cealaltă domnie a mării tale, ertându-le și chiria de anii de mai nainte trecuți până la acele cercetări și iarăși nefiind mulțumiți dintr-ânșii de a-și da chiria locului ca niște oameni de adunătură, îndărătnici, s-au urnit cu astăzi cu mâine să să așaze pentru plata chirii până la mazăliia mării tale.

Și după venirea lui Mavrogheni găsinde părlej (cum și alții mulți), după ale lor număz zise fără nici o cercetare de judecată de a să vedea cercetările de mai nainte, s-au pus după al său obicei de le-au dat carte să fie nesupărați de chirie.

Și locul acesta l-au făcut domnesc îndărătnicindu-mi și pă țigani șezători din vechime pe acest loc, pentru care mai în urmă de abia pliroforisindu-l de curgerea pricinii, m-au orânduie la Departamentul de Șapte spre cercetare, unde s-au mai cercetat și în zilele mării tale. Care departament mai cercetând după dovezi și cercetări de mai nainte și prin mărturii oameni bătrâni ce trăia atunci cu știință, în frica lui Dumnezeu, s-au făcut hotărâre cu coprire pentru tot coprinul locului acestuia cu semnile lui, care anafora au întărit-o și Mavrogheni anerisindu-și cartea ce le dedese, întărindu-mi stăpânirea veche. Și neavând vreme a energhisii pentru chirie de turburarea vremilor, lipsirea mea de aicea, s-au zăbovit iarăși până acum.

Pentru care mă rog mării tale, încai de atunci încoace să fie supuși de a-și plăti chiria pământului, după starea locului, cu luminată poruncă a înălțimii tale orânduindu-să un zapciu să-mi facă împlinire de chirie după foaia ce-i voi da în scris de numele acelora ce au case, și chiria după starea locului. Iar carii dintr-ânșii vor zice că au iarăși a mai cerea judecată, fie luminată porunca mării tale tot către acest zapciu a-i înfățișa înaintea dumnealor veliților dvornici spre cercetare. Și să facă mării tale anafora de cercetare ce vor mai face și dumnealor, de a mi să face izbrânire de către măriia ta, că din zăbava trecerii de vreme și neplata chiriilor să nu-mi pierz locul strămoșesc în mijlocul poliții. Și cum va lumina Dumnezeu pe măriia ta.

Prea plecată slugă,

Manolache Brâncovean

[Rezoluția domnească]:

Io Mihail Costandin Suțul voevod i gospodar zemli Vlahiscoe.

†Poruncim domnia mea ceauș dă aprozi ca pă fieștecarele, căți sănt șazători pă acest loc, după foaia ce vei primi în scris de la dumnea-lui vel logofăt, dă numele lor, să-i apuci să facă împlinire dă chirie după starea locului și a caselor, iar carele va zice că are a răspunde, să-i înfă-

țișezi înaintea dumnelor veliților dvornici ca să cerceteze și asupra dreptății izbrânind, să ne facă anafora.

1792 februarie 21.

L.P.

vel logofăt
bir vel pitar

Colecția Șerban Flondor.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; pecetea domnească, în tuș roșu.

311.

1792 februarie 25.

Milostiu bojiu Io Mihail Costandin Suțul voevod, i gospodar zemli Vlahiscoi.

Fiindcă casa preaiubitului domniei mele fiu Grigorașco Suțul voevod, prin hrisovul și cartea domniei mele din cealaltă domnie, cum și prin deosebită carte de acum de la leat 1791 septembrie 26, dintru a doa domnie, are a ținea patru scaune de carne aici în orașul domniei mele, Bucureștii, scutite de vamă, de erbărit și de toate orânduiele câte au scaunile.

Am dat domnia mea această carte pentru seuteala unui scaun din aceste patru ca să-l aibă scutit după cum să coprinde mai sus. Și poruncim tuturor de obște supărare întru nimic să nu-[i] facă.

I i sam receh gospodstvo-mi.

1792 februarie 25.

București.

L.P.

Arh. St. Buc., Doc. muntenești, IX—6.

Copie, stare foarte bună, hirtie cu filigran.

312.

1792 martie 18.

†*Milostiu bojiu Io Mihail Costandin Suțul voevod, i gospodar, davat gospodstvo-mi.*

De vreme ce iubitoriul de Dumnezeu sfinția sa părintele episcop al sfintei episcopii Buzău, chir Dosithie, întru poslușania casii sfintii episcopii de aici, din București, au avut lude patru, însă doi zidari și doi lemnari, care oameni fiind aduși din streinătate mai dinnainte, au fost ertați și apărați de toate dările și orânduiele vistierii, a nu fi întru nimic băntuiți, precum nici vâtaș de lemnari sau de zidari treabă cu dănșii să nu aibă, nici la vreo podvoadă nimeni să nu fiie volnici a-i cere sau a-i lua. Și de către toți să fiie în pace și apărați, ca să fiie numai pentru poslușania la care îi va orânduie sfinția sa.

Pe carii, ducându-i la dumnealui *vel* vistier, să li să dea pecetluituri pe numele și chipul lor, după cum am văzut domniia mea atât cartea domnii sale fratelui Alexandru vodă Ipsilant, i a domnii sale răposatului Nicolae vodă Caragea, cât și cartea domnii mele din domniia dintăi.

Care, această coprire întocmai o întărim domniia mea și acum a i să păzi neștrămutată. Și poruncim domniia mea dumitale *vel* agă, i dumneavoastră ispravnici ai județului și altor zapcii ce veți fi orânduți, aici pe târg, cu orice fel de porunci și voaoă vătașilor de lemnari și de zidari, văzând cartea domnii mele, să aveți a vă feri de mai sus numiți oameni, întru nimic val sau băntuială să nu le facă.

I i saam receh gospodstvo-mi.

L.P.

procit vel logofăt

[pe verso]:

Cărți ale lui Mihai Vodă, pentru patru lude scutite, însă doi lemnari și doi zidari.

În București, 1792.

Acad. R.S.R., CXXIV—163.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; pecetea domnească mică, ovală, în tuș roșu.

313.

1792 martie 23.

† *Milostiuu bojiu Io Mihail Costandin Suțul voevod, i gospodar zemli Vlahiscoe.*

Fiindcă mănăstirea Sfântului Spiridon Nou de aici, din București, prin hrisoavele domnii mele are milă a ținea un scaun de carne aici în București, pe locul mănăstirii, ce este cam la marginea Bucureștilor, unde le este mai cu lesnire mahalalilor ce sânt dăpărtate de târg, scutit și apărat dă vamă, dă erbărit la câte vite va tăia și dă fumărit, i dă vătaf dă măcelari și dă toate dările și obiceiurile ce dau alte scaune, am dat această domneasca noastră carte sfintei mănăstiri de scutirea acestui scaun ce să coprinde în hrisoave.

Și poruncim tuturor dă opște ca nimeni întru nimic supărare să nu facă la câte să coprinde mai sus.

I i saam receh gospodstvo-mi.

L.P.

1792 martie 23.

vel logofăt

Acad. R.S.R., CCCXCVI—16.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; pecetea domnească, mică, ovală, în tuș roșu purtând data 1791.

314.

1792 martie 23.

Preainnălțate doamne,

Din luminată porunca innălțimii tale, prin zapeiu, dumnealui vătaf *za* păhărniceii, să infățișară la judecată Sanda căpităneasa cu jalba ce au dat asupra lui Apostol *treti* logofăt ca să ia o prăvălie, ce zice că, cu cercetarea preasfinții sale răposatului părintelui mitr[opolit] chir Gligorie și a mării tale întărire, au priimit-o drept lipsa zestrilor ce i-au răpus-o bărbată-său, iar Apostol, în vremea mactulului (*sic*) Mavrogheii, s-au găsit mușteriu dă au cumpărat-o de la mezat și cere să-și afle dreptatea.

Întrebându-să și cel părăt, răspuse că el prăvăliia au luat-o de la mezat cu aceste sineturi, scoțându-ne întâi o anafora a preasfințitului răposatului părintelui mitr[opolit] Gligorie, întărită și de innălțimea ta, cu arătare că i s-au dat numiti jăluitoari numita prăvălie drept lipsa zestrilor ce s-au dovedit că are să ia de la bărbată-său taleri 475,60, peste care să mai vede încărcată ca să răspună și datorii Mitropolii, taleri 150 și pă la alți, ca la taleri 40—50.

Al doilea, un zapis al jăluitoari, cu leat 1788 iunie 23, întărit dă preasfinția sa părintele mitr[opolit], i de iubitori de Dumnezeu episcopi și de dumnealor veliți boeri, ce-l dă la mâna logofătului Anastase, cu arătare pentru ca să nu i să ia din mână prăvăliia, au priimit Anastase logofăt să plătească taleri 200, ce să zice bani domnești și să aibă a-și lua din chirie până i să va împlini bani.

Al treilea, o carte de socoteală a neguțătorilor cumpaniți, cu leat 1788 septemvrie 22, ce din porunca judecâți s-au făcut jăluitori cu un Hristea ce l-au avut chirias în numita prăvălie, prin care să arată, numai atât, că taleri 96 se găsesc asupra ei.

Al patrălea, o anafora a starosti *za* neguțătorii, cu leat 1788 noemvrie 17, care, după jalba Hristi papugiu și după alegerea dumnealor veliților boeri pentru datoriia Hristi, i a lui Anastase logofăt, s-au strigat prăvăliia la mezat luni 4 și au rămas asupra lui Apostol *treti* logofăt, în taleri 830, care anafora este întărită și de mactulul Mavrogheii.

Al cincilea, zapisul Sandi, i al bărbată-său, cu leat 1788 dichemvrie 5, ce-l dă la mâna lui Apostol, zicând că având a lua zestre și dând jalbă și datornici au priimit de bunăvoia lor de s-au vândut prăvăliia la mezat și Apostol să o stăpânească cu pace.

S-au cercetat taleri 830, prețu mezatului, ce s-au făcut. Și zise Sanda că ea mai mult dă taleri 70 n-au luat. Pentru care, am cercetat cum s-au împărțit acești bani și mai ales din gura amăndurora că taleri 83 s-au luat de aga Hangerliu, pentru zeciuiala lui, taleri 40 i-au luat telalu, taleri 20 starostea, taleri 3 logofătu starosti, taleri 200 logofătu Anastase, taleri 127 Hristea papugiu, taleri 101 i-au luat sora bărbatului Sandi căpitănesii, care făcându-să sumă, să strâng taleri 644, rămăind din suma vânzării, deschiși taleri 186. Pentru care, zicând Apostol că Sanda au luat acești bani, iar Sanda răspuse că mai mult de taleri 70 n-au luat.

Am cerut lui Apostol să dovedească asupra Sandi acești taleri 186 și ne aduse o adeverință către noi a Dinului ce să afla atunci logofăt Agii, zicând că Apostol bani ce i-au dat pe o prăvălie care au cumpărat-o de la căpităneasa Sanda, prin mâna lui s-au dat, unde era și căpităneasa față lângă pat, Apostol au numărat bani și din mâna ei au luat zapisu,

dar Sanda de i-au luat bani sau de nu, el nu știe, că s-au dus și datornici ce avea să ia, era față, și cui, ce va fi dat, nu știe și ce-i va fi rămas, iar nu știe. Din care mărturie, nu s-au putut dovedi asupra Sandi acei taleri 186.

Din cercetarea pricini aceștia, să vede că Sanda certându-să cu bărbat-său, au cerut să-și siguripsească zestrea, dar încărcându-să și cu datoriia bărbat-său, acei taleri 150, datoriia Mitropolii, care în urmă chemându-să bani domnești și încărcându-să dobânda, s-au făcut taleri 200. Iar dumnealor veliți boeri făcând economie bună, au dat-o asupra lui Anastase logofăt, ca să o ție până ș-o scoate bani și să fie iar a Sandi.

Dar Hristea papugiu cerând niște bani dă la logofăt Anastase, care s-au ales în urmă taleri 127; pentru care Anastase s-au tras de n-au dat bani. Și dând jalbă Hristea, după rânduiala vremi aceia, s-au silit dumnealor veliți boeri de au hotărât ca să o scoată prăvăliia la mezat, măcar că acea carte a dumnealor veliților boeri nu să vede în păr, de unde să cunoaște că pricina acestui mezat au curs tot din Hristea papugiu și a banilor ce să zic domnești, iar nu de voia Sandi, cum să pune în cărți.

Și bani mezatului s-au împărțit nu după cum să cădea să scoată întâi bani zestri (care nici să pomenesc) și apoi bani ce să chiea domnești, iar celorlalți datornici ce va fi mai rămas, s-ar fi făcut curama.

Deci, găsim cu cale că acest fel de mezat, ce s-au făcut cu sila și fără de nici o orânduială a dreptăți și fără luare aminte la zestre sau la patru copii a Sandi, să nu să socotească întru nimic, cum și cumpărătoarea asemenea să nu să socotească de nimic, fiindcă și Apostol este vinovat că au cumpărat lucru în care era zestre și nu poate să să indrepteze că n-au știut, fiindcă i să cădea să o știe. Și fiindcă prețu este puțin, vânzându-să la vremea răzmiriți, acum la pace trebuia să plătească mai mult.

Ci dar, să fie luminată porunca înălțimii tale ca să să strige prăvăliia la mezat. Și dându-și credința Sanda că n-au luat mai mult dă taleri 70, va lua întâi ia (*sic*) din suma ce va eși a mezatului, taleri 405,60 lipsa zestri și taleri 130, dobânda în trei ani și trei luni, fiind isterisită dă chiria prăvălii și apoi să ia Apostol.

Iar de va prisosi cevași, să să dea iar la epitropiia Sandi, ca niște bani ai copiilor ei, fiindcă bărbat-său, după anafora răposatului mitropolit și după altă anafora ce este în mâna Sandi, a dumnealor veliților boeri, cu leat 1786 avgust 19, să arată dă bărbat-său de bețiv și prăpăditor, ci nu să cade a să da în mâna lui bani.

Părerea noastră într-acestaș chip este, iar hotărârea cea desăvârșită rămâne a să face de către înălțimea ta.

1792 martie 27.

Mitropolit al Ungrovlahiei
Iordache Ciufu [?] sârdar
Dimitrie Brezoianu sârdar
Barbu [*indescifrabil*] sluger
taleri doi de scris.

Preainălțate doamne,

†Cu aciastă anafora a judecății Departamentului, zapciul cel orânduit, din luminată porunca înălțimii tale, au adus pe amândou părțile

față și înaintea noastră. Unde, după cercetarea ce făcăm, citind toate cele mai denainte urmate asupra-aceștii pricini, văzum că numai lemnile aceștii prăvălii, adică binaoa au fost a celui Tudorache, soțul Sandii, iar locul este strein. Și Sandii, adevărat, i s-au dat aciastă prăvălie prin anafora răposatului preasfințit părintelui mitropolit Grigorie, drept lipsa zestrilor ei, dar însuși ia (*sic*) atunci înaintea preasfințitului, să coprinde la anafora, că au cerut și s-au încărcat a plăti și toate datoriile lui Tudorache, bărbatu-său, cele făcute până atunci. Și cu acest șart au luat prăvăliia în zaptul ei.

Iar ia nu numai vreo datorie n-au plătit sau măcar începere de vreo plată n-au făcut, ci însuși ia au mai sporit datoriia prăvălii, că, dându-o la un Hristea cu chirie, cu volnicie ca să o și meremetisească, din care mai luând bani pă vremi viitoare, ca din chirie să să plătească, au îndatorit și la acela prăvăliia.

Deci, împreunându-să cele vechi datorii și cu cea făcută de însuși Hristea și neavând alt mijloc de a le plăti, judecata dumnealor veliților boeri, la leat 1788, iulie 30, au rânduit a să vinde prăvăliia cu mezat. Și s-au rânduit cu dreptate, fiind că de era prăvăliia ei, dar și datoriile era iarăși ale ei, căci cele vechi datorii ia de sine au cerut atunci înaintea răposatului mitropolit și s-au încărcat a le plăti. Iar cea de la Hristea datorie o făcuse însuși ia.

Și cu toate că de la mezat au rămas asupra lui Apostol logofăt în taleri opt sute treizeci, dar să vede că Apostol (*sic*) s-au fost tras atunci din mezat și au trecut la mijloc patru luni, sfiindu-să pentru iuțeala vremii, fiind vreme de răzmiriță și lemnile pe loc strein. Iar starostea arătându-l cu anafora către Mavrogheni, că nu va [vrea] să numere bani, Mavrogheni, prin zapciul Agii, l-au silit de au numărat bani fără voia lui.

Iar după toate acestea, atât din anafora starostii cea pentru mezat, cum și din deosebit zapisul Sandii, ce l-au dat fără de nici o silă în urma mezatului, vedem că însuși ia au voit ca să să vânză prăvăliia cu mezat, nemaiputind suferi supărările datornicilor și încărcările dobânzilor, cum chear așa să coprinde tacirul Sandii la anafora starostii.

Deci, în vreme ce însuși ia, în cea după urmă, au rămas mulțumită a să vinde cu mezat, precum s-au și vândut și Apostol cu zor au numărat bani la Agie, adică acolo unde era poruncit să facă bani teslim, care bani, cum că s-au numărat de Apostol la Agie, și cum că au eșit acești bani din mâna lui, aciasta curat să dovedește din însuși mărturiia ce să arată la aciastă anafora a Departamentului, că au dat în scris Costandin bivtori vistier, ce era atunci logofăt agesc, carele mărturisește că bani ce au dat Apostol pe aciastă prăvălie a Sandii, prin mâna lui s-au dat, unde acolea lângă pat au fost față și Sanda, cum și datornici ce avea să ia de la dânsa și Apostol au numărat bani și din mâna ei au luat zapis.

Nu rămâne dar supt nici o vină Apostol căci Sanda nu-și va fi luat toți bani deplin de la Agie, nici este Apostol dator să dea seama ce s-au făcut de la Agie bani Sandii și cine i-au luat, că el i-au numărat unde i-au fost porunca și unde s-au convenit, adică la zapciu. Și au luat prăvăliia cu bun temei, adică și cu sinetul starostii și cu zapisul ei, împotriva căruia zapis nici un cuvânt de catigorie al Sandii nu poate fi priimit peste ani trei și jumătate ce au trecut de la zapis până acum, în care vreme fiind judecățile deschise, Sanda niciodată vreo judecată cu categorie împotriva zapisului n-au pornit.

Și de s-ar fi întâmplat vreo răspunere binalii într-aceste vremi trecute, ori din pricina oștirilor, cum s-au întâmplat și la alte binale sau de vreun foc, Sanda niciodată nu ar fi ajutat pe Apostol la pagubă.

Ci, drept aceste mai sus arătate, cumpărătoarea lui Apostol pe aciastă prăvălie, fiind, cum zicem, cu mezat și cu zapisul ei, păra și cerea ce face acum, de la Apostol nu poate fi priimită.

Iar hotărârea cea desăvârșită rămâne a să face de către înălțimea ta.

Filaret al Ungrovlahiei

1792 iunie 15.

biv trei logofăt

[*rezoluția domnului*]:

Io Mihail Costandin Suțul voevod, i gospodar zemli Vlahiscoe.

Din cercetarea ce am făcut și domnia mea cu divan pricinii aceștia, am găsit anafora preasfințitului părintelui mitropolit dreaptă și cu bună orânduială urmată, căci Sanda dupe ce n-au urmat vreo începere de plata datoriilor, precum însuși s-a fost legat, cum să vede în anafora răposatului mitropolit, care este întărită și da noi din ceialaltă domnie și dupe ce au băgat și prăvălia în alte datorii, apoi și însuși au întărit cu iscălitura ei vânzarea ce s-au făcut cu mezat și au priimit și din banii vânzării în mâinile ei, după cum toate acestea nu le putu tăgădui nici ia înaintea domniei mele, dând la mâinile cumpărătorului anafora cu domneasca noastră întărire. Cu care aciasta să dovedește că nici o silă n-au avut și mezat este bun și cumpărătorul este stăpân pe lucru ce au cumpărat de la mezat, căruia da s-ar fi întâmplat vreo pagubă în vremile răzmiriți, nici un ajutor n-ar fi putut avea de la Sanda.

Deci, măcar că nici cu cuvântul lipsii da zestre nu să poate ajuta la păra ei, în vreme ce dupe coprinderea ce să vede la întărirea noastră din ceialaltă domnie, spre a-și dovedi lipsa ce au zis atunci că are, n-au avut să ne arate acum nici un senet cum că este adevărată și cum că au dovedit vreo lipsă da zestre.

Dar cu toate acestea, pentru scăpătăciunea și ajutorul ei și a copiilor ei, priimi Apostol logofăt ca să o ajute cu taleri una sută. Și deosebit da aciasta, da va avea Sanda bănuială pentru bani mezatului că nu s-au dat toți la datorii, i s-au zis da către domnia mea că poate pentru aceia să dea jalbă și să-și caute cu zapcii agești într-a căroră mâini s-au numărat bani.

Iar lui Apostol logofăt i-am dat domnia noastră întărire, ca să stăpânească și să aibă bună pace da dănsa.

1792 iulie 23.

L.P.

vel logofăt

Acad. R.S.R., CXXIII—130.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; pecetea domnească mică, ovală, în tuș roșu.

315.

1792 mai 31.

Preainălțate doamne,

Cu lacrimi, jăluese mării tale că pentru pricina de judecată ce am cu dumnealui Apostol sarafu, pentru o prăvălie, la Depertament mi-am aflat dreptate. Dar orânduindu-ne și la dumnealor veliți boeri, văz, luminate Doamne, că pe deoparte, numitu saraf, cu copiia ce au scos după anafora Depertamentului, ce mi s-au dat dreptate, umblă mijlocind prin cine va fi având ajutor, ca să-mi acopere dreptatea și [*indexabil*] nu ese.

Și pă da altă zapciul cel orânduit, dumnealui vătaf da păhărniceii, înaintea dumnealor veliților boeri nu ne mai scoate, puind pricină că uneori nu e părintele mitropolit și alte ori că e din dumnealor veliți boeri.

Și acum, după altă jalbă ce am mai dat iarăși, i s-au poruncit de către măriia ta ca anafora Depertamentului, i a dumnealor veliților boeri, dinpreună și cu jalba mea să să aducă înaintea înălțimii tale, a să vedea, ca să i să dea poruncă de urmare. Și nici după această poruncă nu va [vrea] să urmeze. Îmi da pricină de dreaptă bănuială că are vreun interes.

Ci, fiindcă este mai bine de 3 luni da când pățimese într-această judecată și de la dumnealor veliți boeri, după ce de doao ori am eșit, sfârșit pricinii nu s-au dat, mă rog mării tale, să fie luminată porunca a fi scoși înaintea mării tale numai cu anafora Depertamentului și cu jalba ce am dat, ca, după cum Dumnezeu te va lumina, să mi să hotărască.

Și va fi mării tale, nesăvârșită pomenire.

Roaba mării tale,

Sanda căpităneasa de aici

[*rezoluția domnului*]:

Zapciule, ce ești orânduit, să aduci domniei mele anafora da la dumnealor veliți boeri cu hotărârea ce au făcut dumnealor asupra pricinii aceștia, dinpreună și cu jalba aceasta, ca să să vază da către domnia mea.

1792 mai 31.

biv vel pitar

Acad. R.S.R., CXXIII—131.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; format mic.

316.

1792 august 4.

†Adică eu, Tudor polcovnic, dinpreună cu soția mea, Nița, dat-am acest adevărat și credincios zapis al nostru la cinstită mâna dumnealui *biv vel* sârdar Vintilă Prijbeanu.

Precum să să știe că rămăind da la socră-mieu, Stănislav, copil din casă da divan, după moartea lui, o casă pă Podu Mogoșoai, în mahalaoa [*loc liber*], ce să vecinește din sus, cu [*loc liber*] și din jos, cu [*loc liber*]. Și lungul acestui loc ține din podu cel mare în lung până în locul [*loc liber*]. Care, măsurându-să, vine stănjăni [*loc liber*] și în

lat, stănjăni; locul [loc liber], până în locul [loc liber], stănjăni [loc liber].

Care casă și cu locul ei au fost moștenire răposatului socră-mieu și dat noaoă dă zestre, după cum și în foaia dă zestre și în diata răposatului adeverează.

Și fiindcă au rămas și datorii după urma răposatului pă la unii, alții și ea unii ce am rămas noi elronomi și încărcăți dă a plăti toate datoriile, nefiindu-ne casa și locul acesta dă trebuință și pentru ca să nu rămăie și sufletu răposatului încărcat și noi trași de datornici, cu bunăvoința noastră și nesiliți dă nimeni și cu bună tomeală am vândut-o dumnealui, în taleri 400, adică patru sute, din care bani, fiindu-i dumnealui dator taleri o sută, cu dobânda lor, mi i-au ținut în seamă, dându-mi și zapisul de datorie. Iar taleri trei sute mi i-au numărat acum dăplin, bani gata în mână.

Deci, să aibă dumnealui și coconi dumnealui, căți Dumnezeu îi va dărui, a stăpăni cu bună pace dă către noi și dă către tot neamul nostru, fiindcă vânza[rea] au fost cu știrea tuturor rudelor noastre și a vecinilor; dându-i dumnealui și toate zapisile cele vechi ale acestui loc și casă.

Și pentru mai adevărată credință, ne-am iscălit mai jos, puindu-ne numele și pecetea noastră, ca să să crează, fiind și alți oameni ștreini, carei mai jos să vor iscăli mărturii.

1792 avgust 4.

× Eu Tudor polcovnic, dinpreună cu soția mea, Anița, adevărim. Și pentru mai bună încredințare mi-i-am pus și pecetea. Care vânzare s-au făcut de față și prin știința cumnatului meu, Mineul copil, fiind priimită.

Și nefiind pecete mi-i-am pus degetu¹.

Acad. R.S.R., CXL—139.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran.

¹ Semnătura și rindurile dedesubtul ei sint scrise cu altă cerneală.

317.

1792 noiembrie 27.

(...¹) cea viitoare este necunoscută și însuși ingerilor necunoscut, pentru că numai la Dumnezeu toate sint cunoscute. Drept aceia eu, Bălașa, soția lui Negoită, am socotit mai înainte, pină a nu mă coprinde sfirșitul vieții mele și pină îmi sint mințile întregi și sănătoase, s-au făcut această adiață, mult puțin, cum arată în jos, anume.

1792 noemvrie 27.

— 1, o casă cu locul ei ce este în mahalaoa Popi Radului o las asupra gineri-meu Tănase și asupra fii-mii, Voichi, ca să-mi facă sorocile dinpreună cu soția mea, pină la trei ani, pă cum să va coprinde;

— 1, o malotea dă ghermesut, blănită cu sangeap;

— 1, o pereche paftale dă argint, dă dramuri 45;

— 1, o roche, dă șamalagea, i o ie, să să dea dă pomană unii copili;

— 2 perne mari, cu fețele lor, să să dea dă pomană;

— 30 coți pinză dă cilți, i pinză dă doă cămăși cu mărgini;

¹ Lipsă începutul.

— 1, o cămașă, un prosop, i un peșchir las sori-mi, Catrini;

— 2 sărindare să să dea la țărină

— 1, un puț, i o cruce.

† Aceste toate le las asupra gineri-meu, ca să mi să facă după cum s-au așăzat în adiață, ei din rudile mele, a soții mele să n-aibă voe a să scula asupra lor. Iar carii să va scula, să fie supt blestemu [celor] 318 sfinți [indescifrabil], iar au fost și alte obrază dă față, carii mai în jos să vede iscălit.

Eu Bălașa, soția lui Negoită, am adevărit

Gheorghie Papa Dimitru, martor

Eu Negoită seimeanu, martor

Eu Catrina, sora Bălași, martor

Eu popa Tănase duhovnic

Eu popa Ion

Eu popa Ioniță

• Și am scris [eu] Gheorghie dascătu, cu zisa dumnealor și martor

[pe verso]:

Această copie fiind scoasă întocmai după diata Bălașii, muma Voichii, soția lui Athanasie grecul, spre a fi crezută, să adeverează dă isprăvnicat.

1831 mai 11.

[două semnături indescifrabile]

Arh. St. Buc., Achiziții noi, LXXVIII—1.

Copie, stare mediocră, hirtie verzuie.

318.

1793 martie 18.

Milostiiu bojiuu Io Alexandru Costandin Moruzi voevod i gospodar zemle Ungrovlahiscoe.

Dat-am cartea domnii mele lui Chiriță logofăt sin Gheorghe ca să fie în pace și ertat dă toate dăjdiile și orânduile vericâte ar ieși dă la visterie și dă la cămara domnii mele piste an în țară, dă nici unile val și supărare să n-aibă. Așijderea și ale lui drepte bucate să fie în pace și ertate: stupi, i rămători dă dijmărit și vinul ce va face în viile lui dă vinărici și o pimniță aici în oraș[u] domnii mele București, apărată dă fumărit și dă cămănarit, dă vamă, dă vinul domnesc, i dă ortul vătășesc și dă alte angarii.

Asemenea să aibă a ținea și liude unul, ca să fie dă poslușania casii lui, apărat dă toate dăjdiile și angariile ce ar își peste an în țară și aici pă târg dă la visterie și dă la cămara domnii mele, val și supărare să nu aibă nici dă alte podvoade, nicidăcum să nu să supere. Pentru că aflându-să numitu logofăt cu slujba logofetii în divanu domnii mele cu trudă și osteneală au avut acest privelegiuu totdeauna logofetii dă divan și dă la alți frați domni dă mai dinainte.

Deci acum învrednicindu-ne domnul Dumnezeu și cu această domnie a Țării Rumânești iar, și întărim preveleghiul și noi ce au avut logofetii dă divan și cu această domnească a no[a]stră carte, ca să să păzească neștrămutat.

Poruncim domnia mea dumată *vel* agă, i *vel* căpitan za dorobanți, i altor zapeii oricare și ori din ce treaptă veți fi și ori cu ce slujbă veți fi orânduți și dumneavoastră ispravnicilor duprin județe, toți să vă feriți atât dă casa numitului logofăt, cât și dă omul lui, nicidăcum băntuială sau supărare măcar cât dă puțin să nu faceți.

Poruncim domnia mea și voao dijmarilor, vinăricerilor, fumarilor, căminarilor, vameșilor și vătașilor dă cărciumari, văzând cartea aceasta a domnii mele toți să aveți a vă feri și a-i da pace pentru toate câte scrie mai sus, nefăcând nimeni nici un fel dă supărare.

Într-alt chip să nu fie, că așa este porunca domnii mele.

I saam receh gospodstvo-mi.

1793 martie 18.

procit vel logofăt

[*pe verso*]:

S-au cercetat. 1794 iunie 21.

Dumitru ot Sfete Ioan Nou

Arh. St. Buc., Achiziții noi, CLXX—28.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea inelară a domnului, în tus roșu.

319.

1793 iunie 30.

Io Alexandru Costandin Muruz voevoda i gospodar zemli Vlahiscoe. Sfântului și dumnezeescului schit al sfintei Mitropolii, unde să cinstește și să prăznuiaște hramul sfântului sfințit mucenic Elefterie.

Ca să aibă cu acest hrisov al domnii mele a ținea lude cincisprezece poslușnici pentru ajutorul și puslușanie la trebuințele ce are. Căroră după adevărurile dumnealor boerilor ispravnici, dă numele și chipul lor, să li să dea și pecetluituri *gospod* de la Visterie, spre a fi în pace și nesupărați de toate dăjdiile și angareile, ce vor eși de la Visterie și de la cămara domnii mele peste an, în țară, dă nici unile val și băntuială să nu aibă.

Așijderea și drepte bucate, ce va avea acest schit, să fie nesupărate, însă: trei sute oi de oerit, stupii, i rămătorii de dijmărit, vinul ce-l va face, de vinărici și o cărciumă aici în orașul Bucureștilor, apărată de fumărit, de cămănărit, de vinul domnesc, de ortul vătășăsc, i de alte angarei. I doi preoți și un diiacon și doi cântăreți, scutiți de toate dăjdiile ce es peste an pe toți ceialalți, cum și casele lor și drepte bucatele lor să fie apărate.

Pentru că acest schit fiind scăpătat și neavând nici un fel dă milă și ajutor, cu care să să poată ajutama, cei ce poslușăsc, cât și biserica, au avut această milă atât de la răposatul domn Nicolae Caragea voevod, precum din cartea domnii sale, ot leat 1783 martie 5, ne adevărim, cât și de la domnia sa fratele Mihai vodă Suțul, prin hrisovul domnii sale, ce-l văzum cu leat 1783 noemvrie 22, întărit și întru a doă domnie.

Deci, acum, după rugăciunea ce dete domnii mele, dumnealui cinstitul și credincios boerul domnii mele Nicolae Brăncoveanu *vel* vistier, pentru acest schit, supt a căruia purtare de grijă să află, ca să înnoim milile acestea, am binevoit domnia mea, cu călduroasă inimă, pentru răvna ce avem către sfintele și dumnezeestile lăcașuri a le ajuta

precăt ne va fi prin puțină. Și cu acest hrisov al domnii mele, am înnoit și am întărit toate aceste mili câte mai sus să coprind, ca să i să păzească totdeauna nestrămutat.

Rugăm dar și pe alți frați domni, carii în urma noastră să vor învrednici cu domnia aceștii pravoslavnice țări creștinești, să binevoiască a înnoi și a întări aceste mili, ca și ale domniilor sale mili și faceri de bine să fie de alții în urmă ținute în seamă.

Și am întărit hrisovul acesta cu însuși credința domnii mele, Io Alexandru Costandin Muruz voevoda și cu a preaiubiților domnii mele fii: Costandin voevod, Dumitrașco voevod, Nicolae voevod și cu tot sfatul cinstiților și credincioși boerilor celor mari ai Divanului domnii mele: pan Nicolae Brăncoveanu *vel* vistier, pan Dumitrașco Racoviță *vel* ban, pan Ianache Văcărescul *vel* spatar, pan Ianache Moruz *vel* vornic de Țara de Sus, pan Manolache Brăncoveanu *vel* vornic de Țara de Jos, pan Manolache Crețulescul *vel* vornic, pan Nicolae Filipescu *vel* vornic, pan Costache Ghica *vel* logofăt de Țara de Sus, pan Scarlat Ghica *vel* logofăt de Țara de Jos, pan Nicolae Hangearli *vel* hatman, pan Dimitrie Manu *vel* postelnic, pan Isaac Ralet *vel* clucer, pan Dimitrie Schinah *vel* comis, pan Nicolae Racoviță *vel* paharnic, pan Iordache Palada *vel* stolnic, pan [*loc liber*] *vel* sluger, pan [*loc liber*] *vel* pitar.

Și ispravnic, pan Scarlat Ghica *vel* logofăt.

1793 iunie 30.

Alexandru C. Muruz [*m.p.*].

L.P.

Scarlat Ghica *vel* logofăt, *procit*

Trecut în condica Divanului,

Răducanu biv *treti* logofăt, condicar

Acad. R.S.R., XIV—19.

Original, stare foarte bună, hîrtie cerată, cu filigran; sigiliul domnesc mare, în tus roșu, foarte frumos.

320.

1793 septembrie 2.

Milostiiu bojiu Io Alexandru Costandin Moruz voevod i gospodar zemli Vlahiscoie.

Dat-am această carte a domnii mele casii luminatului beizadea Grigore Suțul voevod ca să aibă a ținea aici în orașu domnii mele, București, o pivniță scutită de fumărit, de căminărit de vamă, de vin domnesc, de ortul vătășesc și de orice dări ar fi pe alte pivnițe aceasta să fie nesupărată după privilegiul ce văzum domnia mea că au avut.

Pentru care poruncim domnia mea și dumată *vel* agă, și altor zapeii ai tirgului, cum și voaă orânduților cu slujba fumăritului și a căminăritului și ție vătăș de cărciumari să nu faceți vreo supărare întru nimic la numita pivniță, că așa este porunca domnii mele.

1793 septemvri 2.

L.P.

procit vel logofăt

M.I.M.B., inventar nr. 13 996.

Original, stare bună; pecetea domnească, in tuș roșu.

321.

1793 septembrie 30.

Preainnălțate doamne,

†Casandra grămăticeasa, prin jalbă, au arătat mării tale că având un loc de casă pe Podul Calicilor, în fața podului, alătura cu locul dumnealui Nicolaie Fălcoianu *biv treti* logofăt și făcându-l vânzător, au și găsit mușteriu să-l vânză.

Dar, fiindcă acolo, la acel loc, nu are vecin pă altul, decât numai pă numitu de mai sus logofăt, are bănuială să nu carecumvași să să fi înpresurat locul dă către numitul și să roagă mării tale, ca să fie luminată porunca înălțimii tale către noi, ca eu tragere să-i alegem locul după sinetul ce are la mână.

După a căriia jalbă, ni să poruncește de către înălțimea ta, ca la fața locului să facem cercetare și alegerea cea cuviincioasă. Și după dreptate urmând și îndreptând, să înștiințăm cu anafora.

Luminatei porunci următor fiind, mai întâi am cerut de la jeluitoarea acel sinet, ce zice că il are pentru acest loc, ca să îl vedem. Și ne arată o carte cu leat 1754 martie 10, a mării sale răposatului Costandin vodă Ţehan, cu care dăruiește măriia sa lui Nicolaie *biv vataf za aprozi, sin* Panait *vel* grămătic, ca să aibă a ținea și a stăpâni din locul domnese ce este în mahalaua mănăstirii mitropolitului Anthim. Care loc merge în lung alătura cu Podul Calicilor, din poarta clucerului Costandin Brăiloiul, până în ulița ce merge către mănăstirea lui Anthin, stănjâni 28 și în lat, din Podul Calicilor până în gardul grădini Brăiloiului, stănjâni 20 *pol*, și fundul, stănjâni 10 *pol*.

Și dintr-aciasta, pliroforisindu-ne că locul este cu adevărat al numitii, am mers în fața locului de l-am tras. Și după copriinderea sinetului de mai sus zis urmând, mai întâi lăsând locul uliții ce zice că merge către mănăstirea lui Anthim, de stănjâni doi și jumătate, după cum ne-am adevărit de la oameni bătrâni și vechi mahalagii de acolo că au fost mai nainte.

Apoi, punând sfoara din uliță, am tras în sus, alătura cu podu, stănjâni 28, până în poarta lui *treti* logofăt Nicolaie Fălcoianu, fiindcă aceste case ale numitului, Fălcoianu, mai nainte au fost ale lui Costandin Brăiloiul și Costandin Brăiloiul, moș fiind, după vremi, au rămas supt elironomiia lui, însă în mijlocul porții fiind locul căleat de numitul Fălcoianu], fiindcă acolo s-au împlinit suma stănjânilor. Și am făcut semnu.

Apoi, puind sfoara în latura dinspre uliță, din marginea podului, am tras drept pe uliță stănjâni 20 *pol*, pe lângă gardul Fălcoianului. Și unde au ajuns sfoara, am făcut semn, găsind și acolo locul înpresurat.

Am tras și fundul, stănjâni 10 *pol* și unde au ajuns sfoara, iarăși am însemnat.

Iar pentru ceialtă lature, fiindcă în cartea numitii grămăticese nu numește căți stănjâni sănt, să cunoaște că, căți stănjâni este una, atăta și alta, căci de ar fi fost ori mai mulți sau mai puțini, i-ar fi numit și pe aceia. Ci, fiind tot o potrivă, de aceia n-au făcut numire. Eu dar, nu o am lăsat nemăsurată, ci puind sfoara din semnul ce am făcut în poartă, am tras iarăși stănjâni 20 *pol*, cât coprinde și ceialtă lature. Și au venit sfoara până iarăși în fund, înpreunându-să toate trăsurile.

Și s-au făcut fața de stănjâni dooăzeci și opt, fundul de stănjâni zece și jumătate și lăturile de câte stănjâni dooăzeci și jumătate. Care loc este înpresurat den dooă părți de către numitul Nicolaie Fălcoianu *treti* logofăt.

Ci, de cercetarea și alegerea ce am făcut, și după luminata poruncă, nu lipsii a înștiința înălțimii tale.

Iar hotărârea cea desăvârșită rămâne la înaltă înțelepciunea mării tale.

1793 septemvrie 30.

Ianache Muruz *vel* vornic

Acad. R.S.R., C—62.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; frumoasă semnătura vornicului Moruzi.

322.

1793 octombrie 5.

†Adică eu, Păuna polcovniceasa, soția polcovnicului Mărgărit, dinpreună cu feciorii miei, care mai jos ne vom iscăli, dat-am credincios zapisul meu la cinstită mâna dumnealui State Petru liptcan.

Precum să să știe că având eu niște case cumpărate cu bani dumnealui dă la Șarban *vtori* vornic, lângă casile mele, ce le am în mahalaoa Gorganului, pă locul sfinteii mănăstiri Sărindar și chiriia locului iaste, pă an, bani 60, precum arată zapisu cu care am cumpărat.

Și nefiind alt vecin alătura și protimisindu-să mai mult dumnealui, ca unul ce mi-au dat bani dă le-am cumpărat, m-am învoit cu dumnealui dă a mea bunăvoe, nesilită de nimenea și i le-am vândut dumnealui în bani gata, taleri 600, adică șase sute, dându-i dumnealui și trei zapise vechi ale casii aceștia, i zapisul cel nou [cu] care am cumpărat.

Deci, să aibă dumnealui State Petru a stăpâni aceste case cu locul lor, cu bună pace dă către mine și dă către feciorii miei și dă către toate rudeniile mele, dumnealui și coconi dumnealui, căți Dumnezeu îi va dăru, însă casile cu înprejmuirile până în hotaru ulucilor Iorgăi căpitan, ginerile lui Șarban *vtori* vornic.

Și când am făcut acest zapis și aşazământ, au fost cu știrea feciorilor miei și a vecinilor din mahalagii.

Și pentru mai adevărata credință, mi-am pus numele și pecetea mai jos, ca să să crează, iscălindu-să și alte obraze dă cinste, mărturii la acest aşazământ.

1793 octomvrie 5.

L.P. Păuna polcovniceasa, soția lui Mărgărit polcovnic, vânzătoare

[semnătură grecească, indescifrabilă]

Dimitrie Ioan [grecește]

Acest zapis l-am adevărit și noi, cu iscălitura noastră

Costandin Ghica *vel* logofăt
[semnătură grecească, indescifrabilă]
Și am scris eu, Gheorghe logofăt *ca* divan cu zisa polcovniceșii Păuni
și sănt și martor.

Acad. R.S.R., CCLXXXI—41.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

323.

1793 noiembrie 27.

Io Alexandru Costandin Moruz voevod și domn Țerei Românești. Preasfinția ta, părinte mitropolite, i dumneavoastră veliților logofeți, fiindcă în toți timpii poate să se întimplă ori a îngheța morile din iuțimea ernii, precum astă una dată să află, ori ferească Dumnezeu din secetă, și pătîmește norodu politii, pentru lipsa de hrana cea trebuincioasă obștii, am socotit domnia mea ca mănăstirile cele mari, atît ale țării cît și cele închinat, cîte sănt numite mai jos, care au venituri de acareturi și osăbit venituri de mili și privilegii domnești, sînt datoare la o trebuință de obște ca aceasta, a face ajutorul cel cuviincios.

Și iată cu hotărîre poruncim domnia mea ca preasfinția ta, părinte mitropolite, i dumneavoastră veliți logofeți, aducînd înaintea preasfinții tale pe toți igumeni și epistași mănăști[ri]lor, acestora să le dai strașnică poruncă, ca acum, peșin să să apuce fieșicare a face cîte o moară cu cai, ori innăuntru mănăstirii sale, sau, unde va fi curtea strimp-tă, afară în deosebit loc, care până în doazeci de zile, mult pînă în douăzeci și cinci, să fie gata desăvîrșit, cu toate cele trebuincioase de măcinat, care să rămîie și să se afle acum și totdeauna acest acaret mănăstirilor, de a să afla în vreme de trebuință și pentru folosul și ajutorul obștii, asupra căroră să orănduești dumneata, *vel* logofăt și cîte un logofețel de divan mumbașir, dă a sta napristan asupra-le, făcîndu-le strinsoare de a isprăvi într-acest soroc.

Pentru care, poruncim și dumatule, epistatule al Agii, să dai și dumneata ajutorul cel cuviincios. Iar carele nu va fi următor, să-l arătați domnii mele, cu anafora, ca să să rădice și isgonească din mănăstire, ori pămăntean sau strein de va fi.

Atîta am scris domnia mea.

1793 noemvrie 27.

1. Sfînta Mitropolie,
1. Radul Vodă,
1. Sfîntul Gheorghe Nou,
1. Mihai Vodă,
1. Sfîntul Ioan,
1. Sărindarul,
1. Sfînta Ecaterina,
1. Archimandritul,
1. Sfîntul Spiridon Nou,
1. Grecii,
1. Zlătarii și Stavropoleos,
1. Văcăreștii,
1. Cotrocenii,

1. Mărcuța

14.

Această copie, collaționată de subscrisul, fiind scoasă după condica depusă în Arhivele Statului, sub nr. 112, se adeverează pentru conformitate.

Capul Despărțirei istorice,
N. M. Philemon
Arhivele române

Se legalizează copia de față, după forme, prin subscrierea noastră și punerea sigiliului Arhivelor.

[L.P.] p[entru] Capul Arhivelor,

Gr. N. Mano

Anul 1862 luna octombre 4.

Nr. 81

Acad. R.S.R., LIII—33.

Copie modernă, stare foarte bună; sigiliul Arhivelor în tuș verde, interesant, purtînd legenda: „Principatele Unite Arhiva Țării Românești”.

324.

1793 decembrie 15.

Preainnălțate doamne,

Din luminată porunca mării tale, prin zapeilăcu dumnealui vătafului *ca* păharnici s-au înfățișat la judecată dumnealui *biv vel* logofăt Radu Golescu (însă prin vechil Marin *treți* logofăt) cu jalba ce au dat mării tale pentru lăcuitori ce au case pe un loc al dumnealui din mahalaoa Golescului. De la cari cere dumnealui logofăt Golescu rămășița chirii pămăntului ce nu i-au plătit-o uni dintr-ănsi dupe vreme. Cere a răscumpăra și binalile ale unora dintr-ănsi care le-au cumpărat făr de a nu i da dă știre și dumnealui ca un stăpăn al pămăntului ce este. Și cere a li să da și nizam acelora ce au case într-acea mahala ca să fie următori dă acum înainte la obiceiul pămăntului, adică să-i plătească chiria la vreme. Și când vinde uni la alți, și când își fac și își preface dintr-ănsi binalile, să aibă și dumnealui de știre ca să nu mai tragă dupe vreme judecăți. Față fiind și trei din părăți, anume: Dobre uncheas, i Andrei Greu și Tănase *ot tam*, care ne arătară și ei jalba ce au dat-o mării tale dăn partea opști mahalale, și buiurdisită iarăși la acest departament ca să să cerceteze.

Prin care văzum, arătând că ei își știu casele pe pămănt ce s-au stăpănit dă mănăstirea Colți, și dă biserica Sf-ului Ilie, care este în mahalaoa Golescului, și cei ce au fost pe locu biserici Sf-ului Ilie, plătea chiria cîte parale 15 pe an, iar partea mănăstirii Colți fiind luată pă seama dumnealor boerilor Brăncoveni, era și cei cu casele dupe dănsul tot oameni ai dumnealor boerilor Brăncoveni. Și uneori plătea chiria pămăntului, iar alteori nu o plătea, și așa ar fi stăpănit cu pace până la venirea mării sale Alexandru vodă Ipsilant, când atunci arătându-să cu stăpănirea pe acele locuri răposat vornicu Nicolaie Știrbei, părintele dumnealui logofătului Golescu, și umblănd a le face încercătură la chiria pămăntului, dupe judecățile ce au avut atunci și mai în urmă la alți luminați domni ar fi rămas ca cei cu casele vechi să să urmeze chiria iar care au fost

dân vechime, iar cei cu casile nooă să să invoiască pentru chiria pământului. Și așa n-au mai fost bantuiți. Acum fiindcă-i apucă să dea chiria de la măriia sa Alexandru vodă Ipsilant și da stânjen *po* câte parale 20 pretenderisi și ei să-și afle da la judecată dreptate.

Deci la jalba lor le cerurăm vreun engrafon la cele ce arată că s-au urmat prin judecăți, și-i văzurăm numai cu niște copii de cărți în mână, care coprindea locurile acestea pe seama mănăstirii Colți și a bisericii Sf-ului Ilie, iar altcevași nu avură să ne arate. Dar vechilu dumnealui logofătului Golesecu dupe ce ne arată hrisov al mării sale răposatu întru fericire Alexandru vodă Ghica, prin care cu sfat de obște al divanului s-au luat acele locuri de la numitele biserici, și s-au dat în stăpânirea răposatului vornic, tata dumnealui logofătului Golesecu, ca un loc ce au fost dân vechime tot al dumnealui, apoi ne arată vechilu și o anafora a dumnealor veliților vornici cu leat 1784 februarie prin care să vede că au mai avut prigonire cu acești chiriași și dumneaei vorniceasa Anița Știrboaica, muma dumnealui logofătului Golesecu. Și li s-au făcut musaadea apărându-i da chiria pământului ce era să dea da la încheerea păcii și până atunci, așazăndu-i ca să-și dea chiria de acoloa înainte fiteșcare da stânjen *po* câte parale 20, adică iar cu musaadea dân cât să pliforisise că plătea vecini la alți stăpâni da pământ *po* câte parale 25 da stânjen. Și apoi când nu va urma-o nici aceasta, să i să prețuiască binaoa plătindu-i-o, să-l izgonească.

Așa coprinde anaforaoa dumnealor veliților vornici, dupe care am cerut părăților dovadă da i-au plătit chiria de la acea hotărâre și până acum, și nu avu să ne arate nimic. Deci cu dreptate este, când dupe atâtea musaadele ce li s-au făcut, acum să-și piarză binalile cum poruncesc pravilele pentru cei ce nu-și plătesc chiria pământului în trei ani, dar da vreme ce în jalba dumnealui logofătului Golesecu nu o văzum cerea aceasta făcută, rămâne ca să aibă dreptate pentru cererea chirii da la acea hotărâre și până acum. Și pentru protimisis ce cere la cei care au vândut fără de a nu i da da știre și dumnealui, ca un stăpân al pământului, pentru care și găsim cu cale, cu luminată poruncă mării tale, și cu mumbașaru cel orânduut să să aducă toți acei chiriași la casa dumnealui, însă câte unul, unul, să să socotească pentru chirie da la hotărârea dumnealor veliților vornici și până acum. Și pă cât nu vor avea dovadă da la mâna dumnealui logofătului da plata chirii, sau de la omul dumnealui logofătului, să apuce zapciu și să împlinească da stânjeni *po* câte parale 20 pe an, cum și la căți vor fi cumpărări fără de iscălitura dumnealui logofătului, care dovedește că i-au fost vânzarea fără da știre-i, va întoarce dumnealui bani, și va rămânea stăpân și pe binale ca și pe pământ. Iar căți din lăcuitori va mai rămânea de acoloa înainte șazători pe acel loc să li să arate da orânduut mumbașar fiteșcăruia hotărârea aceasta a judecăți, ca să fiie următori a-și plăti legătura chirii de acum înainte pe tot anul, ca să nu mai lase să treacă cei trei ani ai pravili, că atunci vor pierde și binalile.

Iar hotărârea cea mai desăvârșită, pentru toate, rămâne a să face da către măriia ta.

[semnătură indescifrabilă]
Stepan [indescifrabilă, grecește]
[indescifrabil] vel logofăt
Barbu Ortuleanu [?] clucer

1793 dechemvrie 15.

[semnătură indescifrabilă]
Costandin Otopeanu

treți logofăt
trecută în condică

Colecția George Potra.
Original, stare bună, hirtie cu filigran.

325.

1794 ianuarie 29.

Preainnălțate doamne,

Din luminată porunca mării tale, și prin zapcilăcu dumnealui vătăfului za vistierie, s-au infățisat la judecată dumneaei jupâneasa Măriia Bălăceanca, cu jalba ce au dat pentru chir Dumitru Polizul, de a cărora diiafora puse Bălăceanca innaintea judecăți o anafora a Departamentului de Noaoă, cu leat 1787 dichemvrie, prin care să vede că s-au mai judecat amândoi pentru niște binale noaoă ce le-au făcut Polizul fără de știre în cuprinsul locului ce-l avea cu binale vechi în mahalaua Sfântului Dimitrie, de-i plătea chiria la Bălăceanca taleri 9, pe an, ca la o stăpână a pământului.

Și fiindcă părātu n-au tăgăduit atunci da facerea acelor binale, s-au fost găsit cu cale ca să să măsoare locul cu binalile vechi și să dea chiria iar cea veche și să să măsoare și binalile cele noaoă și pe căți stânjâni va fi, să să invoiască a plăti chiria dupe cum să vor fi așazăt și alți dupe inprejurul Polizului care sânt șazători tot pe locul al jupănesi Bălăceancai.

Și zise Bălăceanca acum că din slăbiciune și bătrinețe n-au putut să facă energhiia aceștii diiaforali și nici Polizul nu i-au mai plătit chiria nici pe cele vechi binale, nici pe cele noaoă și cerea să-și afle dreptate.

Părātu Polizu răspunse că cu nume de chiria pământului i-au dat niște marfă da [a] prăvăliia lui, care nu o tăgădui nici jupâneasa Bălăceanca, numai zicea că ar fi luat-o acea marfă în dator. Iar pentru a i să așaza chiria pământului și cea de supt binalile cele noaoă, nici Polizul nu să inpotrivi, ci numai zise ca să să simfonisească innaintea noastră.

Dar, aceasta nefiind treaba judecăți, găsim cu cale ca mai întâi cu luminată porunca mării tale să să facă energhiia anaforali cei dintâi, cu măsurătoarea locului de către dumnealor veliți vornici, să să cunoască pe căți stânjâni sânt binalile cele vechi și să le meargă tot chiria cea veche. Și pe căți stânjâni cad binalile cele noaoă, să să invoiască că Bălăceanca, stăpâna pământului, a cărora chirie să să socotească de la acea judecată și până acum, țindu-i-să în seamă și prețu mării ce va fi luat jăluitoarea de la prăvăliia Polizului. Iar neputând să să așeze pe chiria pământului da supt binalile cele noaoă, dupe pravili găsim cu cale că tot să iasă Polizul dân stăpânirea și a locului și a binalilor celor noaoă și să rămâie stăpână jăluitoarea Bălăceanca, ca pe niște binale ce s-au făcut fără de știrea dumneaei și ca unul ce nu s-au mulțumit nici până acum a urma hotărârei[i] departamentului, care s-au făcut cu singatavasis.

Iar hotărârea cea desăvârșit, rămâne a să face de către innălțimea ta.

[indescifrabil] clucer
[semnătură grecească, indescifrabilă]

1794 ghenarie 29.

Barbu [?] Gârleanu sluger
Andonie Fotino
Iordache Rudeanu clucer

Preainnălțate doamne,

Cu această alegere a judecării departamentului, zapciu cel orânduit, din luminată porunca mării tale, au adus pe amândooă părțile față și înaintea noastră și după cercetarea ce făcum și noi asupra aceștii pricini, vedem că dumneaei Mariea Bălăceanca face cerere ca să să facă la acest loc cât ține Polizul trei fețe, adică o față cere să să facă cât ține binaoa cea veche și să-i plătească chiria după urmarea cea veche, de stânjăn *po* parale 65, altă față, cere să să facă la binaoa cea nooă, adică la casa ce au nădit-o Polizul lângă cea veche și să-i plătească chirie pă stânjăn *po* taleri cinci și altă față, cere să să facă pe fața podului, unde iarăși au făcut Polizul dooă prăvălioare și să-i plătească și pe aciastă față a podului deosebită chirie tot câte taleri cinci pe stânjăn.

A căriia cerere la dreptate nu poate fi priimită, de vreme ce a să face la un loc trei fețe și a cere trei chirii nu este cu dreptate, fără numai zicem că de vreme ce tot locul acesta să cuvine a avea numai o față, precum așa au avut dintru-nceput și precum așa să urmează la toate locurile ce au pe dănele binele cu chirie. Și fiindcă Polizul au făcut dooă binale nooă, una nădită lângă cea veche și alta pe fața podului, adică acele dooă prăvălioare, găsim cu cale ca pentru tot locul acesta să plătească Polizul acum chirie nooă, care fiind pe fața podului locul acesta, peste tot *za* stânjeni cinci și jumătate, să plătească chirie de tot stânjenul *po* taleri cinci, care pe stânjăni cinci și jumătate face taleri 27 *pol*.

La care aciastă chirie să cuvine a fi Bălăceanca mulțumită și nu poate să ceară mai multă chirie de la Polizul pe acest loc, întâi, căci văzum că asemenea chirie au tocmit numita Bălăceanca și cu alții ce ș-au innoit binalile tot pe acest loc al său și a dooa, că de la însuși Bălăceanca ne adevărim că chiria acestui loc mai nainte era taleri nooă, iar acum zicem că i-a întreit, adică taleri 27 *pol*.

Și cea desăvârșit hotărâre rămâne a să face de către innălțimea ta.
1794 martie 9.

Ianache Muruz *vel* vornic
Nicolae *vel* vornic

biv vel clucer *za* arie

Preainnălțate doamne,

După luminată porunca mării tale, ce din divan mi s-au dat, aducând zapciu cel orânduit, vătafu de visterie pe dumneaei Mariea Bălăceanca cu păratul său, Dimitrie Polizu, am mijlocit de a i să face vreo învoire, ori cu vânzarea locului a-l cumpăra Polizul, sau cu alt așăzământ priimit de amândooă părțile. Și n-au stătut puțință a să așăza, ci am urmat celălalt mijloc, poruncit iarăși de către măriia ta și cu om de credință rânduit la fața locului i cu vătafu de visterie s-au cercetat atât fața uliții după locul dumneaei, cât și cea dinpotrivă, și mai mult decât până la taleri cinci, chirie la stânjăn pe an, nu s-au găsit, însă și aciasta pe locul dumneaei, iar înpotrivă s-au găsit o prăvălie prefăcută acum de curând și chiria lăsată tot după așăzământul vechi ce au avut mai nainte, pe stânjăn *po* taleri trei.

S-au măsurat și acel loc ce-l ține Polizul și s-au găsit fața uliții stânjăni 5 *pol*, din care pe stânjăni trei calcă binaoa ce au prefăcut-o Polizul, iar în stânjăni 2 *pol* n-au făcut nimic.

Deci, cât pentru rămășița de chirie ce este neplătită de Polizul pe ani trecuți, găsesse cu cale ca pe toți acei stânjăni 5 *pol* să plătească de când au prefăcut binaoa până acum, de stânjăn pe an *po* taleri cinci, cum l-au judecat dumnealor veliți boeri și zapciu cel orânduit să facă împlinire. Iar pentru chiria de acum înaintea, la stânjăni trei, pe care stă binaoa cea prefăcută, de vreme ce Polizul n-au purtat de grijă a lua așăzământ în scris de la stăpăna locului când au vrut să prefacă, am găsit cu dreptate să plătească chirie de stânjăn *po* taleri șapte pe an, la care s-au mulțumit și el și la care să cuvine a să mulțumi și dumneaei, fiindcă s-au încărcat cu doi lei la stânjăn mai mult decât alți chiriași care este îndăstul după starea și a locului, nefiind vreo uliță mare. Iar pentru stânjăni 2 *pol*, ce n-au făcut nimic pe dănsii, să plătească și de acum înaintea tot câte taleri cinci pe an.

Iar hotărârea cea desăvârșit rămâne a să face de către innălțimea ta.
1794 avgust 22.

Nicolae Filipescu *vel* logofăt

[rezoluția]:

Io Alexandru Costandin Muruz voevod, i gospodar zemli Vlahiscoe.

După aciastă anafora dumnealor veliților dvornici, neodihnindu-se Mariia Bălăceanca, prin vechilul său, au eșit la divan înaintea domniile mele, față cu Dumitru Polizul, cerând ca ori să-și rădice Polizul binalile ce au făcut pe locul său, sau să-și cumpere locul cu prețul ce au mai vândut acum într-aciastă vreme alt loc alătura acolea.

Deci, făcând și domniia mea cercetare pricinii, au întreat pe Polizul de au făcut mai întâi vreun așăzământ cu jăluitoarea când își innoia acele binale și de are vreun apodixis în scris și zise că asupra lucrului când prefăcea acele binale de prăvălii, viind jăluitoarea au cerut ca să-i dea câte taleri cinci pe stânjăn, precum mai are închiriat și alt loc alătura la alții și ar fi priimit și el să-i dea, iar în scris vreun apodixis n-au luat, șiindu-se nădăjduit la vorba dumneaei, care aciasta o tăgădui vechilul Bălăcancăi și zise încă că îndată atunci au și pornit judecată pentru aciasta, precum arată de văzum anaforea depertamentului, ot leat 1787.

Dupe care, am întreat domniia mea pe vechilul Bălăcancăi, de ce nu s-au făcut urmare după hotărârea acei judecări. Și zise că mergând să măsoare locul, Polizul nu au fost vrut să să măsoare tot locul, ci numai acela pe care era acele doă prăvălioare ce le făcea din nou. Și cu aciasta nici vreo chirie până acum n-am priimit.

S-au mai întreat vechilul Bălăcancăi de mai are alătura acolea într-aceiași față dă uliță și alte locuri închiriate și cu câtă chirie le are. Și zise că de astă iarnă incoace au dat unuia trei stânjăni de loc în preț chiriat de taleri doăzeci. Iar Polizul zice că la nimeni alt nu are loc dat în chirie cu mai mare preț decât câte taleri cinci stânjănu.

Deci, măcar că Bălăceanca cu tăcerea ce au făcut, fiind anafora judecări ot leat 1787 în mână-și și nu au pornit vreo jalbă, ca să să fi făcut energhia hotărării, să înțelege că au fost mulțumită la acel preț dă chirie. Dar, pentru că nu are nici Polizul în scris vreun apodixis de așăzământ după obiceiul și orânduiala locurilor, iarăși face bănuială judecării, mai vartos că nici chiria n-au plătit-o într-atâtea ani.

De aceea, am hotărât domnia mea, mai întâi să ducă zapeiu cel orânduit, vâtafu de visterie pe amândoa părțile înaintea dumnealui *vel* logofăt Țării de Sus ca doar de li să va face vreo învoire, ori cu vânzarea locului care este mai spre curmarea prigonirii, sau cu vreun alt așăzământ înduplecat dăspre amândoa părțile. Iar când aciasta nu va sta în putință, atunci să să facă cercetare de însuși dumnealui *vel* logofăt cu vedere la fața locului și de să va găsi pe însuși aceiași linie a feții uliții alte locuri închiriate cu mai mare preț decât taleri cinci stânjănul, după acel preț ce să va dovedi mai mult, să aibă și Polizu a plăti Bălăceancai pe toți anii, de la însuși vremea ce ș-au prefăcut prăvăliile cu innoirea zidului, până acum.

După care aciastă domnească hotărâre urmând dumnealui *vel* logofăt, ne făcu arătare printr-aciastă alăturată anafora, că nu s-au găsit pe aceiași linie a uliții chirie cu mai mare preț decât taleri cinci stânjănul și că pentru locul dă 3 stânjăni pe care stă binaoa cea noă au rămas mulțumiți amândoa părțile a fi chiria câte taleri șapte. La care anafora a dumnealui neodihindu-se nici Polizul, nici Bălăceanca, au eșit de iznoavă la divan înaintea domnii mele amândoa părțile, Polizul cerând scădere ca să plătească după cum era chiria mai nainte, iar Bălăceanca cerând a fi îndatorat să-i plătească Polizul mai mult și decât acei taleri șapte pe stânjăn.

Unde, la aciastă pricinuire a lor, făcând domnia mea chibzuirea dreptății, am găsit cu cale și am mai încărcat pe Polizul, cu taleri unul la stânjănul locului ce au făcut binale noă, numai și numai pentru că n-au grijit a-și face siguranția lui în scris, iar celelalte le întărim după anafora dumnealui *vel* logofăt și zapeiu să urmeze.

1794 noemvrie 16.

L.P.

vel logofăt

Arh. St. Buc., Achiziții noi, LXXIX—7.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; pecetea domnească, inelară, în tuș roșu.

326.

1794 martie 16.

Toate lucrurile și facerile dă bine câte să fac după urmarea bună-tății, nu numai că sânt și să zic bune și aceia ce le săvârșăsc au laudă dă la oameni, ei și de la Dumnezeu atât într-aciastă simțitoare și văzută lume câștigă dar și ajutor, cât și după petrecanie dintr-aceste vremelnice, dobândesc pomeniri vecinice și ușurare sufletească.

Socotese dar că între aceste faceri dă bine, cu cale și cu dreptate ieste și pentru slugile ce slujesc cu osărdie și cu bună credință, stăpânitori lor să-i miluiască și să-i dăruiască stăpâni cu stăpânești mile pre fiecare după sărguiala slujbei și cu credința cu care să va arăta, ca să fie pentru pomenirea lor.

Drept aceia, fiindcă dascălul Radu, cântărețul, ne-au slujit dă mică vârstă și după ce au învățat meșteșugul psaltichii căsătorindu-să, au slujit biserica sfinților patruzeci dă mucenici dă aici dă București, ce ieste metohul sfintei episcopii Râmnic și cunoscută fiind dreapta

392

slujba lui, am binevoit și printr-această carte a smerenii noastre îi hărăzim casa ce o avem cumpărată dă la dumnealui Hristodor Niculescu pă locul acestui metoh, dând pă an la metoh câte o jumătate oacă dă iară pentru chiria locului.

Deci, să aibă a ținea și a stăpâni aciastă casă cu locul, i cu celălalt coprins al iei, împreună cu soția și cu copii, ce le va da Dumnezeu, dă neam în neam, cu bună pace și nesupărați dă către nimini.

Și spre încredințare, adevărim scrisoarea aciasta cu însuși pecetea și iscălitura noastră.

1794 martie 16.

L.P.

Acad. R.S.R., XCII—138 b.

Copie „după pecetluitul răposatului Filaret”, stare foarte bună, hirtie cu filigran, format lung; însoțită de o altă copie, în limba greacă, la nr. XCII—138 a.

327.

1794 aprilie 20.

Adecă eu Manoli blănariul Athanasie, cu soțul meu Anița, dat-am adevărat și preîncredințat zapisul nostru la mâna lui Ioan croitorul Botezatul, de nimea săliți, nici asupriți, ce de a noastră bunăvoe am vândut o casă șandrilită, cu locul ei cât arată hotărnicia de căți stânjini împrejurul casii, ce să numește mahălaoa Broștenilor supt zidul Curții *gospod*.

Și tăcmala (*sic*) ne-au fost 100 de lei, adică o sută lei. Și banii am luat toți în mâinile noastre deplin. Și noi am dat 2 scrisori a casăi, adecă zapisul vechi și hotarnica locului. Și mai găsindu-să și alte scrisori veachi a casăi, să aib să le dau, sau aiurea găsindu-se, să nu să ție în samă.

Și de astăzi înaintea să-i fie dreaptă vânzare ca ocină și moșie, să fie stăpânitoriu împreună cu soțul și cu fiii dumisale. Iar eșind vreo pricină de undeva, eu să aib a răspunde la toate.

Și pentru mai adevărată credință, am dat acest zapis de stăpânire și am iscălit însuși cu mâna mea grecește, ca să să crează.

Leat 1794 aprilie 20.

Eu Manole Athanasie blănarul, adeverez [*grecește*]
Anița, soția lui Manole [*indescifrabil grecește*]
Dumitrache [*indescifrabil*] am fost față
[*două semnături grecești, indescifrabile*]
Și eu dascălul Enachi de la Sfântul Pandealeimon am scris cu zisa domniilor sale numiților de mai sus arătați vânzători.

Acad. R.S.R., CXXXVIII—158.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; scriere greoaie.

328.

1794 mai 1.

Adică eu Iane *sin* Neculae dinpreună cu soția mea Minca și cu fiu-meu Nicolae și cu fii-mea Mariuța încredințându-mă (*sic*) cu adevărat zapisul meu la mâna dumnealui bulug-bașa Ivan.

393

Precum să știe că i-am vândut dumnealui o casă dinpreună cu grădina ei ce o am eu în mahalaoa Sârbească, pă locu sf. Mitropolii, de a noastră bunăvoe, drept taleri 110, adică una sută zece tocma. Care bani i-am și primit toți deplin în mâna mea. Și dumnealui să aibă a plăti chiria locului cea obicinuită pă an câte taleri 5.

Și eu când am făcut această casă de vânzare dat-am știre la toți mahalagii ce sânt într-această mahala, care să chea[mă], vecini de aproape de casa mea. Și dumnealor nu s-au sculat spre a o cumpăra. Și dumnealui bul[uc]-bașa Ivan să aibă a o stăpăni cu bună pace neam de neamu dumnealui, fiindcă noi i-am vândut dumnealui de a noastră bunăvoe.

Și când s-au făcut acest zapis fost-au și alți neguțatori de cinste marturi care mai jos să vor iscăli pe anume.

Cât și pentru mai adevărată credință, ne-am pus și degetele noastre în loc de iscălituri, ca să să crează.

1774 mai 1.

Eu Iane *sin* Neculae croitor, dinpreună cu soția mea Minca, adeverez și vânzător

Eu Nicolae feciorul lui Ene (*sic*) croitor, adeverez

Eu Mariuța fata lui Iane croitoru, adeverez

Eu jupân Petre vecinu, martur

Eu moș Cănciu vecinu, martur

Eu Petcu vecinu, martur

Eu Iancu vecinu, martur

Dositheu milotiu bojiu arhiepiscop i mitropolit.

Văzându-se și de smerenia noastră coprinderea acestui zapis, întărim ca să și aibă Ivan stăpânirea nebântuit, răspunzând și chiria locului câte taleri 5 și un ort, bani naht, pă tot anul.

Și vin și rachiu să n-aibă voe a vinde. Așijderea și când va rămănea rămășiță de chirie, silit să fie a-și rădica lemnele, să rămăe locul slobod. Cum și când va vrea să o vânză, mai întâi să dea știre sf. Mitropolii ca să facă așăzământ pentru chirie cumpărătoru ce va fi. Aceasta.

1794 octomvrie 20.

L.P.

Arh. St. Buc., ms. 158, f. 29v.
Copie.

329.

1794 mai 11.

Preainnălțate doamne,

†Din luminată porunca mării tale dumnealui vătaf dă Divan au înfățișat la judecată pă Dumitru șalaru *sin* Hagi Panait cu Stancul bogasierul de aici, cu jalba ce au dat mării tale, arătând că tată-său astăvară, fără știrea lui, au vândut doaa prăvălii mai sus numitului drept taleri 3 500 care prăvălii sânt cu locu lor moștenesc.

În multe rânduri au zis părătului ca să și primească banii și nici într-un chip nu voiește, prelungindu-să vremea până acum.

394

Și să roagă mării tale să fie orânduie la o judecată să și afle dreptatea cu a-și primi cumpărătorul banii, să și ia prăvăliile în stăpânirea lui, ca un lueru părintesc.

S-au întrebat părātu Stancul ce are să răspunză. Și zise că tată-său au vândut întâi aceste prăvălii unui Gheorghe logofăt Mănciulescu și el având alătura cu aceste prăvălii, prăvăliia lui de zestre, zise Stancul că le-au cumpărat tatul jăluitarului de la neamu lui. Și ne arată un zapis cu leat 1793 martie 9, iscălit de Hagi Panait tată-său i dă Stanca mumă-sa cu șapte mărturii, cu care zapis vinde doaa prăvălii pe Ulița Șălarilor în mahalaoa Sfete Nicolaie, lui Gheorghe logofăt *sin* Iane Mănciulescu, în taleri 3500. Ne mai arată Stancu și alt zapis cu leat 1793 aprilie 19 iscălit tot dă Hagi Panait dănpreună cu soția lui Stanca, cu patru mărturii în care zapis scrie că din trupul său având fecior anume Dumitru carele viind în vârstă, cu a lui cheltuială l-au și căsătorit, puindu-l și într-o [pră]vălie a lui, dându-i și marfă de taleri 600 să-l chivernisească și el fiind din fire cu urmări proaste încă și mai dinainte, nu numai că au răspuns acea sermaia, ci încă l-au și păgubit mai bine de taleri 1 600, între care pagube ce i-au făcut, l-au și necinstit cu suduiri rădicând și mâna asupra-i. Pentru pagube și viață rea ce au avut de dănsul au umblat și prin judecări după cum cărțile de judecată și zapisile ce are de la mâna lui arată. Și văzând că nici într-un chip nu să maiără-sește dă răotăți și răsipiri de toate, pentru ca să nu-i rămăie sufletul lui și al soții lui necăutate, au vândut doaa prăvălii numitului Stancu în taleri 3 500, însă prăvăliile și cu doaa cășcioare în dos, tot într-o învălitoare și cu tot locu lor cât ține, mai căzându-i-se Stancului fiind și vecin de alătura și cumpărătoarea de la neamu său.

Din care bani, după vânzarea acestor prăvălii, cu toate că fii-său Dumitru l-au necăjit și l-au păgubit, dar tot nu s-au îndurat dă el și dă soția lui, ci pă noră-sa fiindcă au cunoscut-o dă cinste, o ține la sălașul său purtându-i grija și de hrana vieții atât ei cât și fii-său. Și pentru că fii-său i-au răpus din zestrile ei, să îndatorează ca să-i plătească câtă lipsă dă zestre va avea după foae. Au împărțit și pă fii-său cu taleri [loc liber], peste toate ce i-au făcut.

S-au întrebat Dumitru de sânt aceste zapise ale tată-său, și zise că ale tată-său sânt, dar el nu este iscălit. S-au mai întrebat Dumitru de au avut știre dă vânzare și zise că au avut de la cumpărătoarea ce au cumpărat Gheorghe logofăt, fiindcă au venit dă-i da și lui taleri 500 să iscălească zapisul și el n-au vrut.

Am mai întrebat pă Dumitru căți bani i-au dat tată-său dănzarea prăvălii și zise că taleri 1 500 care bani sânt dați la un neguțator în păstrare.

S-au întrebat Dumitru dă trăese părinții lui și zise că trăese și că tată-său s-au dus la o mănăstire de și-au luat cinul călugării, iar mumă-sa este aici.

Și viind și mumă-sa la judecată o am întrebat dă este vânzarea și cu știrea ei și zise că cu știrea ei s-au vândut, arătând și aceasta că dănzarea prăvăliilor au dat bărbată-său taleri 500 fii-său Dumitru i taleri 500 soții lui, i taleri 500 unui copil al lor și taleri 1 000 i-au dat ei, după cum fiind față și soția lui Dumitru asemenea arată.

Am întrebat pă Dumitru ce prăvălii sânt și zise că șalarii, l-am întrebat și pă dănsul ce meșteșug are și arată că este șalar.

395

Și am zis părătului Stancu ca din doaa prăvălii să dea și jăluitarului una întorcându-i banii jumătate și n-au primit, ei și-au cerut banii cum-părătorii și taleri 160 ce zice că au cheltuit la meremetul prăvăliilor.

Și am zis mumi lui Dumitru dă voește ca să dea taleri 1 000 ai ei, să dea și fii-său taleri 1 500 partea lui i a soții lui, să mai dea cu toți și taleri 1 000 cusurul și să răscumpere amândoaă prăvăliile. Și primi atât ea cât și fii-său, mai vartos zise muma lui Dumitru că pentru taleri 1 000 cusurul, ia să încarcă a-i răspunde.

La aceasta răspunse Stancul păratu că numitu jăluitar nu cumpără prăvăliile pentru dănsul, ci are socoteală să le vândă altuia. Și la cate-goria ce prin zapisu vânzării prăvăliilor face Hagiul tatul jăluitarului, ne aduse jăluitarul o mărturie în scris cu leat 1794 mai 10 a dumnealui Costandin Neculescu *biv vel* sârdar în care serie că după zapis a venit numitu Hagiul la dumnealui și i-au spus că vânzarea prăvăliilor au făcut-o întru necaz. Și serie că au intrat mijlocitor ca să înpace pă Dumitru cu Stancul păratu. Și singur Stancul, din bunăvoia lui, au primit ca să-i dea o prăvălie și au rămas să facă zapis de învoială și s-au prelungit vremea până acum.

Din cercetarea aceasta să alege că vânzarea ce au făcut-o Hagiul tatu jăluitarului să dovedește cum că au fost vânzare din necaz și din pizmă, din neorânduiala zapiselor și din catigoria ce face fiului său în zapisul de vânzare, care catigorie o anerisește însuși el în urmă, dăruind fii-său taleri 500 cu care dăruială să dovedește că l-au ertat, după cum și mărturia dumnealui sârdarului arată că s-au căit.

Iscălitura mumi lui Dumitru nu să ține în seamă, fiind soție vânzătorului și căzându-i să nu să înpotrivească bărbat-său.

Iar acum cu pricina călugării dăspărțindu-să de bărbat-său rămâne ia stăpână și vrând ia să răscumpere, are dreptate.

Și găsim cu cale Hagiica să dea Stancului taleri 3 500 banii cumpărătorii și să ia amândoaă prăvăliile, însă bani să-i răspundă întru aceștia chip, adică taleri 2 000 să-i dea Hagiica, i taleri 500 să-i dea Dumitru fii-său i taleri 500 soția lui Dumitru și taleri 500 ai copilului lor și să ia prăvăliile Hagiica în stăpânirea ei. Și după suma banilor ce i-au împărțit Hagiul cu toții să aibă și parte la prăvălii. Iar stăpână să fie muma lor.

Asemenea să întoarcă Stancului și taleri 160 ce arată că au cheltuit la meremetul prăvăliilor, sau cât să va dovedi că au cheltuit.

Iar hotărârea cea desăvârșită rămâne a să face de către înălțimea ta.

Iar când vor eși prăvăliile cu vânzare de la mâna Hagiicai sau de la fii-său Dumitru la altă mână streină, să aibă Stancul protimisis a le lua tot cu taleri 3 500 ce le-au vândut Hagiul întâi.

[urmează cinci semnături indescifrabile]

1794 mai 11.

taleri trei de scris
treti logofăt

Trecut în condică

[în legătură cu cele de mai sus urmează anafora de mai jos]:

Preainălțate doamne,

Pe această alegere a judecății departamentului nerămăind odihnit Stancul bogasieru, zapciu cel orânduit din luminată porunca mării tale,

I-au adus și înaintea noastră față cu Dumitru *sin* Hagi Panait i cu Stanca muma-sa. Și din cercetarea ce facum asupra acestii pricini, găsim hotărârea departamentului urmată fără dreptate. Căci de la vânzarea ce au făcut Hagi Panait pe acele doaa prăvălii și până acum, fiind trecut peste un an, și însuși Dumitru mărturisind înaintea noastră că încă de atunci au știut vânzarea și au tăcut până acum, au pierdut protimisis ce au avut, fiindcă acest Dumitru și când n-ar fi fost lepădat de tată-său de a să mai numi fecioru lui, iarăși nu avea mai multă dreptate decât aplo ca fecior al vânzătorului să ceară protimisis în vreme cuviincioasă, adică în sorocul cel rânduit dă treizeci dă zile la cei ce sânt de față. Cu cât mai vartos că și chiar în vremea sorocului de ar fi făcut Dumitru această cerere, iarăși nu să cuvenea să fie primită, ca unul ce nu poate să zică că are dreptatea cea fiască la vânzarea tatăne-său, de vreme ce tată-său lepădându-l și neprimindu-l de a să mai numi feciorul lui, au rămas strein și gol de toate dreptățile cele firești, pentru ale lui blestemătești fapte și netemere de Dumnezeu, necăjind pă tată-său cu pagube, cu sudalmi și cu pornire asupra-i. De ale căruia fapte măcar că era în destul numai singur mărturia tatăne-său, dar vedem că sânt dovedite de tată-său și prin cărți de judecată ce au tras Hagi Panait cu acest Dumitru fii-său. Că și Mavrogheni cu întărirea ce face la anafora de celui de atunci boer judecător de la Agie, poruncește la *vel* agă ca să deosebească pe Dumitru cu nevasta lui din casa tatăne-său, spre a-și avea tată-său odihna sa, făcându-i zapt ca să nu-l mai supere.

Iar la ceia ce zic boerii judecători că cu dăruiala de taleri cinci sute ce, în urma vânzării, au făcut Hagi Panait la fii-său Dumitru, să dovedește că l-au ertat și că vânzarea au făcut-o Hagiul din pizmă și din necaz. Dar acestea le zic de la dumnealor, iar adevăru nu este așa, căci nici l-au ertat, nici i-au dăruit cevași, de vreme ce pe lângă cele scrise în zapisul vânzării paraponemata ale Hagiului asupra acestui fii-său ne arată Stancul de văzum deosebită adevărînță scrisă, acum la 14 ale trecutului mai, prin care chiar așa serie:

(M-am mirat cu ce minte s-au sculat fii-meu Dumitru să răscumpere prăvăliile în vreme când l-am lipsit din moștenirea mea pentru necuviincioase faptele lui, cum sânt dovedite prin cărțile de judecăți ce am tras cu dănsul. Eu aceste prăvălii le-am vândut de bunăvoia mea și șapte pungi de bani ce am luat pă ele iar eu ei în casă i-am cheltuit, adică cu soția mea, cu fii-mieu și cu noru-mea. Am plătit și datorii pe unde am fost dator și ce au mai rămas taleri o mie i-am dat soții mele ca să să chivernisească. Și mai mult nu am dat nimărora (*sic*). Iar că să scoală acum fii-mieu peste un an și doaa luni dă cere prăvăliile cu răscumpărare de bani, rău și fără cale și fără nici un cuvânt. Căci eu cum arăt și cum să arată și în cărți, pentru ale lui netrebnice fapte l-am fost lipsit și din moștenire și să nu dea Dumnezeu la nici un părinte acest fel de fecior. Ci prăvăliile să le stăpânească cumpărătoru pentru că le-am vândut de a mea bunăvoe. Și când am vândut prăvăliile și fii-mieu au fost de față, dar fiind pe acea vreme în blestemății, trebuință n-au fost de a-l pune să iscălească, nesocotindu-l ca un fecior al mieu).

Iată dar că din însuși această de acum adevărînță a lui Hagi Panait să dovedește că nici l-au ertat, nici i-au dăruit cevași.

Iar pentru că mai zic boerii judecători că iscălitura mumi lui Dumitru din zapisul vânzării nu să ține în seamă căci fiind soție vânzătorului i s-au căzut să nu să înpotrivească bărbat-său. Iar acum, cu pricina călu-

gării dăspărindu-să de bărbatu-său, rămâne ia stăpână și vrând ea să răscumpere, are dreptate.

Noi zicem că este de față văzută nedreptate, întâi, căci altul au cerut protimisis și altuia dau dreptate, fiindcă cererea au făcut-o Dumitru, iar nu mumă-sa. A doao, că Hagi Panait nu este călugărit, ei este și astăzi mirean, cum nici însuși soția lui nu tăgădui. A treia, că măcar de s-ar fi și călugărit, sau măcar de ar fi și murit care este mai mult decât călugăria, iarăși nu ar putea soția lui să ceară protimisis a răscumpăra lucru care au fost al bărbatului-său, iar nu a ei zestre și care l-au vândut bărbatului-său de sănt acum un an și doao luni, căci și ia putea să facă cerere de protimisis iarăși în sorocul cel rânduit, dovedind însă că au din averea ei voește să întoarcă bani.

Ci drept aceste mai sus arătate, nici Dumitru, nici mumă-sa Stanca nici o dreptate de protimisis neavând acum peste un an și doao luni.

După dreptate urmează ca Stancul bogasieru să-și stăpânească acele doao prăvălii după zapisul de vânzare al lui Hagi Panait, cu bună pace. Iar hotărârea cea desăvârșită rămâne a să face de către înălțimea ta.

1794 iunie 7.

Vel logofăt
Vel logofăt
Vel dvornic
Vel dvornic
Vel logofăt

biv vel clucer za arie

[rezoluția domnului]:

Io Alexandru Costandin Muruz voevod i gospodar zemli Vlahiscoie.

La această anafora care au făcut domnii mele dumnealor veliții boeri, nerămând Stanca soția lui Hagi Panait odihnită, au eșit la Divanul domnii mele față cu Stancul bogasierul, unde făcând domnia mea cercetare pricinii aceștia, am găsit bună judecata dumnealor veliților boeri la cuvântul de protimisis, mai vartos Dumitru nu are nici o dreptate la cererea lui, pentru pricinile ce ni să arată.

Dar fiindcă Stanca, soția lui Hagi Panait, făcu la Divanul domnii mele o deosebită provlimă, cum că au avut vie a ei dă zestre care au vândut-o bărbatului-său și că acei bani după via ei i-au cheltuit bărbatului-său la facerea acestor prăvălii și până acum iaste lipsită de vie, am poruncit domnia mea de s-au făcut cercetare prin dumnealui *vel logofăt* de Țara de Sus, lui Hagi Panait bărbatului-său de au avut adică Stanca soția lui vie a ei dă zestre și de au vândut-o.

De la carele ne-au adus dumnealui *vel logofăt* adevărta lui în scris supt iscălitură-i, cum că cu adevărat cinci pogoane și jumătate vie lucrătoare cu pământul ei i o căscioară, șopron, cramă și cu vasile ei, au avut soția lui la Urlați, care au vândut-o el cu adevărat. Și cum că nu are nici un lucru nemișcător de a pune în loc.

După al căruia tacrir, având Stanca dreptate dupe pravili, a-i pune bărbatului-său în locul vie alt lucru iarăși nemișcător și neavând bărbatului-său nici vie, nici alt lucru nemișcător, fără numai aceste prăvălii, am hotărât domnia mea ca cu acest cuvânt al zestri să aibă dreptate Stanca la una dintr-aceste doao prăvălii ale bărbatului-său.

Și așa orânduind domnia mea de s-au făcut cercetare la fața locului prin măsurătoare de stânjeni și prin vederea acestor doao prăvălii, ni

s-au dat pliroforie că amândoaă aceste prăvălii, și la mărimea locului și la starea binalelor sănt deopotrivă, atâta numai având deosebire, adică una din prăvălii având chip de curte în dos, iar alta având altă bina de doao case i locu unde era să-i fie curtea ei în dos. Din care prăvălii însuși Hagiica au cerut să ia prăvăliia cea cu curte și să rămăe Stancului ceilaltă care are și osebită bina.

Deci așa fiind pricina, s-au și invoit ei între ei. Și pentru acea prăvălie cu curte au întors Hagiica, Stancului taleri 1450, adică cu taleri 300 mai jos din jumătatea a taleri trei mie cinci, sute cumpărătoarea amândorura prăvăliilor, pentru căci rămâne Stancului și deosebită bina în dosul prăvălii lui, precum văzum domnia mea zapisul Stancului ce-l dă la mâna Hagiicai, dupe care rămâne Stanca să-și deosibească cu uluce prin mijloc prăvăliia lui ce-i rămâne cu binaoa din curte în dos, ca să poată și Hagiica ținea prăvăliia ei cu curtea, fără de altă prigonire între ei.

Și într-aceștia chip să le fie stăpânirea. Adică Stancu să-și ție prăvăliia cea cu binaoa deosebită din dos și Hagiica prăvăliia cea cu curte.

Atâta numai când Hagiica va vrea să înstreineze cu vânzare prăvăliia la altul, să să protimisească Stancu a o lua tot cu acest preț de taleri una mie patru sute cincizeci.

Într-aceștia chip dar întărim și poruncim să să urmeze.

1794 avgust 13.

L.P.

vel logofăt

Arh. St. Buc., M-rea Cotroceni, XXIX—19.

Original, stare bună, hirtie cu filigran; pecetea domnească, în tuș roșu.

330.

1794 iunie 5.

Adecă Mariia, fata jupănesii Marii, dinpreună cu soțul mieu, Costandin Berlescu postilnicelul, dat-am credincios zapisul nostru la mâna dumnealui jupănului Ilie Hagi Paraschiva.

Precum să să știe că având eu o casă în mahalaua Neguțătorilor, dată de zestre de la mumă-mea, o am făcut schimb cu dumnealui chir Ilie. Și dumnealui mi-au dat altă casă în mahalaua Oțatarului și bani gata, taleri 600, adecă șase sute. Și acești bani i-am luat toți, deplin în mâna mea.

Și o am dat-o de a noastră bunăvoe, nesiliți de nimeni. Și dumnealui să aibă a o stăpâni cu bună pace de către noi și de către tot neamul nostru, atât dumnealui cât și coconii dumnealui, căți Dumnezeu îi va dărui.

Și având și maica mea trei stânjeni de loc tot într-acest loc, i-am dat șase stânjeni din locul ce am făcut schimb.

Și când s-au făcut acest zapis, au fost și alte obraze față, care să vor iscăli mai jos, și pentru credință, m-am iscălit mai jos și mi-am pus și degetul, în loc de pecete, ca să să crează.

1794 iunie 5 dni.

× Eu Mariia, soția post[elnicului] Dinul Berlescu, adeverez
× Eu Mariia, dinpreună cu fiiul meu Alexandru, adevărim
Costandin Berlescu post[elnic], adeverez

- × Eu Costandin coj[ocarul], martor
- × Eu Jupăneasa Safta, soția răposatului Panait, martor
- Eu Radu Odecilă [?], martor

[semnăt ură grecească indescifrabilă], martor

Și am scris eu popa Dona ot mahalaua Neguțătorilor, cu zisa dumnealor și martor.

Acad. R.S.R., CXVIII—61.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran.

331.

1794 iunie 8.

Adică eu Iosif neamțul dau credincios zăpășul meu la cinstită mână sfinții sale părintelui arhimandritului Cotrocianul, chir David.

Precum să [să] știe că m-am rugat la sfinția sa de mi-au dat dou[ă] pogoane de loc pă moșia sfintei monăstiri, la Cărămidăria, ca să-m[i] fac casă, i grădină de bucate, i de pomături și să am a-i da pă an chiria locului la sfânta mănăstire Cotroceni, la fieștece pogon, talere patru, care face peste tot pă an talere opt.

Încă și aciasta, să nu fiu volnic a vinde grădina la al doile[a] obraz. Vin și rachiu, ori altfelu de neguțătorie să nu fiu volnic a vinde.

Și numita chiria să o am a plăti la soroc, când va cere mănăstirea. Iar neplătind chiria la soroc, să fiu lipsit de pe moșie, și de toată cheltuiala să n-am a cere nici un ban.

Și pentru mai adevărată crădință, m-am iscălit. Pus-am și degetu, în loc de pecete, ca să criază.

1794 iunie 8.

Eu Iosif niamțul, adevărăz.

Arh. St. Buc., M-rea Cotroceni, XCIII—10.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; format mic.

332.

1794 iulie 26.

Încredințez judecata cu adevărta mea că fiind eu dator taleri 2 000, adică doo mii, la dumnealui Hristea Gheorghiu, prin zăpăș și cu zălog pus moșia mea Ogrejani sud Vlașca și cu așăzământ ca neplătind eu bani la soroc, să să vânză moșia cu mezat și să să plătească datoriia.

Care soroc trecând și făcându-mi împrumutătorul strimtoare și cerere ca, ori să plătesc bani sau să vânză moșia și neavând eu putere a plăti datoriia, nici dându-mi mână a vinde moșia, fiind mare și bună, cu care ni să ajutorează casa, am socotit între noi să plătim datoriia și să ne rămăe și acest acaret nevândut.

Deci, având soția mea Safta o casă în mahalaua Caimatii, cu locul ei și 8 pogoane dă vie la sud Saac, cu pământul lor, în valea Ursoi, dă zestre ale dumneaei dă la părinți, am făcut schimb cu dumneaei și în locul acestor lucruri dă zestre ale dumneaei, casă și vie, am dat dumisale casele mele părintești dă aici dă București, dă mahalaua Antimului, care sânt dă mai mare preț decât mai sus numitele lucruri ale dumneaei, pentru că așa

400

ne-am învoit între noi. Iar acea casă și vie au rămas ale mele, prin știrea și a rudelor dumneaei, ca să fac cu dănele orice voi vrea, adecă ori a le vinde sau a face orice voi ști cu dinsele, ca să mă plătesc dă datorie. Cum și dumneaei să aibă a stăpăni casa mea ce i-am dat-o schimb, întocmai ca un lucru al dumneaei.

Și pentru credință, m-am iscălit, ca să să crează.

1794 iulie 26.

Nicolae Fălcoianu biv treti logofăt, adeverez

Eu Catinca Fălcoianu, martor

M. Fălcoianu vel dvornic, martor

[indescifrabil] vel vornic, martor

Acad. R.S.R., C—63.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran.

333.

1794 noiembrie 13.

Preainălțate doamne,

Tudorache sin Hagi Tudor de aici, din București, prin jalbă face arătare înălțimii tale că aici în București, pă moșia mănăstirii Nucetul din sud Dâmbovița, are o prăvălie părintească, care o are dată cu chirie la un neguțător. Și cu acea chirie își ține hrana vieții. Și fiindcă din pricina răzmeriții au ajuns la mare sărăcie, hrânindu-să cu mila du pe la creștini.

Care prăvălie ajungând la dărăpănare, chiriașul îl stenahorisește să o prefacă și el fiind foarte sărac, având și trei fete de vârstă și neavând și casă unde hălădui, șazănd pe uși streine, nu are putere a o prefaca. Și ca să nu să isterisască cu trecerea vremii a să dărăpăna prăvăliia de tot, să roagă mării tale să fie luminată porunca către dumnealui starostea dă neguțători ca prin știrea egumenului, stăpănu pământului, să vânză prăvăliia cu mezat spre a eși prețul cel cuvincios, ca cu banii ce va lua să să chivernisească și să-și mărite fetele.

În dosul căriia jalbi ni să poruncește de către măriia ta ca să cercetăm dupe orânduială și să arătăm în scris prin anafora, cu dumnealui vătaf de aprozi.

Luminatii porunci următori fiind, am cerut de la Tudorache jăluitoaru să ne arate seneturile prăvălii ce are și ne arată o carte grecească cu leat 1773 mai 25, iscălită de un Agapie egumen Nuceteanu ce au fost pe acea vreme, cu cinci mărturii, în care scrie că având mănăstirea Nucetul loc de o prăvălie în Șalari și neavând mănăstirea putere să facă prăvălie, au făcut simfonie cu Hagi Theodor să o facă cu a lui cheltuială oricâtă va merge și să o stăpânească cât va trăi el. Și după moarte-i să o stăpânească copii săi, dând la mănăstire chirie pe fieșicare an câte taleri 20. Iar după moartea copilului, să rămăe a mănăstirii slobodă.

Dupe aceasta am întrebat pă Tudorache să arate ce pagube i s-au întâmplat. Și zise că el făcând neguțătorie cu tată-său Hagi Tudor, din răzvrătirea vremilor li s-au întâmplat multe pagube, cum și pe un Theodor Ioan din București, în viață fiind tată-său, l-au împrumutat cu taleri 1 540. Care Theodor eșând mufluz, până acum nu i-au mai plătit. Arătându-ne și

acele zapise care le văzum unul cu leat 1780 martie 15, de taleri 1 000 și altul de taleri 540 tot cu acel leat mai 3.

Și spre mai buna descoperire a adevărului au adus la judecată și pe un Soare, i Anastase neguțatori dă cinste, carii deteră mărturie că Tudorache este fecior lui Hagi Tudor și că au fost neguțatori cu sermaia. Și din pricina banilor ce au împrumutat tată său pe Tudor Ioan care și până acum nu i-au mai plătit, cum și dintr-alte pagube ce i-au curs din întâmplarea vremilor au ajuns la mare lipsă și sărăcie, neavând nici hrana vieții cea din toate zilele, având și trei fete și șade pe uși streine neavând casă.

Deci după zapisul ce este în mână lui Tudorache, nu este lăsată binaoa din copii în copii lui până în veci. Și era să rămăe a mănăstirii după moartea jăluitarului. Care până a nu muri, întâmplându-i-să această distihie, având și trei fete de vârstă, găsim cu cale să fie luminată porunca mării tale către starostea de neguțatori ca prin știrea egumenului să vânză binaoa cu mezat și din bani ce va eși, să ia pe jumătate Tudorache pentru ajutorul căsătorii fetelor lui și jumătate să ia mănăstirea, căci au scris egumenu în zapis să fie a copiilor, iar nu să fie a lui Tudorache feciorul lui, chiar pe al lui nume. Și scriind copii, după pravilă să copriind și nepoții lui Hagi Tudorache, fetele acestui Tudorache. Și încă n-au scris după moartea lui Tudorache jăluitaru, ci au scris dupe moartea copilului, care să înțelege al copilului cel mai dupe urmă.

Iar hotărârea cea desăvârșită rămăne a să face de către înălțimea ta.

1794 noemvrie 13.

[semnătură grecească, indescifrabilă]

[semnătură indescifrabilă]

Ioan [indescifrabil] sărdar

Preainălțate doamne,

Pe această alegere a judecătii departamentului nerămăind odihnit evghenie igumenu Nuceteanu, vâtafu de aprozi, din luminată porunca mării tale, au adus înaintea noastră pe Toma Colpovici, vechil cu adevărință în scris al numitului igumen, față cu Tudorache *sin* Hagi Tudor, unde după cercetarea ce făcum și pă asupra acestei pricini, vedem că nici o dreptate nu poate avea Tudorache la cererea ce face, de a vinde cu mezat binaoa acei prăvălii ce o au făcut-o tată-său pe pământul mănăstirii Nucetului, de vreme ce în așezământul ce au făcut tată-său cu mănăstirea nu coprinde ca de i să va întâmpla ori lui ori fii-său vreo distihie, să aibă atunci voie a-și vinde binaoa, ci coprinde numai că binaoa ce va face să o stăpănească el și fii-său cât vor trăi, plătiind pe an chirie *po* taleri 20. Și după moartea fii-său, să rămăe a mănăstirii care în ani 22 ce să văd trecuți de la zapisul de așezământ și până acum însuși Tudorache mărturisii că prăvălia au avut-o dată cu chirie câte taleri 100 pe an. Ci să înțelege că s-au folosit cu câte taleri 80 pe fieșcare an.

Deci după puterea zapisului de așezământ, dreptatea urmează așa : să stăpănească Tudorache prăvălia până la moartea lui și după moartea lui să rămăe a mănăstirii, neavând voe cu nici un fel de mijloc de a o înstreina la altă mână, împotriva așezământului ce au făcut tată-său cu stăpănu pământului.

Dar fiindcă la pricinuirea ce zice Tudorache, că nu-i dă mână de a mai ținea această bina în stăpânire-și, însuși igumenu viind înaintea noastră, primi ca prețul aceștii binale dupe halul și starea în care să află astăzi,

să-l răspunză mănăstirea la numitul Tudorache și să rămăe stăpână pă bina.

După primirea și mulțumirea igumenului, cu pitac din partea judecătii, am orânduit pe starostea de neguțatori și împreună cu doi *vtori* vornici, i cu meemer-bașa și cu alți meșteri lemnari și zidari, făcându-să prețuire binalii, după starea în care să află acum, văzum că taie suma peste tot taleri șapte sute șaptezeci și trei. Ci acești bani rămăne să-i răspunză mănăstirea la Tudorache și să rămăe stăpâni pă bina.

Căre aceasta zicem să să urmeze nu pentru că doar are Tudorache vreo dreptate la cererea ce face, ci numai pentru căci este cu primirea și mulțumirea igumenului.

Iar dreptatea, precum și mai sus am zis, urmează să să păzească puterea zapisului de așezământ întocmai, adică să ție Tudorache binaoa în stăpânire-și până la sfârșitul vieții lui și după moartea-i să rămăe pă seama și în stăpânirea mănăstirii.

Iar hotărârea cea desăvârșită rămăne a să face de către înălțimea ta.

1795 ghenarie 28.

[semnătură indescifrabilă]

Vel logofăt

Vel dvornic

Vel dvornic

biv vel clucer za arie

[rezoluția domnului]:

Io Alexandru Costandin Muruz voevod i gospodar zemli Vlahiscoie.

Nemulțumindu-se Tudorache, *sin* Hagi Tudor, la anaforaoa dumnealor veliților boeri, au eșit la Divan înaintea domnii mele, față cu Toma Calpovici vechilul egumenului Nuceteanu. Unde nu avu Tudorache nici un cuvânt vrednic de judecată a putea strica puterea zapisului tătăne-său, care scrie curat numai până la moartea lui să să urmeze așezământul acela, fără de numai pentru sărăcia și scăpătăciunea lui cerea voe a să vinde la mezat, dă a să ajuta din prețul ce ar eși.

A căruia cerere neputând fi primită, dă a face judecata pentru sărăcia lui nedreptate și cunoscându-o aceasta, el să întoarse și zise ca să i să mai dea cevași peste suma prețuitorilor și să rămăe prăvălia pe seama mănăstirii, că de a o mai ținea el, puțință nu are.

Deci la această cerere a lui făcând domnia mea musaadea pentru a lui scăpătăciune, hotărăm să-i mai dea egumenu alți taleri 127 peste taleri 773 prețuirea binalii, cu care să să facă taleri nouă sute și să rămăe prăvălia supt stăpânirea mănăstirii. La care aceasta s-au mulțumit și vechilul egumenului.

Într-aceștii chip am întărit anaforaoa dumnealor veliților boeri ca dând egumenu acești taleri 900 să rămăe stăpân desăvârșit pe prăvălie, ca și pre pământ și zapciu să urmeze.

1795 februarie 7.

L.P.

vel logofăt

Arh. St. Buc., M-rea Nucetu, XV—24.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; pecetea domnului, în tuș roșu.

Io Alexandru Costantin Muruz voevod i gospodar zemli Vlahiscoe.

Între alte rufeturi trebuincioase politii Bucureștilor, fiind și rufetul blănarilor, adică cojocarii suptiri și având hrisoave și cărți domnești de orânduiala și obiceiurile rufetului lor, au cerut ca să li să întărească și prin hrisovul domnii mele.

Care, acest rufet, fiindcă dintru început au ținut de cămară și mai înainte au fost un rufet cu cojocarii bașcalii și cu ișlicarii, iar de la o vreme încoace s-au deosebit cojocarii bașcalii, i ișlicarii, făcându-să amândoaă aceste bresle un rufet și au rămas cojocarii suptiri deosebiți.

Mai întâi am orânduit domnia mea pă dumnealor cinstiții și credincioși boerii domnii mele, *vel* logofăt de Țara de Sus și *vel* camaraș de au făcut întrebare acestor bresle de voesc adică a fi osebiți și de aduce osebirea lor vreo stricăciune. Și au răspuns că cu voia amândurora părților s-au deosebit, neaducându-le nici o stricăciune.

După aciasta theorisind hrisoavele ce le-au avut breslile acestea și văzând obiceiurile și orânduiala lor întocmite cu bună orânduială, am dat hrisovul domnii mele deosebit ișlicarilor și cojocarilor bașcalii pre obiceiurile lor. Cum și rufetului cojocărilor suptiri am dat acest domnescul nostru hrisov deosebit și singur pă rufetul lor, prin care întărim toate obiceiurile și orânduiala lor, ce să coprinde mai jos, prin arătările ponturi, ca să li să urmeze întocmai, adică :

1. Să să facă foae de chiurciu-baș[a] pentru câți să află într-aciastă vreme la meșteșugul și neguțătoria aciasta a blănarilor, adică a cojocarilor suptiri și matrapazi priimiți și aleși pă rufet, carii ca să fie cunoscuți și știuți de acum înainte, spre a putea numai ei a metaherisi meșteșugul și neguțătoria. aciasta. Iar alții de sineși să nu să amestice a să face însuși blănari și cojocari suptiri. Să să arate acea foae la dumnealui *vel* camaraș ca să să treacă la condica cămării spre a fi știut.

2. Dintr-aceștiia, carii vor fi mai de ispravă, bătrâni și cu praxis, să fie cinci proesti ai rufetului lor, ca cu dânșii împreună să aibă chiurciu-baș[a] a-și povățui breasla lor și a purta grija peste toată vremea a să urma și a să păzi cele ce orânduim mai jos, anume.

3. Să aibă chiurciu-baș[a] cu acești proesti dinpreună a căuta pricinile și judecățile breslii lor, pentru ale meșteșugului lor, i pentru ucenici și călfi, și pentru cei ce vor face stricăciune lucrului cuivași, i pentru cei ce vor fi neurmători la vreuna din câte sănt legați și hotărâți a le păzi printr-acest domnescul nostru hrisov, de care când va fi trebuință strângându-să la un loc chiurciu-baș[a] cu acei proesti, adică, când va fi în pricină blănar cu blănar, să trimiță să chie me pă acel cu pricina și când acela din sineși nu va urma a veni, după înștiințarea ce-i va face chiurciu-baș[a] și cu ceilalți proesti prin trimis, atunci să aibă volnicie a-l aduce și fără de voe cu ceaușul rufetului lor și să-i ia treapăd bani patruzeci.

Și hotărând pricina aceia în scris, supt iscăliturile lor, după dreptate și după obicei meșteșugului lor, pă cei ce va fi cu pricină de îndreptat, să-i îndrepteze, iar pă cei ce va fi cu vină, să va fi vina mai mică, să-i facă certare și dojană, după obiceiul rufetului lor, iar pă cei ce va fi cu vină pă pedeapsă, să aibă a-i arăta la dumnealui *vel* camaraș, dinpreună cu alegerea lor în scris, ca cercetându-li-să vina, să-i pedepsească. Însă pe unii ca aceia

vinovați, să-i hotărască a da și câte oareșcare geremea la cutiia pă milostenie a rufetului lor, dupe măsura vinei, în loc pă pedeapsă.

4. Să aibă a ținea acest rufet după obicei ce au avut, cum au și alte rufeturi, cutie în care să să strângă de către orânduital ceauș al chiurciu-bașii în toate sămbetile săptămănilor căte trei bani pă fieșcare prăvălie.

5. Așjderea și cei care dintr-ănsii va cumpăra marfă de blănărie, ori pământean ori strein, sau samuri de la vreun neguțător pământean ori strein, să aibă a da la cutie bani treizeci la sută pă lei, atât cumpărătorul cât și vânzătorul iarăși bani treizeci. Iar când vânzătorul neguțător nu va vrea să dea acești bani la cutie, nimeni din blănari să nu să cuteze a cumpăra marfă de la acela până nu va da acei bani la cutie, iar cumpărând înpotrivă, să dea seaama acel cumpărător.

6. Așjderea să strângă la cutie și oareșce geremele de la unii ce vor fi hotărâți, dupe cum am zis, pentru vinele lor, cum și de la alții carei deosebit le vor da mâna a face de sineși vreo milostenie și vor vrea însuși a arunca la cutie.

7. Așjderea să strângă la cutie și cei căte taleri zece de la cel ce va eșă meșter a dășhide prăvălie, precum mai jos să coprinde. Care aciastă cutie în care iaste să să strângă acest venit de bani, să să pecetluiască cu pecetea chiurciu-bașii, i a acelor proesti. Și așa pecetluită să să păstreze în seaama proostoșilor, purtând pă grijă ca să să strângă venitul ce este orânduit.

Și când în breasla lor să va întâmpla vreunul a muri într-aciastă vreme sau vreunul din vreo boală îndelungată, ori din slăbiciunea bătrăneților trecute nu va fi vrednec a să chivernisi sau de altă întâmplare de la Dumnezeu va cădea în lipsă desăvârșăt, atunci din cutiia aciasta să să dea cea ce să cade, ca mortul să să îngroape cu cele trebuincioase dupe orânduiala creștinească și săracul să să ajute dupe datorie. Însă acea cutie să nu să dășchiză de altul, ci iar de față fiind înaintea celor cinci ce au pus pecetele să să deșchiză. Și luind banii ce va fi trebuință, iarăși să să pecetluiască la loc. Și de nu vor fi cei dintăi carei au pus pecetele, să fie alții în locul lor, a o pecetlui iarăși cinci pă ispravă din rufetul lor.

8. Cazaclii când aduc marfă din Țara Căzăcească să nu fie volneci ei a o dezlega, ci întâi să dea pă știre chiurciu-bașii, carele împreună cu acei proesti să meargă ca să fie față la dășchiderea mărfii. Și tăind prețul ce să cade, prin tocmeala ce vor face între dânșii fieșcare dupe acel preț să cumpere și să ia cât le va fi trebuință.

9. Marfa de Rumele să nu fie volnic cel ce o aduce nici să o dezlege fără de știrea chiurciu-bașii și a celorlalți proesti, nici să o lucreze aici sau să o vândă cu blana și cu pielea, ci, întâi să dea pă știre chiurciu-bașii să meargă împreună cu ceilalți proesti să o tocmească și tăindu-i prețul, să o ia toată cu rădicata.

Așjderea și cazaclii, cum și liptcanii tot cu rădicata să o vândă la breasla blănarilor, iar să nu fie volnici a lucra ei marfă aici.

10. Vulpile, jderii, pisicile și alte mărunțai de cojocărie să nu fie volnici nimeni din alte bresle a cumpăra și a lucra, pentru a le vinde și a le face neguțătorie, adică nici abagiu, nici brașovean, nici mătăsar, nici croitor, nici armean, nici ovrei, nici breslaș slujător, nici slugi, nici alt nimeni, fără de numai de va strănge și va cumpăra pentru trebuința sa, a-și face lui-i-și haine de purtat. Iar într-alt chip de să va amesteca în breasla ce

este a blănarilor și-l va dovedi chiureiu-baş[a] cu isnaful său, să o ia pă seama cămării domnești acea marfă.

11. Cei carei vor fi să iasă dupe la stăpâni ca să-și dășchiză prăvălii, să n-aibă voe dă sineși făr-de voia stăpânului și făr-de voe de la chiureiu-baş[a] și de la rufet, ca să-l cerce întâi dă este vrednic a avea prăvălie și a să numi meșter și de știe meșteșugul desăvârșat. Iar după ce va lua voe și să va vedea că este destoinic la aciasta, să dea întâi taleri zece la cutie, dupe cum le-au fost obicei și așa va deschide prăvălie.

12. Ucenicul să nu fie volnec să iasă de la stăpân până la soroc, cât îi va fi tocmeala, nici să-l priimească alt nimeni din rufetul lor. Așăjderea și după ce își va împlini ucenicia, încă să nu fie volnic să iasă, nici să-l priimească nimeni până nu va slujă și stăpânului său, cu simbrie un an, cum au fost obicei.

13. Când să va întâmpla a veni nescareva cojocari suptiri streini du printr-alte părți, să nu fie volnici a deșchide prăvălii aici până nu-și vor lua întâi bir aici între ceilalți cojocari și senet la mână ca să ceilalți. Iar după ce își va lua birul, de va fi și vrednec cu meșteșugul pă deplin, atunci cu știrea chiureiu-bașii și a rufetului să aibă voe a deșchide prăvălie, dând și banii la cutiia lor.

14. Să aibă chiureiu-baş[a] dinpreună cu rufetul lui, purtare de grijă în toată vremea a cerceta și a găsi pe toți cei ce ar vrea să mistuiască vama domnească dintr-acest rufet al lor. Și pe carele va dovedi într-aciastă faptă, să aibă a-l da la *vel* vameș ca să-și plătească vama obicinuită pă deplin și încă să i să facă și cercetare ca să fie spre pilda altora.

15. De să va întâmpla vreunul din rufetul acesta a muri, atunceea să aibă chiureiu-baş[a] a da în știre la dumnealui *vel* camaraș, unde s-au dat ca să să ție atât condică dă hrisovul și rânduiala rufetului acestuia, cât și catastih dă numele lor, ca să scoată din catastih numele aceluși mort sau a vreunuia ce au lipsit. Și întrând altul în loc din cei ce vor eșă meșteri, iarăși să să arate la dumnealui *vel* camaraș ca să să îndrepteze la catastih. Asemenea și alții ce să vor adăoga, după vremi, la rufet vrednici și priimiți dă rufet, arătându-să la *vel* camaraș, să va trece în catastih.

16. Să urmeze și să păzească lucru și măsura blanilor la orice fel dă felurimi dupe orânduiala ce au fost prin hrisoavele lor. Însă blana întreagă de cacom, o sută patruzeci de tanele; blana întreagă de nurci, șaptezeci tanele cu cafalile lor; blana întreagă de sângepi negri, doaoă sute doaoăzeci și cinci tanele; blana întreagă sângepi dă Sibir, doaoă sute patruzeci tanele; blana întreagă de sângeapi proști, doaoă sute i cincizeci tanele; blana întreagă de pantece de vulpe, șaisprezece tanele; blana întreagă spinări de vulpe, optsprezece tanele; blana întreagă de carsaci, treizeci tanele; blana întreagă de carsaci cu bogazurile lor, noaoăzeci; blana întreagă dă dihori pestriți, șaiszeci; blana întreagă dă jder, optzeci tanele; blana întreagă zardavopacea, noaoăzeci; misada întreagă pacele de samur, o sută optzeci și doi, cu șapte fașchii, blana întreagă de zardevolenii, o sută doaoăzeci; balana întreagă dă vereriță, doaoă sute tanele; blana dă ialamgieuri, patru sute treizeci; blana întreagă dă șatranghe, doaoă sute i cincizeci; blana întreagă pantece dă sângepi negri, o sută doaoăzeci; blana de răși, șaiszeci; blana de croc, lungul de palme cinci și jumătate, iar în poale de șase palme. Asemenea și blana de hărșăe tot aciastă măsură să aibă.

Toate aceste felurimi de blane nu numai să aibă a le face pă numărul ce poruncim, ci și mari să fie dupe măsura cea cuviincioasă; cum nici putrede să nu fie, sau nepotrivate, sau necusute bine, căci dovedindu-să

cojocarii în vreun fel dă vicleșug, să vor pedepsi. Și cel ce va cumpăra, să aibă a le număra, ca de va găsi lipsă din măsura aciasta și cât de puțin mai mică, să aibă a arăta la dumnealui *vel* camaraș. Și acel blănar care au făcut acea blană, întorcând banii cumpărătorului, să să și pedepsească. Cum și blanile ce le fac mici pentru panighiruri, să fie volnici a le vinde și aici însă după prețul lor.

17. Asemenea câte orânduim mai sus pentru numitul rufet, strașnic poruncim ca să aibă chiureiu-baş[a] dinpreună cu proesti ai rufetului, a le păzi nu numai ei, ci și pentru toți căți să află în numărul rufetului cu meșteșug, să aibă purtare de grijă în toată vremea spre a-i cerce, ca să le urmeze ea unui ce au ei a răspunde și a da seama pentru toți ceilalți.

Iar când vreunul înpotriva poruncii va urma cevași, acei proesti și cu chiureiu-baş[a] ca niște însuși vinovați vor avea a să pedepsi ei, făr-de a nu avea cuvânt de îndreptare sau să arate pă aceluși vinovat, spre a rămânea ei îndreptați, căci pentru aceia sănt orânduți proesti să-și cerce și să-și povățuiască rufetul în toată vremea. Și oamenii rufetului să fie aleși și știuți, că pentru aceia li s-au făcut de către domnia mea priveleghiuri cu musaadea la câte scriem mai sus.

18. Căți dar lucrează acest meșteșug și sănt cunoscuți, aceștia au a să cunoaște dă meșteri blănari la rufet. Și ei a cunoaște de mai marele lor și povățuitor pă chiureiu-baş[a] și a să ști pă sineși fieșcare că sănt legați la rufet și supuși chiureiu bașii a da ascultare în toată vremea. Iar pă aceluși nesupus să aibă chiureiu-baş[a] a-l arăta, ca să să pedepsească de către domnia mea.

Și am întărit hrisovul acesta cu însuși iscălitura și pecetea domnii mele și cu credința preaiubiților domnii mele fii: Costandin vovod, Dumitrașco vovod, Nicolae vovod, Gheorghie vovod, marturi fiind și dumnealui cinstiții și credincioși boerii veliți ai Divanului domnii mele: pan Nicolae Brâncoveanu *vel* ban, pan Ianache Văcărescu *vel* vistier, pan Manolache Brâncoveanu *vel* vornic de Țara de Sus, pan Costandin Caragea *vel* hatman, pan Dumitrache Manul *vel* spătar, pan Nicolae Filipescu *vel* logofăt de Țara de Sus, pan Costache Ghica *vel* vornic de Țara de Jos, pan Radu Slătineanu *vel* dvornic, pan Manolache Grădișteanu *vel* dvornic, pan Costandin Știrbei *vel* logofăt de Țara de Jos, pan Lucache *vel* postelnic, pan Dumitrache Hangerlău *vel* comis, pan Dumitrașco Racoviță *vel* clucer, pan Iordache *vel* paharnic, pan Grigorie Băleanu *vel* stolnic, pan Iordache *vel* sluger, pan Grigorie *vel* pitar. Și ispravnic, pan Nicolae Filipescu *vel* logofăt.

Și s-au scris hrisovul acesta la al treilea an dintru întâia domnie a domnii mele aici în oraș scaunului domnii mele, Bucureștii, la anii de la zidirea lumii 7303 [1795], iar de la domnul nostru Isus Hristos, 1795 ghenarie 29, de Răducan Poenaru *biv treti* logofăt, condicar.

Alexandru C. Muruz vovoda [m.p.].

L.P.

Nicolae Filipescu *vel* logofăt *procit*

Trecut în condica Divanului,

Răducan *biv treti* logofăt, condicar

[adaos ulterior în colțul din stînga jos]:

Io Alexandru Costandin Muruz vovod, i gospodar zemli Vlahiscoie.

Întărim hrisovul acesta și acum intru a doa domnie, ca să să urmeze și să să păzească nizamul ce să coprinde mai sus întocmai și întru toate.
1799 septemvrie 11.

L.P.

vel logofăt

Acad. R.S.R., LV-6.

Original, stare foarte bună, lipit pe pinză de mătase gălbuie; frumoasă semnătura domnului; hrisovul poartă două sigilii: unul mare, rotund, pentru anul 1795 și altul mai mic, octogonal, pentru adaosul din 1799, ambele în tuș roșu.

335.

1795 ianuarie 30.

Io Alexandru Costandin Muruz voevod, i gospodar zemli Vlahiscoe.
Sfintei și dumnezeștii mănăstiri de aici din orașul scaunului domnii mele, Bucureștii, unde să cinstește și să prăznuiește hramul Tresfetitele, ce să numește Colțea, unde sănt și spitaluri pentru odihna bolnavilor streini, care iaste făcută și înălțată din temelie de răposatul boer Mihai Cantacozino biv vel spătar.

Ca să aibă a lua sfânta mănăstire în toți anii de la ocna Slănicul, ot sud Saac, toată dijma de sare, din zece bolovani, un bolovan, după cum au luat, să fie pentru chieltuiala și căutarea bolnavilor streini care să vor odihni în spitalurile ce au făcut la aciastă mănăstire.

Pentru că după ce au făcut și au înălțat numitul boer Mihai Cantacozino biv vel spătar aciastă sfântă mănăstire și au infrumusețat-o și au dăruit-o cu sfinte odoară câte trebuiesc, au făcut și înprejurul mănăstirii ziduri și școală dă chilii de ajuns pentru odihna a multor streini. Și pe lângă acestea toate, au mai făcut și opitaluri ca să să odihnească bolnavii streini, precum toate tocmite și iscusite să văd.

Deci, pentru chieltuiala și căutarea bolnavilor ce să vor odihni în spitaluri, ca să aibă să nu lipsească la cele ce vor trebui să să caute la boala lor cu doftorii și cu altele, încă din dumnezeiasca îndemnare și din bun gând ce au fost pus în inema sa, așa au socotit și au închinat sfintei mănăstiri să ia toată dijma de sare de la ocna Slănicul, dupe cum s-au zis mai sus, fiind aceea ocna domnească pe moșăia dumnealui, ca să fie numai pentru căutarea bolnavilor, iar nu și pentru alte chieltueli, urmând sfintei scripturi ce grăește la sfânta evanghelie, că „bolnav și strein am fost și m-ați căutat”, ca să să învrednicească a auzi glasul cel dumnezeesc când va zice: „veniți vlagosloviți părintelui meu de moșteniți înpărăția cerului care este gătită voaă de la întemeerea lumii”.

De care și domnia mea, după daniia și închinăciunea dumisale, fiind toate ocnele Țării Rumânești supt stăpânirea domnii, am binevoit într-acestaș chip și am așazat adică, ca să ia sfânta mănăstire aceea dijma de sare și de acum înainte de la ocna Slănicul, în toți anii, dupe cum au orânduit boerul ce scrie mai sus.

Însă de vor vrea cămărașii, să să invoiască cu ispravnici mănăstirii ca să ia dijma de sare și să dea taleri doaoă mii cinci sute pe an, bani vechi; iar de nu vor vrea cămărașii să dea aceea sumă de bani, ce scrie mai sus, să fie volneci ispravnici mănăstirii să rădice aceea sare de la ocna în toate

lunile, să o ducă la orice vad să o vână cu ce preț vor putea. Sau de-și vor găsi mușterii să o vână și acei mușterii încă să o ducă pe la vaduri să o vână, cum s-au zis mai sus și să nu aibă nici o opreală dă nimeni. Însă de vor da cămărașii prețul ce vor da alții pe sare, să aibă a o lua ei.

Iar când să va întâmpla a nu să vinde ocnele, ci ar rămănea pă seama domnii de s-ar pune cămărași în credință, mănăstirea tot să aibă a-și lua aceea milă de la ocna, precum serie mai sus, iar nicidecum să nu fie lipsită de aceea milă. Iar când să vor învechi și nu să va putea scoate sare pe aceea gură de ocna, să aibă a să face alte guri de ocna, noaoă tot acolo pe aceea moșăie a Slănicului și tot să ia sfânta mănăstire dijma. Să fie sfintei mănăstiri dijma aciasta stătătoare și neschimbată în veci.

Iar pentru purtarea dă grijă a cheltuelii ce va să să chieltuiască la căutarea bolnavilor streini, au fost pus mai sus numitul ctitor patru ispravnici, ca ei să aibă a lua bani de la sfânta mănăstire după dijma de sare de la ocna Slănicul, să-i chieltuiască la doftorii și la altele ce vor trebui la căutarea bolnavilor. Și pentru căți vor fi ostenitori dă vor purta grija la acele chieltueli, domnia mea încă i-am ertat, să aibă pace de toate dăjdiile oricâte ar eșă peste an, de nici unile nici un val și nici o băntuială să nu aibă.

Așăjderea au fost pus și patru neguțători jurați împreună cu staroste, ca să aibă a lua în toți anii seama acestor ce s-au zis mai sus ispravnici de tot venitul și de toată chieltuiala câtă să va face pe an la trebuința acestor bolnavi. Iar de să va întâmpla moarte acelor ce s-au zis sus ispravnici, să aibă a să pune ispravnici dintre cei patru neguțători jurați, iar nu dintr-alții streini.

Așăjderea și când va muri vreunul dintr-acei patru neguțători jurați, iarăși să-și pue ei altul în loc, pe care vor socoti asemenea lor, să fie tot deplin patru și pe daniia dijmi dijmi (*sic*) de sare ce au închinat acel răposat boer, ce s-au zis mai sus, și pe toate așăzământurile ce au făcut la aciastă mănăstire.

Așăjderea să aibă a ținea sfânta mănăstire liude doaoăzeci scutelneci streini și liude doaoăzeci dărvari, carei să fie scutiți de toate angariile ce es peste an în țară, i patru lemnari. Și aceștia să fie scutiți de toate podvoadele, ca să fie pentru poslușania sfintei mănăstiri, numai să dea într-un an ughi doi.

Încă să aibă sfânta mănăstire doaoă pivnițe a le scuti de fumărit, i dă toate alte angarii.

Și iar să aibă a lua de la târgul ce să face la Lichirești, din zioa de dumineca mare până în ceilaltă duminică, vama ce să va face de la fieșcare neguțător, după vechiul obicei, din toate să ia oamenii mănăstirii Colții, iar vameșii amestec să nu aibă.

Și iar să aibă sfânta mănăstire ca să ia vinărici de la toți cei ce au vii pe moșăia Bucovul și plătesc vinărici, ce să coprinde din hotar până în hotar, dupe cum și alte cărți asemenea aciasta arată, însă partea jumătate cu gardurăritul, afară din popoarale dumnealui *vel* armaș; iar ceilaltă parte să o dea la cămara domnii mele.

Și să scutească pe tot anul, de oerit, oi cinci sute cu pecetluit domnesc, i dijmarit și vinărici pă drepte bucatele mănăstirii.

Și în toți anii să aibă a lua acești taleri 2 500, în locul dijmei de sare ce s-au numit mai sus, de la ocna Slănicul.

Așăjderea și preoții de la aciastă sfântă mănăstire să fie scutiți de orice vor da alți preoți și să scutească și vinărici, i dijmarit pă drepte buca-

tele lor, i câte o pivniță aici în București, apărate de fumărit, de căminărit, de vamă, de vin domnesc și de alte angarii. Numai și preoții napristan și necurmat să păzească slujbele sfintelor biserici, atât la biserica cea mare, cât și la paraclise și orânduiala săracilor bolnavi după la spitaluri. Iar de nu vor păzi, ci din lenevire să vor zăticni la orice, mila aciasta să nu să ție în seamă.

Osebit de acestea, să aibă a lua sfânta mănăstire de la *vel* vameș, pe tot anul, câte taleri una sută optzeci, pentru casile ce sânt carvasara, căci nefiind cea mai dă trebuință, adică carvasara pentru șăderea vameșului celui mare, care carvasara trebe în mijlocul târgului să fie și umblând carvasaraoa din loc în loc, le era foarte peste mână atât vameșului, i tuturor oamenilor carvasaralii, cât și neguțătorilor ce vin cu marfă cu povări grele. Care aciastă neîndemănare văzându-o fratele nostru domn Alexandru Ipsilant voevod și vrând să facă a să ști unde să fie carvasaraoa, spre a veni și neguțătorilor mai cu inlesnire, au poruncit ca să să găsească un loc ca acela. Și găsindu-se un loc sterp al aceștii sfinte mănăstiri în mijlocul târgului și vrând domniia sa ca să facă venit mănăstirii, au priimit și episcopul sfintei mănăstiri de au zidit și au făcut case cu magazie și cu toate cele trebuincioase.

Și așa, pentru folosul mănăstirii și ajutorul spitalului, au legat prin cartea domnii sale, ce o văzum, cu leat [*loc liber*] noemvrie 10, ca în toată vremea să fie nestrămutat aceste case carvasara și să ia mănăstirea pe tot anul acești taleri 180. Care și domniia mea asemenea legăm și hotărăm ca să să dea sfintei mănăstiri pă fieșcare an nelipsit acești bani ce să coprinde mai sus de la *vel* vameș, fără de nici un fel de pricină.

Deci, toate aceste mili și privelegiuri, câte sânt numite mai sus, pliroforisindu-ne domniia mea că le-au avut sfânta mănăstire și de la frații noștri domni de mai înainte, precum ne-am adevărit domniia mea din hrisovul domnii sale Alexandru vodă Ipsilant, i al domnii sale răposatul Nicolae vodă Caragea și al domnii sale fratelui Mihai vodă Suțul, ce-l văzum, cu leat 1792 februarie 10, am binevoit domniia mea dă i le-am înnoit. Și nu numai acestea ce le-au avut de la alți frați domni de mai înainte le întărim să i să păzească, ci încă pentru mai bună căutarea, hrana și folosirea săracilor bolnavi ce să află la spitalurile aceștii mănăstiri, am adaos milă de la domniia mea și alți taleri cinci sute, pe an, din venitul ocnelor, lângă acei taleri doaoă mii cinci sute, ce lua până acum, ca pe tot anul să ia câte taleri trei mie tocmai, la fieșcare trimenie câte taleri șapte sute cincizeci.

Și am înlesnit domniia mea și darea acestor bani prin osebită porunca domnii mele, ca la vremea cea orânduită, fără de pricină, să i să dea orânduții bani, spre a nu avea episcopul lipsă dă trebuincioasa chieltuială a spitalurilor. La care spitaluri, văzând domniia mea stenohoria bolnavilor că neavând o deosebită odae pentru unii care încep a să scula din boală, mai vărtos cei cu patima lăngorii carii, neosebindu-să dintre ceilalți la un loc mai curat, să poate a-i întoarce boala, precum și alții din alte patimi asemenea neavând răsuflarea și mutarea lor la un loc mai curat.

Pentru aceia, am socotit domniia mea dă trebuință și am poruncit episcopului ca lângă acele doaoă odăi mari spitaluri de jos, să aibă a ținea și o al treilea odae curată cu câteva paturi și cu cele trebuincioase, ca din cei ce să mai rădică spre sănătate din spitalurile mari, să să mute într-acea deosebită odae, unde să-și aibă iarăși căutarea lor și curățenia, precum și în spitalurile vechi, asemenea să fie curățenie.

Și am adevărit hrisovul acesta cu însuși credința domnii mele Io Alexandru Costandin Muruz voevod și cu credința preaiubiților domnii mele fii: Costandin voevod, Dumitrașco voevod, Nicolae voevod, Gheorghe voevod, marturi fiind și dumnealor cinstiții și credincioși boerii veliți ai divanului domnii mele: pan Nicolae Brâncoveanu *vel* ban, pan Ianache Văcărescu *vel* vistier, pan Manolache Brâncoveanu *vel* vornic de Țara de Sus, pan Costandin Caragea *vel* hatman, pan Dumitrache Manul *vel* spătar, pan Nicolae Filipescu *vel* logofăt de Țara de Sus, pan Costache Ghica *vel* vornic de Țara de Jos, pan Rad[u] Slătineanu *vel* dvornesc, pan Manolache Grădișteanu *vel* dvornic, pan Costandin Știrbei *vel* logofăt de Țara de Jos, pan Lucache *vel* postelnic, pan Dumitrache Hangerlău *vel* comis, pan Dumitrașco Racoviță *vel* clucer, pan Iordache *vel* paharnic, pan Grigorie Bălăcean *vel* stolnic, pan Iordache *vel* sluger, pan Grigorie *vel* pitar. Și ispravnic pan Nicolae Filipescu *vel* logofăt de Țara de Sus.

Și s-au scris hrisovul acesta la al treilea an dintru întâia domnie a domnii mele, aici în oraș scaunului domnii mele, București, la anii de la zidirea lumii, 7303 [1795] și de la domnul Dumnezeu și mântuitorul nostru Isus Hristos, 1795 ghenarie 30, de Răducan Poenaru *biv treti* logofăt, condicar divanului.

Alexandru C. Muruz voevoda [*m.p.*].

L.P.

Nic[olae] Filip[escu] *vel* logofăt *procit*
Trecut în condica Divanului,
Răducan *biv treti* logofăt, condicar

Acad. R.S.R., CCCLXIII—24.
Original, stare foarte bună, hîrtie cerată; sigiliul domnesc mare, rotund, în tuș roșu; frumoașă semnătura domnului.

336.

1795 februarie 25.

Adică noi care mai jos vom iscăli, dat-am credincios zapisul nostru la mâna dumnealui jupănelui Radu trâmbițaș i la mâna jupănesii Dobriței, soții dumnealui.

Precum să să știe că având noi o casă pă Podu Calicilor, pă pământu sfintii Mitropolii, care casă am vândut-o dumnealor de a noastră bunăvoe, nesiliți de nimenea, în bani gata taleri 160, adică una sută și șizeci.

Care să aibă dumnealor a o stăpăni cu bună pace de către noi și de către tot neamul nostru.

Și când s-au făcut acest zapis au fost mulți oameni mahalagii marturi care mai jos să vor iscăli.

1795 februarie 25.

- ×Eu Neagul vânzător, adeverez
- ×Eu Catrina soția Neagului, adeverez
- ×Eu Vasilache, fratele Neagului, martor
- ×Eu Andronache, adeverez

[confirmarea mitropolitului]:

Dositheu milostiiu bojiu arhiepiscop i mitropolit Ungrovlahiei.

†Văzându-să de smerenia noastră coprinderea acestui zapis de vânzarea casii Neagului la Radu trâmbișu ce este pă locul sfintii Mitropolii, întărim smerenia noastră să o stăpânească numitu cumpărător în pace. Și pă tot anul să aibă a-și răspunde chiria locului la Mitropolie po taleri 5 și un ort tocma, în soroc, la începerea anului.

Iară când nu va fi următor a plăti chiria la soroc, pă tot anul, ce va rămănea rămășiță, atunci să fie silit de Mitropolie să-și rădice lemnele, să rămăne locul sterp, să-l dea altui chiriaș bun ce va plăti chiria la vreme, fără eusur, că într-aceștia chip ne-au fost așezământul.

Aceasta scriem.

1797 (sic) februarie 27.

Arh. St. Buc., ms. 158, f. 30.
Copie.

337.

1795 octombrie 27.

†*Milostiiu bojiu Io Alexandru Costandin Muruz voevod i gospodar zemli Vlahiscoe.*

Fiindcă dumnealui cinstitul și credincios boerul domnii mele Ianache Muruz biv vel vistier încă de când s-au izvodit aducerea în București a apelor ot Crețulești, au fost împărțit, precum și alți boeri i mănăstiri de a avea la casa dumisale, în București, pururea o măsură din numitele ape. Care ape adăogându-să și mai înmulțindu-să acum de domniia mea cu osebite izvoară ce am poruncit de s-au găsit în partea locului într-adins pentru desăvârșită indestularea politii, a fi pururea curgătoare la toate cișmelile ce rămăsese lipsite ale obștii, unile dintrănele în București.

Și pentru a-și prisosi de a să împărțasi și deosebite obraze dăn dumnealor boeri la care vom vrea domniia mea a orându.

Am binevoit de am dat domniia mea dumnealui mai sus numitul boerului domnii mele doaă măsură din mai sus numitele ape vechi și noaă ot Crețulești, care să fie dumnealui volnic a le metahirisi pururea și în tot veacul la casa dumisale pentru indestularea casii și a oamenilor casii dumnealui.

Pentru care ii dăm dumnealui această domneasca noastră carte prin care ii întărim harul acesta și hotărăm ca nici odinioară să nu i să înpuțineze, nici să i să ia aceste doaă măsură, ci totdeauna să le aibă întregi fără dă nici o scădere, atât dumnealui încât va avea de la Dumnezeu viață, cât și după săvârșirea dumnealui să rămăne la casa dumnealui nestrămutată.

Drept aceia poruncim domniia mea și dumneavoastră epitropilor ce veți fi după vremi asupra haznali apelor, i ție suiulgi-bașa și voaă meșterilor suiulgi și scutelnici ce sănteți orânduți pentru șanțul cișmelilor, nu numai să vă feriți a nu face după vremi vreo scădere la numitele doaă măsură de apă ale dumnealui numitul boerului domnii mele, ci încă ajutoru cel cuviincios să aveți a da la trebuință dă vreun meremet și dă curățenie.

I i saam receh gospodstvo-mi.

1795 octombrie 27.

Alexandru Const. Muruz voevoda [m.p.].

L.P.

procit vel logofăt
biv vel paharnic

Trecut în condică

Acad. R.S.R., CXC VII—29.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; pecetea domnească, în tuș roșu.

338.

1796 martie 14.

†*Milostiiu bojiu Io Alexandru Costandin Moruz voevod i gospodar, davat gospodstvo-mi.* Dat-am domneasca aceasta a noastră carte lui chir Filothei, ce să află purtător da grijă la metohul sfintii episcopii Râmnicul, unde să cinstește și să prăznuște hramul Sfinților Patruzeci dă mucenicil Cu care să aibă a ținea lude patru din dajnicii mahalalilor din orașu. domnii meale, Bucureștii, pentru cea da apururea curățire și înfrumusețarea grădinii ce iaste la acest metoh.

Drept aceia, găsind oamenii, poruncim dumitale, cinstit și credincios boerul domnii meale, vel vistier, cercetându-i să-i scoți din catastihul Vistierii i al Vornicii și să li să dea pecetluiturile domnii meale la mâini, spre a fi cunoscute și apărați dă rândul dăjdilor Vistierii, i dă alte podvezi, ca să poată căuta dă treaba și poslușania acei grădini, păzindu-i-să această milă întocmai și nestrămutat, că așa iaste porunca domnii meale. *Tolico pisah gospodstvo-mi.*

1796 martie 14.

L.P.

procit vel vistier

Trecut în condica Vistieriei,

Sp. logofăt

Acad. R.S.R., XCII—171.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; pecete inelară, octogonală, în tuș roșu, partind data 1793.

339.

1796 mai 10.

Adeverez cu acest zapis al meu la mâna dumnealui biv ceauș agiese Canela.

Precum să să știe că având eu o păreche de casă cu locu lor în mahalaoa Popei Dârvaș unde să vecinește despre răsărit cu Niculaie, iar despre apus cu Costea și cu chir Ianache. Care casă fiind făcută de mine pă acest loc ce l-am avut și eu cumpărat. Și acum nefiindu-mi de trebuință, am căutat ca să le vânz. Deci intrând în tocmeală cu dumnealui, după trebuință ce avea de casă, i le-am vândut cu taleri 1 300 tocma, adecă una mie trei sute, care bani i-am și primit toți deplin în mâna mea.

Și i-am făcut casăle dumnealui teslim, cu tot coprinsul lor, ca să le stăpânească cu bună pace, atât dumnealui cât și copiii care îi va dărui Dumnezeu, de către mine și de către tot neamul meu. Iar de să va întâmpla pe urmă a să scula cinevași cu protimis de rudenie ca să ia casele de la dumnealui, eu să fiu dator să mă judec cu aceia, și orice cheltuială să va întâmpla, să o dau de la mine, iar dumnealui să nu să supere.

Deci, pentru mai bună încredințare, i-am dat dumnealui acest zăpis adevărit cu iscălitura și însuși pecetea mea, dându-i dumnealui toate scrisorile și zăpisele cele vechi atât ale casălor cât și ale pământului.

Și când s-au făcut acest zăpis de vânzarea acestor case au fost și alții care mai jos să văd iscăliți, față fiind și preoții aceștii mahalale. Aceasta.

1976 mai 10.

[urmează șase semnături grecești, indescifrabile]

Eu Calița, cu bunăvoia mea, m-am iscălit
[indescifrabil] biv vătaf za pahărniciei, martor

[pe verso]:

1796 mai 10. Zăpisele casilor de la chir Dima.

Colecția Șerban Flondor.

Original, stare bună, hirtie cu filigran; frumoasă pecete inelară, în tuș, a lui Dima Athanasiu vinzătorul.

340.

1796 iulie 15.

Adecă eu Mirică (sic) muscalagiu împreună cu soția mea Zmaranda și cu copiii mei care mai jos să vor iscăli dat-am adevărat și credincios zăpisul meu la mâna dumnealui Voicul cojocarului.

Precum să să știe că având noi o casă a noastră făcută din paște, care casă este făcută pe locul dumnealui coconului Estatie în mahalaoa Caimatii, care locul casii tot este și în lung și în larg stânjani 16, adică șaisprezece; și chiriia pământului taleri 9, adică noaă, pe an.

Și noi am vândut-o de a noastră bunăvoe și nesiliți de nimenea. Și tocmeala ne-au fost însă cu taleri 280, adică doaa sute optzeci tocmai. Ci dumnealui să aibă a stăpâni această casă de către noi i de către tot neamul nostru, atât dumnealui cât și coconii dumnealui, nepoți și strănepoți căți Dumnezeu va dărui.

Și noi am vândut de a noastră bunăvoe, nesiliți de nimeni și cu știrea vecinilor, ai mahalagiilor. Și când s-au făcut acest zăpis au fost și alte obraze de cinste care mai jos să vor iscăli anume.

Și eu, pentru bună și adevărată credință, am iscălit mai jos împreună cu soția mea i cu copiii mei care să văd iscăliți anume.

1796 iulie 15.

Eu Marinică muscalagiu, vânzător
Eu Zmaranda soția lui Marinică, vânzătoare
Eu Iane fecior lui Marinică, vânzător
Eu Tudorache fecior, vânzător
Eu Maria fecioară, vânzătoare
Eu Rusail cojocar vecin, martor

Eu Efrim logofăt, martor
Eu Ivan vecin am văzut zăpisu și martor
Mariia sin dumneaei crucereasa (sic) Mariuța Petreasca
Și am scris eu popa Bogdan duhovnic ot mahalaoa Oțetarului, cu zisa dumnealor
Eu Antonie scriitor, văzând zăpisul cel vechi, am scris intocmai.

Arh. St. Buc., Cred. Func. Urban, nr. 955.

Copie chirilică, stare foarte bună; scriere greoaie.

341.

1796 septembrie 12.

Adecă eu dinpreună cu soția mea, care mai jos ne vom iscăli, încredințăm cu acest zăpis al nostru la cinstită mâna dumnealui Canelii biv ceauș agiesc.

Precum să să știe că având noi o casă cu locul ei în mahalaoa Popii Dârvaș, care să înjugă cu locul casii dumisale, și fiindu-ne de vânzare, prin bună și dreaptă tocmeală, am vândut-o dumisale în drept taleri 290, adică doaa sute nouăzeci, care bani primindu-i toți deplin în mâinile noastre, i-am făcut teslim atât casa cât și doaa zăpise vechi, prin care fusesem cum-părat și noi numita casă.

Drept aceia să aibă atât dumnealui i cocoana dumnealui cât și coconii dumnealui căți Dumnezeu îi va dărui a o stăpâni cu bună pace, nesupărat de nimeni.

Și la facerea acestui zăpis fost-au multe obraze cinstite de către carii s-au adevărit acest zăpis și cu a dumnealor mărturie.

Și pentru credință ne-am pus numele și degetele în loc de pecete, ca să să crează.

1796 septembrie 12.

Eu Neculae Cazacul sin Dumitru, vânzător
Eu Dobrița, soția lui Neculae, vânzătoare
Eu Ana, mătușa lui Necolai, vânzătoare
Eu jupân Amza croitor, martor
Eu jupân Dima neguțătoru, martor
Eu Vasile cojocar, martor
Eu popa Nan duhovnic ot (tam), martor
Popa Necolae ot tam, martor
Eu Radu diacon ot tam

[semnătură grecească, indescifrabilă]

Și am scris eu cel mai jos iscălit cu zisa mai sus numiților vânzători
[indescifrabil] logofăt, condicar

Colecția Șerban Flondor.

Original, stare foarte bună; frumoasă caligrafie, câteva semnături interesante.

342.

1796 noiembrie 8.

Milostiiu bojiu Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod i gospodar zemli Vlahisioie.

Lui Chiriță logofăt carele aflându-să slujind Curții domnești, între logofeții divanului, au avut milă prin hrisoave și cărți domnești a fi apărat

de rindul dăjdiilor vistieriei, și drepte bucatele lui scutite de dijmărit și vinărici, i o pivniță aici în orașul domnii mele, București, apărată de fumărit, de căminărit, dă vamă, dă vin domnesc și dă ortul vătășesc, i de alte angarii, i lude unul pentru poslușaniia casii lui. Carele și acela să fie apărat de rândul dăjdiilor vistierii.

Drept aceia dar, am întărit și acum întru al doilea domnie a domnii mele mila aceasta și poruncim de toate câte scrie mai sus să fie nesupărată că așa iaste porunca domnii mele.

I i saam receh gospodstvo-mi.

1796 noemvrie 8.
procit vel logofăt

Arh. St. Buc., Achiziții noi, CLXX—2.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; pecetea domnească, în tuș roșu.

343.

1796 noiembrie [f.z.].

Al Ungrovlahiei adeverez [grecește]

Încredințez cu acest zapis al mănăstirii Sfântului Ioan, de aici din București, pă dumneaei cocoana vorniceasa Ecaterina Greceanca.

Precum să știe că locul de supt casele dumneaei ce le are în Gorgan, de la chir Panait Dimancio, fiind al sfintei mănăstiri și voind a face schimb, m-am învoit cu dumneaei, ca unul ce mă aflu igumen și arhimandrit al sfintei mănăstiri.

Și pentru locul de supt case, i curte cu cât îi ține coprinsul casii, i a grădini din fața podului și până în apa Dâmboviții, cum și un petic de loc ce este la colțul grădinii, spre pod, este tot al sfintei mănăstiri. Am făcut schimb cu bună învoire, dându-i dumisale locul ce să coprinde mai sus, a-l avea ohabnic supt stăpânirea dumisale și toți moștenitorii.

Și dumneaei au dat sfintei mănăstiri o moșie din sud Buzău, ce să numește Urseasca, de stânjini cinci sute cincizeci și trei, cu toate zapisile cele vechi, ca de acum innainte să o stăpânească sfânta mănăstire ca o moșie ohabnică.

Și pentru mai bună încredințare, am iscălit, adevărind și cu pecetea sfintei mănăstiri, întărind și preasfinția sa părintele mitropolit acest zapis de învoială și schimbul ce am făcut, cum și alte obraze de cinste, ca să fie de bună credință.

1796 noemvrie.

[L.P.] Ghenadie arhimandrit și egumen la Sf. Ioan, adeverez [grecește]

Iosif episcop Argeșului, mărturie
Costandie al Buzăului, mărturie

Arh. St. Buc., Doc. muntenești, XXVI—3.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; frumoasă pecetea mănăstirii Sf. Ioan, în tuș negru.

344.

1796 [f.l.z.].

Milostiiu bojiu Io Alexandru Costandin Muruzi voevod i gospodar zemli Vlahiscoie.

Fiindcă Costandin dascalul ce au fost la școala slovenească ot Sfântu Gheorghe Vechi, de aici din București, și-au dat obșteasca datorie și pentru a nu să zăticni școala aceasta din orânduiala ce din vechime au avut, precum văzum domnia mea și hrisoave domnești de întocmirea ei, dupe care încă de la leat 1793 mai 15 am dat și domnescul nostru hrisev de întărire.

Ne-au arătat preasfinția sa părintele mitropolit pă Isaiia ieromonah singhel și ne-au dat încredințare că este vrednic cu învățătura dascălii pă deplin, spre a să orândui dascal la numita școală.

Deci, după încredințarea ce ne-au dat preasfinția sa părintele mitropolitul, dăm domnia mea această domneasca noastră carte numitului Isaii ierochirica ca să fie dascăl la școala slovenească de la Sfântu Gheorghe Vechi și să facă tot felul de silință pentru învățătura și procopseala ucenicilor la învățătura cărții slovenești și rumănești. Carele pentru a sa oste-neală și silință ce va face, să-și aibă orânduiala a mila ce au avut și dascălul Costandin, urmându-să după hrisoavele domnești.

I i saam receh gospodstvo-mi.

1796.

procit vel logofăt

Arh. St. Buc., Achiziții noi, CLXX—3.

Original, stare bună, hirtie cu filigran; pecetea domnească, în tuș roșu.

345.

1797 ianuarie 13.

†Al Ungrovlahiei Dosithei adeverez [grecește]

Adeverez cu zapisul acesta la mâna dumnealui Vasile Ghica zet Hagi Gheorghie.

Precum să știe că sfânta episcopie a Argeșului având niște case cu locul lor aicea în București, în dosul Curții domnești cei vechi, în mahalaoa Sfântului Gheorghe cel Vechi, închinat danie dă răposat părintele mitropolit chir Cozma încă de când au fost episcop Buzău, la leat 1786, când și episcopia era mănăstire, ca să fie părinților igumeni conac când vor veni aici la București, pentru trebile mănăstirii.

Care carte de danie s-au fost încredințat și cu iscălitura răposatului părintelui chir Grigorie mitropolit i cu ale altor mănăstiri, după cum să arată.

Și au stăpânit sfânta episcopie aceste case cu bună pace până acum, însă fiindcă pentru neîndămânarea și strămtorarea locului neputând fi aceste case acum conac arhieresc, după arătarea preasfinții sale părintelui mitropolit chir Dositheu, au binevoit măriia sa preainălțat nostru domn Io Alexandru Ipsilant voevod de au dat mănăstirea Tuturor Sfinților supt purtarea de grijă a sfintii episcopii ca să-i fie metoh și conac episcopilor ce vor fi după vremi. Care mănăstire aflându-să nu numai la dărăpănare

peste tot, ei și supusă la datorie, am socotit ca să să vândă aceste case și cu banii ce să vor lua pă dănsile, să să ușureze mănăstirea de datorie.

Și așa, cu știrea presfinții sale părintelui mitropolit, le-am vândut dumnealui mai sus numitului în bani gata taleri 2 700, adică doaa mii șapte sute, însă casile cu locul lor după cum să află și după cum sănt făcute dă răposat părintele mitropolit Cozma, cu curte de uluce înprejuru-i curții, cu cuhnie iar și dă uluce și cu poartă, care acestea sănt făcute de noi.

Deci să aibă dumnealui și tot neamul dumnealui a stăpăni cu pace, după cum și sfânta episcopie au stăpănit până acum, după cartea de danie a răposatului părintelui mitropolit Cozma, care o am dat la mâinile dumnealui.

Și pentru mai adevărată credință, am iscălit zapisul acesta, puind și pecetea. Și am rugat și pă preasfinția sa părintele mitropolit de l-au încredințat cu iscălitura preasfinții sale, cât și pă sfinția lor frați episcopi de s-au iscălit mărturii.

Iosif episcop Argeș, adeverez
[două semnături grecești, indescifrabile]

Arh. St. Buc., Episcopia Argeș, XLI—2.
Copie de epocă, stare foarte bună.

346.

1797 februarie 22.

† *Milostiuu bojiiu Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod i gospodar davat gospodstvo-mi.*

De vreme ce 24 neguțători pământeni ce sănt veche breaslă ai scaunului domnii mele, București, dând rugăciune domnii mele a li să înnoi privilegiurile ce au avut dă la alți frați trecuți domni, precum s-au văzut de cătră domnia mea și hrisovul domnii sale fratelui Alexandru vodă Moruz cu coprire adică că plătindu-și dreapta lor dajdie, după orânduiala Vistieriei, să li să păzească și milile, a scuti drepte bucatele lor de dijmărit, i vinărici, a ținea și câte o pivniță apărută de fumărit, de cămănarit, dă vama dă vin domnesc și dă ortul vătășesc.

Între care fiind și acest Hagi Petre *sin* Preda i *brat ego* Nedelcu, ne-am milostivit domnia mea și le-am întărit printr-această carte a domnii mele. Și acum intru cea de Dumnezeu hărăzită a doaa domnie, atât acele mai sus arătate mili cât și alte mili ce să coprind pentru dănsii în deosebit hrisovu domnii mele.

Tolico pisah gospodstvo-mi.

1797 februarie 22.

L.P.

procit vel vistier

Acad. R.S.R., CXVIII—72.

Original, stare potrivită, pătat de umezeală; pecetea domnească, în tuș roșu.

347.

1797 martie 20.

Adeverez cu acest zapis al meu la sfânta Mitr[opolie] și la preacinstită dreapta preasfinț[itului] părintelui mitr[opolit] chirio chirio Dositheu.

Precum să să știe că, după rugăciunea ce am făcut preasfinț[itului], ca să-mi dea voe să-mi fac moară de tabac din josu morii ot Sfeti Eletherie, ce este a sfintei Mitr[opolii] și să plătesc chiria pă an și după pliroforia ce am dat preasf[ințitului] că nu va pricinui nici o stricăciune nici la moară, nici la altă parte, au binevoit preasfinț[itul] de mi-au priimit cerirea. Și printr-acest zapis mi-au dat voe să-mi fac moară acolea, însă mai [în]tăi făcând așazământ pentru chiria vadului, ca pă tot anul să dau la Mitr[opolie] câte taleri 100, adecă lei o sută tocma. Care bani să am a-i da în soroc la începerea anului. Și în câtă vreme îmi voi plăti chiria la soroc, să-mi aib moara în stăpănire, lucrându-mi meșteșugu.

Iar când, după vremi, nu mă voi ținea de așazământ a da chiria la soroc, ci voi rămănea răm[ășița], atunci sfânta Mitr[opolie], ca o stăpână [a] vad[ului], voe să aibă a-mi sfărâma moara, să rămăe vad sterp, să să dea la alt chiriaș bun ce va plăti chiria la vreme, fără cusur.

Să să știe și aciasta că oricând, din vreo întâmplare, voi căuta să-mi vânz acea moară, voe să nu aib a vinde până când nu voi da mai întâi știre sfint[ei] Mitr[opolii], ca să-și facă așazământ pentru chirie cu muștiriu cumpărător ce va fi.

Și pentru mai adevărata credință am iscălit, puindu-mi numele, ca să să crează.

1797 martie 20.

× Eu Năstasie tabacciu, adeverez

Arh. St. Buc., ms. 158, f. 2.
Copie.

348.

1797 martie 22.

Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod i gospodar zemli Vlahiscoe.

Doamne, iubit-am bună podoaba casii tale și locul lăcașului slăvii tale, zice proorocul și împăratul David, căruia următor fiind fiul său proorocul și preînțeleptul împărat Solomon, au zidit casă de rugăciune lui Dumnezeu sfântă și preainfrumusețată în Ierusalim, Sion sfânt numindu-o. Asemenea și după cea prin trup iconomie a fiului lui Dumnezeu, spre a doă naștere duhovnicească a oamenilor. Și mai ales după ce schipturile împărătești s-au încredințat de la Dumnezeu împărăților creștini, multe sfinte lăcașuri, mănăstiri și biserici de enorie s-au zidit, nu numai de către împărați, i arhierei și boeri, ci și de obște, de către pravoslavnicii creștini, precum și aici intru aciastă de Dumnezeu păzită țară după ce s-au întemeiat creștinătatea cu oblăduire de stăpănituri pravoslavnici, multe mănăstiri și biserici s-au rădicat din temelie de către acei domni ce au stătit, dupe vremi, după cum să și văd. Căroră, următori făcându-să și unii din părinți mitropoliți și episcopi, i din blagorodnicii boeri, multe au zidit și ei, unile din temelie, altele prefăcându-le sau ajutorindu-le cu cele dă trebuință.

Una din sfintele lăcaşuri cele vrednice de evlavie şi de pomenire fiind şi sfânta mănăstire a Tuturor Sfinţilor de aici, din Bucureşti, după iscusinţa zidiri bisericii ce să vede şi dupe urzeala curţii înprejur, din care poate cunoaşte fieşteceine câtă osârdie şi dragoste fierbinte au avut răposatul chir Anthim, mitropolitul Ungrovlahiei, ctitorul acestii mănăstiri.

Însă, fiindcă au apucat sfârşitul vieţii sale mai nainte până a o isprăvi şi a o pune în buna orânduială ce să găseşte făcută în scris, au ajuns ca un lucru de arendă de către cei ce, după vremi, au stătut igumeni orânduţi ori de către domnie, ori de către Mitropolie, a căroră fiindu-le schimbarea adesea, de ar fi şi avut gând a drege sau a adăoga cevaşi din agoniseala mănăstirii, n-au putut, ci încă au şi răsipit din cele găsite gata, însărcinându-o şi cu datorie, nefiind nici venit deajuns, ca să să poată chivernisi precum să cuvine unii mănăstiri.

Pentru care proastă stare şi dărăpănare de tot a acestii sfinte case, acum, după ce domnul Dumnezeu ne-au miluit cu a doa domnie a Ţării Rumăneşti, preasfinţia sa părintele mitropolitul Ungrovlahiei, chir Dositheu, după netăgăduita datorie ce are pentru sfintele lăcaşuri, ne-au făcut arătare prin anafora cu coprinderea aciasta că au ajuns mănăstirea la dărăpănare şi grea datorie şi cum că măcar că în zilele răposatului Costandin vodă Gehan, dupe arătarea răposatului mitropolit chir Grigorie, s-au fost orânduit ca să fie conac igumenilor ţării când vor veni aici cu trebuinte şi fieştecare să-şi poarte grija de conacul său a-l acoperi şi a-l grijă, dar, din întâmplările vremilor şi nestatornicile ce au fost, nu s-au urmat.

Precum şi în domnia noastră dintăi, măcar că s-au orânduit a fi orfanotrofic, dar şi aciasta s-au urmat numai cât am stătut noi în domnie şi apoi au ajuns iarăşi la starea dintăi cu schimbarea adesea a igumenilor. Şi cum că într-alt chip nu să poate a-şi veni la vreo stare lăudată, fără numai să lipsească orânduiala dă igumenat şi să să dea supt purtarea dă grijă a sfintei episcopii ce s-au făcut de curând la mănăstirea Argeşului, unde acum episcoposte iubitorul de Dumnezeu chir Iosif, a căruia osârdie iaste cunoscută preasfinţii sale din meremeturile ce au făcut şi face acolo la episcopie, fiindcă şi aceia au fost dărăpănată din vremea trecutei răzmiriţe, ca să-i fie aciastă mănăstire metoh, neavând nici alt conac aici. Şi să fie şi şcoală de învăţătură pentru cei ce vor fi ca să între în treapta preoţii din toate eparhiile ţării.

Care provlimă a preasfinţii sale priimindu-o domnia mea ca pe una ce este şi pentru întemeerea mănăstirii şi pentru bunacuviinţă a sfintelor biserici cu învăţătura celor ce vor veni la hirotonie prin slobozenia ce să va da de la domnia mea.

Iată printr-acest cinstit şi bine închipuit hrisov, dăm numita mănăstire cu toate ale sale, mişcătoare şi nemişcătoare, ca să fie metoh sfintei episcopii de la Argeş şi întru nimic să nu fie supărată de orice cereri să vor face de la celelalte mănăstiri ale ţării şi a nu o face nimenea conac de a lăcui oameni căsătoriţi cu fămeile lor, nici a o face magazie pentru orice, ci numai oamenii cei trebuincioşi să-şi aibă lăcuinţa innăuntru în mănăstire. Şi sfinţia sa părintele episcop chir Iosif să aibă datorie a iconomisi toate cu bună orânduială. Mai întâi, să plătească datoriia şi dupe aceia să meremetisească cele stricate, dupe putinţă. Să fie preoţi cuvioşi şi alţi oameni căţi vor fi trebuincioşi bisericii, spre săvârşirea sfintelor slujbe neîncetat, dupe orânduiala ctitorului.

Însă, atât părintele episcop, căţi şi alţii ce vor fi după sfinţia sa, să aibă adică conac aciastă mănăstire şi să iconomisească ale ei. Iar zestre ei să nu o înstreineze sau să o strămute la episcopie sau la alte părţi, ci dăosebi de a episcopii să să chivernisească după orânduiala ctitorului. Iar pentru orânduiala celor ce vor veni la hirotonie, să fie dascăl orânduit, ca să-i cerceteze şi să-i înveţe, carele să dea adeverintă că s-au cercetat, s-au deprins la cele bisericesti şi s-au ales vrednec dă hirotonie. Şi atunce părintele mitropolitul sau iubitorii de Dumnezeu episcopi să facă domnii mele anaforale dupe coprinderea domneştilor noastre porunci ce am dat pentru aciasta.

Deci, fiindcă aciastă sfântă mănăstire au avut milă atât de la domnia mea din ceilaltă domnie, cât şi de la fraţii domni din urmă, de lua pă fieşcare an, de la ocnă, bolovani sare una sută şi liude zece streini şi acum, dupe rugăciunea ce au făcut domnii mele iubitorii de Dumnezeu episcop Argeşau pentru ajutorul meremetului ce are să facă la acest sfânt lăcaş, ca să dăm aceste liude zece dintre dajnicii Visterii, neavând putinţă a găsi oameni streini, ne-am milostivit şi în locul acelor liude zece streini, dăm domnia mea liude zece dintre dajnicii Visterii.

Pentru care, poruncim dumitale, *vel* vistier, să-i aşazi în catastihul Visterii ca apururea să-i aibă şi, dupe orânduială, dându-să ţidula Visterii şi aducând închipuire de la ispravnici judeţului, să li să dea şi pecetluitoarele domnii mele, spre a-i avea în pace şi nesupăraţi de rândul dăjdiilor Visterii şi de alte orândueli.

Aşajderea să aibă şi acei una sută bolovani sare de la ocnă, ca să-i ia la vremea ce iau şi celelalte mănăstiri.

Şi am adevérit hrisovul acesta cu însuşi credinţa domnii mele, Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod şi cu credinţa preaiubitului domnii mele fiu Costandin voevod, marturi fiind şi dumnealor cinstiţii şi credincioşi boerii veliţi ai Divanului domnii mele: pan Dumitraşcu Racoviţă *vel* ban, pan Ianache Văcărescul *vel* vistier, pan Manolache Creţulescu *vel* vornic de Ţara de Sus, pan Ioan Damaris *vel* vornec de Ţara de Jos, pan Radu Golescu *vel* vornic al obştirilor, pan Costandin Filipescu *vel* logofăt de Ţara de Sus, pan Ştefan Văcărescu *vel* logofăt de Ţara de Jos, pan Isac Ralet *vel* logofăt al obiceiurilor, pan Gheorghie Mavrocordat *vel* spătar, pan Costandin Suţul *vel* postelnic, pan Theodorache Iuliano *vel* clucer, pan Iordache Slătineanu *vel* paharnic, pan Grigorie Paleologul *vel* stolnic, pan Nicolache *vel* comis, pan Costandin Vişoreanu *vel* sluger, pan [*loc liber*] *vel* pitar. Şi ispravnic pan Costandin Filipescu *vel* logofăt de Ţara de Sus.

Şi s-au scris hrisovul acesta la întâiul an dintru a doa domnie a domnii mele aici în oraşu scaunului domnii mele, Bucureşti, la anul de la mântuirea lumii 1797 martie 22, de Răducan Poenar *biv treti* logofăt, condecar.

Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod [*m.p.*].

L. P.

Costandin Filipescu *vel* logofăt *procitenum*

Theodorache Văcărescu *vtori* logofăt

Trecut în condica Divanului,

Răducan *biv treti* logofăt, condecar

349.

1797 aprilie 9.

Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod bojiu milostiuu gospodar zemli Vlahiscoe.

Sfintei și dumnezeștii mănăstiri de aici din orașul scaunului domnii mele, Bucureștii, unde să cinstește și să prăznuște hramul Tresfetitele, ce să numește Colțea, unde sănt și spitaluri pentru odihna bolnavilor streini, care iaste făcută și înălțată din temelie de răposatul boer Mihai Cantacuzino *biv vel* spatar.

Ca să aibă a lua sfânta mănăstire, în toți anii, de la ocnă Slănicul *ot sud* Saac, toată dijma de sare, din zece bolovani, un bolovan, după cum au luat, să fie pentru cheltuiala și căutarea bolnavilor streini care să vor odihni în spitalurile ce au făcut la aciastă mănăstire.

Pentru că dupe ce au făcut și au înălțat numitul boer Mihai Cantacuzino *biv vel* spatar aciastă sfântă mănăstire și au înfrumusețat-o și au dăruit-o cu sfinte odoară câte trebuiese, au făcut și înprejurul mănăstirii ziduri și școală dă chilii deajuns pentru odihna a multor streini. Și pe lângă acestea toate, au mai făcut și ospitaluri, ca să să odihnească bolnavii streini, precum toate tocmite și iscusite să vad.

Deci, pentru cheltuiala și căutarea bolnavilor ce să vor odihni în spitaluri, ca să aibă, să nu lipsească la cele ce vor trebui să să caute la boala lor cu dohtorii și cu altele, încă din dumnezeiasca îndemnare și din bun gând ce au fost pus în inima sa, așa au socotit și au închinat sfintei mănăstiri, să ia toată dijma de sare de la ocnă Slănicul, dupe cum s-au zis mai sus, fiind cea ocnă domnească pe moșia dumnealui, ca să fie numai pentru căutarea bolnavilor, iar nu și pentru alte cheltueli, urmând sfintei scripturi ce grăește la sfânta evanghelie că bolnav și strein am fost și m-ați căutat, ca să să învrednicească a auzi glasul cel dumnezeesc, când va zice: veniți blagosloviții părintelui meu de moșteniți înpărăția cerului, care iaste gătită voao de la întemeerea lumii.

De care și domnia mea, după daniia dumisale, fiind toate ocnila Țării Rumânești supt stăpânirea domnii, am binevoit într-acestași chip și am așăzat adică, ca să ia sfânta mănăstire cea dijma de sare și de acum înainte de la ocnă Slănicul, în toți anii, dupe cum au rânduit boerul ce scrie mai sus.

Însă, de vor vrea cămărașii să să învoiască cu ispravnicii mănăstirii ca să ia dijma de sare și să dea taleri doao mii cinci sute pe an, bani vechi, iar de nu vor vrea cămărașii să dea cea sumă de bani ce scrie mai sus, să fie volneci ispravnicii mănăstirii să rădice cea sare de la ocnă în toate lunile, să o ducă la orice vad să o vază cu ce preț vor putea. Sau de-și vor găsi mușterii, să o vază și acei mușterii încă să o ducă pe la vaduri, să o vază, cum s-au zis mai sus și să nu aibă nici o opreală dă nimeni. Însă de vor da cămărașii prețul ce vor da alții pe sare, să aibă a o lua ei.

Iar când să va întâmpla a nu să vinde ocnele, ci ar rămănea pă seama domnii de s-ar pune cămărași în credință, mănăstirea tot să aibă a-și lua cea milă de la ocnă, precum scrie mai sus, iar nicicum să nu fie lipsită de cea milă.

Iar când să vor învechi și nu să va putea a să mai scoate sare pe cea gură de ocnă, să aibă a să face alte guri de ocne noaă tot acolo pe cea moșie a Slănicului și tot să ia sfânta mănăstire dijma. Să fie sfintei mănăstiri dijma aciasta stătătoare și nestrămutată în veci.

Iar pentru purtarea dă grijă a cheltuelii ce va să să cheltuiască la cheltuiala bolnavilor streini, au fost pus mai sus numitul ctitor patru ispravnici, ca ei să aibă a lua bani de la sfânta mănăstire după dijma de sare de la ocnă Slănicul, să-i cheltuiască la dohtorii și la altele ce vor trebui la căutarea bolnavilor. Și pentru căți vor fi ostenitori dă vor purta grija la acele cheltueli, domnia mea încă i-am ertat să aibă pace de toate dăjdiile oricâte ar eși peste an, de nici unile nici un val și nici o băntuială să nu aibă.

Așijderea au fost pus și patru neguțători jurați, împreună cu starostea, ca să aibă a lua în toți anii seama acestor ce s-au zis mai sus ispravnici, de tot venitul și de toată cheltuiala cătă să va face pe an la trebuința acelor bolnavi. Iar de să va întâmpla moarte acelor ce s-au zis mai sus ispravnici, să aibă a să pune ispravnici dintre cei patru neguțători jurați, iar nu dintre alții streini.

Așijderea și când va muri vreunul dintr-acei patru neguțători jurați, iarăși să-și pue ei altul în loc, pe care vor socoti asemenea lor, să fie tot deplin patru și pe daniia dijmiei de sare ce au închinat acel răposat boer, ce s-au zis mai sus și pe toate așăzământurile ce au făcut la aciastă mănăstire.

Așijderea să aibă a ținea sfânta mănăstire liude dooăzeci, scutelnici streini și liude dooăzeci dărvari, care să fie scutiți de toate angariile ce es peste an în țară, i patru lemari și și aceștia să fie scutiți de toate podvoadele, ca să fie pentru poslușania sfintei mănăstiri, numai să dea într-un an, ughi doi.

Încă să aibă sfânta mănăstire dooă pivniți a le scuti de fumărit, i dă toate alte angarii.

Și iar să aibă a lua de la târgul ce să face la Lichirești, din zioa de duminica mare până în ceilaltă duminică, vama ce să va face de la fieșcare neguțător, după vechiul obicei, din toate să ia oamenii mănăstirii Colții, iar vameșii amestic să nu aibă.

Și iar să aibă sfânta mănăstire ca să ia vinăriciu de la toți cei ce au vii pă moșia Bucovul și plătesc vinărici ce să coprinde din hotar până în hotar, după cum și alte cărți asemenea aciasta arată, însă partea jumătate cu gârdurăritul, afară din popoarale dumnealui *vel* armaș, iar ceilaltă parte să o dea la cămara domnii mele.

Și să scutească pe tot anul, de oerit, oi cinci sute, cu pecethui domnesc. I dijmarit și vinărici pă drepte bucatele mănăstirii. Și în toțt anii să aibă a lua acești taleri 2 500, în locul dijmei de sare, ce s-au numit mai sus, de la ocnă Slănicul.

Așijderea și preoții de la aciastă sfântă mănăstire să fie scutiți de orice vor da alți preoți și să scutească și vinărici i dijmarit pă drepte bucatele lor, i câte o pivniță, aici în București, apărate de fumărit, de căminărit, de vama, de vin domnesc și de alte angarii. Numai și preoții napristan și necurmat să păzească slujbele sfintelor biserici, atât la biserica cea mare, cât și la paraclise și orânduiala săracilor bolnavi după la spitaluri. Iar de nu vor păzi ei, din lenevire, să vor zăticni la orice, să nu să ție în seamă mila aciasta.

Osebit de aciasta, să aibă a lua sfânta mănăstire de la *vel* vameș, pe tot anul, câte taleri una sută optzeci, pentru casile ce sânt carvasara, căci nefiind cea mai de trebuință adică carvasara pentru șăderea vameșului celui mare; care carvasara trebuie în mijlocul târgului să fie și umblând carvasaraoa din loc în loc, le era foarte pestă mână atât vameșului i tuturor oamenilor carvasaralii, cât și neguțătorilor ce vin cu marfă cu povări grele, care aciastă neîndemănare, încă din ceilaltă domnie văzându-o, și vrând a să ști unde să fie carvasaraoa, spre a veni și neguțătorilor mai cu înlesnire, am poruncit ca să să găsească un loc ca acela. Și găsindu-să un loc sterp al aceștii sfinte mănăstiri în mijlocul târgului și vrând domniia mea ca să fac venit mănăstirii, au priimit și epitropul sfintei mănăstiri de au zidit și au făcut case cu magazie și cu toate cele trebuincioase. Și așa, pentru folosul mănăstirii și ajutorul spitalului, am legat prin cartea domnii mele ca, în toată vremea să fie neștrămutat aceste case carvasara și să ia mănăstirea, pe tot anul acești taleri 180, pe fieșcare an, de la *vel* vameș, fără de nici un fel dă pricină.

Care toate aceste mili și privelegiuri, câte sânt numite mai sus, le-au avut sfânta mănăstire atât de la frații domni de mai înainte, i din ceilaltă domnie a domnii mele, cât și de la frați domni din urmă, precum și domniia sa, seľefu nostru, Alexandru vodă Muruz, pentru mai bună căutarea, hrana și folosirea săracilor bolnavi ce să află la spitalurile aceștii mănăstiri, au mai adaos milă de la domniia sa și alți taleri cinci sute pe an, din venitul ocnelor, lângă acei taleri dooă mii cinci sute ce lua mai înainte, ca pe tot anul să ia taleri trei mie tocmai, la fieșcare triminie câte taleri șapte sute cincizeci.

Și au înlesnit domniia sa și darea acestor bani, prin osebită porunca domnii sale, ca la vremea cea orânduită, fără dă pricină să i să dea orânduți bani, spre a nu avea epitropul lipsă dă trebuincioasa cheltuială a spitalurilor. La care spitaluri, văzând domniia sa stenohoria bolnavilor că neavând o deosebită odae pentru unii care încep a să scula din boală, mai vartos cei cu patima lăngorii, carii neosebindu-să dintre ceilalți, la un loc mai curat, să poate a-i întoarce boala, precum și alții din alte patimi asemenea neavând răsuflarea și mutarea lor la un loc mai curat.

Pentru aceia, au socotit domniia sa dă trebuință și au poruncit epitropului ca lângă acele dooă odăi mari spitaluri dă jos, să aibă a ținea și o al treilea odae curată, cu câteva paturi și cu cele trebuincioase ca, din cei ce să mai rădică spre sănătate din spitalurile mari, să[-i] mute într-acea deosebită odae, unde să-și aibă iarăși căutarea lor și curățenia, precum și în spitalurile vechi asemenea să fie curățenie.

Deci și acum, învrednicindu-ne domnul Dumnezeu cu al doilea domnie a aceștii pravoslavnice Țării Rumânești, bine am voit de am înnoit toate milele ce să coprinde mai sus, atât cele ce le-au avut mai dinnainte, cât și cele ce s-au mai făcut în urmă, ca să i să păzească neștrămutat.

Și am adevărit hrisovul acesta cu însuși credința domnii mele Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod și cu credința preaiubitului domnii mele fiu Costandin voevod, marturi puind și pă dumnealor cinstiții și credincioșii boerii cei mari ai Divanului domnii mele: pan Dumitrașco Racoviță *vel* ban, pan Enache Văcărescul *vel* vistier, pan Manolache Crețulescul *vel* dvornec de Țara de Sus, pan Ioan Damaris *vel* dvornec dă Țara de Jos, pan Radul Golescul *vel* dvornec al obștirilor, pan Costandin Filipescu *vel* logofăt de Țara de Sus, pan Ștefan Văcărescul *vel* logofăt de Țara de Jos, pan Isac Ralet *vel* logofăt al obiceiurilor, pan Gheorghie

Mavrocordat *vel* spatar, pan Costandin Suțul *vel* postelnee, pan Theodorache Iuliano *vel* clucer, pan Iordache Slătineanu *vel* paharnic, pan Grigorie Paleologul *vel* stolnic, pan Iancul *vel* comis, pan Costandin Vișoreanu *vel* sluger, pan [*loc liber*] *vel* pitar. Și ispravnece, pan Costandin Filipescu *vel* logofăt de Țara de Sus.

Și s-au scris hrisovul acesta întru întâiul an dintru a doao domnie a domnii mele aici în scaunul domnii mele, Bucureștii, la anii de la nașterea domnului Dumnezeuului nostru, Isus Hristos, 1797 aprilie în nooă, de Chiriță logofețel dă divan.

Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod [*m.p.*].

L. P.

Costandin Filipescu *vel* logofăt *prociotoh*

Theodor Văcă[re]șcu *vtori* dvornic

Trecut în condica Divanului,

Răducan *biv treti* logofăt, condicar

Acad. R.S.R., CCCLXIII—25.

Original, stare foarte bună, hirtie cerată; pecetea mare domnească, în tuș roșu; frumoasă titulatura domnului și inițiala S., în tuș roșu.

350.

1797 aprilie 30.

†Dat-am acest adevărat și credincios zapis supt iscălitura mea și adevărit și cu pecetea sfintii mănăstiri Radu Vodă la mâna dumneai polcovnicesii Efdochii Jianca.

Ca să-i fie de bună credință și precum să să știe că având sfânta mănăstire o casă făcută pe locul ce-l are de la Poarta cea mare de vale, piste drum și până în apa Dimb[oviței], atât în lung, stinjeni 115, o sută cinsprezece, cât și în curmeziș, stinjeni 64, șazece și patru, cu cât îi ține coprinsul ocolit, cu curtea de gard și merge pe alătura cu magaziia dă cășapie, ce este tot a mănăstirii.

Și văzând mănăstirea că din zi în zi să dărapănă casa, ca să nu să piarză cheltuiala binalii, de bunăvoe am făcut tocmeală cu numita polcovniceasă și i-am vândut casile, însă binaoa cu gardurile și înprejmuirile din lăuntru, drept bani gata, taleri 1 850, adică una mie opt sute și cincizeci. Care bani, pe toți, deplin i-au numărat la mănăstire în mâinile mele. Așijderea am legat și chiria pământului, ca să dea pe tot anul câte taleri șapte.

Deci, de acum să aibă numita polcovniceasă a stăpâni cu bună pace, atât dumneai, cât și coconii dumneai, căți Dumnezeu îi va dăru și cu tot neamul, numita casă cu cât îi ține îngrădiș[ul] coprinsului ei, cu bună pace de către mănăstirea Radu Vodă și de către toți egum[enii] ce vor sta după vremi, plătind însă chiria ce s-au zis mai sus, a pământului, pe tot anul, fără dă nici o pricinuire. Și orice namestii îi vor fi dă trebuință a-și face în coprinsul locului pentru trebuința casii, slobodă să fie, or acum sau când îi va da mâna, nesupărată dă nimini, nici de către mănăstire sau de egumeni ce vor fi, pentru că așa ne-au fost așăzământ[ul] și tocmeala, puind și chiria locului cum să cade.

Și pentru încredințare, am întărit zăpisiul acesta cu însuși iscălitura mea, întărind și cu pecetea sfintii mănăstiri, ca să fie neștrămutat acest așăzământ, puind și alte mărturii, obraze de cinste.

1797 aprilie 30¹.

Exarhul mănăstirii Radu voevod, Chiril [*indescifrabil*] adeverez [*grecește*]

Daniil eromonah, martor [*grecește*]

Nicolae [*indescifrabil*], armaș, martor

Și am scris eu Gheorghită logofăt ot stărostie, cu zisa și învățătura sfintii sale părintelui exarh Radoliot și sănt martor.

[*pe verso*]: confirmarea, în limba greacă, din 22 noiembrie 1812.

— Zăpisiul casii noastre ce o am cumpărat de la sfânta mănăstirea Radu Vodă, eu.

Acad. R.S.R., CCCLXXIV—175 și copie cu nr. 176.
Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran.

¹ În inventar era trecută cu dată greșită: 1795 aprilie 20. S-a rectificat.

351.

1797 iulie 17.

Adică eu Mihai păscaru dat-am credincios și adevărat zăpisiul meu la mână dumnealui jupănului Costandin abagiu.

Precum să să știe că având eu o casă în mahalaoa Oțetarului, cu locul ei moștenesc și să vecinește înaintea casii cu fundul grădinii logofătului Efrem și în sus cu casa dumnealui și în jos la drum.

Însă casa, după cum să vede, cu locul ei, pă unde arată semnele gardurilor, o am vândut mai sus numitului neguțător drept taleri 177, adică o sută șaptezeci și șapte toema. Și i-am dat și zăpisiul cel vechi de cumpărătoare.

Și eu o am vândut de a mea bunăvöe, nesi[li]t de nimenea. Ci dumnealui să aibă a o stăpăni cu bună pace de către mine și de către tot neamul meu, atât dumnealui cât și copii dumnealui, nepoți strenepoți căți Dumnezeu va dărui.

Și când s-au făcut acest zăpisi, au fost cu știrea preoților i a mahalagiilor și a vecinilor.

Și eu, pentru mai adevărata credință, am iscălit și am pus și degetul în loc de pecete, ca să să crează.

1797 iulie 17.

× Eu Mihai păscaru, vânzător

Eu popa Radul ot mahalaoa Oțetarului

Eu popa Vasile ot tam

Și am scris eu popa Bogdan duhovnic ot mahala, cu zisa dumnealor.

Acad. R.S.R., CCV—226.
Original, stare foarte bună.

352.

1797 iulie 18.

Preainnălțate doamne,

Mariia văduva de aici, încă de la leat 1796 mai, prin jalbă către măriia să Alexandru vodă Moruz au cerut să-și vânză cu mezat o prăvălie a sa ce o are aici în București, în mahalaoa Sfântului Gheorghe Vechi, în fața podului cel mare al Tărgului de Afară, ca să să plătească de datorii.

Și fiind orânduită la Departamentu de Șapte spre cercetare, unde cerându-să jeluitorii a da îndestulare cu ce ține această prăvălie, au arătat foaia zestrilor ei, cu leat 1788 februarie 12, iscălită de Tudora mătușa ei. În care foaie s-au văzut pusă și această prăvălie dată zestre. Din care dovedind judecata că prăvălia este bună a jăluitorii, fără de nici o pricină, au găsit cu cale ca să și-o vânză cu mezat, după cererea ei. Și au arătat cu anafora mării sale, care întărindu-să cu pecetea gospod, s-au dat poruncă la stărostie ca să să facă mezatul aceștii prăvălii, după copriinderea anaforalii departamentului.

După care poruncă urmându-să și scoțându-să prăvăliia la mezat, s-au strigat de atunci până acum, întru auzul obștii, dă este mai bine de un an. În care diastimă de vreme, artărdisind din mușterii după obicei, la prețul cel din urmă, au rămas asupra dumnealui vel dvornic al obștirilor Radul Goleșcu cu taleri 945, piste care preț nemiai arătându-să altul ca să mai înalțe, nici din cei ce li să cuvîn protimisis, nici din alții streini, fiind și cu voia jăluitorii, am haraciladisit mezatul aceștii prăvălii pă seama numitului boer, drept această sumă taleri noaă sute patruzeci și cinci, însă numai binaoa, fiind locul al sfintii mănăstiri Colțea, cu chirie pe an câte taleri doisprezece și bani șazeci.

Pentru care, dupe orânduială, s-au dat în știre și episcopului numitii mănăstiri, ca de voește a o lua pentru mănăstire, să dea la mezat. Și s-au lepădat zicând că nu-i trebuiește.

Ci fiindcă dumnealui dvornecul Goleșcu cumpărătorul au cumpărat de la mezat numărând și toți banii la stărostie, să roagă înălțimii tale a i să da și luminată întărire la mână de bună stăpănire.

1797 iulie 18.

Al mării tale prea plecat slugă,
[*indescifrabil*] Țigara, staroste

[*rezoluția domnului*]:

Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod i gospodar zemli Vlahiscoie.

Fiindcă și prin cercetarea ce s-au făcut acum, din porunca domnii mele, la judecata departamentului și a dumnealor veliților boeri în pricina ce au avut numita Marie cu cumnată-său Ene, s-au găsit primită cererea ei dă a avea voe să-și vânză această prăvălie ce o are de la părinți.

Pentru care cerând și însuși prin jalbă către domnia mea întărirea mezatului acestuia, am dat dumnealui cinstitului și credincios boerului domnii mele vel dvornec Radu Goleșcu domneasca noastră întărire ca să stăpânească cu pace ca un lucru cumpărat de la mezat, dând și ajutoru cutii după orânduială.

1797 iulie 28.

L. P.

prociit vel logofăt

353.

1797 iulie 29.

†Adică eu Ioniță meimar-başa care mai în jos mă voi iscăli dat-am zapisu meu la mîna dumneaei jupănesii Marii, soţia răposatului Dumitrache şălar, i la mîna jupănului Păun cavafu.

Precum să să ştie că am tocmît cu numiţii mai în sus, ca să-i fac o prăvălie în Şălari, mahalaoa Sf. Nicolae, în locul cel vechi. Şi tocmela ne-au fost, după cum sînt ale vecinilor Hagi Stan, i dumnealui Dumitrache şălaru. Numai fiind că prăvăliia dumnealor iaste a să face numai cu un cat şi dedăsupt pivniţa boltită. Însă casa să fie tăvănită cu var alb şi între prăvălie şi între casă, o cămăruţă, cu chimir, să-i fac şi doaa sobe, una cu foc şi alta oarbă. Şi să-i fac trei uşi, doaa de table şi una dreaptă şi stălpîi căptuşîti nemfeşte şi o fereastră cu şase ochiuri, cu cercevele, cu fiară, şi din dos un pridvoraş, tăvănit cu şindrîlă de brad. Şi la prăvălie tavan de ulucă şi tărăbile prăvăliei şi paturile în prăvălie şi în casă şi pardoseala în prăvălie şi în casă, după cum să va face la vecini.

Şi tocmela mi-au fost cu totul de la mine, să le dau gata de verigă, în drept taleri 510, adică cinci sute zece. Şi banii să mi-i dea în trei rînduri, însă la început, la mijlocu lucrului şi la sfârşit.

Deci şi eu să am a pune silinţă, ca la vreme a-i ştivi tot lucru spre plăcere. Şi zidurile în sus cu[m] sînt la vecini.

Şi pentru credinţă am iscălit insumi.

1797 iulie 29.

[semnătură armenească, indescifrabilă]

Hagi Stancul bogasier, vecin dumnealui

Dumitrache şălar, vecin dumnealui

Şi am scris Voicu logofăt şi martor

Arh. St. Buc., M-rea Cotroceni, XXIX—22.

Original, stare bună; pe verso însemnări de primirea banilor.

354.

1797 august 2.

†Adică eu popa Ion din mahalaoa Lipcanilor dat-am credincios zapisul meu la mîna dumnealui jupăn Ivan i a dumneaei cocoani Safti, so[a]era dumnealui.

Precum să să ştie că avînd eu o căşcioară aici în mahalaoa Lipcanilor, care casă o am făcut-o eu, iară locul l-am cumpărat de la popa Necula, domnesc.

Şi i-am vîndut-o de a mea bunăvoe în taleri 575, adică cinci sute şaptezeci şi cinci, dîndu-le şi alte zapise vechi la mîna. Pentru aceia şi dumnealor să aibă a stăpăni cu bună pace, dumnealor căt şi nepoţii dumnealor, neam din neam căt Dumnezeu le va dărui.

Însă acest loc are a face milă la Sfîntu Panteleimon pe an bani 45. Şi acest loc să învecineşte despre răsărit cu Tudor croitor, iară despre

apus cu dumnealui coconu Fanache, în fundul grădinii cu Dinul trîmbiţaş, poarta după cum am luat-o eu la biserică.

Şi când s-au făcut acest zapis au fost şi alţi oameni mahalagii care mai jos să vor iscăli martori.

Şi am primit astăzi şi banii toţi deplin în mîna mea. Şi pentru mai adevărată credinţă m-am iscălit cu [indescifrabil] condeiu mieu, ca să să crează.

1797 avgust 2.

Eu popa Ion vînzător

Eu Anişa nepoata

Eu Tudor croitor vecin, martor

Eu Costea vătăşel, martor

Eu Necula croitor, martor

Eu Stanciul găitănar, martor

Acad. R.S.R., CXI—52.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

355.

1797 august 20.

Încredinţăm cu acest zapis al nostru noi cei mai jos iscăliţi anume, la mîna dumneaei jupănesii Mariuţii.

Precum să să ştie că după tocmela ce am avut cu dumneaei ca să-i facem o prăvălie cu toată cheltuiala noastră, la urmă luîndu-şi dumneaei seama ca să facă şi altă bina desupra dupe cum sînt şi celelalte binale care să fac alătura, iarăşi ne-am tocmît ca să-i facem asemenea bina cu toată cheresteaoa noastră şi să ne dea taleri 180, adică o sută optzeci şi o şamalagea (sic). Şi să avem a pune cherestea asemenea şi la acelelalte doaa, fiindcă aşa ne-au fost tocmela între noi.

Şi pentru credinţa ne-am iscălit mai jos, ca să să crează.

1797 avgust 20.

[semnătură armenească, indescifrabilă]

Eu Gheorghie lemnar, adeverez

[semnătură indescifrabilă]

Dimitrie, martor [greceşte]

Dumitrache şălaru cel mic, martor

Şi am scris eu Şerban Pană cu zisa celor mai sus iscăliţi şi martor

Arh. St. Buc., M-rea Cotroceni, XXIX—23.

Original, stare foarte bună, hîrtie format mic; pe verso diferite însemnări de primirea banilor.

356.

1797 septembrie 5.

†Încredinţez cu acest zapis al meu la mîna dumnealui vel vornic Radul Goleşcul.

Precum să să ştie că o Mariia fămeia avînd o prăvălie pe locul sfintii mănăstiri Colţii cu chirie, care prăvălie este pe uliţa ce merge spre Curtea gospod cea veche.

Și din poruncă domnească vânzându-să numita prăvălie cu mezat, de la mezat au cumpărat-o dumnealui vornic cu întărire domnească. Care cumpărătoare a dumnealui vornecului au fost și prin știrea mănăstirii. Dar fiindcă dumnealui vorneec voește ca să strice și să prefacă acea prăvălie, mănăstirea după pravili și după vechiul obicei al pământului, au făcut cerere ca să facă dumnealui vorneec nou așăzământ cu mănăstirea pentru plata chirii pământului, cu oareșicare adaos peste suma cât plătea acum.

La care această cerere, măcar că dumnealui vornic să împotriva, cerând ca să plătească și dumnealui chiria pământului tot câte taleri 12 *pol*, cât plătea și mai sus numita Maria vânzătoarea. Dar în cea după urmă, însuși dumnealui vornic cunoscând că are mănăstirea dreptate de a face de iznoavă simfonie pentru chiria pământului și a da și oareșicare adaos peste suma chirii cât să plătea până acum.

De a noastră bunăvoe ne-am mulțumit și ne-am învoit într-acesta chip, ca peste taleri 12 *pol* ce să plătea chiria pământului până acum, să aibă a mai da dumnealui vornic alți taleri 3 *pol*, cu carii să să facă chiria peste tot taleri 16, tocma.

Care bani să aibă a-i plăti chiriașul cel care să va găsi șăzând în prăvălie, la fieșcare începere de an, adică la Sfete Dimitrie, începându-se anul de acum de la Sfete Dimitrie viitor. Și mănăstirea să aibă a da răvaș de plata chirii la mâna aceluși chiriaș pe numele dumnealui vornecului.

Drept aceia fiindcă după cum și mai sus arătăm, amândoaă părțile ne-am mulțumit pe această mai sus arătată simfonie, am dat acest zapis la mâna dumnealui vornecului, cum și dumnealui vorneec au dat mănăstirii asemenea zapis ca acesta, ca să fie spre dovadă în toată vremea.

1797 septembrie 5.

Arhimandritul Daniil și episcopul Colții, adeverează
[*indescifrabil*] *vel* ban, mărturie

[*pe verso*]:

Zapisul părintelui arhimandrit Zehnos, pentru chiria prăvălii ce am luat-o.

Acad. R.S.R., CLXXXVIII-85.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran.

357.

1797 septembrie 8.

† *Milostiiu bojiu Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod i gospodar zemli Vlahiscoie* dat-am domneasca aceasta a noastră carte lui chir Filothei, ce să află purtător dă grijă la metohul sfintei episcopii Rîmnic, unde să cinstește și să prăznuiește hramul Sfinților Patruzeci dă mucenici.

Cu care să aibă a ținea lude patru din dajnicii mahalalilor din orașul domnii mele, Bucureștii, pentru cea de-apururea curățenie și înfrumusețarea grădinii ce iaste la acest metoh. Care, această milă au avut-o și de la domnia sa seiful nostru Alexandru vodă Moruz, prin cartea ce o văzum cu leat 1796 martie 14.

Drept aceia, și domnia mea, milostivindu-ne, îi innoim și întărim mila aciasta și poruncim dumitale, cinstit și credincios boerul domnii mele,

430

vel vistier: cercetându-i să-i scoți din catastihul Visterii și să li să dea pecetluiturile domnii mele la mâini, spre a fi cunoscuți și apărați de rândul dăjdiilor Visterii, i de alte podvezi, ca să poată a căuta de treaba și poslușania acei grădini, păzindu-să aciastă milă întocmai și nestrămutată, că așa iaste porunca domnii mele. *Tolico pisah gospodstvo-mi.*

1797 septembrie 8.

L. P.

Trecut în condica Divanului

Acad. R.S.R., XCII-177.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; pecete inelară ovală, în tuș roșu, purtând data 1787.

358.

1797 septembrie 28.

Adeverez cu zapisul meu acesta la cinstită mina dumnealui vără-mieu Barbul Pănița [?] i la mina soții dumnealui.

Precum să să știe că având eu o casă în mahalaoa Scaunelor, pă locul sfintii Mitropolii, cumpărată prin sultan mezat de la un Andronache isprăvnicel ot Focșani, luată de mine ot leat 1794 ghenarie 20.

Care casă să plătea la sfînta Mitropolie chirie pentru loc cite taleri 3 pă an. Și să află între casa jupinesii Paraschivii și a lui Dumitru lăutar țigan, ce-i zic Țăra.

Și atunci, din întimplarea vremilor, răspîndindu-ne pă afară nu am venit la sfînta Mitropolie să-mi fac așezămînt. Deci dar mie, în această diastimă de vreme, pricinuindu-mi-să scădere încît am căzut și la datorii, acum ca să scap de datornici, neavând eu ce mă ajuta la plata datorii, am făcut această casă vânzătoare. La care ivindu-să mușteriu cumpărător, mai sus numit, cu invoială i-am vîndut-o drept bani gata taleri 350, adică trei sute cincizeci.

Pentru care acum viind la preasfinția sa părintele mitropolitu ca după obicei să fac așezămînt pentru chiria locului, s-au cerut de preasfinția sa ca să facă chiria locului taleri 10, fiind al doilea vînzare.

Și eu aflîndu-mă în halul ce arăt, am căzut cu rugăciune la preasfinția sa ca să să milostivească a fi pă an chiria locului taleri cinci, ca să nu să zătichescă vânzarea, să mă poci scăpa de supărările datornicilor.

Preasfinția sa, după a mea rugăciune și pentru halul în care mă află, au binevoit de au primit să fie cu această chirie ce mai sus arată locul aceștii case, după cererea cumpărătorului, care bani ai chirii să să dea la sfînta Mitropolie la începerea anului.

Drept aceia dar, fiindcă banii i-am primit deplin de la dumnealui, să aibă cu acest zapis al meu i cu sineturile ce i-am dat a face casa zapt să-și aibă în stăpinire, făcînd cu dînsa ce va voi despre mine și despre neamul meu.

Și pentru credință mi-am iscălit numele mai jos și degetul în loc de pecete, iscălindu-se și alte mărturii vrednice de credință.

1797 septembrie 28.

431

- × Dimitrache Nicolau
 - × Elenco *sin ego* Dumitrache
 - × Eu Paraschiva văduva, vecina, am primit
 - × Eu Dumitru lăutar țiganul, vecin, martor
- Popa Petre *ot* biserica Scaunelor Vechi, martor
 Popa Calotă *ot [tam]* m-am iscălit
 Și am scris cu zisa numitului Dimitrache și mărturie
 Costandin logofăt

[confirmarea mitropolitului]:

Dositheu *milostiiu bojiu* arhiepiscop i mitropolit Ungrovlahii. Văzindu-se și de smerenia noastră copriinderea acestui zapis, întârim să-și aibă numitu Barbul stăpinirea casii, plătindu-și chiriaa locului pă an câte taleri cinci la sfinta Mitropolie, în soroc, la începerea anului. Iar când după vremi nu va plăti chiriaa, ci va răminea rămășiță, atunci să fie silit de Mitropolie a-și ridica lemnile, să rămieie locul slobod, ca să să dea la alt chiriaș bun ce va plăti chiriaa la vreme, fără cusur. Și când după vremi, din vreo întâmplare, va căuta să vînză numitu această casă, să aibă datorie ca mai întii să dea știre sfintii Mitropolii ca să-și facă așazămint pentru chirie cu mușteriu ce va fi cumpărător. Și fiindcă această casă ne plioforisim atit de la vînzător, cit și de la cumpărător, că să află veche și dărăpanată, după rugăciunile [cumpărătorului] am dat voie să și-o prefacă cumpărătoru cînd va putea.

Aceasta scriem.

1797 septemvrie 30.

L. P.

Arh. St. Buc., ms. 158, f. 21v-22.
Copie.

359.

1797 octombrie 3.

Milostiiu bojiu Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod i gospodar zemli Vlahisocie.

De vreme ce școala slovenească ce iaste așazătată aici în orașu domnii mele București, la Sfintul Gheorghie cel Vechi, care iaste de învățătura cărții slovenești i rumănești, unde nu numai din copii pămîntenilor să află la această școală ci și alții streini dintr-alte țări sînt veniți. Care școală iaste foarte trebuincioasă la toată obștea aceștii țări pentru învățatură, fiind metahirisit tot norodul cu această învățatură la toate trebuințele spre a căroră dare de învățatură de vechii și bătrânii răposatii domni sînt orînduiți cu plată domnească și dascalii ca să să afle în toată vremea să învețe copii.

La care școală să află cuviosul Isaiia singhel Ierochirica dascalul slovenesc cu un ipodidascal al său, carii fiind pămînteni, socotitu-le-am domnia mea trebuința ce ar avea și nu i-am lăsat să fie de tot lipsiți, a nu fi atinși de oareșice milă domnească, mai virtos ca fiind în liniște pururea să fie cu mintea slobodă și să poată pune toată nevoița a să

sîrgui și a sta neprestan spre învățătura și procopseala copiilor sholasnici și pentru streini și pentru pămînteni.

A căroră dar nevoiță și strădanie nu le-am trecut-o nici domnia mea cu vederea, nici i-am lăsat întru uitare, ci și acum întru a dooa domnie a domnii mele m-am milostivit și printr-această carte a domnii mele hotărîm ca ei, și toată casa lor, în toată vremea să fie apărată de tot felul de dăjdii, de nimic nici odinioară val și supărare să nu aibă. Așijderea și drepte bucatele lor încă să fie scutite și nedajnice, stupii și rămătorii de dijmărit, și vinul de vinărici. Și să ție și câte o pivniță aici, în București, apărată de fumărit, de căminărit, de vamă, de vinu domnesc i agesc, de ortul vatafului de cărciumari și de toate orice alte angarii vor eși pă pivnițe, ori în credință de va fi vinăriciul sau dijmăritul, ori dările pivnițelor, ori de să vor vinde sau măcar vreodată de s-ar întâmpla ca să plătească și cei ce vor avea cărți și hrisoave domnești. Iar mai sus numitul dascal nici atuncea să nu dea, ci totdeauna să fie scutiți.

Asemenea pentru ajutorul casilor să aibă și lude cinci streini scutiți de tot felul de dăjdii și orindueli ce vor eși pe ceialalți scutelnici de la visteria domnii mele preste an în țară, de nici unile nici un val și supărare să nu aibă. Cum și la vremea oeritului să aibă a scuti oi una sută cinci zeci; încă să aibă pe tot anul a lua câte una mie ocă sare de la ocna Telega din sud Prahova. Deosebit să fie casa numitului dascal apărată de orice musafir și de toate alte beelicuri, ori *vel* portar ar fi sau altul din boeri și slujbași, de către nimenea supărare nicidecum să nu aibă.

Pentru care poruncim domnia mea și dumneavoastră ispravnicilor, i dumneavoastră boeri sau slugi carii după vremi veți fi orînduiți cu orice fel de dăjdii și slujbe de toate câte scrie mai sus să aveți a vă feri și nimenea întru nimic val sau supărare să nu le facă, pentru că dascalii de la numita școală pururea au avut aceste mili și de mai nainte de la alți frați pravoslavnici domni ce au stătut oblăduitori creștinești aceștia țări, i de la domnia mea din ceialaltă domnie, cum și de la frații domnii din urmă, precum ne-am adevărit domnia mea din hrisoavele domniilor sale ce să văzură de noi.

Deci și acum întru a dooa domnie a domnii mele întărim și înnoim printr-această carte a domnii mele ca să să păzească această milă neclintită și nestrămutată.

I i saam receh gospodstvo-mi.

1797 octomvrie 3.

vel logofăt

Trecut în condica divanului, dupe hrisov
Răducan *biv treti* logofăt

Arh. St. Buc., Achiziții noi, CLXX-4.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran; pecetea domnească, în tuș roșu.

360.

1797 octombrie 8.

După pofta sănătății dunitale vistier Dragomire. Fiindcă dumneaiei jupăneasa Mariia Bălăceanca au răposat și dintr-alte locuri ce ne-au lăsat răposata să află și locul casii dunitale, din mahalaoa Sfete Dimitrie, pentru care ne arată Petre logofăt că dumneata nu ai fi plătit chiria locului de un an.

Ci primind această scrisoarea noastră te vei scula și vei veni aicea la București, fiindcă este trebuință de a să face așazământ pentru chirie și despre noi.

De aceasta și fii dumneata sănătos.

1797 octomvrie 8.

[P.S.].

Ce vei fi dator din chiria anului trecut, vei plăti, iar acum trebuie să te arăți aici la noi, că avem să măsurăm și locu, ca să vedem și să ne pliroforisim cât loc ții și ce așazământ ai să faci.

Dumitrașco Racoviță *vel* ban

[pe verso]:

Leat 1797 octomvrie 8.

Cartea banului Dumitrașco Racoviță pentru chiria locului caselor ot Sf. Dimitrie.

Dumisale *biv treti* vistier Dragomir, cu sănătate.

Acad. R.S.R., CXXVII—121.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

361.

1797 octombrie 26.

Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod i gospodar zemli Vlahiscoe.

Hagi Dimitrache Papazoglu, prin jalbă de rugăcuine, au arătat domnii mele, cum că din strădania lui și cu chieltuiala sa, zidind hanul din potrița Sfântului Gheorghe Vechi, pe locul său ce-l are luat cu schimb și iarăși din agonisita ostanelilor sale cumpărând doaoăzeci și opt pogoane dă vie în Valea Negovanilor, *sud* Saac, cu pământul lor și alte șaisprezece pogoane ție în Valea Meilor, tot într-acele județ, iarăși cu pământul lor.

Și fiindcă ș-au petrecut viața într-o necăsătorie, fără de a-i rămănea fii clironomi din trupul său, carele având numai o soră, anume Zmaranda, trecută în vârstă bătrăneților și din Zmaranda fiind șase copii, însă trei parte bărbătească și trei parte femeiască, au tras lângă sine pe acești trei parte bărbătească, anume Costand[in], Apostol și Bahar, frații *sin* Athanasie, asupra căroră încredințează purtarea de grijă și orânduilele ce mai jos să arată. Și îi lasă atât pă ei, cât și pă cei ce să vor trage din ei, încărcăți cu aciastă clironomie și purtare de grijă, asupra căroră lasă și purtarea de grijă a Zmarandii, mumii lor, ca să o caute până la sfârșătul vieții ei. Iar pă nepoatele sale, ce sânt tot din Zmaranda, doaoă, anume Lambrini și Geneta, fiind căsătorite la locul lor, îndatorește pe acești clironomi să le dea câte taleri cinci sute, dupe moartea sa și să nu să amestice la altă clironomie. Iar una dintr-aceste nepoate, anume Nastasiia, fiind necăsătorită acolo, au adus-o Hagiul aici și cu zestre de la sine au căsătorit-o dupe Apostol *sin* Velico.

Pe care Apostol, cu toate că îl hotărâse, încă de la căsătoria lui, a fi și el unul din clironomi, împreună cu ceilalți trei nepoți de mai sus numiți, asupra căruia lăsase și epitropia purtării de grijă, ca din venitul acestor acareturi, după ce vor da legăturile, apoi ce va prisosi, să înpartă deopotrivă. Dar în urmă, cunoscând pă Apostol dă nevrednec la aciastă epitropie, nefiind mulțumit de dănsul și neputându-l lăsa cugetul să-l vadă clironom cu ceilalți, ca să nu pricinuiască în urmă vreo scandală

între clironomi și să adichisească pă ceilalți, cum și cele legate că nu să vor păzi, arătându-să de acum din viață Apostol către Hagiul cu multe împotriviri la scoposul său ce are a face spre mântuirea sufletului său și mai întâi, Apostol fugind de lângă Hagiul, apoi puind mijlocitori ca să-l desfacă și să-i dea de acum dreptul din clironomie ce i să va cădea și dintr-acestea, fiind Hagiul silit că prin judecată să să desfacă, s-au făcut amărunte cercetări din porunca domnii mele, mai întâi la depertament, apoi și la Divanul domnii mele, în doaoă rânduri.

Și cu toate că Apostol să întorsese în urmă și cerea a nu fi scos din clironomie, dar Hagiul neputând primi, pentru pricinile ce mai sus s-au zis, și hanul ce celelalte fiind legate la locuri sfinte și cu neputință de a să dăjghina, s-au făcut cercetare veniturilor a toate acareturile ce are Hagiul, dupe starea ce să află acum și au venit în partea lui Apostol, a patra parte, taleri trei sute pe an. Și mai încărcându-să Hagiul cu alți taleri cincizeci, au venit a lua partea lui Apostol, din clironomie, dupe suma venitului, taleri trei miecinci sute.

Pentru care aciasta, ne-au arătat preasfinția sa părintele mitropolitul și cu dumnealor veliții boeri la Divan că un părinte are putere pe al său avut, nu numai pă un nepot al său să-l depărteze din clironomia sa, ci încă și pă fiul său cel adevărat pe care îl cunoaște dă nevrednec și cu pricină dă vinovăție, iarăși are putere a-l depărta.

Și aceste acareturi fiind drepte ipostatica ale Hagiului și la al său având putere a-l lăsa acolo unde își încredințează căutarea sufletului său, am hotărât domnia mea de au dat Hagiul acum acei taleri trei miecinci sute lui Apostol, peste zestrea ce are dată, ca la taleri doaoă mie și să fie desfăcut, fără de a avea să mai facă la vreo clironomie a Hagiului. Și am poruncit să să rădăce de la mijloc orice engrafa vor fi asupra acestii pricini.

Și așa, cu acest mijloc împărțășând pă rudele sale și socotind a-și pune la orânduiala cuviincioasă cele ce din ostanelile vieții lui au agonisit, ca și sufletul său să să pomenească după petrecanie — și și să să folosească din strădania vieții lui și și rudele lui să aibă dreptatea și folosul acela ce li să cuvine.

Și întâi, au legat ca din venitul hanului i al viilor, să să dea un etision, pe an, de taleri patru sute zece la ost[r]lovul Patmo, carele l-au pus în faptă dă il urmează cu trimiterea acestor bani, pe tot anul de rând, încât va avea viață, precum și dupe petrecania sa asemenea să să urmeze, însă: taleri una sută la mănăstirea Sfântului Ioan Theologu de la Patmo, unde are să să facă liturghie, cu colivă, cu chirodosie și masă pentru ucenici carii învață la școală, în zioa sfântului marelui mucenic Dimitrie, purtătorul de biruință și izvorătorul de mir; taleri doaoă sute cincizeci la școala de la Patmo, care să să dea la cinci ucenici, obraze streine de alte țări, lipsiți și scăpătați, pentru înlesnirea chieltuiei procopselii lor, dă fieșcare *po* taleri cincizeci; i taleri cincizeci la Zoodohupighi, tot de la Patmo, unde sânt călugărițe, din care să ia taleri cinci preotul de acolo efimerios; și taleri zece preotul de la apocalipsis al Sfântului Ioan, ca să să pomenească în toate sămbetile numele ce i să vor trimite, precum și cu deosebită scrisoare, supt iscălitura sa, au încredințat la numitele locuri de la ostrovul Patmo, de acest făgăduit etision, spre a-l urma pe tot anul și a le trimite acest ajutor de bani pentru pomeniirea sufletului său.

Și încă va avea viață, să aibă însuși a stăpâni hanul cu viile, trimițând și la Patmo banii ce s-au zis mai sus. Iar după petrecania sa, le lasă toate acestea asupra acestor mai sus numiți trei nepoți și la copiii lor, cu aceste șarturi ca nici dă vânză, nici să zălojască vreuna dintr-acestea, ci să le ție întregi și din venitul lor să trimită, pe tot anul, numitul etision la numitul ostrov Patmo, prin cojocarii cei mai aleși ai rufetului din Tarigrad, ce sânt epitropi la acel ostrov. Și acolo să să facă teslim toți, deplin în mâna dascălului ce va fi mai mare al școlii de acolo, ca de către el, să să dea cum să orânduiesc.

Care etision, măcar și prefăcându-să stăpânirea acestor acareturi, după vremi, la mai multe mâini de moștenitori, mănăstirea și școala de la Patmo să nu aibă cu acea pricină vreo scădere și pagubă de aciastă afieromă, afară numai când din vreo întâmplare să va strica hanul sau parte de ale hanului și va fi multă trebuință de chieltuială, atunci să fie datori moștenitorii ca să-l facă și să-l dreagă la loc și până să va drege, să nu ia din venituri nimic, nici clironomii, nici locurile cele orânduite, ca să să poată cu lesnire a să drege la loc și apoi iarăși să să urmeze aceste legaturi necurmat. Iar la meremeturi mai mici, îndatorește pă numiții moștenitori să dreagă hanul din venitul lor, ca să nu să putrezească și să să strice.

Să ție și un portar la han, cu o slugă ca să ia aminte pentru cei ce intră și es și pentru măturatul și curățitul hanului și a grajdului și pentru pază dă cele întâmplătoare, căroră să li se dea simbrie, pe an, dupe cum să vor toemi. Și chiriașii carii șad, să fie datori a-și scoate gunoiul lor și să măture și coșurile unde șad, pe toate săptămănilor.

Venitul hanului să nu aibă voe nici odinioară să-l vânză cu totul, cum nici chirii atăt ale odăilor, ci să le dea însuși în chirie pă la chiriașii cu toceală numai dă un an, iar nu în multă vreme.

Și fiindcă au cugetat și au făgăduit lui Dumnezeu cu hotărât gând ca să zidească o sfântă biserică cu a sa chieltuială pă locul ce-l are cumpărat aici, în orașu Bucureștii, în mahalaua Broștenilor, în numele celui slăvit întru sfinți și întru toate laudatului apostolul Ioan Bogoslov și a sfântului cuviosului Hristodor, au făcut și pentru aciăsta orânduială că iarăși din venitul hanului și a viilor să să așaze de a fi todeauna doi preoți mireni, unul pământean și altul grec și un dascăl cu învățătura rumânească, șazător de-apurarea acolo, ca să învețe copii mahalagiilor fără de plată, care să fie și cântăreț în numita biserică, dinpreună cu alt cântăreț grec. Căroră, acestora să li se dea plată de simbrie pe an, precum să vor toemi, unde să să facă de doaoă ori pe an parastas cu arhieru, cu chirodosie și mașă pentru săraci, însă la doaoă sărbători ale Sfântului Ioan evanghelist și bogoslov.

Dupe săvârșarea bisericii, rânduește iarăși din venitul hanului și al viilor acest etision ce-l arătăm mai jos, ca să să trimită dă clironomii lui însă taleri cincizeci la Sfântul Mormânt, care să să trimită prin igumenul mănăstirii Sfântului Gheorghe Nou. Și dându-să la epitropul Sfântului Mormânt, să ia adevărînță de bani și să o aducă la clironomi, ca cu acești bani să facă liturghie la sfântul loc Golgotha, în zioa Sfântului Nicolae, la șase zile ale lunii lui Dechemvrie, cu colivă și chirodosie și alți cincizeci la Sinao Oros, unde să află moaștile Sfintei Ecaterini, ca să să pomenească pe toate sămbetile numele ce să vor trimite în scris. Care și aceștia să să trimită, pe tot anul, prin igumenul Sfintii Ecaterini și asemenea să aducă adevărînță.

Orânduiește și epitropi pă igumenul mănăstirii Sfântului Gheorghe și al Sfintei Ecaterini ce, dupe vremi, vor fi și din neguțătorii cumpanii de aici, din București, carii vor fi proestoși, ca să fie privitori și purtători de grijă, dupe moartea Hagiului, de urmează numiții clironomi ai lui toate cele orânduite, cum și trimiterea numiților bani la arătatele locuri. Și când nu vor urma clironomii săi, să aibă putere a le lua seama și a urma cele orânduite, ca cu acest mijloc, în toată vremea să să păzească cele orânduite întocmai.

Asupra căroră acestor mai sus numite așazămături, au făcut rugăciune domniile mele, numitul Hagi, ca să dăm și noi domnească noastră întărire pentru paza și nestrămutarea a toate acestea, dupe cum s-au întărit și de frații domni Mihai Vodă Suțu și Alexandru vodă Moruz, prin hrisoavele ce le-am văzut. În care scrie că, văzând buna faptă a numitului Hagi, cu ajutorul ce din răvnă dumnezeiască au făcut la mănăstirea și școala de la Patmo și la Sfântul Mormânt, au afierosit și domniile lor din domneștile mili la mănăstirea și școala de la Patmo, fumăritul a tuturor prăvăliilor hanului. Care strângându-să, să să trimită pe tot anul, împreună cu ceilalți bani la Patmo, iar fumarii domnești să nu să amestice întru nimic.

Cum și când s-ar întâmpla a lăsa vreun neguțător ce șad într-acest han, la moartea lui, prin diată, cevași milă și ajutor la acea școală, să nu să poprească acea danie de către epitropia obștii de aici cu vreun fel de cuvânt.

Și numitul Hagi, nu numai să aibă privelegiul neamurilor, fiind așazăt la orânduiala boerilor dă neam ci, încă și când, după trebuință, să va întâmpla a să pune pe boeri și pă neamuri împrumutări, ori ajutorință sau alt verice, el și atunci întru nimic să fie nesupărat. Cum și clironomii lui și hanul să fie nedajnici atăt de dăjdii, dă zaherele, dă angarii, cât și de alt verice s-ar întâmpla să iasă pe alte hanuri și pe obște.

Să scutească și vinăricii și dijmărit drepte bucatele hanului și ale acestor trei clironomi.

Așăjderea și purtătorii de grijă ai hanului, anume Hristea Gheorghiu, și Dimitrie Petco, să fie nedajnici, scutind [de] dijmărit și vinăricii drepte bucatele lor.

Asemenea și doaoă pivnițe ale hanului să fie scutite de fumărit de căminărit, de vamă, de vin domnesc și de ortul vătășăsc.

Să aibă și doi hangii, doi zidari, doi dulgheri, oameni streini, scutiți, cu adevărînțe și pecetluituri la mâinile lor, de la Visterie.

Așăjderea și la biserică ce va să zidească aici, au orânduiește ca să aibă liude zece streini, dărvari scutiți, cu pecetluituri de la Visterie, pe carii să-i aducă din streinătate, ca să fie pentru căratul lemnilor și poslușanie la numita biserică.

La aceste orânduiești ale hanului să nu se amestice nici parte bisericăscă, nici parte mirenească a le înstreina sau a le strămuta în vreun chip.

Pe lângă acestea, mai îndatorează Hagiul pă numiții clironomii lui ca, dupe moartea sa, să dea la cutiia milostenii de aici, taleri doaoă mie cinci sute și altă supărare sau cerere cu vreun chip să nu mai facă, ca să poată împlini, clironomii toate orânduieștile sale, atăt aceste mai sus numite, cât și pomeneirile și altele ce-i va mai orânduiește prin diata sa, pe carii îi îndatorește a le urma.

Deci, pliroforisindu-ne domnia mea pentru numitul han și vii, că sânt drepte ispostatica ale sale, al doilea, văzând că așazământul ce face, iaste cu bună orânduială întocmit, ajutând și pă numitele locuri cu acel etision, împărtaşind și pe cutiia milostenii de aici, odihnind și pe rudele lui, cu acest mijloc neîmpotrivindu-să cu aciasta nici la pravili, nici la vreun obicei al pământului și văzând și hrisoavele fraților domni, am binevoit și domnia mea de am întărit printr-acest domnescul nostru hrisov atât toate așazământurile lui, precum mai sus sânt întocmite, ca să să păzească, cât și domneștile mile, care iarăși mai sus să coprinde, să le aibă nestrămutat.

Și am adevărit hrisevul acesta cu însuși credința domnii mele, Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod și cu credința preaiubitului domnii mele fiu, Costandin voevod, marturi fiind și dumnealor cinstiții și credincioși boerii veliți ai Divanului domnii mele: pan Nicolae Brâncoveanu *vel* logofăt de Țara de Sus, pan Dumitrașco Racoviță *vel* ban, pan Gheorghie Mavrocordat, *vel* spătar, pan Manolache Crețulescu *vel* vornic de Țara de Sus, pan Ioan Damaris *vel* vornic de Țara de Jos, pan Radu Golescu *vel* vornic al obștirilor, pan Scarlat Ghica *vel* vistier, pan Ștefan Văcărescu *vel* logofăt de Țara de Jos, pan Isaac Ralet *vel* logofăt al obiceiurilor, pan Ioan Ruset *vel* hatman, pan Costandin Suțul *vel* postelnic, pan Theodorache Iuliano *vel* clucer, pan Iordache Slătineanu *vel* paharnic, pan Nicolae Golescu *vel* stolnic, pan Iancul Negre *vel* comis. Și ispravnic, pan Nicolae Brâncoveanu *vel* logofăt de Țara de Sus.

Și s-au scris hrisevul acesta la al doilea an dintru a doa domnie a domnii mele aici, în orașul scaunului domnii mele, Bucureștii, la anii de la zidirea lumii 7306 [1797], iar de la domnul nostru Isus Hristos, 1797 octomvrie 26, de Răducanu Poenar *biv treti* logofăt, condecarul Divanului.

Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod [m.p.].

L. P.

Nicolae Basarab *vel* logofăt *prociotol*

Trecut în condica Divanului,
Răducanu *biv treti* logofăt, condicar

Acad. R.S.R., CI—25.

Original, stare foarte bună, pergament (lipit pe mătase); pecetea domnească, mare, în tuș roșu; chenar înflorat pe ambele laturi ale hrisevului, iar deasupra—desenate în peniță și înconjurate cu chenar aurit—capul de bour și corbul, avînd, de o parte și de alta, frumos desenate în culori variate chipurile sfinților: Dimitrie (în dreapta stemei) și Ioan Bogoslov (în stînga).

362.

1797 octombrie [f.z.].

Dositheu milostiuu bojiu arhiepiscop i mitropolit.

Adeverez cu pecetluitu nostru la mîna lui Matei grădinaru.

Precum să să știe că după rugăciunea ce ne-au făcut, i-am dat doaa pogoane și jumătate de loc, dincoace de șanț, în livedea ce merge lungul spre Bărbătescu. Însă cu acest așazământ ca să-și pue sămănături de grădină.

438

Și pentru semănăturile ce-și va pune, să aibă a da Mitropoliei de pogon taleri 6, adică șase, pă tot anul. Care bani să aibă a-i răspunde, în șoroc, la sfînta Mitropolie.

Deci dar să aibă a să apuca de lucru, să-și facă gard înprejur sau șanț și să înceapă a pune semințele.

Iar când după vreme, nu va vrea să-și plătească numitu havaet de mai sus, ci va rămănea niscai rămășițuri, voie să aibă sfînta Mitropolie a-l sili ca să-și rădice bucatele și să rămăie locul slobod ca să [să] dea altui chiriaș bun.

Aceasta scriem.

1797 octomvrie [f.z.].

L. P.

Arh. St. Buc., ms. 158, f. 22 v.
Copie.

363.

1798 ianuarie 17.

†Adică noi care mai jos ne vom iscăli dat-am credincios zapisu nostru la mîna dumnealui jupănului Dinul.

Precum să să știe că avînd noi doaa perechi de case, într-o curte, cu locul lor, aici în mahalaua Lucaci. Din care am dat o casă de zestre mai sus numitului Dinul, însă cu pivniță dedesupt și cu grajdul ei, după cum coprinde și în foaia de zestre. Iar casele cele mari ne-am învoit între noi și le-am vîndut dumnealui drept bani gata taleri 1 000, adecă taleri una mie, tocma. Și acești bani i-am luat toți deplin în mîinile noastre.

Și aceste case să hotărăște și să vecinește despre apus cu dumnealui cămăraș Iancul și despre o parte cu dumnealui *treti* logofăt Grigorie Asan și despre amiază-zi cu drumul, însă până unde coprinde îngrăditul ulucilor.

Deci dumnealor să aibă a stăpăni cu bună pace, atât dumnealor cât și coconii dumnealor căți Dumnezeu le va dărui, atât de către noi, cât și de către tot neamu nostru, plătindu-și numita milostenie la sfînta mănăstire Panteleimon, pe an câte bani 45.

Și această casă i-am vîndut-o de bunăvoia noastră, nesiliți de nimenia. Și au fost cu știrea tuturor vecinilor, dăndu-i și zapisu cel vechi ce-l avem și noi de cumpărătoare de la răposat Dumitrache *zel* Ralet și de la Mariia fata răposatului Ralet.

Și când s-au făcut acest zapis, au fost și alți oameni de cinste care mai jos să vor iscăli anume. Și noi, pentru mai adevărată credință, ne-am pus numele și degetul în loc de pecete, ca să să crează.

1798 ghenarie 17.

× Eu Chiran, cavaf, vînzător

× Eu Mariia soț[ie] lui Chiran, vînzătoare

Și am scris cu popa Radu *ot* mahalaoa Lucaci, cu învățătura dumnealor și martor.

Acad. R.S.R., CCLXXXI—50.

Original, stare bună, hirtie cu filigran.

439

Milostiu bojiu Io Costandin Gheorghe Hangeri voevod i gospodar davat gospodstvo-mi.

Dă vreme ce 24 neguțatori pămînteni, ce sânt vechi breaslă a scaunului domnii mele București, dănd rugăciune domnii mele a li să innoi privelegiurile ce au avut dă la alți frați trecuți domni, precum s-au văzut și dă către domnia mea și hrsovul mării sale fratelui Alexandru vodă Ipsilant, cu coprindere adică, ca plătind și dreapta lor dajdié, după orânduiala vistieriei, să li să păzească și milile, a scuti drepté bucatele lor dă dijmărit, i vinărici, a-și ținea și câte o pivniță apărată dă fumărit, dă căminărit, dă vamă, dă vin domnesc și dă ortu vătășesc.

Între care fiind și acest Nedelco brat Hagi Petre, i Gheorghe sin Petre Hagi, ne-am milostivit domnia mea și le-am întărit printr-această carte a domnii mele, atăt aceste mai sus arătate mili, cât și alte mili ce să coprind pentru dănsii în deosebit hrsov al domnii mele.

Tolico pisah gospodstvo-mi.

1798 martie 1.

L. P.

vel vornic

Acad. R.S.R., CXVIII—78.

Original, stare bună, hîrtie cu filigran; pecetea domnească inelară, octogonală, în tuș roșu.

Milostiu bojiu Io Costandin Gheorghie Hangeri voevod i gospodar zemli Vlahisocie.

Lui Chiriță carele aflindu-să slujind Curții domnești între logofeții divanului, au avut milă prin hrisoave și cărți domnești a fi apărați de rîndul dăjdiilor vistierii și drept bucatele lui scutite de dijmărit i vinărici i o pivniță aici în orașu domnii mele, București, apărată de fumărit, dă căminărit, dă vamă, dă vinul domnesc și de ortul vătășesc, i de alte angarii; i lude unul pentru poslușania casii lui. Carele și acela să fie apărat de rîndul dăjdiilor vistierii.

Drept aceia dar am întărit și domnia mea mila aceasta și poruncim, de toate câte scrie mai sus, să fie nesupărat, că așa iaste porunca domnii mele.

I i saam receh gospodstvo-mi.

1798 aprilie [f.z.].

vel logofăt

vel medelnicer

dupe condică

Răducanu biv treti logofăt, condicar

Arh. St. Buc., Achiziții noi, CLXX—6.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea domnească, în tuș roșu.

Adică cel mai jos iscălit încredințez cu zăpăsul meu la cinstită mîna dumnealui sătrarului Dumitru Polizul.

Precum să știe că eu avînd un loc aici în București, în mahalaoa Sfîntului Dimitrie, însă ce-mi este afierosit de răposata vară-mea Mariuța Bălăceanca, de stănjeni cinci și jumătate. Pe care loc este binaoa dumnealui mai sus numitului boer, în chirie, precum să vede. Care afieromă este și prin diata răposatii căt și prin adeverița dumnealui vară-mii Ilinei sora mai sus numitei.

Și făcîndu-l eu de vânzare de a mea bunăvoe, nesilit de nimenea, prin bună învoială și tocmeală l-am vîndut dumnealui drept bani gata taleri 800, adică opt sute, mai vîrtos după protimisii ce are avîndu-și binaoa pă acest loc, precum arăt mai sus. Care bani i-am primit toți dăplin.

Drept aceia să aibă a stăpăni atăt dumnealui căt și coconii dumisale căți Dumnezeu îi va dărui, cu bună pace, nebăntuți de către mine și de către tot neamul meu. Pentru care i-am dat și toate scrisorile acestui loc adică o anafora întărită de domn, i o adeveriță a vară-mii Ilinea Bălăceanca și altă adeveriță a preasfinții sale părintelui mitropolitul pentru diata răposatii. Și de a ști coprinderea acestui loc de unde și până unde este, să însemnară suma stănjenilor mai jos.

Și pentru încredințare am iscălit insumi, ca să să crează.

1798 iunie 1.

— locul dăspre pod este stănjeni cinci, i palme patru

— lungul despre casa Zoii ce este acum a paharnicului Hagi [*indescifrabil*] stănjeni unsprezece, i palme trei

— fundul stănjeni noaă, palme una

— lungul dăspre prăvăliile lui Profir, stănjeni șase, i palme șase

Matei Cantacuzino vel sluger

[*indescifrabil*] ban, martor

Și am scris eu cel mai jos iscălit cu zisa dumnealor și sânt martor. Mihai logofăt de divan

Arh. St. Buc., Achiziții noi, LXXIX—11.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

Milostiu bojiu Io Costandin Gheorghiu Hangeri voevod i gospodar zemli Vlahisocie.

De vreme ce școala slovenească ce iaste așezată aici în orașul domnii mele, București, la Sfîntul Gheorghie cel Vechi, care iaste de învățatura cărții slovenești i rumănești, unde nu numai din copii pămîntenilor să află la această școală ci și alții streini dintr-alte țări sânt veniți. Care școală iaste foarte trebuincioasă la toată obștea acestii țări pentru învățatură, fiind metahirisit tot norodul cu această învățatură la toate trebuințele, spre a cărora dare de învățatură de vechii și bătrînii răposatii domni sînt orănduiți cu plata domnească și dascăli ca să se afle în toată vremea să învețe copii.

La care școală să află cuviosul Isaiia singhel Ierochirica dascalul slovenesc cu un ipodidascal al său, carii fiind pămînteni socotitu-le-am domnia mea trebuința ce ar avea și nu i-am lăsat să fie de tot lipsiți a nu fi atinși de oareșice milă domnească, mai virtos ca fiind în liniște pururea să fie cu mintea slobodă și să poată pune toată nevoița a să sirgui și a sta neprestan spre învățătura și procopseala copiilor șholasnici și pentru streini și pentru pămînteni.

A căroră dar nevoiță și strădanie nu le-am trecut-o nici domnia mea cu vederea, nici i-am lăsat intru uitare, ci m-am milostivit și printr-această carte a domniei mele hotărîm ca ei și toată casa lor, în toată vremea, să fie apărată de tot felul de dăjdi, de nimic nici odinioară val și supărare să nu aibă.

Așijderea și drepte bucatele lor încă să fie scutite și nedajnice, stupii i rimătorii de dijmărit și vinul de vinărici. Și să ție și cite o pivniță aici în București apărate de fumărit, de căminărit, de vamă, de vinu domnesc, i agiesc, de ortul vâtafului de cărciumari și de toate orice alte angarii vor eși pă pivnițe, ori în credință de va fi vinăriciul sau dijmăritul, ori dările pivnițelor, ori de să vor vinde; sau măcar vreodată de s-ar întâmpla ca să plătească și cei ce vor avea cărți și hrisoave domnești, iar mai sus numitul dascal nici atunci să nu dea, ci totdeauna să fie scutiți.

Asemenea pentru ajutorul casii lor să aibă și lude cinci streini scutiți și apărați de tot felul de dăjdi și orândueli ce vor eși pe ceilalți scutelnici de la visteria domnii mele preste an în țară, de nici unele nici un val și supărare să nu aibă.

Cum și la vremea oeritului să aibă a scuti oi una sută cincizeci: încă să aibă pe tot anul a lua câte una mie oacă sare de la ocna Telega din sud Prahova. Deosebit să fie casa numitului dascal apărată de orice musafir și de toate alte beelicuri, ori *vel* portar ar fi, sau altul din boeri și slujbași, de către nimenea supărare nicidecum să nu aibă.

Pentru care poruncim domnia mea și dumneavoastră ispravnicilor, i dumneavoastră boeri sau slugi, carii după vremi veți fi orînduiți cu orice fel de dăjdi și slujbe, de toate cite scrie mai sus să aveți a vă feri și nimenea întru nimic val sau supărare să nu le facă, pentru că dascălii de la numita școală pururea au avut aceste mili și de mai nainte de la alți frați pravoslavnici domni ce au stătut oblăduitori creștinești aceștia țări, precum ne-am adevărit domnia mea din hrisoavele domniilor sale ce să văzură de noi.

Deci învrednicindu-ne domnul Dumnezeu cu domnia țarei aceștia, înnoim și întărim printr-această carte a domniei mele ca să păzească milele neclintit și nestrămutat.

I i saam reech gospodstvo-mi.

1798 iunie 11.
vel logofăt
vel medelnicer

Trecut în condică
Răducanu *biv tretî* logofăt, condicar

Arh. St. Buc., Achiziții noi, CLXX—7.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran; întărit cu pecetea domnească.

Preainălțate doamne,

†După luminată porunca înălțimii tale de la 25 ale trecutii lunii lui april, ce ni s-au dat la cinst[ita] anaforaooa dumnealui *vel* vistier Costache Ghica, i dumnealui *vel* vornic al obștirilor și dumnealui medelnicer Arbut, prin care mi să poruncește ca să dau dă știre tuturor de obște, cu publicație pentru vînzarea locului Curții gospod, cei vechi, de aici din București, arătându-le că s-au dat de către înălțimea ta voie fieșcărui, ori cu totu să cumpere acest loc sau dintr-ănsul părți, sau și stînjeni mai puțini, precum va vrea fieșcare.

Următor dar, fiind luminatii porunci, am orănduit telal de au strigat la mezat acest loc al Curții gospod cei vechi, intru auzul tuturor de obște, în sorocu cel orănduit al mezatului, de zile patruzeci și artărdisind din muștirii, după obicei, fieșcare pe căți stînjeni au vrut și în ce parte.

La prețul cel din urmă au rămas stînjeni 20, adică, dooăzeci, cu binaoa băi[i] asupra dumnealui *vel* clucer Grigorașco Ghica, stînjenu *po* taleri 260. Piste care preț nemaieșind alt muștîriu ca să mai înnalțe pe acești numiți stînjeni, s-au și haraciladisit mezatu pe seama mai sus numitului boer cumpărător, drept acias tă sumă, taleri dooă sute șaizeci stînjenu, din care scoțându-să telalăcu după obicei, la leu *po* bani șase, au rămas taleri 4 940, adică patru mie nooă sute patruzeci.

Care bani, după luminată porunca înălțimii tale, s-au dat la facerea Curții domnești cei arse, de lângă Mihai Vodă, prin dumnealui *vel* vornic al obștirilor.

Ci, fiindcă dumnealui numitu boer au cumpărat de la mezat, să roagă înălțimii tale a i să da și luminată întărire pentru mai buna stăpînire.

1798 iunie 14.

Al mării tale preaplecătă slugă,

Dimitrie [*indescifrabîl*] staroste [*grecește*]

Trecută în condică

[*rezoluția domnului*]:

Io Costandin Ghiorgghi Hangeri voevod i gospodar zemli Vlașiscoe.

†Fiindcă locul Curții cei vechi cu socoteală de obște, după anaforaooa veliților boeri, s-au făcut hotărârea domnii mele ca să vînză și banii ce va eși să dea la facerea Curții cei nooă, din care loc vînzându-să acești stînjeni dooăzeci, cu binaoa băii, precum sînt numiți mai jos în anaforaooa starostii, care i-au cumpărat dumnealui clucer Grigorașco Ghica de la mezat, făcut din porunca domnească cu bună orănduială, întărim și domnia mea ca să stăpînească dumnealui cu bună pace, ca un cumpărător de la mezat, plătind și ajutorul cutii, după orănduială.

1798 iunie 14.

L.P.

vel logofăt

Acad. R.S.R., CCCLXXIV—132.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea inelară, octogonală, în tuș roșu.

Preainălțate doamne,

După luminată porunca înălțimii tale, de la 25 ale trecutii lunii lui april, ce mi s-au dat la cinstita anaforaoa dumnealui *vel* vornic Costache Ghica, i dumnealui *vel* vornic al obștirilor și dumnealui medelnicer Arbut, prin care mi să poruncește ca să dau dă știre tuturor de obște, cu publicație pentru vânzarea locurilor Curții gospod cei vechi, de aici din București. Arătându-le că s-au dat de către înălțimea ta voie fieșicărui, ori cu totu, să cumpere acest loc, sau dintr-ănsul părți, sau și stânjeni mai puțini, precum va vrea fieșicare.

Următor dar fiind luminatii porunci, am orânduit telal de au strigat la mezat acest loc al Curții gospod cei vechi, intru auzul tuturor de obște, în sorocul cel orânduit al mezatului de zile patruzeci.

Și artărdisind din mușterii după obicei, fieșicare pe câți stânjeni au vrut și în ce parte, au rămas stânjeni 6, adică șase, din fața podului care vine către Mihail, asupra untii Nicola *sin* popa Panait, stânjenu *po* taleri 151, piste care preț nemaieșind alt mușteriu ca să mai înalțe pe acești numiți stânjeni, s-au și haraciladisit mezatu pe seama numitului mușteriu, drept acesta sumă taleri una sută cincizeci și unul, din care scoțându-să telalăcu dupe obicei, la leu *po* bani șase, au rămas taleri 860, 84, adică opt sute șizeci și bani optzeci și patru.

Care bani, după luminată porunca înălțimii tale, s-au dat la facerea Curții domnești cei arse de lângă Mihai Vodă, prin dumnealui *vel* vornic al obștirilor.

Oi fiindcă cumpărătorul au cumpărat de la mezat, să roagă înălțimii tale a i să da și luminată întărire la mână, pentru mai buna stăpânire.

1798 iunie 14.

Al mării tale prea plecat slugă,

Panait Steriu [?] staroste

[rezoluția domnului]:

Io Costandin Gheorghie Hangeri voevod i gospodar zemli Vlahiscoie.

Fiindcă locul Curții cei vechi, cu șocoteală de obște, după anaforaoa dumnealor veliților boeri, s-au făcut hotărârea domnii mele ca să vândă și banii ce va eși să dea la facerea Curții cei noo.

Din care loc vânzându-să acești stânjeni șasă, precum sănt numiți mai jos în anaforaoa starostii, care i-au cumpărat Nicola *sin* popa Panait de la mezat, făcut din poruncă domnească, cu bună orânduială, întărim și domnia mea ca să stăpânească numitul cu bună pace, ca un cumpărător de la mezat, plătind și ajutorul cutii dupe orânduială.

1798 iunie 14.

vel logofăt

L.P.

Acad. R.S.R., CXXXIII—19.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; pecetea domnească, octogonală, în tuș roșu.

Io Costandin Gheorghie Hangeri voevoda i gospodar zemle Vlahiscoe.

Sfintei și dumnezeestii mănăstiri de aici din orașu scaunului domnii mele, Bucureștii, unde să cinsteste și să prăznuește hramul Tresfetitele, ce să numește Colțea, unde sint și spitaluri pentru odihna bolnavilor streini, care iaste făcută și înălțată din temelie de răposat boer Mihai Cantacuzino *biv* *vel* spatar.

Ca să aibă a lua sfinta mănăstire în toți anii, de la oca Slănicului *ot sud* Saac, toată dijma de sare, din zece bolovani un bolovan, după cum au luat, să fie pentru cheltuiala și căutarea bolnavilor streini care să vor odihni în spitalurile ce au făcut la aciastă mănăstire.

Pentru că după ce au făcut și au innălțat numitul boer Mihai Cantacuzino *biv* *vel* spatar aciastă sfintă mănăstire și au infrumusețat-o și au dăruit-o cu sfinte odoară câte trebuesc, au făcut și înprejurul mănăstirii ziduri și școală dă chilia de ajuns pentru odihna a multor streini. Și pe lângă acestea toate, au mai făcut și ospitaluri ca să să odihnească bolnavii streini, precum toate tocmita și iscusite să vad.

Deci, pentru cheltuiala și căutarea bolnavilor ce să vor odihni în spitaluri, ca să aibă, să nu lipsească la cele ce vor trebui să să caute la boala lor cu dohtorii și cu altele, încă din dumnezeiasca îndemnare și din bun gând ce au fost pus în inima sa, așa au socotit și au închinat sfintei mănăstiri să ia toată dijma de sare de la oca Slănicul, după cum s-au zis mai sus, fiind cea oca domnească pe moșia dumnealui, ca să fie numai pentru căutarea bolnavilor, iar nu și pentru alte cheltuieli, urmind sfintei scripturi ce grăește la sfinta evvanghelie că bolnav am fost și strein și m-ați căutat, ca să să invrednicească a auzi grasul (*sic*) cel dumnezeesc când va zice: veniți blagosloviții părintelui meu de moșteniți împărăția cerului care iaste gătită vooă de la întemeerea lumii.

De care și domnia mea, după daniia dumisale, fiind toate ocele Țării Rumânești supt stăpânirea domnii, am binevoit într-acestaș chip și am așazat adică, ca să ia sfinta mănăstire cea dijma de sare și de acum înnaite de la oca Slănicul, în toți anii, dupe cum au orânduit boerul ce scrie mai sus.

Însă de vor vrea cămărași să să invoiască cu ispravnicii mănăstirii ca să ia dijma de sare și să dea taleri dooă mie cinci sute pe an, bani vechi, iar de nu vor vrea cămărașii să dea cea sumă de bani, ce scrie mai sus, să fie volnici ispravnicii mănăstirii să rădice cea sare de la oca în toate lunile, să o ducă la orice vad să o vândă cu orice preț vor putea, sau de-și vor găsi mușterii, să o vândă. Și acei mușterii încă să o ducă pe la vaduri, să o vândă, cum s-au zis mai sus, și să nu aibă nici o opreală dă nimeni.

Însă de vor da cămărașii prețul ce vor da alții pă sare, să aibă a o lua ei. Iar când să va întâmpla a nu să vinde ocele, ci ar rămănea pe seama domnii de s-ar pune cămărași în credință, mănăstirea tot să aibă a-și lua cea milă de la oca, precum scrie mai sus, iar nicicum să nu fie lipsită de cea milă.

Iar când să vor învechi și nu să va mai putea a să mai scoate sare pe cea gură de oca, să aibă a să face alte guri de oca nooă tot acolo pe cea moșie a Slănicului și tot să ia sfinta mănăstire dijma. Să fie sfintei mănăstiri dijma aciasta stătătoare și neschimbată în veci.

Iar pentru purtarea de grijă a cheltuelii ce va să cheltuiască la cheltuiala bolnavilor streini, au fost pus mai sus numitul ctitor patru ispravneci, ca ei să aibă a lua bani de la sfinta mănăstire după dijma de sare de la oca Slănicul, să-i cheltuiască la dohtorii și la altele ce vor trebui la căutarea bolnavilor streini. Și pentru căți vor fi ostenitori dă vor purta grija la acele cheltueli, domnia mea încă i-am ertat să aibă pace de toate dăjdiile oricâte ar eși peste an, de nici unile nici un val și nici o băntuială să nu aibă.

Așjderea au fost pus și patru neguțatori jurați împreună cu starostea, ca să aibă a lua în toți anii seama acestor ce s-au zis mai sus ispravneci, dă tot venitul și de toată cheltuiala câtă să va face pe an la trebuința acelor bolnavi. Iar de să va întâmpla moarte acelor ce s-au zis mai sus ispravneci, să aibă a să pune ispravneci dintre cei patru neguțatori jurați, iar nu dintre alții streini.

Așjderea și când va muri vreunul dintr-acei patru neguțatori jurați, iarăși să-și pue ei altul în loc, pă care vor socoti asemenea lor, să fie tot deplin patru și pe daniia dijmei de sare ce au închinat acel răposat boer, ce s-au zis mai sus și pe toate așăzământurile ce au făcut la aciastă mănăstire.

Așjderea să aibă a ținea sfinta mănăstire lude dooăzeci scutelnici streini și lude dooăzeci dărvari, carii să fie scutiți de toate angariile ce es peste an în țară, i patru lemnari și și aceștia să fie scutiți de toate podvoadele, ca să fie pentru poslușaniia sfintei mănăstiri, numai să dea într-un an ughi doi.

Încă să aibă sfinta mănăstire dooă pivnițe a le scuti de fumărit, dă toate alte angharii.

Și iar să aibă sfinta mănăstire a lua de la târgul ce să face la Lichirești, din zioa de duminica mare până în ceilaltă duminică, vama ce să face de la fieșcare neguțator, după vechiul obicei, din toate să ia oamenii aceștii mănăstiri Colții, iar vameșii amestie să nu aibă.

Și iar să aibă sfinta mănăstire ca să ia vinăriciul de la toți cei ce au vii pe moșia Bucovul și plătesc vinăriciu ce să coprinde din hotar până în hotar, după cum și alte cărți asemenea aciasta arată, însă partea jumătate cu gârdurăritul, afară din popoarale dumnealui *vel* armaș, iar ceilaltă parte pe jumătate, ce era până acum a cămării domnii mele, fiindcă s-au închinat de către domnia mea la mănăstirea Sfintului Spiridon Nou, nu are a să amesteca vinăricerii domnești, fără numai orânduții acestor dooă mănăstiri să să unească amândoi și luind cotu de la visterie pecetluit, să umble și să scrie să măscare și să ia și bani, după coprinderea ponturilor slujbii vinăriciului, din care mănăstirea aciasta să-și ia partea pe jumătate, precum să coprinde mai sus, iar ceilaltă parte pe jumătate, ce să lua până acum de domnie, să aibă a o lua mănăstirea Sfintului Spiridon cel Nou, după hrisovul ce-l are. Și așa vinăricerii domnești să nu să amestice întru nimic.

Și să scutească, pe tot anul, de oerit oi cinci sute, cu pecetluit domnese, i dijmarit și vinărici pă drepte bucatele mănăstirii. Și în toți anii să aibă a lua acești taleri 2500 în locu dijmei de sare, ce s-au numit mai sus, de la oca Slănic.

Așjderea și preoții de la aciastă sfintă mănăstire să fie scutiți de orice vor da alți preoți și să scutească și vinărici, i dijmarit pă drepte bucatele lor, i câte o pivniță aici în București, apărată de fumărit, de căminărit, de vamă, de vin domnesc și de alte angarii. Numai și preoții napristan și necurmat să păzească slujbele sfintelor biserici, atât la biserica cea mare,

cât și la paraclise și orânduiala săracilor bolnavi după la spitaluri. Iar de nu vor păzi, ci din lenevire să vor zătici la orice, să nu să ție în seamă mila aciasta.

Osebit de aciasta, să aibă a lua sfinta mănăstire de la *vel* vameș, pe tot anul, câte taleri dooă sute cincizeci, pentru casile ce sănt carvasara, căci nefiind cea mai dă trebuință, adică carvasara pentru șăderea vameșului celui mare, care carvasara trebuie în mijlocul târgului să fie și umblind carvasaraoa din loc în loc, le era foarte peste mână atât vameșului, i tuturor oamenilor carvasaralii, cât și neguțatorilor ce vin cu marfă cu povări grele, care aciastă neîndemănare încă din domnia dintăi văzându-o domnia sa selevu nostru, Alexandru vodă Ipsilant și vrând a să ști unde să fie carvasaraoa, spre a veni și neguțatorilor mai cu înlesnire, au poruncit ca să să găsească un loc ca acela. Și găsindu-să un loc sterp al aceștii sfintei mănăstiri în mijlocul târgului și vrând și domnia sa ca să facă venit mănăstirii, au priimit și episcopul sfintei mănăstiri de au zidit și au făcut case cu magazine și cu toate cele trebuincioase.

Și așa, pentru folosul mănăstirii și ajutorul spitalului, au legat prin cartea domnii sale ca în toată vremea să fie nestrămutat aceste case carvasara și să ia mănăstirea pe tot anul taleri 180, pe fieșcare an de la *vel* vameș fără de nici un fel dă pricină.

Drept aceia și domnia mea, după rugăciunea ce ne-au făcut episcopul aceștii mănăstiri, i-am mai adaos încă taleri șaptezeci, ca unde lua mănăstirea până acum taleri o sută optzeci, să ia de acum înainte, pe tot anul, câte taleri dooă sute cincizeci, precum să coprinde mai sus.

Care toate aceste mili și privileghiuri câte sănt numite mai sus, le-au avut sfinta mănăstire atât de la frați domni de mai nainte, precum și domnia sa, Alexandru vodă Muruz, pentru mai bună căutarea, hrana și folosirea săracilor bolnavi ce să află la spitalurile aceștii mănăstiri, au mai adaos milă de la domnia sa și alți taleri cinci sute pe an, din venitul ocelor, lângă acei taleri dooă mii cinci sute ce lua mai nainte, ca pe tot anul să ia taleri trei mie toema, la fieșcare triminie câte taleri șapte sute cincizeci toema. Și au înlesnit domnia sa și darea acestor bani prin osebită porunca domnii sale, ca la vremea cea orânduită, fără de pricină să i să dea orânduții bani, spre a nu avea episcopul lipsă dă trebuincioasa cheltuială a spitalurilor.

La care spitaluri, văzând domnia sa stenahoriia bolnavilor, că neavând o deosebită odae pentru care încep a să scula din boală, mai vartos cei cu patima lăngorii, care nedeosebindu-să dintre ceilalți la un loc mai curat, să poate a-i întoarce boala, precum și alții din alte pătimi, asemenea neavind răsufierea și mutarea lor la un loc mai curat. Pentru aceia au socotit domnia sa dă trebuință și au poruncit episcopului ca lângă acele dooă odăi spitaluri dă jos, să aibă a ținea și o al treilea odae curată cu câteva paturi și cu cele trebuincioase, ca din cei ce să mai rădică spre sănătate din spitalurile mari, să-i mute într-acea deosebită odae, unde să-și aibă iarăși căutarea lor și curățeniia, precum și în spitalurile vechi asemenea să fie curățenie.

Așjderea să mai aibă sfinta mănăstire lude cinsprizece, după catastihu visterii, pentru căratul lemnelor de încălzitul spitalului săracilor bolnavi, afară din scutelnicii ce-i are mănăstirea deosebiți, care sănt numiți mai sus. I taleri șapte sute cincizeci pe an, dă la cumpaniia neguțatorilor, care bani să să dea cu trei ciferturi într-un an, la fiteși patru luni, câte taleri dooă sute cincizeci.

Care mili s-au adaos iarăși de domnia sa Alexandru vodă Muruz pentru alt spital cu trei odăi ce s-au mai zidit din nou de doamna domnii sale, Zoi Muruz, de mueri bolnave sărace, de a fi deosebite de partea bărbătească și de a-și avea căutarea și odihna lor fără de stenohorie, precum din hrisovul domnii sale, ce-l văzum, cu leat 1794 avgust 8, ne-am adevărit, întărindu-să toate aceste mili și dă selegu nostru Alexandru vodă Ipsilant.

Deci, invrednicindu-ne și pre noi domnul Dumnezeu cu domnia acestii pravoslavnice Țării Rumânești, bine am voit de am înnoit toate milile ce să coprinde mai sus, atât cele ce le-au făcut mai dinainte cât și cele ce i s-au mai făcut în urmă, ca să i să păzească nestrămutat.

Și am adevărit hrisovul acesta cu însuși iscălitura și pecetea domnii [me]le și cu credința preaiubiților domnii mele fii, Mihail voevod, Alexandru voevod, Nicolae voevod, marturi fiind și dumnealor cinstiții și credincioși veliții boeri ai divanului domnii mele: [p]an Dimitrache Ghica *vel* ban, pan Necolae Mavrocordat *vel* spatar, pan Nicolae Basarab *vel* logofăt de Țara de Sus, pan Manolache Crețulescu *vel* dvornic de Țara de Sus, pan Scarlat Ghica *vel* vistier, pan Costandin Filipescu *vel* dvornic de Țara de Jos, pan Radu Golescu *vel* dvornic al obștirilor, pan Radu Slătineanu *vel* dvornic al treilea, pan Costandin Știrbei *vel* logofăt de Țara de Jos, pan Manolache Grădișteanu *vel* dvornic al patrula, pan Matei Fălcoianu *vel* logofăt al obiceiurilor, pan Iorgache Suțu *vel* postelnic, pan Costache *vel* hatman, pan Theodorache Iuliano *vel* clucer, pan Grigorie Greceanul *vel* paharnic, pan Dimitrache Papazoglu *vel* stolnic, pan Theodorache Crețulescu *vel* sluger, pan Iordache *vel* pitar. Și ispravnece, pan Necolae Basarab *vel* logofăt.

Și s-au scris hrisovul acesta la întâiul an al domnii mele aici, în orașu scaunului domnii mele, Bucureștii, la anii de la nașterea domnului Dumnezeu și măntuitorului nostru, Isus Hristos, 1798 iunie 15, de Chiriță logofăt de divan.

Costandin Hangeri voevod [m.p.].

L.P.

Nicolae Basarab *vel* logofăt *procitoh*
Manolache *vtori* logofăt
vel medelnicer

Trecut în condică,
Răducanu *biv treti* logofăt, condicar

Acad. R.S.R., CCCLXIII—27.

Original, stare foarte bună, hirtie cerată; pecetea mare a țării, în tuș roșu.

371.

1798 iulie 24.

Io Costandin Gheorghie Hanger[li] bojiuu milostiuu.

Cuvioase egumene Cotrocene, chir Visarion, am văzut domnia mea mănăstirea aciasta și înprejmuirile iei dărăpănate și la o stare încât poate, în foarte puțină vreme, să viie la mai rea stricăciune. Pentru care aciasta ne-am mirat cu turburare asupra-ți, pentru ce să nu îngrijăști însuși, fără de altă îndemnare sau poruncă, a drege și a meremetisi cele stricate, ca să

nu lași treaba să ajungă la cea desăvârșită proastă stare, căci atunci să poate pricinui mai multă cheltuială la dregeri și te vei socoti însuși pricinuitor de acia pagubă a mănăstirii.

Pentru care, iată își poruncim cu toată strășnicia să te apuci a drege și a face orice meremet va fi de trebuință, atât la ale bisericii, cât și la înprejmuirile bisericii, ca să să aducă treaba a nu o mai vedea domnia mea la acest fel de stare, că atunci vei fi fără de nici un răspuns înaintea domnii mele și nu te vei putea îndrepta nici într-un chip.

Tolico pisah gospodstvo-mi.

Asemenea să drege și podu după apa Dâmboviți, negreșit,

L.P.

1798 iulie 24.
vel logofăt
vel medelnicer

Arh. St. Buc., M-rea Cotroceni, CXI—8.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran, format lung.

372.

1798 iulie 25.

Io Costandin Gheorghie Hangeri voevoda i gospodar zemli Vlahiscoie.

Hagi Dimitrache Papazoglu prin jalbă de rugăciune a arătat domnii mele cum că din strădania și cu cheltuiala sa zidind hanul dinpotriva sfântului Gheorghie Vechi, pe locul său ce-l are luat cu schimb. Și iarăși din agonisita ostenelelor sale cumpărând doaăzeci și opt pogoane de vie în Valea Negovanilor *sud* Saac cu pământu lor și alte șaisprezece pogoane vie în Valea Meilor tot într-acel județ, iarăși cu pământul lor.

Și fiindcă ș-au petrecut viața într-o necăsătorie fără de a rămănea fii clironomi din trupul său, carele având numai o soră anume Zmaranda, trecută în vârsta bătrânețelor, și din Zmaranda fiind șase copii, însă trei parte bărbătească și trei parte fâmeiască, au tras lângă sine pe acești trei parte bărbătească anume: Costandin, Apostol și Bahar frații *sin* Athanasie, asupra cărora încredințează purtarea de grijă și orânduile ce mai jos să arată și îi lasă atât pă ei cât și pă cei ce să vor trage din ei, încărați cu această clironomie și purtare de grijă. Asupra cărora lasă și purtarea de grijă a Zmarandii mumii lor, ca să o caute până la sfârșitul vieții ei.

Iar pă nepoatele sale ce sânt tot din Zmaranda, doaă anume: Lambrini și Geneta, fiind căsătorite la locul lor, îndatorește pe acești clironomi să le dea câte taleri cinci sute dupe moartea sa și să nu să amestice la altă clironomie. Iar una dintr-aceste nepoate anume Nastasia, fiind necăsătorită acolo, au adus-o hangiu aici și cu zestre de la sine au căsătorit-o dupe Apostol *sin* Velico. Pe care Apostol cu toate că îl hotărâse de la căsătoria lui a fi și el unul din clironomi împreună cu ceilalți trei nepoți, de mai sus numiți, asupra căruia lăsase și epitropia purtării de grijă, ca din venitul acestor acareturi, după ce vor da legăturile, apoi ce va prisosi să înpartă deopotrivă.

Dar în urmă cunoscând pă Apostol că nevrednic la această epitropie, nefiind mulțumit de dănsul și neputându-l lăsa cugetul să-l vază clironom cu ceilalți, ca să nu pricinuiască în urmă vreo scandală între cli-

ronomi și să adichisească pă ceilalți, cum și cele legate că nu să vor păzi, arătându-se de acum multe împotriviri la scoposul său ce are a face spre mântuirea sufletului său. Și mai întâi Apostol fugind de lângă hangiu apoi puind mijlocitori ca să-l desfacă și să-i dea de acum dreptul din clironomie ce i să va cădea.

Și dintr-acestea fiind hagiu silit ca prin judecată să să desfacă, s-au făcut amărunte cercetări din porunca domnii sale sefului nostru Alexandru Ipsilant voevod la departament și la divanul domnesc în două rânduri.

Și cu toate că Apostol să întorsese în urmă și cerea a nu fi scos din clironomie, dar hagiu neputând primi pentru pricinile ce mai sus s-au zis și hanul cu celelalte fiind legate la locuri sfinte și cu neputință de a să dăjghina, s-au făcut cercetare veniturilor a toate acareturilor ce are hagiu, dupe starea ce să află acum, și au venit în partea lui Apostol a patra parte taleri trei sute pe an. Și mai încărcându-să hagiu cu alți taleri cincizeci, au venit a lua parte lui Apostol din clironomie, dupe suma venitului, taleri trei mie cinci sute.

Pentru care aceasta au arătat preasfinția sa părintele mitropolit și cu dumnealor veliții boeri la divan, că un părinte are putere pe al său avut, nu numai pă un nepot al său să-l depărteze din clironomia sa, ci încă și pă fiul său cel adevărat, pe care îl cunoaște dă nevrednec și cu pricină dă vinovăție, iarăși are putere a-l depărta.

Și aceste acareturi fiind drepte ipostatica ale hagiului și la al său având putere a-l lăsa acolo unde își încredințează căutarea sufletului său.

S-au hotărât de domnia sa de au dat hagiu acei taleri trei mie cinci sute lui Apostol, peste zestrea ce are dată ca la taleri doaă mie și să fie dăsfăcut, fără dă a avea să mai facă la vreo clironomie a hagiului.

Și au poruncit ca să să rădice dă la mijloc orice engrafa vor fi asupra aceștii pricini.

Și așa, cu acest mijloc, împărtaşind pe rudele sale și socotind a-și pune la orânduială cuviincioasă cele ce din ostenele vieții lui au agonisit, ca și sufletul său să să pomenească dupe petrecanie-și și să să folosească din strădania vieții lui și și rudele lui să aibă dreptatea și folosul acela ce li să cuvine.

Și întâi au legat ca din venitul hanului i al viilor să să dea un etision pe an de taleri patru sute zece la ostrovul Patmo, carele l-au pus în faptă, dă îl urmează cu trimiterea acestor bani pe tot anul derând încât va avea viață, precum și după petrecania sa, asemenea să să urmeze. Insa taleri una sută la mănăstirea Sfântului Ioan Theologul de la Patmo unde are să să facă liturghie cu colivă cu chirodosie și masă pentru ucenicii carii învață la școală, în zioa sfântului marelui mucenic Dimitrie purtătorul de biruință și izvorătorul de mir. I taleri doaă sute cincizeci la școala de la Patmo, care să să dea la cinci ucenici obraze streine de alte țări, lipsiți și scăpătați, pentru înlesnirea chieluelii procopselii lor, dă fieșcare po taleri cincizeci, i taleri cincizeci la Zoodohu Pighi, tot de la Patmo unde sănt călugărițe, din care să ia taleri cinci preotul de acolo efimerios și taleri zece preotul de la apocalipsis a Sfântului Ioan, ca să să pomenească în toate sămbetile numele ce i să vor trimite. Precum și cu deosebită scrisoare, supt iscălitura sa, au încredințat la numitele locuri, de etision, spre a-l urma pe tot anul și ale trimite acest ajutor de bani, pentru pomeniirea sufletului său.

Și încât va avea viață să aibă însuși a stăpâni hanul cu viile, trimițând și la Patmo banii ce s-au zis mai sus.

Iar după petrecania sa le lasă toate acestea asupra acestor maisus numiți trei nepoți și la copii lor, cu aceste șarturi ca nici să vână, nici să zălogească vreuna dintr-acestea, ci să le fie întregi. Și din venitul lor să trimită pe tot anul numitul etision la numitul ostrov Patmo, prin cojocarii cei mai aleși ai rufetului din Tarigrad, ce sănt epitropi la acel ostrov. Și acolo să să facă teslim toți deplin în mâna dascălului ce va fi mai mare al școlii de acolo, ca de către el să să dea, cum să orânduiesc.

Care etision măcar și prefăcându-să stăpânirea acestor acareturi după vreme la mai multe mâini de moștenitori, mănăstirea și școala de la Patmo să nu aibă cu acea pricină vreo scădere și pagubă de aciasta afieromă, afară numai când din vreo întâmplare să va strica hanul sau parte de ale hanului și va fi multă trebuință de chieltuială, atunci să fie datori moștenitorii ca să-l facă și să-l dreagă la loc. Și până să va drege, să nu ia din venituri nimic, nici clironomii, nici locurile celor orânduite, ca să să poată cu lesnire a să drege la loc. Și apoi iarăși să să urmeze aceste legături necurmat.

Iar la meremeturi mai mici, îndatorește pe numiții moștenitori să dreagă hanul din venitul lor, ca să nu să putrezească și să să strice.

Să fie și un portar la han, cu o slugă, ca să ia aminte pentru cei ce intră și es și pentru măturatul și curățitul hanului i a grajdului și pentru pază dă cele întâmplătoare, căroră să li să dea simbrie pe an dupe cum să vor tocni. Și chiriașii care șad, să fie datori a-și scoate gunoiul lor și să măture și coturile unde șad, pe toată săptămâna.

Venitul hanului să nu aibă voe nici odinioară să-l vână cu totul, cum nici chiriașii a toate odăilor, ci să le dea însuși în chirie pe la chiriașii cu tocmeală numai de un an, iar nu mai în multă vreme.

Și fiindcă au cugetat și au făgăduit lui Dumnezeu, cu hotărât gând, ca să zidească o sfântă biserică cu a sa chieltuială pe locul ce-l are cumpărat aici în orașu Bucureștii, în mahalaua Broștenilor, în numele celui slăvit întru sfinți și întru tot laudatului apostolului Ioan Bogoslov și a sfântului cuviosului Hristodor, au făcut și pentru aciasta orânduială ca iarăși din venitul hanului și al viilor să să așaze de a fi totdeauna doi preoți mireni, unul pământean și altul grec, i un dascăl cu învățatura rumânească șazător deapurarea acolo, ca să învețe copii mahalagiilor fără de plată. Care să fie și cântăreț în numita biserică, dinpreună cu alt cântăreț grec.

Căroră acestora să li să dea plată dă simbrie pe an, precum să vor tocni, unde să să facă de doaoă ori pe an parastas cu arhieru, cu chirodosie și milă pentru săraci, însă la doaoă sărbători ale sfântului Ioan evanghelistul și bogoslovul.

Dupe săvârșirea bisericii rânduiește iarăși din venitul hanului și al viilor acest etision ce-l arătăm mai jos, ca să să trimită de clironomii lui, însă taleri cincizeci la sfântul mormânt, care să să trimită prin igumenul mănăstirii Sfântului Gheorghe Nou și dăndusă la epitropul sfântului mormânt să ia adeverință de bani și să o aducă la clironomi, ca cu acești bani să facă liturghie la sfântul loc Golgotha, în zioa Sfântului Nicolae, la șase zile ale lunii lui dechemvrie, cu colivă și chirodosie. Și alți taleri cincizeci la Sinaooros, unde să află moaștele Sfintei Ecaterini, ca să să pomenească pe toate sămbetele numele ce să vor trimite în scris. Care și aceștia să să trimită pe tot anul prin igumenul Sfintei Ecaterini și asemenea să aducă adeverință.

Orânduiește și epitropi, pă igumenul Sfântului Gheorghe i al Sfintei Ecaterini ce, după vreme, vor fi. Și din neguțătorii cumpanii de aici din București, carii vor fi proestoși, ca să fie privitori și purtători de grijă după

moartea hagiului, de urmează numiții clironomi ai lui toate cele orânduite, cum și trimiterea numiților bani la arătatele locuri. Și când nu vor urma clironomii săi, să aibă putere a le lua seama și a urma cele orânduite, ca cu acest mijloc în toată vremea să să păzească cele orânduite întocmai.

Asupra cărora acestor mai sus numite așazămături au făcut rugăciune domnii mele numitul hagi, ca să dăm și noi domneasca noastră întărire pentru paza și nestrămutarea a toate acestea, dupe cum s-au întărit și de frații domni Mihai vodă Suțul, Alexandru vodă Moruz și Alexandru vodă Ipsilant, prin hrisoavele ce le-am văzut, în care scrie că văzând buna faptă a numitului hagi, cu ajutorul ce din răvnă dumnezeiască au făcut la mănăstirea și școala de la Patmo și la sfântul mormânt, au afierosit și domniia lor din domneștile mili la mănăstirea și școala de la Patmo, fumăritul a tuturor prăvăliilor hanului, care strângându-să să să trimită, pe tot anul, împreună cu ceilalți bani la Patmo, iar fumarii domnești să nu să amestice întru nimic.

Cum și când să va întâmpla a lăsa vreun neguțător ce șade într-acest han, la moartea lui, prin diată, cevași millă și ajutor la aciastă școală, să nu să poprească acea danie de către epitropiia obștii de aici cu vreun fel de cuvânt.

Și numitul hagi nu numai să aibă privelegiul neamurilor, fiind așazăt lor orânduiala boerilor de neam ci, încă și când, după trebuință, să va întâmpla a să pune pe boeri și pă neamuri împrumutări, ori ajutorință sau altverice, el și atunci întru nimic să fie nesupărat.

Cum și clironomii lui și hanul să fie nedajneci atât de dăjdii, de zaharele, de angarii, cât și de altverice s-ar întâmpla să iasă pe alte hanuri și pe obște.

Să scutească și vinărici i dijmărit drepte bucatele hanului și acestor trei clironomi.

Așăjderea și purtătorii de grijă ai hanului, aume Hristea Gheorghiu și Dimitrie Petco să fie nedajneci, scutind [de] dijmărit și vinărici drepte bucatele lor.

Asemenea și doaoă pivnițe ale hanului să fie scutite de fumărit, de căminărit, de vamă, de vin domnesc și de ortul vătășăsc.

Să aibă și doi hangii, doi zidari, doi dulgheri oameni streini scutiți, cu adevăruri și pecetluituri la mâinile lor de la visterie.

Așăjderea și la biserica ce va să zidească aici, au orânduie ca să aibă liude zece streini, dărvari scutiți, cu pecetluituri de la visterie, pe carii să-i aducă din streinătate, ca să fie pentru căratul lemnelor și poslușanie la numita biserică.

La aceste orânduie ale hanului să nu să amestice nici parte bisericască, nici mirenească a le înstreina sau a le strămuta în vreun chip.

Pe lângă acestea, mai îndatorează hagiul pă numiții clironomii lui ca, dupe moartea sa, să dea la cutiia milostenii de aici taleri doaoă mie cinci sute și altă supărare sau cerere cu vreun chip să nu mai facă ca să poată împlini clironomii toate orânduiele sale, atât aceste mai sus numite, cât și pomenirile i altele ce-i va mai orânduie prin diata sa, pe carii îi îndatorește a le urma.

Deci, pliroforisindu-ne domniia mea pentru numitul han și vii că sănt drepte ipostatica ale sale, al doilea, văzând că așazământul ce face, iaste cu bună orânduială întocmit, ajutând și pă numitele locuri cu acel etjision, împărțășând și pe cutiia milostenii de aici, odihnind și pe rudele lui, cu acest mijloc neînpoțrivindu-să cu aciasta nici la pravili, nici la vreun obi-

cei al pământului și văzând și hrisoavele fraților domni, am binevoit și domniia mea de am întărit, prin-acest domnescul nostru hrisov, atât toate așazămăturile lui, precum mai sus sănt întocmite, ca să să păzească, cât și domneștile mili care iarăși mai sus coprinde, să le aibă nestrămutat.

Și am adevărit hrisoavul acesta cu însuși credința domnii mele Io Costandin Gheorghie Hangeri voevod, i cu credința preaiubiților domnii mele fii, Mihail voevod, Alexandru voevod, Nicolae voevod. Marturi fiind și dumnealor cinstiții și credincioși boerii veliți ai divanului domnii mele : pan Dumitrache Ghica *vel* ban, pan Nicolae Mavrocordat *vel* spătar, pan Nicolae Basarab *vel* logofăt de Țara de Sus, pan Manolache Crețulescu *vel* vorneț de Țara de Sus, pan Scarlat Ghica *vel* vistier, pan Costandin Filipescu *vel* vorneț de Țara de Jos, pan Radu Golesecu *vel* vorneț al obștirilor, pan Radu Slătineanu *vel* vorneț al treilea, pan Costandin Știrbei *vel* logofăt de Țara de Jos, pan Manolache Grădișteanu *vel* vorneț al pătrălea, pan Fălce[oianu] *vel* logofăt al obiceiurilor, pan Iorgache Suțul *vel* postelnic, pan Costache *vel* hatman, pan Theodorache Iuliano *vel* elucer, pan Grigorie Greceanu *vel* paharnic, pan Dimitrie Papazoglu *vel* stolnic, pan Dimitrie *vel* comis, pan Theodorache Văcărescu *vel* sluger, pan Iordache *vel* pitar. Și ispravnic, pan Nicolae Basarab *vel* logofăt de Țara de Sus.

Și s-au scris hrisoavul acesta la întâiul an dintru întâia domnie a domniei mele aici în orașu scaunului domnii mele, Bucureștii, la anii de la zidirea lumii 7306, iar de la domnul Dumnezeu și mântuitorul nostru Isus Hristos, 1798 iulie 25, de Răducanul Poenar *biv treti* logofăt, condecarul Divanului.

Costandin Hangeri voevod [m.p.].

L.P.

Nicolae Basarab *vel* logofăt, *procitoș*
Manolache *vtori* logofăt
vel medelnicer

Trecut în condica Divanului,
Răducanu *biv treti* logofăt, condicar

Acad. R.S.R., CI—20.

Original, stare foarte bună, hirtie cerată; pecetea mare domnească, în tuș roșu.

373.

1798 august 5.

Adevărez cu acest zapis al meu la mâna dumnealui *biv vel* paharnic Vintilă Prijbean.

Precum să să știe că rămăindu-mi clironomie de la răposat tată-mieu dumnealui Alexandru Greci[anu] *biv vel* stolnic o pereche de case cu alte namestii, cu locul lor, în mahalaoa bisericii Dintr-o Zi, care loc l-au avut răposatu cumpărat de la doaoă obraze, adică cel dăspre uliță carele au fost al răposatii mamii Marii Văcărescăi, de la dumnealui răposat unchi-mieu Scarlat Grecean *biv vel* vorneț, cu zapis de la leat 1775 iunie 25. Iar cel din dos carele este grădina, ce au fost al răposatii sătrăresii Iorgulesii, l-au avut cumpărat de la dumnealui mai sus numit boeru paharnic Vintilă, cu zapisul dumnealui de la leat 1781 iunie 24.

Care case cu aceste locuri nefiindu-mi trebuincioase, m-am aşăzat şi le-am vândut dumnealui în preţ de trei taleri 3 750, adică trei şapte sute cincizeci, după starea care să află acum, căzându-şi-se dumnealui a le cumpăra ca un vecin şi ca unul ce au fost şi locu cumpărat de la dumnealui de răposat tată-mieu.

Care luind şi banii dăplin în mâna mea, am dat dumnealui şi zapisile cele vechi ce au fost pentru aceste locuri.

Deci de acum înaintea să aibă a stăpâni dumnealui şi coconi dumnealui căţi Dumnezeu îi va dărui, cu bună pace de către mine şi de către tot neamul meu, fiind vânzare bună, prin ştirea tuturor rudeniilor mele.

Şi pentru credinţă am iscălit mai jos, ca să se crează.

1798 avgust 5.

Grigorie Grecean adeverez

G. Grecian paharnic, martor

[*indescifrabil*] vel logofăt, martor

[*semnătură grecească, indescifrabilă*]

Chiriac Arghenti, martor [*greceşte*]

[*indescifrabil*], martor [*greceşte*]

Ioan Grecean medelnicer, martor

[L.P.] [*indescifrabil*] clucer

Acad. R.S.R., CXL—144.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; frumoasă pecete, mică, inelară, în tuş negru.

374.

1798 avgust 15.

Adecă eu ce mai în jos mă voi iscăli, încredinţez cu zapisul meu la cinstită mâna sfinţii sale părintelui arhimandritul, chir Visarion Cotroceanu¹.

Precum să ştie că m-am rugat de sfinţia sa de a-mi da voe de a-mi face casă pe moşia sfintei mănăstiri, în Cărămidarii, lângă moara Pălici, însă cu această tocmeală, să dau la sfânta mănăstire, pe tot anul, chirie de pogon po taleri 3, adecă trei, care am coprins [o jumătate de pogon], să am să dau taleri unul, parale 20.

Vin şi rachiu să nu fiu volnic a vinde, băcănie să nu fiu volnic a face. Asemenea să nu fiu volnic a vinde casa la altul, fără de ştirea mănăstirii. Şi atunci când mănăstirea nu o vrea să o ia, să o vînz la altul, însă cu iscălitura mănăstirii. Iar întâmplându-se să vînz casa fără de iscălitura mănăstirii, acea vânzare să nu se fie în seamă nicăiri, fiindcă aşa m-am legat prin zapisul meu cu sfânta mănăstire.

Şi iar nedând chiria până în trei ani, să aibă voe mănăstirea să mă scoată afară din casă şi eu să n-am a cere măcar un ban pe cât am cheltuit. Ferească Dumnezeu, de să va întâmpla răzmiriţă şi eu oi fugi şi n-oi veni până în trei ani, volnică să fie mănăstirea să-şi ia casa supt stăpânirea ei

¹ În aceeaşi zi, arhimandritul Visarion face mai multe contracte de închiriere, pentru locuri de case, cu diferite probleme: XCIII—15; CXI—9; CXI—11; XCIII—16.

pentru că s-au isterisit de chirie de trei ani. Şi încă să dau la sfânta mănăstire o găină la Crăciun şi zece oo la Paşte.

Şi păzind aceste toate, să fiu nesupărat. Şi pentru mai adevărată credinţă, am dat acest zapisul al meu. Asemenea am luat şi eu de la sfânta mănăstire.

1798 avgust 15.

× Eu Dobre cazacul, adeverez

Şi am scris eu, Ion logofetelu, cu zisa lui.

Arh. St. Buc., M-rea Cotroceni, CXI—10.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran, format mic.

375.

1798 septembrie 6.

Milostivii bojiu Io Costandin Gheorghiu Hangeri voevod i gospodin davat gospodstvo-mi Catrinii slugeresii Lăcusteancăi care fiindcă au avut milă prin cărţi domneşti a ţinea [*indescifrabil*] patru oameni streini fără pricină de dajde, scutiţi cu pecete gospod, pentru posluşania şi ajutoru casii sale, i o pivniţă aici în oraşu Bucureşti scutită de toate orânduielele ce dau alte pivniţe, după cum ne adevărim domnia mea şi din cartea domnii sale fratelui Alexandru Ipsilant.

Drept aceia dar milostivindu-ne şi domnia mea, i-am înnoit şi i-am întărit mila aceasta. Şi poruncim ca să i să păzească întocmai şi nestrămutat, că aşa este porunca domnii mele.

I i. saam receh gospodstvo-mi.

1798 septembrie 6.

[L.P.]

vel vistier

Trecut în condica vistieriei,

[*indescifrabil*] logofăt

Acad. R.S.R., LXVII—42.

Original, stare bună, hîrtie cu filigran; pecetea domnului, octogonală, în tuş roşu.

376.

1799 februarie 5.

Pentru multele slujbe ce au făcut casii sf. Mitropolii dumnealui dohtar Costandin [Darvari], atît la cumpărătoarea moşii fabricii de hîrtie, i la lucrarea hîrtii cită s-au făcut pînă acum la numita fabrică, cit şi cu meşteşug dohtoricesc la oamenii casii, cînd s-au întîmplat după vreme, a să bolnăvi, fără nici o plată de osteneală. I-am hărăzit locul de supt prăvălia Pîrvului bărbier ot mahalaoa Sf. Dimitrie ce-i zice şi Bălăceanu, care loc este al sf. Mitropolii, spre a nu rămînea mîhnit şi istirisit de dreapta sa osteneală, nefiind mai virtos nici cu paguba casii, căci deoparte să îndatora Mitropolia a plăti osteneala de atîta ani ce au făcut la fabrică, de altă parte s-au cumpărat de noi alte acareturi în loc care sînt văzute şi ştiute.

Deci să aibă dumnealui și tot neamul dumnealui a stăpîni numitu loc de către Mitropolie, fără a mai pretenderisi însă nici dumnealui vreodată după vremi, plată de la Mitropolie pentru osteneala ce au făcut la fabrică.

Măsura căruia loc este fața la pod, a prăvălii, pînă în ulicioara ce este între prăvălie și între băcănie stînjeni 2 lung, din pod pînă în fund stînjeni 4, fără un lat de mină, iar fundu lat din perete pînă în perete stînjeni 2, palme 1.

Și spre încredințare am dat dumnealui această carte a noastră, adevărită cu pecetea și iscălitura noastră.

1799 februarie 5.

L.P.

Ungrovlahias Dosithei epivivei
Iosif episcop Argeș, mărturie

Arh. St. Buc., ms. 158, f. 98 v.

377.

1799 [februarie 23].

Adecă eu Petre Sufragiu *sin* Niamțu [?] lăcuior, dinpreună cu soția mea Mariaa, adevărim cu zăpăsul nostru acesta la mîna dumnealui chir Hristodor grămăticu.

Precum să știe că eu avînd o casă a mea făcută cu banii miei, aici în București, lângă mănăstire[a] Toți Sfinții, în mahalaoa Antimului, fiind pămîntul Mitropolii, cu chiria pînă an taleri 10, adică zece, pentru loc, după cum pre larg să arată în pecetluitul ce mi s-au dat de la Mitropolie cum să [să] urmeze.

Și neputînd eu a o mai ținea, aflîndu-mă cu șăderea și cu slujba într-alte pămînturi, depărtat, o am vîndut-o dumnealui mai sus numitului cu bună tocmeală și de a mea bunăvoe, drept taleri 500, adică cinci sute, care bani i-am și primit pînă deplin. Însă dumnealui numitul cumpărător de acum înainte să aibă a stăpîni cu pace această casă cu toate ale ei înprejur, atît dumnealui i cocoana dumnealui cît și coconii dumnealor căți Dumnezeu le va dărui, de către mine, i de către soția mea, i copii miei, cît de către tot neamul meu atît și de către vecinii miei, nebântuiți în veci. Iar cînd cinevași din neamul meu sau din vecini înprejurați (*sic*) să va scula cu protimisire a răscumpăra această casă, la orice judecată va merge să nu i să știe cererea în seamă, fiindcă această vînzare cînd s-au făcut, au fost cu știrea și cu voia tuturor rudelor mele și a vecinilor la care mai jos să vîd iscăliți anume.

Și pentru nestrămutat așăzămînt și adevărată credință ne-am iscălit, ca să să crează.

1799.

Petru Sufragiu *sin* Niamțu [?] dinpreună cu soția mea vînzători, adevărim

Deftul logofăt Petrescul, unghiul dumnealor, mărturie

Radu ceaușu vecin și martor, neștiind aceasta, mi-am pus degitul

Velcea *biv vel* pitar, martor

Mihalache [*indescifrabil*], vecin și martor

Arh. St. Buc., ms. 158, f. 97.

Copie.

378.

1799 martie 2.

Încredințăm cu zăpăsul nostru la cinstită mîna sfinții sale părintelui arhimandrit chir Visarion Cotrocian.

Precum să știe că pentru podul ce ne-am tocmărit cu sfinția sa ca să-l facem dîn josul morii Grozăvești, vîzînd sfinția sa pari bătuti dă ceia parte și socotind că o să fie podul cam jos, fiind și cam matecă acolo, s-au temut dă a nu-l lua apa sau a-l rupe năboiala gheții.

Dă aceia, dăm noi acest zăpăsi, că dă să va întămpla să ia apa babele și urșii și podinile sau dîn năboiala gheții să va lua acestea, adică babele, urșii și podinile după ce-l vom isprăvi, să avem noi a-l face și a pune aciastă cherestea dă la noi. Iar dă să va întămpla să scoată parii aceia, să-i fie greșala a sfinții sale.

Și pentru credință, am pus degitile, în loc dă pecetie, ca să să crează.
1799 martie 2.

- × Eu Dumitru *ot* Tăntava, adeverez
- × Eu Voicilă *ot tam*, adev[ez]
- × Eu Gheorghe *ot tam*, adev[erez]
- × Eu Stan *ot tam*, adev[erez]
- × Eu Gheorghe *ot tam*, adev[erez]
- × Eu Dinu *ot tam*, adev[erez]
- × Eu Radul *ot tam*, adev[ez]
- × Eu Marin *ot tam*, adev[erez]

Arh. St. Buc., M-rea Cotroceni, CXI—12.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran, format mic.

379.

1799 mai 20.

Dosithe milostiuu bojiu arhiepiscop i mitropolit Ungrovlahii.

Fiindcă iubitul nostru fiu sufletesc dumnealui *biv vel* paharnic Stanciu ș-au dat la sfința Mitropolie otaștina vii dumisale ce o are pe pămîntul Mitropolii, în dealul București, pe anii trecuți pînă acum și iaste plătit, am dat dumnealui spre încredințare acest pecetluit ca să fie nesupărat. Aceasta.

1799 mai 20.

L.P.

Acad. R.S.R., LXXV—95.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; pecetea în tuș negru.

Al Ungrovlahiei Dosithei epivevei [grecește]

Adică noi care mai jos ne vom iscăli, dat-am credincios zapisul nostru la mâna dumnealui chir Theodosie Toma.

Precum să știe că rămăindu-ne clironomie de la răposatul fratele nostru Dumitrache casa cea părintească, ce este în mahalaoa Bisericii Doamnei, cu locul ei ohavnic, pe Podu Mogoșoai, i cu o prăvălie tot d-acest loc deosebit de casa mare, care casă să vecinește despre o parte cu locul dumnealui *vel* logofăt Scarlat Câmpinean și despre alta cu casele și prăvăliile răposatului Tomiții Călicescului, iar în față cu Podu Mogoșoai.

Și învoindu-ne între noi frați, nefiind siliți de nimeni, am vândut dumnealui chir Theodosie Toma drept taleri 8 000, adică opt mie, care bani luându-i toți deplin am dat dumisale și toate sineturile casii cele vechi.

Ci de acum înainte are să stăpânească dumnealui casa cu tot locul ei și prăvălia în bună pace, atât dumnealui cum și tot neamul dumnealui, de către noi și de către tot neamul nostru.

Și pentru mai bună credință s-au iscălit într-acest zapis și alte mărturii vecini, i alte obraze vrednice de credință, puind și noi iscăliturile și pecețile noastre, ca să să crează.

1799 iunie 23.

[L.P.] Diamandache Halp. *biv vtori* vistier, vânzător

[L.P.] [indescifrabil] Halep, vânzător

[L.P.] Ștefan Halp., vânzător

[indescifrabil] *vel* logofăt, martor

[indescifrabil] *biv vel* logofăt, martor

Andonie [indescifrabil] sârdar martor

Dumitrache [indescifrabil], martor

Arh. St. Buc., Achiziții noi, CVII—64.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; pecetea inelară a lui Dumitrache Halepliu este o piatră antică reprezentând un frumos bust cu privirea spre dreapta.

Pe verso este scris un alt document în grecește.

† *Milostiiu bojiu Io Alexandru Costandin Moruz voevod i gospodar zemli Vlahiscoie* dat-am domneasca noastră carte boerului domnii mele Ioan polcovnic dă siimeni ca să aibă a face zapt și a stăpâni fabrica de fidea cu ergaliile ei ce este în dealul Bucureștilor, dăspre Văcărești, cu toate namestiile și cu toate înprejmuirile după sinețurile ei.

Pentru că din înaltă poruncă împărătească vânzându-să la mezat toate acareturile răposatului domn Costandin Hangeriu ce după petrecania sa s-au făcut zapt la miriia împărătească cu mumbașir împărătesc trimis într-adins, precum este de obște știut.

Între care acareturi fiind și această numită fabrică, dată după împărăteasca poruncă spre vânzare, după ce s-au făcut mezatul întâi la stărostie după obicei, în patruzeci de zile de rând, apoi în divanul țării

înaintea tuturor dumnealor boerilor halea și mazăli în doaă și în trei rânduri și s-au înștiințat toți deobște, în cele după urmă s-au strigat față și înaintea domnii mele la adunarea dăplin.

Și au rămas în sfârșitul mezatului numita fabrică asupra numitului boer cumpărător cu taleri 1 410, adică o mie patru sute zece. Care bani i-au și numărat dăplin și s-au dat, precum au fost porunca împărătească.

Deci în puterea acei preainaltii și vredniciei dă închinăciune poruncii împărătești, ce ne-au fost trimisă spre aceasta, dăm la mâinile numitului boer acest domnescul nostru sinet, ca să știe și să cunoască de acum înainte stăpân desăvârșit și volnic pă această fabrică. Să o ție și să o stăpânească nestrămutat, ca un cumpărător de la sultan-mezat ce s-au făcut din poruncă împărătească și domnească.

Căruia pentru mai multă întărirea i s-au dat la mâini și copia împărăteștii porunci, făcându-i-să teslim și toate sineturile aceștii fabrici, care de la miriia împărătească ne-au fost trimise.

I i. saam recek gospodstvo-mi

1799 iulie 31.

Io Alexandru Costandin Moruz voevoda [m.p.].

L.P.

Ștefan Basarab [?] *vel* logofăt *prociotoh biv vel* paharnic

Acad. R.S.R., CCCLVIII—33.

Original, stare potrivită; frumoasă pecetea domnească, în tuș roșu.

† Adicăte eu chir Anghel care mai jos mă voi iscăli dat-am bun și credincios zapisul meu la mâna dumnealui Mihai arnăutu și la jupâneasa dumnealui Calița.

Precum să știe că am avut o casă de vânzare pe locu mănăstirii Rađului Vodă, mahalaua Izvor. Și chiria locului pe an taleri 1. Și m-am învoit cu dumnealor de a mea bunăvoe de le-am vândut-o. Și tocmeala am făcut-o taleri 130, adicăte o sută treizeci tocmai și banii i-am primit.

Și să aibă a stăpâni dumnealor cu bună pace casa și nesupărați de nimini, că eu i-am vândut-o de a mea bunăvoe.

Și când s-au făcut acest zapis, au fost și alți oameni care să vor iscăli mai jos, marturi.

Și eu, pentru mai adevărată credință, m-am iscălit mai jos, împreună cu soția mea și ne-am pus și degetile în loc de pecete. Și fiindcă [indescifrabil] cu chirie și dumnealui să să invoiască cu chir [indescifrabil].

1799 septembrie 13.

Eu Anghel căpitan adeverez și vânzător

Eu Catrina soția dumnealui, adeverez

[pe verso]:

Zapisul Caliții, al casii.

Arh. St. Buc., Achiziții noi, XXXV—4.

Original, stare bună, format mic.

Preainnălțate doamne,

†Din luminată porunca mării tale, prin văt[aful] de păhărniceii, s-au înfățișat la judecată Ilarion monahul, vechil din partea sfinții sale părintele episcop Argeșiu, cu jalba ce au dat asupra unor mahalagii de aici, de la mahalaoa Fântăni Boului, prin care arată că mănăstirea Toți sfinții, ce este acum metoh sfintei episcopii Argeș, are un loc în numita mahala, dat danie de răp[osatul] stolnic Ioniță Grecean și din nepurtarea de grijă a iegumenilor, ce au fost după vremi, s-au fost înpresurat acest loc de cătră mahalagii înprejurenii.

Cere dreptate, după sineturile ce are mănăstirea, să-și afle dreptatea cu a să supune acei mahalagii să plătească fieșcare chiria pe locul cât va fi având coprins dintr-această danie. Și spre dovadă ne arată o adevărută din leat 1777 mai 17, cu iscălitura și cu pecetea Marii stolniciesii Grecianca și cu cincii martori, însă răp[osatul] mitropolitul Filaret, aflându-să pe acea vreme mireon, i de Grigorie arhimandrit, i popa Toma eclisiarh și cu alte dooaă mărturii, adevărit și de răposatul mitropolitul Grigorie, cu coprindere că Mariia stolniceasa Greceanca au dat mărturie, în frica lui Dumnezeu și înaintea mitropolitului Ungrovlahiei chiriu chir Grigorie, pentru un loc ce este la Fântăna Boului, care loc au fost bun al răposatului soțului dumneaei, stolnic Ioniță Grecean, rămas și dumisale de la părinții dumnealui. Iane portar și Mariia portăreasa.

Și îngropându-să părinții răposatului soțului dumneaei la sfânta mănăstire Toți sfinții, atât soțul dumneaei, cât și dumneaei s-au îndemnat, din râvnă dumnezeiască, și au dat danie numitei mănăstiri, de sănt acum 35 de ani, care din vreme în vreme, începând a să înpresura acest loc de mahalagii înprejurenii și sfinția sa părintele iegumen numitei mănăstiri, chir Neofit, vrând să-l descopere și negăsind la mănăstire cartea de danie, fiindcă au dat Dumnezeu de au trăit până atunci dă aciastă mărturisanie, cu sufletul dumneaei, pentru acest loc că este bun al sfintei mănăstiri, fără-dă nici o pricină.

I o carte de judecată a acestui departament, ot leat 1777 mai 20, prin care arată că mai având judecată iegumenu sfintei mănăstiri Toți sfinții, de-și cerea chiria locului unde sănt casele lor făcute și neputând dovedi nici daniia, nici stăpânirea acelu loc cu dăplină dovadă, au rămas cererea a iegumenului.

În urma acei cercetări, au adus tot la același departament adevărută a dumneaei stolniciesii Marii Greceancăi, care să vede mai sus și zic dumnealor boerii judecători că văzând dintr-aciastă mărturie împlinită dovada care lipsea de la întâia cercetare ce s-au făcut la aciastă pricină și dovedită dreapta danie care au făcut fiul Marii portăresii, stăpânitorul locului, hotărâsc să aibă a lua sfânta mănăstire obicinuita chiria locului de la casele ce au fost făcute pe acel loc.

Ne mai arată și o carte de alegere ce s-au făcut la fața locului, a dumnealor veliților dvornici, scrisă din leat 1777 noemvrie 24, prin care arată că din luminată porunca mării sale Alexandru vodă Ipsilant, fiind fost orânduși spre cercetarea și descoperirea acestui loc și mergând la fața locului, unde este acest loc la Fântăna Boului și fiind față și

dumneaei Mariia stolniceasa, ceia ce au închinat acest loc împreună cu răp[osatul] boerul dumneaei, stolnic Ioniță Greceanul și strângând și pe toți mahalagii ce au fost săzători pe acest loc, i pe alți mahalagii ce să vecinesc cu acest loc.

Unde fiind față și Neofit iegumen și neputând dumnealor dovedi într-alt chip adevărul de la dănsii (adecă, de la mahalagii), au pus de le-au citit cartea de blestem, fiind scoasă asupra lor, ca să arate fieștecare cum va ști adevărul, în frica lui Dumnezeu, locul al mănăstirei este și de au dat vreodată chirie, sau al lor dă moștenire este.

Și după ce au început cartea de blestem să să citească, întâi un Radu, copilul din casă, au scos un zapis de cumpărătoare al casii lui, ce o avea cumpărată de la un Duminică neamțul din Poartă, întru care arată că, deosebit din locul ce i-au vândut, stăpânește un pas de loc și mai bine din locul mănăstirii Toți sfinții.

Și văzând și ceilalți mahalagii că s-au dovedit că locul este bun al mănăstirii, au început a arăta adevărul, zicând că locul este al mănăstirii Toți sfinții și au și dat chirie mai nainte la sfânta mănăstire pentru casele lor. Și întâi, Vasile căpitan, i Pandeles ciauș de lificii, i Neacșul pușcaș, i Duminică neamțul din Poartă și o Catalina mătușa au arătat și semnele pe cât zic că știu că au fost stăpânirea mănăstirii pe acest loc.

Și mergând dumnealor veliții dvornici cu toții, l-au și ocolit acest loc după arătarea lor și au pus de l-au sforât și l-au măsurat cu stânjănul domnesc, fiind față toți mahalagii, cât și numitul iegumen, puindu-să și semne la fieștecare trăsura, cu suma stânjănilor, precum cartea dumnealor mai pre larg arată.

Făț fiind și unii din părătii mahalagii, s-au întrebat ce au a răspunde îpotrivă și ziseră că fiind unii dintr-ănsii vineticii dintr-alte părți, n-au pomenit să fi dat chirie la numita mănăstire, nici că i-au supărat cinevaș până acum, ci au cumpărat unii de la alții case cu zapise, iar alte scrisori vechi, ziseră că, nu au.

Deci, fiindcă după sineturile ce să văzu că are sfânta mănăstire Toți sfinții și părătii nu avură nici un fel de semn de sinet la mâna lor, să dovedește curat că are acest loc dat danie în mahalaoa Fântăni Boului și, după vremi, s-au cutrupit de cătră mahalagii. Și mai vartos, că din chear alegerea dumnealor veliților dvornici, ce au mers la fața locului și l-au dăscoperit prin carte de blestem, ocolindu-l cu trăsuri și cu sumă dă stânjani, puindu-i și semne, după dreptate zicem și noi ca întocmai după acea alegere a dumnealor veliților dvornici să urmeze mănăstirea cu stăpânirea și lăcuiitorii ce sănt pe dănsul să să îndatoreze a să învoi cu mănăstirea după pilda altora locuri mănăstirești vecine cu acest loc și după coprinsul ce fieșcare va fi având.

Iar cea desăvârșit hotărâre, rămâne a să face de către înnălțimea ta.
1799 octomvrie 1.

Andonie Fotino

[trei semnături grecești, indescifrabile]

Iordache [indescifrabil] pitar

s-au luat taleri trei [taxă].

Arh. St. Buc., Episcopia Argeș, XLVIII—70.
Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran.

Preainălțate doamne,

Grigorie spițer, prin jalba către înălțimea ta, au arătat că dupe moartea tată-seu rămăind încărcat cu grele datorii și neavând alt mijloc de plată decât numai o casă părintească, au cerut a i se da voe a-și vinde cu mezat acea casă spre a se putea plăti de datornicii cari-i fac mare siet.

Cu care jalbă au fost orânduit la Departamentu de Opt spre cercetare, unde cercetându-se s-au îndestulat judecata din tacirul său, i al frate-său, că ar fi binaoa făcută de tatul lor Neculi spițer, pe locul sfintei mănăstiri Văcărești. Și după cum au arătat și chiar Gavril proigumenu numitei mănăstiri, că este binaoa făcută de tatul lor, pe locul mănăstirii și neavând alt mijloc de plată voese ca să o vânză de mare stinahorie, aflându-se datorie părintească și din an în an să încarcă cu dobânda banilor.

Și spre a se folosi cu preț mai îndestulat, au găsit judecata cu cale, să aibă voe a o vinde cu mezat. Și au arătat mării tale cu anafora, care întărindu-se cu luminată pecete, mi să poruncește dă către înălțimea ta ca să fac mezatul acestii binale după obicei.

Următor fiind luminatii porunci, am orânduit telal de au strigat la mezat această casă din mahalaoa Scorțarilor: însă sus cu trei odăi și sală, cu două pri[d]voare, jos cu spițerie, în fața podului, însă fără dohtorii, cu patru odăi și tindă, cu curte, cu grajd, i cu șopron și cu odaie de cuhnie, pe locu sfintei mănăstiri Văcărești, chiria locului pe an talere 56.

Care strigându-se într-azul tuturor de obște, în sorocu cel orânduit al mezatului și atârdisind din mușterii dupe obicei la prețul cel din urmă, au rămas asupra unui Nicolae logofātu cu talere 8000, peste care preț nemaieșind alt mușteriu ca să mai înalțe, nici din cei ce li se cuvîn protimis, nici de alți străini. Și fiindcă s-au mulțumit vânzătoru a i se da cu acesta, dându-să de știre și sfintei mănăstiri Văcărești. Și s-au lăpădat zicând că nu-i trebuiește, s-au și haraciladisit mezatu pe seama numitului mușteriu, drept această sumă de talere opt mii.

Care bani s-au și numărat pe deplin la stărostie. De care, după ce se va scoate telalăcu dupe obicei, la leu *po* bani 6, ceilalți se vor da numitului vânzător prin zapciu cel orânduit ca să plătească de datorie.

Ci fiindcă cumpărătoru au cumpărat de la mezat, să roagă înălțimii tale a i se da și luminată întărire pentru mai bună stăpânire.

1799 noemvrie 12.

Al mării tale prea plecată slugă,

Panait Țigara staroste

[rezoluția domnului]:

Io Alexandru Costandin Moruz voevod i gospodar zemle Vlahiscoe.

Întărim și domnia mea ca să stăpânească numitul Nicolae logofātu, cu bună pace, ca un cumpărător de la mezat, făcut din porunca domnească, plătind și ajutor cutii, după rânduială.

1799 noemvrie 12.

Arh. St. Buc., Condica domnească nr. 42, f. 94—94 v.
Copie.

†Al Ungrovlahiei arhiepiscop Dosithei mitropolit, adeverez [grecește]

†Încredințez cu acest zapis al meu la mina dumnealui Tănase căpitan Petrescul, că având eu un loc părintesc în mahalaua Anthimului, dă a mea bunăvoe și cu știrea rudelor mele l-am vândut dumnealui drept taleri 1 500, adică una mie cinci sute, să-l stăpânească după semnele cele vechi, care să cuprind și în hotărnicia dumnealui boerilor *veli* vornici, ce din poruncă domnească au ales acest loc dă cătră vecinii înprejurași. Și s-au găsit stânjeni dă ai lu Șarban Vodă, însă noaaă la fața porții, șaptezeci și opt și jumătate la mijloc și șaptezeci la fundul dăspre Ilie mahalagiu și una sută treizeci și șase și jumătate, lungul.

După care alegere, rămăind mulțumiți și vecinii, au dat inseris, supt iscăliturile lor, puindu-se mart[ori] și doi *vtori* vornici, Neacșul și Ianache, carei au fost orânduiți la fața locului pentru alegerea locului.

Și primind toți bani pă deplin în mina mea, am dat dumnealui acest zapis, dinpreună cu hotărnicia și adeverița înprejurașilor (fiindcă alte cărți nu mai sânt pentru acest loc), să-l stăpânească în pace dumnealui, copii și nepoții dumnealui, atât dă cătră mine, copii miei și dă cătră tot neamul meu.

Și, pentru mai adivărată credință, am iscălit, ca să să crează.

1799 dechemvrie 28.

Theodor [indescifrabil] clucer, adeverez [grecește]

Elie Zaharia [?], martor [grecește]

trecut în condica Mitropoliei
Anastasia logofātu Mitropoliei

Arh. St. Buc., Episcopia Argeș, XLVIII—71.
Original, stare foarte bună, hirtie groasă cu filigran.

Io Alexandru Costandin Moruzi voevod bojiu milostiu i gospodar zemli Vlahiscoe.

Ioniță ișlicaru nerămăind odihnit la această anafora a dumnealui veliților boeri, s-au înfățișat la Divan înaintea domnii mele cu Toncea băcan epitrop bisericii Sf. Gheorghe Vechi, i cu Gheorghe *biv tretî* logofăt, vechil dumnealui *vel* vornic Costandin Știrbei.

Unde făcând și domnia mea cercetare pricinii, văzum că cererea lui Ioniță este ca plătind și de acum înainte chiria binalii *po* taleri 20 pă an, după așezământul ce are făcut cu preoții bisericii, să nu fie scos din stăpânirea acei binale. Căruia cerându-i-se să arate zapis ce are de la mâna preoților când i s-au dat lui această bina, prin așezământ de chirie, îl văzum cu leat 1786 octomvrie 26, iscălit de trei preoți ai bisericii, i de Matei Lăcusteanul *biv vel* căpitan și de Ianache Rahtivan cei de atunci epitropi ai bisericii.

În care acest zapis văzum, că după ce să arată tocmeala și așezământul ce au făcut cu Ioniță pentru închirierea acestii binale la dănsul, apoi mai jos la sfârșitu zapisului să coprinde și aceasta, scriind ritos așa,

că de să va scula cineva din preoți ca să-l scoată din casă sau din pivniță să aibă să-i întoarcă toată cheltuiala înapoi, fiindcă așa le-au fost așezământul.

Deci, după chiar zapisul de așezământ ce ține Ioniță în mâinile lui, vedem că este legat, cum de să va scula cinevași din preoți bisericii să-l scoată din stăpânirea binalii să aibă a-și primi cheltuiala și să iasă.

Care această putere, fiindcă au lăsat-o Ioniță slobodă, la voia preoților, nu poate acum a să împotrivi la cererea ce fac cei de acum epitropi ai bisericii, spre a-l scoate din stăpânirea acei binali, căci ori preoți sau epitropi bisericii, tot acelaș cuvânt și putere au spre a căuta dreptățile bisericii. Care epitropi ce să află acum la această biserică, fiindcă voesc și cer ca să ia binao din stăpânirea lui Ioniță, au puterea aceasta după însuși copriinderea zapisului, cum s-au arătat mai sus, și lui Ioniță nu-i rămâne nici un cuvânt de împotrivire la aceasta, decât toată dreptatea lui ieste, iarăși după zapis, ca să i să plătească de epitropi cheltuiala ce va fi făcut la acea bina și să iasă afară din stăpânirea ei.

Deci dar, pentru cheltuiala ce va fi făcut Ioniță la acea bina, poruncim ca cu dreptate și în frica lui Dumnezeu, prin marifetu dumnealor veliților vornici să să prețuiască la fața locului, de epistatul dulgherilor și al zidarilor, în fieșcare lucru după starea în care să va fi aflând acum și suma banilor, pă cât va ieși după dreapta prețuire, hotărîm să o plătească epitropi bisericii dăplin la Ioniță și așa să rămăie binao pă seama bisericii.

Din care sumă a prețuirii nu are a să scădea nimic, cu pricina ce zice dumnealor veliți boeri printr-această anafora, că s-au folosit Ioniță câte cu taleri 45, pe tot anul, ce au luat chirie de la alții mai mult peste taleri 20 ce da și el la biserică, căci Ioniță plătind acei câte taleri 20, chiria ce era tocmit să dea pă an la biserică, era volnic să o închirieze el la alții cu cât de multă chirie, precum nici Ioniță nu are cuvânt la ceia ce zice, că în vremea răzmeriții, nu numai n-au luat nimic chirie, ci încă s-au păgubit cu plata de la dănsul la omul ce-l pusese dinadins ca să șază în casă să o păzească a nu o dărâma, căci ori de au păgubit, sau de s-au folosit și paguba și folosul al lui este.

Într-acestași chip dar hotărîm și poruncim să să urmeze, cum să coprinde mai sus. Și apoi epitropi vrând să facă vreun schimb, mai cu bun folosul bisericii, vor arăta la presfinția sa părintele mitropolit și la dumnealor veliți logofeți ca să facă anafora, care aceia ieste deosebit în urmă a să deoresi, iar acum domnia mea judecăm și hotărîm numai pricina între Ioniță ișlicaru cu epitropi bisericii.

1800 martie 16.

L. P.

vel logofăt

[urmează]:

Preainălțate doamne,

Din luminată porunca înălțimii tale, ceauș[u] de aprozi au înfățișat înaintea noastră pă Ioniță ișlicaru de aici, cerând ca în puterea zapisului de așezământ ce are de la mâna preoților ot Sfete Gheorghe

Vechi, iscălit și de epitropi bisericii, după acea vreme, să fie neștrămutată de la mâna lui o casă cu pivniță ot mahalaoa Sfântului Dimitrie, a căria binao au fost a mai sus zisei biserici Sfete Gheorghe, iar locul au fost al răposatei Marii Bălăceanchii. Și acea jupânească încă de când trăia, prin partea sa de danie, l-au dăruit dumnealui vel vornicului Costandin Știrbei.

Care zapis arătându-ni-l Ioniță ișlicaru, să văzu cu leat 1786 oetomvrie 26, iscălit atât de trei preoți ai Sfântului Gheorghe Vechi, anume popa Ștefan proestos, i popa Gheorghe și popa Nicolae, cât și de epitropi ce au fost mai nainte la biserică, însă Matei Lăcusteanul biv vel căpitan și Ianache Rahtivan. Prin care scriu preoții că avînd sfînta biserică o casă cu pivnița ei dădăsupt în mahalaoa Sf. Dimitrie, au dat-o lui Ioniță ișlicaru cu chirie în ani trei, drept taleri 30, ca pă fieșcare an să dea acești mai sus numiți bani, însă într-acestași chip ca putînd ei preoții a o drege, fiindcă era dă tot dăzvălită și păreții stricați, i altele, atunci să aibă să ia această mai sus numită chirie. Iar neputînd preoții să o dreagă și să o învelească, după cum au vorbit, și să va încărcă numitul ișlicar și va, lua-o asupra-și ca să o dreagă și să o învelească, atunci numitul să aibă a le da pă fieșcare an câte taleri 20, tocma, pînă la numit soroc dă trei ani.

Și la împlinirea sorocului de-l vor vedea ei că să silește, de a drege casa i altele, atunci tot el să aibă a o ținea tot cu această urmare, dîndu-și chiria pă an taleri 20. Iar cât pentru chiria pămîntului să aibă preoții a o da, iar mai sus numit[u] să nu să supere, iar sculându-să cineva din preoți ca să-l scoată din casă sau din pivniță, să aibă a-i întoarcă toată cheltuiala înapoi.

Zicînd părășul că după copriinderea acestui zapis, fiind el următor, nu numai chiria au plătit-o pă tot anul preoților, ci și dumnealui vornicului Știrbei, pe doi ani și mai bine, de când s-au făcut stăpân locului. Ci încă și casa i pivnița au dres-o cu a lui chieltuială și că în al treilea an 1789 judecîndu-se cu epitropi ce vrea să-l scoată, i s-au dat cu hotărîrea judecății să o ție iar el.

Care anafora să văzu și de noi, coprinzînd, cum că, cât pentru cererea ce o face jăluitoru să o ție tot el, nu este primită, căci cu aceia să robește lucru bisericii numai cu acea închiriere asemănându-se ca un edic, iar pentru chieltuială ce să va dovedi că au fost, să cuvine să i să plătească, de-l va scoate din cărciumă, fiindcă, într-acei trei ani trecuți de la răzmiriță, nu s-au folosit nimic dintr-ânsa, căci toate cărciumile era poprite cu poruncă să nu vînză vin.

Și cu acel cuvânt, în locul acelor trei ani, au ținut-o pînă an și au stăpănit-o nesupărat ani 13 și mai bine. Iar acum Toncea băcan și Hagi Ioniță epitropi bisericii, fără știrea lui și a preoților au vîndut această bina la mai sus numit boer stăpănul locului și cere dreptate.

Față fiind și numiții epitropi, răspunse că pivnița să află la o stare foarte proastă, lăsînd-o Ioniță de s-au stricat, încât aproape este să cază și că el făcea matrapazlăc, căci o da cu chirie pă an taleri 65 și da preoților numai taleri 20, iar taleri 45 îi rămănea lui.

Și că mai avînd sfînta biserică și alte două prăvălii, care prăvălii fiind vechi, dărăpănite și nedăndu-le mâna ca să le dreagă, cu știrea preasfinții sale părintelui mitropolit au făcut-o nu vînzătoare precum zice jăluitoru, ci schimb, pentru că nu s-au prețuit cărciuma ce este pă locul dumisale și să dea dumnealui vornic bani[i] prețuirii, ci au dat prețul

ceilalte prăvălii ce au tocmit-o epitropi[i] să o facă nouă pă locul bisericii la poarta din jos, dând nu numai bina pentru bina, ci dând bina nouă pentru veche.

Și cu toate că binaoa este foarte proastă cum și păreții pivniții povârniți și proptiți în stâlpi și nu fac acele lemne nici taleri 100, dar dumnealui *vel* vornic Știrbei pentru că s-au aflat a fi stăpân locului, îndemnându-l și preasfinția sa părintele mitropolit au dat taleri 300. Și acum în primăvară silit este ca să o facă dă iznoavă, că de nu o va surpa, cade ea singură.

Deci, după însuși zăpis închirierii sale, volnici au fost epitropi[i] a-i lua cărciuma de la mână, pentru că au lăsat-o de s-au dărăpănat, nefăcând vreun dres cu temei, ci numai niște cărpeli. Și bine au urmat de au dat-o la dumnealui vornic stăpânul locului și cu schimb, iar nu vânzare, precum zice jăluitoru, fiindcă dumnealui vornicu nu au dat prețu binălii aceștia ce este pă locul dumisale care după arătarea lor nu face nici taleri 100, ci i-au dat prețul ceilalte binale ce au tocmit epitropi[i] cu meșterii să o facă pă locul sfintei biserici, de la poarta din jos.

Care nu numai să înțelege chiar schimb bina pă bina, ci de mai mare preț spre folosul sf. biserici și prin știrea preasfinții sale părintelui mitropolit. Dar și chiar vânzare de ar fi fost, iarăși nu să protimisăște jăluitoru, nici alt nimeni decât numai stăpânul locului.

Și volnic este dumnealui vornic a o stăpâni și a face ce va vrea cu dănsa. Cum și pentru cererea ce face de a ținea tot el, nu are dreptate, că nici în zăpis nu scrie să o ție în toată viața lui, nici au dres-o cu vreun temei, ci numai cărpeli, care și de o dregea el cu vreun temei, iarăși putea să-l scoată preoți întorcându-i chieltuiala după copriinderea zăpisului și după copriinderea anaforalii ot leat 1789, întru care să coprinde, că cu aceasta să robește lucru bisericii, fără a putea să-și aibă folosul când va găsi alt mușteriu să dea mai multă chirie. Și să rădică cu totul stăpânirea bisericii d-asupra lucrului său, asemănindu-să aceasta ca un edic.

Pentru că el plătind acei taleri 20 pe an, poate să o dea în urmă la altul cu cât de multă chirie și biserica să fie lipsită dă dreptul ei. Care această copriindere a anaforalii ot leat 1789 să vede că s-au și urmat, pentru că el da taleri 20 chirie și lua taleri 65 și nici de dres nu o dregea, pentru care măcar că pentru meremetul ca va fi făcut nu s-ar cuveni a-i plăti, fiindcă s-au folosit din chirie în treisprezece ani și meremetul s-au învechit și acum este iarăși dărăpănată.

Dar, găsim cu cale ca prin dumnealor veliți vornici orânduindu-să maimar-bașa cu dulgheri, i zidari la fața locului, să facă două prețuri, însă una după starea ce s-au aflat la leat 1786 când i s-au dat cu chirie, a căriia stare să dovedește atit din zăpisul închirierii cit și din anaforaoa ot leat 1789, cum că au fost chiar așa, adică pivnița cu casa ei deasupra de tot dăzvălită și păreți stricați i altele. Și altă prețuire să facă în starea care să află acum. Și din prețul ce va prisosi la starea de acum, scăzând dumnealor ceia ce să va găsi cu cale, pentru că s-au folosit pe tot anul cu câte taleri 45 ce au luat mai mult peste chirie, bani ca va mai rămănea să i să plătească jăluitorului. Și dumnealui vornic să stăpânească cu pace.

Iar hotărîrea cea desăvârșită rămîne a să face de către înălțimea ta.
1800 februarie 4.

Dimi[trie] ban

[*indescifrabil*] *vel* logofăt

[*indescifrabil*] *vel* vornic

„ *vel* vornic

„ *vel* logofăt

„ *vel* clucer

„ *biv vel* clucer *za arie*.

Colecția Al. Saint-Georges.

Copie. Condica de zăpise (1699—1841) a familiei Darvari, doc. 17.

387.

1800 martie 29.

Prea sfinte părinte mitropolit și prea einștiți dumneavoastră veliți logofeți.

La pricina de judecată ce am avut cu Ioniță ișlicaru, în hotărîrea ce s-au dat cu divan prin luminată întărîrea mării sale la anaforaoa dumnealor veliților boeri, o coprinde ca pentru prețuire să să facă prin marafetu dumnealor veliților vornici, după cum să și urmează de către dumnealor, iar pentru schimb, să coprinde ca vrând noi să facem schimb mai cu bun folos bisericii, vom arăta la preasfinția sa și la dumnealor veliți logofeți ca să să facă anafora ca o deosebită deorie.

După care luminată hotărîre arătăm prea sf. și dumneavoastră, că schimbul este într-aceștia chip, bina cu bina. Adică am dat dumnealui *vel* vornic Costandin Știrbei binaoa a veche a sfintei biserici ce este pe locul dumnealui, lângă Sf. Dimitrie, pe bina nouă, dându-ne adecă prețul de taleri 300 ce am tocmit cu meșterii să ne facă binaoa nouă, pe alt loc al sfintei biserici ce-l are lângă poarta din jos.

Iar cât pentru folos bisericii că este mai bun, este cunoscut lucru, pentru că unde lua taleri 10 pe an de la această bina veche a bisericii, va să să folosească cu chirie întreită și împătrită dintr-aceasta nouă. Apoi și binaoa să face chiar pă locul sfintei biserici în locul ceilalte ce are pe locul dumnealui vornicului, iar nu al bisericii, apoi dobândește și sf. biserica bina nouă, în loc de bina veche.

De care nu lipsim a arăta preasfinții și dumneavoastră, ca după luminata hotărîre să să facă anafora spre a să da și luminată întărîrea mării sale de întărîrea schimbului.

Și săntem ai prea sf. și ai dumv. prea plecate slugi,
Toncea băcan i Hagi Ioniță epitropi [bisericii] Sfântului Gheorghie Vechi

Io Alexandru Costandin Moruzi voevod i gospodar.

După pliroforia ce-a dat domnii mele printr-această anafora prea sf. părintele mitropolit și dumnealor veliții logofeți, întărîm și domnia mea să stăpânească dumnealui *vel* vornic Costandin Știrbei, prăvălia aceasta cu bună pace.

1800 martie 31.

L. P.

vel logofăt

Preainălțate doamne,

După luminată hotărîrea mării tale ce este dată la întărirea anaforalii de judecată ce au avut-o numiții epitropi ot Sf. Gheorghie Vechi, făcând cercetare schimbului ce au făcut numiții epitropi cu dumnealui *vel* vornic Costandin Știrbei, dând epitropi o bina de cărciumă veche ce au fost a bisericii și luînd prețul ce au tocmit cu meșterii să facă altă bina nouă pe un loc al sfintei biserici ce-l are despre poarta din jos a Curții cei Vechi, ne-am pliroforisit că schimbu este spre mai bun și mai mare folos al sfintei biserici, pentru că din taleri zece ce lua sfînta biserică pe an, de la numita bina veche a cărciumii, va să ia de la aceastăaltă bina nouă întreită chirie și mai bine, fiindcă este la mai bun semn [?] și fiindcă .dobîndește sf. biserică, bina nouă chiar pã locul său, în loc de bina veche după locu dumnealui vornicului.

Deci, după luminată hotărîrea mării tale, nu lipsim a arăta, spre a să întări schimbul de către măriia ta prin cea desăvîrșită hotărîre a înălțimii tale.

1800 martie 29.

D. Ungro[vlahia]
[indescifrabil] *vel* logofăt
Scarlat Cimp[ineanu] *vel* logofăt

Colecția Al. Saint-Georges.
Copie. Condica de zapise (1699—1841) a familiei Darvari, doc. 15.

388.

1800 mai 1.

Adecă eu cel mai jos numit, incredințez cu acest zăpis al meu la cinstită mânia dumnealui dohtorului Costandin.

Precum să să știe că pentru coșarul ce am avut eu făcut de pari oblii, i cu trestie învelit, pe locul dumnealui, de cumpărătoare ot răposata Maria Bălăceanca, pentru care am fost făcut simfonie ca să-i dau dumnealui chirie pentru acest coșar taleri trei pe an precum însuși zăpisul meu ce este cu leat 1798 mai 20 pe larg adeverează.

Deci fiindcă și cărciuma prin care mergeam la acest coșar s-au luat supt stăpânirea dumnealui vornicului Drăgănescu și nemaiavând loc a merge la acest coșar, nici fiindu-mi mai mult trebuință, am căzut cu rugăciune la dumnealui, ca să-l primească în desăvîrșită stăpânirea dumnealui, în taleri douăzeci și cinci. Și dumnealui, după a mea rugăciune l-au primit, luând și eu toți acești bani deplin în mânia mea și nu am a mai cere nimic.

Deci pentru mai adevărată credință am iscălit acest zăpis, cu însuși mânia mea.

1880 mai 1.

Ioan ișlicar adeverez

Și am scris cu zisa numitului Ioniță, fiind și martor

Costandin Polizu [?] șătrar

Colecția Al. Saint-Georges.
Copie. Condica de zapise (1699—1841) a familiei Darvari, doc. 8.

389.

1800 mai 4.

Al Ungrovlahiei Dosithei veveios [grecește]

†Adică, eu Dorothei ieromonah, iconomu sfintei mănăstiri Căldărușanii, dinpreună cu tot soborul aceștii sfinte mănăstiri, incredințăm cu acest zăpis al nostru la mânia dumnealui *biv vel* pitar Gheorghie Predescu, i dumneaei pităresii Sandei, soției dumnealui și fratelui dumneaei, Fotache, nepoții prea sfîntitului răposat proin mitropolit Filaret.

Ca să să știie că încă fiind preasfîntitul în viață, la leat 1787 iunie 13, au fost cumpărat o moșie anume Berileștii, în *sud* Ilfov, de stănjeni cinci sute doaăzeci, de la dumneaei Bălașa postelniciasa, fiica răposat poleovnicului Panait Măinescu, care moșie au fost făcut-o preasfîntitul schimb cu sfînta mănăstire Căldărușani, pã moșia Dimiieni, ce au fost a mănăstirii, de stănjeni cinci sute cinci, tot în *sud* Ilfov. Și au fost mai dat prea sfîntitul prosthichiu la mănăstire și alți dooă sute cincizeci stănjeni de moșie, ce să numește la Pătărlage, în *sud* Saac și taleri șapte sute, pentru scoaterea unor odoară ale mănăstirii, ce au fost zălojite la răposatu mitropolit Gavriil, al Moldovei, precum coprind și zăpisile acelor schimburi, după care au stăpănit mănăstirea numitele moșii Berileștii i Pătărlagele.

Iar moșia Dimiieni, după moartea preasfîntitului răposat unchiului dumnealor, prin anafora dă dumnealor veliților boeri, ce iaste întărită și de măriia sa, preainălțatul și prealuminatul nostru domn, Io Alexandru Constandin Muruz voievod, împreună cu altă periusiie, s-au dat asupra dumnealor pentru plata datorii răposatului.

Iar după aceasta, în trecutul an, viind de la Țarigrad, dumneaei stolniciasa Zamfira, ce iaste soră bună cu numita Bălașa vânătoarea Berileștilor, au pornit jalba, cerând protimisii a răscumpăra moșia Berileștilor, cu cuvânt că au fost de la părinți și fiind înstreinată, n-au știut de vânzarea moșii. Pentru care, înfățișîndu-se și judecându-se și la luminat Divanul mării sale lui Vodă. Din Divan, am fost orânduiți cu luminat pitacul mării sale la prea sfîntitul părintele mitropolit, i la dumnealui *vel* ban Ghica și la dumnealui *vel* vornic Filipescu, ca să mijlociască a să face împăciuire atât între dumnealor cu stolniciasa, cât și între sfînta mănăstire Căldărușani, pentru ca să lipsască și jurământul de la mijloc.

Deci, chipzuind preasfîntitul și dumnealor boeri mijlocirea ce s-au cuvenit a să urma după dreptate, au găsit cu cale de ș-au luat stolniciasa numita moșia Berileștii, cu întoarcerea banilor cumpărătorii răposat părintelui Filaret, ce s-au dat dumnealor nepoților preasfîntitului, învoinđ și pã dumnealor cu mănăstirea, de au dat în locul moșiei Berileștii, la mănăstire trei sute și unul stănjeni de moșie, ce să numește Portăreasca, lângă Dimiieni și o prăvălie aici, în București, pe ulița ce merge la Sfînta Vineri, care iaste cumpărată drept taleri una miie și cu pământul de supt dănsa a mănăstirii Sfintii Sava, unde să dă chirie câte taleri șase pe an, pentru loc. Și au rămas și prosthichiu ce au fost dat răposatu, adică moșia ot Pătărlage și banii ce s-au dat pentru odoară a fi tot ale mănăstirii.

Însă, fiindcă această moșie Portăreasca a fost a dumnealui pitaru, dată de zestre de răposatu, cum și prăvălia fiind iarăși cumpărată cu însuși banii dumnealui, rămâne ca pentru acestea să-și ia dumnealui moșie din hotaru ce să numește Fienii Stăvăroaii, care iaste iarăși lângă

Dimiieni, tot de la răposatu, precum să coprinde și în anaforoa ce s-au făcut de preasfințitul și de dumnealor orânduții boeri pentru această madea.

Drept aceia, de acum înainte, să aibă a stăpâni dumnealor această moșie Dimiienii, cu bună pace de către sfânta mănăstire, în veac, cum și sfânta mănăstire să stăpânească numita moșie Portăreasca i numita prăvăliie și prosthichiul.

Și pentru mai bună încredințare, am dat dumnealor acest adevărat zapis, întărit cu iscălitura noastră și cu pecetea sfintei mănăstiri, cum și sfânta mănăstire au priimit asemenea zapis de la dumnealor, întărit cu iscăliturile și cu pecetile dumnealor, rugând și pe preasfințitul părintele mitropolit și pe dumnealor boerii de au întărit cu iscăliturile zapisile acestea, ca să-și aibă toată puterea și tăria pe deplin.

Leat 1800 mai 4.

[L. P.] Dorothei, iconomu Căldurușanilor, adeverez

Costantin Filipescu *vel* vornic

Dimitrie ban

[rezoluția domnului]:

Io Alexandru Costandin Muruz voievod i gospodar zemli Vlahiscoie.

Dupe așăzământul și invoirea lor, dăm și domneasca noastră întărire, ca să șă urmeze și să șă păzească întocmai.

Leat 1800 mai 24.

vel logofăt

[L. P.]

Colecția George Potra.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; pecetea domnească, inelară, în tuș roșu; semnătura mitropolitului; pecetea mănăstirii Căldărușani, în tuș negru.

390.

1800 mai 4.

Preainălțate doamne,

După luminată hotărîrea mării tale ce este dată la întărirea anaforalii pentru pricina de judecată ce au avut la luminat Divan mării tale un Ioniță işlicaru cu epitropii Sfintului Gheorghie Vechi, am rînduit pã maimar-başa cu meşteri zidari i lemnari de au prețuit meremetul, ce au făcut numitul Ioniță işlicaru, afară din câtă bina au fost a sfintei biserici Sf. Gheorghie Vechi, când s-au dat lui cu chirie.

Și arată numit maimar-başa și cu alți cinci meşteri zidari, i lemnari în scris, că în frica lui Dumnezeu făcând dreaptă prețuire, coprinde meremetul ce au făcut işlicarul în starea care să află acum, taleri 60, bani 33, fiind veche, răzemată în proptele, încît de a lăcui om într-însa la o vreme grea, cu puțință nu este.

Care bani orînduitu zapeiu împlinindu-i, după luminată hotărîrea mării tale, de la epitropii Sf. Gheorghie Vechi, să-i facă teslim la numitu

Ioniță işlicaru și să fie izbrăniți unul de către altul, rămîind cea desăvirșită hotărîre a să face de către înălțimea ta.

1800 mai 4.

vel vornic

vel vornic

[urmează următoarea socoteală]:

taleri parale

12.	—	opt tãlpi lungul stînjeni trei, care sãnt puse jos la pivnițã pentru sprijineala zidului.
3.	15	trei tãlpi lungul stînjeni 2, # cãte taleri 1, parale 5.
1.	—	patru grinzi, lungul stînjeni 2
8,	4 gãrliciu	14 scînduri cîte parale 23
—	38	25 uluci mari
3,	24	8 grinzi cãpriori, lungul stînjeni 3, cîte parale 18
4	—	o ușã
2	—	<i>ipac</i> altã ușã
4	—	douã ferestre
1	—	o fereastrã micã
—	20	meremetu unii ferestre
7,	20	200 lați, suta cîte taleri 3, parale 30
18	—	1200 uluci invãlișu casii, suta cîte parale 60
3,	20	5 oca piroane, ocoa cãte parale 28
2,	20	10 grinzi proptelile, lungul stînjeni 2, cîte parale 10
4,	20	1000 cue de lați
—	20	doi bulumaci propte la peretele casii
6,	24	3600 cue de ulucã, mia cãte taleri 2
2,	10	15 tinichele la papuri, cîte parale 6
—	24	3 grinzi tot la papuri
30	—	lucru lemnarilor, de ulucã cîte o para
116,	19	

Lucru de zidãrie

20	—	5000 cãrãmidã pãreți i sobile, mia cîte taleri 4
11	—	20 carã pãmînt
7	—	1000 oca vãru
3	—	apa
20	—	lucru zidarilor
177,	19	
1	—	40 pari obli
2	—	2 carã nuele
2	—	4 ghiondalice salahorilor
182,	19	
121,	26	sã scade douã pãrți, fiind veche, rãzimatã în proptele, de a lãcui om într-însa la o vreme grea, cu puțință nu este.

la un gard

60, 33 adicã șaizeci și parale treizeci și trei

Dupã prea cinstit pitacu dumneavoastrã mergînd în fața locului, împreună cu lemnari i zidari, am făcut această prețuire pivniții după locul dumnealui *vel* vornic Știrbei, ce o ținu cu chirie Ioniță işlicar. Care

prețuire s-au făcut întocmai după starea intru care să află acum, arătând dreptul adevăr în frica lui Dumnezeu.

1800 mai 1.

Andrei epistat polv. [polcovnic] breslilor
Chircol meșter, i Marin meșter, i Marin ceauș de dulgheri
Antonie vătaf de zidari, i Ivan zidaru

[fiind în legătură cu cele de mai sus, adăogăm și adevărul lui Ioniță Ișlicaru]:

Taleri 60 și bani 99, după prețuirea ce din poruncă domnească s-au făcut, dregerea casii ce am făcut, avându-o luată în chirie de la preoții bisericii Sf. Gheorghe Vechi, rămăind și eu mulțumit pă această prețuire, era a-mi lua mai sus numiții bani de la epitropii bisericii, dar i-am luat de la dumnealui biv vel vornic Costandin Știrbei, prin orânduitul zapciu ceauș de aprozi.

Și pentru ca să știu că nu am a mai cere nimic nici de la epitropi nici de la dumnealui vornic, dau această adevărul, ca să fie știut și m-am iscălit.

1800 iunie 6.

Ioniță ișlicaru

[semnătură grecească, indescifrabilă]

Colecția Al. Saint-Georges.

Copie. Condiția de zăpise (1699—1841) a familiei Darvari, doc. 16.

391.

1800 iunie 19.

Adecăte noi cei mai jos iscăliți dat-am credincios zăpisele nostru la mână dumnealui jupânului Gheorghe *sin* Gheorghe.

Precum să știu că având noi o vie pogoane trei în dealul Văcăreștilor, pe moșia sfintei mănăstiri Văcăreștilor, după cum adevărează și zăpisele sfintei mănăstiri. Și fiindcă până acum, cum am putut o am chivernisit, dar de sănt acum ani doi au rămas părăgină. Și să învecinește din sus cu părcălabu Marin și din jos cu Ion croitor.

Deci această vie o am vândut-o dumnealui de a noastră bunăvoință nesiliți de nimenea, în drept bani gata taleri 25, adecă douăzeci și cinci, via și cu o tocitoare.

Deci dumnealui și tot neamul dumnealui să aibă a stăpâni cu bună pace de către noi și de către tot neamul nostru ca unul ce ne-au numărat toți banii în mâinile noastre.

Și când s-au făcut acest zăpise au fost și alți oameni de cinste ce să văd mai jos iscăliți. Și, pentru adevărul credință, ne-am iscălit puindu-ne și degetile în loc de pecete, ca să crează.

1800 iunie 19.

Eu Voico croitor, vânzător

Eu Marina soția Voicului, vânzătoare

Eu Ioniță *sin ego*, vânzător

Eu Dinul *sin ego*, vânzător

Eu Vasile croitor, martor

Seris de Costandin logofăt cu zisa [dumnealor] și martor

Arh. St. Buc., Episcopia Argeș, XLIX—32.

Original, stare bună, hirtie fără filigran.

INDICE *

A

Afendule, căpitan za margine 169, 170
Aga Niță, biserică și mahala 68, 115
Albă, biserică 177, 344
Albu, fustaș 56
Alexandru, vel stolnic (1681, 1686) 85; vel clucer (1687) 92; vel vornic (1692) 102; vel logofăt (1693) 105; vel vornic (1694—1695) 107, 108, 109; biv vel postelnic (1696) 111
Alexandru Iliș, voievod 53
Alexandru Vodă, crucea lui 60
Altân (Altin)-Top, ceauș 294, 363
ALMAȘ 64
Andronache, stegar 165
Andronie, căpitan za sarageale (1714) 145
Anthim, mahala 400, 456, 463; mănăstire 57, 85, 112, 384
Anthim (Ivireanu), mitropolit 133, 135, 142, 143, 144, 146, 148, 149, 151, 155, 420
Anton, vătaf de sătrari 68
Antonache (Antonie), vel clucer (1741, 1742) 173, 176, 178; vel ban, răposat (1780) 279
Antonie, voievod 69, 72
Apostol, biv treti logofăt, zaraf (1793) 245
Arbut (Chiriac), medelnicer, epistat al fabricii de postav 443, 444
ARGEȘ, județ 96
Arhimandritului, mahala 262
Aristotel 196, 199
Armeanca, nume de femeie 138, 139
Asan (Hasan), vel sluger (răposat 1734), 166
Asan Grigorie, treti logofăt (1798) 439
Athanasie, egumen la m-rea Sf. Ioan 66, 140, 153
Athanasie (Tanasie), staroste de neguțători 202
Avram, arhiepiscop al Ierusalimului 262

B

Babele, m-re 58
Badea, vel postelnic (1660) 59; vel clucer (1662) 60; vel sluger (1666) 63; vel vornic (1686) 89

Bahar, nume de băiat 434, 449
Balamuci, schit 183
Balasache Grigorașco, vel spătar (1783) 308, 311
Banu, m-re 70
Barbu, vel comis (1674) 75; vel postelnic (1681) 85; vel vistier (1681) 85; paharnic, fiul lui Drăgușin vistier 128; biv vel sluger (1742) 176
Basarab Nicolae, vel logofăt (1797) 438, 448, 453
Bălăceanu, mahala 181, 197, 228, 230, 317
Bălăceanu Badea, vel vornic (1678, 1681) 81, 84, 85
Bălăceanu Ion 201—206
Bălăceanu Ilinca 201
Bălăceanu Maria 201, 389, 390, 391, 433, 441, 465, 468
Bălăceanu Mihai 201
Bălăceanu Safta 201
Bălăceanu Smaragda 201, 202, 206
BĂLCEȘTI, moșie în jud. Ilfov 332
Băleanu Constantin, biv vel stolnic, martor (1726) 161
Băleanu Grigore, postelnic (1687) 91, 123; vel sluger (1712) 141; (Grigorașcu), vel stolnic (1763) 222; vel logofăt (1781, 1783, 1784, 1786) 295, 308, 311, 318, 321, 330, 335, 339; vel stolnic (1795) 407
Băleanu Ion, logofăt za vistierie (1755) 206
Băleanu Ioniță, paharnic (1687) 91
Băleanu Matei 160
BĂNEȘTI 83
Bărbătescu Mihai, biv vel comis (1741, 1742) 174, 176; biv vel paharnic (1746) 184, 295
Bărbătescu Mihai, biv ceauș za aprozi, fiul vel paharnicului Mihai B. (1782) 295
Bărbătescu Ștefan, fiul vel paharnicului Mihai B. 296
Bărcă, vel medelnicer 169
Bărsescu Neculae, vel stolnic (1775) 253
Băștin Gheorghe, armășel 275
BĂZGĂ 62
BELGRAD (BELIGRAD) 63, 108
Benjescu Stancu, martor 128
Berileșcu Stoica, agă 65

* S-au cules cu **aldin**: nume de persoane, mahalale, hanuri, mănăstiri, biserici, etc.; s-au cules cu **VERZALE**: țări, regiuni, plăși, orașe, sate, riuri, dealuri, moși etc.; s-a cules **cursiv**: glosar. Nu au fost cuprinse în *Indice* cuvintele București și Ungrovlahia care se găsesc foarte des.

BERILEȘTI, moșie în jud. Ilfov 469
 Berlescu Dinu, postelnic 399
 Biserica Albă, mahala 171
 Biserica Doamnei, mahala 238
 Birsescu Matei, paharnic (1687) 81
 Blejoianca Bălașa 223, 224
 Bobe, vătaf de dorobanți 57
 Bogdana, țigancă 126
 BOIȚA, localitate cu lazaret (1766) 237
 Bojoagă Marin 62
 Bojin, țigan 59
 Bojoreanu Barbu, biv vel sluger, martor (1715) 146
 Bojoreanu Șerban, vel vistier (1704, 1712, 1715) 128, 141, 148
 Boldescu Iane, neguțător din Buzău 169
 Bolun Dragomir, călăraș 56
 Boreea, preot, clisear domnesc 53
 Boșnă, papistașul 220
 BRĂILA 370
 Brăiloiu Barbu, vtori logofăt 133
 Brăiloiu Constantin 177; clucer 384
 Brăiloiu Cornea, vel paharnic (1692—1695) 95, 102, 104, 105, 107, 108, 109; vel ban (1696) 111, 114, 116
 Brăiloiu Dumitrașeu, vel căpitan de Cerneți, ginerele Mariei Mălescu 152
 BRAȘOV 154
 Brătășanu Ioniță, postelnic (1748), ginerele doctorului Dumitru 185
 Brătășanu Preda, logofăt (1680) 82
 Brătășanu Profira (Pulheria) păharniceasa, fiica lui Antonache mare ban 276, 278, 279, 280
 Brătescu Constantin, ginerele lui Chiriță Doicescu 276
 Brezoianu, mahala 220
 Brezoianu Dimitrie, sărdar (1792) 376
 Brezoianu Fiera, biv vel vistier (1746) 184
 Brezoianu Pătrașeu, vel sărdar (1708, 1713) 133, 144
 Brincoveanu Constantin, vtori logofăt (1677) 80; vel spătar (1686) 89; voievod 100, 101, 104, 106, 107, 112, 113, 115, 116, 122, 132, 135, 136, 140, 272, 273, 274, 282, 283
 Brincoveanu Constantin, beizadea, martor (1704) 128
 Brincoveanu Constantin, vel clucer (1746) 184; vel logofăt (1748) 190; vel spătar (1753, 1755) 201, 209; vel logofăt (1755, 1758) 206, 212, 213
 Brincoveanu Manolache, vel clucer (1776) 255; vel logofăt (1779—1783) 272, 275, 292, 304, 308, 311, 367, 371, 372; biv vel logofăt (1786) 322, 327, 328, 361; vel vornic (1793, 1795) 383, 407, 411
 Brincoveanu Nicolae, vel vornic (1777) 268; vel vistier (1783, 1784, 1786, 1793) 307, 308, 311, 315, 321, 327, 330, 332, 335, 339, 382, 383; vel ban (1795) 401, 411; vel logofăt de Țara de Sus (1797) 438
 Brincoveanu Preda (1677) 79
 Brincoveanu Ștefan, beizadea, martor (1704) 128

Broșteni, mahala 114, 117, 120, 164, 275, 316, 317, 340, 393, 436, 450
 Buceanu Neagoe, logofăt 162
 BUCȘANI 63, 82
 BUCOV, moșie 310, 366, 446
 Bueșănescu Sandu, vel stolnic (1748) 213
 Bucureșteanu Radu, pitar 80; Toma, biv vel armaș (1677) 80
 BUGUREȘTIOARA (Căcaina) 76, 84, 110
 BUDEASA, localitate 62
 Bunea, vel armaș (1695) 108; vel vornic, martor (1715) 148
 BUZĂU 169, 178, 249, 258
 Buzescu Preda, ban, ginerele vistierului Goleșcu Andrei (1696) 113
 Buzinea, clucer (1660) 59

C

Caimata, mahala 400, 414
 Căldărușani, m-re 469
 CALEA MEHEDIŢILOR 60, 69, 172, 173
 Călinescu Anthim, monah 185
 Călinescu Toma, vătaf de paharnicea 271
 Calinic, episcop Buzău (1776) 263, 303
 Calița, fiica lui Drăghici Cantacuzino vel spătar 163
 Canache, sărdar 296, 297; Răducanu, fiul sărdarului Canache 297
 Căndescu, vel clucer (1755) 209; vel logofăt (1764) 227, 228, 229
 Căndescu Mihaleea, vel pitar (1692) 102; vel stolnic (1693) 105; vel comis (1694, 1695) 107, 109
 Canela, ceauș agiesc 413, 495; paharnic (1765) 233
 Caneles [Canela?] Gheorghe 163
 Cantacuzino Constantin, stolnic (1690) 96
 Cantacuzino Drăghici, vel paharnic (1660, 1662) 59, 60; vel spătar (1667, 1668) 65, 67; amintit 163
 Cantacuzino Iordache, vel cămăraș (1704) 128
 Cantacuzino Matei, vel armaș (1729) 162; biv vel ban (1741, 1742) 173, 176; vel paharnic (1752, 1755) 197, 209; amintit (1798) 441
 Cantacuzino Mihai, vel postelnic (1669) 70; vel spătar (1681—1709) 85, 102, 105, 107, 109, 111, 114, 116, 134, 278, 308, 365, 422, 445; vel comis, martor (1715) 148; vel vistier (1755, 1758) 209, 213; vel logofăt (1763) 222; vel vistier (1764) 227, 228
 Cantacuzino Păuna, soția lui Matei C. mare armaș 162
 Cantacuzino Pirvu, vel logofăt (1767) 240; vtori logofăt (1674) 75
 Cantacuzino Radu, vel comis (1712), 141; Răducanu vel clucer (1764) 227

Cantacuzino Șerban, vtori logofăt (1660, 1662) 59, 60; vel postelnic (1667) 65, 67, 68; vel spătar (1669, 1672) 70, 73; voievod 84, 85, 86, 89, 90, 94, 116; 207; vel postelnic (1694) 107, 109; vel comis (1692, 1696) 102, 105, 111, 114; biv vel paharnic (1704) 128; vel vornic, martor (1708) 133
 Cantacuzino Ștefan, vel spatar (1712) 141; voievod 145
 Cantacuzino Toma, vel logofăt (1694) 107, 110, 111, 114, 116; vel spătar (1708) 133; vtori logofăt, fiul beizadelei Gheorghe a lui Șerban voievod 207
 Cantemir Maria, născută Cimpineanu 270
 CĂPTĂREȘTI, sat pe râul Neajlov 63
 Cara Mustafa, vinde casa în mah. Popa Rusu 161
 CARACAL 369
 Caragea Constantin, vel hatman (1795) 407, 411
 Caragea Nicolae Constantin, voievod 303, 304, 305
 Caragea Iordache (Iorgache, Gheorghe), vel pitar (1755) 209; vel stolnic (1764—1767) 227, 228, 233, 240
 Caragea Scarlat, vel postelnic (1775) 253
 Caragie Nicolachi, vel postelnic (1763) 222
 Caramanlău Dumitrașeu (Dumitrașeu), vel postelnic (1692—1696) 102, 105, 107, 109, 111, 114, 116
 Cărpina Maria 245
 Cărpinișanu Iordache, postelnic (1762) 220
 Cărpinișanu Matei, paharnic (1762) 220; vtori pitar, cumnatul lui Dumitrașeu Doicescu 276
 Cărpinișanu Pană, căsătorit cu Dumitrana Doicescu 276
 Cartoian Radu 82
 CARTOJANI, sat în jud. Vlașca 81, 83, 86
 Catargiu Constantin, vel clucer (1763) 222
 Cătuariu Drăghici, unchiul lui Cernăianu Coandă căpitan 133
 CĂZĂNEȘTI 68
 Cazolis Ioan, venețianul, martor 137
 Ceauș David, mahala 297, 353
 Cernăianu Coandă, căpitan 132, 133
 Cernăianu Vasile, martor 133
 CERNEȚI 152
 Cernica, vornic (1681) 84, 85; clucer (1686) 89
 Chesarie, episcop Buzău 252; episcop Rîmnicea 296
 Chirca, vel stolnic (1660) 59; vel logofăt (1678) 60, 81
 Chiril, mitropolit de Ianina 114
 Chiriță, logofețel de divan (1798) 425, 440, 448
 Chiru Ioan, neguțător 237
 Cincu Ianache 237
 CIOCĂNEȘTI 82
 Ciorogărlău Constantin, vel sluger (1692—1696) 102, 105, 107, 110, 114
 Ciorogărlău Matei, vel vistier (1692) 102, 105
 CIUMEȘTI, moșie în jud. Argeș 96

CÎMPINA 158
 Cimpineanu Calița, fiica lui Drăghici Cantacuzino 164
 Cimpineanu Pantazi, vel paharnic (1758) 213
 Cimpineanu Pirvu, căpitan 164
 Cimpineanu Scarlat, vel logofăt (1799—1800) 458, 468
 CÎMPULUNG 158, 178
 Climent, episcop Rîmnicea, răposat în 1782, 305
 CLINCENI 144
 Cocorășeu Vlad, vel logofăt (1681) 85; Iane, logofăt (1692) 99, 100; Constantin, biv vel sluger (1766) 235
 Codreni, mănăstire 163
 Colpoviici Toma 402
 Colțea, vel comis (1660) 59; clucer 134; Dumitru 165
 Colțea, mahala 279
 Colțea, mănăstire 158, 254, 276, 278, 308, 365, 422, 423, 429, 446
 Coman, egumen la m-rea Sf. Ecaterina (1734) 166
 Comăneanu Radu, vel comis (1741) 175; Maria 184
 Constantin, vel postelnic (1645) 54, 55; vel spătar (1715) 149; vel comis (1777) 270
 Constantin, dascăl slovenesc 231, 253, 285, 326, 365, 417
 CONSTANTINOPOL 93
 Conțescu Constantin, vtori logofăt (1712) 141
 Copăceanu Dumitrașeu, logofăt (1674) 75
 Corbeanu Constantin, vel pitar (1694, 1696, 1697) 107, 114, 116; Vintilă, vel ban (1692) 102
 Corbu Iuga, neguțător 65
 Coreodel Radu, stolnic din Bucșani 63, 82
 CORFU 214
 CORNĂȚEL, sat în jud. Ilfov 187, 188
 Cornea, vel ban, martor (1704) 128
 Cosma, episcop Buzău 290
 Costandie, episcop Buzău 416
 Costescu Constantin, sătrăr (1767) 238
 Costia, vel postelnic (1662) 60
 Cotroceni, mănăstire și biserică 91, 94, 106, 187, 208, 246, 386, 400
 Cozma, mitropolit 342, 348, 349, 358, 417, 418
 CRAIOVA 131, 178, 251, 258
 Crăciun, căpitan erbar (1732) 165
 CRĂNGU, sat în jud. Saac 155
 Crăstea, vel vistier (1686) 89
 Crețulescu, mahala 350
 Crețulescu Constantin, vel spătar (1748, 1752) 190, 197; vel ban (1758, 1763) 206, 212, 222; vel vornic (1789) 343
 Crețulescu Iordache, vel cămăraș (1702) 124; vel agă (1708) 133; vel postelnic (1712) 141; vel vornic (1741) 173; biv vel vornic, răposat (1755) 207
 Crețulescu Istrate, vel clucer (1781) 295
 Crețulescu Manolache, vel comis (1712) 253; vel logofăt (1712) 364, 368, 371; vel vornic de Țara de Sus (1793, 1797, 1798) 383, 421, 424, 438, 448, 453

Greceanu Barbu, vel agă, martor (1715) 148
Greceanu Ecaterina, vorniceasa 416
Greceanu Ene, portar 264
Greceanu Constantin, vel căpitan za Cerneți (1708) 132; vel șătrar, martor (1713) 144
Greceanu Drăghiei 201
Greceanu Grigorie (Grigore), vel sărdar (1729) 163; vel vistier (1741) 174, 176, 177; vel vornic (1748) 186, 190; vel paharnic (1798) 448, 453
Greceanu Ioan, medelnicer 454; **Ioniță**, stolnic 461
Greceanu Maria, 161, 264, 268, 460, 461
Greceanu Scarlat, vel logofăt (1778—1781) 272, 273, 289, 290; vel vistier (1781, 1782) 295; biv vel logofăt (1786) 327, 333; biv vel vornic 453
Greceanu Șerban, vel vistier (1694, 1700) 107, 109, 111, 114, 116, 123; vel logofăt (1712) 141; vel medelnicer (1766) 235
Greci, moșie 160; mănăstire 386; biserică 65, 202, 203
Grigorașco (Gligorașco), vel ciohodar (1708) 131, 132
Grigorie, biv vel sărdar (1726) 160, 161
Grigorie, egumen m-rea Cotroceni (1746) 184; la m-rea Mihai Vodă (1741) 67, 69, 71, 171; la Sărindar (1688) 94
Grigorie, mitropolit 209, 217, 229, 232, 234, 252, 254, 264, 274, 289, 291, 295, 296, 303, 314, 317
Grigorie, spișer, fiul Neculi spișer 462
Gullano Ioniță, vel pitar (1758) 213; vel clucer (1764, 1765) 228, 233
Gullano Toma, vel paharnic (1748) 190, 201
GURA VĂII 172, 174, 176, 177, 179, 181
Gurban, preot 340

H

Hagi Chiriac, staroste de neguțători (1782) 305
Hagi Constantin, pircălab de la Filipești (1687) 91
Hagi Dumitrache, biv vel sluger (1782) 301
Hagi Mehtupeiu, sluger (1783) 307
Hagi Mihalache, vel pitar (1792) 368, 371
Halepliu Ianache, vel sluger (1748) 190
Hamid Aga, șeful ienicilor de la palatul sultanului 98
Hangeri Constantin, voievod 440, 441, 443, 445, 448, 453, 455, 458
Hangerli (Hangerliu) Dumitrache, vel comis (1795) 407, 411
Hangerli Nicolae, vel hatman (1793) 383
Hanul Constantin Vodă 229
Hanul Papazoglu Dimitrie 332
Hanul lui Piper 266, 267
Hanul Șerban Vodă 230, 263, 313, 317
Hanul lui Zamfir 218, 225
Hava, soția lui Cara Mustafa 161
Hina Iorgache 342
HOLBEȘTI sat în jud. Vlaşca 63

Hotea, fiul lui Cara Mustafa 161
Hrisoscoileu Enache (Ianache), vel postelnic (1748) 190; vel ban (1767) 240
Hriza (Hrizea) Radu, vel vistier (1669, 1678, 1680) 70, 81, 83; biv vel clucer 123; vornic 128; vel vornic ot Tirgoviste (1715) 148
Hurez, mănăstire, 126, 127, 131, 349

I

Iacov, clucer ot Cernaia 55
IALOMIȚA, județ 89, 341, 348
Iamandi, chiurciu-bașa 166
Ianache (Ianachi, Ianachie), vel vistier (1666—1668) 63, 65, 67; trei armaș 83; polcovnic 184; vel sluger (1758) 213; vel postelnic (1767) 240; logofăt za taină (1783) 311
Ianăș (Ianoș), biv vel jtnicer (1678) 81; staroste de neguțători (1696) 113
Iane, vâtaf za aprozi (1697) 115
IANINA 113, 114
Ianuș, staroste de neguțători 143
Ibraem Cilibi, neguțător turc 155
Ibriam, odobaș, vinde casă 198
IERUSALIM 262
Ignatie, egumen m-rea Nucetu (1712) 139, 141
ILFOV, județ 187, 332, 469
Ilieș, vel armaș (1715) 148
Iinari, vel paharnic (1713) 222
Ioan, arhimandrit, egumen m-rea Hurezu 126, 131, 132
Ion (Ionașco), vâtaf de brașoveni 82, 83
Ioanichie, egumen m-rea Radu Vodă (1779) 274
Iordache, vel sluger (1660) 59; logofăt za visterie 166; vel stolnic (1765) 234
Iorga, vel sluger (1696, 1697), 111, 114, 116; Iorga Ismail, biv staroste (1715) 148; staroste de neguțători (1777) 263
Iosif, egumen m-rea Argeș (1684) 85; episcop Argeș 416, 418, 456; episcop Rîmnîc 348, 349
Ipsilant(i) Alexandru, voievod 248, 252, 254, 257, 263, 265, 268, 271, 275, 284, 285, 289, 292, 295, 415, 418, 419, 421, 422, 425, 427, 430, 432, 434, 438
Ipsilant Athanasie, vel spatar (1764—65) 227, 228, 233
Isar, logofăt, scrie doc. (1696, 1700) 111, 123
Iudita, țigancă 133
Iuliano Theodorache, vel paharnic (1792) 364, 368, 371; vel clucer (1797—98) 421, 425, 438, 448, 453
Ivașco, vel stolnic (1670) 71
Izvor, mahala 459
Izvoranu Radu, vel stolnic (1696, 1697, 1700) 114, 116, 123

J

Jianu Evodochia, polcovniceasa 425

L

Lascarache (Lațcar), vel postelnic (1674) 75; vel spatar (1678) 81
Lațcarina, soția lui Hristea ceaș 265
Lăceanu Radu, biv vel vornic (1789) 343
Lăcusteanu Dumitrache, vel sluger (1792) 368; Matei, biv vel căpitan 463, 465
Leca, bărbier 56
Lefter, vel șufar (1694) 108; vornic 142, 151, 152
Leftera, soția lui Grozea măcelarul 164
Leontie, năstavnîc m-rea Argeș, 54, 57; egumen m-rea Sf. Ioan 75, 114
Leurdeanu State, paharnic 155, 156; Stroe, vel vornic (1696, 1700) 114, 116, 119, 123
LICHIREȘTI 310
Lipeanilor, mahala 428
Lucache, vel postelnic (1795) 407
Lucaci, mahala 165, 439
Ludescu Stoica, logofăt (1672) 76, 138
Lulea Filip, arnăut 289, 290
Lunșu, dascăl „școlașu” 168
Lupu (Luppu), dascăl slovenesc 171, 193, 194

M

Manolache, vel postelnic (1667) 65; vel paharnic (1668) 67
Manu, vel ban (1600) 59; staroste de neguțători (1667) 65
Manu Alexandru, vel spatar (1792) 364, 368, 371
Manu Dimitrie (Dumitrache), vel postelnic (1793) 383; vel spatar (1795) 407
Mareo, egumen m-rea Mihai Vodă (1656) 57
Mareș, vel vistier (1662) 60; vel vornic (1666—1668) 63, 65, 67; vel ban (1669, 1672) 70, 73
Maria soția lui Șerban Cantacuzino voievod (1684) 86, 87, 95
Marica, soția paharnicului Staico Merișanu 128
Marin, copil din casă (1787) 339—340; staroste de bărbieri 228; zugrav 130, 131
Matei, vel sluger (1667—68) 65, 67; vâtaf de trîmbițași (1780) 280
Matei Basarab, voievod 53, 54, 55, 56
Matraca Ghinea 93, 96
Mavrocordat Gherghie (Gheorgache), vel spatar (1781) 295; (1797) 421, 425, 438, 448
Mavrocordat Iordache, vtori logofăt (1775) 253
Mavrocordat Nicolae, voievod 153, 155, 156
Mavrocordat Nicolae, vel spatar (1798) 453
Mavrodin Iordache, biv vel vistier (1767) 240
Mavroghehi Costache, vel spatar (1786) 330, 335, 339
Mavroghehi Nicolae Petru, voievod 321—323, 326, 328, 330—332, 335, 339, 341
Mavru Ianache, postelnic 307
Măcelari, mahala 110
Măcula, neguțător din Pitești 66
Măneșeu Panait, polcovnic 469

Mănăilă, protopop al orașului București (1741) 171
Mănculescu Gheorghe, logofăt 395
Măreuca, mănăstire 110, 387
Mărgărit, polcovnic 385
MĂRȘA, sat 82
Meameș, fiul lui Cara Mustafa 161
MEHEDINȚI, județ 369, 370
Mehmet aga, vinde casă în mahalaua Bălăceanu 198
Mehtupeiu Hagi Dumitrache, biv vel sluger (1777) 269, 270
Meletie, arhiepiscop al Efesului 262
Meletie, egumen m-rea Plumbuița 181
Merișanu Barbu, paharnic, fiul lui Drăgușin vistier (1704) 128, 160, 161; sluger 147
Merișanu Drăgușin, vistier (1698) 119
Merișanu Staicu, vel paharnic, fratele lui Drăgușin 119, 128
Merkellus, consul austriac la București 348, 349
MICEȘTI, sat în jud. Muscel 62
Mieșinescu (Mieșunescu) Iordache (Iorgache), fiul lui Asan vel sluger, logofăt de vistierie (1734) 166; vel stolnic (1755) 209
Mihai, vel stolnic (1662) 60; vel spatar (1674) 75; călăraș de Țarigrad 91, 92
Mihai Vodă, mănăstire 57, 59, 66, 69, 71, 101, 102, 171, 173, 175, 208, 287, 386
Mihalachi, vel pitar (1764—65) 228, 333
Mihnea, vel stolnic (1645) 55
Mihu, logofăt (1680) 82
Mileșcu Barbu, ban (1698) răposat 119, 192
Mileșcu Maria, soția banului Barbu M. 119, 143, 152
Mircea, spătar din Preajba 86; vâtaf de grădinari domnești, 54, 57
Misail, episcop Buzău 166
Misoglu (Mișolo) Ștefan, vel spatar (1775) 253
Mitrache, biv vel medelnicer (1777) 267
Mitrea, preot la biserica Dînr-o Zi 127
Mitrofan, egumen m-rea Sărindar 101
MOLDOVA 239
MUICEANCA (REGHIGA) moșie în jud. Ialomița 89
MUNTELE ATHON (ATHOS) 95
Muruz (Moruz) Alex. Const., voievod 381, 382, 386, 391, 398, 403, 404, 408, 412, 413, 417, 458, 459, 462, 463, 467, 470
Muruz Antioh, vel postelnic (1764) 227
Muruz Ianache, vel comis (1767) 240; vel vornic (1783, 1786, 1792—93) 308, 311, 331, 364, 368, 371, 383, 390; biv vel spatar (1795) 412
MUSCEL, județ 62
Mustăcea Radu din Cartojani, fratele lui Stan tichigiul din București (1684) 83, 86
Mușă, țigancă 77
Mutu Pirvu, zugrav 124, 125

N

Nan, vâtaf de șalari 206
Naum, vtori portar 67
Năsturel Constantin, vel ban 200

Năsturel Radu, vtori logofăt (1667, 1668) 63, 65, 67; vel logofăt (1672, 1674) 73, 75; vel ban al Craiovei (1681) 85, 128
Neașu, proin staroste de neguțatori (1713, 1716) 143, 152
Neagoe, vel clucer (1666) 63
Neagu, meșter de fier 206; șufariu 56; vâtaf de temniță 82, 83
Nectarie, egumen la m-rea Sf. Ioan 103
Necula, vel paharnic (1666) 63; vel clucer (1667—68) 65, 67
Neculae, vel pitar (1775) 253
Neculescu Constantin, polcovnic 267; biv vel clucer 356; biv vel sârdar 396; Iordache, biv vel medelnicer (1781) 291
Nedelco, călăraș 62; vâtaf de postelniceii 54
Negoescu Pană, vel stolnic (1712) 141
Negoită, postelnic 82
Negoită, biv trei logofăt (1782) 298, 323—325, 350
Negri Theodorache, vel postelnic (1781) 295
Neguțătorilor, mahala 399
Nenciulescu Constantin, biv vtori logofăt (1779) 276; portar, vel pitar (1781) 295, 304, 318, 368
Neofit, egumen m-rea Cotroceni 246; egumen m-rea Sf. Spiridon (1754) 203, 204
Neofit, mitropolit 171, 173, 178, 179, 184, 185, 191
Nica, zaraf 166, 167
Nicodim, egumen m-rea Sf. Spiridon Vechi 342
Nicola, cuiumgiu 87; ierei „notaresul” Mitropoliei (1715) 151
Nicolae, egumen m-rea Argeș (1655) 57
Nicula, pircălab za curte (1672) 76
Nistor, ceaș za copii (1762) 221
Nucet, mănăstire 90, 91, 129, 138, 139, 141, 145, 146, 401

O

Obedeanu Pătru, căpitan 117
Ocăneanu Radu, vtori logofăt (1678) 81
Odivoianu Tudor, căpitan 120
Odobescu Ioan, neguțator (1791) 353
Odrianu Climent, arhiereu 187
OGREJENI, moșie in jud. Vlașca 400
Olănescu Goran, logofăt, scrie doc. (1666) 63
OLT, județ 119
Olteni, mahala 111
Onulrie, egumen m-rea Mărcuța 110
Opincă Stan, căpitan 268
Otetelișanu Drăghicean, vel stolnic (1792) 364, 368, 371
Oțetari (Oțetarului), mahala 265, 342, 353, 399, 415, 426

P

Palada Andronache, vel stolnic (1741—42) 174, 176, 178, 179, 180, 181
Paleologu Grigore, vel stolnic (1797) 421, 425
Pană, vel clucer (1708) 133; vel clucer (1765) 234; postelnic ot Bărbătești 53

Pandele, ceaș de lefegii 269
Pangratie, călugăr 63
Papa, postelnic, fiul clucerului Buzinca (1660) 59; vel vistier (1672) 73; vel comis (1681) 85; vel paharnic (1686) 89
Papazoglu, Haği Dimitrie (Dimitrache) 314, 315, 321, 332—335, 341, 434; vel stolnic (1798) 448, 449, 453
Papazoglu Fotie, fratele lui Haği Dimitrie Papazoglu 332—335
Parthenie, arhiepiscop al Halchidonului 262; egumen m-rea Bradu 74; egumen m-rea Cotroceni 91, 95; egumen m-rea Radu Vodă 77, 78, 100, 126; preot la biserica Grecilor 65
Patmo(n), mănăstire 333, 334, 435, 436, 437, 450, 452
Pădure Matei, paharnic 267
Păduroaie Zoita, stolniceasă 265
Pălici, moara lui 454
Pănușu, țigan 162
Părdescu Caplea 133
Părdescu, vel stolnic (1669) 70; Paan, clucer 119
PĂTĂRLAGE, moșie in jud. Saac 469
Pătrașco, vel pitar (1678) 81
Pătru, vel armaș (1708) 133; vel sluger (1662) 60
Pătru Luca, neguțator in Sibiu 237, 238
Pătură Pătrașcu 58
Perdecula Iorğa, 135, 136
Perșanu Drăghici, postelnic (1703) 127
Peteo, „căpitan de la beciu gospod” 323
Petemal, tezaurul statului din Turcia (1691) 98
Petre, saraci-bașa 256; sufragiu 456
Petru, vel armaș (1708) 132
Piperea Dima, socrii lui Dunca staroste de neguțatori 122
PITEȘTI 96, 98
Pitișteanu Ianache, vistier (1688) 93; Neașu, biv logofăt za vistierie 267
PLOIEȘTI 154
Plumbuita, mănăstire 182, 228, 236
PODUL CALICILOR (Calea Rahovei de azi) 351, 384 411
PODUL CILIBIULUI 81
PODUL LUI HAIDĂM 227
PODUL MOĞOȘOAIIEI 208, 240, 282, 298, 300, 301, 305, 316, 331, 350, 352, 360, 379, 458
PODUL TÎRGULUI DE AFARĂ (Calea Moșilor) 289, 427
PODUL TURCULUI 72, 180
PODUL VERGULUI (Calea Călărași) 223, 224
Poamă Oprea, martor 165
Poenaru Apostol, vornic (1703), 126, 131, 132
Poenaru Ilinea, stărostoia 281
Poenaru Răducanu, biv trei logofăt, condicar (1795—1798) 407, 421, 425, 433, 438, 440, 442, 448, 453
Poenaru Vasile, logofăt 133
Pogoniani, mănăstire 202

Polente Radu, cojocar 223
Polihron, căpitan de dragoni 197, 198
Polizu Dumitru, neguțator 389—392; șătrar 441
Popa Cozma, mahala 240, 241, 280, 305, 316
Popa Dârvaș, mahala 210, 242, 254, 413
Popa Hiereu (Fierea), mahala 159
Popa Ivașcu, mahala 128, 144, 152, 352
Popa Lungu, mahala din Tirgoviște 152
Popa Radu, mahala 380
Popa Rusu, mahala 161, 205, 356
Popescu Radu, vornic (1670) 71
Popescului, mahala 255, 272, 304, 322, 327, 372
Postăvari, mahala 345
PRAHOVA, județ 245, 433, 442
Prăscoveanu (Priscoveanu) Grigore, vel vornic (1781) 295; Ștefan vel logofăt (1775) 253; vel vornic (1777—1786) 268, 273, 291, 293, 308, 311, 313, 321, 330, 335, 339, 362
Preda, vel vornic (1660) 59; vel ban (1662) 60
Predeșcu Fotache 469; **Gheorghe**, biv vel pitar 469, nepoții mitropolitului Filaret
Prejbeanu Vintilă, biv vel paharnic 453
Procopie, logofețel, isprăvnicel peste moșiile și țiganii lui Gh. Cantacuzino beizadea 207
Procopie, preot la biserica Grecilor (1754) 202
Psimenos Ioniță, ginerele clucerului Udrican (1777) 265
Purani, moșie 160
Puroșnic Ion 198
Pustiu Stanciu 89
PUȚUL CALICILOR (punct topografic pe Calea Rahovei) 172, 174, 176, 179

R

Racovița, vtori portar (1695) 110
Racovița Constantin, vel comis (1786) 330, 335, 339
Racovița Dumitrașcu, vel logofăt (1755) 209; vel vornic (1763, 1764, 1767) 222, 227, 240; vel vistier (1768) 243; vel clucer (1775) 253; vel vornic (1780, 1781) 281, 289, 291; vel paharnic (1783) 308; vel vornic (1792) 364, 367, 371; vel clucer (1795) 407, 411; vel ban (1797) 421, 424, 434, 438
Racovița Mihai, voievod 178, 179, 181, 182, 183, 199, 201—203, 206—208
Racovița Ștefan Mihai, voievod 225, 227, 229, 230, 232
Radu, vel comis (1645) 455; „copil din casă dă divan” (1777) 269; fiul lui Iliș Vodă 117, 120, 121; iuzbașa de fustași 56; vel logofăt (1645, 1666) 55, 63; logofăt de vistierie (1768) 244; vel sluger (1710) 138; șufariu 86, 87, 133; trâmbițaș 411, 412
Radu Leon, voievod 63, 64, 66, 67, 69, 75, 101, 102, 173
Radu, trâmbițaș 411, 412

Radu Vodă, mănăstire 100, 101, 112, 113, 118, 120, 126, 148, 216, 265, 274, 282, 289, 343, 347, 386, 425
Rafail Thoma, vel postelnic (1764—1765) 228, 233
Rahivan Ianache 465
Ralet Isaac, vel clucer (1793) 383; vel logofăt al obiceiurilor (1797) 421, 424, 438
Rătescu Dumitrașcu, clucer (1684) 88
Rătescu Neagoe, logofăt (1677) 79; pitar (1692) 100
Rătescu Radu, paharnic (1762) 220
Revelescu Stoica, vinde vie 119
RIFOV, sat și moșie in jud. Prahova 96, 98
RÎMNIC 178
Roată Stan, căpitan de cai 216
Rodna, căpitan 154
ROMANAȚI, județ 348, 369, 371
Romanos, egumen m-rea Plumbuita 228, 236
Roset Ianachi, vel comis (1764, 1765) 228, 233
Roset Ioan, vel comis (1764) 227; **Ruset (Rosefi) Ioan**, vel hatman (1797) 438; **Ioniță**, vel ban (1752) 197
Roset Matei, vel stolnic (1748) 187, 188, 190; vel vistier (1752) 197
Roset Mihai, biv vel sluger (1741) 175
Roset Nicolae, biv vel logofăt (1741—1742) 173, 176, 177
Roșu Gheorghe, martor 165; preot la biserica Sărindar 53
Rudeanu Chisar, paharnic (1666) 63
Rudeanu Chirea, biv vel sluger, fiul lui Diicu Rudeanu logofăt 146, 147
Rudeanu Diicu, vel logofăt (1692, 1694, 1698) 102, 105, 107—109, 111, 114, 116, 119; biv vel logofăt (1713) 142
Rudeanu Ion, martor 296
Rudeanu Iordache, clucer (1794) 390
Rusana, femeie 62
RUSCIUC 225
RUSII DE VEDE 370

S

SAAC, județ 155, 202, 308, 317, 349, 365, 408, 422, 434, 419, 469
Sandu, zaraf 183
Săcuianu Neagoe, vel vornic (1669) 70; vel ban (1670) 81
Săpunari, biserică 76, 77, 84
Sărindar, mănăstire 53, 94, 101, 102, 148, 158, 182, 183, 193, 243, 272, 288, 354, 385, 386
Săulescu Drăghici, martor 112
Scaune (Scaunele de carne), mahala 110, 154, 159, 319, 320
Seluis Năstase, martor 127
Seorjari, mahala 462
Seuli, vel sluger (1741) 175, 176
Serezli Pantazi, biv vel sluger (1784), 314, 315
Sf. Dimitrie („ce-i zice și Bălăceanu”), mahala 285, 441, 455

Sf. Ecaterina, mahala 145; mănăstire 292, 386
Sf. Gheorghe, biserică 344; mahala 216, 265, 314, 315, 427; mănăstire 86, 87, 386
Sf. Ilie, biserică 306; mahala 305
Sf. Ioan, mahala 185; mănăstire 99, 103, 113, 114, 132, 156, 254, 386
Sf. Nicolae, Nicolae-Șalari, biserică 204, 209; mahala 135, 225, 428
Sf. Pantelimon, mănăstire 439
Sf. Sava, mănăstire 189, 190, 208, 287
Sf. Spiridon, biserică 189; mănăstire 191, 203, 204, 318, 342, 343, 348, 374, 386, 446
Stejarului, biserică 306; mahala 198, 199, 292
Sfințeanu Neofit, egumen (1716) 153
SIBIU 238
Slanona, țigancă 162
SLATINA 178
Slav, țigan 63
SLĂNIC, localitatea 423
SLĂNIC, oca de sare 308, 309, 310, 365, 408, 409, 422, 423, 445, 446
Slătineanu Iordache, vel paharnic (1717) 421, 425, 438
Slătineanu Radu, vel vornic al treilea (1795, 1798) 407, 448, 453
Socol, clucer (1680) 82
Soironie, egumen m-rea Sărindar (1743) 182; patriarh ecumenic al Constantinopolului 257, 262
Spano Gheorghe, cojocar 62
Speteanu Safta, comisoaia 266
Spinare Ivan, martor 165
Spireă (Spirache), doctor 214, 215
Stalco, „logofăt despre măriia sa doamna” 169
Stan, vâtaf de măcelari 118; vâtaf de zlatari 53; vel vornic (1696) 111
Stancioviei Goran, logofăt (1667) 65
Stavronichita (Stavro-Nichita), mănăstire 90
Stavropoleos, mănăstire 214, 386
Stavru, vel pitar (1748) 190
Stăncescu Iane 148, 149
STĂNCEȘTI 98
Stănilav, „copil din casă dă divan” 379
Stela, mănăstire 125, 343
Stoia (Stoian, Stoica, Stoie), vel pitar (1662, 1667, 1668) 60, 63, 65, 67, 68; vel clucer (1678, 1681) 81, 85
Strâmbeanu Constantin, vel vistier (1753) 201
Strâmbeanu Drăghici, ceaș 144
Stroe, vel vistier (1645) 55; vel logofăt (1660) 59; vel vornic (1662, 1696) 60, 112, 128
Strugariu Gheorghe 266
Suci Constantin, vel sluger (1781) 295
SULEȘTI, moșie în jud. Ilfov 332
Suțu Alexandru, vel postelnic (1752) 197; vel comis (1792) 364, 368, 371
Suțu Constantin, vel postelnic (1797) 421, 425, 438
Suțu Grigorașeu (Grigore), vel comis (1783) 308; vel postelnic (1792) 364, 371
Suțu Iorgache, vel postelnic (1798) 448, 453
Suțu Mihai Constantin, voievod 306, 307, 308, 311, 313, 315, 318, 360, 361, 364, 365, 368, 372—374

Ș

Șerban, biv vel comis (1690) 96; vel logofăt (1708) 132; vel postelnic (1666) 63; „copil din casă” 281
Șerban Constantin, voievod 57
Șerban Vodă, mahala 285, 314, 342
Ștefan, căpitan de nemți 104; vel sluger (1686) 89
Ștefan, mitropolit (1668) 67, 68 (1734) 166
Ștefu, vâtaf de ceprăzari (1754) 204, 205
Știrbei Anița, fiica lui Radu Golescu spătar 312
Știrbei Badea, vel sluger (1753) 201; vel vistier (1763) 222; biv vel vistier (1764) 227, 229; vel vistier (1767) 239, 240; biv vel logofăt (1776) 254; vel vornic (1777, 1780) 268, 281
Știrbei Barbu, vel sluger (1795) 233
Știrbei Constantin, vel clucer (1692—96, 1704) 102, 105, 107—109, 111, 128; vel ban (1708, 1712, 1715) 132, 141, 148; vel logofăt de Țara de Jos (1795, 1798, 1800) 407, 411, 448, 453, 463, 466—468, 471—472
Știrbei Ilie, biv vel vistier, tata lui Nicolae Știrbei 193
Știrbei Nicolae, vel paharnic (1767) 193, 240
Știrbei Radu, vel comis (1678) 81
Știrbei Șarban, sluger (1698) 119
Știrbei Theodorache (1782) 301

T

Tabaci, biserică 111
Talpoș Radu, martor 241
Tatomir, preot la biserica Mitrei vornicul 56
Tatu (Tatov), neguțător 54, 55, 65; trîmbițaș 280
Tămășescu Ianache 265—267
Tănăsie, portar al doilea 61; staroste de neguțători 157
Tărăbuceanu Ion 120
TĂTĂRANI, moșie 122
Tega, biv logofăt za vistierie (1764) 224
Teișanu Constantin, clucer za arie (1686) 90
TELEGA, ocnă de sare 140, 433, 442
TELEORMAN, județ 348, 369, 370
Theodor, protopop în București (1694) 106
Theodosie, mitropolit 71, 72, 85, 97, 124—128, 134, 136
Theofilact, vel clucer za arie (1758) 212
Tiha, țigancă 133
Timothei, egumen m-rea Sf. Ioan 156, 162, 163
Tinganu, mănăstire 349
TÎRGOVIȘTE 56, 60, 62, 74, 79, 84, 102, 107, 110, 120, 129, 148, 152, 178, 276, 278, 360
Tirgu de Afară 125
Toader, vel spătar (1662) 60
Toma, biv vel armaș 143; județ al orașului (1672, 1677), 76, 79; vel meldehicer (1741) 175, 176, 178
Topliceanu Neagu, vel pitar (1712) 141
Totoescu (mai apoi Lucaci), mahala 223, 224
Trîmbițaș Ion, vinde casă în mahalaua Popa Dârvaș 210

Trîmbițași, mahala 153

Trifan, zugrav (martor, prieten cu Pirvu Mutu) 125
Trufășoae Anca, vinde casă 124
Tuđor Hađi Tuđorache, neguțător 401, 402, 403
Tuđora, soția zugravului Pirvu Mutu 124, 125
Tuđorache, biv vel comis (1719) 155
Tuđoran, biglar 58; vel clucer (1674) 75; vel pitar (1669) 70
TUNARI, moșie 122

Ț

ȚARA ROMÂNEASCĂ 56, 60, 64, 67, 69, 83, 100, 113, 114, 133, 146, 149, 189, 190, 196, 201, 208, 221, 226, 231, 253, 296, 309, 311, 325, 365, 381, 386, 408, 422, 424, 445
ȚARA TURCEASCĂ 93
ȚARA UNGUREASCĂ 207
ȚARIGRAD 157, 194, 219, 333, 334, 436, 450, 469
Țarigrădeanu Nica, martor 137
Țara, țigan lăutar 431
Tehan (Cehan) Const. Mihai, voievod (1763) 221
Țigara Panait, staroste de neguțători (1799) 462
Țigănescu Radu, logofăt (1677) 79, 80

U

Udrea, logofăt, fiul lui Colțea clucer 82, 83; șufar 111
Udrican, biserică 266
Udrican Nicolau 220, 221
Udrște, logofăt (1685) 88
Ulița Bașcaliilor 266
Ulița Bărbierilor 143, 244
Ulița Scaunelor 110
Ulița Șalariilor 204, 205, 233
Ulița Zarafilor 314
Urlăteanu Stan, logofăt (1764) 223; Stoica, polcovnic 351

V

VALEA BUDEASCHI 62
VALEA MEILOR, în jud. Prahova 434, 449
VALEA NEGOVANILOR, în jud. Prahova 434, 449
VARNA 236
Vasilie, vel căpitan za seimeni 107, 108, 109
Vatași Manolache 254
Văcărescu Alexandru, vel stolnic (1786) 330, 335, 339
Văcărescu Barbu, vel paharnic (1741, 1742) 174, 176, 178; vel logofăt (1746) 184; vel vistier (1748) 186, 190; biv vel ban (1752) 197; vel vornic (1753, 1754) 200, 204
Văcărescu Constantin, vel logofăt (1719) 156
Văcărescu Enache, vel vistier (1797) 424
Văcărescu Ianache, vel agă (1696, 1698) 112, 119, 123; vel paharnic (1708) 133; vel

clucer (1712) 141; vel clucer (1767) 240; vel vistier (1775, 1776) 252, 253, 254; vel vornic (1786) 319, 320, 321, 326, 330, 335, 339; vel vistier (1792) 364, 367, 371; vel spătar (1793) 383; vel vistier (1795, 1797) 407, 411, 421

Văcărescu Ivan, vâtaf (1701), fratele lui Ianache 123

Văcărescu Maria 453

Văcărescu Radu, logofăt la vel vistierie (1697) 117; vel stolnic (1752) 197; vel vornic (1764, 1765, 1775) 223, 224, 227, 229, 233, 234, 253

Văcărescu Stroe, (1701) văr cu Ianache și Ivan 124

Văcărescu Ștefan, vtori logofăt (1741) 175; vel clucer (1748) 190; vel logofăt (1752, 1753) 197, 201; vel spătar (1755, 1758) 206, 213; vel logofăt de Țara de Jos (1797) 421, 424, 433

Văcărescu Theodorache, vtori logofăt (1797) 421; vtori vornic 425; vel sluger (1798) 453

Văcărești, mănăstire 267, 348, 386, 462, 472
VĂLCAN, schela, jud. Gorj 370

Văteu, vel sluger (1669) 70; vel paharnic (1670; 1672) 71, 73; vel vistier (1674) 75

Velescu Radu, logofăt za divan (1755) 209
Velcea, biv vel pitar (1799) 457

Ventilă, vel paharnic (1674) 75

Vergo (Vergu, Vhergo), vel paharnic (1696) 111, 112; vel spătar (1696) 114; vel paharnic (1697) 116

Vergului, mahala 165

Verioți Anastasie 125

Viespești (Radu Golescu dăruiește m-rii Sf. Ioan viile de la ...) 103

Viișoreanu Constantin, vel sluger (1797) 421, 425

Vilae, fiica lui Simion monah 118

Visarion, egumen m-rea Cotroceni 448, 457

Vișinei, mahala 360

VÎLCEA, județ 280

Vlădescu Șerban, biv vel comis (1700, 1704) 123, 128

Vlădica (Vlădichi), mahala 242, 351

Vlădil Grama, grămătic, pisar (1665, 1667, 1677) 62, 64, 65, 80

Vlădilă, „gramaticos” de la biserica domnească (1654) 56

Vladu, trîmbițaș 74

VLAȘCA, județ 81, 86, 400

Vlășcean, țigan 211

Voicu, căpitan de seimeni (1714) 145

Z

Zăbunari, mahala 61

Zaharia, condorăgiu 230; egumen m-rea Nucetu (1677) 78

Zlătari, mănăstire 386

Zangoci Iane, sîrb, vinde casă 116

Zătreanu Petre, căpitan, unchiul lui Golumbeanu Stoichiță 117

G L O S A R

abagiu = meșteșugar, producător de aba (postav de lină groasă)
acarei = construcție (de cele mai multe ori din lemn) în apropierea unei clădiri principale; (vezi *namestie*)
acheros = nevalabil, nul, fără putere legală
adälmaş (aldämaş) = băutura și gustarea care se dădea cu ocazia unei cumpărări sau vânzări
adet = dare, impozit, îndatoririle clăcașului față de stăpînul moșiei
adiată (vezi *diată*) = testament
afieromă = prinos, dar, ofrandă
afieromata = dăruire, oferită
afierosi(a) = a dăru
alişveriş = vânzare, negoț, afaceri
amelie = neglijență, nepăsare, indolență, lipsă de interes
anafora = raport către domn, către caimacam, hotărîre judecătorească
anologon = proporțional
angarii = sarcini, greutăți materiale, bir, necaz, belea
anersit, aneros = anulat, desființat, suprimat
aplo = simplu, vulgar
apodeixis, apodixis = dovadă
arġea = mică construcție de scinduri în care se așază, vara, războiul de țesut
atârdisi(a) = a licita, a supralicita; *atârdisind* = licitînd; *atârdisită* = licitată
avael (havael) = impozit, dare, taxă, venit
başlic = ciştig
batac = băltoacă, groapă cu noroi și apă
beizade, beizadea = fiu sau fiică de domnitor
beşlii, beşli = ostași turci
bezesten = han
boccea, bohcea, bohcealie = legătură cu diferite obiecte, legătură cu șaluri și basmale, de foi de tutun
bogasier = negustor de bogasii (stofă scumpă din Orient, întrebuințată la căptușeli), negustor de manufactură
bogaz, bogazuri = stofe scumpe
buiurdisi = a transmite oficial o hirtie
buiurdizmă = ordin, poruncă de executare
cacom (blană de *cacom*) = hermină
cafas = balcon
calp, calpi = fals; bani *calpi* = bani falși
calpacciu = meșteșugar care lucra calpace (căciuli mari, bombate, negre)
canavă = pinză rară de mătase, din care se făceau anterie
capan = depozit de alimente pentru trupele turcești
capanlii = negustorii capanului, aprovizionării Constantinopolului
capuchehaie = însărcinat cu afaceri al domnitorului la Poartă
carvasara = vamă, locul vămii, birou vamal
catagrafie = inventar, recensămînt
catahrisis = abuz, încălcarea legalității

catastasię, catastasis = situație, stare, avere
cavaf = pantofar, cizmar,
eazaciu = negustor cazac care făcea negoț cu vinuri, blănuri etc.
cămănărit, căminărit = dare ce se lua pentru butoaiile cu băuturi alcoolice vîndute în circiumi sau la bilciuri
ceair = loc de pășune, în special pentru cai
ceauş = curier, funcționar public, căpetenie de surugii, de vînători domnești
ceviş = grăsime de oaie pentru bucătărie
ceşni = calculul prețului maximal de vânzare la piine, carne etc.
ceviră, ceviră = sfert din totalitatea cîrniî unui miel, oaie etc.
cheler = cămară
chembric(ă) = pinză de bumbac vopsită și lustruită
cheri(a) = neluată în considerație, anulată; „să rămăie a *cheri* și intru nimic nesocotită”
chinovar = tuş (roşu sau negru)
cilen = membru al Sfatului orăşenesc, al Divanului
cin (cinuri) = fac, totalizează, hotar; tagmă, categorie, stare socială sau profesională
cinovic = mic funcționar de stat
ciohodar, iş-ciohodar = mic slujbaş domnesc; *baş-ciohodar* = căpetenie (mai marele) peste slujitorii curții domnești
ciric = sfert de pogon, jumătate din ciştig; legătură de piei
cisla = cotă-parte dintr-o sumă plătită în comun
cismigiu-başa = șeful cismigiilor
cironom = moștenitor, *cironomie* = moștenire
coajnice (coajnițe) = documente vechi scrise pe piele
cocioabă = unealtă casnică
condoragiu = meșteșugar ce lucrează, vinde, *conduri* (pantofi cu toc înalt, împodobiți cu broderii)
cordovane = piei tăbăcite, fine, pentru încălțăminte de lux (ca în Cardovă)
cosorobi, cosoroabe = birne așezate orizontal deasupra pereților casei
costande = monedă de argint care a circulat în țările române în sec. XVII—XVIII
cupeş = negustor
curama = colectă, „s-ar fi făcut *curama*”, cotizație, contribuție
cusur, cusurul = restul de plată dintr-o datorie bănească
cutnie = țesătură de mătase și bumbac
dava, davaoa = pricină, proces, contestație
davaġealic, davaġalac, davaġealac = piră, pîn-gere, pretenție
davagiu = piriş, reclamant, păguşaş
davaġie = reclamație

decinnea = dincolo, de partea cealaltă (a unui riu, moșii etc.)
dedină = loc de moștenire
delă = dosar, acțiune judiciară, proces
deleuș = delușor
delniță = fișe îngustă și lungă de teren
deşugubină = amendă, răscumpărare în bani sau teren în caz de omorirea cuiva
diafendepsi(a) = a apăra în proces
diafora = pricină, neînțelegere, ceartă, litigiu
diastimă = interval de timp
diataxis = poruncă
diată (vezi *adiată*)
discolie = piedică, dificultate, anevoință, greutate
distihie = nenorocire
edieliu = slujitor inferior la curtea domnească
efimireas = trecător
embatic, embaticiu = formă, contract de închiriere sau arendare a unui teren, prăvălie etc.
embodisi, empodisi = a împiedica, a opri
emfilitis, emfitenă = contract pe termen lung
engrafa, engrafon, grafon = înscris, act, document oficial
epistasię, epistat = supraveghere, funcția de supraveghetor
ergalii = scule, unelte, instrumente
etison = pe an, anual
everghesie = binefacere
examinii = rată pe o jumătate de an (șase luni)
exoflisi(a) = a plăti, a achita, a lichida o datorie, a expedia, a trimite
exofliticon = lichidarea unei datorii
exoprica = averea femeii în afară de zestrea ei
ferpol (ferport) = sechestru, blocarea unor mărfuri, obiecte
filigene = cești de cafea neagră, fără toartă
furn = coș de fum, horn
fustas = soldat din garda personală a domnitorului, înarmat cu sulită
găitănar = meșteșugar care lucrează *găitane* (fire de metal sau șiret folosite ca ornament la îmbrăcăminte)
geremea, girimea = amendă
geurea = batistă brodată cu mătase și fir
ghermesut = stofă de mătase sau atlas
ghiordan = colier, salbă, lanț de gît
giubele = haină largă, îmblănită cu samur, purtată pe deasupra antereului de către boieri
gostină de rimători = dare pe porci
gros = pușcărie
groși = monede de argint
halea, boieri halea = boieri în funcție
haraci, haraciu împărătesc = tribut anual plătit sultanului de către țările supuse turcilor
haraciladisit = adjudecarea unui imobil, teren, cumpărat de la mezat; haraciladisit mezatul
hatale = accidente, nenorociri
havalea, havvalele = corvoadă, îndatorire, în bani sau în natură pusă asupra birnicilor

havael (vezi avael)
havră = sinagogă
hrimatichi = de bani „pricină *hrimatichi*”
hrisis = uzufruct, folosire, întrebuințare; „a avea numai *tin hrisis*”
huzmet, uzmet = venitul unor dări sau al ocnelor, vămilor, venitul general al țării din încasarea dărilor
iamac = om în serviciul unui mic slujbaş
iangăn, iangin = foc, incendiu
ieioglan = copil de căsă, paj
iemac, imac = ajutor al purtătorului de steag în oastea seimenilor
iliiacon = pintece, coaste, (anatomic) de la șolduri
iminigii = meșteșugari care făceau sau vindeau *iminci* (papuci cu vârful ascuțit)
ipac = la fel, idem, asemenea
ipolipsis = stimă, considerație, vază
isbrăni (a se) = a termina, a lichida
iscal = am iscălit; *iscală* = semnătura
isnaf = breaslă, corporație de meșteșugari, negustori
isterisească = să se termine, lichideze; *isterisi (a se)* = a se lipsi, a termina
işlicar = lucrător sau negustor de işlice (căciuli de blană sau de postav)
iuzbaşa = căpetenia unei gărzi
izbrănire = răfuire, lichidare, achitarea datoriei; *a izbrăni* = a achita
iznoavă = din nou, de la capăt, *iznovi(a)* = a începe din nou
iude (liude) = oameni în serviciul unui privilegiat, scutiți de bir
madea, madelă = problemă, chestiune, pricină, litigiu
madem = metal, aliaj care imită argintul
marafet, merafet = mijlocire, procedeu, pri-cepere, talent
marchitan = negustor de mărunțișuri și mărfuri alimentare
mărgelar = negustor de mărgele
martalogi = paznici ai hotarelor țării
masalăġiu = cel care face sau poartă *masalele* (făclii pentru luminat strada și curțile boierești)
matapraz = înșelător, amăgitor (pl. *mataprazi*)
measiġa, mesiġa = lună
mehteri, turci mehteri = muzicanți
meimar-başa = starostele zidarilor și lemnarilor
mendere, mindire = saltea umplută cu paie, cuvertură
meremet = reparație, îmbunătățire la o clădire
mertice = măsură, normă pentru cereale, egală cu aproximativ 1—2 ocale; dijmă care se lua la mori pentru măcinat
metaharisi, metahirisi(a) = a obișnui, a întrebuința, a folosi
mezat = licitație publică; *sultan-mezat* = licitație din ordinul sultanului
miriie = vistierie
mofluz, mufluz = a da faliment
mumgiu = luminărar (care face luminări)

mumbaşarlac, mumbaşarlic (a face... suiu-
giului) = executarea, îndeplinirea unei a-
numite porunci, sau încasarea unei dări
hăneşti
mumbaşir = slujitor domnesc, încasator (a-
gent) şi executor pentru îndeplinirea unei
anumite porunci urgente
musaada, musaade = preferinţă, autorizaţie,
concesiune
nâem = bir
naht = bani în numerar, peşin
namestie = acaret, clădire, construcţie, de-
pendinţă
napreston, napristan = îndată, pe loc, imediat,
numaidecît, neîncetat
nari = preţ oficial hotărît de stăpînire, taxă
nâstlav, nâstlawnic = administrator al unei mă-
năstiri
nazâr = favoare; *nazir* = inspector, supra-
vegheor, guvernator al unei cetăţi
nefer = soldat, ostaş din armata turcă, ar-
năut
neftie (rochie de atlas *neftie*) = verde închis
noiam = poruncă, ordin, dispoziţie
ocină = moşie, proprietate
obraje = loc îngrădit, plantat cu pomi, la
poalele unui deal cu vii
odobaşă = grad militar inferior; căpitan de
odă (jumătate de companie)
ogeac = corp de oşteni
ogrînji = resturi de paie, de fin
oloeliron = întreg, tot
omos = dar, însă
ort = monedă cu valoare mică (circa 30 de
bani); *ortul* vătăşesc
osteie = instrument de prins peşte
ot = de la
otaştină, otaşniţă = dijmă pentru vie arendată,
dare de vin
otefi = părinţi
otnoşenie = adresă, raport, poruncă
pacea, pacele (de samur) = blană de la picioa-
rele unui animal
pălimar = stîlp de prîvdor sau de prispă
palma = unitate de măsură liniară divizionară,
de circa 25 cm
paradosi(a) = a preda ceva, lecţii la şcoală
parapanemata = plîngere, parapon
parmaci = stîlpi folosiţi la prispe, pridvoare
perierghie = băgare de seamă, luare aminte,
atenţie, curiozitate
perilipsis = rezumat
peristasis = împrejurare, ocazie
perusie = avere (zestrală)
peşchir = cearşaf
peştemene = ştergare, prosoape
pis = am scris
pitac = ordin, poruncă scrisă, dispoziţie
pleumbare, plimbarc = privată, closet (vezi
umblătoare)
plirecusiol, plirexusiotita = imputernicire
pliroforie = informaţie, ştire, lămurire
pliroforisi(a) = a se informa, a se lămuri
poğrebanie, poğribanie = slujba şi ceremonia
înmormintării

polcovnic = comandant de *polc* (regiment),
colonel
politie = oras, capitală
pomojnic, pomoşnic = funcţionar adminis-
trativ
posluşanie = slujbă, corvoadă
posluşnic = servitor, slujitor boieresc sau mă-
năstiresc, scutit de bir către stat
povarnă = instalaţie rudimentară de fabricat
rachiu
povarnagi = cel care face rachiu într-o po-
varnă
praxis, praxis = practică, experienţă, pri-
cepere
pristav = cel care anunţă poporului ştirile ofi-
ciale
proklet = blestemat
proeresie, proeresis = voie, bunăvoinţă
proesti = notabili, reprezentanţi
proin = fost, mai înainte
pronomion = privilegiu
prostichiu, prostichie = decădere
proimisis = drept de preferinţă, prioritate
provalisi(a) = a propune, a scoate înainte
provlima = problemă, chestiune, afirmaţie
răpşti, răpuşti(a) = a fura
răzvală = răsccoală
riza-pazar = preţ de piaţă, de tirg, stabilit
prin tocmeală, de comun acord
rufel = breasla, corporaţie
rusfet = bacşiş, mită, atenţie bănească
sacnasiu, sagnasiu = cameră mică la etaj,
balcon închis
sadea = de un singur fel, neamestecat
şalvaragi = lucrător care face sau vinde
şalvari (pantaloni foarte lungi, cu incre-
ţituri)
şamalagea = adamască, stofă vărgată de Da-
masc, ţesută din bumbac şi mătase; *Şam* =
Damasc; *alagea* = stofă vărgată
sameş = casier, socotitor, slujbaş financiar
sârmaşiu = meşter care făcea sirme
şart = ordine, înţelegere, obligaţie, rinduială,
regulă, cuviinţă; *şartul* judecătoresc
satarale = dări nedrepte, belele
şatrage, şatrange = salarii
schevofilax = demnitar bisericesc, păstrător
al tezaurului unei mănăstiri
semnt (*semnt* de loc) = cuprins; *semntul*
tirgului
şfanţih = monedă de argint, austriacă, valo-
rind circa 2 lei
şfini = porci
şigorîşi, şigorîşi(a) = a se asigura
şimfonie, şinfonie = înţelegere, acord
şincatavasis, şingatavasis = reducere, rabat,
bunăvoinţă
şinet = act, document, răvaş
şistisi(a) = a recomanda pe cineva
şovar = papură, rogoz
ştenohorie = strimtoare, sărăcie, nevoie, anan-
ghie, întristare, descurajare
ştrăgăni(a) = a amîna fără rost, a împiedica,
a tărăgăna, a purta pe drumuri
şud, şudstvo = judeţ

şudit = locuitor aflat sub protecţia unei
puteri străine
şufar = bucătar, intendent
şuh, şug = măsură de lungime, austriacă, echi-
valentă cu 0,316 m
suiułgi-başa = şeful suiułgiilor, fintnariilor
sultan-mezat = licitaţie publică, din ordinul
sultanului, făcută în Divanul ţării
tabanale = locul unde se tăbăcesc pieile
taemin, tahmin, tehmin = aproximaţie
tacir = interogatoriu, declaraţie, raport, re-
latare oficială, notă oficială, notă diplo-
matică
tamazlie = cireadă, turmă
telal = crainic la licitaţie, negustor ambulant
de haine vechi
telal-başa = staroste crainicilor sau negus-
torilor ambulanti
terzi-başa = staroste de croitori
teşcherea = adeverinţă, certificat, autorizaţie,
permis de călătorie, paşaport
teslim = predare a unui lucru, bani daţi in
mină
thisia = jertfă
tiriplic = fir de mătase sau de bumbac răsucit
şi mercerizat, folosit la brodat sau la
impletit
tolico pisah gospodstvo-mi = așa am scris
(poruncit) domnia mea
trăsură = hotar
treapad = amendă pentru deplasarea agra-
rului
executor, alergătură
treli = al treilea

triminie = perioadă de trei luni, trimestru
tropos = mod, fel
tufeciu, tufeciu = armurier, puşcaş, lefegiu
din garda domnitorului
tulumbagi-başa = şeful tulumbagiilor (pompie-
rilor)
ughii = galbeni, monede de aur
umblătoare = privată, closet
vadea = termen de plată, scadenţă, soroc
vechil = reprezentant, mandatar într-un pro-
ces, avocat
vel = mare; *biv vel* = fost mare
verhovnici = frunţaşi
viranea = teren viran, maidan, ruine rămase
de la o casă arsă
vtori = al doilea
zabit = comandant, guvernator, paznic; *za-
bitul* tirgului, *zabitlicu* agiei
zăbunar = meşter care lucrează *zăbune* (haine
de iarnă, lungi pînă la genunchi)
zapeiu = agent fiscal, slujbaş la vistierie
zapis = document, dovadă scrisă, act
zapt = luare cu forţa, confiscare, sechestrare
zaraf-başa = staroste (şeful) zarafilor
zardovolenii, zardovolenie = mulţumire, satis-
facţie
zarf, zarfuri = suport metalic lucrat în fili-
trură, în care se pune ceaşca de cafea
zurbalie = răsccoală, luptă, harţă

